

Giới thiệu Thứ Kinh

Thể loại: Ngôn tình, Hiện đại, HE, Tình cảm, Gương vỡ lại lành, Đô thị tình duyên.

Số chương: 72 chương + 1 phiên ngoại

Editor: Hạ Cẩm Vân

Nội dung tóm tắt: Anh yêu em nhiều lắm em biết không? Em còn quan trọng hơn cả tính mạng của anh, anh sẵn sàng đi qua 8 ngàn dặm chỉ mong muốn một điều có thể đổi hết ảm áp của mình cùng em trải qua mùa đông giá lạnh.

Hoặc bạn có thể hiểu sơ câu chuyện từ đây: Nhiều năm trước kia, trên người Tri Kiến có xăm một cái tên, nhiều năm sau đó, phía trước tên kia tự động thêm vào 4 chữ "lông lang dạ sói"

Lý Cửu Lộ, em biết điều anh sợ nhất là gì không?

Sợ nhất nửa đêm thanh tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Năm 2006, vào thu.

Kì nghỉ hè nhanh chóng trôi qua, sau nhiều ngày chờ mong, cuối cùng Lý Cửu Lộ cũng đến năm cuối cấp ba.

Ngày khai giảng, cô ngồi trước bàn ăn, nhanh nhẹn ăn cơm.

Giang Mạn từ phòng bếp đi ra, tay bê đĩa trứng chiên đặt xuống trước mặt cô.

Cửu Lộ liếc nhẹ một cái, động tác ăn cơm liền dừng lại: "Mẹ, con no rồi."

"No rồi cũng phải ăn, một đĩa trứng gà đâu có nhiều, sao dạ dày không thể chứa hết được?"

Bà tháo tạp dề, ngồi xuống bưng bát đĩa: "Giữa trưa về nhà ăn nhé, mẹ làm món con thích nhất."

"Không cần đâu mẹ, trường học cũng có căn tin mà."

"Đồ ăn bên ngoài không đảm bảo."

"Con thấy ăn ngon." Cửu Lộ nói bừa một lý do đến chính bản thân cũng khó mà tin tưởng: "Trước đây con đều ăn ở căn tin. Hơn nữa giữa trưa cùng bạn bè ở cạnh nhau, còn có thể thảo luận một chút về bài tập, chỗ nào không hiểu liền hỏi bạn."

Lời này nói ra khiến Giang Mạn vui lên không ít, cách bàn ăn xoa đầu Cửu Lộ, gật gật đồng ý.

Lý Cửu Lộ cắn một miếng trứng chiên, trứng nêm nếm gia vị vừa vặn, bên ngoài thơm nức, bên trong hơi xốp.

"Con cùng Mã Tiểu Dã gần đây có qua lại với nhau không?" Giang Mạn rũ mắt hỏi.

Chuông cảnh báo trong lòng Lý Cửu Lộ vang lên hồi, lập tức lắc đầu.

Nét mặt Giang Mạn chợt trở nên nghiêm túc, đặt đĩa xuống, trịnh trọng nhắc nhở: "Bây giờ không còn giống với cấp hai hay hai năm trước nữa, tính đi tính lại thì con cũng sắp thi đại học, mẹ nhắc con chuyện cần thiết nhất là đặt việc học lên hàng đầu. Muốn sau này đỗ đại học, nam nữ khác biệt, về sau hành động cử chỉ đều phải chú ý, không thể lúc nào cũng quăn quẩy nhau, con nghe rõ chưa?"

Mặt mày Lý Cửu Lộ thoát đỏ thoát trắng.

Giang Mạn đẩy nhẹ cánh tay cô, nghiêm túc hỏi lại: "Con nghe rõ chưa? Mẹ hỏi sao không trả lời?"

"Vâng."

Giang Mạn lúc này mới vừa lòng, nâng cằm bảo cô: "Mau ăn đi."

Lúc này, cửa phòng ngủ tầng một hé mở, Chu Khắc đi ra.

Ông mặc một thân âu phục màu đen, dáng người thẳng tắp, khí khái bất phàm, bước đến trước mặt Giang Mạn, khom lưng hôn trán bà.

Cửu Lộ lập tức rũ mắt xuống, thức ăn trong miệng không còn thấy mùi vị.

Giang Mạn: "Anh phải ra ngoài sao?"

"Tim Trần Thụy Thành có chút việc."

"Có muốn ăn sáng rồi đi không?" Bà đứng lên, giúp ông chỉnh lại cà vạt, phúi phúi ít bụi trên cổ áo.

"Không được, không kịp thời gian." Chu Khắc một tay ôm eo bà, động tác không quá thân mật, nhưng lại có vẻ nhu tình ân ái. Ông di chuyển tầm nhìn, chú ý tới Cửu Lộ im lặng trên ghế, mỉm cười hỏi: "Lộ Lộ sắp đi học à? Tiện lúc chú có thể chở con đến trường."

Lý Cửu Lộ liền nói ngay, "Không cần phiền tới chú Chu, chú bận rộn như vậy, nên chú ý nhiều đến thân thể mình mới đúng, con tự đi học được."

Cô lễ phép gật đầu, cổ thoải mái tươi cười, thoạt trông mối quan hệ giữa con gái và dượng khá hài hòa tự nhiên.

Cô biết được lúc nào nên lấy lòng người lớn.

Trong mắt Giang Mạn tràn ngập nét tự hào.

Chu Khắc nghe thấy cũng rất vui vẻ, dặn dò vài câu rồi lái xe rời đi.

Lý Cửu Lộ cắn thêm mấy miếng trứng, chào tạm biệt Giang Mạn, đi ra cửa.

Chờ cánh cửa sắt cao tầm ba mét đóng chặt, cô đi lên vài bước, quay lại nhìn, tòa nhà cổ kính vây trong bức tường rào kín mít, chẳng khác gì ngục giam.

Cô hít sâu một hơi, bước chân trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Đi qua ngã rẽ, Mã Tiểu Dã đã không còn kiên nhẫn, ấn chuông inh ỏi, thấy cô chạy tới: "Con gái các cậu thật là phiền phức."

Lý Cửu Lộ vai thẳng tắp nói xin lỗi, nhảy lên yên sau ngồi.

"Ngồi cho vững." Cậu nói.

Xe đạp phi như bay.

Không khí hơi lạnh, mang theo chút ẩm còn chưa tan hôm qua.

Sợi tóc cô phất phơ trên gò má, trước mặt là bóng lưng đang chuyển động của chàng trai, ánh nắng sớm mai đầu tiên xuyên qua mái hiên, vương lên bả vai cậu.

Họ đi qua một cái ngõ nhỏ, ngõ rất hẹp, hai bên tường trắng ngói xám, mặt tường bị mưa gió ăn mòn, loang loang lỗ lỗ; cỏ xanh từ nóc nhà hoặc vách tường lộ ra, nhìn trông thật kiên cường; trên không trung dây điện đan chằng chịt, chẳng theo một quy tắc nào.

Trăm năm phố cổ, dầm mưa dãi nắng, lưu lại dấu vết theo năm tháng.

Nơi này cách xa ồn ào náo nhiệt, mọi người tỉnh mạch dất thú đi dạo, hát đồng ca uống trà sáng, cuộc sống thanh thản khiến người người hâm mộ.

Mã Tiểu Dã nghiêng người: "Hôm nay ra ngoài muộn, mẹ cậu lại cầu nhàu hả? Mẹ nói cái gì thế?"

"Mẹ muốn tớ phải nghe lời."

"Chỉ thế thôi?" Mã Tiểu Dã cất giọng hỏi, có vẻ không tin tưởng.

Lý Cửu Lộ trầm tư: "Mẹ không muốn tớ quá thân thiết với cậu."

Xe bỗng dừng lại, bả vai cô đập mạnh lên lưng cậu.

Mã Tiểu Dã chống chân, xoay người lại: "Cậu nghe lời mẹ?"

Không còn người che chắn, ánh mặt trời chiếu thẳng vào mặt, Lý Cửu Lộ nheo mắt, chậm rãi lắc đầu.

Mã Tiểu Dã cười cười, lấy tay xoa đầu cô: "Thế mới ngoan."

Xe lại lần nữa phóng như bay, đi ngang qua quán ăn nghỉ ngơi khói, có người gọi cậu.

"Mà Tiểu Dã, nghỉ hè vui vẻ chứ?" Là hai bạn nữ lớp bên cạnh.

Cậu dừng lại lần nữa: "Tất nhiên, các cậu thì sao?"

"Làm bài tập, bọn tớ không học giỏi như cậu."

"Khiêm tốn, lần nào cũng nói như vậy, chờ đến lúc có bằng thành tích lại khoe khoang." Cậu nói: "Đúng rồi, lớp chúng ta sắp tới đổi giáo viên, các cậu biết không?"

"Biết chứ." Cô gái tết bím tóc đáp: "Giáo viên dạy toán là học trò cũ của nhà tớ, tên là Lưu gì ý, tớ không nhớ rõ, dù sao cũng là loại người 'Địa Trung Hải'(1)."

"Lưu Hiến Dân? Thầy giáo giỏi có tiếng, động đến hán, liền rước lấy xui xẻo." Mã Tiểu Dã nói.

"Măng chửi giỏi sao?"

"Không phải, là độc mồm độc miệng."

Nói xong, cả đám cười nắc nẻ.

Mã Tiểu Dã cùng các cô ấy rất thân thiết, trò chuyện nhiệt tình, thấy cách trường học không còn xa, cậu dứt khoát bảo Cửu Lộ xuống, dắt xe cùng nhau đến trường.

Lý Cửu Lộ đứng sang bên trái, trầm mặc bước đi, còn hai bạn nữ đi bên phải cậu, ríu rít như một bầy chim nhỏ.

Cửu Lộ dường như bị cô lập, ngẩng đầu nhìn trời, âm thầm thở dài một tiếng.

Hôm nay là ngày đi học chính thức, đến lớp, bạn học đã tới hơn nửa, phân lại chỗ mới, thứ tự chỗ ngồi xếp theo thành tích kiểm tra cuối kỳ.

Lý Cửu Lộ vào lớp bằng cửa sau, đi đến cuối dãy, ngồi xuống vị trí gần cửa sổ. Mã Tiểu Dã nghênh ngang từ cửa trước bước vào, trong lớp nổi lên tiếng xì xào nhỏ nhỏ, có bạn nam tay bắt mặt mừng hỏi thăm cậu, vừa đặt mông xuống chỗ ngồi, đã có vài bạn nữ chạy lại vây xung quanh.

Cậu ngồi ở chính giữa phòng học, được mọi người vây quanh, toả sáng như tinh tú trên trời, vô cùng xuất chúng.

Cửu Lộ ngoảnh sang nơi khác, không thêm để tâm.

Một lúc lâu sau, phía trước truyền tới tiếng động rất lớn, căn phòng đầy âm thanh huyền ảo lập tức im bật.

Cửu Lộ liếc sang, bên cạnh Mã Tiểu Dã là một bạn nữ, người đeo cặp sách, mặc váy ngắn cùng áo somi nhỏ, tóc tía cá tính, trông rất kiêu ngạo.

Bạn nữ lại đá mạnh một cái lên ghế: "Làm như đi gặp thần tượng không bằng, một lũ mê trai không có tự trọng."

Cô ấy là Mạc Khả Diễm, học sinh mới chuyển đến. Cha cô là một vị kiến trúc sư nổi tiếng, tham gia thiết kế công trình cho trấn Tiểu Tuyền, nhà ở thành phố Tề Vân, cho nên mới tạm chuyển sang học ở đây mấy tháng, chờ kết thúc công trình, sẽ lại quay về trường cũ học.

Cô vừa đến đã thu hút vô số ánh nhìn, cô gái đến từ thành phố, bất kể ăn mặc hay cử chỉ, lời nói đều có vẻ thanh cao hơn so với các cô gái ở thị trấn nhỏ bé này.

Các bạn nữ bị cô quát đều vừa thẹn vừa tức, có người đứng ra: "Mày nói ai?"

"Nói mày đó." Cô không khách khí đáp lại, ném mạnh cặp sách lên bàn: "Tránh ra."

"Mày dám đẩy tao."

Mạc Khả Diễm trừng mắt: "Đẩy mày lúc nào?"

Khả Diễm hành vi ngang tàng, ăn mặc táo bạo, vừa nhìn cũng biết là người không nên động vào, nhưng không thể phủ nhận, cô có khuôn mặt thon dài tinh xảo, rất xinh đẹp, không biết có phải do quần áo hay không, thoát nhìn đáng người so với các bạn đồng trang lứa thướt tha hơn rất nhiều.

Bạn nữ còn có ý phản bác vừa rồi cần cần môi, cùng mấy người còn lại liếc mắt nhìn nhau, ngại ngại tán ra.

Cô ngồi bịch xuống ghế, ngay cạnh Mã Tiểu Dã.

Mã Tiểu Dã lôi sách vở ra, cười hỏi: "Làm gì hung dữ thế?"

Cô hừ một tiếng.

"Tớ tên Mã Dã, cậu tên gì?"

Cửu Lộ không nghe rõ bọn họ nói chuyện gì, lại nhìn thấy Mã Tiểu Dã chau mày. Trước đây cô chẳng muốn tìm hiểu trong mắt cậu cô là người thế nào, nhưng bây giờ, cô thấy rõ ràng ánh mắt cậu nhìn Khả Diễm có một tia thương thức.

Cửa sổ kết một tiếng bật mở, hơi nóng ồ ạt phả vào mặt, bỗng nhiên Lý Cửu Lộ có dự cảm xấu.

Dự cảm xấu này duy trì liên tục mấy ngày liền, Cửu Lộ có chút bất an.

Cuộc sống cấp ba khẩn trương cứ như vậy mà bắt đầu, cô mơ mơ màng màng, cuối cùng khi giật mình tỉnh táo, đã là nửa tháng sau.

Hôm nay cùng nhau tan học, Mã Tiểu Dã mặt nặng mày nhẹ, cậu lại bị Mạc Khả Diễm chạm vào chỗ đau, không nhịn được than phiền với Cửu Lộ.

Đi xa một chút, cậu nói: "Tớ chưa từng gặp bạn nữ cùng bàn nào như vậy, bá đạo thì thôi đi, con gái gì mà hung dữ, một chút ôn nhu nữ tính cũng chẳng có..."

Cửu Lộ chấp hai tay ra sau lưng, yên lặng đưa ra bốn ngón tay, giúp cậu đếm, đây đã là lần thứ tư cậu nhắc đến Mạc Khả Diễm, hơn nữa xưng hô "bạn cùng bàn" này có chút cảm giác mập mờ thân mật.

Nhận ra Cửu Lộ không đáp tiếng nào, Mã Tiểu Dã nghiêng đầu: "Tại sao cậu không nói chuyện?"

Trầm mặc một hồi, "Mã Dã." Cô hỏi thẳng: "Cậu thích Mạc Khả Diễm đúng không?"

Mã Tiểu Dã sững sờ chớp mắt một cái, sau đó lập tức cãi lại: "Làm sao có thể, tớ thích ai chẳng lẽ cậu còn không biết sao?" Cậu xoa nhẹ đầu cô, cố ý trêu chọc: "Không phải chứ, cậu đang ghen đấy à?"

Cửu Lộ nói: "Không có."

Mã Tiểu Dã nhẹ nhàng bóp mặt cô: "Sao lại đoán linh tinh chuyện yêu đương như vậy, tớ sao có thể thích loại người như thế!"

"Cô ấy là loại người nào?" Cửu Lộ bình tĩnh.

Mã Tiểu Dã bị hỏi đến cứng họng, ngập ngừng một chút: "Không biết nữa, quan tâm cô ấy làm gì." Cậu vội vàng lảng sang chuyện khác: "Đứng rồi, chúng ta đến đường Bách Hoa ăn thịt bò viên đi?"

"Mẹ tớ kêu phải về nhà sớm."

Cậu dắt tay cô: "Ăn xong tớ đạp xe đèo cậu về, chắc chắn sẽ không muộn."

"Về muộn bị mắng."

"Đảm bảo sẽ không."

"Vậy lát nữa cậu phải đi nhanh một chút." Lý Cửu Lộ bắt đầu đồng ý.

"Yên tâm"

Sáu bảy giờ tối, mặt trời xuống núi, trong không gian phảng phất vài luồng gió mát mẻ.

Mã Tiểu Dã kéo cô chen vào nhóm người: "Mai là thứ tư phải không?"

"Ừ."

"Buổi trưa chúng ta đi bơi nhé?"

"Không ăn cơm à?"

"Buổi sáng ăn nhiều một chút." Mã Tiểu Dã nói: "Buổi trưa mười hai giờ rưỡi bề bơi bắt đầu mở cửa rồi."

Hết chương 1

(1): Loại người Địa Trung Hải là tiếng lóng chỉ những người bảo thủ, cứng nhắc.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Buổi trưa, trong cửa tiệm không còn buôn bán.

Ánh mặt trời ngoài cửa chói chang, ve sầu kêu râm rân, nắng gắt cuối thu vẫn không giảm nhiệt.

Bàn Tử ngồi ở trên ghế, nhào như vũng bùn, có hai con ruồi bay ong ong vài vòng quanh cậu, không đến một lúc đã mệt mỏi, một con rơi lên cánh tay, một con đậu trên đầu.

Trì Kiến bước vào, đập chân vào bắp đùi cậu, sung sướng nghe tiếng tru tréo vang lên, vắn vè khoe miệng dừng lại trước gương. Anh khẽ hất vài lọn tóc, ngón cái vuốt ve chiếc cằm nhẵn nhụi, mắt thoáng liếc, thấy hai người trên tầng cuối cùng cũng xuống, bây giờ mới liếc mắt nhìn chính mình trong gương, xoay người đi đến cầu thang.

Hồng Dụ ôm Qua Duyệt, chỉ Trì Kiến: "Đi đâu vậy?"

Trì Kiến nhếch mép: "Tôi cùng chính mình đi ngủ một giấc."

Qua Duyệt đỏ mặt, lườm anh một cái, Hồng Dụ cười mắng: "Tiểu tử thói này, chú ghen tị sao, giỏi thì kiếm một em xem nào." Lại cười nhạo nói: "Trông trí nhớ của anh này, chú còn nhỏ, tuổi vẫn còn số 1 đấy."

Trì Kiến không thèm để ý: "Thiếu có nửa năm."

"Nói vậy thôi, ngủ một giấc cùng tuổi tác quan hệ cái rắm."

"Tôi là người ngay thẳng."

Lời này nói ra, Qua Duyệt không nhịn được cười ra tiếng, Hồng Dụ nói: "Tiểu tử thói không biết xấu hổ."

"Tôi thích thế đấy." Anh hướng Hồng Dụ dựng thẳng ngón giữa, tiếp tục đi về phía trước.

Hồng Dụ không thèm nhìn động tác bậy bạ của anh, thô tục chào hỏi mấy câu, đưa tay ngăn cản: "Ban ngày ban mặt ngủ làm gì." Anh Dụ ngẫm nghĩ: "Hôm nay là thứ tư nhỉ?"

Không đợi Trì Kiến trả lời, anh đã nói: "Đúng đúng, là thứ tư, nhà bơi sẽ mở cửa." Hồng Dụ đặt Qua Duyệt xuống, cánh tay khoác bả vai Trì Kiến: "Buổi trưa, mười hai giờ rưỡi mở cửa, hay là anh mời mấy đứa đi bơi."

"Được thôi, vậy ai trông cửa tiệm?"

"Đóng cửa." Hồng Dụ dứt khoát nói.

Bàn Tử Đẳng giật nảy mình, tinh thần lập tức phấn chấn: "Đóng cửa sao... Vừa rồi ai nói đóng cửa vậy?"

"..." Hồng Dụ bị dọa không ít, bất động hai giây, vừa đá vừa mắng cậu: "Không đóng cửa, cậu trông cửa hàng."

Bàn Tử lúc này mới tỉnh táo, ngẩng khuôn mặt núng nính thịt, đem ánh mắt hip tít như sọi chỉ cầu xin: "Đừng đừng, anh Dụ, cái gì em cũng không biết, đừng để em ở lại."

Hồng Dụ không thèm để ý cậu, bảo Qua Duyệt vào trong phòng gọi Vạn Bằng.

Trì Kiến nói: "Lương Húc cũng đến."

"Nó sao lại đến? Không phải trường nó khai giảng rồi sao?"

"Có giờ nghỉ giữa trưa."

"Ừ nhỉ." Hồng Dụ nói: "Gọi nó cùng đi đi, càng đông càng vui."

Lương Húc vẫn đang là học sinh, nhân cách không tồi, từ trước đến nay luôn hòa đồng, nghỉ hè hai năm gần đây đều làm việc cho tiệm xăm trổ, quan hệ với mọi người rất tốt, do vậy dù đã khai giảng, thỉnh thoảng vẫn đến tiệm làm ít việc.

Cửa tiệm xăm trổ ở cuối ngõ nhỏ đường Bách Hoa, Hồng Dụ là ông chủ, trong tiệm thêm cả Qua Duyệt thì tổng cộng có năm người, cô không thường tới, Bàn Tử và Vạn Bằng ở nhà, gác mái phía trên có hai phòng ngủ, Trì Kiến và Hồng Dụ mỗi người một phòng.

Trong tiệm người lớn tuổi nhất là Hồng Dụ, Trì Kiến mười chín, Vạn Bằng và Bàn Tử nhỏ hơn một chút, hai người đều không phải đi học, sau khi bỏ học đã tới tiệm làm nhân viên.

Trì Kiến năm ngoài mới bắt đầu xăm cho khách hàng, kỹ thuật phong phú của anh đều do một tay Hồng Dụ dẫn dắt, đầu óc rất thông minh, tay chân linh hoạt, không hề lúng túng. Cộng thêm dầy thì thành công, mặt mũi anh tuấn, tràn ngập sức trẻ, khó có thể che giấu khí chất kiêu ngạo và ngay thẳng, do đó một thời gian dài, người tìm anh xăm hình rất nhiều, chủ yếu là nữ giới.

Vì thế mà Hồng Dụ còn bất bình tức giận mắng khéo vài lần.

Khóa kĩ cửa, phóng xe đi ra ngoài, đường Bách Hoa rất dài, là phố phồn hoa nhất của trấn Tiểu Tuyền, có cửa hàng quần áo, tiệm giày dép, các loại vàng bạc đá quý, đặc sản và tiệm tạp hóa, ra ngoài xa hơn nữa là thế giới ăn vặt muôn màu và tiệm cơm.

Hồng Dụ tính tình nóng nảy, đi đến đâu bấm còi inh ỏi đến đâu, phóng trên đường Bách Hoa, tốc độ nhanh kinh khủng, đi mấy cây số, nháy mắt đã đến nơi.

Thực ra không cần thiết phải lái xe, trấn Tiểu Tuyền thuộc thành phố Tề Vân, không phát đạt cũng không rộng lớn, tổng cộng chỉ khoảng hai nghìn người dân, từ trấn Nam đi ra trấn Bắc, với tốc độ đi bộ cũng chỉ mất hai giờ.

Kiến trúc trấn Tiểu Tuyền có hai địa điểm đáng tham quan, viện dưỡng lão ba tầng cổ kính ở trấn Nam và trường cấp hai Dục Anh ở trấn Bắc.

Nhà bơi ở trường cấp hai Dục Anh, mấy năm trước vốn không cho người ngoài ra vào, chỉ cho học sinh của trường sử dụng, sau này vì muốn xây rộng khu dạy học mà cần nguồn tài chính, không còn biện pháp nào khác đành mở cửa nhà bơi rộng rãi, toàn trấn được sử dụng.

Thời gian nghỉ trưa, học sinh không còn nhiều, đổi lại người lớn đi lại không ngớt.

Mấy người thay đồ bơi, con người nhảy vào trong bể.

Bàn Tử tạo ra không ít bọt nước, cùng Vạn Bằng quậy phá một trận, Lương Húc gặp được bạn học, đang mãi nói chuyện phiếm, Hồng Dụ dạy Qua Duyệt bơi lội, hai người dính lấy thành bể, vừa ôm vừa kéo, nửa ngày còn chưa bơi nổi một mét.

Bên này Trì Kiến đã bơi được hai vòng quanh bể, sải tay mạnh mẽ, vuron cánh tay xé rách mặt nước, mũi chân thẳng tắp, dáng người thon dài quyến rũ.

Vạn Bằng đùa dai, đang đứng bên cạnh Trì Kiến, đột nhiên giơ tay bắt lấy cổ chân anh.

Trì Kiến bất ngờ bị kéo xuống nước, lập tức nín thở, nhẹ nhàng xoay người bắt lấy Vạn Bằng. Vạn Bằng không bơi tốt được như ai đó, chân tay bị trôi chạt, khó khăn giãy dụa.

Một phút đồng hồ đã đến cực hạn, Vạn Bằng không nín thở được nữa, vội vàng vỗ tay xin tha.

Trì Kiến có vẻ vẫn thoải mái, dùng khẩu hình hỏi: "Phục không?"

Vạn Bằng vội vã gật đầu.

Hai người lao khỏi mặt nước, bọt nước văng tung tóe lên không trung.

Cho Vạn Bằng vài giây để hít thở, Trì Kiến lại che mũi cậu, muốn ấn xuống dưới nước lần nữa.

"Đừng đừng, em sai rồi..."

"Con mẹ nó còn muốn nghịch nữa không?"

Cánh tay Vạn Bằng đập đập mặt nước: "Không nghịch nữa, không nghịch nữa, em nhận thua."

"Gọi một tiếng anh trai tốt xem nào."

"Được được... anh trai tốt!"

Trì Kiến cười không có ý tốt: "Gọi bố đi."

Vạn Bằng sững sờ chớp mắt một cái: "Đéo! Đại gia à, đừng có mà được voi đòi tiên!" Cậu rống to phản kháng.

Trì Kiến ngoắc chân cậu, cánh tay đè mạnh bả vai, mượn lực đè cậu xuống nước lần nữa.

Vạn Bằng mất thăng bằng, ho sặc sụa: "Bố, bố ơi, tha mạng..."

Thịch, bọt nước văng tung tóe.

Lý Cừu Lộ cả người bị té ướt đầm nước, cô không lên tiếng, lấy mu bàn tay từ từ lau mặt, ngồi sang ghế bên cạnh.

Cô đã thay xong áo tắm, cầm mũ bơi trên tay, bỗng nhiên không thấy người đâu, cô đứng dậy đi đến bên cạnh bể bơi, neho mắt tìm kiếm.

Mã Tiểu Dã đột ngột ngoi lên, cánh tay khoác lên thành bể: "Cừu Lộ, sao còn chưa xuống nước?"

Lý Cừu Lộ ngồi xổm xuống: "Hôm nay tớ quên mang kính lặn rồi, xuống nước sợ va vào người ta."

"Đồ ngốc nghếch." Cậu hát vài giọt nước: "Cậu đeo kính tớ đi."

"Kính của cậu số độ lớn quá, tớ đeo sợ choáng váng, cũng sẽ va vào người khác."

"Vậy cậu không bơi?"

Cô nói: "Đội ít người tớ sẽ xuống bơi vài vòng."

"Ít người đeo kính cũng sẽ choáng mà?" Mã Tiểu Dã còn nghĩ cô muốn đeo kính của cậu.

"Tớ không cần kính, nhắm mắt bơi."

"Được rồi. Tớ tin tưởng kỹ thuật bơi của cậu." Mã Tiểu Dã có chút gấp gáp, quay đầu về phía sau nhìn xung quanh: "Vừa rồi tớ gặp được bạn cùng bàn, cô ấy dám khiêu chiến với tớ, con nhóc đó, thật không biết trời cao đất rộng."

Cậu quay người lại: "Cùng chờ xem, xem tớ chinh cô nàng như thế nào."

Lý Cừu Lộ rũ mắt xuống.

"Đi."

Cô không nhúc nhích, yên tĩnh nhìn cậu bơi ra xa. Xa xa, Mã Tiểu Dã cùng cô gái có mũ bơi màu lam song song ngoi lên, mang theo rất nhiều bọt nước bắn lên.

Cừu Lộ tránh đám người bên cạnh, lui về phía sau chỗ ghế ngồi ban nãy, hôm nay trời nóng nực, người tới bơi lợi rất nhiều, phóng tầm nhìn ra xa, trong nước cùng ven bể toàn là người. Thật đặc sắc.

Cô thu hồi lại ánh mắt, được nửa đường thì dừng lại, sững sờ chớp mắt một cái, như là có ma lực, không thể không một lần nữa nhìn về phía bên kia bể bơi.

Cách tầng tầng lớp lớp người, bên kia bể có một người mặc quần bơi màu hồng phấn, người nọ dường như cũng đang nhìn cô, cách nhau quá xa, Cừu Lộ không dám khẳng định.

Ánh mắt chợt trở nên mơ hồ, trực giác nhắc nhở cô đối phương là người xa lạ, liền thu lại ánh nhìn, không để ý nữa.

Bên kia bể bơi, Trì Kiến cũng có cảm giác này.

Chưa kịp tìm hiểu, Bàn Tử bơi chó đến bên cạnh anh.

"Tới rồi, anh Kiến, nhìn cái gì vậy?"

Lúc lâu sau Trì Kiến mới lên tiếng: "Nhìn thấy một cô bé, rất xinh xắn."

"Chỗ nào thế?"

Anh không nói, đã trực tiếp nhảy xuống nước.

Một giờ sau.

Trì Kiến bơi xong, ngâm mình xuống đáy bể. Trên bờ mọi người đều đi qua, anh thả lỏng cơ thể, chìm vào trong nước, thời gian như tĩnh lặng.

Đây là thói quen cũ của anh. Nước có thể ngăn cách âm thanh tạp nham bên ngoài, giống như tất cả đều không ảnh hưởng tới anh, có thể quên đi mình là ai, nội tâm có thể không suy nghĩ đến chuyện gì, cứ thế vừa an bình vừa bình thản.

Cơ thể theo từng lộn sóng chìm nổi, lang bạt không nơi nương tựa, không trọng lượng dẫn anh vào một thế giới khác.

Kính lặn màu lam, cho nên trước mắt mọi thứ càng trở nên xanh thẫm trong suốt.

Bất giác đã trôi ra xa vài mét, anh quạt tay xuống nước, ngẩng đầu nhìn về phía sau.

Đường bơi cuối bị ánh mặt trời chiếu vào, tia sáng khúc xạ phát tán, đầu tiên xuyên thấu thủy tinh, sau đó đi qua không khí và nước, vượt mọi chông gai, ở đáy bể chiếu ra ánh sáng loang lổ.

Nước xanh thăm cô quạnh, lại có một tia sáng mặt trời tươi đẹp.

Tri Kiến ngấm đến ngán ngơ.

Trong khi đó, có người đánh vỡ khung cảnh kì ảo này, không biết là ai, từ cầu nhảy vào trong nước.

Cơ thể khéo léo linh hoạt uốn lượn, mặc áo tắm đen nhánh, đầu đội mũ bơi đen, vòng eo mảnh mai, đường cong mềm mại, trước ngực ôm lấy đôi núi nhỏ - là một cô gái.

Tay cô khoát nước, eo nhỏ nhẹ nhàng chuyển động, hai chân luân phiên đạp nhẹ mấy cái, từ đáy bể nổi lên.

Tri Kiến sợ ý sặc nước, lập tức nín thở, đến khi điều chỉnh lại được cô đã đến bên cạnh, hai người gần như sắp đụng vào nhau, vậy mà đối phương không bơi chậm lại hay đổi hướng bơi.

Tri Kiến lúc này mới tỉnh táo, phát hiện cô không mang kính lặn, mà nhắm hai mắt bơi.

Anh vội xoay người, bàn tay hướng về phía trước, cánh tay từ phía sau quạt lên trước, nằm ngửa dưới người cô. Hai người gần như kề mặt mà qua, cô mắt nhắm tịt, tốc độ rất nhanh.

Có vài giây, trước mặt Tri Kiến tối đen, áo tắm màu đen vừa vịn ôm lấy đường cong duyên dáng của cô, lóe một cái đã vụt qua ánh nắng, Tri Kiến đột nhiên cảm giác giống như gặp được người cá, da dưới nước phát sáng, trơn bóng, nhẵn nhụi.

Anh quay đầu về phía sau, trước mặt thấp thoáng xuất hiện một đôi chân trắng tấp, vừa trắng trẻo vừa thon dài tinh tế.

Cô rất nhanh bơi ra xa. Bên cạnh bể mơ hồ truyền đến tiếng kêu.

Tri Kiến nổi lên khỏi mặt nước.

Bàn Tử gọi: "Anh Kiến, nên đi rồi."

Tri Kiến quét mắt một vòng nhìn bốn phía, giờ mở cửa buổi trưa đã kết thúc, trên bờ và trong nước đã không còn người, trừ cô bé vừa rồi.

"Đã biết." Tri Kiến khoát tay: "Ra ngoài chờ tôi."

Anh ra khỏi mặt nước, rũ rũ mái tóc, vừa đi vài bước bỗng nhiên dừng lại. Cả đường bơi dài 50m, tốc độ trước đây của anh đại khái khoảng chừng nửa phút, nhưng cô giương như nhanh hơn một chút, đã từ cuối bể trở về.

Tri Kiến đứng nhìn một lúc, mới từ đường bơi chậm rãi đi đến cạnh bờ.

Lý Cửu Lộ luôn thiếu cảm giác an toàn, biết rõ lúc này không có ai xuống nước, nhưng vẫn bơi cẩn thận như cũ.

Cô định bơi xong vòng cuối này rồi đi lên bờ, cố gắng không duỗi chân hết sức, nhưng không may lần đạp cuối vẫn đụng trúng người.

Bàn chân tiếp xúc cơ thể rắn chắc co dãn, Cửu Lộ trong lòng hoảng hốt, lập tức khua nước đứng dậy.

Không đợi thấy rõ đối phương, cô đã nói xin lỗi: "Rất xin lỗi, tôi không để ý có người ở đây."

Cô lau nước trên mặt, mở mắt ra, nhìn rõ tướng mạo người nọ.

Anh nhìn cô chớp mắt một cái, chậm rãi hỏi: "Là không nhìn thấy? Hay là không thèm nhìn?"

Cửu Lộ: "..... Xin lỗi mà."

Anh không lên tiếng, ánh mắt rũ xuống nhìn cô, cách một lúc, bỗng dừng nhoén miệng cười.

Cửu Lộ bị đối phương nhìn không biết phải làm gì, lau nước trên cằm, cuối cùng mở miệng hỏi: "À, tôi..... Đạp phải chỗ nào? Có đau không?"

"Không sao." Anh nói.

Cô thở phào một hơi, anh thêm vào: "Mông dày thịt mềm."

Cửu Lộ: "....."

..... Vị trí này.

Vừa rồi anh đi ngang qua đường bơi, cô bơi qua, đứng lục đục vào, gót chân phát lực, đập phải cái mông của anh.

Cửu Lộ có chút lúng túng: "Vây, anh thật sự không sao chứ?"

Trì Kiến nghiêm trang sờ sờ cái mông: "Cô vừa nói như thế, tôi lại thấy thật sự có hơi đau."

Cách hai giây: "..... Xin lỗi anh!" Cửu Lộ suy nghĩ một chút, nói thêm mấy lời: "Nếu như anh thuận đường bơi về, hoặc là theo đường bơi đi, chiều rộng ở đây, hai người song song, có lẽ chúng ta sẽ cách xa nhau. Nhưng anh lại đi ngang qua đường bơi, rất dễ bị va vào, cho nên....."

Trì Kiến nghe hiểu ý của cô, sờ sờ sống mũi: "Tôi không tính đến chuyện này." Anh âm thầm cười cười: "Thuận hay không thuận, đều phải bơi, rất phiền."

"Gì cơ?"

"Không có chuyện gì." Anh khoát khoát tay: "Cô còn bơi sao?"

"Hả?"

"Còn bơi không?"

Lý Cửu Lộ chưa rõ tình huống, mơ mơ màng màng gật đầu, sau đó lại vội vàng lắc đầu.

Trì Kiến cười, tháo kính lặn, ném sang chỗ cô.

"Vây là còn muốn."

Kính bơi màu lam ở trong lòng bàn tay cô nhảy lên mấy cái, mới đón được.

Cô nhìn đồ trong tay, hiểu rõ: "Cảm ơn..... Nhưng tôi không cần, chúng ta không quen biết, sau này làm thế nào trả anh kính lặn."

Trì Kiến nói: "Trần nhỏ, luôn luôn có cơ hội."

"Này --"

Lý Cửu Lộ đuổi theo hai bước, nhìn cánh tay anh chống lên cạnh bể, nhanh nhẹn nhảy lên bờ.

Quần bơi bọc chặt cái mông của anh, chân phải bước lên trước, sau đó là chân trái, bấp chân sấn chắc, trên người còn vương nước chảy tí tách, động tác rất nhanh, cảm giác vô cùng khỏe khoắn.

Khi Cửu Lộ nhìn rõ màu sắc quần bơi của anh, liền bỏ đi ý nghĩ đuổi theo trong đầu.

Trì Kiến quay đầu, hướng cô cười cợt lưu manh, khoát tay rời đi.

Từ trong nhà bơi đi ra, anh không theo chân bọn họ trở về.

Nhân viên nhà trường suy xét đến việc nhanh, tiện cùng tính an toàn, xây dựng một hàng rào bảo hộ từ sân vận động thông sang nhà bơi, tại nhà bơi mở thêm một cổng phụ.

Cổng phụ, vài chiếc mô tô đỗ lại, Trì Kiến ngồi trên ghế sau, châm một điếu thuốc.

Mặt trời chói chang, phát phơ ít gió, tóc tai mau chóng bị hun khô, da bị nắng gắt chiếu vào vừa nóng vừa hồng.

Anh cầm trong tay áo sơ mi, trên người chỉ còn một chiếc áo may ô màu xám nhạt. Anh cong lưng, lười nhác ngồi.

Đến khi hút xong điếu thuốc thứ hai, Trì Kiến mới thấy bóng dáng một người con gái đi ra.

Trì Kiến hí hóp mắt, xác định chính là cô.

Cô mặc áo ngắn tay màu xanh lam và quần jean, buộc tóc đuôi ngựa, hai vai đeo ba lô màu đen. Dưới ánh mặt trời, nụ cười càng thêm sinh động.

Trì Kiến dập tắt điếu thuốc, quay mặt dùng kính trước mô tô quan sát chính mình vài lần, vuốt vuốt mái tóc về phía sau.

Nhưng, cô cùng bạn nam bên cạnh nói chuyện rất vui vẻ, cùng nhau lướt qua anh, ánh mắt không hề dừng lại.

Trì Kiến ngồi vững vàng, mắt đuổi theo bóng dáng ấy.

Anh nhìn thấy trên túi cô có chút đồ trang trí, là một con cá voi bằng da màu đen, theo bước chân nhẹ nhàng đong đưa, dưới ánh mặt trời mờ hồ phát sáng.

Trước mắt anh đột nhiên hiện lên hình ảnh cô bơi lội trong nước, cuối cùng nghĩ ra, cơ thể mềm mại bọc trong bộ áo tắm màu đen kìa giống cái gì.

Mà bóng hình kia, đi ra xa vài mét, bỗng nhiên dừng lại.

Tóc buộc đuôi ngựa đứng im, cá voi cũng không còn đong đưa, hình như đã nhận ra được gì đó, cô quay đầu lại hướng này, mắt nhìn thẳng.

Hết chương 2

Bạn đang đọc truyện *Thư Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Đêm nay, viện dưỡng lão có người qua đời.

Giang Mạn đẩy Lý Cửu Lộ trở về phòng, bảo cô không có chuyện gì thì không nên tùy tiện đi ra ngoài, tránh bị dọa sợ.

Cô ở gian đầu bên phải viện, vuông góc với khu nhà của các cụ, rất lâu trước đây là phòng chứa đồ hoặc là phòng cho người giúp việc, sau khi sửa chữa, so với nơi ở bình thường khang trang hơn nhiều, hơn tám mươi mét vuông, cô ở tầng trên, Giang Mạn và Chu Khắc ở tầng dưới.

Phòng cô kê bàn học sát cửa sổ, cửa sổ đối diện tiền viện, cụ già bên trong viện đang đắp vải trắng, đã có xe chờ, chờ cụ đến nhà tang lễ ở trên.

Con rể cụ dẫn cô vợ ngọc tới gây chuyện, sau khi cụ chết đâm thân thích mới nhớ tới khóc trời trách đất, tìm người đòi bồi thường, nước mắt giàn dụa, tình cảm sau lưng nửa thật nửa giả.

Người đã khuất tên là Từ Quế Mẫn, thất cổ tự vẫn, khi phát hiện ra cụ, đã thấy cụ treo trên cây phía sau viện dưỡng lão, tướng mạo đáng sợ, sớm đã tắt thở.

Cụ bà năm nay đã bảy mươi hai tuổi, bệnh tật quán thân, từ thôn bên cạnh chuyển tới, chỉ có một người con gái ngọc không có năng lực tự lo liệu, sau này gả cho anh chồng cùng thôn, ngày lễ tết cũng không đến thăm mẹ một lần, hoàn toàn coi như người mẹ già này không tồn tại.

Lý Cửu Lộ đối với cụ bà này ấn tượng khá sâu, tính tình cụ không tốt, bình thường mặt mày luôn cau có, dường như chưa từng thấy cụ cười bao giờ, ngay cả gặp mặt chào hỏi cũng rất lạnh lẽo.

Biết được tin cụ tự sát, Cửu Lộ có chút kinh ngạc, một lát sau đã hoàn toàn tiếp nhận. Có lẽ cụ đối với cuộc sống không còn hi vọng, có ý nghĩ này trong đầu từ lâu rồi, cho nên mới không chịu được nữa, dẫn tới ngày hôm nay.

Tay của thượng đế, vì mỗi người sớm đã sắp xếp ổn thỏa, tuổi thọ đến, không ai có thể thay đổi việc đã an bài. Ngẫm lại sinh mệnh bản thân luôn thay đổi, từ vong có đôi khi chỉ cách mỗi người một giây rất gần.

Cửu Lộ có đôi khi rất sợ mình còn nhỏ tuổi mà đã nhìn thấu hết chuyện nhân sinh.

Phòng cô không mở đèn, cửa sổ chỉ để lại chút khe hở, bên ngoài tiếng kêu la khóc nháo truyền đến rõ ràng, lúc này chỉ có Giang Mạn cùng mấy người bảo vệ, bận rộn đưa ra lời trấn an.

Lý Cửu Lộ ngồi lẳng lặng trước bàn, kéo ngăn kéo. Bên trong có rất nhiều giấy gấp sao, cô rút ra một cái, ngón tay nắm hai đầu, thắt một nút kết, sau đó quấn quanh nhiều vòng, dùng móng tay bấm ra năm góc.

Cô cầm ngôi sao may mắn ném mạnh vào trong bình thủy tinh cạnh cửa sổ, bình đã chất đầy sao, đủ các loại màu, có lớn, có nhỏ. Hình dáng ra sao, cô không quá để ý.

Lý Cửu Lộ tiện tay bóp dăm ba ngôi sao, ngoài cửa sổ bỗng trở nên rối loạn.

Cửa sắt được kéo ra từ bên ngoài, một chiếc xe con tiến vào.

Chu Khắc xuống xe, cửa pho lá cũng bật mở, Cục trưởng cục dân chính Trần Thụy Thành đi ra. Chu Khắc tới nay hẹn ông ăn cơm, lúc biết được tin tức, hai người đang ở cùng một chỗ, ông liền đi theo.

Cuối cùng nhìn thấy người có thể làm chủ, người nhà người chết đồng loạt xông đến.

Ngôi sao may mắn cuối cùng gặp được bị bóp xiêu xiêu vẹo vẹo, Lý Cửu Lộ ném vào bình, thuận tay đóng cửa sổ, đem rèm cửa kéo kín, chuẩn bị đi ngủ.

Đêm nay ngủ không sâu giấc, nửa đêm cô đột nhiên tỉnh dậy, trong viện tiếng thét chói tai như có như không vang lên, nghe cẩn thận, hình như không có.

Cửu Lộ tạm thời không còn buồn ngủ, gian phòng rất tối, ngoài cửa sổ ánh trăng từng sợi thanh mảnh, cô để ý cửa phòng đối diện, cửa phòng sẫm màu, lối đi xung quanh nổi bật là tường trắng, cảm giác như là một hang động ngăn nắp, đen tối, sâu không thấy đáy.

Sợ hãi ủa đến, lần này rất khó ngủ, cô nằm mấy phút đồng hồ trên giường, động đậy, từ gầm giường lôi ra một rương gỗ.

Lý Cửu Lộ không mở đèn, mượn ánh trăng, dùng khăn tinh tế chà lau đồ vật bên trong rương, nửa giờ sau, mới lên giường đi ngủ.

Ngày thứ hai đi học thật buồn bã, trán không lớn, có chuyện gì xảy ra rất nhanh sẽ bị truyền đi, tất cả mọi người đều bình luận về chuyện này.

Thấy cô đi vào, phòng học to lớn trong nháy mắt im lặng, tiếng nghị luận ầm ĩ biến thành thì thầm bàn luận.

Cách vào học một thời gian, bạn nam ngồi bên cạnh Mã Tiểu Dã, là bạn học từ cấp hai của hai người, tên là Lương Húc. Lương Húc nhìn thấy Lý Cửu Lộ, ánh mắt sáng lên, không biết cúi đầu nói thầm những gì, nhắc chân đi về phía cô.

Mã Tiểu Dã kéo lại cũng không được, thấp giọng: "Cậu về chỗ đi!"

Lương Húc lăm mồm, từ trước đến nay ai cũng biết, ngồi xuống bên cạnh bàn Cửu Lộ: "Cửu Lộ, nghe nói nhà cậu tối qua có người chết?"

Thanh âm cậu không cao không thấp, nhưng thành công đánh vào bát quái trong lòng mỗi người, đều vô tình hay cố ý vênh tai nghe ngóng.

Trong phút chốc, phòng học yên tĩnh đến mức tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Lý Cửu Lộ vô cùng bối rối, lặng lẽ trừng cậu một cái, không lên tiếng.

Khi còn học cấp hai, cô thấy cậu đặc biệt phiền, cậu luôn cố ý hoặc vô tình ở trước mặt cô làm rơi đồ, khi mượn cục tẩy, lúc mượn khăn giấy, vay tiền cũng không chủ động trả, ngay cả khi cô uống nước, cậu đều đoạt lấy đưa lên miệng uống. Cả lớp phát phờ, thần kinh có vấn đề, phân không rõ cái gì nên nói cái gì không nên nói, quả thật độc nhất vô nhị.

Đĩ nhiên, những đánh giá này Cửu Lộ chỉ âm thầm nói trong lòng.

Cô lấy sách giáo khoa trong cặp ra, mở cửa sổ, để gió thổi vào.

Lương Húc tiếp tục hỏi: "Nghe nói tối hôm qua cảnh sát đến, người nhà người chết yêu cầu kiểm tra thi thể, nói là sợ có người hạ độc, cậu xem, một cụ bà, người nào có thể giết cụ nhỉ?" Cậu kéo kéo đuôi tóc Cửu Lộ, thân thể lại ghé thấp xuống một chút: "Còn có chuyện ma quái ở nhà cậu, chẳng lẽ là....."

Lý Cửu Lộ không lên tiếng, liếc mắt cảnh cáo cậu.

Cậu ho khê: "Mấy người đó, tớ đoán bọn họ muốn lừa chút tiền, cậu thấy đúng không?"

Cửu Lộ bắt đầu có chút phiền lòng.

Lương Húc: "Thật sự để bọn họ tiếp tục nháo loạn vậy sao? Bỏ cậu xử lý như thế nào?"

Lý Cửu Lộ không thể nghe nổi mấy lời này, nhăn lông mày: "Cậu đừng nói linh tinh." Cô cao giọng gắt.

Bạn nữ phía trước quay xuống nhìn cô, sau đó ghé vào tai bạn cùng bàn thầm thì, nói Cửu Lộ đã đoán được, dù sao chuyện gia đình cô cũng không phải việc bí mật gì.

Lương Húc còn muốn hỏi chuyện, bị đập chân, Mã Tiểu Dã không biết đã tới từ lúc nào: "Cậu con mẹ nó lại ăn nói luyên thuyên, cút về học bài nhanh lên."

Lương Húc vẻ mặt oan ức: "Quần chúng nhân dân có quyền hiểu rõ chân tướng sự việc."

"Hiểu rõ cái rắm"

Mã Tiểu Dã lại muốn nhắc chân đá, Lương Húc cười hề hề, né tránh chạy về chỗ ngồi.

Tiếng chuông thứ hai vang lên.

Mã Tiểu Dã nói với Cửu Lộ: "Học bài cho tốt."

Cậu trở về chỗ ngồi, bàn tay đập đập Mạc Khả Diễm: "Nhường đường một chút."

Hai người vừa gặp đã thù, nhìn nhau không vừa mắt, nói chuyện giống như cãi lộn, hận không thể chọc đối phương tức chết mới thoải mái.

Mạc Khả Diễm không thèm nhúc nhích: "Nói chuyện với ai đấy? Tôi không gọi là nhường đường một chút."

"Cậu nhanh dịch ra một chút." Mã Tiểu Dã liếc mắt nhìn phía trước, "Địa Trung Hải" đã kẹp giáo án đứng trên bục giảng: "Thầy giáo đến rồi, cậu đừng đùa nữa."

"Ai thèm đùa, có giỏi thì cậu tự nhảy vào đi." Cô cười khiêu khích.

"Địa Trung Hải" gõ lên tấm bảng đen: "Mã Tiểu Dã, trò còn làm gì đấy, mau về chỗ ngồi."

Mã Tiểu Dã hận đến nghiến răng, vừa nghĩ vừa cười xấu xa, thực sự đuổi cái chân dài, bước qua phía trước cô.

Không gian giữa cô và bàn học rất nhỏ, hai người đối mặt nhau, tư thế với khoảng cách vô cùng nhạy cảm.

Mạc Khả Diễm đầu cúi thấp, tay mắt lạnh lẽo, hung hăng véo vào bắp đùi cậu.

Mã Tiểu Dã: "A --"

Cả lớp cười vang, một lúc lâu sau mới tập trung nghe giảng.

Chính thức vào học, "Địa Trung Hải" giảng bài sinh động như thật, phòng học yên lặng như tờ.

Không biết qua bao lâu, Mạc Khả Diễm đột nhiên hỏi: "Cậu cùng Lý Cửu Lộ quan hệ như thế nào?" Cô không nhìn cậu, ánh mắt chăm chăm vào bục giảng.

Mã Tiểu Dã trở mặt chốc lát, cũng không biết phải làm sao, trả lời trong vô thức: "Không có quan hệ gì." Cậu liếc cô một cái: "Chúng tớ là bạn học từ tiểu học đến cấp ba, coi như em gái mà chăm sóc thôi."

"Xã hội này, anh em kết nghĩa nhất định có gian tình."

Mã Tiểu Dã không đáp lời, cười phản bác: "Cậu chú ý tớ như vậy, có ý gì?"

Mạc Khả Diễm hừ lạnh một tiếng.

Cậu thấp giọng: "Xếp hàng đi, học kỳ này chưa tới lượt cậu."

"Ngại quá, người xếp hàng theo đuổi tôi cũng còn đầy, bà đây không rảnh."

Mạc Khả Diễm quay đầu, tuy nói nhàn nhạt căn môi dưới.

Một ngày khó khăn cuối cùng cũng qua.

Tan học, Lý Cửu Lộ thu gọn sách vở đi ra ngoài, trong bãi đỗ xe chờ rất lâu, mới thấy Mã Tiểu Dã vội vàng chạy tới.

Sau khai giảng một tháng, thời gian trời sáng ngày càng ngắn, tờ mờ tối, vài phòng học vẫn còn sáng đèn.

Sân vận động không có nổi mấy học sinh, xe đạp cũng lác đác, chỉ còn mấy cái.

Cửu Lộ đi vài bước lên đón, không đợi cô mở lời, Mã Tiểu Dã đã giành nói: "Bạn cùng bàn vừa rồi rủ tớ đi chơi bóng, cậu có đi không?"

Cậu cúi thấp đầu, né tránh ánh mắt nhàn nhạt của Lý Cửu Lộ, rõ ràng không làm gì sai, vẫn không khỏi chột dạ. Mã Tiểu Dã xoa gáy: "Cô ấy hai ngày nay luôn không phục tớ, động tí là khiêu khích, vừa hay buổi tối rảnh, đi chơi một lát."

Cô suy nghĩ vài giây: "Có mỗi hai người các cậu à?"

"Còn có bọn Lương Húc, Hoàng Vĩ Quang và Vu Hiểu."

Ngón tay Cửu Lộ nắm lấy quai cặp sách: "Tớ không đi đâu, cậu cũng đừng về muộn quá, ngày mai còn đi học."

Cô hướng cậu mỉm môi cười, xoay người, đi ra khỏi nhà xe.

Mới bước hai bước, Mã Tiểu Dã bỗng nhiên kéo cổ tay cô, túm người đến trước mặt, dường như do dự hai giây, cúi người, nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

Đây là cử chỉ thân mật nhất giữa bọn họ, Lý Cửu Lộ tâm không chút dao động, hai người ăn ý tách ra, cô theo bản năng nhìn xung quanh, lại ngẩng đầu lên nhìn cậu.

Mã Tiểu Dã trốn tránh ánh mắt cô, khom người mở khóa: "Tớ vẫn nên chờ cậu về trước, tìm mấy người kia sau."

"Không cần, tự tớ đi được." Cửu Lộ sợ cậu thật sự muốn đưa cô về, phất tay một cái, vội vàng tránh ra.

Mã Tiểu Dã cao giọng kêu: "Buổi tối tớ sẽ gọi cho cậu!"

Lý Cửu Lộ về đến nhà đã bảy giờ, trời càng tối.

Hai bên đường đã sáng đèn, chiếu xuống đất lòng sáng màu cam.

Viện dưỡng lão đóng cửa im ỉm, tường cao mờ hồ có ánh đèn, bóng cây dày đặc, buồn tẻ.

Cửu Lộ lấy chìa khóa, mở cửa.

Không khí trong viện vẫn như mọi ngày, có người tản bộ, có người khiêu vũ trên quảng trường, trong đình còn có hai cụ ông đang đánh cờ, không biết vì nước cờ của ai mà cãi vã không nghỉ.

Cửu Lộ bỗng nhiên dừng bước, cảm giác có chút khác thường, giống như có ánh mắt đang nhìn cô đắm đắm, cô cũng giống như bị ngoại lực tác động, nhìn về phía hành lang gấp khúc sang chỗ ở các cụ.

Giang Mạn gọi cô, tầm mắt Cửu Lộ nửa đường rời đi, mẹ cô mặc áo choàng ngắn màu trắng, từ trên cầu thang cẩn thận đi xuống.

"Lộ Lộ, sao về muộn thế con?"

Lý Cửu Lộ tiến lên, nhận lấy cái chăn trong tay bà: "Thầy giáo cho tan muộn ạ. Cái này ôm đi đâu hả mẹ?" Cô lại liếc qua hành lang gấp khúc, có hai người đứng trong tối, một già một trẻ, một cao một thấp, dáng dấp đều không quá quen thuộc.

Giang Mạn: "Con mang đi sấy đi, chăn còn hơi ẩm."

Hai mẹ con vừa nói chuyện, vừa hướng góc sân đi.

Giang Mạn lẩm nhẩm "Vào học lâu như vậy, con có đuổi kịp chương trình không? Mẹ nói cho con biết, nghe không hiểu nhất định phải hỏi, không thể giống như cấp hai..... Con cũng biết, để con vào được cái lớp này, chú Chu vừa nhờ vả vừa tiếp đãi người ta, con cũng không nên phụ lòng mẹ và chú."

"Con biết rồi."

Hai mẹ con cùng chỉnh lại tấm đệm treo trên dây phơi quần áo.

Giang Mạn khó chịu, lẩm bẩm lầu bầu: "Thật là xui xẻo, chăn đơn có thể phải mang đi tẩy rửa một chút."

"Của cụ Từ ả?"

"Ừ, thật là phiền phức."

Cửu Lộ hỏi: "Tối hôm qua cuối cùng giải quyết như thế nào ạ?"

"Còn không phải là muốn lừa lấy tiền sao?"

"Vậy mẹ có tính đưa cho họ không?"

"Tưởng muốn là được chắc." Giang Mạn cười lạnh một tiếng: "Không phải bọn họ muốn kiểm tra thi thể sao, chú Chu nói cứ thuận theo họ đi, dù sao chúng cứ rành rành, mình không có làm, sao phải sợ?"

Lý Cửu Lộ đặt tay lên chăn, há miệng, định nói gì đó, Giang Mạn đã thúc giục: "Nhanh nhẹn một chút, cái này mang đi giặt, xong còn dọn dẹp phòng, có cụ muốn vào ở."

"Nhanh thế ả?"

Giang Mạn đáp một tiếng, phơi chăn mới lên, không để ý cô nữa.

Giang Mạn trở về, đi lên cầu thang, "Tri..... Kiến, đứng không? Cháu và bà ngoại chờ một chút, phòng dọn dẹp xong ngay đây."

Hết chương 3

Bạn đang đọc truyện *Thứ Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Lý Cửu Lộ xoay người đi theo Giang Mạn, dò mắt, roi trên bóng dáng hai người kia.

Viện đường lão là một khu nhà cổ có cấu trúc kiểu Anh, nơi cao nhất có tự là "Nhân" nằm trên đỉnh hướng về sườn núi, giữa tầng hai có ban công ngoài trời, phía dưới ban công là một cái hiên cửa hình vòm, là chỗ Giang Mạn vừa từ cầu thang xuống.

Bên cạnh, bốn năm ô cửa sổ được khảm vào bên trong vòm cửa, phía dưới dùng gạch đỏ xây thành hành lang chạm trổ công phu, cao đến ngang eo. Nơi ấy, một già một trẻ đứng thật yên tĩnh.

Cô thất thần, nhìn trong chốc lát, di dời tầm mắt, bỗng nhiên chống lại một đôi mắt.

Cửu Lộ lúc này mới cả kinh, ý thức bừng tỉnh, vừa rồi quan sát có chút không lễ phép.

Bất tri bất giác, bóng tối hoàn toàn bao phủ, trong viện đèn dần dần sáng lên, dưới hành lang diện mạo chủ nhân của đôi mắt kia trở nên rõ ràng, vóc dáng anh rất cao, lưng hơi gù, dựa vào cột hành lang, bộ dáng tự tại lại tùy ý.

Cửu Lộ bỗng nhiên phát hiện người này có vài phần quen mắt, lại không dám quan sát lần nữa, thời điểm ánh mắt chuẩn bị rời đi, anh bỗng nhiên quay người, đối mặt cô, cánh tay chống lên tường.

Dưới ánh nhìn chăm chú, cô chứng thực được nghi ngờ của mình.

"Sao cô lại ở đây?" Anh cười, giọng nói quen thuộc, từ xa hướng cô nói.

"Hà?" Cửu Lộ chớp chớp mắt: "..... Tôi, nhà tôi....." Đầu óc cô nhanh chóng hoạt động, vẫn không nhớ ra anh là ai.

Thấy bộ dáng ngốc nghếch này của cô, Trì Kiến nét cười ngày càng lớn.

Anh nhắc nhở: "Tới thăm người thân? Hay là nhà ở đây?"

Lần này, Lý Cửu Lộ thông minh ngậm chặt miệng, oán thầm vừa rồi đầu óc chậm chạp, cùng với người xa lạ nói chuyện. Cô cất bước, hướng phòng chạy.

"Này, cô đừng có chạy!"

Cửu Lộ bị anh kêu lại, dừng chân, không nhìn được quay đầu nhìn.

Trì Kiến vòng qua hành lang, đúng lúc đi xuống bậc lại bị bà ngoại cản lại.

"Phùng Sơn, bạn học của con à?" Bà ngoại mắc phải chứng ngốc nghếch của người già, chưa từng gọi đúng tên Trì Kiến.

Trì Kiến nóng lòng, gạt đầu qua loa, không quên ôn nhu: "Bà ngoại, đứng đây đợi con." Anh quay người lại, thiếu chút nữa cùng Giang Mạn va vào nhau.

Giang Mạn vỗ vỗ ngực: "Cẩn thận, cháu chậm một chút....."

Bà ngoại ngốc bước lên trước, vỗ vỗ Giang Mạn: "Phùng Sơn muốn nói chuyện với bạn học."

Bà dùng ngón tay chỉ về phía Lý Cửu Lộ, nhất thời, mọi người đồng loạt nhìn về phía cô.

Cửu Lộ sững sờ, có chút không giải thích được.

Chỉ thấy ba người nói chuyện với nhau một hai câu, Giang Mạn liếc cô một cái, dắt lấy cụ bà đi vào trước, mà anh cuối cùng cũng không có tới chỗ cô, xách cái hòm, cúi người nhặt túi du lịch trên mặt đất, theo sát phía sau.

Trì Kiến bước đến trước cánh cửa, bỗng nhiên quay đầu lại, hướng cô nhếch khóe môi, dùng khẩu hình, phun ra một chữ.

Bà ngoại đi đứng không tốt, không ra gian phòng ở tầng một, đi qua phòng khách lớn, rẽ phải, đi về phía hành lang sâu hun hút.

Giang Mạn vừa đi vừa giới thiệu: "Đầu này hành lang, dùng cho những ai đi đứng không tốt, hay các cụ có tố chất thân thể kém, có thể dễ dàng ra vào. Đầu kia hành lang là phòng giải trí, trung tâm phục hồi sức khỏe và phòng tư vấn tâm lý. Toàn bộ tầng hai là chỗ ở của người già, phòng làm việc của nhân viên ở tầng ba."

Bà chỉ vào cuối hành lang: "Tầng một hai đều sắp xếp các phòng sinh hoạt, bên trong bao gồm phòng ăn, nhà tắm và phòng vệ sinh. Mỗi đêm chúng tôi đều bố trí bảo vệ thay phiên trông chừng, trên đầu giường có cài đặt điện thoại, rất an toàn cũng rất dễ dàng sử dụng."

Trì Kiến gật đầu, đánh giá chung quanh.

Trên đỉnh đầu là một chiếc đèn chân không sáng ngời hình cái chén nhỏ, hai bên tường trắng như tuyết, phía dưới là chân tường xanh biếc, mặt đất lát đá cẩm thạch màu vàng nhạt, cửa phòng đồng nhất sơn màu nâu đậm.

Nơi này bố trí không tồi, vệ sinh cũng có nhân viên quét dọn cẩn thận.

Trì Kiến có chút an tâm, theo hai người đi vào phòng.

Đó là một phòng hai người, ở giường bên cạnh là một cụ bà tóc hoa râm, họ Mã.

Việc quét dọn phòng Giang Mạn không cần phải làm, người giúp việc trái ra một bộ chăn đệm mới tinh tươm, cắm thẻ tên "Trần Anh Cúc" lên đầu giường.

Giang Mạn đỡ bà cụ ngồi xuống: "Cháu xem còn có chỗ nào không hài lòng không?"

Trì Kiến nhìn xung quanh một vòng: "Đầy đủ hết rồi ạ."

"Chỗ chúng tôi phòng quá ít, giường ngủ chuẩn bị hơi gấp, còn thiếu sót mong cháu thông cảm, có yêu cầu gì cứ báo, chúng tôi sẽ từ từ điều chỉnh."

"Cháu muốn cảm ơn viện trưởng Chu, hôm trước không còn giường ngủ, ông ấy kịp thời gọi điện thông báo cho cháu." Trì Kiến khách khí nói.

Giang Mạn cười cười: "Vâng..... Ai đi làm thủ tục?"

"Cháu."

Bà kinh ngạc hai giây, sau đó nói: "Vâng mời cháu theo tôi lên tầng ba."

"Vâng."

Anh vóc dáng cao lớn, ngồi xổm trước mặt bà ngoại, giống như đứa trẻ: "Bà ngoại, ngoan ngoãn chờ con ở đây, không được đi lung tung."

Bà ngoại búi lại tóc: "Lược của bà đâu?"

Trì Kiến tìm trong túi du lịch một lúc, lấy ra một chiếc lược sừng trâu, lược đã được dùng rất nhiều năm, mặt ngoài bị mài đến sáng bóng.

Sau khi trấn an được bà ngoại, anh mới đứng dậy, cùng Giang Mạn đi lên tầng.

7 giờ rưỡi, các cụ đã ăn cơm xong đều hoạt động ở dưới sân, hành lang có vẻ rất yên tĩnh.

Giang Mạn nhớ tới lời vừa rồi của bà ngoại, hỏi: "Cháu và Lộ Lộ là bạn học?"

"Lộ Lộ?"

Giang Mạn nhìn anh.

Trì Kiến một lát sau mới phản ứng lại, tùy ý đáp: "À, vâng."

"Cùng cấp ba?"

Anh lấy ngón trỏ vuốt lông mi một cái, phát ra một tiếng từ giọng mũi, hàm hồ đáp ứng.

"Tốt quá, sau này đến thăm bà ngoại, cháu có thể tới tìm Lộ Lộ chơi cùng." Giang Mạn tùy tiện khách khí hai câu, lại sau lưng đánh giá anh một phen: "Hôm nay tự cháu đưa bà ngoại tới đây?"

"Đúng vậy, tự cháu ạ."

"Cha mẹ cháu đâu? Bọn họ không có thời gian sao?"

"Họ qua đời rồi, trong nhà chỉ còn một mình cháu." Trì Kiến không thêm để ý nói.

Anh nhét hai tay vào túi quần, động tác đi lên có chút rời rạc, ngẩng đầu nhìn trần nhà, hầu hết chuyển động rõ ràng.

Giang Mạn ánh mắt tối sầm, hai tay không tự giác nắm chặt, xúc động vài giây.

Bà tạm dừng một lát, lại hỏi: "Cấp hai không học ở đây phải không, tôi hình như không có gặp cháu."

Trì Kiến cười: "Vùng khác ạ."

Giang Mạn hiểu rõ gật gật đầu: "Đều là bạn học, sau này nhớ tới tìm Lộ Lộ chơi."

Một câu này có thêm vài phần thật lòng, đối với anh có một chút đồng tình cùng thương hại.

Cùng lúc đó, chỗ rẽ dưới tầng hai cũng sáng đèn.

Lý Cừu Lộ tắm rửa xong đi ra, tóc còn nhỏ nước, thay sang bộ áo ngủ màu vàng nhạt, bả vai bị dính nước để lại vết tích thâm màu.

Ngoài cửa sổ, ánh trắng bàng bạc rải lên bàn học và sàn nhà, cô lau tóc, vặn công tắc đèn ở góc bàn.

Cừu Lộ nhìn đồng hồ, cầm lấy ống nghe mang tới bên tai lắng nghe, đường nói thông suốt.

Thời gian buổi tối qua rất nhanh, cô chờ mãi vẫn chưa thấy Mã Tiểu Dã gọi điện tới. Cừu Lộ ngồi trên ghế, nhìn lịch trên tường, ngày 26 tháng này được khoanh tròn bằng bút màu đỏ, cẩn thận đếm một chút, chỉ còn có sáu ngày.

Cô lấy ra mấy tờ giấy gấp sao, rút đến mười mấy tờ, nhưng không để tâm đến.

Cửa vang lên một tiếng.

Cừu Lộ nhanh chóng nhìn về phía sau, cảm ngôi sao may mắn bị đứt mắt một nửa nhét vào ngăn kéo, mở sách ôn tập tiếng Anh ra trước mặt. Một chuỗi động tác cô đã làm vô số lần, cho nên mới rất bình tĩnh lại lưu loát.

Giang Mạn bung đĩa trái cây đến, xếp riêng một bên táo, một bên vải, còn có vài miếng quả kì lạ.

Bà ngồi xuống bên giường, cầm lên một miếng táo đưa đến trước mặt Cừu Lộ: "Ăn nào, Lộ Lộ"

"Mẹ, con không thích ăn táo." Cô né đi.

"Không thích ăn cũng phải ăn, táo chứa nhiều dinh dưỡng."

Mối quan hệ giữa hai mẹ con, Giang Mạn vẫn luôn cương quyết, bình thường đối với Cừu Lộ vô cùng yêu chiều, nhưng ý kiến và quyết định của bà, cô nhất định phải trăm phần trăm tuân theo.

Lý Cừu Lộ miễn cưỡng ăn mấy miếng táo, ăn thêm hai quả vải, cuối cùng Giang Mạn mới bỏ qua cho cô.

Cô liếc trộm đồng hồ, vừa nhìn điện thoại để trên góc bàn, rất sợ lúc này có tiếng chuông đột nhiên vang lên.

Giang Mạn lại không có ý định ra ngoài, cánh tay đặt lên mép bàn, mặt cúi xuống, tâm tình không tệ nhìn sách ôn tập của cô.

"Mẹ, con còn nhiều bài chưa làm xong."

"Làm đi, mẹ giúp con."

Cừu Lộ cắn môi dưới, đầu bút chạm lên giấy, dừng lại vài giây, điền vào bên trong ngoặc một chữ "C".

"Nói mẹ nghe chút đề này viết gì thế, mẹ xem không hiểu." Giang Mạn cười.

"....." Cừu Lộ buồn bực: "Mẹ như này làm sao con tập trung được."

"Được rồi, mẹ không nói nữa."

Bà yên lặng, trong phòng chỉ còn tiếng đồng hồ vang lên nhịp nhàng.

Không biết qua bao lâu, tầng dưới có tiếng bước chân, sau đó có tiếng nói trầm thấp vang lên. Là Chu Khắc về.

Lý Cừu Lộ khẽ động ngón tay, thở phào một tiếng.

Giang Mạn đáp: "Tới đây."

Bà đứng dậy vuốt nhẹ tóc Cừu Lộ: "Con nhớ làm xong bài tập thầy giao về, chú ý làm bài cho hiệu quả, ngủ sớm ngày mai mới có tinh thần đi học."

Lý Cừu Lộ biết điều gật đầu, đưa mắt nhìn bà đi ra ngoài.

Cửa vừa đóng, cô lập tức ném bút xuống, cơ thể tựa vào ghế ngồi, ngẩn ngơ một lúc, những đề kia không muốn làm, ngay cả hứng thú gấp giấy cũng không còn.

"Đứng rồi." Cửa phòng bỗng nhiên lại bị đẩy ra, Giang Mạn đã đi lại quay lại: "Bạn học tối nay của con, thằng bé rất đáng thương, còn nhỏ tuổi mà cha mẹ đều đã mất, chỉ có một bà ngoại, lại mắc phải chứng ngốc nghếch của người già, bình thường ở trường học người ta có chuyện gì khó xử, con nếu đủ khả năng thì cố gắng giúp đỡ. Chỉ học không thôi cũng không tốt, muốn bồi dưỡng tính cách mình, phải lấy giúp người làm niềm vui, con hiểu không?"

Lý Cửu Lộ khó hiểu, nhưng cũng không dám nói nhiều, sợ bà lại thao thao bất tuyệt.

Cô tỏ vẻ đã rõ, gật đầu.

Giang Mạn lúc này mới hài lòng, mỉm cười, đóng cửa đi ra ngoài.

Phòng ngủ cuối cùng cũng yên tĩnh, Cửu Lộ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Vừa rồi nghe mẹ nói, trước mắt lại hiện ra dáng người đứng ở hành lang lúc tối.

Ban nãy tắm, trong lúc vô tình cô liếc qua giá treo áo tắm cùng kính bơi, bỗng dung nhớ ra đã gặp anh ở đâu.

Ngày đó trong nhà bơi, cô không cẩn thận đạp vào anh, người quái dị kia ngược lại còn đưa cho cô kính bơi.

Nói chuyện với nhau mấy câu, thời gian không vượt quá hai phút.

Anh vóc dáng rất cao, bả vai rộng, mặc một cái quần bơi đặc biệt. Quần bơi hai lớp, bên trong màu hồng, bên ngoài là một lớp vải sa ôm khít lấy thân, lúc đứng im, màu hồng như ẩn như hiện, đến khi khom lưng nhảy lên bờ, lớp màu đen lộ ra, màu sắc thập phần tươi đẹp.

Đã qua một tháng, Cửu Lộ không còn nhớ rõ khuôn mặt anh, nhưng hình ảnh về chiếc quần bơi đặc biệt này, cô vẫn còn nhớ như in.

Đêm nay, Mã Tiểu Dã cuối cùng cũng không gọi đến.

Mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, không rõ là mơ hay là thực -- trên hành lang, người kia bỗng nhiên quay người, hướng cô nhếch nhếch khóe miệng, khẩu hình khi phát âm ra là: "Ngốc."

Cửu Lộ chợt hiểu ra, thì ra từ lúc đó anh nói là từ này.

Hết chương 4

Bạn đang đọc truyện *Thư Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Sáng hôm sau, cô gặp Mã Tiểu Dã trước cổng trường.

Cậu cũng đi bộ đến trường, từ phía sau chạy lên vài bước, đuổi theo Lý Cửu Lộ.

Hai người sống vai đi tới phòng học, hôm nay cậu mặc một chiếc áo kẻ sọc tay, phối hợp với nửa tay áo màu trắng, phía dưới là quần jean. Kết hợp thể này thực ra rất bình thường, nhưng mặc trên người một chàng trai trẻ, lại có vẻ sạch sẽ, tươi sáng như ánh mặt trời.

Cửu Lộ quan sát một lát: "Xe đạp của cậu đâu?"

"À, tối hôm qua tớ để ở bên đường Bách Hoa rồi." Cậu đeo cặp sách vào một bên vai, bả vai bên kia hơi rũ xuống gần cô.

Cửu Lộ liếc cậu một cái: "Không phải các cậu đi chơi bóng à?"

"Ừ." Cậu gãi gãi sau gáy: "Bọn tớ chơi xong vài trận, nhìn thời gian còn sớm, nên ra đường Bách Hoa ăn bữa khuya."

Chuông vào học vang lên, tốp ba tốp năm học sinh vội vàng chạy lên phía trước, có bạn nam nhảy tới ôm cổ Mã Tiểu Dã trêu chọc một chút.

Cửu Lộ cúi đầu bước đi, chờ đến khi chỉ còn hai người mới mở miệng: "Tối hôm qua tớ đợi điện thoại của cậu mãi mà không thấy gọi đến."

Mã Tiểu Dã hơi khựng lại một chút, cố gắng nói bằng giọng điệu tự nhiên nhất có thể: "Tớ lẽ ra đã gọi cho cậu từ rất sớm, nhưng mà cái tên Lương Húc kia luôn la hét kêu đói, nên đến đường Bách Hoa ăn ít thịt xiên nướng, trò chuyện một lúc lại quên luôn thời gian." Cậu cúi đầu nhìn cô: "Về đến nhà tớ định gọi cho cậu, nhưng đã quá muộn rồi, tớ sợ ảnh hưởng đến giấc ngủ của cậu."

"Vậy sao?" Đôi mắt đen bóng trong suốt nhìn cậu.

"Ừ." Mã Tiểu Dã lén lút nhìn sang, chột dạ: "Cậu... không phải chờ đến khuya chứ?"

Dừng lại mấy giây, Cừu Lộ thoải mái cười: "Không đâu, mười giờ tớ đã đi ngủ rồi."

"Vậy là tốt rồi." Mã Tiểu Dã không khỏi thở phào một hơi.

Hai người trầm mặc đi thêm một đoạn, Cừu Lộ tìm đề tài khác nói chuyện: "Mã Dã, thứ tư là sinh nhật cậu đấy."

"Cậu còn nhớ à?"

"Tất nhiên rồi."

Cậu vui vẻ cầm lấy quai cặp sách: "Cậu định tặng tớ quà gì?"

Cừu Lộ mỉm môi cười: "Tạm thời tớ sẽ giữ bí mật." Lại hỏi: "Cậu định mời những ai đến? Có mời bạn Lương Húc đến không?"

"Cậu ghét thằng đấy à?"

Cừu Lộ nghịch túi đựng bữa sáng trong tay, giả vờ nói: "Không có."

"Thằng đấy thật ra tính cách cũng không xấu đâu, chỉ là có một chút thiếu suy nghĩ, đợi đến khi..."

Hai người vừa nói vừa đi lên cầu thang.

Bà vai Cừu Lộ đột nhiên nhói lên một cái, vô thức quay đầu lại, lại có người túm đuôi tóc của cô, đầu bị kéo mạnh về phía người kia.

Lương Húc từ phía sau nhảy lên, tự nhiên đập một cái vào vai Lý Cừu Lộ: "Các cậu đang nói cái gì thế?"

Cừu Lộ nhú mày, Lương Húc coi cô như bạn nam, một phát đập kia đau vô cùng.

Cô dựng thẳng vai, cậu lại dính lấy như keo dính chuột, hắt mồi không được.

Hai bạn nam cao lớn kẹp Lý Cừu Lộ vào giữa.

"Cậu nhẹ tay thôi." Mã Tiểu Dã đập vào cánh tay Lương Húc một cái: "Cơ thể nhỏ nhắn của cô ấy làm sao chống đỡ được cậu hả?"

"Tớ bảo này, sao cậu quản chuyện rộng thế!" Lương Húc cười đùa nói.

Thật ra quan hệ của hai người không ai có thể hiểu rõ, không biết xuất phát từ cái gì, trước mặt người ngoài, bọn họ đều ăn ý chú ý đến lời nói hành động, cho dù Lương Húc cùng với Mã Tiểu Dã đứng cùng một chỗ, cũng không có nửa điểm mờ ám, nên bình thường hành động mới không biết nặng nhẹ.

Cậu héch héch cái cằm: "Hai người các cậu vừa rồi nói cái gì thế?"

Ba người bước vào lớp học, thầy chủ nhiệm đang chấp tay sau lưng đứng ở cửa, kiểm tra xem có ai không mang thẻ học sinh hay không.

Mã Tiểu Dã thấp giọng: "Các cậu nghĩ xem thứ tư nên đi đâu."

"Thứ tư á? Sinh nhật cậu phải không?"

Cậu gật đầu.

"Vậy nhất định phải đi ăn mừng ở một chỗ thật tốt, trước tiên là tìm chỗ ăn cơm nói chuyện, sau đó có thể đi hát hoặc đi đánh bài..."

Lý Cừu Lộ hiểu hai người kia nói chuyện sẽ rất sôi nổi, không có chỗ cho cô xen vào, chân bước nhanh một chút, sau lưng, Lương Húc sung sướng, ồn ào mãi không ngớt.

Sắp vào học, cô tay không đi đến chỗ ngồi, mới vừa rồi trên tay vẫn cầm túi đồ ăn sáng.

Lương Húc than thở: "Bữa sáng này cậu mua cho ai thế? Mùi thật là thơm."

Cừu Lộ cố gắng không chế biểu cảm của mình: "Tớ còn chưa ăn sáng."

"Thật là khéo, tớ cũng chưa ăn." Cậu trực tiếp dùng tay cầm lấy bánh bao, cắn một cái rồi nói: "Cậu mau giảm cân đi, không phải con gái đều rất sợ béo à."

Lương Húc cẩn thận nhai nhai, cúi đầu nghiền cứu nhân bánh bao, cậu nhú mày quan sát, nhét toàn bộ cái bánh bao vào miệng: "Tớ ăn giúp cậu, bánh

này quá béo."

Lý Cửu Lộ tức đến nổi phôi, cố gắng kìm nén tức giận: "Được thôi." Cô xoay người đi về chỗ ngồi.

Lương Húc: "Cảm ơn nhé."

Lý Cửu Lộ cười cười, cảm thấy bản thân đã nhẫn nhịn đến cực hạn.

Lương Húc lại không hề phát hiện ra, rung đùi đắc ý, sung sướng ngồi xuống chỗ của mình.

Cửu Lộ buồn chán nghiêng răng, lúc lấy sách vở phát ra tiếng động lớn, cô tức tối nghĩ, sớm muộn gì cũng sẽ khâu cái miệng chán ghét kia lại.

Buổi sáng đảo mắt qua đi, buổi chiều, tiết hai là tiết thể dục.

Mới vừa rồi không khí trong phòng học còn trầm lắng, chuông tan học vừa vang, lập tức náo nhiệt lên.

Đồ của bạn nam ném đầy đất, thay sang giày đá bóng, chạy ra sân thể dục.

Ở cấp ba, yêu cầu của môn thể dục đối với các bạn nữ rất thoải mái, tập hợp điểm số, sau khi bố trí nhiệm vụ là có thể tự do luyện tập, nhưng có một điều kiện, không được về phòng học. Đây là quy định mới của trường học, bắt buộc học sinh cấp ba phải vừa học vừa giải trí.

Sau khi thầy giáo hô giải tán, Cửu Lộ nhanh chóng đi đến quầy bán quà vặt cạnh ký túc xá, cô mua hai chai nước khoáng, không biết xuất phát từ ý nghĩ gì, trước khi đi lại bỏ thêm một hộp keo 502.

Lúc đi ra, các bạn nam mỗi người đã chiếm một vị trí, bọn họ đều hâm mộ AC Milan, đặc biệt là Mã Tiểu Dã, yêu thích Paolo Maldini gần như cuồng nhiệt.

Cả sân thể dục đều mặc áo bóng đá màu đỏ thẫm, trong đó, không thể nghi ngờ Mã Tiểu Dã là người chói mắt nhất.

Cô đứng bên cạnh sân bóng vài phút, nhìn cậu chạy nhanh trong gió, vẫy tay theo hướng ngược lại. Lý Cửu Lộ nhân tiện nhìn sang, Mạc Khả Điểm đang đứng cùng hai bạn nữ, khoe miệng tươi cười, không biết đang nói chuyện gì.

Quả bóng trùng hợp lăn đến chân Mã Tiểu Dã, cậu một chân không chế bóng, xoay người, cuối cùng nhìn về phía Lý Cửu Lộ. Dường như sừng sốt hai giây, rồi vẫy tay với cô một cái.

Chính vài giây tạm dừng này, bóng bị cậu thủ đối phương cướp đi.

Sân bóng lập tức vang lên tiếng cười mắng.

Lý Cửu Lộ ra ngoài, đi đến hơn mười mét, ngồi xuống mặt cỏ ở sân bóng.

Phía sau là nhà bơi của trường học, chỗ này có song sắt rào xung quanh, không thể đi vào. Ngoài song sắt có một cây cổ thụ lớn, vào hè bóng râm vừa vặn có thể che chắn được nắng gắt, Cửu Lộ dựa lưng vào thân cây, vặn mở một chai nước.

Sân bóng đá vô cùng sôi động, hơn mười phút sau, Lương Húc mồ hôi nhễ nhại chạy ra, nhìn thấy cô, lập tức hướng chỗ cô mà chạy.

Đúng như dự đoán, cô biết ngay mà. Chuông cảnh báo trong lòng Cửu Lộ réo vang.

Thật ra sau khi mua keo dính, cô cũng đã nghĩ đến hậu quả, chỉ là mỗi hạn vào buổi sáng khiến cô rất muốn trả thù.

Cho nên cô tự động bỏ qua suy nghĩ, mở lọ keo, nghiêng tay, đổ xung quanh miệng chai nước khoáng.

"Cần giữ bí mật không?"

Âm thanh trầm thấp vang lên, âm cuối hơi cao. Năm chữ, có chút lười nhác.

Cửu Lộ giật mình, lỡ tay rót hơn nửa lọ keo, chất lỏng thuận theo hoa văn xoắn ốc trên miệng chai nước chảy xuống. Dính lại.

Cô vội vàng ngừng đầu, bên kia song sắt có một người con trai, anh nghiêng người dựa vào thân cây, mỉm cười nhìn cô.

"Tên đó trên chộc cô à?" Anh hát cầm.

Lý Cửu Lộ đứng dậy, đón ánh mặt trời: "Là anh sao?" Lần này cô nhận ra anh, anh là tên "Quần bơi hồng" đã gặp tối qua.

"Cô nhận ra tôi?"

Cửu Lộ không kịp trả lời, nhanh chóng nhìn sang phía Lương Húc đang chạy tới, ngón tay đặt trên môi, xuyt một tiếng với Trì Kiến.

Âm thanh mềm mại thổi qua, Trì Kiến nhường mảy, cũng bắt chước hành động của cô, ngón trỏ chặn trên môi, nhẹ xuyt một cái. Tò vè nhất trí.

Lương Húc như một con gió chạy đến trước mặt Cửu Lộ: "Tên Mã Tiểu Dã kia thật là liều mạng, gần như ra sức mà đá." Cậu trực tiếp đoạt chai nước trong tay cô: "Cậu thấy không, nó chạy vừa nhanh vừa lâu như vậy."

Lý Cửu Lộ nhìn chằm chằm chai nước trong tay cậu, trong tích tắc muốn đoạt lại.

Nhưng chưa kịp ngăn cản, Lương Húc đã ngửa đầu, môi chạm vào miệng chai, ừng ực ừng ực uống vài ngụm, uống được một nửa, rốt cuộc phát hiện ra có chỗ không bình thường, nhũu nhũu mảy, lại không để ý không chế lực tay, mạnh mẽ bỏ chai nước xuống.

"Vị gì đây..... A ——"

Lý Cửu Lộ nhìn cậu hít sâu một hơi, có chút hồi hận.

Cậu che miệng lại, đến khi buông xuống, một tay đầy máu.

Lương Húc trừng lớn hai mắt, khó tin nhìn về phía Lý Cửu Lộ: "Cậu, cậu, cậu....." Cậu nửa ngày nói không nên một câu.

Cửu Lộ theo bản năng biện hộ: "Không phải tớ làm đâu." Nói xong chính mình cũng cảm thấy ngốc, cô thở dài một hơi, không nói thêm gì nữa, lấy khăn giấy trong túi, nhón chân, nhẹ ấn lên môi cậu.

Hành động này làm cậu kinh hãi, Lương Húc có chút đỏ mặt.

Không khí dừng lại vài giây, trên sân thể dục có người gọi cậu.

"Tới liền." Lương Húc hét lớn, quay đầu, nhìn Cửu Lộ một lát, buồn bực lâu bầu: "Ở đây có mỗi cậu với tớ, không phải cậu, chẳng lẽ tớ tự hại mình?"

Lý Cửu Lộ không còn lời gì để nói.

"Lương Húc."

Lương Húc ngẩng đầu tìm nơi phát ra âm thanh, lúc này mới nhìn thấy bên cạnh cỏ thụ còn có một người.

"Anh Kiến!" Cậu giật mình nói.

Trì Kiến đi ra, "Chỉ đùa một chút mà thôi."

"..... Là anh làm?"

Trì Kiến hơi nhếch khóe miệng, gật gật đầu. Lúc cười, răng cửa cắn nhẹ môi dưới, bộ dáng trêu chọc.

Lương Húc bất ngờ nhẹ nhàng thờ ra, không thấy tức giận, ngược lại lấy khăn giấy che môi cười rộ lên: "Em đang nghĩ, cô ấy không thể đối xử với em như vậy được, keo này dính vào mắt cả đồng da, anh Kiến, anh con mẹ nó quá âm hiểm." Cậu cầm chai nước ném mạnh về phía anh.

Miệng bình đập vào song sắt, giọt nước dưới ánh mặt trời hắt thành một đường cong. Trì Kiến tay dứt túi quần, cánh tay căng chặt, nghiêng người trốn đi, hầu hết nước đều bắn ra đằng sau lưng anh.

Lương Húc đi lên phía trước hai bước: "Anh tới coi à?"

Anh gật đầu: "Lúc ra vừa vặn thấy cậu đang học thể dục."

"Đúng vậy, em đang đá bóng." Cậu nói, bỗng nhiên nhớ tới: "Không đúng, hai người biết nhau à?"

Cách song sắt, Trì Kiến cùng Lý Cửu Lộ liếc nhau, chưa ai lên tiếng.

Mấy người ở sân thể dục lại gọi Lương Húc, tiếng mắng hét đột này đến đột khác vang lên. Cậu không kiên nhẫn đáp lại một tiếng, nói với Trì Kiến: "Anh Kiến, chờ đến lúc về tiệm em gặp lại anh sau nhé." Nói xong chân chừ vài giây, xin Lý Cửu Lộ một tờ khăn giấy: "Tớ xin lỗi, trách oan cậu rồi."

Lương Húc chạy xa, trên mặt đất còn rơi lại khăn giấy dính máu.

"Các anh quen biết nhau?"

"Lộ Lộ?"

Hai người dường như đồng thời mở miệng.

Lý Cửu Lộ mím môi, Trì Kiến lại kêu: "Lộ Lộ?" Ánh mắt anh dừng lại trên mặt cô: "Tôi thấy Chủ nhiệm Giang gọi cô như vậy."

"....."

"Tên đầy đủ của cô là gì?"

Lý Cửu Lộ không nói cho anh: "Các người nếu đã quen biết nhau, sao anh còn nhìn tôi trên cọt cậu ấy?"

"Tôi muốn nghe xem sau đó cô giải thích như thế nào."

"....." Lý Cửu Lộ mặt nóng đến bốc cháy, cô thề, đây là một lần xúc động mà trả thù thất bại, không những không làm người ta sợ hãi, còn suýt chút nữa hỏng việc.

Nếu tên "Quần bơi hồng" không xuất hiện, cô lại càng không biết giải thích với Lương Húc như thế nào.

Cửu Lộ hỏi: "Vì sao lại giúp tôi?"

Anh nhẹ nhàng chặc chặc miệng: "Không nhẫn tâm."

Lý Cửu Lộ thoáng giật mình vài giây, ngẩng đầu lên, đây là lần đầu tiên hai người tiếp xúc ở khoảng cách gần như vậy, anh rất cao, đáng người so với bạn cùng lứa rắn chắc hơn một chút, mắt một mí, lông mi ngắn mà thưa thớt, sống mũi thẳng tắp.

Cửu Lộ không thích anh cong khoe miệng, chỉ cần nhàn nhạt cong lên, sẽ không tự giác hấp dẫn ánh mắt người khác, hơi thở xã hội quá nặng, cũng quá cuồng ngạo.

Cô hỏi: "Vì sao không đánh lòng?"

Trì Kiến không khỏi hást cằm, ngoài ý muốn nghe cô hỏi thẳng thắn, cứng họng một lát, ngược lại không biết đáp lời như thế nào, ánh mắt lay động, cẩn thận nhìn kỹ cô. Cô nhìn qua thập phần nhỏ xinh, mũi nhỏ, miệng nhỏ nhắn, đôi mắt to, ánh mắt trong veo. Nhưng anh có cảm giác, cô dịu ngoan lại không dễ xâm phạm, trong cơ thể tựa như cất giấu một mạch nước ngầm, cũng không đơn giản giống vẻ bề ngoài.

Trì Kiến: "Tôi sợ cô khó xử."

Anh hỏi lại một câu: "Cô còn chưa nói cho tôi biết cô tên là gì."

Cô cúi đầu, mũi chân cọ lên mặt đất, đúng lúc này, trong sân thể dục vang lên tiếng còi, Cửu Lộ quay đầu lại nhìn: "Tôi phải đi tập trung rồi."

Trì Kiến cũng giương mắt: "Được, lần sau gặp lại."

Lý Cửu Lộ nhặt chai nước trên mặt đất, đi được mấy mét, lại quay đầu lại: "Anh chừng nào thì đi thăm bà ngoại? Tôi muốn trả lại kính bơi cho anh."

Trì Kiến còn đứng tại chỗ, ánh mắt vừa vịn chạm vào mắt cô.

"Không sao, tôi không vội." Anh nói.

Hết chương 5.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Sinh nhật Mã Tiểu Dã đến vào một ngày trời mưa tầm tã.

Thời gian nghỉ giữa giờ, đứng trước phòng học nhìn dòng nước chảy trên mái hiên, không khí vừa ẩm vừa lạnh, khi nói chuyện gần như thở ra một lớp sương trắng.

Thời tiết như vậy, đối với kế hoạch tụ tập ban đầu, ít nhiều có chút mất hứng.

Trời tối, đến giờ tan học, mưa vẫn không ngớt, cho nên tiết tự học buổi tối đành phải hủy bỏ, bạn học đi về, ghé ngồi đều xếp ngay ngắn ở trên bàn.

Bọn Triệu Huy học lớp A2 tới rủ, cùng với bọn lớp A3, một đám người ồn ào chạy ra cổng trường.

Trường học cách đường Bách Hoa không xa, vài bạn nam có xe sẽ chờ bạn nữ, bạn nữ ngồi phía sau che ô cho bạn nam.

Tuổi thanh xuân, cho dù ở trong mưa rét đến phát run, nhưng lạnh đến mấy vẫn thật sáng khoái.

Cửu Lộ kéo góc áo Mã Tiểu Dã, gờ ô che trên đỉnh đầu, cổ tay nhỏ bé yếu ớt xuất hiện một ít gân xanh.

Mã Tiểu Dã và Lương Húc đạp xe song song với nhau, bánh xe trước thỉnh thoảng tới gần, rồi lại rời xa.

Vai trái của cô bị nước mưa xối ướt, hàm răng run cầm cập: "Sao tớ không thấy cậu mời Mạc Khả Diễm đến nhỉ?"

Mã Tiểu Dã hơi nghiêng đầu, tốc độ chậm lại: "Cô ấy vốn dĩ không biết, mấy ngày nay Lương Húc ở lớp ồn ào, đoán chắc cả trường cấp ba đều biết rồi. Trước đây không phải từng cùng nhau chơi bi-a sao, quan hệ cũng không tồi, đã nói với cô ấy."

Hạt mưa tí tách rơi trên mặt ô, nghe có vẻ rất ồn ào.

Lý Cửu Lộ: "Cô ấy biết chơi bi-a à?"

"Khá tốt, lần trước còn thắng tớ."

"Cậu cùng hội bi-a chơi được với mấy bạn nữ thích nói chuyện yêu đương hả?"

"Ừ." Mã Tiểu Dã đáp nhẹ, bị tiếng mưa rơi át đi, lập tức phản ứng lại, nghiêng đầu nói: "Bọn tớ coi như con trai thôi, cô ấy chẳng có chút nữ tính nào cả, quá thô lỗ."

Xe đạp rẽ vào một chỗ ngoặt, Mã Tiểu Dã: "Sao đột nhiên cậu lại hỏi thế?"

"Không có gì."

Bọn họ đi đến nhà hàng Hắc Long nổi tiếng nhất của đường Bách Hoa, chỗ này có phòng cho khách quý và trung tâm tổ chức hội nghị, chuyên làm các món ăn truyền thống của địa phương, ở trấn này gần như là nhà hàng hoành tráng nhất rồi.

Mã Tiểu Dã sớm đã gọi điện đặt phòng, tổng cộng mười ba người, lại gọi người phục vụ chuẩn bị thêm hai cái ghế ngồi.

Cửu Lộ đang định ngồi xuống, hai vai bị Lương Húc nâng lên, đẩy sang trái hai ghế, ấn cô ngồi bên cạnh Mạc Khả Diễm: "Con gái phải ngồi với con gái, đừng ảnh hưởng đến con trai bọn tớ uống rượu nói chuyện."

Triệu Huy bên lớp A2 thật sự bê hai két rượu bước vào, đặt trước mặt mỗi bạn nam hai ba chai: "Hôm nay nói được làm được, ai không uống hết chỗ rượu trước mặt người đó làm cháu nội."

"Có giỏi thì cậu uống trước đi, không thì đừng hòng chạy thoát." Có người nhanh nhẩu nói.

Triệu Huy cười mắng vài câu, cầm hai chai khác đẩy sang bàn bên này: "Các cậu uống Coca? Hay là uống rượu?"

Mạc Khả Diễm đang nói chuyện với bạn nữ bên cạnh, nghe thấy cậu hỏi, quay đầu nói: "Coca."

"Ồ, nhưng trông cậu không giống người hay uống Coca, nào đến đây, uống rượu." Triệu Huy cười trêu chọc.

"Thôi tha cho tớ đi." Mạc Khả Diễm khoa trương chấp tay: "Lớn đến chừng này, bốn cô nương không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ mỗi uống rượu. Tớ bị dị ứng với cồn."

"Cậu mà cũng có nhược điểm này á?" Triệu Huy chống tay lên bàn: "Nếu không thì uống một chút thôi?"

"Đến lúc bị bệnh, cậu đưa tớ đến bệnh viện nhé?" Cô vuốt mái tóc ngắn về phía sau, cái trán bóng loáng trắng nõn, đuôi mắt xếch lên toát ra vẻ quậy rũ không đúng với độ tuổi.

Triệu Huy không tin: "Cậu đừng có lừa tớ, làm gì nghiêm trọng đến mức đấy."

"Nếu tớ bị dị ứng, ngoại trừ ngoài da sưng đỏ ngứa ngáy, cổ họng sưng phù, nghiêm trọng có thể lên cơn co giật."

"Vãi nhái!" Triệu Huy sợ tới mức há hốc mồm, vội vàng lấy lại mấy chai rượu: "Vậy cậu tốt nhất đừng có uống."

Lý Cửu Lộ nghe bọn họ nói chuyện, trường hợp này, cô không mở miệng như thế nào, cũng không thể nói gì hơn.

Sau khi buổi tiệc chính thức bắt đầu, mới nhìn ra sự khác biệt.

Mạc Khả Diễm cùng các bạn nam đối diện vô cùng hoà hợp, cũng vừa nói vừa cười với các bạn nữ khác, chỉ có mỗi Cửu Lộ là không nói chuyện, ánh mắt cũng không thèm liếc lại đây một cái.

Hình thức ở chung này nhìn là biết có chút cổ tình, thật ra trong lòng luôn tồn tại cảm giác bài xích.

Một phút nào đó, Mạc Khả Diễm bỗng nhiên trầm mặc, nhìn Lý Cửu Lộ một cái: "Cậu với Mã Tiểu Dã có quan hệ gì?"

Giọng nói của cô ấy rất thản nhiên, lần đầu tiên trong đêm nay nhìn thẳng vào cô.

Cửu Lộ uống cốc Coca, ánh mắt vẫn đậm mực như cũ, không trả lời.

Mạc Khả Diễm không kiên nhẫn: "Tôi đang hỏi cậu đấy, hai người có quan hệ gì?"

"Vì sao phải nói cho cậu biết?" Cửu Lộ nhẹ nhàng đáp, nghe không ra tâm tình gì.

Đây là cuộc đối thoại duy nhất của hai người trong đêm nay.

Bên trong phòng mọi người hò hét loạn xạ, ồn ào giống như cái chợ. Cửu Lộ đi ra hành lang hít thở không khí, mưa to chuyển thành mưa nhỏ, từ cửa sổ đang mở hắt vào, có chút lành lạnh.

Đến lúc về, Mã Tiểu Dã đang cùng Mạc Khả Diễm thi uống rượu, hai người cách bàn tròn khiêu chiến.

Mã Tiểu Dã: "Lần trước cậu thắng tớ, chẳng qua là số hên, tớ hôm đó trạng thái không tốt."

Mạc Khả Diễm: "Cậu cứ giỏi lấy cớ, chờ lát nữa ăn xong thi lại đi, nhưng mà lần này có tiền đặt cược."

"Cược như thế nào, tất cả đều nghe theo cậu."

"Ai thua thì phải đi xăm hình, cậu có dám không?"

"Một lời đã định."

Những người khác vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Lương Húc không sợ lớn chuyện, nhắc chén rượu chỉ vào hai người: "Mọi người ngồi đây làm chứng, hai người các cậu không được đổi ý đâu đấy." Cậu lớn tiếng ồn ào: "Ai thua tới tìm tớ, tớ có người anh em làm thợ xăm hình, kỹ thuật rất tốt, đảm bảo các cậu sẽ thích!" Cậu đắc ý nhướng mày.

Lý Cửu Lộ kín đáo liếc cậu một cái, môi dưới của cậu đã đóng vảy, có một ít máu tụ ở giữa môi, khi nói chuyện, miệng khê mở, khuôn mặt tươi tắn, làn da trắng trẻo, trông rất giống nghệ sĩ ca kỹ Nhật Bản.

Sao lúc ấy lại có thể mềm lòng! Phải khiến cả miệng cậu ta đều sưng lên, như thế mới ngăn được tật nói nhảm của cậu ta. Lý Cửu Lộ nghĩ.

Cô không chờ đến lúc bữa tiệc kết thúc.

Mã Tiểu Dã đưa cô xuống dưới tầng: "Cậu thật sự không muốn đi chơi bóng với bọn tớ sao?"

Cửu Lộ lắc đầu: "Tớ không thích Mạc Khả Diễm."

"..... Gì cơ?"

"Không có gì."

Mưa phùn tầm tã, nhiệt độ không khí vào ban đêm xuống thấp.

Hai bên đường có vài vũng nước mưa, cảnh xa hoa trụy lạc, ở trong nước phản ánh ra một thế giới ngược lại.

"Cửu Lộ." Mã Tiểu Dã nhìn không được nói: "Thật ra cậu nên cùng bạn học trò chuyện nhiều hơn, thoải mái hơn một chút..... Khả Diễm là người tốt, tương đối ngay thẳng, cũng tương đối nghĩa khí."

"Vậy à?"

Cô ngẩng đầu nhìn cậu, con ngươi đen bóng ở trong bóng đêm sáng lấp lánh, ánh mắt thanh khiết, lại khiến người ta không còn chỗ nào để che giấu.

"Bạn gái như Mạc Khả Diễm so với tớ thì đáng yêu hơn rất nhiều, cái này tớ biết." Cửu Lộ chậm rãi nói: "Nếu một lúc nào đấy, cậu thích cô ấy nhiều hơn so với tớ, vậy xin cậu nhất định trước đó phải nói cho tớ biết. Tớ chấp nhận được chia tay, nhưng rất khó tha thứ phản bội."

"..... Sao có thể thế được." Mã Tiểu Dã có chút oan uổng, cũng có chút chột dạ, cậu chậm chạp, đặt hai tay lên bả vai cô, tầm mắt ngang với cô: "Cậu gần đây làm sao thế? Luôn nghi thần nghi quỷ, chuyện này sẽ không xảy ra." Cậu nói nhẹ nhàng: "Không nói chuyện đó nữa. Quà sinh nhật của tớ đâu?"

Cửu Lộ nắm chặt quai cặp sách: "Buổi sáng dậy muộn, tớ quên không mang đi rồi, để ngày mai tớ đưa cho cậu."

"Được." Cậu ngắm đường phố: "Thật sự không cần tớ đưa về à?"

Lý Cửu Lộ lắc đầu.

"Vậy cậu đi đường cẩn thận." Mã Tiểu Dã liếc nhìn xung quanh, kéo Cửu Lộ ra xa cửa, đứng ở dưới chân tường yên tĩnh bên cạnh: "Nhớ chờ điện thoại của tớ. Có muộn đến mấy tớ vẫn sẽ gọi đây."

Cậu khẽ hôn lên má cô.

Hơi thở đặc trưng của người con trai cùng với mùi rượu thoảng qua, đèn đường hắt xuống, chiếu lên khuôn mặt vui sướng của cậu.

"Cậu mau đi thôi. Tớ phải lên rồi."

"Được."

Bóng dáng cậu rất nhanh biến mất sau cánh cửa lớn, Cửu Lộ quay đầu lại, nhìn đường phố, lúc này mới nhớ tới đã để quên ô trên tầng.

Đang suy nghĩ có nên lên đó lấy một chuyến hay không, chợt đèn phố vàng lên tiếng còi xe dồn dập.

Lý Cửu Lộ nhìn sang, một chiếc mô-tô đang đỗ trước cửa tiệm cũ kỹ tối tăm, đèn xe ở trong màn mưa phát ra ánh sáng ảm áp, có người ngồi trên xe, một bên bàn chân vững vàng dẫm trên mặt đất, đầu gối hơi cong.

Anh mặc áo khoác màu đen cùng với quần đen, không đội mũ bảo hiểm, thấy Cửu Lộ không động đậy, lại ấn hai tiếng còi.

Lý Cửu Lộ quay đầu nhìn cửa sổ trên tầng, từ bỏ ý nghĩ đi lên lấy ô.

Cô tránh người đi đường, đôi tay che ở trên trán, chọn con đường sạch sẽ mà chạy đi.

Trì Kiến không cầm tay lái, cánh tay thả lỏng để giữ hai chân: "Cô có bị ngốc không đấy?"

"....."

"Còi đã ấn đến nửa giờ rồi." Anh khoa trương nói.

"Tôi không chú ý nghe."

"Quá lo lắng, tôi hiểu mà."

Cửu Lộ: "....."

Trì Kiến có vài giây không nói chuyện, nhìn cô từ trên xuống dưới một lần. Cô mặc một bộ áo liền váy len thô màu xanh lam, quần tất màu đen, một đôi giày thể thao giản dị —— chân có vẻ rất nhỏ, cổ chân khế nắm cũng có thể gãy.

Lý Cửu Lộ dịch bước, đứng lúc cắt ngang tầm mắt anh: "Anh gọi tôi có chuyện gì?"

Anh nâng ánh mắt: "Cô đi đâu vậy?"

"Tôi về nhà."

Trì Kiến: "Đúng lúc, chúng ta cùng đường, tôi tiễn cô một đoạn."

"Bây giờ anh đi thăm bà ngoại à?" Lý Cửu Lộ kéo cổ tay áo nhìn đồng hồ: "Đã 8 giờ rồi, viện dưỡng lão đóng cửa lúc 7 giờ, sáng mai anh mới có thể đến thăm."

"Ban đầu chỉ muốn thử vận may thôi." Trì Kiến tùy ý gạt đầu, nhắc mắt: "Sau đó không phải gặp được cô sao."

Lý Cửu Lộ mấp máy môi, xoay người tránh đi.

"Này ——" Trì Kiến sừng sốt, từ trên xe nhảy xuống: "Cô đợi một chút."

Móc khóa cá voi trên cặp sách của cô bị nước mưa rửa đến đen bóng, không ngừng lác lác.

Cửu Lộ nghiêng đầu: "Tại sao tôi phải giúp anh? Chúng ta hình như không quá quen biết."

"Không thân thiết à? Tôi từng giúp cô hai lần."

Cô nhìn anh, tầm mắt quay về chỗ cũ, tránh vũng nước phía trước mà bước đi.

Ven đường, ô tô, xe máy phóng như bay, đèn xe chiếu đến càng thêm dày đặc.

Trì Kiến tay dứt túi quần, chân dài, đi nhanh vài bước là có thể đuổi kịp cô.

"Không nhớ ơn cũng đúng." Anh nói: "Chủ nhiệm Giang hình như nghĩ chúng ta là bạn học, lần trước nói chuyện rất vui vẻ, bà ấy còn muốn tôi tới chơi với cô. Vừa rồi cô từ nhà hàng đi ra, bên cạnh còn có một người, hai người....."

Lý Cửu Lộ bỗng nhiên dừng chân, Trì Kiến ngậm miệng, bước nhanh nửa bước, dừng lại quay đầu nhìn cô.

"Sao lại không đi nữa?" Anh hờ hững nhếch nhếch khóe miệng.

Cửu Lộ rũ mắt, ánh mắt dừng ở khóe môi của anh.

"..... Anh." Cô ngập ngừng: "Vừa rồi anh đều nhìn thấy tất cả?"

"Cô chỉ cái gì cơ?" Trì Kiến biết rõ cô hỏi.

"Còn cái gì ở đây nữa?"

"Cô nói thử xem?" Anh được một tác lại muốn tiến thêm một bước: "Tôi là người mồm miệng không kín đáo, lúc đặc biệt khó chịu, có thể sẽ nói chút chuyện linh tinh."

Lý Cửu Lộ cúi đầu nghĩ nghĩ, thức thời hỏi: "Bây giờ anh có khó chịu không?"

"Sắp rồi."

Hai người đứng cạnh nhau ở đầu đường, đêm nay đường Bách Hoa quanh quẽ khác thường, không thấy người đi đường, chỉ còn vài chiếc xe qua lại.

Trì Kiến nhìn về phía sau, nói đồng dục: "Yên tâm, cô sẽ an toàn, tôi không có hứng thú đối với trẻ vị thành niên."

"....."

"Đi thôi." Anh kéo nhẹ cánh tay áo của cô: "Nếu như xe của tôi bị người lấy mất, có bán cô cho tôi cũng không đủ."

"Chuyện này đâu có liên quan đến tôi." Cô nhỏ giọng lầu bầu.

Lý Cửu Lộ bất đắc dĩ cùng anh trở lại bên cạnh mô-tô, hai người bị ướt tới một nửa.

Trì Kiến còn ổn hơn một chút, quần áo làm bằng chất liệu chống thấm, giày da không dính nước, chỉ có tóc bị nước làm ướt nhẹp.

Anh lấy phần áo ở khuỷu tay giúp cô lau qua nước mưa dính trên chỗ ngồi đằng sau, nhắc chân ngồi lên xe máy.

Bên cạnh vang lên hai tiếng rầm rầm, Trì Kiến quay đầu nhắc nhở: "Đi lên đi."

Cửu Lộ do dự một lát, mới vừa bước đi, anh nói: "Từ từ đã."

"Yêu sớm à?"

Lý Cửu Lộ: "..... Gì cơ?"

Anh nhìn không được châm ngòi ly gián: "Tôi nghĩ, cho dù đối xử với bạn nữ bình thường, thời tiết như này cũng nên đưa bạn về nhà an toàn. Nếu không tiền, ít nhất cũng phải đưa ô hoặc là một cái áo khoác."

Anh cười một cái, đánh giá một cách khách quan: "Người bạn trai này của cô không xứng với chức bạn trai tí nào."

Lý Cửu Lộ trừng mắt với anh, cảm thấy tươi cười của anh rất ngứa mắt, vẻ mặt vui sướng khi nhìn thấy người khác gặp họa.

Trì Kiến ngoảnh mặt làm ngơ, còi áo khoác của mình, giơ cánh tay, khoác lên trên người cô.

Cửu Lộ vẫn cứ trừng mắt nhìn anh, nhưng ánh mắt kia nửa điểm sát thương cũng không có, con ngươi màu đen của cô ướt át giống nước mưa, so với đêm còn thâm trầm hơn, làm người khác khó mà dời mắt.

Không biết tại sao, Trì Kiến bỗng nhiên nhớ tới ngày gặp được cô ở nhà bơi, cô mặc áo tắm màu đen, bơi qua đỉnh đầu anh, mắt nhắm chặt, cơ thể vô cùng mềm mại, giống như cá voi hòa mình trong nước.

Anh hít sâu một hơi, nhắc tay, đội mũ bảo hiểm lên đầu cô, che khuất ánh mắt của cô.

"Đừng nhìn nữa. Mau lên xe đi."

Mũ rất lớn, quay đầu cũng không nhìn thấy gì.

Tầm mắt Cửu Lộ trở nên tối tăm, thấy góc áo của anh khẽ phát phơ dưới ánh đèn.

Cô thở dài khe khẽ, rũ mắt, chống tay xuống bên cạnh chỗ ngồi vắt chân qua.

Mô-tô nổ máy, cơ thể to lớn của anh giúp cô che khuất mưa gió.

Đêm nay, trái tim cô có chút mất mát, ẩm ướt, dường như lại rất ấm áp.

Hết chương 6

Bạn đang đọc truyện *Thư Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Cửa sổ ở tầng hai nhà hàng có chút cũ kỹ, giọt mưa hắt vào tấm kính, từng dòng nước chảy xuống phía dưới. Lưu lại.

Trận mưa này lặp đi lặp lại, hình như lại to lên, tiếng mưa to đến mức át đi cả tiếng ồn ào trong phòng.

Mã Tiểu Dã đứng dậy đưa cho Lương Húc bát canh, đá phải đồ để ở cạnh chân, cúi đầu nhìn, là một cái ô có bông hoa cúc màu trắng.

Cậu ngẩn người, bây giờ mới nhớ ra đây là ô của Cửu Lộ.

Lương Húc còn đang lơ đãng: "Ăn cơm đi, nghĩ gì thế hả?"

Bỗng dưng cậu đặt thìa xuống: "Tớ đi ra ngoài một lát."

Mã Tiểu Dã khom người nhặt ô lên, xếp lại ghế ngồi, nhanh chóng vòng qua bàn ăn. Cậu cong eo từ cửa sổ nhìn ra bên ngoài, vừa định lao ra, lại nhanh lùi trở về.

Híp mắt cố gắng phân biệt, bên phố đối diện có một chiếc mô-tô đang đỗ lại, bên cạnh có hai người, một nam một nữ.

Người nam cởi áo của mình, khoác lên trên người đối phương, người nữ kia mặc một bộ áo liền váy màu xanh lam, trên lưng đeo một cái cặp đen.

Không biết bọn họ đang nói gì đó, bạn nữ cũng leo lên ngồi trên mô-tô.

Từng tiếng gầm rú vang lên, mô-tô lao đi như bay.

Tốc độ rất nhanh.

Lý Cửu Lộ vốn dĩ đang chống tay lên yên xe, đi qua đoạn đường nào đó, người phía trước đột nhiên tăng tốc, cô ngửa người về phía sau, suýt nữa theo quán tính mà văng ra.

Tri Kiến cảm thấy áo bên hông bị người nắm chặt, cười cười, dần dần giảm tốc độ.

Hai người phóng qua đường phố không người, bên ngoài đường Bách Hoa, bóng đêm càng thêm tối.

Tốc độ nhanh như chớp, cùng mưa gió đồng hành, điên cuồng, kích thích, dường như là một trải nghiệm mới. Từng tế bào trong cơ thể Lý Cửu Lộ đều thức tỉnh, tay đang túm chặt áo anh di chuyển đặt lên vai anh, mũ kéo xuống dưới, tóc ướt lất phất dính vào khuôn mặt.

"Đây là tốc độ nhanh nhất à?" Cô lớn tiếng nói.

Tri Kiến nghiêng đầu, trên mặt dính đầy nước mưa: "Còn có thể nhanh hơn nữa, cô có dám đi không?"

"Dám!"

"Có muốn đi vòng quanh trấn Tiểu Tuyền một vòng không?"

"Muốn!"

"Để lần sau đi, giờ đang lạnh chết người đây."

"....."

Áo gió đã đưa cho cô, bên trong Trì Kiến chỉ mặc một chiếc áo thun mỏng, rộng thùng thình.

Mưa lạnh hắt vào mặt, quần áo dính chặt trên người.

Lý Cửu Lộ: "Nếu không tôi đưa áo khoác cho anh nhé."

"Cô mặc đi, dù sao tôi cũng ướt hết rồi."

Mô-tô từ trong phố phóng ra, rẽ vào chỗ ngoặt, cổng viện dưỡng lão nặng nề xuất hiện ở trước mắt, hai ngọn đèn đơn độc, mưa rơi nặng hạt như kim châm.

Đỗ mô-tô ở cạnh tường, Lý Cửu Lộ rút chìa khoá ra, nhanh chóng cắm vào ổ khoá, bỗng nhiên cửa từ bên trong mở ra.

Giang Mạn cầm một cái ô màu đen, sắc mặt nôn nóng, thấy bên ngoài có hai đứa nhỏ, giật mình ngăn người.

"Mẹ."

Giang Mạn phản ứng lại, kéo Lý Cửu Lộ vào trong ô: "Con, đứa nhỏ này, con đi đâu, mẹ gọi cho thầy giáo của các con, ông ấy nói tiết tự học tối nay hủy bỏ, con nhìn xem thời gian bây giờ còn sớm không?" Biểu cảm của bà rõ ràng đang rất tức giận.

"Con....."

Giang Mạn nhìn cô.

"À, tiết tự học buổi tối không học."

Cô chuyển hướng nhìn Trì Kiến.

Trì Kiến không chút hoang mang giải thích: "Mấy ngày tới có sinh nhật của giáo viên, cho nên lớp trưởng lên tổ chức cho chúng cháu một buổi tiệc, sau đó trời mưa quá lớn, nên ngồi lại tự học một lát."

Lý Cửu Lộ nâng mắt lên ngắm anh, anh bình tĩnh tự nhiên, sắc mặt cũng không thay đổi.

Giang Mạn hỏi: "Thật sao?"

Lý Cửu Lộ mạnh mẽ gạt đầu: "Đáng ra trước đó con nên gọi điện thoại cho mẹ, để mẹ lo lắng rồi."

Lúc này Giang Mạn mới bình tĩnh lại, nhìn không được oán trách: "Lớp trưởng các con cũng thật là, đã sắp thi đại học, chỉ biết làm việc vô ích." Bà nhìn hai người, cuối cùng mới để ý Trì Kiến vẫn còn đứng dưới mưa, vội vàng nói: "Mau vào nhà đi, đứa nhỏ này sao lại ăn mặc phong phanh như vậy."

Cửu Lộ: "Mẹ, anh ấy tới thăm bà ngoại."

Ba người nhanh chóng chạy đến hành lang, Giang Mạn chú ý tới quần áo trên người con gái, ánh mắt âm thầm quét qua quét lại giữa hai người.

"Bà ngoại chắc còn chưa ngủ đâu, cháu mau đi đi." Giang Mạn cười nói: "Lộ Lộ, mau trả lại áo khoác cho bạn đi, con cũng nhanh đi vào tắm rửa một lát, nếu không sẽ bị cảm mạo."

"Vâng." Cô cõ áo khoác, đưa cho Trì Kiến.

Hai người tách ra ở hành lang gấp khúc, một người đến nhà cũ, một người thuận đường nhỏ trở về phòng.

Bà ngoại đang ở hành lang, bà vịn tay lên cửa sổ, cố gắng nhoài người ra bên ngoài nhìn xung quanh.

Bước chân Trì Kiến dừng một chút: "Bà ngoại."

Bà ngoại quay đầu lại, ban đầu ánh mắt còn có chút mờ mịt, sau khi nhìn thấy anh đến gần, mặt ngập tràn tươi cười: "Phùng Sơn à, trời mưa lớn như vậy, sao con còn đến thăm..... Bà lại hồ đồ rồi? Ngày hôm qua không phải con mới đến sao?"

"Đó là ngày hôm qua, hôm nay con lại muốn tới thăm bà." Trì Kiến ôm vai bà ngoại, mặt cọ cọ lên tóc bà: "Chúng ta mau vào thôi, cẩn thận kéo cảm lạnh."

Bà ngoại động tác chần chừ, lại nhìn về phía màn mưa: "Từ từ, Phùng Xuân còn chưa trở về mà."

Trì Kiến lừa gạt: "Mẹ con đang ở chỗ khác, hôm nay mưa quá lớn nên không trở về."

Bà ngoại trầm mặc một lát, xoay người đi theo anh: "Vậy à..... Thế Phùng Sơn đâu?"

Sắc mặt Trì Kiến tối sầm, mím chặt môi dưới: "Bà ngoại, không phải là con đây sao."

"..... Ừ Ừ, con là Phùng Sơn, con là....."

Trì Kiến diu bà ngoại đi vào, phòng không bật đèn, đèn trên tường chiếu ra một ít tia sáng tù mù, bà cụ ngủ trên giường cũng không yên ổn, có lẽ bệnh cũ lại tái phát, thỉnh thoảng truyền đến tiếng ho khù khụ đè nén.

Giúp bà ngoại rửa chân xong, cười đùa với bà một lát, thời gian càng ngày càng khuya.

Sau khi bà ngoại chìm vào giấc ngủ, Giang Mạn bưng một bát canh gừng bước vào.

Hai người thấp giọng nói chuyện với nhau, Giang Mạn: "Cháu uống canh đi, đuổi đi khí lạnh, quần áo này là của chú Chu, cháu đi thay đi, nếu không cả người ướt đầm thế này, trên đường trở về khẳng định sẽ bị cảm. Lộ Lộ đứa nhỏ này cũng thật là, sao có thể mặc áo khoác của cháu, đều là trẻ con, ai bị cảm cũng không tốt."

Trì Kiến động tác có chút chậm chạp, không nhận quần áo, chỉ nhận canh gừng: "Cháu cảm ơn chủ nhiệm Giang."

"Cháu gọi đi là được, nhanh uống đi."

Giọng nói của bà mang theo uy nghiêm của trường bối, có vài phần cường hãn, giờ phút này lại là thật lòng quan tâm, không khiến người ta có cảm giác phiền chán.

Trì Kiến cầm bát to, hơi nóng phả vào mặt, khi chất lỏng cay nồng nhảy vào cổ họng, nháy mắt xua tan lạnh lẽo.

Anh hăng hái uống từng ngụm từng ngụm, khi bát đã thấy đáy, người cũng toát ra một tầng mồ hôi mỏng.

Hai người cùng rời đi, lặng lẽ đóng cửa phòng.

Đèn đóm ngoài hành lang vẫn sáng trưng, giờ phút này lại thật yên tĩnh.

Giang Mạn nhìn ra ngoài cửa sổ: "Trời tạnh mưa rồi, cháu về nhanh sẽ kịp đấy."

Trì Kiến đáp một tiếng.

Bà quay đầu lại, muốn nói lại thôi: "Hôm nay cũng may cháu đến thăm bà ngoại, lại thuận đường đưa Lộ Lộ về, nếu không chúng tôi thật sự không yên tâm"

Trì Kiến nói: "Cháu chỉ thuận đường mà thôi."

Giang Mạn cười cười: "Con gái nhiều khi rất phiền phức." Bà ngừng vài giây: "Bạn học Mã Tiểu Dã kia, cháu có biết không?"

Trì Kiến không tỏ vẻ gì.

"Thằng bé trước đây là bạn học cấp hai của Lộ Lộ, hai đứa quan hệ không tồi, nó thường xuyên đưa Lộ Lộ về nhà, trước kia chưa phân ban, khả năng cháu cũng không biết, bởi vì hai đứa quá thân thiết, bị thầy giáo gọi đi nhắc nhở hai lần, haiz, hiện tại đám trẻ con này, giới hạn về giới tính quá mơ hồ, hồi đi còn đi học, nói với bạn nam một câu cũng đã đỏ mặt, chứ đừng nói đến chuyện cùng nhau về nhà."

Lời này nói ra rất thẳng thắn, nghe không hiểu thì đúng là đồ ngốc.

Trì Kiến: "Hôm nay cháu thật sự là tiện đường."

"Dì không có ý gì khác, cháu đừng suy nghĩ nhiều." Giang Mạn giật mình giải thích: "Không phải không cho các cháu chơi với nhau, chỉ là phải chú ý chừng mực, không nên xảy ra cái gì khác."

Trì Kiến dứt tay vào túi quần: "Cháu hiểu ạ, việc học là quan trọng nhất, thi đại học mới là chuyện cần quan tâm"

Lời này đã lấy lòng Giang Mạn, anh không có cha mẹ yêu thương, lại hiểu chuyện như vậy, bà phát hiện mình có chút thích đứa nhỏ này.

Sau khi tiễn Trì Kiến, Giang Mạn trở về phòng, chè đã nấu xong, bà nói vọng lên trên tầng, gọi Cừ Lộ mau chóng xuống dưới uống.

Lý Cừ Lộ đáp: "Con xuống đây."

Cô vuốt tóc, nói vào trong điện thoại: "Mẹ vừa gọi tôi, quên không nói với cậu. Người kia là cháu ngoại của một cụ bà trong viện dưỡng lão, tiện đường đưa tớ về."

Mã Tiểu Dã ở đầu bên kia nói loạn xạ: "Thế thì tớ yên tâm rồi, cậu đi đi, bọn kia cũng đang gọi tớ."

"Cậu đừng chơi khuya quá." Cửu Lộ hỏi, "Hôm nay các cậu cá cược, thua thật sự sẽ phải đi xăm hình à?"

Bên kia điện thoại chớp mắt liền yên tĩnh, Mã Tiểu Dã nói: "Xăm hình lên người cũng không phải là chuyện nhỏ, không dễ dàng mà làm được, nói đùa thôi."

Lý Cửu Lộ không hỏi nhiều nữa, nhanh chóng chúc ngủ ngon rồi cúp điện thoại đi xuống dưới nhà.

Giang Mạn nấu chè rất ngon, nhưng mấy năm trước chuyển đến Chu gia, biết Chu Khắc không thích đồ ngọt nên sau này rất ít khi làm.

Hôm nay nấu canh bánh trôi đậu đỏ, bánh trôi mềm mại, nước canh ngọt thanh.

Hiếm khi hai mẹ con yên tĩnh ngồi trước bàn ăn, trước đây đều bận rộn, ăn cơm giống như đánh giặc, mỗi người đều giành giật từng giây, mỗi người đều bận việc.

Giang Mạn múc cho Cửu Lộ bát thứ hai, đến khi sắp ăn xong, Chu Khắc mới từ thư phòng đi ra.

Ông bụng cóc lên, trên mũi có một cái gọng kính, mặc quần áo ở nhà màu trắng, dáng người khoẻ mạnh là do chăm chỉ tập luyện nhiều năm.

Ông đi vào phòng bếp rót đầy nước, đến bên cạnh Cửu Lộ: "Mẹ con nấu chè hả?"

"Vâng."

"Hương vị thế nào?" Ông uống một ngụm nước, tùy tiện nói chuyện.

Cửu Lộ khuấy bánh trôi trong bát, thoáng ngẩng đầu: "Chú Chu, chú có muốn con múc cho chú một bát hay không?"

Chu Khắc nhún vai: "Quá ngọt, chú không ăn được."

Lát sau bỗng nhiên lại yên tĩnh, ông dựa vào góc bàn, vừa suy nghĩ vừa uống nước.

Giang Mạn xách túi rác đi ra ngoài: "Anh làm việc xong rồi à?"

Chu Khắc động đậy: "Anh chưa xong, uống cốc nước nghỉ một chút."

Lý Cửu Lộ đặt cái thìa vào trong bát, nhanh chóng đứng dậy, cầm túi rác trong tay Giang Mạn, mặc áo khoác, thay bà đi vứt rác.

Sau cơn mưa không khí tươi mát, viện được nước tẩy rửa sạch sẽ.

Trước cổng là đường một chiều, mặt phố dài nhựa đường lạo xạo, đèn đường khuất sau rừng cây ngô đồng, chiếu lên lá cây những tia sáng mờ nhạt.

Khu này cách đây một trăm năm trước trở thành thuộc địa, rất nhiều kiến trúc đều là thiết kế theo kiểu Anh. Đối diện với viện dưỡng lão cũng có một nhà, mái che màu rượu đỏ, có ô cửa sổ nhỏ, buôn bán thuốc lá, bia rượu và nước có ga.

Lý Cửu Lộ ra khỏi cửa, giương mắt thấy đối diện có người đang đứng.

Anh dựa vào cột đèn bên đường, hút thuốc.

Lý Cửu Lộ đứng tại chỗ một lúc lâu, ném túi rác trong tay xuống, đi sang đường.

"Sao anh còn chưa đi?"

"Tôi hút điếu thuốc, nghỉ ngơi một chút." Ngón tay thon dài của Trì Kiến kẹp điếu thuốc, vẫn luôn nhìn cô tới gần: "Tắm rửa xong rồi à?"

Đầu tóc cô tán loạn, nửa khô nửa ướt, rủ trên bờ vai.

Cửu Lộ không trả lời câu hỏi của anh, hỏi: "Nhà anh ở đâu?"

Trì Kiến nói: "Ở đường Bách Hoa."

"Tại sao anh lại để bà ngoại ở viện dưỡng lão?"

Trì Kiến lắc lắc đầu tóc ẩm ướt, liếc cô một cái: "Cô không muốn à? Chẳng phải thêm thu nhập cho gia đình của cô sao?"

Cửu Lộ thấp giọng nói: "Chuyện này liên qua gì đến tôi."

Cô lấy mũi chân chạm nhẹ vũng nước trước mặt, dưới chân như cá nhỏ phun bọt, nổi lên từng lớp bọt sóng.

Trì Kiến dời ánh mắt đang nhìn chân cô, nói: "Hoàn cảnh sống ở đây tốt hơn so với chỗ tôi đang ở."

Cửu Lộ tạm ngừng, không hỏi lại.

Nghĩ lại cũng đúng.

Thiết bị và phục vụ ở viện dưỡng lão, trong mấy trấn gần đây chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, dùng tiền xây lên, tất nhiên sẽ không tồi.

Lý Cửu Lộ đứng với anh một lát, cùng nhau đi qua đoạn đường dưới mưa to, dường như cảm giác với người này không còn xa lạ.

Cửu Lộ nhớ tới lời nói của anh với Giang Mạn, cười khẽ: "Lúc nói dối, anh không chột dạ một chút nào, làm như thật sự đã học tiết tự học buổi tối vậy. Chắc là đã nói dối nhiều lần nhỉ."

"Cô cũng vậy mà?" Anh nhàn nhạt nhướn mày.

"Tôi có chỗ nào giống như vậy?"

"Cô không phải người nói dối nhiều lần à?" Trì Kiến gầy nhẹ điều thuốc, tàn thuốc rào rào rơi xuống.

Hình như là giống nhau. Cô cũng thường xuyên nói dối, Cửu Lộ nghĩ.

Cô mỉm cười cười.

Trì Kiến cũng cười, vẫn luôn rũ mắt nhìn cô, nhìn nhìn, tươi cười chậm rãi tắt dần, gió mang theo sợi tóc bên má cô bay phất phơ, anh nghĩ thấy một chút hương thơm thoang thoảng.

Trì Kiến dời mắt, xoay tay ấn tàn thuốc lá lên lan can dập tắt, thân hình uể oải cuối cùng cũng đứng thẳng, nhin không được đuổi đuổi cái eo.

"Cô vào nhà đi, tôi phải đi rồi."

"Được. Hôm nay cảm ơn anh." Cửu Lộ vẫy tay với anh, đi về nhà.

"Lộ Lộ."

Lý Cửu Lộ dừng lại giữa đường, xưng hô thân thiết như vậy, vào ban đêm tươi mát sau cơn mưa, nghe đến rợn tóc gáy.

Cô quay người: "Tôi tên Lý Cửu Lộ, Cửu trong vĩnh cửu, Lộ trong lộ trình. Về sau anh có thể trực tiếp gọi tên của tôi."

"Ừ." Trì Kiến gật đầu, môi mấp máy chậm rãi phun ra mấy chữ này: "Lý Cửu Lộ, Cửu Lộ..... Nghe rất êm tai."

Cô cười cười, không hỏi tên của anh, vẫy tay tạm biệt.

Đến khi cô kéo cổng lớn của viện dưỡng lão ra, phía sau vang lên tiếng gọi: "Lý Cửu Lộ."

Cô theo bản năng đáp "Ơi?"

"Ngày mai nhớ mặc thêm quần áo, nhiệt độ sẽ hạ thấp đấy."

Cửu Lộ không nói chuyện, nhớ tới một việc: "Tôi còn chưa trả kính bơi cho anh, anh chờ một chút, tôi đi lấy."

"Cô để hôm khác đi."

Anh rời đi trước một bước.

Quả nhiên ngày hôm sau nhiệt độ giảm xuống, ra đến cửa, Lý Cửu Lộ mặc thêm một tầng giữ ấm bằng áo lông bên trong.

Đến trường học, cô phát hiện bạn học đều mặc thêm quần áo.

Cách giờ vào học còn một khoảng thời gian, bàn của Mã Tiểu Dã còn chưa có ai đến.

Lương Húc thấy Cửu Lộ xuất hiện, lập tức nhảy đến: "Tôi hôm qua cậu về lúc nào, cũng không chào hỏi trước một tiếng, mưa to như vậy, sao không để tớ đưa cậu về!"

Cô tùy tiện đáp một tiếng cho có lệ.

Lương Húc buồn bực nói: "Tôi hôm qua tớ uống nhiều quá, nếu không khẳng định sẽ biết chừng nào cậu về."

"Không sao đâu, tớ tự đi được."

Cậu thấy Cửu Lộ không có hứng thú, vắt hết óc: "Đúng rồi." Cậu gõ gõ cái bàn: "Tiếc là lúc sau chơi bóng cậu lại về mất rồi, Mã Tiểu Dã với Mạc Khả Diễm đầu tư đối gay gắt, tên Mã Tiểu Dã kia một chút cũng không nhường con gái..... Cậu đoán xem cuối cùng ai thua?"

Động tác lau bàn của Cửu Lộ dừng lại, nghe kiểu nói của cậu đã đoán ra hơn nửa: "Ai?"

Lương Húc nhướn mày, vẻ mặt muốn xem nào nhiệt: "Mạc Khả Diễm."

Hết chương 7

Bạn đang đọc truyện *Thứ Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Qua một tuần, lớp 12A3 có tin đồn khá xôn xao.

Nói là từ một lần cá cược. Tin được truyền ra ngoài, nhân vật phong vân của khối 12 Mạc Khả Diễm, thua dưới tay học sinh năng động nhất khối Mã Tiểu Dã, thật sự xăm lên người tên của đối phương, hơn nữa lại là loại xăm vĩnh viễn.

Có vài người không tận mắt chứng kiến, căn bản không tin, dù sao da tóc trên cơ thể đều được cha mẹ ban cho, một khi đã xăm lên chút dấu vết sẽ phải mang theo cả đời; có người hâm mộ dũng khí của cô, nói ngày đó cô cố ý chơi bóng thua, mượn thân thể khắc tên, thật ra là vì theo đuổi Mã Tiểu Dã; còn có người nói, hai người là bạn tốt, Mạc Khả Diễm tính cách ương ngạnh, nói là làm, cô khắc tên lên cơ thể, chỉ vì thực hiện lời hứa.

Tóm lại, mọi tin đồn, qua nhiều lời kể mà xuất hiện vài phiên bản.

Mã Tiểu Dã biết được điều này trước, chạng vạng hôm đó, sân trường ngày cuối tuần tương đối vắng vẻ.

Cậu hẹn Lương Húc tới chơi bóng rổ một lát, hai người ngồi bên sân nghỉ ngơi.

Mạc Khả Diễm từ phía xa đi đến, lúc nói ra chuyện này, Lương Húc ngạc nhiên đến mức thiếu chút nữa đã rớt cằm, ồ ào muốn xem cô xăm tên ở chỗ nào.

"Ở cánh tay." Mạc Khả Diễm nói.

"Mau cho tớ xem"

"Cậu rút đi." Cô cười mắng: "Trời đang lạnh như thế này?"

"Chỉ xem một tí thôi, tớ muốn biết muốn biết."

"Tớ vừa mới xăm, còn đang dán băng mà."

Mã Tiểu Dã đứng bên cạnh trước sau chưa nói một lời, sắc mặt có chút nghiêm túc.

Nói mấy câu đuổi Lương Húc đi, hai người tìm một nơi không có gió ngồi xuống, Mạc Khả Diễm cởi áo khoác, xé miếng băng trên bả vai xuống cho cậu xem

Ba chữ "Mã Tiểu Dã", rồng bay phượng múa, quần quanh là một ít hoa văn phức tạp. Vừa mới xăm xong, làn da còn chưa hết sưng đỏ.

Trong ấn tượng của cậu, ngày đó hình như chưa nói được mấy câu, nhưng Mã Tiểu Dã lần đầu tiên hôn cô, có chút xúc động, có chút phấn khích.

Cô không giống với Lý Cửu Lộ, Cửu Lộ giống nước, nếu không có gì lạ sẽ bình thản yên lặng mà chảy xuôi, nhưng trong cơ thể lại ẩn chứa một sức mạnh cường đại, có thể chở thuyền, đương nhiên cũng có thể lật thuyền. Cô trốn qua kẽ hở ngón tay cậu, bắt không được, cũng chưa bao giờ thuộc về cậu, trong cơ thể cô lộ ra một chút u sầu, thiếu mất sự tươi sáng, cõi mờ nên có của tuổi này.

Nhưng Khả Diễm lại hoàn toàn ngược lại, cô giống ngọn lửa nóng, bùng cảm, nóng bỏng bùng cháy tuổi thanh xuân của chính mình, chỉ hôn môi cũng có thể phóng ra một loại năng lượng.

Vì thế khiến cho mầm non vừa mới chui ra từ lòng đất trong lòng cậu nhanh chóng phát triển, mười bảy mười tám tuổi, hương tới và tìm kiếm, chịu không được nửa điểm hấp dẫn.

Khi Mã Tiểu Dã đạp xe về nhà, tâm trí mới bình tĩnh lại, đột nhiên nghĩ đến Lý Cửu Lộ, trong lòng tràn ngập áy náy.

Xe ngoặt một cái, đã tới cổng viện dưỡng lão.

Đã cuối mùa thu, sắc trời càng nhanh tối, ven tường có một chiếc mô-tô đang đỗ lại, có một người đàn ông từ trên xe đi xuống, khom lưng mượn gương trước sửa sang lại tóc mái.

Anh mặc áo khoác đen và quần jean, vừa gõ cửa vừa châm một điếu thuốc, nửa người dựa vào tường, chân dài bắt chéo.

Mã Tiểu Dã rút lại về phía sau, nhận ra anh là người đã đưa Lý Cửu Lộ về nhà trong đêm mưa.

Cậu cách khá xa, lảng máng nghe anh lên tiếng, người kia sau đó nhanh chóng dập điếu thuốc, lại đi soi gương trước mô-tô, khẽ liếm đầu ngón tay, vuốt tóc mái.

Không lâu sau, cửa nhỏ từ bên trong đẩy ra, Lý Cửu Lộ ngó đầu ra.

Cửu Lộ trong lòng dự cảm sẽ là anh, cho nên khi mở cửa không mấy kinh ngạc.

Mùi thuốc lá xộc vào mũi cô, Cửu Lộ nắm then cửa, cơ thể chắn trước khe hở, giọng điệu nghiêm túc: "Viện dưỡng lão đã đóng cửa, muốn thăm phải đợi ngày mai."

Trì Kiến nhướn mày: "Giả vờ không quen tôi à?"

Cửu Lộ ngập ngừng nửa phút: "Chúng ta thật sự không mấy quen thuộc."

"Ngày đó lúc cô muốn tôi giữ bí mật, cũng không có thái độ này." Anh chỉ trời mưa đêm đó, thấy hai người hôn má bên đường.

"Anh định lấy việc này uy hiếp tôi trong bao lâu?"

Trì Kiến nửa vờ nửa thật: "Đến lúc cô kết thúc yêu sớm."

"....."

Lý Cửu Lộ trừng mắt nhìn anh, nửa ngày cũng không chuyển mắt.

Trì Kiến từng thấy được ánh mắt giận hờn của cô, làm anh khó có thể nhìn thẳng lại không muốn rời đi, tâm tình này quá mâu thuẫn, ngẫm cũng không hiểu tại sao đôi mắt này lại trong trẻo như vậy, đồng thời lại ẩn chứa vô vàn lời muốn nói.

Anh không khỏi nhớ tới ngày nhìn thấy thân hình màu đen tự do bơi lội trong nước, dịu ngoan, trầm lặng, đồng thời lại tràn ngập cảm giác thần bí, cảm giác này rất giống khi thỉnh thoảng nhìn thấy sinh vật khổng lồ dưới đáy đại dương.

Trì Kiến bị ý nghĩ của chính mình làm bật cười, không nhịn được nắm tay chống lên môi, cười thầm hai tiếng.

Cửu Lộ càng khó chịu, môi mím thẳng tắp: "Tôi đóng cửa đây." Cô buồn bực nói.

"Đừng, đừng." Trong lòng Trì Kiến có sợi lông chim quét tới quét lui, mặt căng ra: "Không trêu cô nữa, tôi tới thăm bà ngoại."

Lý Cửu Lộ cố gắng không di chuyển.

Anh liếm liếm khóe miệng: "Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt ấy, dễ xảy ra chuyện xấu lắm."

Trì Kiến lấy bàn tay che đôi mắt của cô, nhẹ nhàng đẩy về phía sau, cầm cổ tay cô, tách ngón tay cô ra khỏi then cửa.

Lý Cửu Lộ trước mắt tối sầm, trời đất quay cuồng, khi anh cầm tay dắt đi, người đã bước vào trong viện.

Đột ngột xảy ra đụng chạm làm Cửu Lộ rất thẹn thùng, hơn nữa, giọng điệu vừa rồi anh dùng để nói chuyện, có chút trầm thấp, có chút bất đắc dĩ, còn có chút..... Mê hoặc lòng người.

"Bà ngoại tôi đâu rồi?" Anh làm như không có việc gì.

Lý Cửu Lộ điều chỉnh bản thân: "Bà đang xem TV."

Cô xoay cổ tay, thoát khỏi bàn tay đang nắm lấy của anh, nhìn nhìn anh, từ túi quần lấy ra một chiếc kẹo cao su nhỏ: "Mùi thuốc lá của anh quá nồng. À mà..." Cô nhàn nhạt nói: "Thật ra tôi đã mười tám, không tồn tại yêu sớm như lời anh nói."

"Hửm?" Trì Kiến nhướn lông mày nhận lấy kẹo cao su, cười đến vô hại.

"Tôi đi học muộn."

"À."

Trì Kiến như suy nghĩ điều gì gât gât đầu, vừa nhấc mắt, Lý Cửu Lộ không chờ anh, đã sớm đi vào.

Một số cụ già có thói quen ngủ muộn, tụ tập ở trung tâm giải trí, đang xem TV. Phòng khách rộng rãi, ở giữa đặt một cái bàn gỗ thông dài, một bên là cửa sổ, sườn mặt tường bên đối diện lắp một cái TV.

Các cụ già ngồi xung quanh bàn dài, đôi mắt đồng loạt nhìn về một phía.

Trì Kiến liếc mắt một cái, nhìn thấy bà ngoại ngồi phía sau cùng, bước nhanh đến: "Ồ, để con xem một chút, đây là bà ngoại nhà ai nào?"

Bà ngoại ngẩng đầu đoán một lát, cười rộ lên: "Tiểu Kiến tới à!" Thình thoảng khi bà không ngốc nghếch, vẫn sẽ nhận ra anh.

"Là con ạ, bà ngoại." Trì Kiến ngồi xổm xuống, nhẹ giọng nói.

Lý Cửu Lộ đứng cách đó không xa, lần đầu tiên nghe anh dùng giọng nói dịu dàng như vậy để nói chuyện, không mang theo một chút lưu manh và lỗ mãng.

Cô bê ghế đến, đặt phía sau anh.

Bảo vệ ở bàn đằng sau cắt trái cây, Cửu Lộ đang định ra giúp đỡ, bị tiếng đập cửa cắt ngang, trái cây mới cắt được một nửa.

Cô bê đĩa trái cây đã cắt xong đến bàn dài, chia cho mỗi cụ già một ít.

Chia xong một vòng, cô đi đến bên cạnh Trì Kiến: "Bà ơi, bà ăn dưa ngọt đi ạ." Có thêm một người, Cửu Lộ tự nhiên lấy ra hai miếng, đặt lên cái đĩa trước mặt bà ngoại.

Trì Kiến giương mắt, hướng phía cô cười rộ lên.

Tầm mắt Lý Cửu Lộ bị anh hấp dẫn. Lúc anh cười nhạt, cạnh khóe miệng có núm đồng xu nhỏ nhỏ, hơn nữa chỉ bên trái mới có.

Cửu Lộ bỗng nhiên ngưng tay, muốn lấy đầu ngón tay chọc cho nó sâu hơn một chút. Khi ý thức được có suy nghĩ này, cô giấu tay đi, trộm cuộn tròn ngón tay rồi nắm chặt.

Trì Kiến: "Cho tôi hả?"

"Anh không muốn ăn à?"

Đôi mắt anh dính lấy khuôn mặt cô, cắn dưa: "Có ngọt không?"

Cửu Lộ ánh mắt nhàn nhạt: "Anh không ném được à?"

Cô nói xong định quay đầu đi, bị bà ngoại gọi lại ngồi cùng. Mấy ngày nay ngồi ở đây, ngẫu nhiên cũng có giao tiếp, Lý Cửu Lộ tiếp chuyện với các cụ già, trong lòng không có vướng mắc, tươi cười cũng chân thành hơn rất nhiều. Bà ngoại khi ngốc nghếch khi tỉnh táo, vẫn nhận ra cô.

Bà cách Trì Kiến kéo tay cô: "Nha đầu, ngồi xuống cùng ăn với bà."

Phía sau bà Tôn cũng nói: "Vài ngày không gặp con, học tập bận lắm hả?"

Cửu Lộ nói: "Vâng ạ, con sắp có bài kiểm tra tháng, cả ngày hôm nay đều ở trong phòng làm bài tập, mẹ con muốn con thả lỏng một chút, tới đây tiếp chuyện cùng mọi người."

"Bé ngoan." Bà Tôn nói: "Mau ngồi xuống đây, chúng ta xem TV."

Cửu Lộ cười cười, vừa định từ chối. Trì Kiến chân dài duỗi ra, từ phía sau ngoắc một cái ghế tới đây, đặt dưới đầu gối của cô. Lại nhấc chân lên phía trước đụng chạm nhẹ nhàng, Cửu Lộ hạ đầu gối, đặt mông ngồi lên trên ghế. Vì giữ cơ thể cân bằng, cô dựa vào bả vai anh, hai người dựa gần nhau, bị kẹp ở giữa bà Tôn và Trần Anh Cúc.

Ngồi xuống gặp phải tình huống ngược ngửa. Cô xê dịch sang bên cạnh.

"Thật sự làm đề cả ngày à?" Trì Kiến hơi cong người, tiến đến bên tai cô.

"Đúng vậy."

"Nói dối thuần thục thế."

Lý Cửu Lộ không để ý đến anh.

Vài giây sau, trên môi chột lạnh, cô theo bản năng khép môi liếm xuống, hương vị ngọt ngào.

Trì Kiến thấy cô ngồi im, lại chầm chầm: "Ăn dưa nào."

Lý Cửu Lộ ngửa đầu ra sau nhận lấy, nửa ngày mới cắn xuống.

Có ánh mắt vẫn luôn nhìn bên mặt cô, cô dần dần thảng không nổi, quay đầu: "Làm sao vậy?"

"Có ngọt không?"

"....." Cửu Lộ nhìn khoe miệng của anh, rầu rĩ nói: "Có."

Cô không có thói quen nhận ánh mắt không bị chính mình khống chế, cảm giác rất dễ dàng bị người khác hấp dẫn, nên sau đó Trì Kiến có nói cái gì đi nữa, cô cũng không nhìn anh, mặt lạnh te.

TV đang chiếu chương trình giải trí, bên trong MC và khách mời cười nói vui vẻ, khiến không khí rất náo nhiệt.

Các cụ già ở đây và các cụ già sống bên ngoài kia rất khác biệt, cho dù đang xem tiết mục vui vẻ, ánh mắt vẫn đại ra, ý cười không chạm đến đáy mắt, khiến âm thanh huyền ảo với trạng thái yên tĩnh của họ hình thành nên sự đối lập mãnh liệt.

Cửu Lộ tập mãi cũng thành thói quen.

Trì Kiến lần đầu tiên chứng kiến, khó tránh khỏi cảm thấy không khí áp lực. Anh bỗng nhiên thấy may mắn vì bà ngoại mắc loại bệnh này, ít nhất lúc ngốc nghếch, cái gì cũng buông xuống.

Không chờ chương trình kết thúc, Cửu Lộ lấy cớ để trở về phòng.

Trộm lật tạp chí một lát, tắm rửa xong, rất sớm đã nằm ngủ.

Sáng thứ hai, vừa đến lớp đã nghe thấy Lương Húc ồn ào.

Chỉ cần cậu biết chuyện gì thì sẽ không còn là bí mật, Lý Cửu Lộ rất nhanh nghe được chuyện Mạc Khả Diễm xăm chữ lên người.

Cả ngày, Mã Tiểu Dã trầm lặng khác thường, không cùng bạn học đi đá cầu, không ngừng làm bài tập, rất ít nói chuyện cùng Mạc Khả Diễm, cũng không dám nhìn Lý Cửu Lộ.

Sau tiết tự học buổi tối, hai người yên lặng đi một đoạn đường.

Trời tối đen, gió lạnh cuốn lá rụng trên mặt đất, cành cây khô khốc, người đi đường thưa thớt, ánh trăng có vẻ vừa trắng vừa âm u.

Mã Tiểu Dã cuối cùng cũng mở miệng: "Tớ cứ tưởng là đùa giỡn, ai ngờ cô ấy làm thật sự."

"Cậu bị dọa rồi à?" Cửu Lộ hỏi: "Hay là cảm động rồi?"

Mã Tiểu Dã muốn nói lại thôi, cuối cùng không nói ra một câu.

Cửu Lộ nhìn xuống mặt đất, sau đó nhẹ nhàng cười: "Nếu chỉ vì cái này mà cảm động, tớ cũng có thể."

"Gì cơ?" Mã Tiểu Dã vịn tay lái dừng lại.

Cửu Lộ quay đầu lại nhìn cậu, lắc lắc đầu: "Tớ đang nói, thái độ của người khác đối với cậu tớ không thể can thiệp, quan trọng là thái độ của cậu, cậu hiểu không?"

Mã Tiểu Dã vô cùng chột dạ, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi, đến khi nhìn thẳng vào mắt cô, theo bản năng gật đầu.

Cửu Lộ nói: "Từ đầu tháng ba đến bây giờ, tớ nhớ rõ cậu đã nói, hy vọng chúng ta có thể làm bạn của nhau, càng dài lâu càng tốt."

Hai người đứng trong đầu hẻm đầy gió lạnh, đối diện vài giây, Mã Tiểu Dã sai bước lên xe đạp: "Đi lên đi, tớ đưa cậu về nhà."

Một đường không ai nói chuyện.

Mã Tiểu Dã đưa cô đến cổng viện dưỡng lão, xoay tay lái một cái, bàn chân vững vàng đặt trên mặt đất.

Lý Cửu Lộ nói: "Vậy..... Ngày mai gặp lại."

"Đợi đã." Xúc động tự dung ủa đến, Mã Tiểu Dã định nói rõ ràng mọi việc.

Lúc này, cổng lớn viện dưỡng lão từ bên trong kéo ra, Chu Khắc mặc quần áo ở nhà, đút túi quần đi ra.

Ngoài cửa hai người vô thức lùi xuống một bước, kéo giãn khoảng cách.

Chu Khắc rõ ràng sững sốt, sau đó cười: "Các con tan học về đấy à?"

Cửu Lộ gật đầu, cũng khách khí nói: "Chú Chu, muộn như vậy rồi mà chú còn đi ra ngoài ạ."

"Chú đi có việc một lát."

Mã Tiểu Dã nhìn Lý Cửu Lộ một cái, lại nhìn Chu Khắc: "Cháu chào chú Chu."

Chu Khắc gật đầu, nói với Cửu Lộ: "Con mau vào đi, thời gian không còn sớm nữa. Cũng bảo bạn con về nhà sớm một chút."

Trò chuyện vài câu, Chu Khắc rời đi.

Bóng dáng ông biến mất ở chỗ rẽ, Cửu Lộ chậm rãi thu lại ánh mắt: "Vừa rồi cậu muốn nói cái gì?"

Mã Tiểu Dã cũng nhìn theo cô, hai bánh xe vô ý thức di chuyển trước sau: "Cũng không có chuyện đâu, định nói với cậu đi ngủ sớm một chút."

Đêm muộn, Cửu Lộ tắm rửa xong đi ra.

Nghĩ lại tâm trạng khác thường trong mấy ngày nay của Mã Tiểu Dã, trong lòng có tính toán.

Động tác lau tóc dừng lại, ngồi mép giường im lặng trong chốc lát, Cửu Lộ hạ quyết tâm, lấy cuốn sổ ghi số điện thoại của bạn học trong ngăn kéo.

Điện thoại kết nối, Lương Húc rất vui vẻ: "Mặt trời mọc ở đằng Tây à, Lý Cửu Lộ, từ trước đến nay cậu chưa từng gọi điện thoại cho tớ."

Cửu Lộ trực tiếp hỏi: "Lần trước cậu nói..... Cậu có người bạn làm ở tiệm xăm, chờ kiểm tra xong cậu có thể mang tớ đi một chuyến không?"

Lương Húc đồng ý, hỏi đồng hồ mấy.

Cửu Lộ tùy tiện đáp cho có lệ, cầu người làm việc, cũng không nên nói xong đã trực tiếp cúp điện thoại.

Khi trò chuyện kết thúc, đã mất mười phút.

Tóc vẫn còn ẩm, Cửu Lộ lấy máy sấy, tiếng sấy kêu ong ong, thấp thoáng còn nghe thấy vài tiếng cộc cộc.

Cô tắt công tắc, cẩn thận nghe lại, đúng là có vài tiếng gõ nhẹ nhàng lên cửa sổ, hình như còn có người thấp giọng gọi tên cô.

Lý Cửu Lộ gần như nháy mắt nghe ra đó là ai.

Bỏ ít đồ trên cửa sổ xuống, cô đẩy cửa ra, trước mắt tối tăm, quả thật nhìn thấy Trì Kiến đứng ở nơi đó.

Hết chương 8

Bạn đang đọc truyện *Thứ Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Lý Cửu Lộ theo bản năng nhìn đồng hồ treo tường một cái, thời gian không còn sớm.

Phía dưới gọi: "Lý Cửu Lộ". Thanh âm cổ tình đê thấp rất nhiều.

Cửu Lộ ló đầu ra: "Có việc gì không?"

"Cô xuống dưới đi."

"Tôi muốn đi ngủ."

"Tôi chỉ nói mấy câu thôi." Trì Kiến lắc lắc cái cổ: "Mất hai ba phút là cùng."

Lý Cửu Lộ suy nghĩ vài giây, đóng cửa sổ, khoác lên người áo khoác dày.

Dưới tầng tối tăm, cửa chính của phòng ngủ đóng chặt, bên trong nửa tiếng động cũng không có.

Cô không bật đèn, tay chân nhẹ nhàng mở cửa đi ra.

Trì Kiến đứng dưới tán cây hoè cách đó không xa, khoanh tay, nghiêng người dựa vào cây.

Lý Cửu Lộ vốn chột dạ, kéo chặt áo khoác, cong eo, nhỏ giọng chạy tới.

Trì Kiến: "Làm gì như kẻ trộm thế?" Bây giờ ngữ điệu đã trở về bình thường, âm cuối vẫn cao giọng như cũ.

Cô sùng sốt, theo bản năng quay đầu nhìn phía sau, sợ giọng nói của anh kinh động đến Giang Mạn và Chu Khắc.

Trì Kiến nhìn cô, nhàn nhạt cười: "Sợ cái gì? Mẹ cô đang ở tầng ba làm việc, hiệu trưởng Chu ra ngoài còn chưa trở về."

Lý Cửu Lộ giương mắt, quả nhiên thấy tầng ba nhà cũ đèn còn sáng. Cô đứng thẳng sống lưng: "Sao anh còn biết rõ hơn cả tôi vậy?"

Trì Kiến khẽ hừ một tiếng, đứng thẳng người, đi tới.

"Sao anh còn chưa về? Sắp 10 giờ rồi." Cửu Lộ nói.

Từ khi Giang Mạn và nhóm bảo vệ cho rằng anh là bạn học của cô, anh có được đặc quyền, chỉ cần nhìn khuôn mặt, đều coi như có giấy thông hành, thời gian ra vào viện dưỡng lão so với người khác cũng tự do hơn một chút.

Biết bọn cô muốn cùng nhau học tiết tự học buổi tối, nếu thời gian không quá muộn, đều đồng ý cho anh tiến vào.

Nhưng hôm nay thời gian đi lại quả thật đã quá muộn.

Trì Kiến đi đến trước mặt cô, vóc dáng cao lớn, che khuất ánh đèn đang chiếu ở ngoài kia.

"Tôi vừa mới dỗ bà ngoại ngủ."

Lý Cửu Lộ lại thất thần, trong đầu không khỏi tưởng tượng, anh là người nói năng ngọt xớt, không biết cảnh dỗ một cụ bà đi ngủ trông như thế nào.

Trì Kiến: "Cô đang nghĩ thế?"

"..... Bà ngoại anh lại ngây ngốc hả?"

"Ừ." Trì Kiến ngẩng đầu lên trời rít một hơi, khoe miệng phả ra khói thuốc, có thể nhìn ra, tâm tình anh đang không tốt.

Mũi chân Cửu Lộ cọ cọ mặt đất, nghe anh hỏi: "Ở lại với tôi một lúc được không?"

Cô thực sự không muốn. Hai người đứng trong phòng khách của nhà cũ, nếu lát nữa Giang Mạn xuống dưới nhà, vừa vặn có thể thấy được, tuy là "Bạn học", nhưng nam nữ khác biệt, cô không muốn thêm phiền toái, càng không muốn nghe Giang Mạn giảng đạo lý.

Còn đang do dự, Trì Kiến đã đi trước một bước vào trong hậu viện.

Tòa nhà này thật ra rất lớn, diện tích chiếm khoảng hai nghìn mét vuông, chủ đất giữ một nửa, tiền viện mở rộng, phía sau tòa nhà còn có nội viện, bốn phía là phòng chứa đồ, cấu trúc theo hình chữ "Nhân", chỉ là cao thấp không giống nhau, có vẻ đan xen tùy ý.

Không trí trầm mặc rất lâu, lúc này một cái đèn chiếu sáng cũng không có, cửa sổ tối đen, nhìn lâu sẽ cảm thấy có chút âm u khủng bố.

Lý Cửu Lộ vẫn luôn cảm thấy, tòa nhà cũ này rất thích hợp làm lâu đài cho ma cà rồng phương Tây, đặc biệt là vào buổi tối.

Cô thu lại tầm mắt, kịp thời ngăn lại tưởng tượng của mình, ma xui quỷ khiến thế nào lại đuổi kịp bước chân anh.

Giữa hậu viện bố trí một ít thiết bị tập thể dục, khuỷu tay Cửu Lộ chống lên xà đơn, ngẩng đầu nhìn trời, hôm nay không có trăng, mây đen che khuất những vì sao sáng. Không lâu sau, một tiếng "Tách" nhỏ vang lên, khóe mắt nhìn thấy ánh lửa, cô nghiêng đầu nhìn sang, hóa ra Trì Kiến đang châm thuốc lá.

Anh thật lâu không lên tiếng, Cửu Lộ đành phải mở miệng trước.

"Thật ra tôi không hiểu, tại sao anh lại đưa bà ngoại đến viện dưỡng lão?"

Anh lười nhác dựa vào bên cạnh, liếc nhìn cô một cái: "Đây là khả năng của tôi, bây giờ có thể cho bà cuộc sống tốt nhất."

"Vì sao không để bà ở nhà với anh?"

"Tôi đang ở nhờ nhà người khác, khá bất tiện."

Cửu Lộ nói: "Anh có thể thuê nhà trọ bên ngoài mà."

Trì Kiến cúi đầu hút thuốc: "Bà ngoại mắc bệnh này, yêu cầu lúc nào cũng phải có người chăm sóc bên cạnh, ban ngày tôi đi làm, buổi tối trở về muộn, sinh hoạt như vậy hiển nhiên không thể thực hiện được."

Cửu Lộ mấp máy môi, thừa nhận gật đầu.

"Tôi cũng có chỗ không hiểu, dường như cô muốn đi ra ngoài kinh doanh?" Trì Kiến nghiêng đầu: "Có thù oán gì với tiền à?"

Cửu Lộ nói: "Chỉ là tôi cảm thấy ở đây thiếu sự ấm áp của gia đình."

Trì Kiến cười lạnh một tiếng, ngữ điệu mang theo chút trào phúng cùng cảm phẫn: "Có nhà thì sao?"

Lý Cửu Lộ cảm thấy, đêm nay cô chỉ thích hợp làm người nghe, vì thế cũng không hé răng.

Đột nhiên, gió đêm nổi lên, mang theo chiếc lá rách bay trên bầu trời.

Trì Kiến hút một hơi thuốc cuối cùng: "Nhà tôi ở nông thôn, sinh ra không bao lâu thì cha mẹ ra đi ngoài ý muốn, cho nên tôi không có nhiều ấn tượng về bọn họ. Tôi được bà ngoại cưu mang, tận đến năm mười bốn tuổi." Anh ngừng lại một chút: "Sau đó tôi rời nhà đi, bà ngoại ở nhà cưu mộ, ban đầu cơ thể bà còn khỏe mạnh, có thể làm được việc đồng áng, năm kia sau khi làm việc xong bà trở về không tìm được nhà, đi bệnh viện khám mới biết được bà mắc chứng ngốc của người già. Người không còn khỏe, không nói đến việc hái mớ mớ cơm, còn cần người khác chăm sóc. Lần này tôi trở về, hàng xóm trong thôn phản ánh, mẹ thường xuyên mắng mả bà, có một lần còn ra tay đánh đập."

Cửu Lộ: "Sau đó thì sao?"

"Tháng trước có người nói với tôi bà ngoại đi lạc, khi tôi trở về, bà đã đi ba ngày."

"Cậu mẹ của anh không đi tìm sao?"

Trì Kiến lắc đầu: "Tôi không biết. Về sau có người dân đang trồng rau nhìn thấy liền đưa về, bà gầy đến mức người không ra người, quần áo rách tả toí, giày cũng nát bươm."

"Vì thế nên anh đưa bà ngoại đến trấn Tiểu Tuyên à?"

Trì Kiến gật đầu: "Hôm nay bà lại phát bệnh, trong miệng vẫn luôn nhắc mãi Phùng Sơn, chính là cậu của tôi. Có khi nhìn thấy tôi cũng gọi Phùng Sơn." Anh nói: "Cho nên tôi rất bức."

Cửu Lộ kéo chặt áo khoác trên người, nhẹ nhàng buông tiếng thở dài: "Người con bất hiếu, không bằng cõ với cây", bọn họ sẽ phải chịu trừng phạt."

Trì Kiến liếc nhìn cô một cái, bỗng dưng cười: "Rốt cuộc người có văn hóa, an ủi người khác đều dễ nghe như vậy."

"....."

Không biết vì sao, Lý Cửu Lộ đang buồn bức thế nhưng nghe tiếng cười khẽ của anh tâm tình lại dịu đi rất nhiều, sức cuốn hút kì diệu như vậy làm cô rất ngạc nhiên.

Gió lạnh thổi qua nhà cũ, mang đến một tiếng quỳ dị giống như âm thanh than khóc.

Bỗng nhiên không ai lên tiếng.

Liếc nhau.

Trì Kiến: "Cô có nghe thấy không?"

Lý Cửu Lộ mím môi gật đầu.

"Rầm rầm rầm rầm..... Rầm rầm rầm rầm....."

Trong tiếng gió trộn lẫn tiếng đập như có như không, giống hai loại vật cứng va vào nhau, lại giống tiếng gõ, tiết tấu rất chậm, mỗi một tiếng tàn suất và sức lực đều giống nhau.

Trì Kiến ngồi dậy, nhìn phòng chứa đồ đối diện, tiếng động hình như là từ bên kia truyền tới.

Hậu viện rất tối, cũng không có ánh trăng chiếu sáng, phòng cũ tĩnh mịch đứng sừng sững, giờ phút này chỉ có mỗi hai người bọn họ, không khí lập tức trở nên nặng nề.

Trì Kiến đi hai bước đến bên cạnh cô: "Chúng ta qua xem sao nhé?"

Lý Cửu Lộ nuốt nước miếng.

Anh nhắc chân đi sang bên kia.

Cửu Lộ do dự hai giây, nhưng bị lòng hiếu kỳ quấy phá, cuối cùng đuổi kịp anh.

Trong lúc đó gió vẫn luôn thổi, phát ra tiếng biến âm gào hét, càng đi về phía trước, tiếng trống trong lòng Cửu Lộ càng gõ dồn dập, cho dù có can đảm hơn nữa thì cũng chỉ là con gái.

"Nếu không tôi về phòng trước đây, cũng không có gì đẹp." Cô nhỏ giọng nói.

Cô nói xong liền xoay người, chưa kịp cất bước, đã bị Trì Kiến nắm lấy cổ tay: "Cô trông không giống người nhất gan."

Lý Cửu Lộ không nói được nên lời, không hiểu mình biểu hiện như thế nào, lại để cho anh ấn tượng như vậy. Bị anh kéo đi mấy mét, đi vào căn phòng phía trước, khoảng cách càng gần, mùi mực nát của tấm ván gỗ càng rõ ràng.

Bất tri bất giác, ngoại trừ tiếng gió, không còn âm thanh nào nữa, giống như tiếng động vừa rồi chỉ là ảo giác.

Trước mặt là cửa gỗ được sơn hồng, then cài cửa đầy rỉ sắt, Trì Kiến sờ ổ khóa, rỉ sắt loang lổ, chắc là đã rất lâu chưa mở ra.

Liên tục nhìn hai gian phòng, tình huống cơ bản là giống nhau, phía trước còn có một phòng, nhưng hai người không đi tiếp về phía trước.

Trì Kiến đi chuyển ánh mắt, cửa gỗ, cửa sổ, mái hiên..... Lá cờ, dây thừng.

"Chắc là....." Trì Kiến bỗng nhiên xoay người, đi phía trước một bước, va vào Lý Cửu Lộ.

Anh theo bản năng đỡ lấy hai vai cô, không nghĩ tới sẽ gần cô như vậy.

Lý Cửu Lộ cũng giật mình, mở to hai mắt, ngẩng đầu nhìn anh.

Trì Kiến nói nhỏ: "Cô sợ à?" Ba chữ thổi tới, dùng một loại ngữ điệu dịu dàng xưa nay chưa từng có.

Trái tim Lý Cửu Lộ không khỏi run rẩy, cô lý giải cảm giác này là do phản ứng sinh lý khi sợ hãi, không lẫn bất kỳ nhân tố cảm tính nào.

Cô lui ra phía sau một bước, kéo giãn khoảng cách giữa hai người: "Trong trấn mọi người đều nói ở đây có ma quỷ quấy phá, anh có tin không?"

Trì Kiến nhìn cô vài giây, thấp giọng: "Tin."

Cửu Lộ run lên.

Anh không giống với những người con trai khác, vào giờ phút này, tự dựng cho mình hình tượng nam tử hán không sợ bất cứ cái gì, mà lại nói: "Nhà cũ này nói như thế nào cũng đã có một trăm năm lịch sử, ma quỷ ở qua, quân phiệt, đến nhà của cô đã qua không biết bao nhiêu đời chủ. Năm xưa không hoà bình, có thể có không ít người sống thọ và chết tại nhà, cho nên có vong linh oan hồn cũng không hoàn toàn kỳ lạ."

Lý Cửu Lộ nghe xong lạnh cả sống lưng, cảm giác sau cổ có khí lạnh bốc lên, theo bản năng dịch lên phía trước một chút, khiến khoảng cách vừa mới giãn ra lại thu hẹp lại.

Vừa ngẩng đầu, thấy anh chấp tay sau lưng, khóe miệng nhếch lên, trong mắt tràn đầy ý cười.

Lý Cửu Lộ có chút buồn bực, lập tức lùi lại về phía sau.

Trì Kiến lại cười, nhẹ giọng nói: "Nhưng mà bây giờ không có chuyện gì đâu, có thể là tiếng dây thừng va vào lan can." Anh giơ đầu ngón tay lên chỉ: "Nhìn mặt cờ kia."

Lý Cửu Lộ nhìn theo, không hé răng.

"Này..... Muốn về phòng chưa hay chờ thêm chút nữa?" Anh hất cằm hướng giữa sân.

Cô nói: "Sáng mai tôi phải đi học, anh cũng nên về sớm đi."

Trì Kiến vẫn chưa thoả mãn, rũ mắt, nhét hai tay vào túi quần: "Vậy đi thôi."

"Tôi đưa cô về trước."

Lý Cửu Lộ không dị nghị.

Hai người xoay người đi về, cách nhau một sải tay.

Gió lớn thổi bay một chút mây đen, không gian tối tăm, xuất hiện ba ngôi sao sáng.

Bóng dáng bọn họ biến mất ở chỗ ngoặt.

Lá cò tung bay, dây thừng quấn chặt quanh lan can, không phát ra một tiếng nào.

Lá cây vang lên xào xạc, cùng với tiếng động khác ——

"Bang bang..... Rầm rầm rầm..... rầm rầm rầm....."

Sau đêm đó, đã rất lâu không gặp lại anh.

Ngay sau đó nghênh đón kì thi tháng.

Sau kì thi tháng ba ngày, giáo viên dạy toán cuối cùng cũng trả bài.

Đầu tiên gọi tên vào nhận bài thi, bài được xếp theo điểm, điểm cao được xếp ở trước, giáo viên không nhận được khen cổ vũ hai câu.

Cả lớp có 64 người, những bài thi điểm thấp còn lại thầy không giữ, đưa cho một bạn học trả bài hộ.

Lý Cửu Lộ nhận được bài thi, hai con số bắt mắt ở chính giữa, ba mươi tám điểm.

Thầy giáo ở trên bục giảng tổng kết theo hệ thống, phân tích chỗ khó.

Quá mười phút từ khi tiếng chuông tan học vang lên, thầy mới dừng lại uống ngụm nước, tuyên bố tan học.

Cửu Lộ gấp lại bài thi, để vào cặp sách, cô không dự tiết tự học buổi tối, cũng không chào hỏi với Mã Tiểu Dã, từ cửa sau lên chuồn ra khỏi lớp.

Không lâu sau, Lương Húc đuổi theo: "Cậu đi nhanh như vậy làm gì, đợi tớ với."

Cửu Lộ hỏi: "Chỗ kia có khó tìm không?"

"Bình thường, cuối đường Bách Hoa, có chút bí mật."

Hai người đi bộ đến, qua phố ăn vặt náo nhiệt, dần dần lại yên tĩnh.

Chỗ kia quả thật khá bí mật, từ một ngõ nhỏ không rõ tên đi vào, lại rẽ hai chỗ ngoặt.

Trên đường Lương Húc nói chuyện luôn mồm, nhất định muốn biết cô tìm tiệm xăm hình để làm gì. Cửu Lộ nói có bạn muốn nhờ cô đi hỏi thăm, cậu hỏi là ai, cô không đáp.

Lương Húc thấy thăm dò không được, nên tìm đề tài khác nói chuyện: "Hôm nay Mạc Khả Diễm không đi học, cậu có biết cô ấy đi đâu không?"

"Tớ không biết."

"Tuy rằng cô ấy là người rất ngang ngược, nhưng lại học giỏi, chưa từng nghỉ học lần nào."

Cửu Lộ hoàn toàn không có hứng thú đối với người này, càng không có thiện cảm, mím chặt môi, không nói một tiếng.

Đi thêm vài phút, rốt cuộc nhìn thấy một cửa tiệm xăm hình.

Cửa tiệm này khá bình thường, không lớn, bảng quảng cáo chữ trắng nền đen, có ghi bốn chữ to "Văn nhân thiên hạ"; cửa sổ không lớn, mặt tường có một ít họa tiết hoa văn, đầu lâu xương sọ, hung thần ác sát.

Trong tiệm đèn đỏm sáng trưng, nhạc bật to, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy có người đi lại thoáng qua bên cửa sổ.

Lương Húc: "Vào đi, bên trong đều là bạn của tớ, không cần khách khí."

"Hôm nay tớ không vào, để hôm nào tớ mang bạn tới rồi vào." Lý Cửu Lộ tất nhiên sẽ không ngốc mà đi cùng cậu, để báo đáp lại, hỏi cậu: "Đi ăn com không? Tớ mời cậu."

Ngày hôm sau, Lý Cửu Lộ vẫn không dự tiết tự học buổi tối, đeo cặp sách một mình đến đây.

Hôm nay không giống với ngày hôm qua, tiệm xăm bật đèn, nhưng không mở nhạc, giống như không có ai.

Nơi như thế này Cửu Lộ rất ít khi tiếp xúc, giương mắt nhìn quanh, mới sải bước lên bậc thang.

"Có ai ở đây không ạ?" Cô thật cẩn thận hỏi.

Phòng khách bên ngoài vừa nhìn đã hiểu ngay, mấy chiếc ghế, một cái bàn bát tiên, đối diện là mặt tường treo hoạ tiết hình xăm. Cuối cùng là bồn rửa tay, bên trên có gương, phía bên phải là cầu thang, bên trái có một cái cửa, cửa khép hờ, treo một tấm màn màu xanh lá, bên trong có ánh đèn hắt ra.

Lý Cửu Lộ đi qua, lại hỏi: "Có ai ở đây không ạ?"

Không lâu sau, bên trong có tiếng lười nhác đáp: "Đây."

Do dự một lát, cô đi đến, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Phòng bên trong nhỏ hơn rất nhiều so với bên ngoài, ánh đèn chói mắt, bày đầy thiết bị xăm hình mà cô chưa bao giờ thấy qua.

Ở giữa chiếc ghế nằm, có một cô gái đang ngồi bên trên, duỗi chân, mái tóc dài tùy ý hất sau gáy, hình như cô không mặc áo ngực, vạt trước của chiếc áo dệt kim hở cổ che kín hai bộ phận mẫn cảm, những nơi khác tất cả đều lộ ra ngoài.

Lý Cửu Lộ nhanh chóng dời mắt, có một người đàn ông đang ngồi trên ghế đối diện với cô gái, hai chân tách ra, tay cầm một cái bút kim loại.

Anh đối mặt với bộ ngực của cô gái, cái bút trong tay hạ xuống.

Cửu Lộ cảm thấy bóng lưng của anh có chút quen mắt, chưa kịp suy nghĩ, lại thấy người kia không thềm ngừng đầu, nói: "Đi ra bên ngoài chờ nhé." Anh đeo găng tay và khẩu trang, nên âm thanh hơi trầm.

Lý Cửu Lộ mím môi, bỏ màn xuống: "Vâng."

Hết chương 9

Bạn đang đọc truyện *Thứ Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Cửu Lộ tháo cặp sách, đặt lên ghế, quy củ ngồi xuống bên cạnh.

Ban đầu khá yên tĩnh, cô nâng mắt, nhìn một loạt từ đầu đến cuối các thiết kế hình xăm ở phía đối diện.

Một lát sau, trong buồng vang lên tiếng máy kêu rè rè, thỉnh thoảng truyền ra tiếng rên rỉ khe khẽ của người con gái, hình như đang rất đau.

Có khả năng vì muốn dời đi lực chú ý, tiếng nói chuyện thấp thoáng vọng ra, đại khái người con gái kia hỏi một ít vấn đề, giọng nam trả lời tùy tiện "À", "Ừ".

Lúc sau Cửu Lộ ngồi tê chân, đứng lên đi lại một chút, qua chừng mười phút, mới thấy mấy người đàn ông cười nói từ ngoài đi vào.

Đi trước là một người mập mạp, theo sát phía sau là một bạn nam tuổi cũng không lớn, người gầy, tóc hơi dài, trong tay xách theo mấy hộp com. Bước vào cuối cùng là một nam một nữ, trông không tồi, kể cả ăn mặc lẫn cử chỉ, đều trầm ổn hơn rất nhiều.

Cửu Lộ lập tức đứng lên, nhìn bọn họ.

Mấy người ánh mắt không hèn mà cùng dừng ở trên người cô.

Bàn Tử hỏi: "Cô tìm ai?"

"....." Cửu Lộ sừng sốt: "Đây không phải tiệm xăm ạ?"

"Cô tới xăm?" Bàn Tử hơi khoa trương lớn tiếng hỏi, nhin không được lại nhìn cô từ đầu đến chân một lần nữa.

Lý Cửu Lộ đi trực tiếp từ trường học, dưới áo khoác còn mặc áo đồng phục, tóc tết lỏng lẻo, bím tóc hơi xộc xệch, cổ rất dài, cũng rất nhỏ, khuôn mặt ngây thơ, trông còn rất trẻ con.

Vừa thấy chính là đứa bé ngoan, không giống người hay ra vào nơi này.

Cửu Lộ nhẹ nhàng gật đầu.

Vạn Bàng tàn nhẫn đập một phát vào gáy Bàn Tử, đặt com hộp lên bàn, gọi vọng vào bên trong: "Anh Kiến, com của anh đã mang về rồi đây, xong việc thì ra ăn nhé."

Bên trong không có tiếng đáp lại.

Lý Cửu Lộ cảm thấy kiểu xưng hô này có chút quen tai, nhưng tạm thời lại nghĩ không ra.

Vạn Bàng cảm thấy quyền sách đến, đón tiếp cô: "Mời ngồi."

Cửu Lộ ngồi xuống bên cạnh bàn.

Cậu hỏi: "Cô muốn xăm vào đâu ạ?"

Cửu Lộ nói: "Tôi chưa nghĩ ra, anh có đề nghị nào không?"

"Con gái đa phần đều lựa chọn ở gang bàn tay, cổ tay, cánh tay, mắt cá chân, ngực hoặc là eo." Cậu so với Bàn Tử chuyên nghiệp hơn rất nhiều, cũng nghiêm túc hơn.

Lý Cửu Lộ gật đầu, không ý kiến gì.

"Cô thích hoa văn như thế nào?" Vạn Bàng mở ra một quyển sách khác, đổi hướng, đẩy đến trước mặt Cửu Lộ: "Cụ thể, hay là trừu tượng?"

Cửu Lộ xua tay: "Không cần phiền phức như vậy, chẳng qua tôi chỉ muốn xăm một cái tên mà thôi."

"Vậy đơn giản hơn nhiều, tôi đi lấy tờ giấy, cô viết tên muốn xăm xuống đây."

Từng nét bút cẩn thận viết lên tên Mã Dã, sau đó đưa cho Vạn Bàng.

Chờ thêm vài phút, cuối cùng buồng trong cũng có động tĩnh, người con gái kia ăn mặc chỉnh tề bước ra, thời tiết rất lạnh, vậy mà cô ấy nóng đến mức trán đầm mồ hôi.

Vạn Bàng nói: "Đi nào, vào đây với tôi."

Lý Cửu Lộ vốn không khẩn trương, nhưng sau khi nghe cô gái kia kêu lên, trong lòng lại có chút nhát, không chịu được chà tay vài cái, đi theo Vạn Bàng vào trong.

Ở cửa gặp người, là thợ xăm trước đây.

Cửu Lộ nhường đường, lại thấy anh đang nâng mình, vẫn không nhúc nhích mà dựa lên khung cửa.

"Lý Cửu Lộ?"

Cửu Lộ ngẩng đầu, Trì Kiến tháo khẩu trang xuống.

"Là anh!"

Trì Kiến chậm rãi thả tay xuống, trong mắt hiện lên ngạc nhiên: "Tôi tìm tôi à? Sao cô lại biết tôi ở đây?"

Không chờ cô đáp, Vạn Bàng đã cướp lời: "Các người quen nhau à? Vậy thì dễ rồi, cô ấy muốn xăm một cái tên."

Vạn Bàng đưa giấy đến.

Trì Kiến không nhận, mắt liếc qua tay cậu, khóe miệng tươi cười dần dập tắt, giương mắt nhìn cô.

Anh nhớ rõ, chủ nhiệm Giang đã từng nói, cấp hai học cùng lớp với cô, mỗi ngày đưa cô về nhà, bởi vì thân thiết, bạn nam bị chủ nhiệm lớp cấp ba gọi đi nói chuyện, dường như chính là cái tên này.

Nếu đoán không sai, thật lâu trước đây, người đứng ở cửa nhà hàng gần gũi với cô cũng là cậu ta.

Vạn Bàng: "Anh Kiến?"

Trì Kiến cử động, rút tờ giấy kia ra, hỏi cô: "Hình xăm này sẽ theo cô cả đời, cô có biết hay không?"

"Biết." Cô nói.

"Ý nghĩa của việc này là gì cô có biết không?"

"Tôi....."

Không đợi cô nói xong, Trì Kiến xoay đầu, đi qua người cô.

Lý Cửu Lộ: "Này ——"

Khuôn mặt thối này biểu hiện ra quá rõ ràng, bằng hiểu biết trước đây, cô cảm thấy anh tuy rằng không tính là ôn hòa, ít nhất ở bên cạnh vẫn thấy thoải mái, nhưng lần này lần đầu tiên biết được, anh trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn.

Vạn Bằng chạy nhanh giải vây: "Phiền cô vào trong kia ngồi trước một lát, lập tức sẽ có người đến." Cậu đuổi theo Trì Kiến: "Anh Kiến, em nghĩ dù có quen biết, cũng không thể quay đầu đi ngay như vậy."

"Anh cần cậu dạy à?"

"Không dám, không dám ạ." Vạn Bằng cười hi hi nói: "Ý em là, gạt cô gái nhỏ người ta sang một bên như thế không tốt lắm đâu."

"Mấy người ăn xong rồi à?" Trì Kiến dừng lại, rút ra một điều thuốc.

Vạn Bằng chưa hiểu rõ, còn ngốc ngếch đáp: "À, ăn xong rồi ạ."

"Lão tử con mẹ nó còn chưa được ăn đâu." Trì Kiến nhàn nhạt nói, cầm bật lửa đi ra khỏi cửa: "Không gạt ra thì làm gì?"

Vạn Bằng: "Anh Kiến, này....."

"Tìm Hồng Dụ đi."

Hồng Dụ chủ yếu nhận việc lớn, am hiểu xăm chân xăm tay cho đàn ông, kiên nhẫn không nhiều lắm, đã chán mấy cái thiết kế tinh tế chữ nhỏ rồi.

Cho nên dần dà, nam đầu tìm Hồng Dụ, còn lại vài việc nho nhỏ đều vứt cho Trì Kiến.

Mỗi khi đến hai mùa thu đông, làm ăn vô cùng phát đạt.

Trước đây vội đến ba bữa cũng chẳng quan tâm, nhiều khi còn không nhìn thấy mặt Trì Kiến, suy nghĩ tới suy nghĩ lui, đều cảm thấy hôm nay anh có chút vấn đề.

Vạn Bằng nhìn bóng dáng của anh, gãi đầu, đành phải lên tầng gọi Hồng Dụ.

Trì Kiến đi ra không mặc áo khoác, gió thổi một phát, nháy mắt bị đông lạnh.

Cửa sau của "Văn nhân thiên hạ" ở trong một cái ngõ nhỏ, cuối cùng là ngõ cụt, phía ngoài cách mấy nhà là KTV, bên đó làm ăn phát đạt, cửa sau thường xuyên mở ra, lúc này bên cạnh có đám ba người trẻ tuổi, bên hút thuốc bên lớn tiếng kêu gào. Ngõ nhỏ này quá ẩm ỉ, đủ mọi hạng người, gần như loại người nào cũng có.

Trì Kiến tập mãi thành thói quen, tìm nơi khuất gió lại yên tĩnh, dựa vào tường, khum tay châm thuốc lá.

KTV hiệu quả cách âm không tốt, tiếng nhạc đinh tai nhức óc rõ ràng truyền đến.

Trì Kiến dựa đầu vào vách tường, chậm rãi hút một lát, đây là điều thuốc đầu tiên từ chiều đến giờ của anh, hiện tại thả lỏng mới cảm thấy cả người đau nhức. Anh nhắm mắt bẻ cổ, lại mím môi hút hai ngụm, mới cần lấy điều thuốc.

Trì Kiến giờ tờ giấy trong tay lên, nhờ ánh đèn trong phòng hip mắt nhìn, chữ viết tinh tế, hết sức thanh tú.

Trong đầu ký ức trước đây lại hiện ra, khi mới gặp, hình dáng cô ở trong nước bơi lội uyển chuyển, mãi cũng không vớt đi được.

Tầm mắt Trì Kiến trở nên mơ màng.

Ngày đó trong nhà bơi, Lý Cửu Lộ đột nhiên xâm nhập vào thế giới khác của anh.

Khoảnh khắc cô khua nước đi, chùm tia sáng bị đánh vỡ, biến thành một đường vỡ vụn, giống như đuôi cá, bơi theo phía sau cô.

Nhà hơi, mỗi quả bong bóng khí đều lấp lánh ánh sáng.

Cô bơi lội như không xương, toàn thân tỏa ra vẻ đẹp mềm mại mà không yếu ớt.

Trì Kiến nhìn cô chậm rãi tới gần, giống như con cá nhỏ từ trong biển sâu bơi đến nơi có ánh sáng, dịu ngoan, thần bí, xa xôi không thể với tới.

Trong nháy mắt, âm thanh xung quanh đều trở nên yên tĩnh, anh chỉ nghe thấy tiếng trái tim mình nảy lên từng hồi, vô cùng mạnh mẽ.

Cách đó không xa, mấy người trẻ tuổi kia phát ra tiếng động không nhỏ, ánh mắt Trì Kiến cuối cùng cũng thu về.

Tầm mắt anh chuyển hướng nhìn tờ giấy trong tay, động tác hút thuốc chậm lại, qua một lát, không khỏi đứng thẳng, bỗng dưng cong môi cười một cái.

Trì Kiến đập tắt điếu thuốc, vo tròn tờ giấy, đi vào nhà.

Hồng Dụ đã chuẩn bị xong dụng cụ, cầm quyển sách thảo luận với Lý Cửu Lộ chọn kiểu chữ nào.

Trì Kiến rút quyển sách ra, đóng sập một cái: "Đề tôi làm đi."

Hồng Dụ đứng dậy, mắng một câu: "Tiểu tử chú lại mẹ nó phát điên cái gì thế."

Trì Kiến làm như không nghe thấy.

Có khách hàng ở đây, Hồng Dụ cũng không dám nói quá nhiều, cất dụng cụ của mình đi, xoay người đi ra ngoài.

Yên tĩnh vài giây, Lý Cửu Lộ tìm đề tài: "Tôi cũng không biết, anh lại làm việc ở chỗ này."

Trì Kiến lấy ra một tờ giấy in, dùng bút vẽ họa tiết.

Lý Cửu Lộ xoa mũi: "Đúng rồi, quen biết lâu như vậy, vẫn luôn quên không hỏi tên của anh là gì? Nghe người khác đều gọi anh là anh Kiến, thế họ của anh là gì?"

Trì Kiến hừ nhẹ một tiếng: "Ít lời kéo làm quen đi." Anh liếc cô một cái, cười nói: "Cần đau vẫn sẽ đau."

"....."

Lúc này tâm tình lại tốt rồi hả? Thay đổi hình như cũng hơi nhanh quá thì phải.

Cửu Lộ không khỏi nghĩ.

Anh đặt tờ giấy đã qua chỉnh sửa sang bên cạnh, đeo găng tay plastic màu đen, ra quầy tiêu độc lấy khăn che mặt, kim tiêm dùng một lần, tay búng nhẹ vào đầu sắc nhọn.

"Cởi quần áo ra đi."

Lý Cửu Lộ cắn môi dưới.

Trì Kiến chuẩn bị xong kim tiêm, vặn mở nắp mực xăm, vừa quay đầu lại, thấy cô còn đứng ngây ngốc.

"Sao thế, muốn xăm chữ lên quần áo hả?" Anh lắc lắc ngón tay: "Thêu hoa tôi cũng không làm."

"..... Thật ra tôi còn chưa nghĩ ra nên xăm ở đâu."

Trì Kiến nhìn cô: "Cổ tay, cánh tay, mắt cá chân linh tính gì đó đều thấy được, mẹ cô liếc mắt một cái là có thể phát hiện ra, ngực, hông, hay eo này nọ kia nhìn thì không thấy, nhưng lại không thích hợp với cô, cũng rất đau." Anh nói đến đây, bàn tay đặt lên hai vai cô, cố ý xoay hai vòng: "Nên xăm ở sau vai, trên xương con bướm đi."

Anh suy xét rất chu đáo, Cửu Lộ gật nhẹ đầu.

Trì Kiến không buông tay, đè đầu vai cô, sức lực nặng trĩu.

Anh khom người, tầm mắt ngang bằng với cô: "Cô nghĩ kỹ chưa? Thật sự muốn xăm?"

Cửu Lộ thoáng xê dịch chân: "Có cái gì để do dự đâu."

"Cô bây giờ còn có cơ hội hối hận đấy."

Lý Cửu Lộ suy nghĩ, nhàn nhạt nói: "Xăm đi."

Trì Kiến nhìn cô trong chốc lát, ngoảnh sang nơi khác gạt đầu, buông tay ra.

Cửu Lộ quay người đi cởi áo.

Sáng nay cô cố ý đeo thêm một cái đai đeo ngực, cởi áo lông ra, không khí lạnh ủa đến, không khỏi run lên. Cô theo bản năng quay đầu nhìn Trì Kiến, anh dường như cũng không chú ý đến cô, cửa phòng không biết khi nào đã được đóng lại.

Anh hướng dẫn Lý Cửu Lộ nằm ra ghế mềm, ghé lưng lên ghế, chính mình bê một cái khác, ngồi phía sau cô.

Ấn con dấu xong, máy xăm có dòng điện chạy qua, chấm lên màu đã chuẩn bị, phát ra tiếng điện rè rè.

Cửu Lộ nhin không được quay đầu lại: "Sẽ rất đau phải không?"

Trì Kiến giương mắt. Bím tóc ngay ngắn, cổ có lông tơ nhỏ nhô dán vào da, ánh đèn hắt xuống, lỗ tai gần như trong suốt, hương thơm trên người sạch sẽ lại tươi mát. Trì Kiến nhất thời không nói chuyện, gạt bím tóc đến trước bả vai cô, những sợi tóc nghịch ngợm phe phẩy, lại dán sát vào cổ.

Trì Kiến không đeo khẩu trang, anh không tự chủ chống tay lên hai bên lưng ghế cô ngồi, cúi người, thổi khí vào cổ cô.

Cửu Lộ theo bản năng co rụt lại, con gió mát lạnh phát qua, ngứa như điện giật, trên người lập tức hiện lên một tầng gai nhỏ.

Trì Kiến sùng sốt, lập tức đứng thẳng dậy.

Giờ phút này, không khí trong phòng trở nên xấu hổ, trước đây đối mặt với khách hàng nữ, chỗ mẫn cảm hơn đều đã nhìn thấy, lại bởi vì cô gái nhỏ này có người, cả trái tim anh đều nhận nhạo. Loại cảm giác này, trước kia chưa từng bao giờ có.

Cửu Lộ khẩn trương: "Vương lắm à, để tôi buộc lại một chút."

"Không cần đâu." Anh đề cô lại, chậm rãi nói: "Vừa rồi cô hỏi tôi có đau hay không à?"

"Ừ. Đau không?"

"Tùy từng người mà khác nhau."

Tạm dừng vài giây, trong phòng không khí khôi phục bình thường.

"À." Lý Cửu Lộ gạt đầu: "Vừa rồi tôi nghe thấy người mới ra ngoài kêu đau."

"Cô ấy xăm vào nhũ hoa. Gần đến bụng và bụng trên, không đau mới là lạ." Anh nghiêm trang nói: "Một phần cũng quyết định bởi tay nghề của người xăm."

Một chữ nào đó làm cô hết sức thẹn thùng, Cửu Lộ quay đầu lại, hạ giọng: "Vậy tay nghề của anh thế nào?"

"Chẳng ra sao cả."

"....."

Lời này không có cách nào đáp lại được, cô ghé vào cánh tay, không hé răng.

Quá trình xăm cực kỳ thuận lợi, lần châm xuống đầu tiên đa số do chưa biết nên giật mình, bên ngoài khá đau, lúc sau đau dần ở trong phạm vi có thể chịu đựng được. Cô cảm nhận được rõ ràng quá trình kim châm lên người mình.

Thời gian rất lâu, trong phòng chỉ có mỗi tiếng dòng điện kêu.

Trì Kiến: "Cô ngủ rồi à?"

Cửu Lộ hơi nâng cằm lên: "Không. Sắp xong rồi hả?"

"Nhanh thôi."

"Một cái tên thôi mà yêu cầu phải lâu như vậy à?"

"Nhìn cô là biết chưa từng trải việc đời rồi, trình tự xăm khá phức tạp đấy." Trì Kiến nghiêm trang bịa chuyện: "..... Tôi xăm thêm chút hoạ tiết."

"À." Cô tạm dừng vài giây, tò mò hỏi: "Trên người của anh có hình xăm không?"

"Tên của người khác?"

"Đại loại thế." Cô nghiêng đầu: "Như nhau mà."

"Không có."

Điều này khá ngoài ý muốn, mọi người chủ yếu vì có niềm đam mê nhiệt tình với nghệ thuật xăm mới làm việc này, mỗi ngày làm đi làm lại, trên người hoặc ít hoặc nhiều đều sẽ có một hai cái hình xăm.

Cửu Lộ: "Bởi vì không thích phải không?"

"Thích." Anh vuốt ve làn da trên lưng cô, đầu ngón tay dừng lại trên cái tên kia một chút: "Trên người tôi chỉ dành chỗ cho một người, cho nên rất cần"

trọng."

Lý Cửu Lộ cử động bà vai cứng đờ, không nén được tò mò: "Người kia còn chưa xuất hiện à?"

Trì Kiến nói cho có lệ: "Cũng không phải. Gần như là thế."

Lý Cửu Lộ nghe ra anh trả lời tùy ý, cô ngậm miệng lại, không nói gì.

"Cô thì sao?" Trì Kiến lạnh giọng mở miệng: "Trước khi xăm không suy nghĩ cẩn thận à?"

Ánh mắt cô thẳng tắp, nhìn vào khoảng không phía trước: "Một cái hình xăm thôi mà, tôi cảm thấy không có gì phải..... A, đau quá!"

Cửu Lộ run lên, Trì Kiến gần như nghiêng răng nghiêng lợi.

"Là tên mỗi tình đầu bé nhỏ của cô phải không?"

Cô cắn môi dưới, không hé răng, xem như cam chịu.

"Rất thích cậu ta?"

"Hmm..... Aiz....."

Cửu Lộ hít một ngụm khí, cắn ngón tay: "Tại sao tự dưng lại đau như vậy?"

"Tôi đã nói kỹ thuật không tốt mà."

Anh không nương tay một chút nào, dường như muốn cô đau đến tận tủy xương, làm cô vĩnh viễn nhớ kỹ giây phút này.

Cũng muốn cô hiểu rằng loại thái độ coi thường, không thèm để ý đối với người khác cùng chính bản thân mình như vậy, sẽ phải trả giá rất lớn.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng Trì Kiến cũng buông bút ra, nâng mắt, thấy cô đang chôn đầu vào cánh tay.

Ngón tay anh chọc chọc cô: "Xong rồi."

Trì Kiến lấy khăn che mặt lau phần mực thừa trên làn da cô, cầm một cái gương đến.

"Nhìn xem một chút, có được không?"

Cửu Lộ lau mồ hôi, thong thả nhìn tấm gương phía sau, quên cả đau đớn.

Ban đầu cô cho rằng chỉ xăm một cái tên, ai ngờ anh tự ý xăm thêm vào lưng cô một con cá voi. Cá voi đầu hướng xuống, đuôi giương cao, tấm đuôi rộng lớn đập vào sóng biển, đập tan bọt nước, sinh động y như thật. Đặc biệt ở chỗ, quần quanh thân cá voi là dải hoa anh đào, cánh hoa mềm mại vây chặt xung quanh, trông giống như đang hôn nhẹ lên cá voi, dưới giàn dây leo thấp thoáng ẩn giấu một cái tên.

Loại sinh vật cường tráng này cùng với cánh hoa trắng mịn quấn lấy nhau, cho dù có nguy hiểm không lồ, vẫn mang vài phần tình ý dịu dàng.

Toàn bộ hình xăm chiếm hết phần vai trái của cô, mỗi đường cong đều được xử lý sạch sẽ lưu loát, dùng màu đen và màu trắng pha loãng. Màu sắc đánh tan sương mù, có thêm một chút hồng, cảm giác trình tự rõ ràng, rất sống động.

Cá voi lớn bơi lội trên bờ vai trần thon gầy trẻ tuổi của cô, mang một nét gọi cảm kì lạ.

"Cá voi xanh?"

"Ừ"

Cửu Lộ nhìn anh: "Tại sao lại là nó?"

"Cảm thấy khá giống cô."

Bất kể Lý Cửu Lộ nhìn như thế nào cũng không nhận ra cô và nó có điểm gì giống nhau, không biết tác phong nào của cô, lại mang đến cho anh ấn tượng thô lỗ như vậy, nhưng không thể phủ nhận, nó rất xinh đẹp.

Cửu Lộ: "Nhưng tôi chưa nói muốn xăm cái này."

"Cô không thích à?"

"..... Cũng không phải." Cô nhấp môi, lại nghiêng người xem hoa văn kia: "Chỉ là tôi cảm thấy, trước đó anh nên trưng cầu ý kiến của tôi một chút."

Trì Kiến giờ gương nhìn cô, nhún nhún vai: "Tôi xin lỗi, đối mặt với cơ thể của cô, tự dung lĩnh cảm đến."

Tim Cừu Lộ đập nhanh mấy nhịp, khoe miệng anh tươi cười tinh nghịch, xin lỗi mà không thấy có thành ý gì cả, lời nói ra cũng mập mờ không rõ.

"Được rồi, không đòi nhiều tiền của cô đâu mà."

"Anh....."

Anh muốn cắt gương đi.

Cừu Lộ: "Chờ một chút." Cô hơi bẻ vai: "Hơn nữa tên này có điểm lạ lạ, giống như....."

"Nhìn nhiều thành thói quen sẽ không thấy lạ nữa." Anh đứng lúc cắt ngang.

Không cho cô có cơ hội xem xét kỹ càng, Trì Kiến cắt gương, thoa lên hình xăm một lớp vaseline, cũng gói kỹ lưỡng màng bọc thực phẩm: "Ba giờ sau tháo xuống, nhớ rõ súc rửa bằng nước ấm. Mỗi ngày nay, phải luôn mặc quần áo rộng rãi, cấm ăn hải sản, cấm dùng sữa tắm, cấm dùng móng tay cào linh tinh."

Cừu Lộ thật cẩn thận mặc áo lông vào: "Ừ."

Trì Kiến dựa vào ngăn tủ bên cạnh, giương mắt, nhìn động tác của cô.

Anh tháo găng tay plastic màu đen xuống, tiện tay ném vào thùng rác, lại tiện tay châm điếu thuốc.

Cừu Lộ kéo khoá áo khoác đồng phục lên, buồn phiền nói: "Tôi phải đi rồi."

Anh nhẹ giọng cười: "Cô lại trốn học à?"

Cừu Lộ sửa lại: "Tiết tự học buổi tối là tự nguyện."

"À." Trì Kiến nhìn ra ngoài cửa sổ: "Đi thôi, tôi đưa cô đi."

Hết chương 10

Bạn đang đọc truyện *Thư Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Lý Cừu Lộ không muốn làm phiền anh, liên tục từ chối.

Trì Kiến nhả khói, xách áo khoác lên đi ra ngoài.

Cừu Lộ sửa sang lại quần áo, trả tiền rồi đi về, khi ra ngoài, Trì Kiến đã ngồi ở trên mô-tô chờ cô.

Mô-tô nổ máy, đèn pha chiếu sáng con đường trong ngõ nhỏ.

Cô chậm rãi bước từng bậc thang xuống dưới, chuẩn bị đeo cặp sách: "Tôi thật sự không cần đâu, trời còn chưa tối hẳn mà."

"Đưa cặp sách cho tôi."

Cô ngập ngừng.

Trì Kiến vươn tay tay đến, hai ngón tay nhắc một cái: "Đừng động vào sau lưng."

Anh nhận lấy, xách hai cái quai đeo treo vào trước xe máy, điều chỉnh vị trí: "Đi thôi."

Lý Cừu Lộ trong lòng rung động, nhìn cặp sách trên tay lái, lại nhớ đến ngày còn học tiểu học, khi bố đón cô tan học cũng giống như vậy, cầm cặp sách trông lên tay lái xe đạp, sau đó ôm cô ngồi lên yên trước.

Khi đó bố mặc áo hải quân với quần jean, đầu tóc luôn gội rửa mượt mà, tóc chẻ ngôi giữa, che khuất đuôi mày, phối hợp với một bộ sò. Đeo kính, là thời trang thịnh hành nhất thời bấy giờ.

Lưng ông rất rộng lớn, ở đằng sau ôm eo ông, không thể nhìn thấy phong cảnh phía trước.

Chuông xe vang leng keng, bổ huyết sáo. Ông có thể thổi ra được một ca khúc hoàn chỉnh, nghe rất uyển chuyển êm tai.

Gió hè oi bức, sợi tóc dán vào khuôn mặt, làn váy quét bấp chân.

Huyết sáo cùng gió, là ký ức duy nhất của cô đối với mùa hè năm đó.

Không lâu sau mô-tô đi đến đường Bách Hoa.

Lý Cửu Lộ: "Anh có biết huyết sao không?"

"Cô nói to lên." Trì Kiến không nghe thấy, quay đầu lại đón gió.

Bọn họ phóng như bay qua trường cấp ba Dục Anh phía trước, vừa vặn vào đúng thời gian tiết tự học buổi tối, học sinh tốp năm tốp ba từ cửa ủa ra.

Tiến vào một cái ngõ nhỏ, âm thanh ồn ào xung quanh mới bớt đi một chút.

"Vừa rồi cô nói cái gì thế?" Trì Kiến nghiêng đầu.

"Tôi hỏi anh có thể huyết sáo hay không."

"Cái này thì có gì khó." Trì Kiến mím môi, ngậm lấy ngón giữa và ngón trỏ, một tiếng huyết dài vang khắp ngõ nhỏ.

Lý Cửu Lộ không khỏi nhắm một mắt lại, xoa lỗ tai: "Không phải như thế."

"Vậy phải như thế nào?"

Cửu Lộ không huyết sáo, nhẹ nhàng ngâm nga —— em gái nhỏ yêu dấu, xin em đừng nên đừng nên khóc, nhà của em ở đâu, tôi sẽ đưa em quay về, a, em không cần không cần đau khổ.....

Trì Kiến lần đầu tiên nghe cô hát, âm thanh trong trẻo mềm mại truyền vào lỗ tai, anh cảm giác thân thể mình dường như mềm nhũn, cô nắm lấy góc áo anh, lực kéo áo xuống càng thêm mãnh liệt.

Con đường phía trước thẳng tắp, lần đầu tiên anh hy vọng, cứ dài mãi như vậy, vĩnh viễn không có điểm cuối.

Cửu Lộ nói: "Bài hát này. Anh thử dùng huyết sáo mà thổi ra xem."

Người phía trước không có động tĩnh.

Cửu Lộ: "Anh huyết được không?"

"..... Không được."

"Ừ." Cô có chút thất vọng.

Mô-tô dừng trước cửa hàng tạp hóa đối diện viện dưỡng lão.

Dưới đèn đường có một chú chó lười biếng đang nằm sấp, nghe thấy tiếng động liền ngẩng đầu lên, sau đó lại cúi xuống rất nhanh.

Trì Kiến chống chân, giúp cô đi xuống.

Cửu Lộ: "Anh không vào thăm bà ngoại à?"

"Hôm nay không vào, tôi đói bụng rồi, nên về nhà ăn cơm." Trì Kiến vuốt bụng.

Anh vừa nói như vậy, Lý Cửu Lộ bỗng dừng nhớ ra, bận việc cả tối, hình như anh cũng không kịp ăn cơm.

Trong lòng có chút áy náy, cô nghĩ: "Nếu không..... Tôi mời anh ăn cơm?"

Trì Kiến để hai tay vào giữa hai chân, nhưn mảy: "Ăn cái gì?"

"Anh nói đi, cái gì cũng được."

"Tôi muốn ăn hải sản." Trì Kiến một chút cũng không khách khí: "Nhưng mà, chờ đến hôm nào trên lưng cô đóng vảy rồi mời cũng không muộn."

"Được rồi, vậy tôi về trước." Cô nhận lấy cặp sách, xách trên tay.

Trì Kiến rù mắt, nghịch móc khóa cá voi trên ba lô của cô: "Cô bơi có tốt không?"

"Cũng tạm được."

"Vậy hôm nào chúng ta đấu thử xem?"

"Tôi tập luyện từ nhỏ." Cừu Lộ cười nhẹ: "Anh có vẻ không thắng được tôi đâu."

Trì Kiến nhướn mày: "So mới biết được." Anh chuân bị rời đi: "Nhớ kĩ ba giờ sau dùng nước ấm rửa sạch."

"Ừ."

Cô đi qua đường cái, không quay đầu lại.

Trì Kiến rút điều thuốc từ trong hộp, trực tiếp cắn lên đầu thuốc lộ ra ngoài: "Lý Cừu Lộ."

Cừu Lộ bước một chân vào cửa, quay đầu lại: "Ơi?"

"Vừa rồi cô ngâm ca khúc gì vậy?"

Cừu Lộ nói: "Cô gái nhỏ dưới ngọn đèn đường (1)."

Trì Kiến ngừng một lát, xụ mặt ngẩng đầu, liếc mắt nhìn cột đèn phía bên kia đường, ánh mắt hí hí cảnh cáo.

Cừu Lộ nói: "Tôi không nói đùa mà, thật sự là tên này."

"Tôi biết rồi, cô về đi." Anh không kiên nhẫn phát tay vài cái, cúi đầu châm thuốc.

Khi ngẩng đầu lên, phía trước đã không có người, cánh cổng lớn nặng nề ngăn cản tầm mắt của anh, trong viện cực kì yên tĩnh.

Trì Kiến ngồi trên mô-tô, ánh đèn trên đỉnh đầu chiếu xuống mặt đất những bóng sáng hình bầu dục, anh hút một ngụm thuốc, miệng khẽ ngâm nga nhưng không ra giai điệu gì.

Một đường phóng như bay, áo khoác đón đầy gió.

Trì Kiến nghĩ, từ nhỏ đến lớn, dường như không có gì ép buộc được anh.

Khi Lý Cừu Lộ mở cửa, trong phòng không có ai.

Đồ ăn đã nấu xong, bày trên bàn cơm trong bếp, chỉ cần hâm nóng là có thể ăn.

Cô mang cặp sách lên tầng, trên lưng thỉnh thoảng truyền đến cảm giác nóng rực đau đớn, sau khi khóa trái cửa phòng, cô lấy bài thi ra, thuận thực sửa điểm.

Thầy giáo toán học viết nhận xét khá rập khuôn, sửa 3 thành 8 căn bản không có gì khó khăn. Sau khi sửa xong, cô giờ cao bài thi, không khác lắm, có thể trao điểm.

Cừu Lộ theo ban chuyên Lý, trừ Ngữ văn và tiếng Anh, những môn khác đều dốt đặc cán mai.

Nếu không sử dụng phương pháp này, chắc chắn sau khi tan học, cô còn phải đi học các lớp bổ túc, cho nên phương pháp gì cô cũng dùng, có thể tạm thời lừa gạt được thì cứ tạm thời thế đã.

Cuối cùng hôm nay Giang Mạn không vào phòng của cô, chỉ trong lúc Cừu Lộ ăn cơm dọn đồ hai câu, sau đó lại trở về văn phòng.

Buổi tối Cừu Lộ tắm rửa nhớ tới lời dặn của Trì Kiến, khi tắm đến sau lưng, chỉnh vòi nước ấm lên mấy độ.

Lau hơi nước trên gương, Cừu Lộ vươn thẳng vai, quay đầu nhìn, cá voi xanh yên tĩnh bị cánh hoa hồng nhạt quấn quanh, thế nhưng lại mang một loại gọi cảm khó tả. Cừu Lộ nhẹ nhàng nghiêng đầu, có chút thích, ngón tay phủ lên, chạm vào nơi hơi lồi lõm, nó sắp cùng với làn da cô hòa hợp thành một thể, trở thành một bộ phận của cơ thể.

Cừu Lộ di chuyển tầm mắt, nhìn chính mình trong gương, bên cạnh tự dưng chiếu ra một người —— anh luôn cong khóe môi, vẻ mặt cười xấu xa.

Cô không biết tên anh, thậm chí quan hệ của hai người cũng không có cách nào định nghĩa được, Cừu Lộ lắc đầu, nhanh chóng lau sạch hơi nước ngưng tụ trên gương một lần nữa, bây giờ nhớ đến anh thật sự không đúng nơi đúng lúc.

Hiện tại đã xăm xong rồi, chuyện thứ nhất không phải là nói cho Mã Tiểu Dã sao.

Cô lau bọt nước trên người, chân đất đi ra ngoài.

Giây phút điện thoại được kết nối, đầu bên kia lại là mẹ của Mã Tiểu Dã, nói cậu đến nhà bạn học nhóm, đến bây giờ còn chưa về.

Cửu Lộ không gọi lại lần thứ hai, vừa rồi xúc động đã bị dập tắt, không còn ý muốn nói cho cậu nghe, tính toán lại tìm cơ hội khác.

Đêm nay, trần trọc khó ngủ.

Cô không có cách nào bỏ qua cảm giác đau đớn trên lưng, lăn qua lộn lại, cuối cùng tâm phiền ý loạn, ở trên giường ngồi đến nửa đêm.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng đậm bạc như cũ, xung quanh rất tối, cũng rất yên tĩnh, cô bỗng nhiên nhớ tới ngày có thiếu niên đứng dưới cửa sổ gọi cô.

Cửu Lộ chuyển tầm mắt, mệt mỏi thở dài, tâm của cô một nửa bình tĩnh một nửa rạo rực, bị suy nghĩ hỗn loạn tra tấn, bị đau đớn thiếu bóng.....

Như đám thấu xương, biến hóa thành cá voi.

Khi đó, không ai nói cho cô biết có đáng giá hay không.

Trên lớp, tất cả mọi người đều đang bàn tán một việc, nói Mạc Khả Diễm mấy ngày nay không đi học, bởi vì công việc của bố cô ở trấn Tiểu Tuyền đã kết thúc, trở về thành phố Tề Vân, cô cũng chuyển đi rồi.

Ban đầu Cửu Lộ cũng không quá để bụng, sau khi chuông vào học vang lên, vị trí bên cạnh Mã Tiểu Dã vẫn còn trống, chủ nhiệm lớp đi vào, chính thức tuyên bố Mạc Khả Diễm chuyển trường, trở về thành phố.

Bạn học thì thầm nói nhỏ.

Thầy giáo gõ xuống bảng đen hai cái, bắt đầu vào bài học.

Cửu Lộ chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, thất thần một lúc. Mạc Khả Diễm đi rồi, cô ngoại trừ có chút giật mình, còn có cảm giác tiếc nuối, trừ lần đó ra, tâm tình cũng không có gì dao động.

Mà Mã Tiểu Dã cũng không có biểu hiện gì khác thường, chỉ là không bận rộn giống như trước kia, trạng thái ở chung của hai người dường như trở lại trước kia, ngẫu nhiên đưa đón cô đi học và tan học, giữa trưa cùng nhau ăn cơm, hoặc thời gian rảnh rỗi sẽ đi tranh chỗ ở thư viện.

Hai người không nhắc tới Mạc Khả Diễm, giống như người này chưa từng bao giờ xuất hiện, ở trong trí nhớ bắt đầu trở nên mờ hồ.

Trong lúc này, hình xăm trên người cô cũng trải qua một quá trình lột xác, từ sưng đỏ, phát ngứa đến kết vảy, sau đó lột một tầng da, nửa tháng sau, sắc màu của cá voi xanh cũng trở nên sáng bóng mỡ màng, so với lúc vừa mới xăm đã tự nhiên hơn rất nhiều.

Cửu Lộ dần dần mê đắm nó, thu hoạch ngoài ý muốn này dường như đã vượt cả mong ước ban đầu khi xăm hình, mà cô vẫn chưa từng nói cho Mã Tiểu Dã biết.

Trước khi thi một tuần, Cửu Lộ gặp được Trì Kiến.

Trì Kiến hôm nay khá rảnh, mới sẫm tối đã trở về viện dưỡng lão, vào đông đêm dài, trời đã tối đen.

Anh đi theo hướng Vạn Bằng chỉ dẫn, từ con hẻm nhỏ quẹo vào một lối rẽ, gần đây có nhà bán băng đĩa, nằm trong một con ngõ nhỏ không tên.

Nơi này không dễ tìm cho lắm, Trì Kiến khóa kỹ mô-tô, rẽ bừa vào một trong mấy cái ngõ nhỏ.

Kết quả cửa hàng bán băng đĩa còn chưa tìm được, trước đó đã gặp phải người quen.

Thật ra cũng không tính là quen biết, chưa từng nói chuyện, chỉ gặp qua một lần trước cửa nhà hàng Hắc Long, ấn tượng rất sâu sắc. Nếu nhớ không lầm, người kia chắc là Mã Tiểu Dã, cậu ta đang ôm ấp với một cô gái tóc ngắn, hôn nhau quấn quýt đến khó dời.

Sắc trời không tính là tối, Trì Kiến gần như liếc mắt một cái là nhận ra.

Đó là một cái ngõ cụt, bên cạnh là vật liệu xây dựng gỗ, xi-măng, còn có mấy khúc cây khô. Hai người không chút kiêng kỵ gì, tay cậu trượt xuống thuận theo vật áo của cô gái đi vào bên trong.....

Hôn môi giống như hút thuốc phiện, có lần đầu tiên thì sẽ có vô số lần sau, mà nếu hút đến nghiện, một lần hay vô số lần cũng không có gì khác biệt. Đêm đó lời nói thẳng thắn còn chưa kịp thốt ra khỏi miệng, không lâu sau, cảm giác của Mã Tiểu Dã đối với Mạc Khả Diễm giống như chột vôi nước được mở, không cách nào khống chế, đơn giản là không quan tâm thì sẽ mặc kệ.

Hai người quá động tình, nên không phát hiện có người tới gần.

Trì Kiến xoay người đi.

Rẽ hai lần, cuối cùng cũng tìm được cửa hàng kia ở một vị trí không thu hút.

Lần đầu tiên anh đến nơi như thế này, ngẩng đầu nhìn, chậm rãi cời găng tay da.

Trên biển hiệu ghi rõ công ty phim ảnh và âm nhạc, hai tấm cửa lớn màu xanh ngược chiều nhau, trên cửa kính dán hai hàng chữ nhỏ: Tạp chí, tiểu thuyết, poster idol, đĩa nhạc, băng nhạc, phim điện ảnh mới nhất.

Anh đẩy cửa đi vào, chuông gió trên cửa vang lên thanh thúy.

Trong cửa hàng rất nhỏ, đồ bán vừa nhiều vừa lộn xộn, ông chủ từ trong đồng đĩa nhạc ngẩng đầu: "Anh muốn mua cái gì?"

Trì Kiến phui phui bàn tay, ngắm nhìn xung quanh: "Tôi tìm băng nhạc." Anh nhìn ông chủ: "Tên là..... Em bé nhỏ dưới ánh đèn?"

Ông chủ: "....."

"Cô gái nhỏ dưới ánh đèn?"

Ông chủ cố gắng tìm trong đầu tên bài hát: "Là Cô gái nhỏ dưới ngọn đèn đường!"

"Đúng rồi, chính là cái này."

Ông chủ bắt đầu cười cười, chỉ một ngón tay: "Đi vòng qua bên này, ở hàng thứ hai trên giá sau lưng, dựa vào mặt tường kia."

Cửa hàng tổng cộng có hai giá để đồ, giá thứ nhất đặt trước cửa, bày biện các loại tạp chí và poster.

Anh vòng ra phía sau, khi đi ngang qua khoảng trống giữa hai giá để đồ bỗng dừng dừng chân, sau đó lùi lại vài bước.

"Lý Cừ Lộ?"

Cừ Lộ đứng ở bên kia giá, trên tay lật xem một quyển sách nhỏ to bằng bàn tay, trên bìa vẽ một cô bé xinh đẹp, tiêu đề là bá đạo.....

Không chờ anh nhìn rõ, Cừ Lộ lấy mu bàn tay che đi.

Trì Kiến nghiêng đầu, cười nhạt, dựa vào bên cạnh: "Mẹ cô bảo cô đến trường học tiết tự học."

Lý Cừ Lộ hỏi: "Anh có nói linh tinh gì không đấy?"

"Chỉ nói vài lời thôi." Trì Kiến không ngẩng đầu đáp, nhét tay vào túi quần, rút ra một quyển sách nhỏ trên giá sách: "Thật là khéo, ở chỗ này cũng có thể gặp được cô."

Cừ Lộ quay đầu lại, đặt đồ trên tay trở về giá sách, xoay người, đối diện với hàng băng nhạc.

Anh cũng đi theo: "Cô hay tới chỗ này à?"

Cừ Lộ nói: "Tùy tiện đi dạo thôi."

"Hình xăm trên người đã tốt chưa?"

"Chắc là tốt rồi." Cô ngừng một chút: "Tôi định lát nữa đi bơi, có bị làm sao không?"

Trì Kiến cẩn thận đếm đếm từng cái, gật đầu, không nói chuyện.

Cừ Lộ: "Nhưng hình như màu sắc đã phai nhạt rồi."

"Hiện tượng bình thường thôi. Dù mực xăm có tốt thế nào, cũng không ngăn cản được tế bào da trao đổi chất." Anh giải thích một cách khách quan.

"Sau này có nhạt đến mức không nhìn thấy không?"

"Không đến mức đấy." Anh không chút để ý đáp, hơi nhíu mày, mở quyển sách nhỏ trên tay, thấp giọng đọc: "Ánh mắt anh nóng rực như dã thú, ngón tay hung hăng nắm khuôn mặt nhỏ của cô: Người phụ nữ này, cô đang đùa với lửa đấy. Nói xong liền hôn cô, liếm thẳng một đường....."

Trên tay anh không còn gì, Lý Cừ Lộ đột nhiên giật lấy quyển sách nhỏ kia đi.

"Đây cô làm gì vậy, tôi còn chưa đọc xong mà."

"Nhàm chán." Má cô phỉm hồng.

Trì Kiến khoe miệng đuôi mày đều lộ ra sung sướng: "Con gái các cô đều thích đàn ông mạnh bạo như thế à?"

Lý Cửu Lộ lờm anh một cái, đi đến giá phía sau, coi anh như không khí.

Tri Kiến xoay người đi về phía ngược lại, từ một đường khác đi đến.

Trong cửa hàng bán băng đĩa đang bật 《 Một đời không thay đổi 》(2) của Lý Khắc Cần ——

Những tổn thương cứ liên tục đến rồi đi không dứt

Một mảnh lạnh lẽo và ảm áp chẳng thể phân biệt

Lỡ nhìn vào ánh mắt em

Sao anh có thể không mềm lòng được

.....

Giai điệu hoài niệm, cùng âm hưởng giao hòa của âm thanh, du dương phát ra như dòng nước chảy trong căn phòng nhỏ.

Bóng đèn trên đầu tù mù. Vách tường ố vàng, mặt đất chưa trát xi-măng, bàn gỗ ở góc tường chất đống tạp chí đã quá ngày phát hành, tất cả đều khiến cửa hàng nhỏ lộ ra vẻ trang trí đơn sơ mà cổ xưa.

Dù vậy, nó khá dịu dàng, ảm áp.

Ngón tay đông cứng khôi phục lại xúc cảm, dường như trong nháy mắt Tri Kiến đã thích nơi đây.

Anh nhìn cô, mà cô chỉ chăm chú vào băng nhạc đang cầm trên tay.

Cô vẫn ăn mặc như thường lệ, đeo cặp sách nặng trĩu, đứng trước dãy băng nhạc xếp ngay ngắn, quanh người vương một chút hương vị hoài niệm.

Tri Kiến dứt tay vào túi quần: "Lý Cửu Lộ."

"Ơi?"

Tri Kiến hỏi: "Tự cô tới à?"

"Chẳng lẽ trong phòng này còn có người khác hả?" Cửu Lộ nhỏ giọng nói.

"Ý tôi là cô với bạn trai nhỏ của mình chia tay rồi à?"

Ánh mắt Cửu Lộ từ băng nhạc trên tay chuyển lại đây, nghiêng đầu lờm anh.

"Đoán không nhầm là thế." Tri Kiến khẳng định nói, bỗng nhiên có chút vui sướng khi thấy người khác gặp họa.

"Tôi với anh có thù oán gì à? Sao lại luôn nguyên rủa tôi như vậy?" Cô buồn bực hỏi.

"Thật sự không phải." Tri Kiến tiến lên một bước, nắm lấy cổ tay cô: "Đi đến chỗ này một lát, tặng cô một điều bất ngờ."

Cửu Lộ không kịp từ chối, còn cầm băng nhạc, bị anh kéo ra khỏi cửa hàng bán đĩa nhạc.

Vài giây sau ông chủ phản ứng lại, từ trong phòng đi dép lê đuổi theo: "Tiền, tiền, còn chưa trả tiền mà....."

Tri Kiến tốc độ quá nhanh, tiếng của ông chủ dần dần đi xa.

Bên ngoài trời giá rét, chạy vội nên mang theo trận gió lạnh, Cửu Lộ không chịu được rung mình một cái.

"Anh muốn đưa tôi đi đâu?"

"Nhanh thôi."

Khung cảnh xung quanh thay đổi trong vài phút, trời hoàn toàn tối đen, ngõ nhỏ tỏa ra hương thơm của các loại đồ ăn.

Hơi thở thổi ra toàn khói trắng che phủ tầm mắt như sương mù, hòa quyện cùng với gió lạnh, trong nháy mắt ngỡ như ảo giác, vậy nhưng Lý Cửu Lộ lại hưởng thụ cảm giác chạy nhanh và tiếng tim đập thình thịch này. Không hỏi nơi hai người đến là chỗ nào.

Chàng trai trước mặt, mang đến cho cô rất nhiều thể nghiệm mới mẻ.

Cửu Lộ đáy lòng toát ra một cảm xúc rất khó tả, đối với cô mà nói, gần như xa lạ.

Cuối cùng, hai người dừng lại ở đầu hẻm nào đó, đi thêm về phía trước một chút là ngõ cụt, dựa vào ánh đèn của hộ gia đình gần đấy, mơ hồ thấy cây khô, vật liệu gỗ và xi-măng, trừ những cái đó ra, nửa bóng người cũng không có.

Hồi phục vài giây, Cửu Lộ thở phì phò, nhìn phía trước, lại nghiêng đầu nhìn anh.

Trì Kiến chớp mắt, ngừng nửa phút, âm thầm chửi nhỏ: "Động tác này của nó cũng quá con mẹ nó nhanh chóng rồi."

Hết chương 11

(1): Bài "Cô gái nhỏ dưới ngọn đèn đường" này do chú Dương Khôn hát. Nhạc khá bắt tai, vui vui mà tở chẳng hiểu sao lời lại buồn vô cùng T.T Bài này tớ nghe từ lâu lắm lắm luôn, lúc edit đến đoạn Cửu Lộ ngâm nga mà cứ ngỡ ngỡ >~< bảo sao quen thế. Tớ có gắn vid ở đầu chương, các cậu nghe thử xem nhé <3

(2): Đây là bài "Một đời không thay đổi" của Lý Khắc Cần.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Ánh mắt Lý Cửu Lộ trong suốt, nhìn anh chăm chăm: "Điều bất ngờ đâu?"

Trì Kiến nắm tay che lên môi ho nhẹ, vô tội mà nhún nhún vai.

"....."

Yên lặng một lát, Cửu Lộ vận cổ tay đang bị anh nắm lấy, buồn bực đi về.

"Cô đi đâu vậy?"

"Tôi đi trà tiền."

Trì Kiến sai vài bước đã đuổi kịp, lấy gắng tay da ra đi đến. Anh thích ăn mặc mát mẻ mà đẹp trai, mùa đông đều mặc thiếu quần thiếu áo so với người khác, một cái áo khoác lông vũ, khóa kéo vẫn luôn kéo đến dưới môi; phía dưới là quần thường màu đen, bên trong chỉ mặc một cái quần mùa thu, đôi chân thẳng tắp thon dài, không mặc loại quần cồng kềnh của mùa đông. Giày da lau chùi bóng loáng, hình như là đôi duy nhất.

Nhưng không thể phủ nhận, bộ dáng này quả thật là đẹp trai ngời ngời.

Cửu Lộ lười nhìn đến anh, đi đến cửa hàng băng đĩa thanh toán tiền.

Ông chủ chống eo, cái mũi thờ phỉ phò: "Tìm thấy lương tâm rồi nên trở về hả? Tuổi còn nhỏ đã học điều không tốt, ngày thường ăn ít kẹo đi, sẽ tiết kiệm được tiền mua băng nhạc."

"Cháu không ăn kẹo."

Người đứng ngoài cửa phụt cười một tiếng, ngón tay vuốt ve lông mày.

Ông chủ tức giận đến nghiêng răng, đoạt tiền trong tay cô, tức giận ném vào ngăn kéo.

Cửu Lộ mím môi, khom lưng cúi người đến chín mươi độ: "Rất xin lỗi ạ, vừa rồi cháu thật sự không cố ý."

Ông chủ nhìn thái độ thành khẩn của cô, chống nạnh hừ một tiếng.

Cửu Lộ: "Trước đây cháu thường ghé qua, mua rất nhiều băng nhạc, còn tiểu thuyết bên kia cũng thường xuyên thuê..... Lần này có người sốt ruột kéo cháu đi ra ngoài..." cô nói rồi chỉ chỉ bên ngoài: "Cho nên không kịp trả tiền..... Thật sự là ngoài ý muốn ạ."

Về mặt ông chủ giãn ra: "Được rồi được rồi, tôi nhìn cháu cũng rất quen mắt, lần sau đừng tái phạm là được."

"Cháu cảm ơn ạ."

Cửu Lộ lại cúi đầu lần nữa, xoay người đi ra ngoài.

Nhẹ nhàng đóng lại cửa phía sau, một luồng khói thuốc thổi qua, bước chân cô dừng lại một lát.

Tri Kiến lười nhác dựa vào tường, nhấc đầu thuốc ra, búng búng đầu thuốc.

Lý Cửu Lộ không che dấu chút nào lờm anh một cái, bước một chân vào trong màn đêm.

Tri Kiến không nhanh không chậm đi theo cô: "Tại sao cô chưa trả tiền đã chạy theo tôi rồi?" Cuối câu anh nói thoải mái, giống như người vừa rồi kéo cô đi ra ngoài không phải anh, da mặt quả thật dày quá mức cho phép.

Cửu Lộ lại rũ mắt, không nói chuyện với người mồm miệng bí ối như anh.

"Bây giờ cô đi đâu?"

Cửu Lộ nói: "Nhà boi."

"Vậy boi xong thì cùng nhau ăn một bữa cơm nhé."

"Không được. Quá muộn."

Tri Kiến ngón trỏ đan xen, đập đập găng tay da: "Đường Bách Hoa có quán lẩu mới mở, nghe nói ông chủ là người Nội Mông, thịt dê đặc biệt ngon. Trời lạnh như thế này, đến ăn thử xem sao?"

Cửu Lộ lắc đầu, Tri Kiến thấy bím tóc cô cũng lắc lư theo. Anh tiến lên một bước, cầm mũ áo khoác của Cửu Lộ, kéo về.

Cửu Lộ ngã người về phía sau, cả cặp sách lẫn người đều đâm vào lồng ngực anh.

Tri Kiến đỡ bà vai cô: "Cô còn thiếu tôi một bữa cơm đấy, định khi nào thì thực hiện?"

Âm thanh trầm thấp từ trên đỉnh đầu truyền đến, một luồng khí nóng tụ lại trước mắt, Lý Cửu Lộ không khỏi nghiêng đầu tránh đi, lời hứa này cô nhớ rõ, cuộc nói chuyện giữa hai người vào buổi tối hôm cô xăm mình.

Cô giãy giụa: "Anh buông tay trước đã." Cửu Lộ quay người lại, lùi ra phía sau một bước: "Anh định bao giờ đi ăn?"

"Bây giờ."

Lý Cửu Lộ có chút khó xử, gạt đồng hồ ra nhìn nhìn: "Sáng hôm nay tôi có nói đi dự lớp tự học, về muộn quá chắc chắn mẹ tôi sẽ hỏi chuyện, anh xem..... Có thể vào hôm khác hay không? Tôi nhất định sẽ mời." Tuy là dò hỏi, ngữ khí lại không cho thương lượng.

"Cô lừa mẹ cô, sẽ phải trả giá lớn cho việc nói dối đấy."

Cô ngẩng đầu nhìn anh. Ánh mắt chạm vào nhau.

Cuối cùng, Tri Kiến thất bại, nghiêng đầu thờ hất ra.

"Vậy được, hôm khác đi."

Cửu Lộ: "Được, gặp lại anh sau."

"Đợi một chút."

"Còn có việc gì sao?"

Hai tay Tri Kiến ở trong túi áo sờ soạng một lát, không lâu sau đã lấy ra, giữa ngổ nhỏ yên ắng, vang lên tiếng xột xoạt của giấy gói.

Trời quá tối, Cửu Lộ nhìn không rõ đó là cái gì.

Anh cúi đầu nhìn động tác trên tay, giọng điệu không chút để ý: "Mối tình đầu bé nhỏ của cô hôm nay cũng đi dự lớp tự học hả?"

Cửu Lộ hơi ngập ngừng: "Tôi chưa hỏi, sao thế?"

"Không có gì." Anh ngẩng đầu lên nhìn cô: "Cô trở về nhớ hỏi cậu ta một chút, chiều nay có ở lại làm bài hay không."

Lý Cửu Lộ không hiểu ý anh.

Tri Kiến: "Có một câu ngạn ngữ, cái gì mà..... Thư trung tự hữu nhan như ngọc (1)?"

"Rốt cuộc anh muốn nói cái gì?"

Trong hẻm tối, xung quanh càng yên ắng.

Trì Kiến đuổi tay về phía cô, có vật cứng đặt trên môi cô: "Đừng khản trương, ăn viên kẹo đi."

Lý Cửu Lộ lùi về phía sau nghiêng đầu né tránh, nhưng viên kẹo vẫn còn để trên môi, cho nên động tác kia của cô gần như là làm, lại giống như không làm.

Trì Kiến nhẹ nhàng cười, hơi khom lưng: "Nào, há miệng."

Giọng nói thấp đến mức tan vào trong gió, cô theo bản năng há miệng, vị ngọt tràn ngập khoang miệng.

Kỹ thuật cải thiện bầu không khí này anh làm dễ như trở bàn tay, Cửu Lộ nghĩ, nếu anh dốc lòng theo đuổi cô gái nào, vậy nhất định đối phương sẽ tan chảy.

Cô trộm xoa mồ hôi trong lòng bàn tay: "Tôi không thích ăn kẹo."

"Vừa rồi tôi có nghe thấy." Trì Kiến cúi cằm vào trong cổ áo: "Kẹo này hương vị nhạt mùi bạc hà."

"Sao anh lại có kẹo?"

Trì Kiến lại sờ sờ túi áo, lẩm bẩm: "Ai biết tại sao lại có, khả năng còn lại từ năm trước hoặc là năm kia....."

Lý Cửu Lộ trong nháy mắt hóa đá, miệng hé mở, ngây ngốc nhìn anh.

Trì Kiến không thể kiềm chế mà cất tiếng cười to.

Cửu Lộ vẽ mặt nghiêm túc.

Anh miễn cưỡng nhin xuống, vỗ vỗ đầu cô: "Đùa cô thôi, yên tâm ăn đi, hôm qua quán cơm tặng."

"....."

Lý Cửu Lộ không muốn nhiều lời với anh thêm một câu nào nữa, xoay người đi.

Khi gần đến đầu hẻm, anh lại đuổi theo: "Cô đi bơi à?"

"Ừ."

"Dù sao tôi cũng không có việc gì, cùng nhau đi nhé."

Cô nhìn về phía anh.

"Ngày đó không phải nói sẽ thi đấu một chút sao?" Trì Kiến nhìn qua: "Sợ à?"

Cửu Lộ hừ một tiếng.

Cô không tỏ ý gì, nhưng Trì Kiến mặt dày mày dạn đi theo.

Anh quán lấy cô cùng về "Văn nhân thiên hạ" để lấy đồ bơi, sau đó mới chờ Cửu Lộ đi đến nhà bơi.

7 giờ đến 8 giờ hôm nay là giờ mở cửa cuối cùng, mùa đông trời lạnh, cho nên người bên trong nhà bơi cũng không nhiều.

Cửu Lộ còn ở cạnh bể làm nóng người, Trì Kiến sớm đã nhảy vào trong nước bơi qua bơi lại, anh thả lỏng cơ thể cao lớn nổi trên mặt nước, khi đập nước cơ đùi căng chặt, tràn ngập sức mạnh.

Anh bơi đến bên chân cô, lúc đứng lên nước ngập vừa đến xương quai xanh: "Cô xuống dưới đi, vận động vài cái là đủ rồi."

"Anh như vậy rất dễ bị chuột rút đấy." Cửu Lộ đan mười ngón tay vào nhau, duỗi thẳng chân, cánh tay chậm rãi ép xuống mặt đất, bất kể là thái độ hay động tác của cô đều rất chuyên nghiệp.

Ánh mắt Trì Kiến dừng trên ngón chân tròn trịa của cô, dựa vào thành bể, không suy nghĩ nhiều về sức khỏe, quan sát cô.

Nhưng Cửu Lộ không cho anh nhiều cơ hội, rất nhanh đã làm nóng người xong, hắt nước lên trước ngực và cánh tay, chậm rãi thả mình vào bể bơi.

Cô bơi theo nhịp điệu của mình, không để ý tới khiêu khích của anh.

Thời gian thấm thoát trôi qua, toàn bộ quá trình bơi Trì Kiến đều đi theo cô, qua kính bơi quan sát động tác của cô, tuy rằng không thi đấu, nhưng có thể

thấy được trình độ của Lý Cửu Lộ cũng không thấp.

Không lâu sau, tiếng nhạc đóng cửa vang lên, hai người dựa vào thành bể.

"Thật là trâu bò, cô từng được huấn luyện à?"

Sau khi vận động, gương mặt Cửu Lộ đỏ bừng: "Tôi được học chuyên nghiệp từ nhỏ."

Trì Kiến giờ ngón tay cái lên: "Đi thôi, còn có hai mươi phút nữa là đóng cửa rồi."

"Anh lên trước đi, tôi bơi thêm một lát."

Cơ thể Lý Cửu Lộ lại chìm vào trong nước lần nữa, bàn chân đạp vào thành bể lao đi, rất lâu không ngoi đầu lên.

Mặt nước tĩnh lặng không gợn sóng.

Trì Kiến thoáng nhưn mảy, không nghĩ Lý Cửu Lộ cũng có sở thích này. Anh hít sâu một hơi, theo cô chìm vào trong nước.

Cuối cùng Trì Kiến nín thở thua cô.

Trì Kiến lên bờ, xỏ dép lê, tiện tay đưa dép của cô đến bên chân cô.

"Thời gian nín thở lâu nhất của cô là bao lâu?"

Cửu Lộ vừa đi vừa tháo mũ bơi: "Năm mười bốn tuổi nhiều nhất là bốn phút, sau đó không thường xuyên luyện, nên có thụt lùi đi. Anh thì sao?"

"Hai phút." Trì Kiến gạt nước trên ngực: "Cô rất giỏi."

Cô gật gật đầu: "Năm tôi mười bốn tuổi đều tiếp nhận huấn luyện chuyên nghiệp, khi đó bố tôi cố ý bồi dưỡng tôi ở phương diện này, cho nên mỗi ngày huấn luyện ít nhất bốn giờ."

"Bơi lội chuyên nghiệp?"

"Coi như vậy đi." Cửu Lộ trả lời lập lòe nước đôi: "Người trong nhà nghĩ như vậy."

Vận động kịch liệt làm cho thần kinh hưng phấn, đêm nay Cửu Lộ mất ngủ.

Ngày hôm sau đi học cô nhắc không nổi tinh thần, giữa trưa, cùng Mã Tiểu Dã ăn cơm trong căn tin của trường. Cách khảo sát cuối kì một khoảng thời gian, bạn học nào cũng có vẻ khẩn trương, đi lại vội vã.

Mã Tiểu Dã cầm ống hút vào hộp sữa bò, đẩy đến trước mặt cô: "Sắp kiểm tra rồi, bồi bổ não đi."

Cửu Lộ ngược mắt nhìn, đẩy về: "Cậu nên bỏ đi, tớ bồi não dùng cũng như không dùng."

"Thì không tốt mẹ cậu lại nổi giận đấy."

Cô gắp vài hạt cơm, thở dài một hơi: "Căn bản tớ không học được chút nào, bức chết tớ cũng vô dụng thôi."

"Vậy cậu không muốn đi học thì muốn làm cái gì?" Mã Tiểu Dã thuận miệng hỏi.

Lý Cửu Lộ dùng động tác lại, liếc cậu một cái, không trả lời.

Hai người trầm mặc ăn một lát, cô chậm rãi đẩy cà rốt ra: "Mã Dã, hôm qua cậu tới trường dự tiết tự học à?"

"Ừ." Quai hàm Mã Tiểu Dã phồng lên, tướng ăn của con trai không được đẹp: "Sao thế?"

"Không, chỉ hỏi một chút thôi." Cửu Lộ thu ánh mắt về, và nhanh hai miếng.

Giải quyết xong cơm trưa, hai người đi ra quầy bán quà vặt mua nước ngọt.

Ra đến nơi gặp phải Lương Húc, nhìn thấy bọn họ, từ rất xa đã cười toét miệng chạy tới.

Cửu Lộ theo bản năng nắm thật chặt chai nước trong tay, nhanh chóng ngẩng đầu uống một hớp lớn.

Lương Húc: "Hóa ra hai người các cậu đang ở chỗ này." Cậu thờ hồng hộc, đầu đầy mồ hôi, đuôi tay cướp lấy chai nước ngọt của Lý Cửu Lộ.

Mã Tiểu Dã ngăn lại, cười mắng: "Cậu uống nước của con gái thế kia, có thấy độc ác không hả, tự mình chạy ra mua đi."

"Tớ không mang tiền." Lương Húc cười hi hi: "Hơn nữa, Cừu Lộ cũng không phải người ngoài, chai nước to như này mình cô ấy uống không hết đâu."

"Đồ không biết xấu hổ." Mã Tiểu Dã thật là phục cậu, móc ra năm đồng từ trong túi quần: "Ngày mai còn mười đồng nhé."

Cậu chạy ra đằng sau: "Chúng mình ai cũng như ai thôi. Đứng đây chờ tớ rồi cùng đi nhé."

Hai người không đợi, tiếp tục đi về phòng học.

Được nửa đường, Lương Húc đuổi theo, chai nước ngọt trong tay đã uống hơn nửa bình: "Thật là vô tâm, đã nói hai người chờ tớ mà."

Mã Tiểu Dã đập vào tay cậu: "Cậu ôn tập thế nào rồi, giữa trưa còn đi ra ngoài đá bóng à?"

"Thế có sao, hoạt động kết hợp học tập hiệu quả càng tốt." Cậu không để ý chút nào: "Thế nào, buổi tối chơi mấy trận đi?"

"Tớ không rảnh như cậu."

"Đừng ở chỗ này ra về đáng thương, tớ nghe nói, hôm qua Mạc Khả Diễm về, cậu cùng người ta đi dạo đến trưa."

Bước chân Mã Tiểu Dã đột nhiên dừng lại, nhìn Lý Cừu Lộ, vừa vặn chạm vào ánh mắt của cô.

Không khí yên tĩnh trong nháy mắt, chỉ có Lương Húc vẫn không rõ chuyện gì: "Sao dừng lại thế?"

Lúc này Mã Tiểu Dã mới cất bước, sờ sờ sau cổ: "Hôm qua còn có bọn Triệu Huy mà, cũng không đến trưa, gần tối mới tùy tiện ăn bữa cơm thôi." Lời này nói xong coi như có chút lạnh nhạt, cũng không biết giải thích cho ai nghe.

Đi được vài bước, cậu nhìn Lý Cừu Lộ: "Đang nghĩ gì vậy?"

Cừu Lộ ngẩng đầu, cười nhẹ: "Mạc Khả Diễm có khỏe không?"

Mã Tiểu Dã tạm dừng vài giây: "Chắc là ổn. Tớ cũng không hỏi."

Một tuần sau, chào đón kiểm tra cuối kì.

Trong hai ngày, bốn tháng phấn đấu, dù tốt hay xấu, đều sẽ thể hiện trên mấy tờ giấy mỏng.

Lý Cừu Lộ còn chưa có cảm giác gì, thoáng chốc đã thi xong rồi.

Theo thường lệ nghỉ ngơi mấy ngày, chờ đến khi có kết quả, trường học sẽ sắp xếp tiếp tục học, muốn nghỉ tiếp phải đợi đến lúc ăn tết.

Giang Mạn cũng đặc biệt để cô thư giãn một chút, đồng ý cho cô ra ngoài với bạn bè, hoặc là đi giúp đỡ viện dưỡng lão.

Cừu Lộ không có nhiều bạn, đa số thời gian đều ở trong nhà bơi, thời gian còn lại đều dùng để ngủ.

Hôm nay, cô định đến bên kia nhà cũ, vừa mới xuống tầng, có điện thoại gọi đến.

Trong phòng không có ai, cô nhấc máy.

"Alo?"

Bên kia dùng hai giây: "Lý Cừu Lộ?"

Cô cũng dùng một chút, dựa vào bàn: "À anh à."

Tri Kiến cười: "Nghe ra tôi à?"

"Ừ."

Đầu kia không nói chuyện, thấp thoáng truyền đến tiếng nhạc và tiếng người nói chuyện. Chắc là ở trong tiệm.

Lý Cừu Lộ: "Anh tìm tôi có việc gì không?" Cô bỗng nhiên nhớ ra, liên tục hỏi: "Sao anh biết số điện thoại của nhà tôi?"

Tri Kiến cười khẽ: "Cô ngốc, tầng một viện dưỡng lão có người phụ trách thông báo mà."

Giây cô di di mặt đất: "Vậy anh tìm tôi có chuyện gì?"

"Mấy ngày không gặp cô, muốn hỏi một chút cô đang bận cái gì."

"Bạn kiểm tra." Cửu Lộ nói.

"Thi xong rồi à?"

"Ừ."

"Thi thế nào?"

Cô nhẹ nhàng buông tiếng thở dài, bất đắc dĩ nói: "Có thể đôi đề tài khác không." Cửu Lộ ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, cân nhắc: "Lần trước nói mời anh ăn cơm, khi nào thì anh có thời gian?"

"Tôi tùy lúc." Đầu kia anh giống như đang mở cửa ra ngoài, âm thanh hỗn loạn biến mất, có thể nghe thấy tiếng hít thở nhàm chán.

"Vậy tôi nay nhé."

"Vội thế à?" Trì Kiến có chút ngoài ý muốn.

Lý Cửu Lộ nắm vạt áo lên: "Chờ mẹ tôi thấy kết quả, không biết sẽ có chuyện gì xảy ra đâu."

Hết chương 12

(1): "Thư trung tự hữu nhan như ngọc" nghĩa là Trong sách có người con gái dung nhan đẹp như ngọc. Câu nói này xuất xứ từ 1 bài thơ của Tống Trần Tông Triệu Hăng, nguyên văn như sau:

富家不用买良田, Phú gia bất dụng mãi lương điền,

书中自有千钟粟; Thư trung tự hữu thiên chung túc;

安居不用架高楼, An cư bất dụng giá cao lâu,

书中自有黄金屋; Thư trung tự hữu hoàng kim ốc;

娶妻莫恨无良媒, Thù thê mạc hận vô lương môi,

书中自有颜如玉; Thư trung tự hữu nhan như ngọc;

出门莫恨无人随, Xuất môn mạc hận vô nhân tùy,

书中车马多如簇; Thư trung xa mã đa như thốc;

男儿欲遂平生志, Nam nhi dục toại bình sinh chí,

五经勤向窗前读。Ngũ kinh cần hướng song tiền đọc

Tạm dịch:

Nhà giàu chẳng phải mua ruộng tốt,

Trong sách tự có ngàn bồ thóc;

An cư chẳng phải xây nhà cao,

Trong sách tự có nhà lầu vàng;

Lấy vợ chẳng hận không người mối,

Trong sách tự có người như ngọc;

Ra đường chẳng hận không tùy tùng,

Trong sách xe ngựa nhiều vô khối;

Làm trai muốn thỏa chí tang bồng,

Bên cửa chuyên cần đọc ngũ kinh.

Ý nghĩa sâu xa là sức hấp dẫn, sự hữu ích của sách. Người đọc sách đi tìm cái đẹp trong sách, trong kinh thư, nhờ đó, tâm hồn người đọc thêm hiểu biết,

ngày một thăng hoa, thực hiện và đạt được cuộc sống hạnh phúc cao cả và bền vững.

Bạn đang đọc truyện *Thử Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Hẹn 5 giờ gặp mặt, hai người thật sự đi ăn hải sản ở bên cạnh nhà hàng Hắc Long.

Tìm vị trí gần cửa sổ, lúc Trì Kiến gọi món ăn, một chút cũng không khách khí.

Chọn xong món của mình, anh đẩy thực đơn đến trước mặt cô: "Nhìn xem cô muốn ăn cái gì?"

Cửu Lộ lắc đầu, sờ túi quần.

Trì Kiến chú ý tới hành động lén lút của cô, đợi người phục vụ đi rồi hỏi: "Đau lòng à?"

Cửu Lộ không phủ nhận.

Trì Kiến sờ sờ bụng: "Giữa trưa ăn nhiều, bây giờ thời gian còn quá sớm, nếu không tôi còn có thể gọi thêm hai món nữa."

Cửu Lộ cúi đầu, yên lặng rũ mắt.

Đối diện truyền đến tiếng cười khẽ.

Trì Kiến cời áo lông, vất lên lưng ghế. Bên trong anh mặc một cái áo mỏng cổ tim màu đen, lộ ra cả cổ và một chút xương quai xanh, khung xương đặc thù của đàn ông hoàn toàn khác phụ nữ, thiếu độ dịu dàng, nhưng càng thêm cương nghị, gợi cảm.

Làn da anh có chút trắng, anh mặc chiếc áo này vào trông cổ có vẻ rất dài, hầu kết nhô lên, so với các bạn nam cùng ban của cô thì có vẻ thành thực hơn. Cửu Lộ ngửi được một chút mùi hương, chắc là trước đó anh có thoa nước hoa, tóc cũng cố ý vuốt keo tạo hình.

Trì Kiến thích thú liếc cô một cái, thông thả rửa sạch bộ đồ ăn, để tới trước mặt cô: "Trên mặt tôi có hoa à?"

Lúc này Cửu Lộ mới thu lại ánh mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sắp đến thời điểm đường Bách Hoa náo nhiệt nhất, từng quầy hàng di động được đẩy ra, xếp thành một hàng ngay ngắn.

Chờ đến lúc trời tối hoàn toàn, đèn trên quầy hàng đều bật lên, có thể từ phố bên này phát sáng sang bên kia. Dù loại món ăn được bày bán trên quầy hàng, gió thổi bay ngọn lửa, toàn bộ đường phố đều tràn ngập mùi hương xào nấu, món ăn nấu chín, lại được mang vào bên trong để ăn.

Hai chai bia, mấy đĩa thức ăn. Đây là nơi mạng hơi thở sinh hoạt nồng đậm của trấn Tiểu Tuyền.

Trong khi chờ đồ ăn được mang lên, Trì Kiến châm một điếu thuốc, sụp vai dựa vào lưng ghế, mang vẻ đẹp trẻ trung mà lười biếng.

Anh hút hai ngụm mới hỏi: "Cô có ngại không?"

Cửu Lộ không nói chuyện, chỉ chỉ biển cấm hút thuốc trên đầu.

Trì Kiến thuận theo ngón tay cô mà giương mắt, lại nhìn nhìn cô, búng đầu thuốc hai cái, dập tắt điếu thuốc.

Cửu Lộ chống cằm: "Anh bao nhiêu tuổi thì bắt đầu hút thuốc?"

"Mười sáu." Trì Kiến nói.

"Vậy hiện tại anh bao nhiêu tuổi?"

Trì Kiến hơi nghiêng người về phía trước, lười biếng chống lên thành bàn: "Cô nhìn tôi giống bao nhiêu tuổi?"

Thực ra mà nói, diện mạo Trì Kiến khá sạch sẽ, tóc ngắn nhẹ nhàng thoải mái, da trắng nõn, trên người không đeo đồ trang sức linh tinh, cũng không có cảm giác khôn khéo của kẻ lười đời sớm bước chân vào xã hội. Có lẽ là có, nhưng anh che dấu rất sâu, tiếp xúc ít sẽ không phát hiện ra, nếu không Giang Mạn cũng sẽ không nghĩ nhầm anh là bạn học của cô.

Cửu Lộ nói: "Mười chín à?"

Trì Kiến bất ngờ nhưn mày.

"Tôi đoán đúng rồi à?"

"Ừ." Cô hòng anh hừ nhẹ một tiếng.

Đồ ăn đã gọi lần lượt được bưng lên bàn, hơi nóng nghi ngút, hương vị rất mê người.

Cửu Lộ muốn lấy đôi đũa, người đối diện đã đưa tới trước một bước, bao bì ni lông đã bóc ra, đuôi đũa hướng về phía cô.

Trì Kiến: "Nhân lúc còn nóng mau ăn đi."

Cửu Lộ nghĩ, hành động sẵn sàng đối với con gái của anh nhất định tập nãi thành thói quen, cho nên mới làm quen tay như vậy.

Cô do dự vài giây, buông đôi đũa trong tay, nhận của anh: "Cảm ơn nhé."

"Không có gì." Anh cười một cái.

Hai người đều dồn lực chú lên bàn cơm.

Trì Kiến giống như thật sự không đói bụng, chỉ gấp hai miếng đã đặt đũa, ngồi phía đối diện nhìn Cửu Lộ ăn.

Có đôi mắt nhìn mình chằm chằm, không thoải mái chút nào, Lý Cửu Lộ hỏi: "Anh ăn xong rồi à?"

"Không phải, tôi chỉ nghỉ một lát thôi."

Anh chuyển tầm mắt ra ngoài cửa sổ. Đối diện quầy bán hàng có mấy tòa khách sạn, trong khoảng đó loáng thoáng có người con trai đang đứng, không ngừng nhìn xung quanh, giống như đang đợi người nào.

Trì Kiến bỗng nhiên dừng lại, trần Tiểu Tuyền là nơi chật hẹp nhỏ bé, có đôi khi nhỏ đến mức làm người ta cảm thấy ngoài dự đoán.

Anh bỗng nhiên cảm thấy thời cơ này không tồi, nhìn nhìn cô: "Lý Cửu Lộ."

Cửu Lộ ngẩng đầu.

Trì Kiến nói: "Quen biết lâu như vậy, hình như cô còn chưa hỏi tôi tên gì nhỉ."

Cô nắm đôi đũa hỏi: "Hỏi rồi, anh không nói cho tôi biết mà."

Trì Kiến nói: "Vừa rồi cô đoán đúng, nếu không lại đoán thử xem sao?" Lại nhìn cửa sổ một cái, trong tầm mắt quả nhiên có thêm một người, anh về mặt tự nhiên nói: "Thôi, tôi vẫn nên nói cho cô thì hơn."

Lý Cửu Lộ cảm thấy anh đặc biệt kỳ quái.

Trì Kiến chăm chú nhìn cô, không khí bỗng nhiên trở nên yên tĩnh.

Anh nghiêm túc đến mức xưa nay chưa từng có, từng câu từng chữ nói: "Tôi tên Trì Kiến, Trì trong Mã Dã trì, Kiến trong tương kiến (1)."

"Cạch" một tiếng, đôi đũa của cô rơi xuống bàn, gáy giống như bị người khác mạnh mẽ đập vào, lông tơ trên người nháy mắt dựng đứng.

Cô không nói chuyện, lẳng lặng nhìn anh.

Trì Kiến vươn người lên phía trước, hạ giọng: "Cô thông minh như vậy, biết tên của tôi, nhất định cũng hiểu rõ tâm ý của tôi."

Tim Cửu Lộ không ngừng đập nhanh, nơi có hình xăm phảng phất bật một tầng màng mỏng, liên tục dùng cảm giác nóng chứng minh nó tồn tại.

Cô bắt buộc bản thân phải bình tĩnh, rũ mắt, trầm mặc vài giây: "Tôi đã có bạn trai."

Trì Kiến chờ một câu này của cô, trong không khí ở chung mập mờ, cuối cùng là kỹ năng của anh cao hơn một bậc.

Anh nói: "Ngay lập tức sẽ không có."

Lý Cửu Lộ bỗng dừng ngẩng đầu nhìn anh, anh lại bình tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ, vì thế cô cũng theo tầm mắt của anh nhìn ra ngoài, nhìn thấy hai bóng dáng quen thuộc kia, bao phủ trong nửa tối nửa sáng.

Bọn họ không có hành động quá phận nào, nhưng nhìn qua tâm tình không tệ, nói chuyện với nhau hai câu, cùng nhau đi đến đầu đường Bách Hoa.

Trì Kiến búng tay một cái, kéo suy nghĩ của cô về: "Tối hôm dẫn cô từ cửa hàng băng đĩa ra, thật ra tôi đã thấy bọn họ....."

"Trùng hợp nhỉ." Cô đột nhiên cười.

Nụ cười của cô làm người ta không nắm bắt được, Trì Kiến không hiểu cô đang giả bộ ngu ngốc hay thật sự ngu ngốc. Anh không cố kỵ gì châm một điều thuốc, hai ngón tay kẹp lấy, cánh tay tùy ý khoác lên lưng ghế, tay kia cầm lấy đôi đũa, đầu đũa chọc xuống mặt bàn.

"Muốn tiếp tục ăn không?"

"Tiếp tục thôi."

Dần dần, sắc trời hoàn toàn tối đen, âm thanh huyền ảo ngoài chợ đêm truyền đến nơi này.

Dường như hai người đều cố ý chờ gì đó, cho nên bữa cơm này ăn rất chậm, đến cuối cùng khi đồ ăn đã nguội lạnh, Trì Kiến gọi người phục vụ tới tính tiền.

Cửu Lộ nhận: "Tôi trả."

"Không cần đâu, để tôi trả." Anh không cho cô từ chối, đưa tiền cho người phục vụ.

Mãi đến lúc này, hai người kia mới thông dong xuất hiện ở cửa sổ.

Đêm tối có thể che dấu những thứ không thể đưa ra ánh sáng, cũng có thể khiến người ta không kiêng nể gì. Bọn họ nắm tay, dùng chân trước cửa khách sạn, trên tay Mã Tiểu Dã xách theo một cái túi quần áo, đó là đồ trong cửa hàng quần áo nữ nổi tiếng của trấn Tiểu Tuyên, trước đó đến nhìn, giá cả không thấp.

Đám đông không ngừng đi qua đó, một chiếc xe ba bánh từ từ chạy qua, cuối cùng hai người cũng hôn nhau.

Cửu Lộ nhìn không ra cảm xúc, cứ nhìn chằm chằm Mã Tiểu Dã và Mạc Khả Diễm ngoài cửa sổ như vậy.

Thật lâu sau, bọn họ tách ra, Lý Cửu Lộ cũng đi ra ngoài.

Trì Kiến không nhúc nhích, ngồi ở yên ở vị trí cũ nhìn ra bên ngoài.

Bóng lưng yếu ớt bị bóng đêm bao phủ trông càng thêm bé nhỏ, cô băng qua đường cái, tránh đám đông và xe cộ, bóng dáng cô độc.

Trì Kiến đưa thuốc lá trên tay lên miệng hút hai ngum, thấy Lý Cửu Lộ nắm lấy ngón tay Mã Tiểu Dã, anh dập tắt điều thuốc, cầm lấy áo khoác, cũng đi ra ngoài.

Anh không nghĩ sẽ can thiệp vào chuyện của bọn họ, bởi vì có một số việc, cần cô phải tự giải quyết, hơn nữa, hiện tại anh không có lập trường đi chỉ trích hay bảo vệ bất kể cái gì.

Trì Kiến dựa vào xe hàng, nghe tiếng nói chuyện đằng xa truyền tới.

Cửu Lộ cảm nhận được tay Mã Tiểu Dã rất lạnh.

Vị trí của ba người xảy ra thay đổi, Mạc Khả Diễm đứng đối diện bọn họ, sắc mặt âm trầm, không nói một tiếng.

Lý Cửu Lộ mở miệng trước: "Tớ ăn cơm xong đi ra, thấy bên này có người nói chuyện rất giống các cậu, không nghĩ tới, đúng là như vậy."

"Cậu..... Nhìn thấy chúng tớ lúc nào vậy?" Mã Tiểu Dã bất an hỏi.

"Vừa mới thấy thôi." Cửu Lộ chuyển hướng sang Mạc Khả Diễm: "Thật khéo, chỗ của cậu cũng đang nghỉ đông à?"

Mạc Khả Diễm khẽ nâng cằm nhìn cô, ánh mắt khinh miệt, không trả lời.

Mã Tiểu Dã nhanh chóng giải vây: "Đúng vậy, Khả Diễm về thăm, trước đó không phải cô ấy đi quá gấp sao, mấy đứa bạn nói sẽ tổ chức buổi tiệc chia tay vui vẻ. Vừa mới cùng bọn họ trao đổi xong, tớ thuận đường đưa cô ấy về."

Trong mắt Mạc Khả Diễm cất giấu tức giận, cố gắng nhẫn nhịn.

Cửu Lộ lắc lắc tay cậu: "Chia tay vui vẻ à, tớ có thể đi không?"

Mã Tiểu Dã giật mình kinh hãi, hầu kết lẫn lộn: "..... Cậu?"

Lý Cửu Lộ gật đầu, mặt đầy vô tội nhìn Mã Tiểu Dã, chờ cậu trả lời.

Bốn phía giống như chỉ còn lại âm thanh ồn ào làm người ta khó chịu, cục diện lâm vào giằng co.

Mạc Khả Diễm phá vỡ trầm mặc: "Được thôi, hoan nghênh cậu." Cô vỗ hai tay vào nhau, khoe miệng nở nụ cười mỉa mai: "Cuối tuần này, 6 giờ, phòng 103 nhà hàng Hắc Long."

Cửu Lộ cười với cô, gạt đầu một cái, lại chỉ túi trong tay Mã Tiểu Dã: "Cái này là mua cho tớ à?"

"..... Hả?"

Lúc này, Mạc Khả Diễm không nhìn được cười ra tiếng: "Đứng đứng, cậu ta mua cho cậu, nhờ tôi chọn giúp, xem cậu có thích hay không."

Giống như một cuộc chiến tranh, người nắm quyền chủ động không ra lệnh, mọi người tùy thuộc vào tình hình mà hành động, chờ đợi giây phút ngọn lửa chiến tranh được nhen nhóm.

Lý Cửu Lộ coi như chưa có gì xảy ra, đem đồ yên bình trôi qua.

Ba ngày sau kết quả đã có, lập tức mời họp phụ huynh.

Thầy giáo thông báo với phụ huynh học sinh, mỗi học kỳ chỉ có một lần, cho nên kỳ kiểm tra này đặc biệt quý giá. Trước tiên là phát kế hoạch dạy học trong học kỳ tiếp theo, sau đó hướng dẫn phụ huynh nên chú ý phối hợp tình trạng học tập của học sinh như thế.

Giang Mạn ngồi cuối lớp, nghiêm túc viết từng điều cần chú ý xuống sổ.

Sau cùng là công bố thành tích, Mã Tiểu Dã sớm được đọc tên, Lý Cửu Lộ lại đứng trong danh sách mười người cuối cùng.

Giang Mạn nhìn khuôn mặt mẹ Mã Tiểu Dã ngập tràn ý cười, chỉ cảm thấy sau lưng đổ mồ hôi, quả thật là không còn mặt mũi.

Sau khi về đến nhà, bà tức giận đùng đùng.

Bà vai Cửu Lộ bị đánh hai cái, chịu thua nói: "Mẹ, con sai rồi, xin mẹ bớt giận."

Giang Mạn rơi nước mắt, ngồi trên mép giường bình tĩnh một lúc.

Phòng im như thóc.

Lý Cửu Lộ đứng trước mặt bà, nhẹ nhàng kéo quần áo bà: "Mẹ, nếu không mẹ lại đánh con thêm vài cái nữa đi."

Giang Mạn hất tay Lý Cửu Lộ ra, ngồi im hờn dỗi.

Cửu Lộ ngồi xổm xuống: "Thật ra con đã rất cố gắng, chỉ là thầy giáo giảng quá nhanh, con không theo kịp. Mẹ, đều là con sai, mẹ đừng tức giận hại thân thể."

Ánh mắt Giang Mạn chậm rãi chuyển hướng sang cô, kéo cô đến bên cạnh, đôi mắt đen thẳm, giống như vừa tỉnh lại lần nữa.

"Thầy giáo các con bảo, trong khi nghỉ đông buổi tối sẽ tan học lúc 5 giờ, mẹ giúp con liên hệ với một số giáo viên, thời gian học bù từ 7 giờ đến 9 giờ. Con đi học nghe không hiểu, vậy sau khi học xong, phải dành thời gian nỗ lực ôn tập nhiều hơn so với người khác, chúng ta cùng nhau khắc phục, tranh thủ khai giảng, giúp thành tích môn toán của con tăng lên một chút."

Lý Cửu Lộ cúi đầu: "Mẹ, thật ra con....."

"Không có thật ra gì cả." Bà nghiêm khắc nói: "Cắt những tâm tư kia của con lại đi, con không được đi đâu nữa, mau chóng học tập để còn thi đại học cho mẹ."

Cửu Lộ cắn môi dưới.

"Còn nữa..." Giang Mạn nói: "Mỗi ngày con cùng Mã Tiểu Dã chơi với nhau, người ta thành tích tốt, nổi bật vô cùng. Còn con thì sao? Đứng cuối lớp, đứng cuối lớp đấy có biết hay không?"

Bây giờ rõ ràng Lý Cửu Lộ nói cái gì cũng vô dụng, cúi đầu nghịch ngón tay.

"Sau này không được nói chuyện với nó nữa." Giang Mạn ra từ lệnh: "Có nghe thấy không?"

"..... Con nghe thấy rồi."

Giang Mạn ngừng một chút: "Đứng rồi, tại sao hôm nay mẹ lại không thấy phụ huynh của Trì gì đó nhỉ?"

"Trì Kiến."

"Đứng rồi, Trì Kiến." Giang Mạn vỗ vỗ gáy: "Bị con làm cho tức chết, quên mất cậu ta còn mỗi bà ngoại. Mẹ không chú ý nghe, cậu ta thi thế nào?"

"..... Tốt hơn con."

Giang Mạn trừng mắt lườm cô một cái: "Chỉ có tám người sau con, chắc chắn nó tốt hơn." Bà không quá quan tâm Trì Kiến, đứng lên nói: "Bất kể là ai, tóm lại sau này đều phải hạn chế tiếp xúc."

Hết chương 13

(1): Tên Trì Kiến, Trì (驰) ở đây là phi/ chạy trong từ xe ngựa phi/ chạy – Hán Việt là Mã Dã trì (马也驰), xe ngựa lại chính là tên của Mã Dã (马也) chính vì thế sau khi nghe Trì Kiến giải thích tên mình xong Cửu Lộ lại giật mình, còn Kiến (见) là gặp nhau – Hán Việt là tương kiến (相见)

Bạn đang đọc truyện *Thử Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Không ngoài dự đoán, Lý Cửu Lộ bị hạn chế "Tự do thân thể".

Hầu như mỗi lần họp phụ huynh xong đều sẽ rơi vào tình huống này, chủ yếu cô đã chết lặng.

Sau khi tan học phải ở lại phòng dự một giờ tự học, rồi đến một quán nhỏ trên đường Bách Hoa tùy tiện ăn một chút, ngay sau đó chạy tới nhà thầy giáo dạy toán học bù.

Theo giờ thu phí, mỗi ngày cô học bù hai giờ, tổng cộng hai trăm đồng, xem ra lúc đó, là khoản chi tiêu xa xỉ.

Lý Cửu Lộ có lỗi với Giang Mạn, cô cũng có ý phối hợp, nhưng nội tâm lại mâu thuẫn, khiến cô hoàn toàn không thể chuyên chú, cô căn bản không có ý định học môn này.

Dạy học một với một không thể so sánh với học trên lớp, tinh lực của thầy giáo đều đặt lên người cô, muốn kêu khóc đã khó lại càng thêm khó.

Cửu Lộ căng da đầu suốt hai giờ, trong lúc đó đã ngáp ngủ mấy lần, từ nhà thầy giáo đi ra, cánh tay đã bị chính mình véo xanh tím.

Đứng bên ngoài, cô mạnh mẽ hít sâu, một luồng không khí lạnh được hít vào phổi, cuối cùng mới sống lại.

Gạt đồng hồ ra nhìn, 9 giờ 10 phút, trên đường lạnh lẽo, bóng dáng của một người đi đường cũng không có.

Cô quần chặt áo, đi về viện dưỡng lão.

Phía sau truyền đến vài tiếng bóp còi, bánh xe nghiền nhỏ vụn đá, chạy đến bên cạnh cô.

Cửa bên lái xe hạ xuống, Chu Khắc phủ tay lên tay lái: "Lên xe đi, Lộ Lộ."

Cửu Lộ lùi về phía sau nửa bước, khom người nói: "Con nghe mẹ nói qua, không cần phiền đến chú Chu, thật ra con có thể tự trở về."

"Con là con gái, không thể được." Ông thúc giục nói: "Lên xe đi, chú cũng chỉ tiện đường qua đây thôi."

Lý Cửu Lộ do dự một lát, thật sự không tìm thấy lý do phù hợp, đành phải kiên trì mở cửa ghế sau, ổn định vị trí xong mới phát hiện trên ghế phụ lái còn có một người.

Chu Khắc nghiêng đầu: "Đây là chú Trần."

Cửu Lộ thận trọng ngồi: "Cháu chào chú Trần."

"Chào cháu." Trần Thụy Thành quay đầu lại đánh giá cô một lát: "Cháu học lớp mấy rồi?"

"Lớp 12 ạ."

Trần Thụy Thành gật đầu, cười nói với Chu Khắc: "Đứa nhỏ này khá yên lặng, vừa nhìn đã biết rất hiểu chuyện."

"Lộ Lộ rất ngoan."

Trần Thụy Thành không nói tiếp, xe đi ra ngoài, tốc độ cũng không nhanh.

Ông gõ từng nhịp lên đùi: "Đứng rồi, lão Chu, khả năng tháng sau còn có một nhóm năm bảo vệ muốn chuyển qua, viện đường lão Quê Hoa Hồng đóng cửa, không có chỗ để bố trí nhân viên."

Chu Khắc ngập ngừng, khó xử nói: "Trong viện tổng cộng có hai trăm giường ngủ, đã ở đầy, chỉ sợ....."

"Lão Chu, khắc phục một chút đi, bên trên phân chia xuống dưới, tôi cũng không có biện pháp." Ngờ khi ông ấy rất cứng rắn, vỗ bả vai ông thờ dài: "Nếu thật sự không thêm được giường ngủ, tôi thấy khu giải trí bên trong rất thừa thãi, không bằng đổi thành phòng đi?"

Chu Khắc: "Thêm giường ngủ....."

Lý Cửu Lộ nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, lỗ tai tự động che chắn tiếng nói chuyện không liên quan gì đến cô.

Đường phố mùa đông so với ngày thường hiu quạnh hơn rất nhiều, hai bên đèn đường cũng thôi thóp chống đỡ.

Vài phút trôi qua, Trần Thụy Thành tới nhà trước, trong xe chỉ còn cô và Chu Khắc.

Chu Khắc nhìn cô từ kính chiếu hậu: "Lộ Lộ, buổi tối ăn cơm chưa?" Ông như nhìn mây nhìn đồng hồ: "Thời gian còn sớm, nếu không chúng ta đi ra ngoài ăn một chút rồi hãy về?"

"Không cần đâu ạ, buổi tối con ăn rất no." Cửu Lộ nói nhanh: "Về nhà con còn có rất nhiều bài thi phải làm, ngày mai thầy giáo kiểm tra."

Chu Khắc nhìn phía trước, nhẹ nhàng cười: "Con bị mẹ con làm tinh thần quá căng thẳng, cách này của bà ấy thật ra chú không đồng tình, cả ngày đi học trên lớp đã quá mệt nhọc, buổi tối lại học bù tiếp, hiệu quả sẽ không quá cao."

Cửu Lộ nhớ tới vừa rồi đã vài lần ngủ gà ngủ gật, điều này cô đồng ý với ông.

Vừa đến ngã tư đường xe lại đi về phía ngược lại.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ: "Chú Chu, chúng ta.....?"

Chu Khắc à một tiếng: "Mẹ con thích cháo cua ở đường Phúc Lâm, hôm nay trời lạnh, đúng dịp này mua cho bà ấy một hộp. Con có ăn không?"

"Dạ, con không ăn."

Sau khi dừng lại, Chu Khắc cầm ví tiền đi xuống, Cửu Lộ ngồi trong xe chờ.

Mùa đông ông cũng chỉ mặc áo khoác nỉ, đồng hồ lộ ra nửa mặt, giày da trong bóng tối mờ ảo phát sáng.

Lúc Chu Khắc đi trên đường, ông sai bước chân rất lớn, góc áo đung đưa, khí chất uy nghiêm.

Cửu Lộ sụp bả vai, tầm mắt dừng ở ngoài cửa sổ, cửa kính chậm rãi ngưng kết sương mù khiến bóng dáng ông trở nên mơ hồ.

Cô cạy chỗ da gần móng tay, thoáng cử động đôi chân đang tê rần một chút.

Thời gian dường như trôi qua một thế kỷ, Chu Khắc mới xách túi đồ được đóng gói cẩn thận ngồi lên xe.

Mua cháo khiến thời gian bị chậm trễ một chút, ông lái xe cẩn thận, về đến nhà đã gần 10 giờ.

Cổng chính viện đường lão mở toang hoác, trước cửa xe cảnh sát đang dừng ở đó, đèn báo hiệu xanh đỏ đan xen chiếu hỗn loạn bốn phía xung quanh.

Cách một cánh cửa kéo, chỗ này trước đây không khí vô cùng trầm lắng, lúc này lại chen chúc đầy người xem ồn ào.

Lý Cửu Lộ đột nhiên dướn cơ thể về phía trước, trái tim đập mạnh không ngừng: "Có..... Có chuyện gì vậy?"

Về mặt Chu Khắc nghiêm trọng, gấp gấp giẫm chân phanh, nhanh chóng đẩy cửa xe đi ra ngoài.

Ban đầu cô tưởng Giang Mạn xảy ra chuyện, sợ đến cả người mềm oặt, đến khi nhìn thấy bà ra đón, mới như được sống lại một kiếp mà mạnh mẽ hít vào một hơi.

Giang Mạn giữ chặt Chu Khắc, đầu tiên hỏi: "Lộ Lộ đâu rồi?"

"Con ở trong xe." Ông vỗ vỗ vai bà: "Xảy ra chuyện gì thế?"

"Em gọi điện thoại cho anh mà anh lại tắt máy, cụ Vương Vĩnh Phát ở tầng một tự sát, có người báo cảnh sát, đang điều tra ở bên trong." Giang Mạn nôn nóng nói.

Chu Khắc lấy điện thoại trong túi ra, nhìn màn hình tối om, lại giấu về: "Em đừng lo lắng, anh vào bên trong nhìn xem sao."

Giang Mạn gạt đầu, chạy nhanh ra nắm chặt Lý Cửu Lộ đang đi lại đây, cùng đi vào trong viện.

Thi thể còn để trong phòng, có pháp y đang tiến hành bước đầu nghiệm thi.

Trong sân có đám ba nhóm người đang đứng, cảnh sát hỏi thăm và ghi chép lời khai của nhân viên công tác viện dưỡng lão.

Bọn họ đi vào, lập tức có cảnh sát ra đón. Đối phương họ Ngô, sau khi tự giới thiệu ngắn gọn, làm tư thế mời, đưa Chu Khắc ra một góc.

"Ông là người phụ trách hợp pháp ở đây à?"

"Đúng vậy, tôi là viện trưởng."

"Thăm hỏi theo thường lệ một chút, đêm nay trong khoảng từ 7 giờ đến 10 giờ, ông ở đâu?"

"Tôi ăn cơm ở bên ngoài, sau đó đón con gái tan học."

Cảnh sát Ngô viết xuống sổ ghi chép: "Ông ăn cơm ở đâu? Với ai? Đi đón con gái ở đâu?"

Chu Khắc nói: "Tôi ăn ở phố Bảo Lai đường Vĩnh Phú, với Cục trưởng cục quản lý bất động sản Trần Thụy Thành, sau đó cùng ông ấy đến đường Ngọc Đàm đón con gái, rồi đưa cục trưởng về nhà trước, trên đường lại rẽ đến đường Phúc Lâm mua cháo."

Ngồi bút của cảnh sát Ngô hơi dừng lại, ngẩng đầu liếc ông một cái, tùy ý nói: "Được, ông còn nhớ rõ rất rõ ràng, đó là đều có thời gian làm chứng." Lại hỏi: "Ông có cảm thấy gần đây Vương Vĩnh Phát có cái gì khác thường không?"

"Tình trạng hàng ngày của các cụ già ở đây người giúp việc luôn hiểu rõ nhất, tôi không tiếp xúc nhiều."

"Theo ông biết, ông cụ cùng các cụ già khác sống chung như thế nào? Có cùng ai kết thù không?"

"Kết thù kết oán thì không có, khả năng chỉ là đôi khi vì đánh cò mà tranh luận một hai câu thôi." Chu Khắc nhíu mày nghĩ: "Thật sự xin lỗi, tình huống cụ thể vẫn nên hỏi người giúp việc thì tốt hơn, nhưng ở đây các cụ sống chung rất hòa thuận, ít nhất tôi chưa từng nghe thấy....."

Cảnh sát Ngô sau khi hỏi xong sau liền đi, Chu Khắc bước nhanh vào nhà cũ.

Bên này Lý Cửu Lộ cũng bị hỏi vài câu, khi xoay người trở về phòng, khoé mắt thấy trên bậc thang bên cửa có một người đang ngồi. Hai tay anh đặt trên đầu gối, cúi đầu, chỉ mặc một cái áo mỏng màu đen, yên tĩnh ngồi ở chỗ đó.

Cửu Lộ chần chờ một lát, đi đến bên cạnh anh.

Chờ đến khi tầm mắt có thể nhìn rõ, ánh mắt dời xuống, bước chân bỗng nhiên dừng một chút.

Trì Kiến cũng phát hiện có người đi tới, ngẩng đầu, sống lưng thẳng lên.

Cửu Lộ nhìn chằm chằm tay anh: "Sao anh cũng ở đây"

Trì Kiến nhún nhún vai.

"Anh..... Trên tay đều là máu."

Giọng nói Trì Kiến có chút khàn: "Ngoài nhà lớn, vừa rồi đá cửa không cẩn thận dính lên."

"Anh là người phát hiện hả?" Lý Cửu Lộ đi đến trước mặt anh.

Trì Kiến nhẹ nhàng lắc yểu đầu, ngẩng đầu nhìn cô: "Máu từ khe cửa chảy ra..... Tôi đúng lúc nhìn thấy."

Cửu Lộ ngồi xổm xuống: "Cảnh sát tới hỏi chưa?"

"Hỏi rồi."

"Bọn họ nói như thế nào?"

Trì Kiến nhìn sang bên cạnh: "Muốn tôi chờ một chút, chờ bọn họ điều tra xong."

Lý Cửu Lộ mím môi, yên lặng ngồi xổm cạnh anh, trong nhà của mình xảy ra chuyện này, cảm giác có chút lo lắng.

Bên kia Giang Mạn đã trả lời câu hỏi xong, thấy hai đứa nhỏ ngồi xổm ở chỗ đó, bước nhanh tới: "Lộ Lộ."

Lý Cửu Lộ đứng dậy.

Giang Mạn sờ khuôn mặt cô: "Có dọa đến con không?"

Cô lắc đầu.

Không chờ bà nói thêm hai câu, Chu Khắc đứng trên cầu thang bảo bà đi vào, Giang Mạn nhìn Trì Kiến một cái, nói với Cửu Lộ: "Con mang bạn vào nhà trước đi, tìm cho cậu ấy một bộ quần áo của chú Chu, ở ngăn kéo thứ hai tủ quần áo trong phòng ngủ, dùng phòng tắm tầng một mà tắm rửa, sau đó nấu đồ ăn cho bạn, bên này xong việc mẹ sẽ đi gọi các con, con nghe rõ chưa?"

Cửu Lộ: "..... Vâng."

Giang Mạn vừa mới dọn xong, lại có cảnh sát tới tìm.

Anh ta dẫn bà đi bên cạnh: "Vì bà là người cuối cùng mà người chết tiếp xúc khi còn sống, cho nên bên này xử lý xong, phiền bà theo chúng tôi đi một chuyến đến cục cảnh sát, tiến thêm một bước điều tra."

Giang Mạn nắm chặt tay: "Nhưng tôi nói ra tất cả rồi mà."

"Chỉ làm theo lệ mà thôi."

Cửu Lộ nhìn bên Giang Mạn, ánh mắt lại chuyển đến cổng lớn, người xem nào nhiệt chí có tăng chứ không giảm, chỉ chỉ trỏ trỏ, thảo luận sôi nổi.

Toàn bộ viện dưỡng lão đèn đuốc sáng trưng, không còn vẻ vắng lặng ngày xưa.

Cô thoáng cúi người: "Mẹ tôi bảo chúng ta đi về trước."

Trì Kiến giương mắt: "Ừ."

Cửu Lộ đợi một lát, anh vẫn không có ý đứng dậy.

"Trì Kiến?"

Trì Kiến chậm rãi nâng tay, duỗi tay về phía cô: "Kéo tôi một cái, chân ngồi đã tê rần."

"....."

Lý Cửu Lộ nhìn vết máu loang lổ trên tay anh, một giây ấy, không chút do dự đưa tay cho anh.

Thật ra khi đó cô chưa nghĩ đến cái gì, tất cả đều xuất phát từ bản năng. Ngón tay chạm nhau, đầu ngón tay anh lạnh băng truyền đến tay cô, cảm xúc nào đó dưới đáy lòng nhanh chóng lan tràn, muốn sưởi ấm anh.

Cửu Lộ cử động tay, kéo anh từ mặt đất lên.

Chớp mũi người thấy mùi máu tươi nhàn nhạt, bàn tay to của anh vô cùng mạnh mẽ nắm chặt cô, hai người đi đến nhà cũ bên cạnh căn nhà kia.

Cô đi trước một bước, dẫn theo anh, thế giới rục rờ phía sau dần dần rời xa, không có lý do mà nhận được sự đồng cảm, khiến cô cảm thấy bọn họ đồng bệnh tương liên.

Một phút ấy, cô cảm thấy hai người bước chân đều vô cùng ấn ý.

Dọc đường đi, Trì Kiến thủy chung không buông tay.

Đến khi tiến vào phòng, khí nóng đập vào mặt, Cửu Lộ mới tỉnh táo vài phần.

Cô tránh thoát, chỉ sang một hướng: "Phòng tắm ở bên kia, tôi đi lấy quần áo cho anh."

Cửu Lộ bật đèn phòng khách, tìm quần áo cho anh: "Bên phải là nước ấm, trong ngăn tủ có khăn tắm mới."

"Cảm ơn cô." Trì Kiến cúi đầu, cánh tay bắt chéo, nắm chặt áo sau vai, kéo từ đỉnh đầu ra.

Lý Cửu Lộ nhìn sang nơi khác.

Sau khi anh đi vào, Cửu Lộ đi tới phòng bếp rửa tay, sau đó tìm ấm đun nước.

Đầu tóc cô bây giờ có chút rối, trước mắt đều là hình ảnh Trì Kiến ngồi ở bậc thang, bộ dáng cúi đầu. Cô cũng không hiểu vì sao, hình ảnh kia lại khắc sâu như vậy.

Đến khi ấm nước phát ra tiếng kêu xì xì, cô mới hoàn hồn.

Lý Cửu Lộ tắt bếp, tìm một cái cốc thủy tinh sạch sẽ rót đầy nước ấm, không biết tiếp theo nên làm gì, bỗng nhiên nhớ tới lời Giang Mạn nói.

Cô đứng trước tủ lạnh chọn lựa, chỉ có rau dưa và hai con cá chưa được chế biến, đều là thức ăn sống, quá phức tạp cô sẽ không làm được.

Tiếng nước trong phòng tắm ngừng một lát rồi lại vang lên lần nữa, Cửu Lộ cắn môi, nhớ lại trên xe còn cháo cua mới mua, vì thế khoác áo, đi ra ngoài lấy.

Không lâu sau, Cửu Lộ trở về.

Trong tay cô xách theo hộp đóng gói, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Trong phòng không có tiếng nước, yên lặng khác thường.

Cô xoay người, chưa kịp đi, bước chân bỗng nhiên dừng lại.

Tri Kiến dựa lên sofa nhìn cô, lười biếng lau tóc, còn mặc cái quần đen của mình, nửa thân trên trần trụi.

Hết chương 14

Bạn đang đọc truyện *Thử Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Cơ bắp trên người anh chưa hoàn toàn thành hình, nhưng đường vân căng chắc, xương cốt phát triển rất đẹp đẽ.

Bà vai rộng lớn, cánh tay rất dài, bụng hơi lõm xuống một chút, đường nhân ngư hai bên sườn như có như không kéo dài đến trong quần.

Mắt Cửu Lộ không biết nên để chỗ nào, vòng vào phòng bếp: "Tôi đi lấy quần áo cho anh."

Tri Kiến vào theo: "Tôi không có thói quen mặc đồ của người khác."

Cô ngẩng đầu liếc mắt một cái, anh vươn người đứng thẳng, cổ rất dài, đường cong sau lưng vẽ ra một vòng cung khỏe khoắn.

"Trước mắt cứ tạm chấp nhận đi..... Anh như vậy trông rất khó coi." Cửu Lộ thấp giọng nói.

Tri Kiến nghiêng đầu nhìn cô, chuyển người, ngồi trên mép bàn: "Sao thế, cô chưa nhìn thấy cơ thể trần của mối tình đầu bé nhỏ à?"

Cô cúi đầu múc cháo: "Đội lạt nữa có khả năng mẹ tôi sẽ vào đây."

Tri Kiến lấy tay rũ tóc hai cái, qua vài giây: "Nếu không cô giúp tôi lấy áo lông đi?"

"Ở đâu?"

"Trong phòng bà ngoại." Anh nói xong thì tạm dừng, bỗng nhiên nhớ tới tình hình bên nhà cũ với hiên cửa đầy mùi máu tươi: "Thôi, đừng cảm nữa."

Anh đứng lên, đến phòng khách mặc quần áo vào.

"Bà ngoại anh có sao không?"

Tri Kiến khó chịu cử động bà vai: "Hôm nay bà ngủ sớm, trước khi ngủ đã uống thuốc ngủ, chắc là không tỉnh dậy đâu."

"Vậy là tốt rồi." Cô bê bát cháo đã múc ra đưa cho anh.

Hai người ngồi xuống bàn ăn, Cửu Lộ ngồi đối diện anh, tạm thời không có lời nào để nói, nhưng xoay người lên tầng lại có chút không ổn.

Anh ăn rất chậm, ăn hai miếng thì để thìa xuống.

Cửu Lộ đoán được đại khái: "Anh..... Không ăn được à?"

"Không đói bụng."

"Không phải bị dọa rồi chứ?"

Trì Kiến nhăn nhó dựa vào lưng ghế, vẻ mặt kiêu căng: "Cô nói đùa cái gì vậy, ai có thể khiến tôi sợ?"

"Nhưng vừa rồi anh sợ đến mức không đứng dậy nổi."

"Đó là tê chân." Giọng anh có vẻ không vui, dừng một lát, bỗng nhiên khàn tiếng: "Tôi nói cho cô biết người con gái này, rốt cuộc cô thông minh thật hay là giả thông minh thế? Có đôi khi thật sự thông minh thì cũng phải giả ngốc, vậy mới đáng yêu."

Cửu Lộ nghe xong mím môi cười một cái.

"Có thuốc lá không?" Anh hỏi.

"Không có." Cửu Lộ nói: "Chú Chu không hút thuốc lá."

Cô nhớ tới ly nước nóng vừa mới rót, đứng dậy lấy: "Vừa đủ độ ấm, anh uống chút đi."

Trì Kiến ngẩng đầu một hơi uống sạch, Cửu Lộ lại rót đầy cho anh.

Hai người lại im lặng không nói chuyện.

Trì Kiến duỗi cánh tay, lát sau ngẩng đầu lên: "Tôi không sợ hãi, mà là khiếp sợ." Anh dừng một chút: "Tính mạng quá mẹ nó yếu ớt, một giây trước với một giây sau đã là hai thế giới khác nhau, sau này nhiều điều tươi đẹp trên đời không còn liên quan gì đến ông ấy, ông ấy cũng không có cơ hội gặp lại."

"Có thật là tự sát không?"

"Cửa phòng khóa trái từ bên trong, chắc là không có khả năng khác đâu."

Lý Cửu Lộ than nhẹ một tiếng, giọng rất thấp: "Một trăm người, một trăm cách chết. Với ông ấy mà nói, có lẽ là một loại giải thoát."

Trì Kiến nhướn mày nhìn cô: "Xem ra cô hiểu rất rõ đấy."

"Nếu tôi an ủi anh " quý trọng tính mạng ", " tính mạng vô giá ", còn có tác dụng không?"

Trì Kiến liếc cô một cái: "Cô nói thử xem?"

Lý Cửu Lộ cọ cọ mũi.

"Không nói chuyện này nữa." Anh nâng cao tinh thần, ho nhẹ một tiếng: "Tối mai cô thật sự muốn cùng bọn họ đi ăn cơm ở Hắc Long à?"

Lát sau Cửu Lộ mới kịp phản ứng, không khỏi trừng to mắt: "Anh nghe lén chúng tôi nói chuyện."

Trì Kiến khinh thường hừ một tiếng: "Bất đắc dĩ thôi, tôi có muốn nghe đâu!"

"Vậy anh còn nghe làm gì." Cô đứng vọt dậy, nhắc tới chuyện này, lại nghĩ tới hình xăm sau lưng, không khỏi tức giận mà liếc xéo anh một cái.

Động tác của cô quá mạnh, phát ra tiếng động không nhỏ, Trì Kiến lần đầu tiên thấy cô có phản ứng phong phú như vậy, không khỏi nhìn cô với con mắt khác.

"Cô đừng kích động." Anh cười nhàn nhạt: "Ngồi đi, ngồi trước đã. Tôi thấy cô gái kia không phải là người dễ chọc, mối tình đầu bé nhỏ của cô chân đạp hai thuyền, bản lĩnh này rất trâu bò, nhưng quả thật không phải loại tốt đẹp gì."

"Liên quan gì đến anh." Cô thấp giọng nói thầm.

"Cô nói thử xem?" Anh nghiêng đầu, lưu manh nhìn cô: "Đau lòng cô thôi."

Lý Cửu Lộ làm như không nghe thấy, nhanh chóng trấn tĩnh, xoay người đi.

Trì Kiến đứng dậy đuổi kịp, tiếp tục nói: "Không thì cô đánh cậu ta tám gậy xem ra cái rắm gì, nếu cô bị bắt nạt, có cần tôi làm chỗ dựa cho cô không?"

"Không cần."

"Không sợ thua thiệt à?"

Cửu Lộ dừng lại, đứng trên cầu thang xoay người nhìn anh: "Vậy thì anh vẫn chưa hiểu rõ tôi rồi."

Trì Kiến nhướn mày, cơ thể lười nhác dựa vào tay vịn cầu thang, cách mấy giây: "Có cần thiết không?"

Cửu Lộ không quay đầu lại, câu cuối cùng này quá khế, không biết có nghe thấy hay không.

Hai giờ sáng Giang Mạn và Chu Khắc mới hết bận, khi đưa bà từ cục cảnh sát trở về, thi thể đã được mang đến nhà xác, cả đêm rửa sạch sẽ vết máu còn lưu lại, trấn an mấy người giúp việc cùng vài cụ già mất ngủ, lại đến văn phòng xử lý thủ tục.

Trong viện khôi phục sự yên tĩnh như lúc ban đầu, tiếng gót giày của hai người là tiếng động duy nhất.

Giang Mạn quay đầu lại nhìn, bị gió thổi, không khỏi ôm chặt cánh tay.

Chu Khắc vòng tay qua, ôm thật chặt: "Không có việc gì đâu, tất cả đều đã qua."

Giang Mạn ngẩng đầu, ép chính mình cười một cái: "Sẽ không có việc gì đúng không?"

Chu Khắc dán môi lên trán bà: "Còn có thể có chuyện gì?"

"Nhiều cảnh sát đến đây như vậy, bằng chứng lấy trên hiện trường còn chưa đủ, còn muốn em đặc biệt đến cục cảnh sát lấy lời khai, anh nói xem bọn họ có thể hay không nghi ngờ....."

"Em đã làm gì sao?"

"Không có."

"Vậy thì không sao." Chu Khắc an ủi nói: "Em cũng thấy, cửa khóa trái từ bên trong, còn có ai có thể đi vào hại ông ấy? Huống chi, một cụ già không màng thế sự, người khác càng không có động cơ hại ông ấy."

Chu Khắc nhẹ nhàng mở cửa, dừng lại giải thích: "Có người báo cảnh sát, lại tử vong bất thường, đầu tiên muốn loại bỏ khả năng ông ấy bị giết, chỉ có thể trải qua quá trình này."

Lúc này Giang Mạn mới yên tâm, nhẹ nhàng ôm ông: "May mà có anh ở đây."

Chu Khắc khẽ vuốt gáy bà, thấp giọng nói: "Tất cả đều có anh ở đây."

Hai người dừng ở bên ngoài một lát, sau đó tay chân nhẹ nhàng đi vào.

Trong phòng chỉ bật đèn ở hành lang, toàn bộ sofa bị một bóng người màu đen chiếm lấy.

Giang Mạn bỗng nhiên nhớ ra Tri Kiến đến, vừa muốn đi qua thì bị Chu Khắc giữ chặt, ánh mắt dò hỏi.

Giang Mạn nhỏ giọng: "Bạn của Lộ Lộ."

Hai người trao đổi ánh mắt, không bật đèn, Giang Mạn mang chăn từ trong phòng ngủ ra, giúp anh đắp lên. Đã hơn hai giờ sáng, tuy rằng mọi thứ đã tạm ổn, cũng không thể để một đứa trẻ hơn nửa đêm phải đi về nhà.

Bà lại lên tầng nhìn Lý Cửu Lộ, thấy cô ngủ say, mới yên lòng trở về phòng.

Một đêm này Giang Mạn ngủ không được tốt, được hai ba tiếng đồng hồ, bị một tiếng thét chói tai làm tỉnh giấc, đột nhiên tỉnh lại, quanh người yên tĩnh không có tiếng động.

Bà theo bản năng sờ sang bên cạnh, Chu Khắc không ở trên giường, bên chân của ông mở ra, đã không còn độ ấm.

Bên ngoài trời vẫn tối như cũ, khe hở rèm cửa không có một tia sáng, Giang Mạn nhìn đồng hồ, mới bốn giờ sáng.

Dù sao cũng không ngủ được, bà khoác bộ quần áo đơn giản lên, rửa mặt một lát, đi đến phòng bếp chuẩn bị bữa sáng.

Trùng hợp Chu Khắc từ bên ngoài vào, ông nhìn bà một cái, đi đến phòng tắm: "Sao em dậy sớm thế?"

"Vâng." Giang Mạn vừa uống nước vừa đi vào phòng bếp: "Anh vừa đi làm gì thế?"

"Anh không ngủ được, đi loay quanh trong sân một chút."

"Anh cũng ngủ không được à?"

Bước chân Chu Khắc hơi dừng, gật gật đầu: "Dù sao chuyện này cũng không nhỏ, trong lòng cũng có chút ảnh hưởng."

Không lâu sau, sắc trời dần sáng lên.

Đồng hồ sinh học của Lý Cửu Lộ luôn rất chuẩn, không cần báo thức, đúng giờ là rời giường.

Trong lúc tết tóc nhìn lướt nhìn chăm chăm vào tờ lịch, ngày hôm nay được đánh dấu bằng một vòng tròn đỏ rất lớn, cô thả tay xuống, ngồi yên trên

mép giường một lát.

Dưới tầng Giang Mạn lại thúc giục.

Cửu Lộ đáp một tiếng, lấy trong ngăn kéo tủ dưới cùng một cái túi trang phục màu đen, lấy quần áo ra cuộn cuộn, nhét vào cặp sách.

Khi ra đến cửa, cô quay đầu lại nhìn bàn học, thuận tay ném hộp gấp sao vào thùng rác.

Bầu không khí dưới tầng có chút đặc biệt, hôm nay Giang Mạn và Chu Khắc đều ngồi trên bàn ăn, trừ điều đó ra bàn ăn còn có thêm một người.

Trì Kiến đặt cổ chân lên đùi, vừa uống cháo vừa giương mắt nhìn cô đi xuống.

"Chào buổi sáng."

Cửu Lộ sờ sờ tóc: "Chào buổi sáng."

Giang Mạn đón cô: "Mau ngồi xuống ăn cơm, lát nữa cùng Trì....."

"Trì Kiến, thưa dì."

Giang Mạn vỗ vỗ đầu: "Xem trí nhớ của dì này, lúc nào cũng không nhớ được tên của người khác. Các con mau ăn đi, lát nữa còn đi học."

Cửu Lộ ngồi xuống bên cạnh Trì Kiến, lấy nửa cái bánh quẩy, từng miếng nhỏ từng miếng nhỏ đưa đến bên miệng.

Động tác khuấy cháo của Giang Mạn dừng một chút, nhìn về phía Trì Kiến, nói tiếp lời vừa rồi: "Tóm lại chuyện hôm qua dì rất xin lỗi, cũng hy vọng con đến trường học không nên nói linh tinh, dĩ sự sẽ ảnh hưởng đến Lộ Lộ."

Trì Kiến cười đến vô hại: "Dì yên tâm, con sẽ không nói."

"Vây là tốt rồi." Giang Mạn thở phào nhẹ nhõm, châm chước một lát, lại thêm một câu: "Các con phải cố gắng học tập tốt, chuyện khác không cần phải xen vào, bà ngoại dì sẽ bảo người giúp việc để ý chăm sóc nhiều hơn."

Trì Kiến lại cười: "Cảm ơn dì."

Hai người nói chuyện khách sáo.

Đối với việc Giang Mạn hiểu lầm, ban đầu Lý Cửu Lộ lười phải giải thích, hiện tại có muốn giải thích thì lại càng phiền phức, chỉ cần hỏi nguyên nhân đầu điểm cô sẽ không trả lời được, cho nên dứt khoát đóng chặt miệng.

Ra sân, mô-tô của Trì Kiến còn đỗ dưới chân tường, anh lấy 가방 tay phải yên xe: "Tôi đưa cô đi nhé?"

Hôm nay tinh thần anh sáng láng, tóc còn dính hơi nước ẩm ướt sáng khoái, so với người ngồi suy sụp dưới bậc thang tối qua giống như không phải là anh.

Cửu Lộ nói: "Không cần phiền anh, tôi tự đi được."

Trì Kiến gạt đầu, sai bước lên mô-tô, cũng không cưỡng cầu.

Lời đồn đãi truyền ra với tốc độ vượt xa virus, lần này với tình huống lần trước giống nhau, căn bản không cần Trì Kiến mở miệng, mọi người vẫn cứ đem chuyện ngày hôm qua ra nói ba hoa chích choè.

Cửu Lộ bước vào lớp học dẫn đến tiếng ồn ào không nhỏ. Tên Lương Húc đáng ghét phiền phức kia lại muốn tới đây, nửa đường bị Mã Tiểu Dã ngăn lại.

Trùng hợp lúc này chuông vào học vang lên, Lương Húc mới hậm hực từ bỏ.

Giữa trưa, giống như bình thường đến căn tin ăn cơm.

Hai người tìm một góc yên lặng.

Mã Tiểu Dã gấp cánh gà trong bát mình sang cho cô, quan tâm hỏi: "Hôm qua viện dưỡng lão xảy ra chuyện, cậu không bị dọa đến chứ?"

Cửu Lộ lắc đầu: "Không có."

"Không có là tốt rồi." Cậu ăn một miếng cơm: "Gần đây cậu còn học bỏ túi toán của thầy Mạnh không?"

Cô thờ dãi: "Ừ, vẫn đang học."

"Thầy dạy không tệ, thầy sau khi về hưu không hay nhận học sinh đâu, cậu phải trân trọng đấy."

Cửu Lộ không tỏ ý gì, gật đầu một cái.

Hôm nay Mã Tiểu Dã ăn không ngon miệng, chỉ ăn mấy miếng: "Vậy..... Tối nay cậu còn có thời gian đi ăn cơm không?"

"Có." Cửu Lộ ngẩng đầu, vẻ mặt khó hiểu: "Sao thế?"

"Không, không có việc gì, vậy tan học chờ cậu."

Cửu Lộ nói: "Cậu đi trước đi, tớ qua tìm các cậu sau."

Hết chương 15

Lời editor: Xung hô giữa Giang Mạn với Tri Kiến tớ thay đổi từng chương theo độ thân quen của họ đấy ạ, không phải nhầm lẫn gì đâu mọi người nhé. Chương 4 tớ đề tôi - cháu vì họ mới gặp nhau lần đầu nên còn khách sáo. Chương 7 tớ đề dì - cháu vì họ đã quen và trò chuyện nhiều hơn. Từ chương này trở đi tớ sẽ đề dì - con vì họ đã khá thân thiết và có thể sau này còn gặp gỡ nhiều nữa ạ.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Sau khi tan lớp học chính cô đến nhà thầy Mạnh, bịa lời nói dối, nói trong nhà có việc, buổi tối không có ai đón, nên cần về nhà trước, không thể học bù.

Sự việc trong viện dưỡng lão truyền ra khá ồn ào, thầy giáo Mạnh nghe được một ít, không nghi ngờ gì, cũng không gọi điện thoại về nhà Cửu Lộ, lập tức gật đầu đồng ý.

Lúc cô đến nhà hàng Hắc Long đã chậm mười lăm phút, không đi vào ngay, trước tiên đến phòng vệ sinh thay quần áo, cởi dây buộc tóc, dùng tay rũ tán loạn, lại dùng ít nước cao cao.

Bình thường cô không có thói quen trang điểm, thói son trên tay là vừa rồi đi ngang qua một cửa hàng tiện tay mua, soi gương bôi nhẹ hai cái, mím môi một chút, màu son dần dần lan ra. Môi căng mọng tự nhiên, mặt trắng nõn như sứ, mắt đen nhánh.

Cô sờ khuôn mặt của mình, ánh mắt thẳng tắp. Người trong gương hoàn toàn xa lạ, mặc một cái váy co giãn màu đen, vị trí ở rốn nối tiếp với váy, phần eo hai bên sườn thiết kế một hình thoi trống không, lộ một mảng da lớn ra bên ngoài, bàn tay đặt lên cũng không thể che kín hoàn toàn, váy xếp lớp, chỉ dài đến bắp đùi —— thật ra bộ trang phục này rất phù hợp với phong cách của Mạc Khả Diễm.

Cửu Lộ kéo phần vai đang hở quá rộng, hôm nay ăn mặc hơi thiếu vải so với ngày thường, cho dù ở trong phòng, cũng không nhìn được run rẩy vài cái.

Cô nhìn gương lần nữa, mới mặc áo lông vào, cầm cặp sách đi ra ngoài.

Đồ ăn trong phòng đã mang lên khá đầy đủ, biết cô muốn đến, Mã Tiểu Dã và Lương Húc cũng không cho mọi người động đũa trước, Lương Húc còn để lại vị trí trống bên cạnh mình.

Bảy tám người đang ngồi, có nam có nữ, ngày thường Cửu Lộ không hay chơi với bọn họ, cho nên phần lớn chỉ trông thấy quen mặt mà thôi.

Cô đi vào, ban đầu phòng khá ồn ào giờ lại đột nhiên yên tĩnh, ánh mắt mọi người đều dồn về đây, sau đó lại như không có việc gì dời chú ý đi chỗ khác, tiếp tục ồn ào.

Cô ngồi bên cạnh Lương Húc, cách Mã Tiểu Dã một người, Mạc Khả Diễm ngồi đối diện, hai bạn gái bên trái và phải là bạn của cô ấy, quan hệ dường như khá tốt.

Mấy người nhìn Lý Cửu Lộ, sau đó ghé đầu nói thầm cái gì đó.

Lương Húc trộm ngắm cô vài lần, sau đó ghé sát hỏi: "Cậu thả tóc ra à?"

"..... Đúng vậy."

Lương Húc gật đầu, cười đến đàn cả người: "Thật là xinh đẹp."

Cửu Lộ mỉm cười, không nói tiếp.

Bữa cơm diễn ra khá thuận lợi, mọi người tán gẫu vui vẻ, ba người bọn họ mỗi người ngồi một nơi, cho nên cũng không có quá nhiều cơ hội giao lưu.

Ăn xong đều hò hét đi ca hát, Lương Húc tích cực nhất, đi xe đạp đến KTV trước để đặt phòng, mấy người còn lại trao đổi trước cửa nhà hàng, định đi bộ đến.

Mã Tiểu Dã hỏi cô: "Bạn có đi hát không? Nếu không tớ đưa cậu về trước nhé?"

Cửu Lộ bất ngờ nắm lấy ngón tay cậu, nhẹ nhàng lay lay: "Dù sao hôm nay cũng không học bù, đi chơi một lát đi."

Mã Tiểu Dã ngơ ngẩn, hôm nay cô rất khác thường, cử chỉ thân mật như vậy trước mặt người khác trước kia cô chưa từng làm, mấy người chen chúc trước cửa, có ánh mắt đã nhìn lại đây.

Cậu thấp giọng hỏi: "Nếu về muộn, thế thì phải nói với mẹ cậu như thế nào?"

"Tớ ngồi một lát rồi đi."

Mã Tiểu Dã do dự: "Vậy nếu không....."

"Các cậu rốt cuộc có đi hay không?" Mạc Khả Diễm từ phía sau xông đến, tàn nhẫn đâm cậu một cái.

Cô ấy lớn tiếng, một cước đá bay cái lon trên bậc thang ra xa mấy mét, ánh mắt nhìn bọn họ căt gấu tức giận, kiềm chế lửa nóng đang bốc lên.

Mấy bạn nam khác mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, đáng vẻ đứng ngoài cuộc, chỉ có hai bạn gái kia đi lên khuyên bảo Mạc Khả Diễm, dỗ dành cô bước xuống cầu thang.

Không khí giương cung bạt kiếm, Lý Cửu Lộ đứng ở trên cao nhàn nhạt nhìn cô.

Mã Tiểu Dã ho nhẹ một tiếng, nhân cơ hội rút ngón tay ra, chống lên môi, nói một tiếng với người bên cạnh, dẫn đầu đi xuống cầu thang.

Lương Húc ở KTV chờ nửa ngày, thấy bọn họ chậm chạp đi đến, oán giận vài câu.

Phòng hát ở trấn Tiểu Tuyền rất ít, nhà này không tính là rộng rãi, ở bên trong một con ngõ nhỏ, Cửu Lộ ngạc nhiên phát hiện, nơi này chỉ cách "Văn nhân thiên hạ" hai ba cửa hàng, hơn nữa phong cách trang trí khá giống nhau.

Nhà ở mặt ngõ, trên tường bên ngoài vẽ một người phụ nữ gọi cảm, một cánh cửa hẹp, phòng trước chỉ dựa vào một bóng đèn chùm chiếu sáng, bên trong cũng không có nhiều phòng, phòng riêng ở hai sườn hành lang, cuối nhà là vệ sinh và cửa sau, cửa mở ra, có mấy người trẻ tuổi dựa vào bên cạnh hút thuốc. Bọn họ thấy một nhóm người đi vào, huyết sắc với mấy cô gái trong đó.

Mạc Khả Diễm tâm tình không tốt, gờ ngón giữa, kéo tới mấy tiếng cười không có ý tốt.

Mã Tiểu Dã kéo cô một cái, vội vàng lôi kéo mọi người chào hỏi rồi tiến vào bên trong phòng riêng.

Phòng cũng không lớn, miễn cưỡng chứa được tám người. Cửu Lộ đi sau Mã Tiểu Dã, theo sát cậu ngồi vào góc.

Không biết là ai chọn bài hát, tiếng hô vang vọng phòng, tiếng nhạc đập thình thịch, ánh đèn thay đổi liên tục, có người hét to, cũng có người theo tiết tấu nhạc nhảy loạn xạ, không khí điên cuồng quên mình được tạo ra dễ dàng.

Mã Tiểu Dã hơi dấn vào cô, lớn tiếng nói: "Bạn có hát không, muốn tớ giúp cậu chọn một bài không?"

Lý Cửu Lộ cũng ghé sát vào, nghe xong lắc lắc đầu.

"Cũng được, tớ đi hát một bài đây."

Cậu đứng dậy, khi hai chân bước qua Cửu Lộ, bị cô nhẹ nhàng túm lấy góc áo: "Đừng hát nữa, có thể ngồi với tớ một lát không?"

Xung quanh quá ồn, nhưng Mã Tiểu Dã vẫn nhìn ra được qua khẩu hình.

Mặt cô bị ánh đèn sắc sỡ phân cách thành các mảng màu sắc khác nhau, mắt lại đen bóng, im lặng nhìn cậu, dường như bây giờ cô đưa ra bất kể yêu cầu gì, cậu đều không thể từ chối.

Mã Tiểu Dã giương mắt, theo bản năng nhìn đến một góc khác, cảm xúc trong mắt Mạc Khả Diễm cậu xem hiểu, cậu lộ ra vẻ mặt khó xử với cô, đứng vài giây, lại ngồi về chỗ.

Thành phố phương bắc, mùa đông đủ máy sưởi, qua hai ba bài hát đã thấy nóng lên, gương mặt đông lạnh lát sau đã trở nên hồng hào.

Lý Cửu Lộ cởi áo lông ra, sửa sang lại lần váy, váy đen co giãn ôm chặt lấy cơ thể, càng lộ vẻ nhỏ gầy, ánh đèn ấm áp, đầu vai và eo cô trắng mịn như tuyết.

Cảm giác có hai ánh mắt rơi trên người cô, Cửu Lộ nghiêng đầu nhìn qua.

Mã Tiểu Dã bị bắt tại trận, ánh mắt cậu đại ra, ngồi thất thần.

Cửu Lộ hỏi: "Váy tớ có đẹp không?"

Suy nghĩ bay bổng của cậu được kéo về, nhưng không nghe rõ cô vừa nói gì.

Lý Cửu Lộ cười cười, cũng không nói lại.

Ở một hướng khác có ánh mắt nhìn cô với lực sát thương như trước, trắng trợn thể hiện lòng thù địch nhìn cô chằm chằm, lực nhấn nhai đã bên bờ bùng nổ.

Cửu Lộ dựa vào lưng ghế phía sau, liếc nhìn cô ấy một cái, lại chuyển tầm mắt về màn hình.

Triệu Huy lớp A2 đang dùng giọng khàn khàn rống một bài tình ca kinh điển, cậu lấy bàn tay che ngực, cong lưng, hát đến tê tâm liệt phế.

Lương Húc đang nghe rất vui sướng, bị hai bạn nam khác đuổi đi mua rượu.

Không lâu sau, cậu xách vào sáu chai rượu với bốn bình hồng trà, mông ngồi chưa kịp nóng, lại bị sai đến cửa hàng bán lẻ đối diện mua đồ ăn vặt.

Mã Tiểu Dã mở bình hồng trà đưa cho Lý Cửu Lộ, lát sau tự mở cho mình một chai rượu, hai người đều nhìn chung về một hướng, ngồi im không tiếng động nhưng trong lòng mỗi người đều chất chứa tâm sự.

Triệu Huy hát xong, lại đổi đến người khác, tiếng hát mềm nhẹ của con gái giúp phòng được thanh tĩnh trong chốc lát.

Cửu Lộ đặt hồng trà xuống, khi ngồi về chỗ, bỗng nhiên quay đầu nhẹ hôn xuống khuôn mặt Mã Tiểu Dã, cơ thể cũng theo đó mà nhẹ nhàng dựa lên người cậu.

Sống lưng Mã Tiểu Dã cứng đờ, nghiêng đầu nhìn Mạc Khả Diễm, không ai biết cô đang cắn thuốc lá, hộp thuốc trên tay bị siết đến méo mó, không nháy mắt nhìn bọn họ chằm chằm.

Trùng hợp Lương Húc từ bên ngoài về, ném hai túi đồ ăn vặt qua, mọi người đồng loạt nhào lên.

Cậu cười nắc nẻ đẩy bọn họ ra, chọn ra hai gói khác nhau định ném cho Lý Cửu Lộ, nhưng khi ánh mắt nhìn đến, đột nhiên ngậm ngẫn cả người.

Mã Tiểu Dã cùng tầm mắt của cậu chạm vào nhau, trong lòng có cảm giác không ổn, cảm giác giấy không gói được lửa.

Nỗi lo lắng của cậu là không thừa, không chờ Lương Húc mở miệng hỏi, một bóng người lướt qua khoeo mắt, Mạc Khả Diễm đột nhiên đứng lên, nhanh chóng tắt nhạc đi. Tiếng người ồn ào đột ngột lộ ra, sau đó vì nghe thấy tiếng nhạc biến mất mà đột nhiên im bặt.

Mọi người ngẩng đầu, hai mặt nhìn nhau.

Mạc Khả Diễm khoanh tay đi đến trước mặt hai người: "Các người thân mật đủ chưa?"

Lý Cửu Lộ ngồi thẳng.

Cô ấy từ trên cao nhìn xuống: "Thân mật đủ rồi thì nói rõ ràng cho tôi."

Mã Tiểu Dã đứng lên, nóng lòng ngăn cản: "Khả Diễm....."

"Cậu mẹ nó cầm miệng." Mạc Khả Diễm chọc nhanh vào mũi cậu, ngực phập phồng không ngừng: "Cậu là một thằng đàn ông, hôm nay nói rõ cho tôi nghe."

Người ngoài cuộc không hiểu gì, Triệu Huy đi lên trước, có ý muốn khuyên bảo vài câu nhằm xoa dịu không khí.

"Không phải chuyện của cậu, đứng ra bên cạnh đợi đi." Mạc Khả Diễm không chịu.

Bản thân Triệu Huy cũng rất kiêu ngạo, không nặng không nhẹ đặt chai rượu lên trên bàn, xoay người đi ra cửa.

Mã Tiểu Dã chưa kịp ngăn cản, không khí lâm vào căng thẳng.

Mấy người khác cũng tìm cơ rời đi trước, trước khi đi, hai bạn nữ thì thầm to nhỏ với Mạc Khả Diễm vài câu, còn không quên hung hăng liếc xéo Lý Cửu Lộ một cái.

Lương Húc đi lên trước: "Rốt cuộc tại sao lại thế này? Cậu với Lý Cửu Lộ....."

Mã Tiểu Dã vỗ vỗ vai cậu: "Trở về rồi nói cho cậu, cậu cũng đi về trước đi."

Khuyên can mãi, cuối cùng Lương Húc lạnh mặt rồi đi, cửa đóng lại, trong phòng chỉ còn lại ba người bọn họ.

Hai quả cầu nhấp nháy trên đầu yên lặng xoay tròn, phía dưới màn hình còn đang chạy lời bài hát, lại không phát ra một tiếng nhạc nào.

Mã Tiểu Dã hít sâu một hơi: "Khả Diễm đừng gây rắc rối nữa, để tớ đưa cậu về khách sạn trước....."

"Tôi với Mã Tiểu Dã cái gì cũng đều làm rồi." Cô ấy nói với cô.

Lý Cửu Lộ đang nghịch ngón tay thì dừng lại, sau đó tiếp tục nghịch.

Mã Tiểu Dã quát lớn: "Mạc Khả Diễm!"

Từ bây giờ đã xé rách da mặt, Mạc Khả Diễm cũng không sợ cái gì, cô ấy ngồi lên bàn, nằm sấp người xuống nhìn cô: "Ngày đó tôi với Mã Tiểu Dã hôn nhau trước cửa khách sạn, tôi đoán cậu đã nhìn thấy."

Mạc Khả Diễm khẳng định chắc nịch, sau đó dứt khoát hỏi: "Cậu với Mã Tiểu Dã chia tay, cần điều kiện gì?"

Cửu Lộ trước sau vẫn luôn cúi đầu, nhẹ nhàng phun ra một ngụm khí nhỏ, nhìn về phía cậu: "Muốn chia tay sao?"

Giờ phút này, nam sinh chói lóa như ánh mặt trời thích cười trước đây đã không còn, cậu chán nản ngã ngồi lên sofa, ngón tay nắm chặt tóc.

Cửu Lộ yên lặng hỏi: "Đúng không?"

Cách thật lâu, cô nghe thấy một tiếng đáp mơ hồ.

Lý Cửu Lộ nhìn xuống mặt đất: "Trước đây đã từng nói, tớ tiếp nhận được việc chia tay, nhưng rất khó tha thứ phản bội. Cậu cùng cô ấy ở bên nhau, vì sao không nói gì?"

Mã Tiểu Dã bỗng dừng nhìn về phía cô, hai mắt đỏ hồng: "Cửu Lộ tớ..... Tớ sợ cậu....."

Cô nhẹ nhàng lắc đầu.

Mạc Khả Diễm cũng bình tĩnh lại: "Ba người chúng ta cũng nên chấm dứt việc này, tôi với Mã Tiểu Dã không thể luôn luôn lén lút." Cô ấy chống hai tay lên bàn: "Lý Cửu Lộ, coi như bọn tôi nợ cậu, nói một chút đi, làm thế nào mới có thể bỏ qua tất cả?"

Cửu Lộ nói: "Không cần đâu."

"Tôi không thích nợ người khác, bất kể xuất phát từ nguyên nhân gì, tôi với Mã Tiểu Dã vẫn sẽ ở cùng một chỗ, cũng không coi là vơ vãng, nên bồi thường như thế nào, tùy cậu định đoạt."

Cửu Lộ cúi đầu phát ngốc.

Mạc Khả Diễm chờ một lát, dần dần không còn kiên nhẫn: "Cậu nói chuyện đi chứ."

Cô trầm mặc.

Mạc Khả Diễm bị thái độ này của cô làm cho tâm phiền ý loạn, không nhịn được hét lớn: "Rốt cuộc muốn thế nào, cậu mau ra điều kiện đi."

Lần này, Lý Cửu Lộ khẽ nâng cằm: "Tôi ra điều kiện sao?"

"Cậu ra điều kiện." Cô ấy kiên định nói: "Bất kể là cái gì, tôi đảm bảo hoàn toàn tiếp nhận."

Lý Cửu Lộ gạt đầu, ánh mắt dừng ở mấy chai rượu trên mặt bàn, nghĩ ngợi: "Vậy thì tung xúc xắc đoán lớn nhỏ đi, đoán sai uống rượu, mười hai chai rượu, uống xong sẽ bỏ qua tất cả."

Khi cô nhàn nhạt nói ra lời này, Mạc Khả Diễm lại không khỏi ngần ra. Lúc này bỗng nhiên hiểu được, hóa ra từ lúc bắt đầu Lý Cửu Lộ đã chơi đùa mình, chờ chính bản thân mình nhảy vào.

Mạc Khả Diễm nhìn cô nửa phút: "Cậu cho rằng tôi không dám sao?"

Cửu Lộ không nói chuyện, nhìn thẳng cô ấy.

Cô ấy cũng nhìn chằm chằm Lý Cửu Lộ, lắc đầu cười: "Xem ra cậu không đơn giản như tôi nghĩ."

Lý Cửu Lộ không tỏ vẻ gì.

"Cậu đã sớm biết tôi bị dụ ứng với cò." Cô ấy chắc chắn nói: "Được thôi, vậy cứ làm theo lời cậu nói đi."

Hết chương 16

Bạn đang đọc truyện *Thư Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Lời khuyên của Mã Tiểu Dã không còn tác dụng, cuộc chiến giữa hai người con gái, ai lùi bước trước, người đó sẽ thua. Mạc Khả Diễm gọi người phục vụ lấy hai cái cốc và mười viên xúc xắc đến, lại gọi người dọn mười hai chai rượu đặt lên trên bàn.

Mỗi một cốc chứa năm viên xúc xắc, đèn lớn bật lên, trong tích tắc phòng sáng trưng.

Hai người ngồi trên hai đầu sô pha, Lý Cửu Lộ kéo tay áo lỏng đến khuỷu tay, tóc cũng buộc lại, phần da thịt trắng nõn ở cổ và bờ vai lộ ra càng nhiều. Cô mở cốc, đặt năm viên xúc xắc vào, đóng chặt, nâng lên lắc lắc.

Động tác của cô không tính là thành thạo, một loạt động tác thông thả lưu loát hoàn thành.

"Tôi đoán trước à?" Cửu Lộ hỏi.

Mạc Khả Diễm vẫn luôn quan sát động tác của cô, cười lạnh, rồi tùy ý lắc cốc của mình vài cái, úp ngược trên bàn: "Cậu trước đi."

Lý Cửu Lộ gạt đầu, hơi mở cốc ra một góc nhỏ, liếc nhanh một cái rồi lại úp xuống, đoán một lát, nói con số theo quy tắc: "Ba viên nhị."

Mạc Khả Diễm nhanh chóng nói: "Bốn viên tam."

Cửu Lộ nghĩ nghĩ: "Bốn viên tứ."

"Mở." Mạc Khả Diễm không do dự, lật mở điểm số của mình đầu tiên, của cô ấy lần lượt là một viên nhị, ba viên tam, một viên ngũ.

Cô ấy hát cầm với cô, Cửu Lộ mở cốc của mình ra, điểm số là ba viên nhị, hai viên tứ.

Hai người mười viên xúc xắc, tổng cộng mới có hai viên tứ, cho nên Lý Cửu Lộ thua.

Mạc Khả Diễm nhướn mày, đổ đầy ly rượu đầy đến trước mặt cô.

Cửu Lộ cau mày uống hết, bắt đầu một vòng mới.

Lần này đổi sang Mạc Khả Diễm đoán trước, cô ấy nâng cao cánh tay, lắc cốc đựng xúc xắc theo tiết tấu, khi úp lên trên bàn, nói năng khí phách.

"Bốn viên ngũ." Lần đầu tiên Mạc Khả Diễm đoán đã ra số rất lớn.

"..... Bốn viên lục."

"Mở."

Hai người theo thứ tự là một viên tam, hai viên ngũ, hai viên lục; hai viên nhị, một viên ngũ, một viên lục.

Cửu Lộ thua, Mạc Khả Diễm lại giúp cô rót đầy.

Qua mấy hiệp, Lý Cửu Lộ đều thua, rất nhanh đã uống cạn một chai rượu. Cô chỉ cảm thấy ý thức tỉnh táo, tứ chi lại không điều khiển được, độ ẩm trên mặt cũng tăng lên, trong cơ thể như thiêu như đốt, vô cùng khô nóng.

Mã Tiểu Dã dần dần ngồi không yên, muốn tiến lên ngăn cản, Mạc Khả Diễm lạnh lùng liếc cậu một cái, khiến lời nói đến bên miệng của cậu bị cứng rần ngăn lại.

Cửu Lộ chậm chạp, nhẹ nhàng vỗ lên gương mặt: "Tiếp tục đi."

Lần này cô xúc trước, Lý Cửu Lộ cẩn thận mở cốc ra, luôn luôn bắt đầu rất vững vàng: "Hai viên nhị."

Cô ấy nói theo: "Ba viên tứ."

"Bốn viên tứ."

Mạc Khả Diễm có chút do dự, nhìn lại điểm số của mình, chần chừ một lát: "Mờ."

Cửu Lộ liếc nhìn cô ấy một cái, mở cốc xúc xúc ra, điểm số của cô là một viên nhị, bốn viên tứ.

Mạc Khả Diễm không cần xem lại, cô ấy thua.

Mã Tiểu Dã ở bên cạnh khá căng thẳng, dướn người về phía trước, nắm tay để trên môi nhìn cô ấy.

Mạc Khả Diễm nhìn chằm chằm chén rượu trước mặt, phồng má, thở ra một hơi dài, cô ấy nhìn Lý Cửu Lộ, ngẩng đầu lên, quyết tâm uống sạch.

Ván tiếp theo Mạc Khả Diễm thua. Cô ấy lại uống một ly.

Đến khi mờ lần nữa, Mạc Khả Diễm cảm giác rõ ràng cơ thể không thoải mái, cánh tay lộ ra bên ngoài xuất hiện từng mảng mụn ngứa ửng đỏ, vừa ngứa vừa đau, cổ họng cảm giác như có dị vật chặn lại. Cô ấy gọi người phục vụ lấy thêm hai chai nước khoáng, một hơi uống cạn nửa bình, quệt miệng: "Đầu tiếp."

Cửu Lộ đặt cốc xuống, nhàn nhạt nhìn cô ấy: "Nếu không thì thôi vậy."

Mạc Khả Diễm không thêm nói, cánh tay lắc lắc hai cái rồi úp xuống bàn, sau khi nhấc lên lộ ra một khe hở, ánh mắt hơi nghiêng sang bên cạnh: "Ba viên tứ."

Sự do dự lén lút lần này Cửu Lộ nhìn thấy rõ ràng, cô di chuyển tầm mắt: "Mờ." Mở cốc, bên trong có một viên tứ, hai viên ngũ, hai viên lục.

Mà Mạc Khả Diễm là bốn viên tam, một viên ngũ, không có một viên tứ nào.

Mạc Khả Diễm chịu thua gật đầu, cầm lấy chai rượu tự rót đầy cho mình, giờ về phía Cửu Lộ: "Đã đánh cuộc thì phải chịu thua."

Nhưng cô ấy vừa mới uống hai ngụm, ly rượu bị ngoại lực tác động chòng chành từ khoe miệng chảy ra, Mã Tiểu Dã cầm cổ tay cô ấy, đoạt lấy ly rượu, uống một hơi cạn sạch.

Lý Cửu Lộ nâng mắt, lẳng lặng nhìn cậu.

"Lộ Lộ, cô ấy dị ứng với cồn, hơn nữa nếu tiếp tục như thế, uống tiếp sẽ xây ra án mạng." Giọng điệu Mã Tiểu Dã chứa ý cầu xin, chuyện đến bước này, bất cứ giá nào cũng phải ngăn cản.

Cậu hiền ngang lẩm liết nói: "Người cần phải xin lỗi cậu là tớ, người vẫn luôn tự ý giấu điểm cậu cũng là tớ, nếu nói muốn trừng phạt ai, vậy trước tiên phải là tớ, vì thế cô ấy thua tớ sẽ thay cô ấy uống."

Cửu Lộ bình tĩnh nhìn Mã Tiểu Dã, loại lạnh nhạt như thế này khiến người ta không biết được ý của cô là gì.

Giờ phút này rốt cuộc cô cũng hiểu rõ, Mã Tiểu Dã không hề thuộc về cô, mà loại trạng thái đối lập này, cũng làm cô cảm thấy xa lạ.

Cửu Lộ thu hồi tầm mắt, cười nói: "Được thôi."

Cô cảm cốc, trong lòng yên ổn không gợn sóng, ngược lại Mạc Khả Diễm rất áp lực, tự mình làm loạn trận đấu.

Thời gian dần dần trôi qua, rượu trên bàn rất nhanh biến thành chai rỗng, Cửu Lộ thua vài lần, chỉ cảm thấy càng ngày càng hưng phấn. Mạc Khả Diễm bên kia lại mờ hơi lạnh đầy đầu, Mã Tiểu Dã ngồi trên mặt đất bên cạnh, cúi đầu, áo thun có một mảng nước, còi hai cái cúc áo trước ngực, say như vụng bần.

Thật ra lúc này Cửu Lộ cũng nhưc đầu như muốn nứt toác, cô xoa huyệt thái dương, nhìn đồng hồ một cái.

Còn thừa ba chai, cô gọi phục vụ lấy thêm mấy cái ly, lần lượt rót đầy: "Một ván quyết định thắng thua đi."

Cô không hỏi ý kiến Mạc Khả Diễm, cái cốc ở trong tay lắc lắc một lát, đoán trước: "Sáu viên tứ."

Mạc Khả Diễm giật mình, một loạt ly rượu trước mặt này không thể không làm cô ấy phải cẩn thận hơn, hơn nữa quan sát cả đêm, quy luật đoán điểm số của Lý Cửu Lộ vẫn luôn là từ nhỏ đến lớn, bắt đầu đều giữ lại một chút, lần đầu tiên vừa mới đoán đã ra lớn như vậy, cho nên nhất thời không phán đoán được cô nói thật hay là nói dối.

Mạc Khả Diễm cảm giác trái tim đều đang run rẩy, Mã Tiểu Dã cúi đầu sát đến ngực, cậu liên tục uống hết bảy chai, đã là cực hạn, hơn nữa mấy thứ trên bàn này, chỉ sợ uống đến chết.

Cô ấy cố nén giọng nói không khỏe, thoáng mở cốc ra, cô ấy có một viên tứ, cũng có nghĩa Lý Cửu Lộ cần ít nhất năm viên tứ, mới dám đoán như vậy.

Mạc Khả Diễm không tin cô sẽ may mắn như vậy, cắn chặt răng: "Mờ."

Lý Cửu Lộ chống đầu, một tay nhẹ nhàng mở cốc ra, trên bàn có năm viên xúc xắc nho nhỏ, mỗi một viên đều là tứ.

Mạc Khả Diễm không khỏi tròn to mắt.

"Khó có được vận may như vậy." Cửu Lộ đứng lên: "Các cậu chậm rãi uống, tôi đi WC một lát."

Cô cúi đầu ra cửa, khi xoay người, không cẩn thận va vào một người, mùi khói thuốc xộc vào mũi, đôi tay đối phương đỡ lấy bờ vai nhẵn nhụi của cô.

Lý Cửu Lộ nghe thấy một loạt tiếng cười quái dị xa lạ, bỗng nhiên ngẩng đầu, người này mặc một bộ cao bồi màu xanh, nhuộm tóc đỏ, dường như là một trong ba người đã chạm mặt lúc mới vào KTV, bọn họ nghiêng người ngậm thuốc lá, quần áo không chỉnh tề, thoát nhìn không giống người tốt.

Cửu Lộ tránh đi, bước sang bên cạnh một bước.

Người đàn ông kia cười cười chặn lại.

Lý Cửu Lộ đẩy hắn ta ra bước lên, nhanh chóng trốn vào nhà vệ sinh.

Cửa nhà vệ sinh đóng chặt, tiếng vui cười càng lúc càng xa, cô thở phào một hơi.

Cửu Lộ đi đến trước gương, thả tay áo xuống, kéo áo lên trên vai. Hắt nước lạnh lên mặt, khô nóng không giảm, cả cơ thể vẫn bay bổng như trên mây.

—— "Có cần thiết không?"

Tiếng nước chảy ào ào, trong đầu cô bỗng nhiên xuất hiện bốn chữ này, nhưng làm thế nào cũng nhớ không nổi là ai nói.

Cửu Lộ ghé sát mặt, nhìn mình trong gương, đứng ngây ngốc một lát, bỗng nhiên cảm thấy không có gì vui, muốn về nhà.

Khi cô từ nhà vệ sinh đi ra, ba tên con trai kia đã tránh đi, Cửu Lộ muốn về phòng lấy quần áo, chưa kịp xoay người, cổ tay đã bị một người nắm chặt, mạnh mẽ kéo cô về phía cửa sau.

Sau khi Lý Cửu Lộ biết đó là Mạc Khả Diễm, không giãy giụa nữa.

Mạc Khả Diễm một chân đá văng cửa sau, "Rầm" một tiếng vang lên nặng nề, cánh cửa đập vào vách tường sau đó bật trở lại. Cô ấy dùng tay đỡ, theo quán tính kéo Cửu Lộ ra, đẩy lưng cô dựa vào vách tường.

Gió lạnh chợt ủa đến, không khí xung quanh đều là sương mù trắng xóa, Cửu Lộ chỉ cảm thấy không khí hít vào vừa lạnh vừa khô, lông tơ ở vai và sườn eo dựng đứng.

Ánh sáng trong ngõ nhỏ tối tăm, ven tường đối diện chứa gỗ, bể cá, còn có xe máy bỏ đi và xe ba bánh.

Chỗ này rất yên tĩnh, chỉ có hai ba cửa hàng đằng xa hiện lên vài đốm lửa nhỏ, lại trùng hợp bị đồ bỏ đi ngăn cách, dường như giờ phút này không có ai.

Trì Kiến cùng Hồng Dụ dựa vào cây khô hút thuốc, bị tiếng động bên này hấp dẫn ánh mắt, phía trên cửa sau KTV cũng lấp bóng đèn, ánh sáng mỏng manh ở trong gió lay động không ngừng, bao phủ hai bóng dáng nhỏ gầy phía dưới.

Hồng Dụ nổi lên tính lăm chuyen: "Ôi, hai cô bé."

Trì Kiến cảm điều thuốc, ánh mắt tĩnh lặng.

"Mấy cô gái nhỏ bây giờ đều coi mở như vậy à? Mùa đông còn để hở da thịt?" Hồng Dụ huych khuỷu tay vào người Trì Kiến: "Thấy không? Cô bé đang dựa tường mặc váy đen kia kia, bờ vai thật mẹ nó trắng."

Trì Kiến hút một ngụm thuốc.

Hồng Dụ: "Thấy không hả?"

"Thấy." Trì Kiến không thèm để ý hỏi: "Qua Duyệt nhà anh có trắng như thế không?"

Hồng Dụ liếm môi dưới, thật sự nghiêm túc nhớ lại: "Hình như không có." Anh ấy nghiêng đầu nhìn anh, cười nói: "Vợ chồng già cả, trắng hay không trắng cũng đã chẳng làm sao..... Chú đang nghĩ cái gì vậy?"

Trì Kiến hắt cẳm: "..... Cô ấy."

"Cô ấy làm sao?"

"Trang phục con mẹ nó rất thiếu vải." Trì Kiến nhàn nhạt nói.

Hồng Dụ hiểu rõ Trì Kiến, giọng điệu rõ ràng không trôi chảy, hướng chỉ chưa đến mức phải nói lời thô tục. Cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, còn

muốn tiếp tục hỏi thêm vài câu, bên kia đột nhiên truyền đến tiếng tát, chỉ thấy cô gái tóc ngắn xòe tay, tự tát lên mặt mình hai cái, nhìn đáng vẻ, lực tay dường như không nhỏ.

Hồng Dụ chấn động: "Cái đệt, thế này cũng được à!"

Mạc Khả Diễm đã không biết trên người chỗ nào đau chỗ nào ngứa, xuống tay quá nặng, hai má tê rần.

Cửu Lộ nhìn chăm chăm vào cô ấy, nhất thời không kịp phản ứng, qua một lát, rốt cuộc nghẹn ra một câu: "Bạn làm gì vậy."

Mạc Khả Diễm: "Những ly rượu đó Mã Tiểu Dã không uống, hai cái tát này tôi muốn bồi thường cho cậu."

Cửu Lộ không biết mở miệng như thế nào.

Mạc Khả Diễm dứt khoát nói: "Tôi không am hiểu đóng vai người vô tội nhỏ yếu, việc chưa thông báo mà tôi và Mã Tiểu Dã đã ở bên nhau, là tôi sai. Nhưng giấu diếm, là bởi cậu ấy và tôi từng nói chuyện, quá khứ của cậu....."

"Quá khứ làm sao?" Giọng Cửu Lộ rất thấp, cắt ngang lời nói của cô ấy.

Mạc Khả Diễm nhìn cô: "Tóm lại ngay từ đầu các cậu đã sai rồi, đổi sang một loại quan hệ khác có lẽ sẽ hợp lý hơn."

Lý Cửu Lộ nhẹ nhàng cười: "Bạn ở vị trí này, nói thế không thấy thẹn với lương tâm à?"

"Tùy cậu nói như thế nào." Cô ấy nhún nhún vai.

Cửu Lộ ngừng vài giây: "Quá khứ với chuyện này không liên quan đến nhau, phản bội chính là phản bội, vô liêm sỉ chính là vô liêm sỉ, hà cớ gì phải nói đến đẹp đẽ như thế."

"Tôi đồng ý." Cô ấy tỏ rõ lập trường lần nữa: "Nhưng tôi sẽ không từ bỏ Mã Tiểu Dã, luôn có một người phải rời bỏ, tôi hy vọng đó là cậu."

"Được."

Mạc Khả Diễm kinh ngạc nhìn cô vài giây, không nghĩ tới cô sẽ thoải mái như vậy, xác nhận nói: "Bạn nói thật à?"

Cô gật đầu.

Mạc Khả Diễm không khỏi nhìn cô với con mắt khác, dùng vài giây, kéo cửa sau ra: "Bạn có vẻ không vô hại như bên ngoài." Cô ấy quay đầu, nghiêm túc nhìn kỹ cô: "Còn có, trang phục này không phù hợp với cậu."

Điểm này Cửu Lộ đồng ý, chỉ cảm thấy lạnh, cũng muốn nhanh chóng đi vào nhà.

"Còn có vấn đề nữa." Mạc Khả Diễm ngập ngừng: "Bạn chơi xúc xắc giỏi, hay hoàn toàn nhờ vào may mắn?"

Lý Cửu Lộ ăn ngay nói thật: "Tất cả đều có. Mẹ tôi chơi khá tốt."

Mạc Khả Diễm đi rồi, cách nửa phút, cô cũng tính toán đi vào.

Cửa còn chưa mở, bên trong có tiếng cười mắng từ xa tới gần. Cửu Lộ dự cảm không lành, nhanh chóng lùi về sau vài bước, giấy tiếp theo, cánh cửa mở tung.

Cửa xuất hiện ba tên con trai, trong đó có tên tóc đỏ đỡ cô ở cửa nhà vệ sinh.

Bọn họ ngăn trước cửa, ánh mắt đều nhìn cô, cả người đầy mùi rượu, khó ngửi đến ngạt thở.

Hết chương 17

Bạn đang đọc truyện *Thử Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Ba tên kia đại khái khoảng hơn hai mươi, một người vóc dáng cao to, một người tóc đỏ, một người khác mặc áo somi hoa. Người bọn họ đầy mùi rượu, trong miệng mỗi người ngậm một miếng thuốc, thấy rõ ngoài cửa có người cũng sưng sốt, phát hiện là người khác phái, mấy đôi mắt đều quét loạn xạ trên người cô.

Tên "Tóc đỏ" kia nhận ra Lý Cửu Lộ, huyết một tiếng với cô, đi đến bên cạnh tên vóc dáng cao to ghé tai nói nhỏ vài câu.

Theo đó một loạt tiếng cười dâm tà nổ ra.

"Tron mìn lăm à?"

"Mày thử xem."

Lý Cửu Lộ mơ hồ nghe được đoạn đối thoại này, ở đây tốt xấu lẫn lộn, vàng thau hỗn tạp, gặp phải loại người như này cũng không có gì lạ.

Cô bước sang bên phải hai bước, định vòng qua bọn họ, từ khe cửa bên cạnh lên đi.

Tên cao nhất vắn eo, phần hông kề sát khung cửa: "Em gái này, hình như em không thường đến đây nhỉ, anh chưa từng gặp em."

Cửu Lộ nhanh chóng lùi về sau một bước, buổi tối hôm nay quá tệ, đáng ra không nên tỉnh ngộ muộn như vậy, nếu bị thua thiệt, quả thật là mất nhiều hơn được.

Cô cảnh giác: "Ngại quá, bạn tôi còn đang chờ, không thấy tôi trở lại chắc sẽ ra ngoài này tìm tôi đấy."

"Vậy thì thật là tốt, chúng ta cùng nhau chơi đùa thôi." Tên mặc áo somi hoa cũng không quan tâm, đi lên trước, muốn ôm Cửu Lộ.

Cửu Lộ nghiêng người tránh đi, trong lòng hoảng hốt.

Sau phổ tối tăm, cuối là ngõ cụt, chỉ có một cái bóng đèn trên đỉnh đầu chiếu sáng. Ba người này rõ ràng đã uống say, cử chỉ hành động cực kỳ lớn lối càn rỡ, dưới tình huống này làm ra cái gì, đã không còn trong phạm vi khống chế của lý trí.

Tìm Lý Cửu Lộ đập thình thịch, bước sang bên cạnh một bước.

Lập tức có người tiến lên ngăn cản.

Cô đi sang sườn bên kia, tên vóc dáng cao to bỗng nhiên duỗi tay đặt lên vai cô, không biết là cố ý hay vô tình, bàn tay hần ta trượt xuống phía dưới, trực tiếp kéo áo lông của cô xuống.

Làn da ở vai trái Cửu Lộ lộ ra càng nhiều, có thể thấy nội y bên cạnh. Bộ ngực hơi nhô lên, mang một vẻ đẹp trẻ trung, sạch sẽ.

Trong khoảnh khắc, bọn họ lộ ra vẻ mặt vừa đáng khinh vừa tham lam, chăm chú nhìn bộ ngực của cô.

Trong lòng Cửu Lộ hoảng sợ, lập tức xoay người, cúi đầu sửa sang lại.

Lúc này một người trong đó rú lên quái dị: "Ồi, thật mẹ nó chơi trội đấy, còn có hình xăm kia."

"Chỗ nào? Ở đâu vậy?"

"Ở bả vai bên trái đó." Tên cao to chỉ cho tên "Tóc đỏ" xem.

"Tóc đỏ" muốn tới gần: "Tao xem ghi chữ gì." Tên đó hí hóp mắt: "Đây là cá à? Còn có chữ viết là gì đây, Mã..... Dã?"

"Đéo, đó là nhớ "Trì" (1) mà, không thấy đứng gần nhau à."

"Rõ ràng là tách ra mà."

"Ha ha, mày mẹ nó uống nhiều quá, hoa mắt rồi."

Mấy người hùng hổ cãi cọ, không kịp nhìn rõ, rất nhanh áo lông đã che đi bả vai trắng nõn.

Tên cao to chưa thoả mãn, liếm liếm hàm răng.

"Áo somi hoa" càng thô bạo, tiến lên một bước, động tác ngang ngược kéo áo Cửu Lộ xuống.

Lý Cửu Lộ níu chặt ngực áo, biết lần này chọc vào phiền phức lớn, tiếng nhạc trong KTV đình tai nhức óc, hét lớn cầu cứu căn bản không làm được chuyện gì. Cô cắn chặt môi dưới, yêu cầu bản thân giữ bình tĩnh, cố gắng tìm một biện pháp lui đi nguyên vẹn.

Nhân lúc mấy người xô đẩy vài cái, đầu óc cô không ngừng suy nghĩ, ánh mắt vừa chuyển, bỗng nhiên nhớ tới một nơi.

Trong lòng cô tính toán khoảng cách giữa hai ba cửa hàng, cùng với tốc độ chạy của mình.

Bên kia không có ánh sáng, đồ vứt đi che khuất phần lớn tầm mắt và đường đi, bên ngoài giống như không có ai, mà cửa sau "Văn nhân thiên hạ" cũng

không mở ra, càng không thể biết.

Cửu Lộ định đánh cuộc một phen, cố gắng khống chế giọng điệu: "Nếu không chúng ta đi vào, ngồi uống với bạn của tôi một ly nhé?"

"Áo somi hoa" đứng sau lưng cô: "Được, vậy em nói trước cho bọn anh biết, chữ này là chữ gì?"

"Chữ này là....." Cô rừ mắt, thấy có một cánh tay giơ lại đây, cắn lên một phát, không lưu tình chút nào.

Tiếng kêu rên vang vọng khắp phố.

Thừa dịp mấy người không phòng bị, cô đẩy tên "Tóc đỏ" chắn ở phía trước ra, nhanh chân chạy ra bên sườn ngõ nhỏ.

Nhưng không kịp nhìn con đường phía trước, Cửu Lộ cảm thấy trước mắt tối sầm, có thứ gì đó từ trên đầu chụp xuống, bao chặt chẽ lên người cô.

Mùi hương có ba phần quen thuộc xông vào mũi, có một cánh tay ôm chặt lấy cô, từ phía dưới khe hở nhìn ra, Cửu Lộ nhìn thấy đôi chân dài thẳng tắp và đôi giày da màu đen được lau chùi đến bóng loáng.

Cô không nhìn thấy người kia là ai, nhưng thật kỳ diệu, cô lại đoán được, loại tín nhiệm này không biết đã bắt đầu từ khi nào, lo lắng thấp thòm trong khoảnh khắc được xua tan.

Sau lưng có tiếng tức giận mắng mỏ cùng tiếng bước chân đuổi theo vang lên.

Cơ thể Cửu Lộ nhoáng lên một cái, cảm giác rất kích thích và hưng phấn.

Trì Kiến giũ áo ra, bọc lấy toàn bộ cơ thể Lý Cửu Lộ, không cần dùng lực, lấy chân đá vào bụng một tên.

Bọn họ uống không ít rượu, cơ thể không ổn định, tay chân tên "Tóc đỏ" đang ra tứ phía ngã xuống đất không dậy nổi.

Trì Kiến đặt chân dài xuống mặt đất, lùi một bước về phía sau lấy đà, lại nhấc lên, làm động tác giả đá chân, thấy tên đó ôm đầu, đổi thành mũi giày tàn nhẫn đá một cước.

Từng tiếng tru tréo vang lên, hai người khác cuối cùng cũng phản ứng lại, tỉnh rượu được hơn nửa, về mặt dữ tợn xông lên: "Mẹ nó, mày đi tìm chết đi."

Trì Kiến không kịp cử động, Hồng Dụ bỗng nhiên từ phía sau xông lên, trong miệng ngậm thuốc lá, trong tay nắm gậy gộc, đẹp trai ngời ngời mà mạnh mẽ vung vẩy.

Không quá vài giây sau, có hai người lao đến như con gió, là Bàn Tử và Vạn Bằng.

Trong nháy mắt, bọn họ quật ngã toàn bộ ba tên lưu manh.

Một tay Trì Kiến còn dùng áo bao lấy người Lý Cửu Lộ, nhân nhả gạt đầu: "Được, chính là ý đấy."

Hồng Dụ ném cây gậy xuống, bàn tay xoa xoa thái dương: "Lần này trông thế nào, có khí phách hay không?"

Trì Kiến sờ môi: "Kém hơn so với anh đây." Trời rét đậm như thế này mà anh chỉ mặc một cái áo sơ mi trắng, vạt áo sơ vin vào trong quần đen, tạo hình cool ngầu, một bên đầu gối hơi cong, tay rút túi quần, đứng lười biếng.

"Đúng là không biết xấu hổ." Hồng Dụ cười mắng: "Thời điểm ông đây ra ngoài lẩn lộn, chú em còn mặc quần thùng đũng đi tiểu mà chơi với bùn đất, mau gọi một tiếng anh nghe xem nào."

Trì Kiến hất cằm, từng câu từng chữ: "Tôi là bố anh đấy."

"Đệt." Anh ấy xách viên gạch lên, làm bộ muốn ném qua.

Bàn Tử cùng với Vạn Bằng giả vờ đi lên ngăn cản Hồng Dụ. Chơi đùa trẻ con như vậy, mấy người quậy đến không biết mệt.

Nghịch đủ rồi, Hồng Dụ ném gạch xuống, vỗ vỗ tay: "Sắp mốc đến nơi rồi, hôm nay có thể tính là thả lỏng gân cốt."

Hai người Vạn Bằng là do nghe được tiếng động mà chạy ra, còn không hiểu rõ tình huống: "Anh Dụ, vì sao lại đánh bọn họ ạ?"

"Ai biết được." Hồng Dụ hất cằm: "Em hỏi nó kìa."

"Vì sao hả, anh Kiến?" Bàn Tử chuyển hướng sang Trì Kiến: "Không phải các anh đang ra ngoài hút thuốc sao?"

"Ừ hút thuốc, thuận tiện hăng hái làm việc nghĩa." Giọng điệu anh mang ý trêu chọc, cổ tình lớn tiếng nói cho ai đó nghe.

Bàn Tử: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Trì Kiến chỉ chỉ người trong lòng: "Cứu vớt thiếu nữ ngu ngốc rơi vào tay lưu manh, tránh dẫn đến án cường gian." Cô không đồng ý giãy giụa vài cái, anh không kiên nhẫn: "Cô đừng có nhúc nhích."

Yên lặng một lát, Cửu Lộ lại động đây: "Tôi không thờ được." Giọng của cô nhỏ nhỏ yếu ớt, đã nhẩn nhẹn dưới áo nửa ngày rồi, không nghĩ tới mấy người không chịu về mà cứ đứng đây tán chuyện.

Lúc này Trì Kiến mới buông cô ra, cô khoác áo lông của anh, đầu lộ ra, sợi tóc dính đầy mặt.

"Trí nhớ tốt nhỉ?" Anh lạnh mặt, bỗng nhiên trầm giọng.

Cô cúi đầu, mím môi không nói.

Nhìn một lúc lâu, Trì Kiến bỗng nhiên nghiêng răng nghiêng lợi chỉ vào mũi cô: "Đáng ra nên dừng lại xem một lát, để bọn họ lột sạch cô."

"Anh....."

"Tôi cái gì mà tôi?" Anh banh mặt, ngực phập phồng dồn dập mấy cái.

Hồng Dụ tiến lên một bước, đẩy ngực anh: "Không sao là được rồi mà, vừa rồi chú còn ngứa ngứa như khi cào tim ấy."

Bàn Tử với Vạn Bằng cũng trộm liếc mắt nhìn nhau, giúp đỡ nói sang chuyện khác.

"Vậy, ba người đang nằm trên mặt đất phải làm sao bây giờ?"

"Nói chuyện cho tốt." Hồng Dụ vỗ vỗ Trì Kiến: "Anh đi chào hỏi ông chủ, để xem ông ta xử lý chuyện này như thế nào."

Anh ấy kéo cửa sau ra, chưa kịp nhắc chân, bỗng nhiên lại có hai người lão đảo ngã tới, một nam một nữ, cô gái đang cố gắng diu chàng trai.

Hồng Dụ nhanh nhẹn nhảy ra, vỗ ngực, vừa định chửi ầm lên.

"Lý Cửu Lộ!" Người nọ hét lớn, toàn thân phả ra mùi nôn mửa khó chịu.

Mạc Khả Diễm tốt rất nhiều sức lực, kéo Mã Tiểu Dã đến đầu phố.

Mã Tiểu Dã hoàn toàn không phối hợp, mạnh mẽ vịn vịn với cô ấy: "Lý Cửu Lộ!"

Cửu Lộ đứng ở phía sau, không nói một tiếng nhìn bọn họ.

Mã Tiểu Dã giãy giụa xoay người, không biết có nhận ra cô không, ánh mắt tan rã, đập đập ngực của chính mình: "Lý..... Cửu Lộ, em thật là vô tâm"

Mạc Khả Diễm hung hăng véo mạnh vào hông cậu, hy vọng cậu có thể tỉnh táo một chút.

"Đừng véo..... Đau, tớ không say....." Cậu đứng cũng không vững, ngón tay chỉ vào Lý Cửu Lộ đã lệch sang hướng khác: "Em là đồ nhát gan..... Tim của em đâu rồi hả....."

Lý Cửu Lộ đứng trong gió lạnh, ánh mắt nhàn nhạt, cô phát hiện nội tâm mình rất bình thản, một chút tức giận hay đau lòng đều không có. Cô nghĩ cảm xúc đã ập ù bao lâu, muốn bùng nổ một lần, lại bỗng nhiên cảm thấy tất cả đều không đáng.

Trì Kiến lúc này đã bình tĩnh lại, nghiêng đầu nhìn cô, lại nhìn về hướng Mã Tiểu Dã.

"Đáng đời em..... Cứ thế đi, em mẹ nó đáng đời....."

Lý Cửu Lộ không giải thích, không tức giận, biểu tình trên mặt cũng nhìn không ra cảm xúc.

Trì Kiến rất ghét bỏ liếc nhìn cô một cái, lấy khuỷu tay chọc chọc cô: "Cậu ta đang mắng cô đấy, thế mà cũng nhẩn nhẹn được à?"

Cửu Lộ gạt mình, vẻ mặt thoáng dần ra: "Cậu uống nhiều rồi, đi nhanh đi."

"Có liên quan, liên quan đến em à? Tớ không đi..... Cậu đừng kéo tớ....." Cậu vùng ra khỏi Mạc Khả Diễm, nói năng lộn xộn: "Anh không nợ em..... Lý Cửu Lộ..... Em mẹ nó..... Quá bắt nạt người khác....."

Đến một giọt nước mắt của cậu cũng chưa rơi, mặt lại nhẩn nhé, kêu gào.

Ở đây, người không ít cũng không nhiều lắm, không tính xa lạ cũng không tính quen, cũng chưa từng nói chuyện, yên lặng bao phủ lên mọi người.

Trì Kiến đứng bên cạnh cô, nội tâm bức bối.

Nhưng mà, Mạc Khả Diễm không kéo được Mã Tiểu Dã, cậu muốn chọc vào vai Cửu Lộ: "Lúc này em có hài lòng không hả?"

Trì Kiến nghiêng đầu thở ra một hơi.

"Anh đã cùng, cùng Khả Diễm ở bên nhau, em chính là đồ ngốc....." Bị rượu quấy phá, những cảm xúc được chôn dưới đáy lòng cậu đều phun trào.

Trì Kiến nhẹ chế giễu một tiếng, tháo khuy áo ở cổ tay.

"..... Đồ ngốc, bị....."

"Tôi đánh chết cậu ——" Động tác của Trì Kiến nhanh như tia chớp, một quyền vung ra, âm cuối biến thành khẩu hình.

Mã Tiểu Dã ngã xuống đất không dậy nổi, cuối cùng cũng yên tĩnh.

Trì Kiến tàn nhẫn đá lên mông cậu hai phát, từ trên cao nhìn xuống, chậm rãi bẻ cổ tay: "Ngừng được chưa?"

Mã Tiểu Dã nằm trên mặt đất hai giây, định đứng thẳng dậy, Trì Kiến cúi người, túm cổ áo cậu lôi lên. Mặc Khả Diễm tiến lên muốn tách bọn họ ra, Trì Kiến tránh đi, chỉ vào mũi cô ấy: "Cút xa ông đây ra một chút, ông đây không muốn đánh phụ nữ."

"Anh mẹ nó dám!"

"Cô thử xem!" Tiếng nói của anh còn lớn hơn cả cô ấy.

Mặc Khả Diễm bị Trì Kiến dọa sợ, mắt thấy Mã Tiểu Dã lại bị đâm thêm vài cú, ánh mắt cô ấy chuyển hướng sang Lý Cửu Lộ, lớn tiếng nói: "Cậu nhìn cái gì mà nhìn, còn không nhanh kéo kẻ điên kia ra đi!"

Mặc Khả Diễm tiến lên túm lấy cô.

Cửu Lộ đứng yên không nhúc nhích, lùi về sau tránh đi: "Bây giờ không còn liên quan đến tôi rồi."

Sau khi mọi việc đã yên ổn, 9 giờ, Trì Kiến đưa Lý Cửu Lộ về viện dưỡng lão.

Hai người đứng trước cổng lớn, chớp mắt lại ngây ngốc.

Trong lúc vội vàng, cô mặc áo lông của Trì Kiến về, cặp sách để ở KTV, mà chìa khóa cổng lớn và cửa nhà đều để ở trong cặp.

Lý Cửu Lộ cả người đầy mùi rượu, quần áo không chỉnh tề, nếu tùy tiện gõ cửa đi vào, chạm mặt Giang Mạn, sẽ không có biện pháp giải thích, không tránh được ăn đập.

Hai người song song đứng dưới chân tường, Trì Kiến châm một điếu thuốc. Anh ăn mặc đơn bạc, khi ra khỏi cửa chỉ tùy tiện khoác áo khoác lên người, khí lạnh từ dưới chân tràn lên, không có một chỗ ấm áp.

Anh khom lưng dậm chân vài cái: "Trèo tường đi vào nhé?"

Cửu Lộ ngẩng đầu, cảm thấy không có nhiều khả năng: "Quá cao." Cô im lặng một chút: "Trời rất lạnh, nếu không anh đi trước đi."

Trì Kiến liếc xéo cô một cái: "Cô thì sao, định ở chỗ này qua một đêm à?"

Lý Cửu Lộ mím môi, rụt cổ vào trong cổ áo.

Trì Kiến buồn bực thở dài, qua vài giây: "Vừa rồi cô nghĩ cái gì thế, cặp sách cũng không cầm về?"

"..... Quên mất."

"Thế sao cô không quên mất chính mình luôn đi?"

Lúc này anh không còn quá giận, bộ dáng không được tự nhiên có chút buồn cười, Cửu Lộ không muốn tranh luận với anh, quay đầu đi, không hé răng.

Cây cỏ thụ đối diện chỉ còn cành khô, gió thổi qua, cành cây khô cằn đong đưa vài cái.

Đứng vài phút, Trì Kiến hít hít mũi, mở di động nhìn đồng hồ: "Bây giờ cô có cảm giác gì?"

"Ồ?"

"Không phải chia tay rồi sao?" Trì Kiến nhìn cô, không thêm che dấu biểu tình bỏ đá xuống giếng.

"Đúng vậy." Cửu Lộ lút tay giữa cơ thể với bờ tường: "Có chút hối hận."

"Gì cơ?" Anh lớn tiếng.

Cô cười khê: "Hối hận sau việc hôm nay, chắc là phải tan rã rồi."

Tâm Trì Kiến trùng xuống, xụ mặt: "Không buồn à?"

Cửu Lộ nhìn ánh đèn đối diện, lâu sau mới cho anh đáp án: "Nếu tôi nói không quá buồn, anh sẽ nghĩ như thế nào?"

"Tôi thì có thể nghĩ như thế nào."

Cả khuôn mặt anh đều khắc rõ ba chữ —— tôi vui vẻ.

Nhưng anh cố gắng không thể hiện cảm xúc ra ngoài, kiềm chế nửa ngày: "Cô đừng nên nghĩ nhiều như vậy, nói không chừng gặp được người còn tốt hơn, ví dụ như....."

Cửu Lộ nghiêng đầu nhìn anh.

"Ví dụ như anh." Anh nháy mắt, nửa đùa nửa thật.

Cửu Lộ cười cười, buông tiếng thở dài: "Không buồn, có chút không muốn buồn, dù sao cũng đã bốn năm." Cô ngừng một chút: "Nhưng mà lời Mạc Khả Diễm nói, có lẽ là đúng."

"Cô ấy nói cái gì?"

Lý Cửu Lộ lắc lắc đầu.

Trì Kiến không tiếp tục truy hỏi, hai người đứng ở bờ tường lại gần nhau một lát, anh lạnh đến không chịu nổi: "Đến đây nào, trèo tường."

Anh vòng quanh bốn phía viện dưỡng lão một vòng, ở sườn phía nam tìm được một nơi đặt chân. Toàn bộ tường rào tuy có độ cao giống nhau, nhưng phía nam thê đất hơi cao, thêm đó cạnh tường có hai ba tầng gạch đỏ, nên nhìn qua cũng không phải khó có thể vượt qua. Điều đáng vui mừng chính là, chỗ này ở nơi tối tăm không có người của viện dưỡng lão, có làm ra tiếng động nào, cũng sẽ không bị phát hiện.

Trì Kiến đứng trên đồng gạch, nhón chân, vừa vặn có thể thấy tình hình trong viện.

Anh ngoắc ngón tay với Cửu Lộ: "Cô ngồi lên đó trước đi, sau đó chờ tôi."

Trì Kiến cởi áo khoác ra ném sang bên cạnh, hai tay đặt cạnh nhau, đầu gối hơi cong: "Tới đây."

Lý Cửu Lộ nhìn anh, do dự.

Trì Kiến không kiên nhẫn thúc giục: "Quá lạnh, cô đừng chần chừ nữa."

Thời tiết rất lạnh, anh chỉ mặc sơ mi trắng, thân hình ở trong bóng đêm có vẻ rất đơn bạc.

Cửu Lộ cắn răng một cái, đứng trên đồng gạch, chân trái dẫm lên lòng bàn tay anh, một chân khác đạp lên mặt tường, mượn lực của anh, miễn cưỡng trèo đến đầu tường.

Trì Kiến cử động, bàn tay đổi vị trí đỡ hông cô.

Hôm nay ăn mặc quá mỏng, Cửu Lộ miễn cưỡng cảm nhận được anh dựa vào, cơ thể nháy mắt cứng đờ, mà Trì Kiến lại giống như rất chăm chú, tay không di chuyển, vô cùng đứng đắn nói: "Thật thần cái gì, tự mình dùng sức đi."

Phí không ít sức lực, cuối cùng Lý Cửu Lộ cũng bò được lên trên.

Trì Kiến lui ra phía sau vài bước, xắn ống quần, tiến lên, bật nhảy, không cố sức một chút nào mà nhảy lên.

Tư thế nhảy đẹp đẽ của chàng trai hiện ra trong tích tắc, Trì Kiến không dừng lại, cánh tay chống lên tường mượn lực, nhanh nhẹn nhảy lên, hai chân nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Anh lùi ra sau nhìn một cái, mở tay ra cho cô, hạ giọng: "Đưa tay cho tôi."

Cơ thể Lý Cửu Lộ rất lạnh, chân lại mềm, nơi này cách mặt đất còn cao hơn hai mét, không có người giúp, không có chỗ chống đỡ, dường như một con gió cũng có thể thổi bay cô.

"Đừng sợ, tôi đỡ được mà."

Tiếng nói của anh bị bóng đêm che lại, vừa trầm ấm mà lại nhẹ nhàng chậm rãi.

Cửu Lộ trong lòng khê rung động, nhìn người thanh niên phía dưới, ánh mắt anh chăm chú, chỉ nhìn cô, chỉ vươn tay về phía cô. Giờ phút này, trở thành

tất cả những gì mà cô có thể dựa vào.

Gió lạnh lại thổi đến, giống một thanh kiếm sắc, đâm trúng đại não cô.

Cửu Lộ ngẩng đầu, nhìn về phía tầng ba nhà cũ đang ẩn hiện ánh đèn, dường như trong nháy mắt, mọi chấp niệm trong lòng đều buông xuống.

"Tới đây, Lộ Lộ."

Lý Cửu Lộ đưa tay ra.

Trì Kiến nắm lấy, lưu loát ôm cô xuống dưới, an toàn rơi xuống đất.

Hai người bước vào trong sân, đứng bên ngoài quan sát một lúc, lại nhìn cửa sổ tầng ba của nhà cũ. Văn phòng của Giang Mạn và Chu Khắc cạnh nhau, hai ngọn đèn đều sáng lên, hiển nhiên bọn họ còn đang xử lý công việc, chưa về nhà.

Lý Cửu Lộ lấy chìa khóa dự phòng dưới thảm trước cửa, khẽ khàng mở cửa phòng ra, cô có tật giật mình quan sát xung quanh một lúc, sau khi xác nhận an toàn, mới nghiêng người chui vào.

Bước vào phòng, máy sưởi đập vào mặt, cuối cùng Cửu Lộ thở dài một hơi.

Trì Kiến theo sát phía sau, xoay người đóng cửa.

Cô do dự một chút: "Anh....."

"Đừng để tôi nói cô là người không có lương tâm"

Cửu Lộ chớp chớp mắt.

"Đề tôi bị chậm trễ."

Lời định nói bị nuốt trở lại, đôi mắt Lý Cửu Lộ nhìn sang hướng khác, đóng chặt miệng.

Hai người đứng ở hiên cửa im lặng một lát, không đợi bật đèn, bên ngoài mơ hồ truyền đến tiếng nói chuyện.

Cửu Lộ cùng anh liếc nhau, không khỏi nín thở.

Không quá vài giây, tiếng nói chuyện càng ngày càng gần, tạm dừng trong chốc lát, tiếng chìa khóa tra vào ổ vang lên.

Hết chương 18

(1): Tên Mã Dã gồm 2 chữ 马也, nếu viết ghép 2 chữ này lại sẽ ra chữ Trì trong Trì Kiến là 驰. Vì thế hình xăm trên lưng Cửu Lộ nếu nhìn tách 2 chữ ra sẽ là tên của Mã Dã, còn ghép lại sẽ thành chữ "Trì". Còn chữ "nhớ" mà tứ đề (nhớ "Trì") nguyên văn là niệm vừa có nghĩa là đọc, vừa có nghĩa là nhớ nên tứ đề nhớ cho tình cảm ạ ^.^

Lời editor: Các cậu có thấy anh Kiến nhà chúng ta chơi thâm không ạ >~< Đòi nào anh nhà chịu thiệt đâu cơ chứ ^.^ Mà chương này tác giả viết dài quá, hơn 4w chữ, khổn khổ vì edit T.T

Bạn đang đọc truyện *Thư Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Trì Kiến phát hiện Lý Cửu Lộ cũng không phải là tự nhiên ngốc, cô tùy từng tình huống mà chậm chạp hay nhạy bén, ví dụ như hiện tại.

Bên ngoài, chìa khóa thành công cắm vào ổ khóa.

Cô phản ứng nhanh hơn so với bình thường, kéo Trì Kiến, sờ soạng trong bóng đêm xông lên tầng hai.

Cửa lớn mở ra, cùng lúc đó, cửa phòng trên tầng hai "Rầm" một tiếng khép kín.

Giang Mạn cùng Chu Khắc đi vào, bà nghe thấy tiếng động: "Lộ Lộ à? Là con đúng không?"

Chu Khắc bật đèn, đặt văn kiện mang về lên tủ giày: "Hình như còn chưa về, để anh đi đón một chuyến."

"Không phải, vừa rồi em nghe thấy tiếng động." Giang Mạn khom lưng kéo khóa đôi boots xuống: "Lộ Lộ, con đang ở trên đấy à?"

Không quá vài giây, có tiếng đáp rầu rĩ từ trên tầng hai chuyền xuống.

Lý Cừu Lộ quá hiểu Giang Mạn, chuyền đầu tiên sau khi bà về nhà là đun nước ấm, sau đó cời áo khoác rồi lên tầng nhìn cô.

Trên tay còn lôi kéo một người như đang cầm củ khoai lang nóng bỏng, thả cũng không được, ném cũng không xong, lúc này anh lại bình tĩnh hơn so với cô, về mặt thành thoi mà nhìn cô sốt ruột.

Cừu Lộ mở đèn ra, theo bản năng quay người lại khóa cửa.

Tri Kiến dựa vào tường không nhúc nhích, có ý tốt mà nhắc nhở: "Cô làm thế này có khác gì "lạy ông tôi ở bụi này" không?"

Động tác của Cừu Lộ chợt dừng, bỗng đứng phản ứng lại. Ngày thường cô không có thói quen khóa cửa, nếu hôm nay khóa, không nói đến việc sinh nghi, Giang Mạn muốn tiến vào, cô nên mở hay không mở đây?

Phòng cũ không có cách âm, dưới tầng truyền đến tiếng nói chuyện, Giang Mạn đang sửa sang lại cái gì đó, đột nhiên nhắc tới tên cô.

Cừu Lộ phản xạ có điều kiện run lên, đôi mắt đảo đảo nhìn xung quanh, ánh mắt nhìn đến tủ quần áo ở cuối giường.

Cô túm Tri Kiến đi, anh chậm chạp đi theo, thái độ lười nhác.

Cừu Lộ mở cửa tủ ra, đẩy anh vào bên trong, tiếp theo kéo khóa áo lông ra, nhanh chóng cời, rồi đưa cho anh.

Tri Kiến vóc dáng cao lớn, khom lưng ngồi trong đồng quần áo, ôm áo lông, ngoan ngoãn chịu sự an bài của cô.

"Anh đừng lên tiếng nhé." Cừu Lộ nhỏ giọng dặn dò.

Ngoài cửa vang lên tiếng giày kéo kẹt đi lên cầu thang.

Cô muốn đóng cửa tủ, Tri Kiến: "Tôi phải nhắc nhở cô, trên người cô mùi rượu còn chưa tan, còn có trang phục này....." Anh quét mắt liếc cô từ trên xuống dưới một cái.

Lý Cừu Lộ cũng theo ánh mắt của anh nhìn xuống phía dưới, liền sùng sốt —— mặc dù giấu được Tri Kiến, nhưng cô lại phải đối mặt với một vấn đề khác, làm thế nào vẫn không trốn thoát được.

Móng tay cô đặt lên trên môi, khẽ nhủ mày, tuy rằng cố gắng không chế biểu cảm, nhưng nội tâm đã cuộn cuộn nổi sóng.

Tri Kiến rất thích nhìn dáng vẻ này của cô, trong mắt cô chứa nhiều nội dung phong phú, biểu cảm cũng sinh động, người khác dễ dàng đoán được giờ phút này cô đang nghĩ cái gì.

Tiếng nói ngoài cửa càng ngày càng gần, cô ngẩng đầu: "Vậy phải làm sao bây giờ?"

Tri Kiến đi ra, hát cầm về phía phòng vệ sinh.

Lý Cừu Lộ dừng một lát, lập tức ngẫm hiểu.

Gần như là ngàn cân treo sợi tóc, cô đẩy Tri Kiến, bản thân vừa mới vào phòng vệ sinh, cửa phòng lại bị mở ra.

Phòng ốc xây theo lối cổ điển, phòng vệ sinh đặc biệt chật hẹp, không đến hai mét vuông, phân ra bởi một cái bệ cao, bồn cầu vẫn theo kiểu ngồi xổm, bên cạnh bồn rửa tay hai người đang đứng chen chúc với nhau. Không biết Tri Kiến di chuyển từ lúc nào, một tay chống lên tường, một tay đỡ bồn rửa tay, bao lấy cô ở phía sau cửa.

Cừu Lộ quay lại, ngay sau đó hô hấp liền rối loạn.

Mặt anh gần trong gang tấc, một luồng hơi thở phả vào mũi, mềm mỏng, dịu dàng, mang theo hơi thở ngây ngô của một chàng trai trẻ.

Cừu Lộ thoáng cúi đầu.

Bên ngoài, Giang Mạn sớm đã đi vào: "Lộ Lộ? Con đang làm gì thế?"

Thấy cô cúi đầu không nói, anh dè dặt cơ thể: "Nói chuyện đi."

"Con, con đang tắm."

Lý Cừu Lộ không còn đường lui, đẩy đẩy ngực anh.

Trước cửa có bóng người đang đứng yên: "Tiếng đóng cửa của con làm mẹ hết hồn, cứ tưởng con bị làm sao." Giang Mạn hơi dừng lại: "Là do vừa mới vào hả con?"

Trì Kiến cử động tay, mở vò hoa sen ra.

Trong khoảnh khắc, một dòng nước lạnh từ trên đỉnh đầu hai người chút xuống.

"A ——" Cừ Lộ thất thanh kêu to.

Vài giây sau, Giang Mạn gõ cửa dồn dập: "Lộ Lộ, xảy ra chuyện gì vậy con? Có phải con ngã hay không?"

Dòng nước rơi xuống đuôi tóc và đầu vai trần của Cừ Lộ, Trì Kiến dùng tay bao lại, quần chặt lấy cô xoay người, bọt nước phun vào lưng anh, sơ mi trắng ướt sũng nước, màu sắc làn da bên trong ả hiện có thể thấy được.

Cừ Lộ vội nói: "Không có việc gì đâu mẹ, nước lạnh quá ạ."

"Con bé này, lúc nào cũng làm người khác lo lắng." Giang Mạn giận dữ nói một câu, tâm cũng thả lỏng: "Điều chỉnh nhiệt độ một chút, cẩn thận cảm lạnh. Mẹ ngồi trong phòng con một lát, tắm xong nhìn xem hôn nay con học thế nào."

Cừ Lộ ngốc cả người, ngẩng đầu nhìn Trì Kiến: "..... Vâng."

Bóng người trước cửa di chuyển, bên ngoài không còn tiếng nói.

Sau lưng Trì Kiến còn bị nước phun vào, bây giờ nhiệt độ đã tăng lên, hơi ẩm dưới vò hoa sen dần dần lan tỏa.

Cừ Lộ lui về phía sau một bước, đứng lên trên bệ cao, thuận tay kéo anh lại gần, hai người đều đứng lên trên.

Tiếng nước chảy róc rách, một tia nước chảy xuống sàn lát gạch trắng xanh, Trì Kiến vẩy vẩy nước trên cánh tay, ngẩng đầu, lơ đãng gãi mái tóc đang rũ xuống của cô lên.

Tiếng của Cừ Lộ nhỏ đến mức gần như không nghe thấy: "Tự tôi làm được mà."

Trì Kiến dựa lại vào góc tường, thấp giọng: "Bên cạnh còn có mấy sợi."

Cô nhanh chóng gạt lên.

Trì Kiến nhìn dáng vẻ kia của cô, bỗng nhiên cười cười, nhỏ giọng hỏi: "Tối nay cô có uống nhiều không?"

"Không đến hai chai."

"Thế đã say rồi à?"

"Có một chút." Cừ Lộ nói: "Hình như liên quan đến gen di truyền, bố mẹ tôi đều không thể uống nhiều."

Trì Kiến gật gật đầu: "Bây giờ có tỉnh rượu hay không?"

Gió lạnh thổi qua, tinh thần lại căng thẳng cao độ, bây giờ trừ bỏ cơ thể còn có cảm giác mơ hồ, khó chịu đã giảm đi rất nhiều.

Cừ Lộ nói: "Tỉnh."

"Tôi nghĩ rằng cô sẽ ngăn cản tôi." Anh bỗng nhiên nói.

"Ngăn cản cái gì cơ?"

Trì Kiến nói: "Lúc tôi đánh Mã Tiểu Dã."

Cừ Lộ ngập ngừng, nhớ tới một màn trong ngõ nhỏ kia: "Anh xuống tay cũng có chút tàn nhẫn đấy."

"Ác lắm à?" Anh cúi đầu đè thấp: "Cô đau lòng à?"

Cừ Lộ rũ mắt xuống "Hừ" một tiếng.

"Biết khi đó tôi nghĩ cái gì không?" Trì Kiến hừ lạnh, giọng nói trầm thấp: "Lúc ấy nếu cô thật sự đi đến cản tôi, tôi sẽ....."

"Làm sao?"

Trì Kiến nhìn đôi mắt trong veo của cô, đột nhiên không còn khí thế, yếu ớt nói: "Tôi sẽ mặc kệ cô."

Trong lúc này, nhiệt độ nước càng ngày càng cao, sương mù ngưng tụ trên không trung, sau đó chậm rãi lan rộng xuống dưới, gương càng mờ ảo, trên tường dính đầy bọt nước, cả phòng vệ sinh như mây mù giăng núi.

Không khí như vậy khá phù hợp với giọng điệu của anh, có chút hương vị mê hoặc lòng người.

Cửu Lộ không hé răng, mở mắt, khom lưng điều chỉnh độ ẩm.

Phòng vệ sinh vừa chật chội vừa ẩm ướt, lẫn lộn một đêm, nóng lạnh xen kẽ, bây giờ quần áo còn dính trên người, Cửu Lộ không quá dễ chịu.

Đứng một lát, cô nhìn cửa một cái: "Nếu mẹ tôi vẫn không đi thì phải làm sao bây giờ?"

Trì Kiến nhún vai: "Tôi không biết."

Tâm trạng anh lại đang rất tốt, cơ thể nhàn nhã dựa vào vách tường, chân dài bắt chéo nhau, hai tay đứt túi quần, dường như không có cảm giác lo lắng, còn rất hưởng thụ tình cảnh này.

Cô lấy chuỗi hạt dưới cổ tay ra, cúi đầu, ngón tay tết lại tóc theo đường tết cũ, buộc đuôi tóc lại.

Bím tóc rời rạc, lộ nửa bên tai.

Lý Cửu Lộ ngẩng đầu, Trì Kiến nhìn chăm chăm vào vành tai cô.

Hơi nước mờ mờ, ánh mắt anh khiến người ta có cảm giác không nắm bắt được.

"Sau này cô với cậu ta còn qua lại với nhau không?" Anh bỗng nhiên nghiêm túc hỏi.

Cửu Lộ trong lòng hơi phán đoán, không đáp đúng chủ đề: "Làm sao thế?"

Trì Kiến đột nhiên tới gần.

"Lý Cửu Lộ, em đừng giả ngu với anh." Anh nhẹ nhàng băng quơ nói với cô.

"Tôi không giả vờ....." Cả cơ thể Cửu Lộ dính sát vào tường, bàn tay không tự giác đưa về phía trước, chống lên ngực anh.

Toàn bộ hành động này đều lặng yên không một tiếng động, ai cũng không dám làm ra tiếng động lớn.

Trì Kiến chống bàn tay lên vách tường, ngón cái cách vành tai cô chưa đến hai centimet, dáng người cô quá thấp, lại cúi đầu, gần nhau như vậy, chỉ có thể nhìn thấy xoáy nhỏ sạch sẽ trên đỉnh đầu cô.

"Anh thích em."

Bên tai cô "Ong" một tiếng nổ tung, phản ứng bản năng của cơ thể vượt qua kiểm soát của đại não, có một lúc nào đó không thể suy nghĩ, cảm giác tim đập và hít thở đều không thông, mỗi giây đồng hồ trôi qua đều như bị kéo dài.

Tuổi thanh xuân mười tám mười chín, ba (1) chữ này có lực sát thương rất lớn.

Xung quanh đều yên lặng, chỉ còn tiếng dòng nước theo tiết tấu rơi xuống đất.

Trì Kiến cảm giác được sự thay đổi của cô, giọng nói khàn khàn: "Bây giờ nói ra đã đủ hiểu chưa?"

"Hửm?" Yết hầu anh khẽ lẫn lộn.

"..... Đủ hiểu rồi."

Sau khi liên hệ tên anh với hình xăm sau lưng, Lý Cửu Lộ đã đoán ra tâm tư của anh, chỉ là không đoán trước được anh sẽ trực tiếp như vậy, cô còn muốn giả ngu, nhưng kỹ thuật diễn dìm tốt cũng không đủ tầm qua mắt anh. Cô chỉ đơn giản đáp đúng sự thật.

Vài giây im lặng, Cửu Lộ hỏi: "Anh thường xuyên thổ lộ với con gái như vậy à?"

Trì Kiến nghiêng đầu: "Ồ WC là lần đầu tiên."

"....." Cô cắn môi, dùng sức đẩy anh ra một chút, lại hỏi: "Tên trên lưng tôi, là anh có ý đúng không?"

Trì Kiến thề, chẳng qua là vừa khéo. Tối hôm Lý Cửu Lộ đến "Văn nhân thiên hạ", anh nhìn thấy hai chữ viết ngay ngắn trên giấy "Mã Dã", ban đầu bị cô làm cho tức chết, không thấy được điểm giống nhau giữa hai cái tên, đến khi nhìn ra, cảm thấy tất cả đều do vận mệnh sắp đặt.

"Chắc là do vận mệnh sắp đặt nhỉ." Anh nhìn cô, bụng ngón cái nhẹ cọ lên gạch men sứ.

Cửu Lộ lười nghe anh luyên thuyên: "Tôi không....."

Nói còn chưa dứt lời, Trì Kiến đột nhiên che miệng cô lại.

Cô giãy giụa.

"Suýt ——" Trì Kiến đặt ngón trỏ lên môi.

Thời gian hai người ở bên trong không tính là ngắn, trước cửa lại có một bóng người đi đến.

Giang Mạn gõ gõ cửa: "Lộ Lộ, sao lại chậm như vậy, con định tắm đến bao lâu nữa?"

Lý Cửu Lộ lấy tay anh ra, tạm thời tắt vòi hoa sen đi: "Mẹ, con không nghe rõ."

"Mẹ hỏi con khi nào thì tắm xong."

"Dạ." Cô nhẹ giọng, nhìn Trì Kiến một cái: "Mẹ chờ con một chút, hôm nay trời lạnh, con muốn tắm lâu hơn một tí."

Giang Mạn nói: "Vậy mẹ không đợi con nữa, hai ngày nay làm việc quá mệt mỏi, cơ thể không chịu được."

"Vâng, mẹ đi ngủ sớm một chút ạ."

"Con cũng vậy nhé." Giang Mạn lại gõ gõ cửa: "Lúc làm bài tập không được treo máy, làm xong sớm nghỉ ngơi sớm."

"Con biết rồi ạ."

Cô nhìn bóng người trước cửa, diễn kịch phải diễn đến cùng, lại mở vòi hoa sen ra.

Sau tiếng đóng cửa, bên ngoài rốt cuộc không còn tiếng động, cách một thời gian dài, Cửu Lộ mới lặng lẽ đi ra ngoài. Dán lên vách cửa nghe động tĩnh bên ngoài, dưới tầng đã không còn ai đi lại.

Cô vẩy vẩy tay với người trong phòng vệ sinh, mang tới hai cái khăn lông sạch sẽ, từng người lau.

"Anh đi ra ngoài thế nào?" Cửu Lộ lại khó khăn.

Anh không đáp, có cơ hội tham quan phòng Lý Cửu Lộ, tất nhiên là không thể bỏ qua.

Gian phòng này không giống với khí chất của cô, bao quát là tông màu ấm, vách tường bốn phía sơn màu hồng nhạt, trước cửa sổ có bộ bàn học màu trắng ngà, một cái ghế mềm, cuối giường có tủ quần áo lớn, đối diện còn có giá bày đồ mỹ nghệ và giá sách. Chăn đơn và rèm cửa đều trang trí hoa li ti nhạt màu, màn lụa vén lên, sợi trang trí rủ xuống hai bên giường.

Trì Kiến nhìn qua nhìn lại: "Chủ nhiệm Giang trang trí à?"

Ánh mắt cô khẽ nhúc nhích, ngoài ý muốn nói: "Sao anh biết?"

"Không giống phong cách của em." Anh nói: "Em không đáng yêu như vậy."

"....."

Trì Kiến vuốt cằm, nhìn kĩ cô từ trên xuống dưới: "Trang phục ngày thường em mặc cũng do chủ nhiệm Giang chọn đúng không?"

Lý Cửu Lộ nhẹ nhàng xuy một tiếng, cúi đầu: "Vâng."

Trì Kiến không phát hiện sự thay đổi của cô, tiếp tục bình luận: "Đều không giống phong cách của em, nói thật ra em không thực nữ như vậy, một cái áo phông kết hợp cùng quần bó đen nhìn rất thoải mái."

"Nếu anh đã biết thế." Cửu Lộ nhắc nhở: "Có biệt tài đấy vẫn nên nghỉ lại xem nên rời đi như thế nào đi."

Trì Kiến cũng không sốt ruột, ngón tay sờ lên màn giường, đi đến bàn học. Anh đẩy cửa sổ ra, nhìn xuống dưới, khoảng cách từ đây đến mặt đất không tính là cao, một cái ông dân nhựa cô định ở ven tường.

Trì Kiến cúi người mở cửa sổ ra: "Anh từ đây nhảy xuống nhé."

"Không an toàn."

"Anh ngủ lại đây nhé."

"....." Cửu Lộ thăm dò nhìn xuống: "Thật ra cũng không quá cao."

Trì Kiến vươn vai, không dám thà tiếng cười ra, dựa bên cạnh bàn hương thụ thú vui trên đũa cô.

Cười đủ rồi, anh hất cằm "Áo của anh còn ở trong ngăn tủ."

Lý Cửu Lộ mặt không biểu tình cảm ra cho anh.

Gió lạnh theo cửa sổ đang mở mà thổi vào, vào buổi tối càng thêm mạnh.

Trì Kiến khoác áo lông, cúi đầu nhìn cô: "Lời nói trước đó của anh, em không cần cảm thấy đó là gánh nặng đâu."

"Câu nào cơ?"

Anh nhướn mày: "Sao nào? Còn muốn nghe lại một lần nữa à?"

Có lẽ là men say đi rồi còn quay lại, cơ thể Cửu Lộ lâng lâng, mờ mắt, nhớ tới ba (1) chữ kia, gương mặt không tự chủ mà hơi hơi phấp hờng.

Trì Kiến nhìn cô, nhất định là ánh đèn trên đỉnh đầu quá nhu hoà, tất cả hình dáng cô như chìm trong ánh sáng ấm áp.

Anh bỗng nhiên lấy mu bàn tay chạm vào má cô, thừa lúc cô không kịp hoàn hồn, lại miết nhẹ một chút. Xúc cảm trên bụng ngón tay không có gì tốt bằng, cả cánh tay anh thiếu chút nữa tê rần.

Trì Kiến nói cho cô, cũng nói cho chính mình: "Không cần vội, tương lai của chúng ta còn dài."

Hết chương 19

(1): Nguyên tác là bốn từ vì bên Trung câu "Anh thích em" là 我喜欢你 (Wǒ xǐhuān nǐ). Tớ mạo muội đổi thành ba từ để giống Việt Nam mình ạ.

Lời editor: Anh nhà tò tình rồi, huhu vui quá *tung hoa* tớ chờ mỗi giây phút này thôi, đúng là đánh nhanh thắng nhanh. Từ giờ Trì Kiến sẽ xưng anh – em nhé, còn Cửu Lộ vẫn chưa thừa nhận tình cảm của mình nên tớ vẫn sẽ để tôi – anh ạ ^.^

Bạn đang đọc truyện *Thử Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Mấy ngày gần đây Mã Tiểu Dã không đi học, Lương Húc trong lòng buồn chán.

Trừ việc đó ra, sinh hoạt cũng không có gì thay đổi. Địa lý vẫn buồn tẻ như cũ, nghe giảng tiếng Anh như nghe sách cổ, môn toán có thể ngủ gật từ lúc vào học đến lúc tan học, một ngày qua đi, Cửu Lộ chỉ cảm thấy dày vò, mỗi một trong lòng và cơ thể không ít hơn bao nhiêu so với học sinh giỏi.

Nhìn đồng hồ vài lần, cuối cùng chuông tan học cũng reo vang.

Những người khác cầm hộp cơm đi sang nhà ăn, động tác Cửu Lộ chậm rãi nhịp, khoác cặp lên lưng, đi ra ngoài từ cửa sau.

Lương Húc chờ nửa ngày, ngăn Lý Cửu Lộ giữa cửa: "Cậu đi ăn cơm với tớ không?" Thật ra trong lòng cậu còn có chút không được tự nhiên, lạnh mặt, khi nói chuyện không thèm nhìn cô.

Cửu Lộ nắm chặt quai cặp: "Không được, tớ đi bơi rồi." Cô khách khí hỏi: "Cậu có muốn đi hay không?"

"Trời rét đậm như này đi chỗ đó làm gì." Cậu thấp giọng nói thăm, không nhường đường.

Cửu Lộ vòng qua: "Được rồi, vậy tớ đi trước."

Lúc này trên hành lang không có ai, ánh mặt trời khô ráo của mùa đông từ cửa sổ hắt vào, hình thành trên mặt đất từng mảng ô vuông.

Lý Cửu Lộ đi qua lần thứ hai, Lương Húc lại đuổi theo sau.

"Còn có việc gì à?" Bước chân của cô không dừng lại.

Lương Húc trầm mặc một lát: "Tớ có gọi điện thoại cho Mã Tiểu Dã."

"Ừ." Cô tỏ vẻ đang nghe.

Hai người rẽ vào chỗ ngoặt, đi xuống dưới cầu thang.

"Cậu ấy bị bệnh." Lương Húc tiếp tục: "Nghe nói ngày đó bụng rỗng nhưng uống rất nhiều rượu, quá nhanh quá gấp, tổn thương đến niêm mạc dạ dày. Cậu ấy nói Mạc Khả Diễm cũng nằm viện, hình như là dị ứng cồn."

Lý Cửu Lộ khựng lại hai giây, nghiêng đầu nhìn cậu.

"Mã Tiểu Dã bị người ta đánh đến mặt mũi bầm dập, mẹ cậu ấy còn nói muốn tới trường học hỏi thầy giáo, bị cậu ấy ngăn lại." Lương Húc đi với cô ra cổng chính: "Mẹ cậu ấy còn hỏi tớ có biết hay không?"

Cửu Lộ túm chặt áo, nhàn nhạt hỏi: "Vậy cậu có biết không?"

"Ngày đó tớ về trước mà!" Giọng Lương Húc khá kích động, cảm thấy cô rõ ràng đã biết còn cố hỏi: "Cậu thì sao, có biết không?"

Cửu Lộ: "Không biết."

Bước chân của Lương Húc bỗng nhiên dừng lại, rất nhanh, cô đã vượt qua vài bước.

"Lý Cửu Lộ." Cậu đuổi theo lần nữa, do dự vài giây: "Cậu..... Cậu với Mã Tiểu Dã từng ở bên nhau thật à?"

Cửu Lộ cúi đầu không nói gì.

"Bắt đầu từ khi nào thế? Xem ra là tớ quá ngu, một chút cũng không phát hiện ra." Cậu cười khỏ: "Các cậu....."

Cô dừng lại, chỉ chỉ phía trước: "Đến nơi rồi, cậu có muốn vào bơi một lát không?"

"..... Tớ không mang quần bơi."

"Vậy tớ vào đây."

Cuối cùng Lý Cửu Lộ cũng thoát khỏi Lương Húc, tiến vào nhà bơi, khí sưởi ập vào mặt, cô thay xong áo tắm đi ra, đứng bên cạnh bể bắt đầu làm nóng cơ thể. Mùa đông không có nhiều người lắm, trong nhà nhiệt độ ổn định, nhưng đến lúc vào nước vẫn lạnh đến hít sâu một hơi.

Bơi qua bơi lại hai vòng mới thích ứng độ ấm dưới nước, Lý Cửu Lộ điều chỉnh tiết tấu, cả đầu óc lẫn cơ thể đều thả lỏng, chỉ có cách này mới có thể giảm bớt mọi mệt mỏi trong mấy ngày nay.

Bơi thật lâu, không cần thận tâm phải người khác, cô dừng lại, dựa lên thành bể nghỉ ngơi một chút.

Chỗ này gần phòng thay quần áo, bầu không khí trống trải trong nhà bỗng dung vang lên tiếng cười đùa, cô tìm hướng phát ra âm thanh nhìn theo, thấy phòng thay đồ nam có vài người đi ra, cười nói đi gần đến chỗ cô.

Mơ hồ thấy có người mặc quần bơi màu hồng, cô thu hồi tầm mắt, chụp kính bơi lên, dề dề, bàn tay tạo thành chữ thập lao vào nước, hai chân đạp lên thành bể, mượn lực bơi đi.

Cô vào đây được nửa giờ, vẫn luôn bơi, chưa từng nghỉ, hơn nữa cơm trưa không ăn, lúc này thể lực đã tiêu hao không ít.

Cửu Lộ chậm chạp bơi tới đường bơi cuối, nắm lấy tay vịn, chân dẫm bậc thang, đứng lên.

Trên đỉnh đầu vang lên một giọng nói: "Anh cứ tưởng nhìn nhầm rồi."

Lý Cửu Lộ bỗng cứng đờ, có ý trốn, vẫn bị bắt tại trận.

Tri Kiến từ trên cao nhìn xuống, chắn trước người cô, mặc quần bơi màu hồng nhạt, hai chân thon dài, hai tay để thẳng bên hông.

Cửu Lộ theo bản năng nhìn đến phương hướng vừa rồi: "Thật là khéo."

"Anh cứ nghĩ em nhìn thấy anh." Anh nhẹ nhàng mày, cười đến vô hại: "Em không phát hiện ra hả?"

Lý Cửu Lộ mím môi lắc đầu.

Hắn "À" một tiếng, vươn tay về phía cô, "Em phải đi rồi à?"

"Vâng, buổi chiều còn phải đi học."

Cô nghĩ nghĩ, hào phóng đưa tay qua.

Tri Kiến không cần dùng sức, một tay kéo lên, tay còn lại tự nhiên đỡ lấy sau eo cô, nhắc Lý Cửu Lộ lên bờ.

Theo quán tính, cơ thể hai người dán chặt vào nhau, hơi nước trên người Cửu Lộ dính vào bụng anh.

Hai người chưa kịp làm gì, bên kia bể bơi đã vang lên tiếng huýt sáo, Hồng Dụ và bọn Vạn Bằng đã nhảy xuống nước, thấy cử chỉ thân mật giữa hai người, hưng phấn ồn ào.

Trì Kiến thu hồi tầm mắt: "Bạn của anh, mình đi gặp một chút nhé?"

Lý Cửu Lộ lùi lại một chút, có chút tế nhị, thật ra không có thói quen nghe anh dùng giọng điệu ngọt sớt thế này nói chuyện, làm như quan hệ giữa hai người đã thân mật lắm vậy.

Cô nhỏ giọng phản kháng: "Vì sao muốn tôi đi gặp họ."

"Về sau cũng phải gặp mà." Tâm tình anh không tệ, có vẻ rất dễ nói chuyện.

Tiếng trêu chọc bên kia bể vang lên không ngừng, vọng bên trong nhà to hết đợt này đến đợt khác.

Trì Kiến chỉ vào đầu bên kia: "Mấy người sang lên một chút nào."

Hồng Dụ giờ ngón giữa về phía anh.

"Tôi đi trước đây."

"Đợi anh chút." Trì Kiến ngăn lại, cất vẻ mặt lỗ mãng vừa rồi đi, trở nên nghiêm túc: "Có chuyện này muốn nhờ em giúp."

Lý Cửu Lộ không hé răng, ngẩng đầu nhìn anh.

Trì Kiến nói: "Tối hôm qua anh đi thăm bà ngoại, bà nói hai ngày nay thức ăn trong viện quá dầu mỡ, muốn ăn gì đó thanh đạm. Đúng lúc nhớ đến món cháo của hôm trước, tan học em đưa anh đi một chuyến nhé?"

"Tôi còn phải học bù."

Trì Kiến thuận thế hỏi: "Ở đâu, anh đón em."

Cửu Lộ bán tín bán nghi: "9 giờ tan học, sớm qua thời gian dùng cơm tối rồi."

"Làm bữa khuya cũng được, chủ yếu anh muốn dỗ bà ngoại vui vẻ thôi."

Lý Cửu Lộ tự hỏi một lát, tiện tay tháo kính bơi và mũ bơi xuống, vô ý rũ rũ tóc.

"Em có đi hay không?"

Cửu Lộ có chút do dự.

Anh chống hông, tầm mắt ngang với cô: "Thuận tiện đưa em về luôn, viện trưởng Chu đỡ phải đến đón."

Cửu Lộ động đậy ánh mắt: "Vây cũng được." Cô nói địa chỉ nhà thầy Mạnh, đi dép lê, rời đi trước.

Trì Kiến không nhúc nhích, ánh mắt dính trên lưng cô. Kiểu dáng áo tắm của cô là kiểu bảo thủ, nhưng ngày thường mặc quá nhiều, so sánh đến, có thể nhìn ra dáng người vẫn rất đẹp.

Người Lý Cửu Lộ hơi gầy, lại không phải loại khô cứng như que củi, có chút thịt. Cảm giác, tỉ lệ cơ thể rất hài hoà. Còn mặc bộ áo tắm màu đen kia, quần đùi ôm chặt lấy bắp đùi thon dài, đường cong hai bên hông có xúc cảm rất mãnh liệt, lên trên là phần eo thon gọn một tay có thể ôm hết, khi đi lắc mông, cái mông vênh lên, khí chất nữ tính đặc biệt không thể che giấu được.

Trì Kiến nhìn, liền nhìn đến mê mẩn.

Hồng Dụ không biết đã lợi tới khi nào, cười đến không có ý tốt: "Đừng nhìn nữa, cẩn thận cương đấy."

Trì Kiến mơ màng: "Ông đây đang vui." Anh dùng tay lau sạch bọt nước trên bụng, ánh mắt không dịch chuyển.

Hồng Dụ xuy một tiếng, dựa vào thành bể: "Nghiêm túc à?"

Bóng dáng Lý Cửu Lộ biến mất, Trì Kiến quay người lại, ngồi xuống thành bể bên cạnh Hồng Dụ: "Quản tốt chuyện của anh đi."

"Đến bước nào rồi?"

"Tuổi lớn như thế rồi, còn hóng hót cái gì." Trì Kiến liếc nhìn anh ấy một cái, tùy tiện hắt nước lên người.

"Rốt cuộc là đến bước nào?" Hồng Dụ đá một phát vào chân anh.

"Anh đoán xem "

"Sờ tay nhỏ rồi? Ôm rồi?"

"Đoán đi."

"Hôn môi rồi?"

Anh thất thân: "Đoán đi."

"Chẳng lẽ cái gì cũng làm rồi?"

Tri Kiến nhướn mày, ánh mắt có chút bay bổng: "..... Đoán đi."

"Ha ha, khẳng định cái gì cũng mẹ nó không có làm." Hồng Dụ không kiên nhẫn nổi, cười xấu xa: "Vậy chúc chú vĩnh viễn không phá được thân xử nam."

Lần này Tri Kiến phản ứng rất nhanh, anh ấy vừa nói xong, một chân của anh đã đá tới.

Rất nhanh, lao vào đập nhau.

9 giờ tối, Tri Kiến đứng giờ xuất hiện ở ngoài sân nhà thầy Mạnh

Hai người cùng đến hàng cháo ở đường Phúc Lâm mua cháo, Cừu Lộ ngồi đằng sau, một tay ôm, một tay đặt trên vai Tri Kiến.

Cô không ăn com tối, lúc này mùi thức ăn nhàn nhạt thổi qua, đói đến hoảng hốt.

Mô-tô Tri Kiến phóng rất nhanh, cặp sách màu đen của cô treo trên tay lái, không ngừng đập lên đầu gối anh, móc khoá cá voi cũng lắc lư sang trái sang phải trong gió.

Khoảng mười phút sau đã đến viện dưỡng lão, anh dừng xe dưới đèn đường đối diện với cửa hàng tạp hoá nhỏ, chống chân, để Lý Cừu Lộ xuống dưới trước.

Nhiệt độ trong không khí rất thấp, lác đác người qua đường, đều rất vội vã.

Tri Kiến nhận lấy hộp cháo: "Em có ăn không?"

"Không."

"Vậy lát nữa em tới phòng bà ngoại, anh cũng chưa ăn, chúng ta cùng ăn nhé."

"..... Không tốt lắm đâu."

"Anh bảo em đến thì cứ đến đi, mình cũng đâu phải người ngoài."

Cừu Lộ suy nghĩ một lát, gật gật đầu. Cô nhận lấy cặp sách từ trong tay anh, chớp mũi bị đông lạnh đỏ bừng, trên đỉnh đầu có một nhúm tóc mái bị gió thổi dựng đứng.

Tri Kiến giờ tay dè xuống, không dè xuống được, lại muốn đuổi tay.

Cừu Lộ nghiêng đầu né tránh: "Tôi tự làm được mà."

"Sai rồi, bên cạnh cơ....." Tri Kiến "Bộp" một cái mở tay cô ra: "Đừng nhúc nhích....."

"Cừu Lộ!" Phía sau đột nhiên có người gọi.

Lý Cừu Lộ chân chừ một lát, chậm rãi quay đầu lại, Mã Tiểu Dã đội mũ lưỡi trai màu xám, từ trong bóng tối đi ra.

Tri Kiến hơi nhướn mày, ngồi trên yên mô-tô, một chân dẫm phanh.

Mã Tiểu Dã đi đến trước mặt hai người, đánh giá anh một lượt, tia chán ghét trong mắt không thêm che giấu, thấp giọng hỏi: "Anh ta là ai? Sao cậu có thể quen biết loại người này?" Cậu thấy bọn họ ở bên nhau không phải một hai lần, huống chi lúc này còn có cử chỉ thân mật.

Cừu Lộ không kịp nói chuyện, bị cậu kéo cánh tay đi ra nửa mét.

"Cừu Lộ, hôm nay tớ tới..... Muốn nói với cậu mấy câu."

Cô ngắc đầu: "Cậu muốn nói cái gì?"

"Chúng ta đi cửa bên kia đi." Cậu muốn túm Lý Cửu Lộ đi.

"Vết thương trên người đỡ chưa?" Cách đó không xa khẽ khàng truyền đến một câu.

Bước chân Mã Tiểu Dã bỗng chốc dừng lại, cứng đờ quay đầu, nhìn Lý Cửu Lộ, lại nhìn anh, nháy mắt hiểu ra: "Là anh?"

Cậu khó thể tin nổi, ngày đó bản thân uống đến say mềm, mơ màng nhớ rõ cảm xúc kích động, nói với Lý Cửu Lộ ít lời quá đáng, sau đó có người ra mặt giúp cô, trong lúc mất khống chế, cả người từ trên xuống dưới không có chỗ nào là không đau.

Sau đó hỏi Mạc Khả Diễm, cô ấy cũng hoàn toàn không biết người kia.

Lúc này cậu chăm chú nhìn vào mắt Lý Cửu Lộ, cùng câu nói khiêu khích vừa rồi, nếu ngày đó là anh ta, thật ra cũng hợp tình hợp lý.

Mã Tiểu Dã run người, tức giận cời mũi lưỡi trai: "Thật sự là anh?" Cậu chỉ chỉ mặt của mình.

"Buông tay ra." Giọng điệu Trì Kiến vẫn thản nhiên như cũ, anh cầm tay Cửu Lộ hất cầm.

Lý Cửu Lộ rút cánh tay trước một bước, khoé mắt chột lóe, Mã Tiểu Dã bước đến trước mặt Trì Kiến, túm lấy cổ áo anh.

"Anh dựa vào cái gì mà đánh tôi? Anh nghĩ anh là ai? Anh là gì của Lý Cửu Lộ?" Liên tục ép hỏi, Mã Tiểu Dã không rõ giờ phút này là do tức giận hay là gì khác.

Trì Kiến ngồi trên xe, không nhúc nhích, đôi mắt liếc qua tay cậu, lại ngược mắt nhìn cậu.

Mã Tiểu Dã nắm chặt áo anh, giọng nỉm đấm lên: "Nói chuyện đi!"

Trì Kiến nhìn cậu một lát, không hề sợ hãi nhếch khóe môi: "Tôi không nói cho cậu." Giọng điệu ngả ngón, đặc biệt trên tức người.

Lý Cửu Lộ: "....."

Cô buông tiếng thở dài, đi lên phía trước, cây từng ngón tay Mã Tiểu Dã ra, nhẹ đẩy ngực cậu về phía sau, đi đến giữa hai người: "Đừng gây sự nữa."

"Cậu....."

Cô nói với Mã Tiểu Dã: "Cậu đừng để mẹ tớ phát hiện, muốn gọi bà xuống đánh tớ một trận à?" Cô lại chuyển hướng sang Trì Kiến, đưa chìa khoá công chính: "Chắc là bà ngoại đang chờ đây, anh vào trước đi, tôi nói mấy câu rồi sẽ về."

Xong việc cần phải có điểm chấm dứt, Trì Kiến an ủi chính mình.

Anh nhận lấy chìa khoá, móc di động ra nhìn đồng hồ, sắc mặt trầm xuống: "Năm phút nữa, anh ra tìm em." Anh khẳng định, xoay người rời đi.

Trì Kiến mở khoá, lách người đi vào, công chính viện đường lầu khép hờ, đường phố tối tăm chỉ còn hai người bọn họ.

Cửu Lộ: "Tìm tớ có chuyện gì?"

Mặt cô nhàn nhạt không thay đổi, nhưng hết lần này đến lần khác Mã Tiểu Dã lại cảm thấy tồn tại khoảng cách. Có thứ gì đó đã một đi không trở lại.

Cậu đội mũi lưỡi trai, vẻ mặt chán nản: "Hôm đây tớ uống nhiều quá....." Cậu ngập ngừng một lúc: "Nói một ít lời, có thể..... Nhưng tớ không cố ý....."

Cửu Lộ lắng lắng nghe.

"Tớ không nghĩ tới sự việc sẽ âm ỉ thành như vậy, chúng ta..... Chúng ta cho dù chia tay, tớ cũng hy vọng là..... Chia tay trong vui vẻ....." Cậu sắp xếp lời nói một lúc.

"Hai người các cậu xuất viện rồi?" Cô dừng lại, nửa đùa nửa thật: "Có thù đã báo, đương nhiên là chia tay trong vui vẻ."

Mã Tiểu Dã trong lòng không khỏi co rút, cười khê: "Cậu luôn..... Luôn làm người khác nắm bắt không được, giống như hiện tại, chúng ta chia tay, tớ còn không biết cậu có thật sự buồn hay không?"

"Cậu làm mấy việc này, chỉ vì kiểm tra xem tớ có buồn hay không thôi à?"

Cậu lập tức nghẹn lời: "Không, không phải." Mã Tiểu Dã nói: "Chỉ là tớ cảm thấy, qua nhiều năm như vậy, dường như từ trước đến nay không thật sự hiểu cậu, cũng không giúp cậu mở ra khúc mắc trong lòng, rất thất bại."

"Tớ vốn vô tâm mà." Cửu Lộ nói.

Cậu bất đắc dĩ cười cười: "Cậu có từng thích....."

"Có lẽ không tính là thích."

Mã Tiểu Dã: "....."

"....." Cửu Lộ cũng bị câu trả lời nhanh như vậy của mình dọa.

Mã Tiểu Dã lắc đầu, giải thích phản ứng mãnh liệt của cô thành trốn tránh. Cậu không tiếp tục đề tài này, ánh mắt che dưới vành mũ, hơi cúi đầu.

Cửu Lộ lấy mũi chân không ngừng cọ mặt đất, dừng lại vài giây: "Phải nói với cậu một tiếng cảm ơn."

Mã Tiểu Dã không hiểu.

Cửu Lộ nói: "Bốn năm thật ra khá dài, cảm ơn cậu vẫn luôn bên tớ. Tớ đã từng nghĩ, chỉ cần cậu ở bên, tớ tuyệt đối sẽ không rời đi trước..... Tớ cũng vẫn luôn cố gắng." Cô nghĩ nghĩ, tiếp tục nói: "Thật lâu trước kia tớ đã biết cậu không thích tên "Tiểu", nên vẫn luôn gọi cậu là Mã Dã, nhưng sau này mới phát hiện, nếu người gọi là Mạc Khả Diễm, bắt kể gọi cậu là cái gì, cậu đều cam tâm tình nguyện."

Mã Tiểu Dã trầm mặc không nói.

"Nói thật, Mạc Khả Diễm xăm tên cậu trên người, tớ cũng đi xăm."

Cậu đột nhiên ngẩng đầu, há miệng, kinh ngạc đến nửa ngày cũng không nói nên lời.

Cửu Lộ cười cười: "Lúc ấy không nghĩ nhiều như vậy, chỉ là không muốn phá hỏng mối quan hệ của chúng ta, nhưng bây giờ nghĩ lại có chút xúc động cũng có chút ngốc."

"Tớ..... Có thể nhìn không?"

Cô nhún vai lắc đầu: "Thật may, đã không còn thuộc về cậu." Cô suy nghĩ một lát: "Có lẽ Mạc Khả Diễm nói đúng, nếu trước đây chúng ta dùng loại quan hệ khác ở bên nhau, có lẽ sẽ thích hợp hơn."

Không hiểu vì sao, trong lòng Mã Tiểu Dã truyền đến từng cơn đau xót.

Lý Cửu Lộ kéo suy nghĩ của cậu trở về: "Vì vậy, cậu với tớ đều sai."

Cô nói xong không khí bỗng nhiên yên tĩnh lại.

Hai người đứng song song, mặt đều hướng vào cổng chính viện dưỡng lão.

"Vậy trước kia đều là tớ một bên tình nguyện rồi!" Cậu vui đùa, trong lòng chua xót lại tràn lan.

Việc đã đến nước này, kết thúc như vậy không tính là tệ nhĩ.

Cậu than nhẹ một tiếng, nhắc tay nhẹ nhàng đặt lên vai cô: "Không nói chuyện này nữa." Cậu nghiêng đầu: "Có thể nói cho tớ biết người vừa rồi là ai không?"

Cửu Lộ chớp chớp mắt: "Anh ấy bảo anh ấy không muốn nói cho cậu."

"....." Cậu ho nhẹ một tiếng, vô thức xoa bóp bả vai gầy yếu dưới tay: "Vậy cậu với anh ta....."

Mã Tiểu Dã còn chưa nói ra khỏi miệng, cửa sắt "Ken két" một tiếng mở ra.

Trì Kiến dựa lên khung cửa, nhìn về phía hai người. Đèn đường đối diện mờ ảo, thân hình cao lớn của Mã Tiểu Dã khiến Cửu Lộ càng trở nên nhỏ xinh, cậu đặt tay lên vai cô, cúi đầu nhìn cô, dáng vẻ vô cùng chiều chuộng. Không khí thân thiết, bóng dáng hai người khá hài hòa, có vẻ vô cùng thân mật.

"Lý Cửu Lộ." Anh hét lớn một tiếng.

Cửu Lộ giật mình, ngẩng đầu nhìn anh. Cô chớp mấy mắt, kéo cổ tay áo, nhìn đồng hồ, thời gian vừa qua ba phút.

Cô không nhúc nhích, quay đầu hỏi: "Khi nào cậu đi học?"

Mã Tiểu Dã cắn chặt răng, thu hồi ánh mắt, khiêu khích ôm sát cô: "Ngày mai."

"Bạn bè nhắc đến cậu mãi."

"Ừ, Lương Húc từng gọi điện thoại."

"À." Cô gật gật đầu, kéo giãn khoảng cách giữa hai người: "Thời gian không còn sớm, tớ đi về trước đây."

Mã Tiểu Dã trầm mặc.

Cửu Lộ cười cười: "Tạm biệt. Sau này chúc cậu may mắn."

Cậu vẫn không hé răng, nhìn cô tươi cười, cảm giác cô như trút được một phần gánh nặng.

Mã Tiểu Dã biết, một tiếng "Tạm biệt" này, thật ra là đặt dấu chấm hết cho quá khứ của hai người. Cậu không hiểu, rõ ràng người phản bội và rời đi trước chính là mình, giờ phút này cảm giác đau buồn và khổ sở trong lòng lại không thể kìm nén.

Tay cậu nhẹ nhàng buông xuống, ngón trỏ khẽ nhúc nhích, giấy tiếp theo, túm cánh tay cô, ôm chặt lấy cô.

Cửu Lộ nửa ngẩng đầu không cử động.

Mã Tiểu Dã dùng sức ôm thật chặt, hốc mắt phấp phồng: "Tạm biệt."

Đối diện truyền đến tiếng vang lớn, sắc mặt Trì Kiến âm u đáng sợ, mạnh bạo gõ cửa sắt vài cái: "Lý Cửu Lộ, mẹ em gọi em kia."

Cửu Lộ: "Vâng, biết rồi."

Cô nhanh chóng đẩy cậu ra, không nói thêm câu nào nữa. Bước nhanh qua đường cái, theo sát anh vào viện dưỡng lão, xoay người khóa kỹ cửa, lại quay đầu, bóng dáng Trì Kiến đã biến mất ở nhà cũ, căn bản không chờ cô.

Đứng trong viện một lúc lâu, Lý Cửu Lộ không đi theo.

Cô về nhà cời cặp sách, chưa kịp hít thở, điện thoại đã gấp gáp reo lên.

Là Giang Mạn. Hoá ra bà tìm cô thật.

"Mẹ, có chuyện gì không ạ?"

Bên Giang Mạn không quá yên tĩnh: "Có túi văn kiện trong ngăn kéo tủ phòng ngủ, con cầm giúp mẹ đến phòng 109, có người muốn vào ở nên phải xử lý nhanh một chút."

Phòng 109 cuối hành lang, là phòng của cụ Vương Vĩnh Phát qua đời mấy ngày hôm trước.

Cửu Lộ ngập ngừng: "Phòng này, có người vào ở ạ?"

Hết chương 20

Lời editor: T.T Mấy chương gần đây tác giả viết hăng máu quá, toàn trên 4w chữ. Chương này tớ ghét Mã Tiểu Dã kinh khủng ==.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Đi qua hành lang dài, tiếng bước chân đơn điệu gõ lên đá cẩm thạch trên mặt đất.

Lúc này các cụ cao tuổi đều đã nghỉ ngơi, chỉ có mấy phòng là đèn còn sáng.

Lý Cửu Lộ đi đến trước cửa phòng 109, nhẹ nhàng gõ ba cái.

Giang Mạn mở cửa, nhận lấy văn kiện trong tay cô, dặn dò nói: "Về phòng đọc sách một lúc rồi nghỉ ngơi sớm con nhé, hôm nay mẹ đang vội, không lên nhìn con được."

"Vâng." Cửu Lộ gật đầu.

Giang Mạn vỗ vỗ gương mặt cô, xoay người đi vào.

Cửa khép hờ, ánh đèn sáng choang trong phòng hắt ra.

Cửu Lộ do dự hai giây, không nhìn được đến sát khe cửa nhìn trộm vào bên trong.

Đây cũng là phòng hai người, nhìn thẳng phía trước là giường mà cụ ông Vương Vĩnh Phát từng ở, bây giờ đang có một cụ ông ngồi trên đó, cơ thể mập mạp, mặt mũi hiền lành, lúc không cười nhìn rất giống pho tượng phật Di Lặc.

Cạnh bàn còn có người đang dựa vào, Cửu Lộ chỉ nhìn đến bờ vai anh ta, đi giày Tây, liên tục nhìn đồng hồ.

Không lâu sau, tiếng nói chuyện từ bên trong truyền ra: "Đêm nay con đã phải lùi lại hai bữa tiệc, còn có một đồng công việc cần xử lý. Bố, đừng làm mất thời gian nữa, con không đồng ý bố ở đây."

Ông cụ lại có vẻ không sao cả, chậm rãi xếp quần áo: "Mau ký tên đi, bố ở đây, không đi đâu cả."

"Chỗ khác còn được, nhưng con nghe nói căn phòng này trước kia từng có người chết, không may mắn." Người đàn ông hạ giọng nói.

"Người đoan chính không sợ bóng nghiêng (1), trước đây bố ở trên chiến trường, pháo đạn ném đến còn không nổ chết bố, chôn cạnh người chết ngủ cùng thì thể một đêm, cũng chẳng phải không may mắn." Ông cụ không nhìn được phát tay: "Ký tên, rồi đi nhanh đi, bố thấy con rất phiền phức."

Trong phòng truyền đến tiếng Giang Mạn khuyên ngăn, đại ý là bảo người đàn ông yên tâm, Khương lão gia hoàn toàn có thể giao cho viện chăm sóc.

Người đàn ông không nói gì nữa, ngồi bên cạnh ông cụ: "Con đi xa đón bố đến, không phải để bố ở viện dưỡng lão."

"Bố cần con đón à?"

"Không phải bố đang giận con đấy à?" Người đàn ông tận tình khuyên bảo: "Bố, trong nhà có chỗ nào không tốt? Tầng trên tầng dưới có hơn mười phòng, sao bố lại không thích ở? Những cụ già trên đảo, bố xem có ai có phúc như bố không, ở nhà Tây, ngồi ô tô, mỗi bữa cơm bốn mặn một canh không giống nhau....." Anh ta bẻ từng ngón tay ra đếm.

"Bố ở không quen."

"Có cái gì không....." Anh ta bỗng nhiên dừng lại, nhớ ra gì đó: "Hôm ấy con dâu của bố cũng không phải có ý nói bố đâu, nhưng có phòng vệ sinh bố không đi, lại đi trong vườn hoa, chẳng may bị hàng xóm nhìn thấy sẽ rất mất mặt, lại nói đi vệ sinh bừa bãi....."

"Khi còn nhỏ con ăn phân mà lớn lên đấy (O.O), Khương Quân, con đừng nghĩ kiếm được mấy đồng tiền dơ bản liền quên mất gốc rễ của mình." Khương lão gia chỉ vào con trai mắng: "Hoặc là đưa bố về đảo, hoặc là ở đây."

Khương Quân biến sắc, nhìn ông cụ thật sự tức giận, vội vàng ngồi xổm xuống xin lỗi: "Bố à, bố đừng nóng giận, là con không hiểu chuyện nên nói sai, ở đây cách quê hơn tám ngàn dặm, chẳng may bố mà xảy ra chuyện gì con đến sẽ không kịp. Nếu không..... Bố muốn ở đây thì ở đây vậy, con đồng ý với bố là được chứ gì?"

Ông cụ im lặng một lát, hai tay chống lên đầu gối, cúi đầu: "Đứng lên đi."

Khương Quân đứng dậy.

"Nếu mẹ con không bỏ bố lại đây mà đi trước một bước, hôm nay cũng không đến nổi....."

Ông cụ lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, thờ dài một tiếng, tất cả sức lực dường như đã bị rút cạn.

Lý Cửu Lộ mím môi, trong lòng như có cái gì đè lên, không quá dễ chịu.

Cô không tiếp tục nghe, nhón chân, lặng lẽ rời đi.

Lúc đi qua hành lang chạm mặt một người giúp việc, trong tay bưng khay đồ, mở cửa ra.

Tiếng cười đùa vui vẻ trong phòng truyền ra, nháy mắt, Lý Cửu Lộ nhìn thấy Trì Kiến, anh cầm cốc, chân dài bắt chéo dựa vào cạnh bàn, nghiêng đầu nói chuyện với hai cụ bà.

Trần Anh Cúc thấy Lý Cửu Lộ trước, vẫy tay: "Bé con đấy à."

Trì Kiến lần theo tiếng nói nhìn sang, thấy cô, biểu tình trên mặt còn chưa kịp thu về.

"..... Bà Trần." Cửu Lộ bỏ qua ánh mắt của ai kia, chần chừ một lát rồi đi đến: "Bà gọi con có việc gì không ạ?"

"Vào đây uống ít cháo này, Tiểu Kiến mua rất nhiều, hai bà già này uống không hết được." Có thể thấy, hôm nay ý thức của bà rất tỉnh táo.

Bà Mã bên giường đối diện cũng vẫy tay với cô, một đầu bạc trắng, xoà tung.

Người giúp việc cũng được mời rất nhiệt tình, dịu dàng từ chối khéo, đặt thuốc ngủ lên đầu giường bà Mã: "Hai bà buổi tối nên ăn ít thôi ạ, không dễ tiêu"

hóa. Bà Mã, sáng mai bà phải đến bệnh viện kiểm tra, nhớ phải để bụng rỗng đấy."

"Được được." Mã Liên cười tủm tỉm gật đầu.

Người giúp việc hỏi: "Buổi tối bà còn ho mạnh nữa không? Còn có hiện tượng khạc ra máu hay không?"

"Có một hai lần."

Người giúp việc an ủi: "Bà đừng quá lo lắng, có lẽ chỉ là bệnh về phế quản thôi." Cô ấy nghĩ nghĩ, khom lưng nhận lấy bát đũa trong tay Mã Liên, giống như đồ trẻ con nhẹ giọng nói nhỏ: "Con thấy, bà vẫn đừng nên ăn, muộn như vậy, không dễ tiêu hóa."

Mã Liên liếm liếm môi, đôi mắt nhìn bát sứt bị lấy đi, chưa thỏa mãn.

Người giúp việc lại hỏi: "Vậy sáng mai bà có cần người nhà đi cùng đến bệnh viện không ạ?"

"Bà tự đi được."

Người giúp việc gật đầu, dọn đồ xong, mới bụng khay lên đi ra ngoài.

Người đi rồi, Trần Anh Cúc lại xua tay: "Bé con, vào đây nào." Bà vỗ đùi Trì Kiến: "Đi mau, múc cho bạn con một bát đi."

Trì Kiến lại không nhúc nhích, ánh mắt còn dừng trên mặt cô.

Lý Cửu Lộ hơi nghiêng người dựa vào khung cửa, ngượng ngùng xua tay: "Không phiền đến bà ngoại, bữa tối con ăn rất no ạ....."

Trong phòng truyền đến tiếng cười lạnh: "Rất no?"

Ánh mắt Lý Cửu Lộ khẽ nhúc nhích, nhìn về phía anh.

"Uống gió đến no hả?"

Anh vừa nói như vậy, Lý Cửu Lộ càng không dám đi vào.

Trì Kiến thấy cô bất động, sắc mặt lại tối đi vài phần.

Cô vịn vào khung cửa, chuyển đề tài sang Mã Liên: "Cơ thể bà không thoải mái ạ?"

"Bệnh cũ thôi, gần đây ho rất nhiều."

Có một khoảng thời gian Cửu Lộ không đến đây, cho nên thấy rất rõ sự thay đổi của bà cụ, bà đột nhiên tiểu tiện, giống như sinh bệnh nặng.

"Dạ." Cửu Lộ gật đầu: "Vậy nghỉ ngơi sớm một chút vẫn tốt hơn ạ."

Ánh mắt cô lướt qua Trì Kiến, vẫy tay với Trần Anh Cúc: "Bà Trần, con đi trước đây ạ."

Cô đi rồi, Trì Kiến nhú mày nhìn khung cửa trống rỗng, đặt bát trong tay xuống, tùy ý đứng lên.

"Bà ngoại, con cũng đi về trước, hôm nào lại đến thăm bà."

"Được được, đi đường cẩn thận nhé."

Trì Kiến nắm găng tay trên bàn, khom lưng ôm ôm Trần Anh Cúc, đi nhanh ra ngoài.

Anh chạy xuống cầu thang nhà cũ đuổi theo Lý Cửu Lộ, cánh tay đuổi ra, túm chặt cổ áo sau của cô.

Cả người Cửu Lộ không khống chế được bật về phía sau, lưng đập vào ngực anh. Anh dựa vào ưu thế cao lớn, khóa cô lại trước ngực.

"Anh buông tôi ra."

"Muốn trốn đi đâu?"

"Không có." Cửu Lộ xoay lại, cổ áo thít chặt lấy cổ: "Thít cổ tôi rồi."

"Em đừng giãy." Sức lực trên tay anh không nhẹ, giọng nói trầm thấp, vang lên bên tai cô.

Bên tai tiếp xúc với hơi ấm, Lý Cửu Lộ rụt đầu tránh đi, cam chịu từ bỏ giãy giụa.

Trì Kiến kéo cô đến cạnh hành lang gấp khúc, đỉnh đầu không có đèn, cửa chính mở rộng bốn phía, đúng lúc che khuất góc nhà tối tăm này.

Anh thả tay ra, Lý Cừu Lộ lập tức lùi về phía sau, mày hơi nhăn lại, có chút không vui.

"Giận rồi à?" Anh nghiêng người dựa vào vách tường, cắt găng tay da vào trong túi, cầm một điều thuốc.

Cổ Cừu Lộ vẫn có cảm giác bị siết: "Tôi trừu chọc gì đến anh à?"

"Không có."

"Vậy thì tại sao?"

"Xem em tức giận có được hay không?" Anh châm điều thuốc, hơi nâng cằm lên.

Lý Cừu Lộ cắn môi, phiền muộn: "Tôi đi đây."

Cô cúi đầu về phía trước, Trì Kiến lại túm lấy cổ áo cô lần nữa, nhanh chóng kéo lại.

"Anh....." Cô thở hồng hộc nói: "Có bệnh à!"

"Có bệnh đấy, sao nào?"

"....."

Quả thật không thể hiểu được.

Cừu Lộ mặc kệ, thoát ra, muốn từ bên cạnh đi qua.

Trì Kiến đột nhiên đứng thẳng người, chân dài vừa nhấc, bàn chân đạp lên cột trụ đối diện, ngăn cản đường đi của cô. Trước đây anh có rất nhiều mặt, tinh tế, chăm chú, lưu manh, dễ giận, vô lại ấu trĩ như bây giờ là lần đầu tiên cô thấy.

Bước chân Cừu Lộ dừng lại, cúi đầu nhìn cái chân trước mặt, anh vẫn luôn ăn mặc đơn bạc, chân dài cân xứng, không có tí mỡ nào.

"Có chuyện thì nói nhanh đi." Cô biết giọng điệu của mình không tốt lắm.

Trì Kiến cầm điều thuốc bên khóe miệng, liếc mắt nhìn cô: "Em cùng tên họ Mã kia rốt cuộc có dứt khoát chấm dứt hay không?"

"Liên quan đến anh à?"

"Có liên quan." Anh hơi áp úng: "Anh không vui."

Cô yên lặng một lát.

Trì Kiến: "Hôm đó anh đã nói rõ ràng ý tứ của mình, nhưng chưa nhận được lời khẳng định chắc chắn."

Khói thuốc lượn lơ xung quanh anh, về mặt anh vừa cố chấp vừa kiêu ngạo, ánh mắt dòi đi, câu chữ chưa hợp tình hợp lý, chẳng có chỗ nào giống hóm đúng trong phòng cô, đáng về nói "Không cần xem như gánh nặng".

Lý Cừu Lộ ngẩng đầu, nhìn thẳng anh.

Đã trải qua sự việc của Mã Tiểu Dã, cô mới phát hiện bản thân vẫn luôn đi đường vòng, nhưng vòng tới vòng lui, không đến được điểm cuối, ngược lại còn tổn thương người khác, chính mình cũng rước thêm phiền não.

Cô bắt đầu không phân biệt được tình cảm giữa nam và nữ. Bởi vì sự có mặt của Chu Khắc, cô vẫn luôn kính trọng ông, sau lại có Mã Tiểu Dã vẫn luôn bên cạnh, cho nên muốn làm bạn. Nhưng mà hiện tại cô lại cảm thấy, tình cảm giữa nam nữ là hấp dẫn và tưởng tượng.

Có thể khẳng định, đối với cô mà nói, Trì Kiến không giống với họ, bởi vì không ai có thể giống anh, nhiều lần quấy nhiễu tâm trí cô. Có lẽ ảnh hưởng của anh với cô nhiều hơn, nhưng cô không biết có nên thừa nhận hay không.

Khi chưa buông xuống tình yêu, ai có thể thấy rõ nội tâm của chính mình.

Trì Kiến chờ đến hoảng loạn, nhanh chóng bực bội mà hút hết điều thuốc: "Em nói chuyện đi."

Cô biết anh muốn nghe cái gì, nhưng bây giờ cho anh đáp án chắc chắn cảm xúc sẽ áp đi lý trí, cô thấy mình còn kém như vậy một chút.

"Phải nói cái gì?"

Lại yên lặng một lần nữa.

Sau một lúc, Trì Kiến tức đến học máu: "..... Em vĩnh viễn chỉ biết già ngu."

Cửu Lộ khép mi, bất kể trong lòng rung động như nào, miệng lưỡi chất vấn của anh đều khiến cô không quá thoải mái: "Về Mã Tiểu Dã, tôi nghĩ tôi không cần phải khai báo với anh."

"Giải thích một câu cũng không cần thiết à?"

Hai tay Cửu Lộ núp trong ống tay áo, giật giật môi.

Trì Kiến nhìn vài giây, cuối cùng chân cũng thả xuống. Anh mím môi vỗ đầu, bỗng nhiên nắm chặt bả vai cô xoay lại, ấn cô vào góc tường.

Cơ thể anh tới gần, đầu ép xuống, môi nhắm ngay môi cô.

Cùng lúc đó, Lý Cửu Lộ nhắm chặt mắt, lông mi bất an rung rung.

Thời gian phảng phất yên lặng, hơi thở và nhiệt độ cơ thể anh đều rõ ràng như vậy, cô chỉ cảm thấy trái tim mình cũng bị hun nóng.

Nhưng mà, nụ hôn lại không rơi xuống.

Xung quanh yên tĩnh khác thường, Lý Cửu Lộ chậm rãi mở mắt ra, anh đang rũ mắt nhìn cô, khóe miệng chứa đựng nụ cười vui vẻ.

Trì Kiến cử động tay, đè lên ngực trái của cô.

Lý Cửu Lộ đi ra chỉ mặc một chiếc áo lông mỏng, hơi ẩm trong lòng bàn tay anh phảng phất như phá ngực mà đi vào. Nhớ đến phải giãy giụa, Trì Kiến lại dịch ra trước một bước, đã cảm nhận được tim cô đập như trống.

Hai tay Trì Kiến chống lên tường, ghé sát tai cô, từng câu từng chữ: "Em già dối hơn bất kỳ ai khác."

Không cho cô cơ hội phản bác, Trì Kiến xoay người rời đi.

Cửa sắt mạnh mẽ đóng lại, lưu lại tiếng vang dài.

Sau đó, có một khoảng thời gian rất dài anh không đến.

Tối gần cuối năm, nhiệt độ không khí càng xuống thấp.

Hôm nay đã là cuối tháng, "đi cả" Lý Cửu Lộ ghé thăm.

Cô vẫn luôn bị đau bụng kinh, lần này bị nhiễm lạnh, sắc mặt trắng bệch, đau đến mức trán toát ra một tầng mồ hôi mỏng.

Buổi chiều bất đắc dĩ xin thầy giáo cho nghỉ, đi về nhà trước tiên.

Giang Mạn nấu một nồi nhỏ nước đường đỏ, bắt cô uống hết, lại cầm hai túi sưởi nhét vào trong chăn, trên eo một cái, bụng nhỏ một cái.

Kéo màn xuống, tắt đèn, Giang Mạn lặng lẽ đi ra ngoài.

Lý Cửu Lộ ngủ một giấc đến tối, khi đứng lên, trong phòng tối đen như mực không thấy tí ánh sáng nào.

Cô bật đèn, hoạt động vài cái, phát hiện đau bụng đã giảm bớt rất nhiều.

Dưới tầng cũng tối đen, không có một bóng người, kim đồng hồ treo tường chỉ hướng 7 giờ, nhìn qua cửa sổ, bên viện dưỡng lão đèn đuốc sáng trưng.

Lý Cửu Lộ khoác áo khoác đi ra cửa, định đi dạo một chút.

Tối cửa, bỗng nhiên thấy có bóng dáng quen thuộc đang từ bậc thang đi xuống.

Anh đột nhiên xuất hiện không kịp đề phòng, trong lòng Cửu Lộ lộ bộ một chút, trái tim nhanh chóng đập liên hồi, bên trong hồi hộp, cảm giác bụng nhỏ lại truyền đến từng cơn đau đớn.

Không kịp nghĩ lại vì sao sẽ có loại phản ứng này, Trì Kiến đã thấy cô, bước chân dừng lại.

Hôm nay anh mặc áo khoác lông quân đội xanh biếc, quần đen, cạo tóc ngắn thoải mái, cổ vể cổ rất dài, lỗ tai không biết do đông lạnh hay bị sưởi ấm, đỏ bừng một mảnh.

Một tay anh dứt túi áo, một tay cầm gang tay da, hai chân thon dài, mũi chân hướng ra ngoài, một bên đầu gối hơi cong.

Anh đứng trên bậc thang, cả người anh tuấn cao ngất.

Đôi mắt vài giây, Lý Cửu Lộ đi trước, bước trên bậc thang.

Trì Kiến cũng đi xuống dưới.

Cô nhẹ giọng, mỉm cười với anh: "Anh tới thăm bà ngoại à?"

Nhưng mà không nghĩ tới, mắt anh nhìn thẳng, cùng cô đi ngang qua nhau, giống như không phát hiện ra cô.

Hết chương 21

(1): "Người đoan chính không sợ bóng nghiêng" ý chỉ những người ngay thẳng, thành thật, không làm việc trái với lương tâm sẽ không phải sợ bất cứ cái gì.

Lời editor: Chết rồi O.O anh nhà giận rồi ><

Bạn đang đọc truyện *Thư Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Trì Kiến ra cửa đứng yên, một cơn gió lạnh thổi đến, vài sợi tóc trên trán bay phát phơ, anh nhẹ nhàng hít hai cái, quay lưng châm điều thuốc.

Nhìn thấy Lý Cửu Lộ không rõ là kích động hay hưng phấn, cảnh tượng này trong lòng đã tập luyện qua vô số lần, tóm lại nhìn cô bị làm lo, trong lòng vừa hả giận vừa thỏa mãn, tự mình còn cảm thấy rất tốt đẹp.

Trì Kiến say mê trong khoảnh khắc tiêu sái ở trên cao, cảm thấy đối với con gái nên như vậy, không thể nuông chiều.

Anh đứng yên ở đó nhân nhả hút hai điều thuốc, dần dần, cảm giác có chút nào đó không đúng —— dường như bất kể anh dùng loại thái độ nào, đều không được cô đáp trả. Giờ phút này, sau công lớn vô cùng yên tĩnh, Lý Cửu Lộ không gọi anh lại, cũng không đuổi theo.

Giống như đánh một quyền vào bông.

Vốn chỉ có anh để ý, có thể đối với cô mà nói từ trước đến giờ có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Trong lòng có chút mất mát, hối hận cũng có.

Trì Kiến cầm lấy điều thuốc, xoay người nhìn cánh cổng lớn đen như mực kia, anh chống lên cánh cửa, vặn mình, thò đầu qua khe cửa nhìn vào bên trong.

Đèn trên hành lang nhà cũ tỏa ra ánh sáng ấm áp, trong viện trống trải yên tĩnh, một mảnh yên bình, đâu còn bóng dáng Lý Cửu Lộ.

Anh nghiêng răng ken két, bực bội xoa xoa tóc trên gáy.

Đúng lúc này điện thoại vang lên, dọa anh giật mình nhảy dựng.

Mở ra xem, nhận điện thoại, toàn bộ tâm trạng xấu đều trút vào: "Đệt, mẹ nó có chuyện gì vậy?"

Đầu Bàn Tử bỗng né ra, xác nhận lại dãy số, nắm chặt nói: "Là anh Kiến của em phải không?"

Trì Kiến lạnh lùng, giọng nói này anh không chịu nổi.

"Không phải. Cúp máy đi."

"Đừng, đừng mà, anh Kiến, là em là em!" Giọng nói Bàn Tử vẫn như thường, nói nhanh: "Anh Dụ hỏi xem anh đã thăm bà ngoại xong chưa, bọn em chuẩn bị đi chuyển đến Hắc Long, để anh đến thẳng đây luôn."

Trì Kiến nhớ ra còn có chuyện này, nói với đầu bên kia: "Đi bây giờ đây."

Anh cúp máy, đôi mắt nhìn chăm chăm công sắt, chưa từ bỏ ý định lại nằm sấp xuống nhìn một lát, lúc này mới sai bước lên mô-tô rồi đi.

Đến Hắc Long đã thấy mấy người khác đang chờ anh, tụ tập kiểu này mỗi tháng đều có một lần, gió mặc gió, mưa mặc mưa.

Vẫn là gian phòng cũ, lần này trừ Hồng Dụ và Qua Duyệt, Vạn Bằng cũng mang theo một cô bé đến, hai người không biết quen nhau như thế nào, ân ân

ái ái, mặt mày đưa tình.

Tri Kiến quét mắt nhìn bọn họ, cúi đầu gọi món ăn. Ngồi bên tay phải anh là Bàn Tử, bên còn lại là Hồng Dụ và Qua Duyệt, hai người cả ngày ở "Văn nhân thiên hạ" ngọt ngào còn chưa đủ, đi ra ăn cơm cũng dính lấy nhau như sinh đôi.

Mỗi mình anh và Bàn Tử là cô đơn lẻ bóng, mà Bàn Tử chỉ quan tâm đến ăn, chỉ có mình có vẻ lạnh lẽo thê lương.

Tri Kiến đưa thực đơn cho người phục vụ, liếc mắt sang bên cạnh, véo cái tay bên hông Hồng Dụ.

Da thịt con gái non mềm, Qua Duyệt đau đến mức rút nhanh về, nhỏ giọng thét chói tai: "Cậu muốn chết đấy à!"

"Tình trường thất ý, các người lại kích thích tôi."

Hai người liếc nhìn nhau, lại đồng tình mà nhìn anh, cơ thể tách ra.

Qua Duyệt nhướn mày: "Còn không phải cậu nguyên ý à? Giới thiệu cho cậu thì lại ngại này ngại kia, luôn luôn lấy cớ."

"Tôi rất cảm ơn chị."

Qua Duyệt "Hừ" một tiếng, nghiêng đầu nhìn anh: "Nếu không tôi gọi Lương Thiên Thiên đến nhé? Hôm trước con bé còn gọi điện cho tôi hỏi thăm cậu đấy."

Tri Kiến dùng ánh mắt cảnh cáo, ôm lấy bả vai Hồng Dụ: "Tránh xa một chút nào, hai chúng tôi nói chuyện."

Qua Duyệt ghét bỏ trừng anh một cái, xoay người đi, tìm đến cô gái đối diện để buồn chuyện.

Không lâu sau, đồ ăn lần lượt được bưng lên bàn.

Hiếm khi Tri Kiến chủ động mở rượu, rót đầy cho Hồng Dụ, lại rót cho mình một cốc.

Trên ngón tay Hồng Dụ kẹp điều thuốc, rất thích thú nhìn anh, ngày thường anh rất ít khi uống rượu, người khác mời mãnh liệt cũng chỉ lướt qua rồi ngừng.

Bữa nhậu hôm nay hơi lớn, Hồng Dụ hỏi: "Bà ngoại có khỏe không?"

"Khỏe."

"Gần đây có bị ngốc không?"

"Không."

Ý thức anh như đi vào cõi thần tiên.

Hồng Dụ gấp miếng thức ăn, gõ đũa lên mặt bàn: "Chú uống ít thôi, mượn rượu làm càn không có ai hầu hạ đâu." Thấy anh vẫn mang tâm trạng chán chường, lại nói: "Hôm nay chịu kích thích gì rồi? Người ta không để ý chú à?" Hai người đã trải qua đủ việc, gần đây Hồng Dụ cũng biết được một vài chuyện.

Tri Kiến trừng mắt: "Tôi mới không để ý đến cô ấy."

"Ái chà! Trâu bò đấy!" Hồng Dụ giơ ngón tay cái lên: "Sau đó thì sao?"

Trong ngực Tri Kiến nghẹn uất, khí thế lập tức giảm đi một nửa, buồn bã nói: "Không có sau đó."

Hồng Dụ cất tiếng cười to.

Tiếng cười kéo đến ánh mắt của mấy người khác, miệng Bàn Tử đầy mỡ, mút mút ngón tay: "Có chuyện gì vui mà cười lớn vậy, anh nói ra cho mọi người vui với."

Hồng Dụ không đựng thẳng nỗi thất vọng, liên tục xua tay: "Không có việc gì, cậu ăn đi."

"Anh đủ rồi đấy." Ánh mắt Tri Kiến trở nên lạnh lẽo, bưng cốc rượu lên miệng uống.

Hơn nửa phút sau, Hồng Dụ miễn cưỡng nhịn xuống, cầm cốc lên cụng vào miệng cốc của anh: "Đến đây, nói chi tiết cho anh nghe xem nào."

"Không có gì hay để nói cả."

"Rót cục cô bé kia có ý gì, vẫn luôn thế với chú à?"

"Không biết."

Hồng Dụ nhắc chân lên, dánh về người từng trải phân tích cho anh: "Nếu đối phương đã sớm biết chú có ý với cô ấy, cô ấy không tỏ thái độ rõ ràng, không phải thẹn thùng, thì chính là không có cảm giác với chú."

"Không có cảm giác?" Anh nhìn chằm chằm cái cốc trong tay, vênh vao hừ một tiếng: "Ngày đó cô ấy còn thật sự nghĩ tôi sẽ hôn cô ấy, mắt cũng nhắm chặt, tim đập nhanh như trống."

"Đó là bị dọa sợ."

Tay Trì Kiến run lên, bắn ra vài giọt rượu. Hồng Dụ lại cười phá lên.

Đùa cợt lại đùa cợt, mấy chai rượu đã thấy đáy, Hồng Dụ hỏi: "Cô ấy chia tay với thằng nhóc kia được bao lâu rồi?"

"Gần một tháng."

"Mới một tháng con gái đều sẽ thận trọng một chút, có lẽ còn chưa quên được người ta đâu."

"Cô ấy không có tình cảm gì với cậu ta cả, tuổi còn nhỏ biết cái gì."

"Chú thì hiểu à?" Hồng Dụ vừa gặm xương gà vừa nhìn anh: "Cô ấy nói với chú như thế?"

Trì Kiến ngập ngừng một chút: "Tôi quan sát được."

Hồng Dụ khẽ cười hai tiếng, hát cảm: "Được rồi, uống ít thôi."

Đêm nay cảm xúc Trì Kiến xuống thấp, uống không ít rượu, tính tình xấu xa lại nổi lên, người khác khuyên thế nào cũng không được.

Từ "Hắc Long" đi ra, dánh về anh tự nhiên, câu chữ rõ ràng, chất cồn không lên đến mặt, không khác ngày thường mấy. Nhưng những ai quen biết anh đều biết, Trì Kiến quá uống nhiều sẽ thích giãy vò người, Bàn Tử và Vạn Bằng may mắn từng lĩnh giáo một lần, nên đã sớm mượn cơ hội chuồn đi.

Hồng Dụ một bên mắng bọn họ, một bên đau đầu nhìn Trì Kiến.

Trì Kiến dựa vào vách tường, yên lặng hút thuốc, nửa khuôn mặt ẩn trong bóng tối, mắt nhìn về phía xa, ánh mắt cực kỳ sâu lắng.

Hồng Dụ đẩy Qua Duyệt: "Đi, kéo cậu ta về nhà."

Qua Duyệt kéo mãi không được, vài giây sau, Trì Kiến tự đứng thẳng: "Hai người về trước đi, tôi đi giải sầu đã."

"Hơn nửa đêm còn đi giải sầu ở đâu hả?"

"Tôi không uống nhiều." Trì Kiến bước từng bước vững chãi, lần này so với trước đó đã bình thường hơn rất nhiều: "Cách nhà không xa, tôi đi rồi sẽ về."

"Vậy cùng nhau đi."

Phía sau Qua Duyệt lắc lắc cánh tay anh ấy, cô ấy thích làm đẹp và ăn mặc mát mẻ, bây giờ bị gió thổi, cơ thể run cầm cập như cây sậy.

Hồng Dụ ngăn một chiếc xe, nhét cô ấy vào, nói xong địa chỉ liền cúi người hôn hôn cô: "Ngoan, em về trước nhé."

"Thật đáng ghét." Cô không hài lòng trừng anh ấy một cái.

"Về nhà chờ anh."

Hồng Dụ an ủi xoa nhẹ tóc cô ấy như đồ thú cưng, đóng cửa xe, bước nhanh đuổi theo Trì Kiến.

Đêm đã khuya, con đường này chỉ còn hai người đàn ông trẻ tuổi khoanh tay đi bộ.

Trì Kiến và Hồng Dụ vừa đi vừa hút thuốc, hơi rượu bị gió lớn thổi tan không ít.

Phía tây trấn Tiểu Tuyên có một dòng sông hẹp ô nhiễm, trên thượng nguồn có cái nhà máy duy nhất trong thị trấn, mỗi khi đến mùa đông, nước bắn ngưng tụ thành băng, bờ sông chất đầy xác lá rơi và cành khô.

Trì Kiến nhòai người qua lan can phun ra một ngụm khói trắng, càng thêm tỉnh táo.

Hôm nay trăng tròn, ánh sáng bạc thê lương rải đầy khắp mặt hồ, có vẻ càng thêm tĩnh mịch hoang vắng.

Trì Kiến đột nhiên hỏi: "Anh có mối tình đầu lúc nào?"

"Mười bốn." Hồng Dụ nghĩ nghĩ, khuấy tay cũng chống lên lan can: "Chuyện này đã lâu rồi, nhớ không rõ lắm."

"Là cùng Qua Duyệt?"

"Không phải, cô gái hồi đó tên là gì ý nhỉ?" Hồng Dụ vỗ vỗ chán, thật sự nghĩ không ra: "Anh bảo chú hỏi cái này làm gì?"

"Tháng sau tôi tròn hai mươi rồi, chưa từng yêu ai, anh nói xem có bình thường hay không?"

"Không bình thường."

"Đến hôn cũng chưa từng thử nữa."

Hồng Dụ nhin không được cười phá lên, đập lên bả vai anh: "Hai mươi năm rồi người anh em, chú nên đi kiểm tra xem....."

"Không mẹ nó nói đùa." Trì Kiến tức đến muốn học máu tránh khỏi anh ấy, tạm dừng một lát: "Trước kia không sốt ruột, sau lại quen biết cô ấy, tất cả đều muốn dùng trên người cô ấy."

"Nghiêm túc như thế à?" Hồng Dụ thanh giọng nói: "Vậy không phải đã có mục tiêu rõ ràng rồi sao, đừng cảm tiến tới thôi, đừng lùi bước nhé."

Trì Kiến không nói chuyện, ánh mắt nhìn thẳng tấp xuống mặt hồ, dưới ánh trăng, dáng vẻ sùnn mặt anh lúc này đẹp đẽ hơn bao giờ hết.

Có lẽ là bị gió lạnh thổi đến, tiếng nói anh vừa run vừa khàn khàn.

"Hồng Dụ, thật ra ngày đó, tim tôi còn đập nhanh hơn cô ấy."

Đêm nay Hồng Dụ ngồi cùng anh nửa đêm gió lạnh, chân bị đông cứng, hơi ẩm cả cơ thể sớm đã bị thổi tan, khuyên mãi mới lòi được anh về.

Ngày hôm sau Hồng Dụ bị cảm, Trì Kiến lại không có việc gì, rửa mặt, tinh thần sáng khoái ngồi dưới tầng gầm bánh quẩy.

Hồng Dụ ghen một cục tức, đem tổ tông mấy đời nhà anh ra chửi mắng một hồi, cuối cùng mặc kệ, lên tầng ngủ bù.

10 giờ sáng, có khách hàng đến thăm.

Trì Kiến nhìn thoáng qua, cảm thấy người này khá quen mắt.

Dường như đối phương cũng có cảm giác này, nhíu mày: "Cậu không phải là..... Trì gì đó sao?"

"Cảnh sát Ngô, Ngô Ba?"

Ngô Ba nhướn mày: "Trì nhớ tốt đấy." Anh ta cũng nhớ ra: "Trì Kiến đúng không, lần trước ở viện dưỡng lão, hẳn là tôi lấy lời khai cho anh."

Trì Kiến cười cười: "Đúng rồi."

Ngô Ba nhìn qua không lớn hơn mấy tuổi so với Trì Kiến, mặc một bộ quần áo giản dị, mặt chữ điền, tóc ngắn, nhìn qua rất có tinh thần, rất già dặn.

Anh ta nhớ tới thái độ đêm đó của anh, cái hay không nói, lại nói cái dở: "Về sau có mất ngủ không? Nhìn sắc mặt cậu lúc ấy trắng bạch, bị dọa không nhẹ nhỉ?"

Trì Kiến nhướn mày, cười nhạt trả lời: "Sao thế, cảnh sát Ngô đến tra án à?"

"Không không, vừa rồi nói đùa thôi." Ngô Ba cười lắc đầu, anh ta cũng không phải người máy móc, nhìn qua rất dễ thân cận: "Tôi đến thăm."

Trì Kiến nói: "Nhân viên chính phủ hình như không thể thăm tùy ý nhỉ?"

"Cái cậu nói đó là lúc kiểm tra sức khỏe cho cảnh sát thì không được có, bây giờ thì sợ cái gì." Anh ta không quan tâm quay đầu đi, nhìn hoa văn trên tường: "Cho dù cấp trên quản, ai lại rảnh rỗi đi coi quần áo của người khác, vụng trộm đi báo cáo à?"

"Vậy cũng không chừng."

Ngô Ba quay người lại, cười huyếch anh một cái.

Trì Kiến cũng cong cong khóe môi.

"Đây là cửa tiệm của cậu?"

Trì Kiến: "Tôi là nhân viên của người ta."

Ngô Ba gật đầu: "Tôi muốn thăm trở lại, có đề cử cái nào không?"

"Ồi, xăm trở lại thì phải gọi sư phụ của tôi rồi."

"Được rồi, cậu đi đi."

Vui vui đùa đùa, cuối cùng Trì Kiến lên tầng gọi Hồng Dụ xuống.

Sau khi chọn xong hoa văn, Ngô Ba theo Hồng Dụ vào phòng xăm, Trì Kiến trái phải không có việc gì để làm, bèn làm trợ thủ cho Hồng Dụ.

Quả thật Ngô Ba, nói rất nhiều, nếu anh ta không nói, người khác thật sự không đoán ra được nghề nghiệp của anh ta là cảnh sát. Tóm lại mấy người vẫn trò chuyện được với nhau.

Hoa văn mà anh ta chọn tương đối phức tạp, trước sau đến "Văn nhân thiên hạ" hai ba lần, lại giới thiệu bạn bè đến, thường xuyên qua lại thành thân quen, thế là cùng Hồng Dụ và Trì Kiến lên đi uống rượu.

Cuộc sống trôi qua rất nhanh, chỉ chớp mắt đã đến ngày hai bảy cuối năm.

Trường Cửu Lộ cuối cùng cũng cho nghỉ, rốt cuộc cơ thể mệt mỏi đã có thể thả lỏng.

Hôm nay viện dưỡng lão lại có một chiếc xe cứu thương đến, Cửu Lộ nghe thấy tiếng động, đứng dậy từ cửa sổ ngó ra bên ngoài nhìn, bác sĩ nâng cáng xuống, bước nhanh vào nhà cũ.

Cô bỏ tạp chí ra, nhanh chóng đi xuống tầng.

Bên xe và trước cửa có một ít người vây quanh, không lâu sau, một cụ già tóc bạc nằm trên cáng được đẩy ra, bà cụ nhắm chặt hai mắt, mặt xám như tro.

"Bà Mãi!" Lý Cửu Lộ khó tin, lẩm bẩm nói.

Người giúp việc đỡ Trần Anh Cúc đi bước từng bước đến đây, trong tay Trần Anh Cúc nắm chặt khăn giấy, không ngừng lau nước mắt.

Sau khi thu xếp cho Mã Liên xong, xe cứu thương ồn ào phóng đi, nhân viên công tác trong viện và các cụ đều nhìn hướng xe cứu thương rời đi, khẽ thở dài.

Người giúp việc bên cạnh cũng vụng trộm lau nước mắt, cô ấy là Cố Hiểu San, tuổi không lớn, đã làm việc trong viện dưỡng lão hơn ba năm, từ trước tới nay chị là người chăm chút cuộc sống hàng ngày của Mã Liên và Trần Anh Cúc, cũng là người giúp việc đã an ủi Mã Liên đừng vì bệnh mà lo lắng.

"Chị Hiểu San, bà Mãi làm sao thế ạ?" Cửu Lộ đi đến.

Cố Hiểu San nói ra ngọn nguồn: "Trước đây một thời gian không phải bà cụ ho ra máu sao, sau đó đi bệnh viện kiểm tra, bị chẩn đoán là ung thư phổi." Cô ấy hít hít mũi: "Bệnh tới như núi sập, bà cụ vốn đang rất vui vẻ, sau khi biết được thời gian sống không còn nhiều, cả người đều suy sụp."

Cửu Lộ mím chặt môi.

Trần Anh Cúc tự trách nói: "Đều tại bà, bà ấy nằm trên giường ngủ cả ngày, bây giờ bà mới phát hiện ra có điểm không thích hợp, em Mã Liên nếu có chuyện gì không may, lương tâm của bà phải làm sao đây."

Hai cụ bà ở cùng một phòng, thời gian làm bạn bên nhau còn nhiều hơn so với người nhà, Mã Liên hôn mê bất tỉnh, Trần Anh Cúc khổ sở hơn so với bất kì ai khác.

Giọng nói Lý Cửu Lộ không ngăn được khó chịu, cái gì cũng chưa nói, giúp Cố Hiểu San đỡ bà vào phòng.

Ánh hoàng hôn từ cửa sổ nghiêng nghiêng chiếu lên đá cẩm thạch trên mặt đất, một màu vàng nhạt cô đơn.

Giấy màu đỏ rực rải đầy bàn, rèm cửa sổ mới cắt được một nửa còn vút bừa bãi ở kia.

Cố Hiểu San rót đầy cốc nước ấm, đỡ bà cụ uống hai ngụm.

Lý Cửu Lộ không lập tức rời đi, suy nghĩ một lát rồi an ủi nói: "Bà phải chú ý giữ gìn sức khỏe, có khi bà Mã không có việc gì đâu ạ, ngày mai sẽ trở về đây."

"Đúng đấy ạ." Cố Hiểu San nói tiếp: "Bà cũng nên vì cháu ngoại của bà mà suy nghĩ, không may bị bệnh thật, cậu ấy sẽ rất lo lắng, có phải hay không ạ?"

Những lời này vẫn hữu dụng nhất, "Đúng rồi, Tiểu Kiến của bà....." Trần Anh Cúc nói nhỏ, sau một lúc, vực lại tinh thần, gắng sức lau đôi mắt.

Nghe được tên của anh, Lý Cửu Lộ thất thần một lát, đôi mắt nhìn lên xấp giấy đỏ trên bàn: "Đó là bà cắt ạ?"

Trần Anh Cúc gạt đầu.

"Bà thật lợi hại." Cừu Lộ lấy lòng nói: "Bà chuẩn bị cho Tết âm lịch đúng không ạ?"

Bà cụ thở dài: "Ừ."

"Vậy bà có thể dạy cho con không?"

"Con á?" Bà cụ liếc cô một cái, lực chú ý dời sang đây: "Nhưng không dễ học đâu."

"Con sẽ cố gắng." Lý Cừu Lộ nín cười. Cô lấy một tờ giấy đỏ gấp lại vài lần, cầm cây kéo học theo, vốn dĩ chỉ muốn dỗ bà cụ vui vẻ, nên tâm tư của cô vẫn chưa đặt vào việc vắt giấy.

"Xoẹt" một cái, giấy đỏ đã bị cắt ngang.

Trần Anh Cúc giương mắt, trên mặt rớt cuộc hiện lên ý cười: "Cô bé ngốc."

Cừu Lộ lè lưỡi.

Trần Anh Cúc: "Từ từ thôi."

Mặt trời sớm đã rơi xuống phía sau núi, một rải nắng chiều đã nhuộm bầu trời thành màu cam mỹ lệ.

Cừu Lộ vịn cái cổ cứng đờ, rũ mắt, làm như vô tình hỏi: "Bà Trần, gần đây Trì Kiến có đến thăm bà không ạ?"

"Đến chứ, mỗi tối đều đến, Tiểu Kiến của bà rất hiểu chuyện." Trần Anh Cúc nhìn liếc sang tờ giấy đỏ trong tay cô: "Bé con, bên này thừa rồi..... Con không gấp được thẳng bé à?"

Cô nói: "Không ạ."

Tay Lý Cừu Lộ không còn chuẩn xác, giấy đỏ một lần nữa bị cắt thành hai.

Hết chương 22

Bạn đang đọc truyện *Thư Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Sáng sớm, Lý Cừu Lộ bị tiếng ồn ào trong viện đánh thức, nhấp nháy mắt xem đồng hồ trên tường, đã 9 giờ rồi.

Hôm nay khí trời rất tốt, ánh sáng tươi đẹp xuyên qua bức rèm hồng nhạt ngoài cửa sổ chiếu vào, thật chói mắt.

Còn có hai ngày nữa là đến Tết âm lịch, Giang Mạn tổ chức nhân viên quét dọn vệ sinh cho viện dưỡng lão, chần chệm treo lên thành từng hàng, từng mảng trắng xóa dưới ánh mặt trời. Thường ngày nơi đây khá nặng nề, bởi vì ngày tết đến gần, cũng ngập tràn sức sống trở lại.

Tâm tình Cừu Lộ rất rục rờ, cô vịn cái eo, sau khi sắp xếp đầy đủ cũng đi xuống tầng.

Giang Mạn thấy cô, hôm nay tâm tình bà hình như cũng rất tốt, ôm chầm lấy Lý Cừu Lộ, cười hỏi: "Lộ Lộ của mẹ sao không ngủ thêm chút nữa?"

"Tối hôm qua 8 giờ con đã ngủ rồi." Cừu Lộ ngẩng đầu: "Mẹ, con có thể giúp được cái gì?"

Giang Mạn nhìn bốn phía: "Cũng không có gì cần con giúp đâu, nếu không con đến phòng Khương lão gia ôm chần chệm đến đây, vừa rồi cửa phòng ông cụ còn đang khóa."

Cừu Lộ gật đầu, đi đến nhà cũ.

Lúc này cửa phòng 109 đã mở ra, ông cụ giường bên cạnh không ở trong phòng, Khương Hoài Sinh đưa lưng về phía cửa không biết đang sửa sang lại cái gì.

Cừu Lộ khẽ gõ cửa hai cái, còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, chỉ thấy Khương Hoài Sinh chậm rãi quay đầu lại: "Bà nó à, chào buổi sáng....."

Ông cụ nói được một nửa đột nhiên dừng lại, cơ thể to béo đi đến, thấy Lý Cừu Lộ, tia sáng trong mắt dần dần âm đạm: "Quá hồ đồ, quá hồ đồ rồi....." Ông cụ lắc đầu cười khò: "Cô bé à, có chuyện gì không con?"

"Ông Khurong." Cừu Lộ không đi vào: "Con tới lấy chăn, hôm nay nắng vừa đủ, đúng dịp mang ra ngoài phơi ạ."

"Được được, ông lấy giúp con." Khurong Hoài Sinh đã lớn tuổi nên đi chuyển khá chậm chạp, cuốn chăn lên: "Con là con gái chủ nhiệm Giang à?"

"Vâng ạ, ông Khurong." Cừu Lộ lập tức đi lên giúp đỡ.

Khurong Hoài Sinh có gương mặt hiền từ, khi híp mắt cười khiến người khác cảm thấy càng thân thiết, Cừu Lộ cùng ông cụ tán chuyện một hai câu, nhận ra ông rất dễ thân cận.

Trải qua thời gian dài sinh hoạt tập thể, các cụ già trong viện dưỡng lão càng ngày càng quái gở, cho dù ở đây có thiết bị và đãi ngộ tốt nhất trong mấy trấn phụ cận, vẫn không thể thay đổi tình trạng này.

Thật ra điều kiện có tốt đến đâu, cũng không bằng một câu kiên nhẫn trách móc của con cái. Khi bọn họ không tới, ở đây tựa như một khu mộ, nơi nơi tràn ngập hơi thở chết chóc. Đó cũng là lý do mà Lý Cừu Lộ chán ghét căn nhà này.

Ôm chăn đi ra ngoài, cô yên lặng suy nghĩ, hy vọng thật lâu về sau, Khurong Hoài Sinh sinh sống ở đây thật tốt, vẫn có thể hiền lành cười tươi như vậy.

Lý Cừu Lộ đưa chăn cho Giang Mạn, giúp người giúp việc một tay, cô đến hậu viện nhìn thấy Cố Hiểu San, cô ấy đeo găng tay plastic, đi lên thang cây đặt sát cửa sổ tầng một.

"Có cần em giúp một tay không?"

Cố Hiểu San thấy là cô, cười nói: "Cầm mấy tờ báo trên mặt đất đưa cho chị là được."

"Tất cả đều lau xong rồi ạ?"

"Đúng vậy, chỉ còn cái này thôi."

Cừu Lộ dựa vào ven tường ngẩng đầu nhìn, vào đông khí hậu lạnh và khô ráo, cũng may hôm nay ánh mặt trời đầy đủ, chiếu lên người rất ấm áp.

Cô nhớ tới một việc: "Bà Mã thế nào rồi ạ, đã tỉnh táo chưa chị?"

"Ừ." Cố Hiểu San nhìn cửa kính không dính một hạt bụi, vừa lòng nhảy xuống: "Nửa đêm hôm qua đã tỉnh rồi, nhưng nghe nói bị đau ngực, ảm ỉ suốt đêm"

Cô ấy ném giẻ lau vào thùng nước, cũng dựa vào vách tường giống Lý Cừu Lộ.

"Thế người nhà của bà đã biết chưa?"

Cố Hiểu San nói: "Hôm qua mới biết, bác sĩ nói con trai bà vừa nghe bà bị bệnh nan y, thiếu chút nữa khóc đến ngất xỉu."

"Mới được biết?"

"Đúng vậy." Cố Hiểu San nói: "Mỗi lần con trai đến bà đều không đi gặp, đi bệnh viện kiểm tra cũng tự mình đi, bệnh nghiêm trọng như vậy, nếu không phải hôm qua yêu cầu người nhà ký tên, con trai bà vẫn chưa hay biết gì đâu."

Cừu Lộ khó hiểu: "Vì sao lại thế?"

"Đáng đời con trai bà!" Cố Hiểu San siết chặt găng tay plastic, tức giận nói: "Năm đó bà vì giúp con trai mua nhà cưới vợ, bán nhà ở quê mà đầu tư lên trên này, lại tới trần trên làm công rồi vay mượn cho anh ta, khó khăn chờ đến lúc bàn giao lại nhà ở, bà nghĩ được vào sống cùng, con dâu lại nói muốn sống thế giới riêng của hai người nên không đồng ý, bà đành phải ra bên ngoài thuê nhà. Sau đó vợ chồng họ có con, cần người hỗ trợ chăm con, bà mới có cơ hội vào ở, nhưng không được bao lâu, bà lại bị con dâu đuổi ra ngoài."

Cừu Lộ nhún mày.

Cô ấy nói tiếp: "Hoá ra là phải nhường chỗ cho mẹ vợ anh ta. Nhưng sau đó nửa năm, con trai bà lại tới mời bà trở về, em có biết vì sao không?"

"Vì sao ạ?"

"Mẹ vợ anh ta ngã cầu thang nên bị liệt, muốn bà về chăm sóc."

Lý Cừu Lộ ngạc nhiên nói không nên lời.

"Sau chuyện đó, bà đến viện của chúng ta sống, không bao giờ nhận đứa con trai này nữa." Cố Hiểu San xách thùng nước lên, đi đến phòng chứa đồ đổi điện: "Chị thật sự đau lòng bà, cho nên ngày thường cũng sẽ chăm sóc bà nhiều hơn một chút."

"Chị thích làm công việc này không?"

"Không thích. Ở đây giây giây phút phút phải đối mặt với tử vong, quá áp lực, nhưng bọn họ nếu sống trong gia đình hạnh phúc thì cần gì phải vào đây? Dù sao cũng phải có người đến chăm sóc." Cô ấy trêu chọc nói: "Cho nên, nếu người giúp việc chúng tôi tâm trạng không tốt, viện trưởng Chu chắc phải gấp đến chết."

Hai người đi qua sân thể dục của hậu viện, Cửu Lộ dừng bước chân: "Hà?"

Cô ấy cười nói: "Viện trưởng Chu không phải là thầy cố vấn tâm lý của viện chúng ta sao!"

Cửu Lộ rớt cuộc nghe hiểu ý trêu đùa của cô ấy, không nhịn được nín cười một cái.

"Lộ Lộ, bên kia các con làm xong chưa? Nhanh lại đây giúp mẹ." Chưa kịp đến phòng chứa đồ, Giang Mạn bỗng nhiên gọi.

Hai người nghỉ chân, Lý Cửu Lộ quay đầu lại: "Mẹ, cửa kính bên kia còn chưa rửa ạ."

"Về đi con." Giang Mạn để tay lên trán che ánh mặt trời: "Bên trong đều là đồ vứt đi, cửa kính không cần rửa."

Cả ngày đều trong trạng thái bận rộn, nên buổi tối Cửu Lộ ngủ rất yên giấc.

Nửa đêm cô mơ một giấc mơ, trong mơ có tiếng đá đập vào cửa kính không ngừng, cô chạy tới xem, Trì Kiến đứng dưới cửa sổ, vẫy tay với cô: "Lộ Lộ xuống dưới này, không cần sợ, anh ở đây đón em."

Khung cảnh này dường như ngày mong đêm mong rất lâu, cô thậm chí không có chút do dự nào, ở trên cửa sổ nhảy xuống.

Đến khi gần rơi xuống đất, Trì Kiến lại đột nhiên lách người chạy đi.....

"Bộp ——"

"A ——"

Lý Cửu Lộ bỗng nhiên ngồi dậy, đầu đầy mồ hôi lạnh.

Vừa rồi tất cả đều trải qua quá rõ ràng, tiếng kêu sợ hãi còn ở bên tai, cô thậm chí còn nghi ngờ cảnh trong mơ là hiện thực.

Ngoài cửa sổ tối đen như mực, không có ánh trăng cũng không có ánh đèn, nín thở nghe, không có động tĩnh gì. Cô ngồi yên trong chốc lát, đứng dậy đi đến trước cửa sổ, rõ ràng biết là không phải, nhưng trong lòng lại chờ mong một cái gì đó.

Đã 11 giờ rồi, trong viện không có một bóng người, cô nhẹ nhàng buông tiếng thở dài, dựa vào bên cửa sổ. Nhà cũ tầng ba có hai phòng đèn vẫn sáng, Giang Mạn và Chu Khắc vẫn ở lại làm việc chưa về, tầng một cũng có phòng đang lập lòe ngọn đèn dầu, Cửu Lộ hí mắt nhìn, hình như là vị trí phòng bếp của nhà cũ.

Bụng Lý Cửu Lộ đứng lúc réo một tiếng, tự hỏi một lát, phủ thêm áo ngoài, cầm đèn pin đi ra cửa.

Phòng bếp ở cuối hành lang tầng một, vì bảo đảm các cụ ngủ đúng giấc, trong viện quy định sau 11 giờ tất cả đều tắt đèn, bao gồm cả đèn hành lang.

Bóng tối khiến con đường này kéo dài vô hạn, cửa phòng hai bên đóng chặt, chỉ có tiếng bước chân của mình là rõ ràng nhất.

Cô đi đến trước cửa, nhẹ nhàng vặn mở khoá cửa.

Đột nhiên, một cơn gió lạnh thổi tới, trong phòng bếp có thứ gì đó bay múa theo gió. Một tờ giấy ập đến trước mắt.

Chờ đến khi thấy rõ đó là vàng mã, Lý Cửu Lộ sợ tới mức lùi mạnh về phía sau vài bước.

Đèn pin rơi xuống đất, "Cộp" một tiếng vang lên, ngay sau đó tiếng bước chân rối loạn đến gần: "Là ông, là ông, đừng sợ."

"..... Ông Khương!" Cửu Lộ chưa hoàn hồn.

Khương Hoài Sinh thấy rõ là cô, xuyt một tiếng: "Hơn nửa đêm, con muốn hù chết ông à!"

Lý Cửu Lộ: "....."

Ông nhìn bốn phía xung quanh: "Cô bé, đến đây."

Đóng cửa cho kỹ, Khương Hoài Sinh lại đi khép cửa sổ, gió bị cản lại bên ngoài, trong nhà liền yên tĩnh trở lại.

Lý Cửu Lộ đứng ở cửa không dám cử động, vốn tưởng là Giang Mạn hoặc người giúp việc đến làm bữa khuya, nào nghĩ đến sẽ là cảnh tượng như thế này.

Giữa bàn dài đặt một tấm ảnh đen trắng, hai bên sườn cắm một ngọn nến to, phía trước cắm ba nén hương và một ít hoa quả, còn có một bộ bát đĩa, phía trên hơi nóng lan toả.

Lý Cửu Lộ lạnh cả sống lưng, căng thẳng đi đến: "Ông vẫn luôn ở đây à? Vừa rồi ông có nghe thấy tiếng hét hay không?"

"Tiếng hét? Lỗi tại ông không tốt, hình như không nghe thấy." Khương Hoài Sinh không ngừng cho tiền vàng mã vào trong chậu, cười xem người trong tấm ảnh: "Bà nó à, có khách tới thăm bà này."

Lý Cửu Lộ di chuyển tầm mắt: "Đây là vợ của ông à?"

"Một trăm ngày." Ông cụ buồn rầu cảm thán.

Người trong tấm ảnh được chụp khi còn trẻ, đôi mắt bà sáng ngời, cười tươi sáng khoái, dường như đã hài lòng tan biến mà rời khỏi thế giới này, không mang theo một tia vương bận, không biết đã khiến người ở lại nhớ thương thế nào đến mức nào. Nỗi đau này không còn cách cứu vãn.

Khương Hoài Sinh lẻ loi một mình ngồi ở chỗ đó, giống như bà đang ở ngay trước mặt ông, chậm rãi nhỏ nhẹ nói: "Bà xem tôi ở đây cũng rất tốt, ăn no, mặc ấm, so với cuộc sống của hai ta trước kia khá hơn rất nhiều, bà cứ yên tâm mà đi nhé, đừng nhớ thương....."

Ông cụ nhỏ giọng nghẹn ngào.

Mùi Lý Cửu Lộ đau xót, nhanh chóng di chuyển tầm mắt.

"Đó là ông làm à?"

Cái bàn bên kia cũng bày một bộ bát đĩa, vàng mã đã đốt thành tro và một cỗ mùi hương thơm ngát.

Khương Hoài Sinh để xấp giấy cuối cùng vào chậu, lau đôi mắt đứng lên: "Đó là canh mì suông, món trước đây bà nhà ông thích ăn nhất."

"Ngửi mùi rất thơm à."

"Năm xưa rất khó khăn, có thể ăn được một bát mì chẳng khác gì được ăn tết vậy." Khương Hoài Sinh nhìn ngọn lửa trong chậu chậm rãi tắt đi, nhớ lại quá khứ, ý cười trên khoé mắt dần lan ra.

Cứng cho vợ xong, ông mở đèn phòng bếp lên, lau đi lau lại tấm ảnh đen trắng, sau đó thật cẩn thận cất đi: "Vừa nãy ông có làm con sợ không?"

Cửu Lộ lắc đầu.

"Vậy có muốn ném thư hay không?"

"Có được không à?"

Khương Hoài Sinh nói: "Chỉ sợ con ăn không quen."

Khương Hoài Sinh múc cho cô một bát đầy, một giò một tré ngồi ở hai đầu bàn, yên lặng ăn.

Một bát mì không dính một giọt dầu, nước canh trong vắt, sợi mì óng ả kèm ít trứng đánh bông như đám mây, một chút sốt cà chua và muối, thanh đạm không ngấy, nhìn cũng rất ngon mắt.

Cửu Lộ ngẩng đầu nhắm mắt: "Tình cảm của ông với vợ chắc chắn rất tốt."

"Trong chiến đấu mà xây dựng tình nghĩa, người trẻ tuổi như các con không hiểu đâu." Ông cụ cười chua xót lại tự hào.

"Đó là loại cảm giác gì à?"

Khương Hoài Sinh đặt bát đĩa xuống, hồi tưởng thật lâu: "Ông nhớ rõ lần đầu tiên gặp mặt, giữa một hàng bác sĩ và y tá chăm sóc bệnh binh, cảm giác có một đồng chí dẫn dắt ánh mắt của ông hướng đến, sau đó ánh mắt đầu tiên của ông đã nhìn thấy bà. Cùng lúc đó bà ấy cũng chú ý tới ông." Ông cụ nâng tay lên, ở trong không trung khoa tay múa chân: "Thúc đẩy chúng ta tới gần nhau, giống như là một loại lực hấp dẫn....."

Một loại lực hấp dẫn?

Trong lòng Lý Cửu Lộ hơi chấn động, trong đầu đột nhiên xuất hiện năm chữ này.

Cô nghĩ tới Trì Kiến. Nhớ đến lần đầu tiên gặp được anh ở nhà bơi, ánh mắt cô giống như bị cái gì đó lôi kéo, cách bề bơi đầy người, cô nhìn thấy Trì Kiến.

Mà giây phút đó, Trì Kiến cũng đang nhìn chăm chú vào cô.

Khương Hoài Sinh nói: "Khi đó cả nước đã giải phóng, ông mười sáu tuổi, tham gia viện trợ chiến tranh cho đất nước láng giềng. May mắn chúng ta đều

sống sót trở về, sau đó tham gia công tác, lại phát hiện ra được phân đến cùng một nhà xưởng, khi đó không còi mở như bây giờ, qua nhiều năm, mới được hỗ trợ tổ chức hôn lễ." Khương Hoài Sinh chống tay lên đầu gối, than một tiếng: "Cuộc sống ban đầu quá khổ, chúng ta sống trong phòng có vài mét vuông mà nghĩ đến chuyện tương lai, tương tượng có một gia đình ấm áp, sinh một trai một gái, tương lai con cháu đầy đàn, du lịch khắp tổ quốc non sông." Khương Hoài Sinh nói đến đây thì dừng một chút: "Khi đó ấy mà, nhìn bà ấy, kế hoạch cả đời của hai người đều đã sắp xếp xong rồi."

Loại tương tượng này, là từ nay về sau, trong quỹ đạo cuộc sống, đều xuất hiện bóng dáng của em

Bóng người trong đầu Lý Cửu Lộ vút đi không được, dường như từng có một giây phút nào đó, cô cũng đã tương tượng đến viễn cảnh này.

Hóa ra hấp dẫn và tương tượng thật sự có thể chứng tỏ tình cảm giữa nam và nữ.

Có cái gì đó đã trở nên rất rõ ràng, lại làm cô thấp thỏm lo âu.

Một đêm này, Lý Cửu Lộ mất ngủ.

Sang ngày hôm sau, khi rời giường đã đến trưa, mơ mơ màng màng qua một ngày.

Chạng vạng, cô ngồi trên bàn học, đôi mắt đăm đăm, kéo ngăn kéo ra, kính bơi Trì Kiến cho cô mượn vẫn bình yên vô sự nằm ở trong góc.

Cửu Lộ giật mình ngăn người một hồi lâu, bỗng nhiên nghĩ ra một cái có thể đi tìm anh.

Cô do dự một hồi, cuối cùng hạ quyết tâm, cầm lấy kính bơi đi ra cửa.

Hết chương 23

Bạn đang đọc truyện *Thử Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Cửa chính "Văn nhân thiên hạ" luôn rộng mở, ở giữa treo mảnh chống rét có họa tiết trừu tượng, vén lên bên trong còn có một cánh cửa kính.

Tết âm lịch, Bàn Tử và Vạn Bằng xin nghỉ, Qua Duyệt cũng về quê, phòng ngoài chỉ có Hồng Dụ với một người xa lạ.

Cửu Lộ đi vào, đối mặt với người kia.

Hồng Dụ ném cho anh ta điều thuốc: "Đội lắt nữa Trì Kiến xong việc rồi cùng nhau đi ăn cơm, anh định đi đâu vậy?"

"Tôi đi ngang qua đây, đang vội, thấy chỗ anh sáng đèn, nên vào liếc một cái." Người này đúng là Ngô Ba, anh ta đặt điều thuốc giữa môi, không châm, vừa nói vừa đi ra bên ngoài.

"Được, nếu không có nhiệm vụ anh cứ tới đây chơi, không tiền nhé."

Ngô Ba xua tay: "Về đi, tôi không uống rượu đâu."

Hồng Dụ tiến đối phương ra cửa, buông mảnh xuống, lúc này mới quay đầu nhìn Cửu Lộ. Hai người có vài lần bắt gặp, ngày thường cô khá sạch sẽ xinh đẹp, khí chất cũng rất độc đáo, làm cho người ta dễ dàng nhớ kỹ.

Hồng Dụ hỏi: "Cô tìm Trì Kiến à?"

Cửu Lộ mím môi, gật gật đầu.

Hồng Dụ không nhịn được đánh giá cô một lượt từ trên xuống dưới, cô mặc một chiếc áo lông dài màu caramel, chiếc cảm nho nhỏ giấu dưới cổ áo lông, buộc tóc đuôi ngựa, đôi mắt vô cùng sáng ngời. Thật sự là một cô bé chói mắt.

Hồng Dụ tươi cười thân thiện: "Trước ngồi đây một lát, tôi gọi cậu ta."

Anh ấy đặt chiếc đĩa xuống, đi qua, cách một tấm mảnh gỗ gõ cửa phòng đang đóng chặt.

Bên trong không ai lên tiếng.

Hồng Dụ lại gõ cửa hai cái: "Trì Kiến, có người tìm này."

"..... Ai?" Tiếng nói lười đến không thể lười hơn.

"Chú ra nhìn một chút sẽ biết."

"Không rành."

Hồng Dụ quay đầu nhìn Lý Cửu Lộ một cái, cô còn đứng ở cửa, mắt thất thần nhìn về hướng này.

Anh ấy hỏi: "Cô tên là gì?"

Cô nói: "..... Lý Cửu Lộ."

Hồng Dụ nói vọng vào bên trong: "Cô ấy nói cô ấy tên Lý Cửu Lộ."

Không nghe thấy tiếng trả lời, Hồng Dụ vẫn cứ dựa vào khung cửa, ở trong lòng yên lặng đếm ngược, từ mười mấy đến ba, cửa bật mở.

Cửa mở ra trong phút chốc, Cửu Lộ thấy rõ tình hình bên trong.

Có một cô gái nằm nghiêng trên ghế mềm, có thể hình xăm nằm ở vị trí tương đối đặc thù, nên cô ấy cởi hết quần ra, phần hông chỉ mặc một cái quần lót ít vải.

Ánh sáng trong phòng rất chói mắt, khuỷu tay cô gái kia chống lên ghế, chống đỡ toàn bộ phần thân, cơ thể thướt tha, đôi chân lộ ở bên ngoài trắng nõn như tuyết.

Căn phòng kia Cửu Lộ đã từng vào, cô biết rõ, không khí sau khi đóng chặt cửa phòng sẽ như thế nào, dù không mở máy sưởi, cũng sẽ tự nhiên tăng lên vài độ so với bên ngoài.

Lần đầu tiên đến, đúng lúc gặp anh đang xăm ngực cho một cô gái, lần này là thất lưng, không biết có phải tâm tình thay đổi hay không, trong cơ thể cô có thứ tình cảm chậm rãi áp ủ, ở vị trí nào đó mà kết tụ thành mây.

Cửu Lộ thất thần, không khỏi tưởng tượng cảnh anh cúi đầu, cả người lơ lửng trên đùi cô ấy, tưởng tượng cảm giác găng tay plastic lau trên da, tưởng tượng đau đớn khi bị kim đâm lên người.....

Trước khi những cảm xúc mơ hồ kia dần hình thành, lòng lại dần nguội lạnh.

Tri Kiến vén tấm màn lên, ánh mắt dừng trên người cô, mặt lạnh tanh, trong lòng lại như muốn nổ tung.

Anh kéo khẩu trang xuống dưới: "Cô đến tìm tôi à?"

Ánh mắt Lý Cửu Lộ từ phòng trong chuyển đến trên mặt anh.

Giữa hai người cách một khoảng cách, không ai lên tiếng, trong không khí tràn ngập một loại hơi thở dầy dụa không rõ.

Hồng Dụ cảm thấy mình rất dư thừa, nắm tay ho khan một tiếng: "Chú sắp xong chưa, anh giúp chú xăm nốt."

"Không cần đâu, tự tôi làm được." Anh còn bày ra một khuôn mặt thối chí sợ người khác không biết rõ anh vẫn đang tức giận.

Tri Kiến đang mang thù, Hồng Dụ hiểu rõ. Anh ấy nhướng mày, cơ thể lại dựa vào tường, vẻ mặt hóng xem kịch vui.

Tri Kiến đi lên phía trước hai bước: "Bà ngoại không thoải mái à?"

Lý Cửu Lộ bắt đầu nản lòng, tay vắt chéo sau lưng, lắc đầu.

"Chủ nhiệm Giang có việc, muốn cô tới tìm tôi?"

"Không." Cô xấu hổ cong khóe môi.

"Hay là cô có việc, muốn nhờ tôi giúp?"

"..... Không có."

Tri Kiến khẽ nhủ mảy, thấy bộ dạng muốn nói lại thôi của cô thì càng tức giận: "Vậy là tìm nhầm cửa à?" Anh chậm rãi cời găng tay cao su, rũ mắt: "Tôi còn có việc bận, không tiễn."

Tuy nói như vậy, nhưng một chút cũng không có ý tứ xoay người vào phòng.

Hai chân Lý Cửu Lộ giật giật, đi lên trước, tay bỏ vào áo, lấy đồ ra đưa cho anh.

Cô đi rồi, Trì Kiến nhìn cửa, nửa ngày mới hoàn hồn.

Anh đập đập kính bơi trong tay, nhìn Hồng Dụ, lại chỉ tay vào chính mình, thờ hồ hởi: "Cô ấy cố ý đến chọc tức tôi đúng không? Cô ấy muốn tức chết tôi, đúng không!"

Hồng Dụ nhún nhún vai.

"Cô ấy có bệnh à!"

Hồng Dụ nói: "Bệnh của mình chú còn không rõ nữa là."

"Tôi làm sao hả?" Anh cao giọng quát, trong lòng vô cùng sốt ruột, linh hồn như bị ai đó dắt đi, hai chân lại buống binh không chịu cử động.

"Nếu là anh anh cũng bỏ đi." Hồng Dụ nói: "Cô gái nhỏ nhà người ta đã chủ động đến tìm chú, còn phải xem cái mặt thối của chú."

"Mặt thối của tôi?" Anh không thừa nhận: "Tôi thối chỗ nào?"

"Bản thân muốn đi." Hồng Dụ cầm găng tay cao su trong tay anh, giương mắt nhìn đồng hồ treo tường, tốt bụng nhắc nhở: "Đừng giả vờ nữa, bây giờ đuổi theo còn kịp đấy."

Cô gái trong phòng đã hút xong một điếu thuốc, nhìn kịch vui một lát, không kiên nhẫn thúc giục: "Nói chuyện xong chưa? Có thể để một người đến đây hay không?"

"Đến đây." Hồng Dụ thả mình vào phòng, nhìn không được quay lại nói: "Năm chắc cơ hội tốt đi người anh em, xem chú làm thế nào, nói không chừng tôi nay có thể đạt được đột phá lớn."

Trì Kiến không tỏ ý gì nhiều, bắt lấy một cái áo khoác, lao nhanh ra cửa.

Anh thấy bóng dáng Lý Cửu Lộ ở chỗ rẽ, bước chân tự nhiên chậm lại, giận dữ không gọi cô, đi cách nhau khoảng hai mét.

Buổi tối mùa đông, bóng tối đến nhanh mà hung mãnh, vừa rồi không trung còn lộ ra màu xám tro, bây giờ đã đen như mực.

Trong ngõ nhỏ yên tĩnh, bước chân hai người chồng lên nhau.

Cửu Lộ không cần quay đầu lại, đã từ trong hoi thở đoán ra người đi theo sau là anh, anh không đuổi đến còn tốt, bây giờ Cửu Lộ không biết nên giả ngu tiếp hay dừng lại. Cô liếc sang bên cạnh, cắn cắn môi, lại cúi đầu.

Rẽ vào ngã rẽ phía trước chính là đường Bách Hoa, không khí bên kia hoàn toàn khác so với bên này, tiếng người trong chợ đêm ồn ào, đèn đuốc sáng trưng, mùi các loại đồ ăn vật từ phía xa thổi đến.

Một chân cô vừa mới bước ra, cơ thể còn chưa theo kịp, Trì Kiến đã tóm cô về.

Lảo đảo vài bước, chờ sau khi ổn định, Lý Cửu Lộ đã bị Trì Kiến cố định trên tường.

Mặt tường phía bên ngoài, dòng người chen chúc xô đẩy.

Anh chỉ lấy bàn tay ấn lên bả vai cô, hai người cách nhau một khoảng tay, anh rũ mắt hỏi: "Rốt cuộc em tìm anh làm gì?"

"..... Trả kính bơi."

Cửu Lộ còn đang đội mũ, một ít lông tơ cọ lên gò má rất ngứa, chiều cao hai người cách biệt, khi Lý Cửu Lộ nhìn thẳng chỉ có thể nhìn thấy cổ áo anh. Có vẻ anh đi rất vội, khóa áo lông còn chưa kéo, bên trong là một cái áo mỏng sáng màu, rộng thùng thình trước ngực.

Trì Kiến hít một hơi: "Chỉ vì trả kính bơi thôi à?"

Cô gật gật đầu.

"Sớm không trả muộn không trả, vì sao hôm nay lại đi?" Trì Kiến tin chắc cô đang lấy cớ: "Không có lời nào khác muốn nói với anh à?"

Cửu Lộ nói: "Vốn dĩ có, nhưng bây giờ không muốn nói."

Một câu này, Trì Kiến thiếu chút nữa tắt thở, anh gật gật đầu: "Vậy được, anh có."

"Em có biết bao lâu anh chưa tìm em không?"

Cửu Lộ chưa từng đếm cẩn thận, đưa ra một đáp án mơ hồ: "Rất lâu."

"Hai mươi bốn ngày." Trì Kiến lấy tay ra, nhẫn nhịn, quyết định bỏ qua chuyện về Mã Tiểu Dã: "Trong lúc này, có bao giờ em từng nghĩ..... đến anh

không?"

"....."

Chờ một hồi lâu: "Em cảm rồi à?" Giọng anh không tốt chút nào trong lòng vừa thấp thòm vừa lo âu.

Tình tình Tri Kiến khá nóng vội, gặp được Lý Cửu Lộ kiểu "Tắm cây gây đánh không ra một cái rắm", kiếp trước khẳng định đã đào nhằm mộ tổ tiên của nhà ai rồi.

Hàm răng anh cắn chặt gần chết, đang ở bên bờ bùng nổ.

Cửu Lộ chậm rãi mở miệng, không muốn thừa nhận: "Thật ra gần đây tôi vẫn luôn đi học, không có thời gian....."

"Lý Cửu Lộ!" Anh hung dữ gầm một tiếng: "Em mẹ nó không thể thành thật được một lần à, nói thật khó như vậy hả?"

Hơi thở của anh đột nhiên thay đổi, từ trên đồ xuống áp lên cô, hôm nay hiển nhiên đã bỏ qua cơ hội ngã bài tốt nhất, bây giờ anh lại trong tình trạng này, xem ra cũng không thể dùng lý trí nói chuyện.

Cửu Lộ nói: "Anh đừng nóng giận, nếu không hôm khác chúng ta nói chuyện nhé." Cô dịch sang bên cạnh một bước dài, chuẩn bị trốn thoát.

Lần này Tri Kiến không muốn buông tha cơ hội, trải qua thời gian dài bị bản năng ép buộc, khiến anh bỏ qua suy nghĩ đến hậu quả, hạ quyết tâm, hôn rồi nói sau.

Anh lấy tư thái cường giả áp đến bên Lý Cửu Lộ, đầu gối ngăn hai bên sườn, hai tay nâng má cô lên.....

Nụ hôn này hoàn toàn là đâm vào, môi dán môi, hàm răng va vào hàm răng.

Cửu Lộ kêu đau một tiếng, toàn bộ âm tiết mơ hồ nuốt vào trong miệng anh.

Lần này trừ bỏ đau thì vẫn là đau, cuối cùng Tri Kiến cũng phát hiện, bất kể trước đây có xem qua bao nhiêu hoàng (1). Ảnh chụp, lý luận với thực tiễn khác biệt rất lớn, lần đầu tiên như thế nào cũng không thể thành thạo được.

Nhưng dần dần, anh nếm được hương vị của cô, mát lạnh, giống như mùa hè được uống soda chanh.

Hóa ra hôn cô lại tốt đẹp như vậy.

Trong chốc lát, tâm tình nóng giận của anh đã bị bờ môi mềm mại xoa dịu, chớp mũi đều là hương vị của cô, chợ đêm náo nhiệt bên ngoài như cách xa nghìn dặm.

Môi hai người chỉ dán lên nhau, không hề cử động. Tách ra một lát, đôi mắt Tri Kiến nhuộm màu ánh sáng trở nên mông lung, giống như đang nhiễm men say. Tim anh đập nhanh đến mức không thể khống chế, nuốt một ngụm nước miếng, muốn điều chỉnh tư thế, lại đến một lần.

Bên trong ngõ quá yên tĩnh, Cửu Lộ nghe được tiếng yết hầu anh lặn lội.

"Tôi... Tôi nên về nhà rồi." Cô cảm thấy giọng nói của mình sắp bay theo gió lên bầu trời.

Đầu Tri Kiến dừng lại giữa đường, giọng khàn khàn sắp không nghe ra tiếng: "Ừ?"

Cửu Lộ giương mắt nhìn anh, bị hai tay anh bóp chu ra như miệng heo, lông mi rung động nho nhỏ, nhẹ nhàng hít thở.

Tri Kiến có cảm giác như bùng tình khỏi giấc mộng đẹp, dựng tóc gáy, buồn bã nhất thời xúc động. Tình tình Lý Cửu Lộ rất thất thường, trong lòng Tri Kiến đoán không ra, không biết hành động vừa rồi là điểm đột phá hay lại đẩy cô ra xa.

"À, không thể chờ thêm một lát sao?" Một câu hỏi ngu ngốc.

Cửu Lộ: "... Không được." Cũng rất ngốc.

Cơ thể hai người tách ra, ánh mắt đồng thời tránh sang hai bên, cảm giác tay chân đề đầu cũng rất thừa thãi.

"... Anh đưa em đi."

"Không cần đâu, trời còn sớm."

"Em tự về à?"

"... Vâng."

"Vậy... Cần thận nhé."

"Được."

Tri Kiến đưa mắt nhìn bóng dáng cô chìm ngập trong biển người, đợi đến khi thật sự không nhìn thấy, anh đá một cước lên vách tường.

Hai tay Tri Kiến túm chặt lấy tóc, ngồi chồm hổm chôn đầu xuống, cái mông vô thức nhích tới nhích lui, cả người toát ra vẻ bức bối bất an. Không biết qua bao lâu, cảm giác mát lạnh chậm rãi chảy vào cổ áo, cuối cùng Tri Kiến cũng ngẩng đầu lên, nhìn qua bóng đêm mịt mờ, anh nhấc ngón tay thon dài sờ sờ môi dưới, le lưỡi ra liếm xuống, trên mặt dường như còn giữ lại hơi ẩm của cô.

Tri Kiến đột nhiên cười cười, không buồn bã nữa.

Một phút này, anh đã xác định được tâm tư của mình, bất kể là gần hơn hay rời xa, đối với Lý Cửu Lộ, anh sẽ không bao giờ buông tay.

Cửu Lộ về đến nhà mà bước chân vẫn đang ở trên mây, trong đầu một mảng trống rỗng, như khối thi thể đang lảng vảng.

Đền phòng khách không bật, ánh nến chập chòn màu quất như trong nhà hàng, có tiếng ly nhỏ chạm vào nhau, cũng có tiếng cười nói vui vẻ.

Khó có lúc nhàn tản, Giang Mạn và Chu Khắc dùng bữa tối dưới nến.

Món ăn trên bàn khá phong phú, bình rượu vang đỏ bên cạnh sắp thấy đáy.

Vì như đi vào cõi thần tiên, nên Cửu Lộ không có sức mà suy nghĩ thừa thãi, chỉ ngó sang bên đó một lát, muốn lặng lẽ đi lên tầng.

"Lộ Lộ?" Giang Mạn phát hiện ra cô.

Cô dừng lại, trên đầu còn đội mũ, vô thức rụt miệng vào trong cổ áo: "Mẹ."

"Mau rửa tay rồi ra ăn cơm."

Giang Mạn đặt ly thủy tinh xuống, từ trước đến nay tư lượng của bà vẫn rất tốt, dưới tác dụng của cồn da mặt càng thêm quyến rũ động lòng người, toàn thân phát ra một loại mị lực thành thực, so với trước đây không biết trẻ ra bao nhiêu tuổi.

Ánh mắt Cửu Lộ dò đi: "Con ăn rồi mẹ ạ, vừa mới cùng bạn học đi đường Bách Hoa."

"Bạn học? Ai vậy?" Giang Mạn theo thói quen hỏi ra nghi vấn.

"Có nói mẹ cũng không biết đâu."

"Nam hay nữ?"

"...Nữ." Cửu Lộ đẩy Giang Mạn đến cạnh bàn: "Mẹ với chú Chu mau ăn cơm đi, con lên tầng."

"Đợi chút, sao giọng con lại như vậy?"

"...Sao, sao ạ?"

"Lẽ nào bị cảm nên không thoải mái à?" Giang Mạn đặt tay lên trán cô: "Nghe uể oải, còn có một chút mơ màng."

Cửu Lộ: "..."

Cô cảm giác rõ ràng mặt đang ửng lên, nhẹ nhàng nói vài câu qua loa, chờ đến khi trốn lên phòng, cả người như mệt lả.

Thời gian còn sớm, cô tắm rửa xong lên giường lật tạp chí, mắt nhìn đăm đăm, máy móc lật từng trang, nhưng không thèm nhìn nội dung là gì.

Ngây ngô nửa buổi tối, đến lúc hoàn hồn thì đã rất muộn.

Lý Cửu Lộ thu thập một chút chuẩn bị ngủ, vốn tưởng rằng lại có một đêm mất ngủ, không nghĩ tới khi phòng vừa rơi vào bóng đêm, mi mắt cô đóng lại, ngoài ý muốn ngủ thẳng giấc.

Một giấc này vô cùng say sưa, thậm chí mở mắt ra đã đến hừng đông.

Hết chương 24

(1): Hoàng là tiếng lóng chỉ phim sex.

Lời editor: *tung hoa* hôn rồi hôn rồi hura ~(//)_~

Bạn đang đọc truyện *Thứ Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25

Từ khi Giang Mạn và Chu Khắc kết hôn tới nay, đều đón Tết âm lịch ở viện dưỡng lão.

Sáng sớm ba mươi Tết, Giang Mạn tới gõ cửa phòng cô. Năm mới không khí mới, hôm nay Giang Mạn không mặc quần áo đi làm, đổi sang mặc áo lông cao cổ màu xanh lá và chân váy dài trẻ trung, chân đi đôi bốt nhỏ làm bằng da. Lối ăn mặc này khiến cả người bà như toả sáng, tâm trạng vui sướng bộc lộ ra ngoài.

Lý Cửu Lộ còn đang ngủ, mặt quay vào bên trong, cả khuôn mặt đều chôn vào chăn bông.

Giang Mạn ngồi bên mép giường, nhẹ nhàng vỗ về cô: "Lộ Lộ, dậy đi con!"

Cửu Lộ lồm bồm một tiếng, trở mình.

Giang Mạn bắt đắc dĩ mà lắc đầu, vén chăn bông cuối giường lên, đặt một chân cô lên đùi, đi tắt cho cô.

Động tác của bà vô cùng chiều chuộng, nhìn cô chân tinh tế trước mặt, bỗng thất thần.

"Mẹ."

Tay Giang Mạn run lên, ánh mắt lúc nhìn cô còn có chút mờ mịt.

Lý Cửu Lộ do dự một lát, rụt chân trở về: "Con tự đi là được ạ."

Giang Mạn hơi trở mắt, mất mấy giây mới bình thường lại, khuôn mặt tươi cười: "Gọi mãi mà con chẳng dậy, Tết nhất rồi còn ngủ nướng."

Bà ném tất sang cho cô, đến tủ quần áo lấy bộ đồ mới mua cho Cửu Lộ cách đây mấy hôm, giục cô đi rửa mặt, sau khi buộc chặt tóc, hai mẹ con cùng đứng trước gương.

Cửu Lộ mặc một bộ váy đồng màu đỏ, viền ren quanh cổ áo, dải lụa dài thắt thành nơ con bướm, cổ tay áo được may tầng tầng lớp lớp lá sen, làn váy dài đến giữa đùi, dù phía dưới đã mặc một chiếc quần tất dày, đôi chân cô vẫn cứ thon dài thẳng tắp.

Giang Mạn nhìn con gái trong gương, vừa lòng gật đầu.

"Mẹ." Lý Cửu Lộ cũng nhìn bà trong gương: "Bây giờ mẹ có hạnh phúc không?"

Giang Mạn sùng sốt, cười cười, gật đầu một chút: "Con thì sao?"

Ánh mắt Cửu Lộ bình tĩnh: "Con cũng vậy."

Chiều cao của hai mẹ con gần ngang nhau, Giang Mạn hơi cúi người, đặt cằm lên vai cô: "Chúng ta đều phải sống thật tốt."

Chuẩn bị trong phòng nửa giờ, sau đó đến nhà cũ ăn bữa sáng, một nửa cụ già trong viện đã được con cái đón về nhà ăn Tết, ở lại gồm năm người bảo vệ và một số người có tình huống đặc biệt.

Cửu Lộ liếc mắt một cái liền thấy Trần Anh Cúc, bình thường bà cụ ngồi cùng Mã Liên vừa nói vừa cười, hôm nay một mình một người, không nói chuyện với người khác, có vẻ buồn bã ỉu xìu. Cô lại gần ngồi xuống bên người bà cụ, qua một buổi sáng, đã chọc cho Trần Anh Cúc mặt mày hớn hởi.

Vì muốn xây dựng lòng tin tưởng cho các cụ, trước đó, Giang Mạn đã tốn rất nhiều sức đi mua sắm, sau khi ăn bữa sáng, bà bận rộn hướng dẫn cho vài người giúp việc, có người dán câu đối dán chữ phúc, có người treo đèn và cắm hoa, còn lại đều vào phòng bếp chuẩn bị cơm tất niên.

Lý Cửu Lộ bị Trần Anh Cúc kéo về phòng dán song cửa sổ, giấy hoa hồng vừa mỏng vừa phức tạp, dán trên cửa sổ rất có hương vị năm mới. Bà cụ cắt rất nhiều, bảo Cửu Lộ mang những tờ còn dư phần cho các phòng khác. Cửa sổ hành lang cũng cần dán.

Trần Anh Cúc càng ngày càng thích cô gái nhỏ yên tĩnh này, mọi việc không làm nhiều hơn một phần cũng không làm ít hơn một phần, không ầm ĩ giống những đứa trẻ cùng tuổi, có khi yên lặng ngồi bên người bà cụ, không chê người già phiền phức, giống như một loại làm bạn.

Trần Anh Cúc đứng ngoài hành lang: "Dịch sang bên trái một chút, bên trái..... Ôi ôi bé con, lại lệch rồi!"

"Bà ngoại."

Trần Anh Cúc vừa nghe thấy tiếng gọi liền quay đầu, Trì Kiến mặc bộ quần áo rộng rãi, đang từ cửa bên kia đi tới. Hôm nay anh ăn mặc rất đặc biệt, một cái áo khoác có mũ màu mận chín, vạt áo trước mở rộng, kết hợp với áo lông cao cổ màu đen ở bên trong. Khác với trước đây ở chỗ, bên dưới anh mặc một cái quần thể thao, đi giày thể thao trắng như tuyết, ngày đông rét, mắt cá chân lại trần trụi mà lộ ra bên ngoài như vậy. Làm người nhìn đều phát run.

Trần Anh Cúc tiến lên đón, tươi cười rạng rỡ: "Tiểu Kiến của bà đến rồi! Con ăn cơm chưa?"

"Con chưa ạ, bà ngoại." Trì Kiến khom lưng ôm ôm bà cụ, dỗ bà vui vẻ: "Con dậy sớm mua hoa quả cho bà, nên không chú ý ạ."

Trong tay anh xách túi lớn túi nhỏ, ngón tay bị quai túi siết đến đỏ ửng.

Trần Anh Cúc cười oán trách: "Con mua nhiều như vậy chắc lại tiêu tiền hoang phí rồi, trong viện cái gì cũng có mà."

"Quà Tết ạ." Trì Kiến cười: "Sao bà lại đứng ở đây?"

"À, bà với bé con đang dán song cửa sổ." Bà cụ khoe khoang, quay đầu lại chỉ chỉ đằng sau: "Bé con ngốc kia..... Ấy, người đâu rồi?"

Trì Kiến giương mắt nhìn, cạnh cửa sổ đã không còn người. Thật ra khi anh mới bước vào, ánh mắt đầu tiên đã nhìn thấy cô, cô dẫm lên ghế nhỏ, ánh mặt trời ngoài cửa sổ hắt lên người, sáng bừng trên hành lang, chút ánh sáng nhỏ nhoi đó đã xua tan lạnh lẽo trong cơ thể anh.

Cô mặc màu đỏ thật sự rất đẹp.

Lý Cửu Lộ chạy về phòng 109 trốn, vào đến cửa tìm còn đập thành thịch không ngừng.

Khương Hoài Sinh đang nghịch cái đài radio cũ của mình, tối qua Khương Quân muốn đón ông cụ về nhà, con dâu và cháu trai đều đến mời về, nhưng ông cụ sống chết cũng không đi.

Ông cụ bị cô dọa giật mình, giả bộ oán trách: "Cái con bé này, đi vào cũng không nghiêm chỉnh."

"Con xin lỗi, ông Khương." Cửu Lộ mím môi: "Con đến đây dán song cửa sổ."

Khương Hoài Sinh bữu môi một cái: "Trên bàn kia kia, dán đi." Tiếp đó lại cúi đầu đổi kênh radio.

Lý Cửu Lộ đi đến trước bàn, làm bộ làm tịch quét keo dính, căn bản tâm tư của cô không ở đây, lơ đãng nghĩ lại trong tích tắc anh xuất hiện ở hành lang. Không phải cô lừa mình dối người, biết từng nhịp tim đập nhanh kia thể hiện cho cái gì, cũng không phải trốn anh, chỉ là cô còn không tìm được trạng thái thoải mái nhất để thân cận với anh, cũng sợ không khí xấu hổ.

"Quét lên bàn rồi."

Cửu Lộ run lên. Thật là không muốn xấu hổ như nào thì nó lại đến như thế.

Trì Kiến tưởng cô không nghe thấy, cắn chuối: "Em quét lên trên bàn rồi."

"À."

Cô rút khăn giấy ra lau sạch sẽ, rũ mắt xuống, có thể ngửi thấy hương thơm nhàn nhạt trên người anh.

Cửu Lộ không quay đầu lại, nhưng cô biết hai người cách nhau rất gần, hơi thở ấm áp thổi tới những sợi tóc trên gò má, cô cảm thấy lỗ tai rất ngứa, cũng rất nóng.

"Em..... Hôm qua em làm gì?"

"Hà?"

Trì Kiến nói: "Hôm qua anh đợi trong viện cả ngày, chủ nhiệm Giang nói em không ở nhà." Cơ thể anh dịch ra một chút, bàn tay chống lên mặt bàn, thăm dò nhìn cô: "Trốn anh à?"

Cửu Lộ mím môi, tầm mắt dịch sang một bên, thấy bàn tay to trên bàn, mu bàn tay anh bị đông lạnh thành màu đỏ không đều, các đốt ngón tay trắng bệch.

"Nói chuyện." Trì Kiến lấy bả vai huych cô.

"À không có, tôi đi nhà bơi bơi lội....."

"Trong lúc ăn Tết nhà bơi cũng không nghỉ hả?"

"....."

"Em thật mẹ nó có năng lực nói dối đấy." Trì Kiến nói thăm một câu, lười biếng đứng thẳng người, cắn ba miếng nuốt hết quả chuối trong tay: "Dán cửa kính à?"

"....." Cừu Lộ nói: "Ừ."

"Bên kia thì sao?"

"Hai bên đều dán."

Trì Kiến đẩy cô ra, đến gần song cửa sổ. Phía trước cửa sổ có một cái bàn ngăn cách, nếu là chính cô làm thì phải đứng lên trên, nhưng Trì Kiến chân dài tay dài, cơ thể nghiêng về phía trước là được.

Anh tìm đúng một vị trí: "Nhìn xem có lệch hay không."

"Hình như không lệch."

"Đứng ra xa nhìn đi." Anh quay đầu chỉ huy.

Dường như anh cũng không vướng mắc việc cô trốn tránh anh, không khí chậm rãi hòa hợp. Lý Cừu Lộ lùi về phía sau hai ba bước, không tự giác thả lỏng lại, "Cao lên một chút."

"Như vậy à?"

"Quá cao, hơi thấp xuống một chút đi."

"Bây giờ được chưa?"

"Lại thấp rồi."

Trì Kiến "Hừm" một tiếng, không kiên nhẫn nói: "Rốt cuộc là cao hay thấp?"

Kiểu nói chuyện trước kia của anh đã trở lại, giọng điệu lộ ra một chút ghét bỏ, một chút bức bối. Lý Cừu Lộ âm thầm cong cong khóe môi: "Tốt rồi, vị trí vừa khéo."

Không biết Khương Hoài Sinh ra ngoài khi nào, trong phòng chỉ còn hai người bọn họ, đài radio cũ kĩ ném lại trên giường, không chuyển đúng kênh, phát ra tiếng trách móc âm ỉ.

Cừu Lộ đi qua, quét keo dính vào một song cửa sổ khác, ánh mắt hơi di chuyển, lại rơi xuống bàn tay to của anh một lần nữa.

Cô nhìn không được hỏi: "Tay anh có lạnh không?"

"Sao nào, muốn cho anh ấm áp hả?"

Cừu Lộ lườm anh một cái.

Trì Kiến cười cười, bỗng nhiên mở bàn tay ra, nhẹ nhàng đặt lên cái cổ trơn bóng của cô.

Một luồng lạnh lẽo ủa đến, vùng da kia dường như mất đi năng lực cảm nhận, không biết là lạnh như băng hay nóng rực. Sững sờ hai giây, Lý Cừu Lộ rụt bả vai trốn sang bên cạnh, nhưng cánh tay anh quá dài, cô trốn một chút cũng không tránh đi được.

Anh vô lại nói: "Vừa so sánh như vậy xong, thật đúng là rất lạnh."

Xúc cảm trong lòng bàn tay ầm ập trơn mềm, một khoảng nho nhỏ, dường như một bàn tay là có thể ôm kín, Trì Kiến miết miết theo bản năng, trước khi cô giấy giụa đã chủ động buông ra.

Cừu Lộ nói: "Bây giờ anh còn đùa giỡn, chờ đến khi lớn tuổi, khớp xương đau đến không cử động được sẽ biết hối hận."

"Khẩu khí này rất giống bà ngoại anh."

"Ai thêm giống chứ." Anh vừa dứt lời Cừu Lộ đã nói lại, ngữ khí khi nói mấy chữ này tràn ngập ý khiêu khích đầu võ mồm.

Trì Kiến khoanh tay trước ngực, di chuyển cơ thể, dựa vào cạnh bàn nghiêng đầu nhìn cô.

Cừu Lộ tránh cũng không thể tránh, đành phải nói chuyện để xua tan không khí: "Vừa rồi là ông Khương, ông đi lại khắp khiêng chắc anh cũng thấy rồi, đầu gối ông cụ không tốt, chính vì lúc còn trẻ ra chiến trường, nằm trong đồng tuyết một đêm nên bị đông lạnh đến hông."

"Thật thế à?" Đường như anh cũng không lo lắng, nhàn nhạt hỏi.

Lý Cửu Lộ liếc anh một cái, quay đầu lại không hé răng.

"Vậy anh sẽ mặc nhiều một chút." Trì Kiến giả bộ ngoan ngoãn, lần đến gần nói: "Sau này em nhớ thường xuyên nhắc anh nhé."

Sau này.....

Bỗng chốc từ này trở nên thật đặc biệt.

Cô bỗng nhớ tới cuộc trò chuyện với Khương Hoài Sinh trong đêm cách đây không lâu.

—— Khi đó ấy mà, nhìn bà ấy, kế hoạch cả đời của hai người đều đã sắp xếp xong rồi.

Trì Kiến búng tay một cái trước mặt cô: "Em đang nghĩ gì đấy?"

"Không." Cô hoàn hồn, để song cửa sổ cho anh: "Quét xong rồi đó."

Cả ngày Trì Kiến đều lẫn lộn trong viện dưỡng lão, không xa không gần đi sau môn Lý Cửu Lộ, cô làm cái gì, anh cũng đi theo làm cái đó. Khắp nơi ăn mừng ngày lễ, mọi người tụ hội bên nhau vô cùng náo nhiệt, cho nên chút tâm tư nhỏ của anh cũng không lưu lại dấu vết gì.

Ăn xong cơm tối, người giúp viện mang mấy loại nhân bánh đã chuẩn bị tốt cùng bột mì đến khu sinh hoạt, các cụ già cùng chung tay, vui vẻ gói sủi cào.

Kim đồng hồ đúng lúc chỉ 8 giờ, vài người dẫn chương trình mặc trang phục lộng lẫy xuất hiện trên màn hình TV. Các cụ già không tham gia gói bánh đều ngồi bên cạnh bàn nhỏ, ăn kẹo cắn hạt dưa, bên ngoài thỉnh thoảng vang lên tiếng pháo trúc, lên đến giữa không trung pháo hoa chợt nổ rộ, thấp sáng nửa bầu trời. Hương vị năm mới đã vô cùng nồng đậm.

Trì Kiến và Lý Cửu Lộ ngồi hai bên Trần Anh Cúc.

Dần dần, anh phát hiện bà ngoại có chút khác thường, rõ ràng cả ngày đều rất vui vẻ, bây giờ đang ngồi gھế, vẻ mặt ủ rũ.

Trì Kiến bóc một viên kẹo ra: "Bà ngoại, ăn viên kẹo nào." Anh dịu dàng dỗ dành như đang dỗ một đứa bé: "Bà không vui ă?"

"Không phải." Bà cụ ngâm kẹo vào trong miệng.

Trì Kiến trẻ con "Hừ" một tiếng: "Con mà không hiểu bà, thì thật là bất hiểu." Anh trêu bà cụ nói: "Bà nói đi, bà có yêu cầu gì ă?"

Trần Anh Cúc nhìn ra ngoài cửa sổ, yên lặng buông tiếng thở dài: "Cũng không biết bà Mã của con bây giờ thế nào, Tết nhất đến nơi rồi, một mình bà ấy trong bệnh viện làm sao trải qua được."

Trì Kiến cùng Lý Cửu Lộ liếc nhau, anh nói: "Chỉ vì cái này ă?"

Trần Anh Cúc nói: "Cũng không biết buổi tối bà ấy có ăn hay không."

Trì Kiến nói: "Vậy cũng không đơn giản, con đi bệnh viện nhìn một chút, đứng dịp mang ít hoa quả đến cho bà cụ."

Mắt Trần Anh Cúc sáng rực, vẫn còn lo lắng: "Đã muộn thế này, một mình con đi ra ngoài cũng không quá an toàn."

"Không có việc gì đâu ă, Lý Cửu Lộ đi cùng con một chuyến là được."

"....." Cửu Lộ liếc liếc anh, sau đó nhìn ánh mắt chờ mong của Trần Anh Cúc, khô khốc nói: "Đừng ă, con đi với anh ấy. Thuận tiện nấu chút sủi cào mang cho bà Mã."

Trì Kiến hài lòng hướng về phía cô nhếch khóe môi.

Lý Cửu Lộ quay đầu lại.

"Còn có....."

Trần Anh Cúc không dám nhìn thẳng anh, muốn nói lại thôi.

"Có thể gọi một cuộc điện thoại cho cậu của con hay không, năm nay thu hoạch không tốt, nó muốn nuôi sống người trong nhà, cũng không dễ dàng gì....."

Sắc mặt Trì Kiến lạnh tanh.

Bà cụ lại vội vàng nói: "Nếu con không muốn nói chuyện với Phùng Sơn, vậy giúp bà ngoại gọi đi, bà nói chuyện với nó được không?"

Ngoài cửa sổ pháo hoa lại bắn lên lần nữa, mọi người sung sướng, hoà thuận vui vẻ.

Mà người mẹ bị con trai ruột vứt bỏ này, nhìn nọt nhìn Trì Kiến, trong mắt tràn ngập cầu xin.

Hết chương 25

Lời editor: Đạo này tớ khá bận vì đang tham gia một số dự án, chương này là chương dự phòng cuối trong những chương tớ đã gõ từ trước ạ:"< Bây giờ tớ không dám đảm bảo tiến độ vì thời gian edit rất ít ỏi, tớ chỉ khẳng định là vẫn đăng hàng tuần, nhưng số chương đăng nhiều hay ít tùy thuộc vào thời gian rảnh của tớ. Cảm ơn mọi người đã luôn ủng hộ, tớ rất xin lỗi vì sự bất tiện này, dù bận nhưng tớ sẽ không drop đâu ạ. Love all <3

Bạn đang đọc truyện *Thư Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Lý Cửu Lộ xin phép Giang Mạn, ban đầu Giang Mạn không đồng ý, Chu Khắc ở bên cạnh thuyết phục, khuyên bảo khách quan một lúc bà mới cho đi.

Trước khi đi bà đưa ra giờ giới nghiêm với Cửu Lộ, muộn nhất 10 giờ phải về nhà.

Trì Kiến chờ cả buổi trong sân, tối đến, nhiệt độ trong không khí giảm sâu, gió lạnh buốt xương, phong cách ăn mặc của anh tuy đẹp mắt nhưng lại khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo, không nhìn được ôm chặt cánh tay, co quắp như con tôm.

Có thứ gì đó lạnh lạnh rơi lên mặt, vừa chạm đã tan. Hóa ra trời bắt đầu có tuyết.

Cuối cùng cũng thấy Lý Cửu Lộ từ trên bậc thang đi xuống, Giang Mạn đi theo phía sau: "Các con không được đi lung tung, thăm người bệnh xong phải lập tức quay lại đây."

Trì Kiến bảo đảm "Chủ nhiệm Giang, di cứ yên tâm ạ."

Sau khi bóng dáng hai người khuất sau cổng chính Giang Mạn mới trở về, Cửu Lộ quay đầu nhìn, âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

"Bình thường mẹ em đều quản nghiêm như vậy à?"

Cô gật gật đầu, đã sớm tập mãi thành thói quen.

Trì Kiến kéo cao khóa áo lên, liếc cô một cái, kỳ quái hừ hừ hai tiếng.

Lý Cửu Lộ: "Anh muốn nói cái gì?"

"Cách giáo dục của gia đình em, rất dễ làm tức nước vỡ bờ."

Cửu Lộ không hiểu, chờ anh giải thích.

"Thực tế "Nơi nào có áp bức, nơi đó có phản kháng". Chính là bởi vì mẹ em quản quá nghiêm, em mới trốn học, không học tập, nói dối, xăm mình, uống rượu, yêu đương vụng trộm." Trì Kiến dịch lại gần, lấy vai huyếch nhẹ vai cô: "..... Còn lên hôn người ta."

Bước chân Cửu Lộ bỗng dừng lại, Trì Kiến xông lên mấy bước, quay đầu, đối diện với một đôi mắt tràn ngập xấu hổ và tức giận.

Cô mím chặt môi, hai má ửng hồng, không biết do lạnh hay bị chọc tức.

"Sao em dừng lại....."

Cửu Lộ xoay người đi về.

"Này, này, em đi đâu....." Trì Kiến sai hai bước đuổi theo chặn trước mặt cô, giọng mềm dịu: "Sao nói trở mặt liền trở mặt thế."

"Đâu có." Cửu Lộ nói: "Trời lạnh quá, nếu không một mình anh đi đi."

Cô vừa nói vừa muốn đi sang bên phải, Trì Kiến vượt lên trước một bước ngăn lại, Cửu Lộ lại chuyển sang trái, anh nghiêng người về phía trước, nắm chặt cánh tay cô.

Cơ thể hai người đưa đẩy chạm vào nhau vài lần, Trì Kiến nghiêng đầu mỉm cười, giống như đang trêu đùa chú mèo nhỏ, cánh tay ôm hờ bên cạnh không chế cô, nét cong nhỏ nơi khoe môi kia làm bầu không khí càng thêm mập mờ.

Cửu Lộ dừng lại, ngẩng đầu thờ dốc nhìn anh, làn hơi trên cánh mũi dày đặc hơn, ngực nhẹ nhàng phập phồng.

Bọn họ còn đang đứng cạnh bờ tường rào ngoài nhà cũ, ánh đèn đường trên đỉnh đầu tỏa ra ánh sáng ảm áp cổ xưa, xuyên qua làn tuyết trắng, rơi trên mái tóc đen mượt của cô.

Trì Kiến đặt tay lên vai cô, bỗng nhiên, hai người đều không nói lời nào.

Bông tuyết buông bình, lất phất xoay tròn trên bầu trời, khẽ khàng dừng trên chóp mũi Cửu Lộ, trong nháy mắt, đã tan thành giọt nước nhỏ trong veo lấp lánh.

Đột nhiên, không còn tiếng pháo trúc, đêm tuyết thật yên tĩnh, hai người hít thở đều có vẻ cân thân, sợ rằng nếu thở lớn, hơi thở của đôi bên sẽ quấn lấy nhau.

Yết hầu Trì Kiến cuộn cuộn, xuyên qua làn sương trắng, rũ mắt nhìn từ hàng lông mi rồi rơi xuống đôi môi cô, anh chợt nhớ tới nụ hôn gấp gấp mà thô bạo kia, nhưng bất kể dư vị có như thế nào, cũng không nhớ nổi cảm giác và hương vị ngay lúc đó.

Trì Kiến hít sâu một hơi, ngăn lại ý nghĩ ngu ngốc trong lòng. Ngu ngốc. Ham muốn. Rung động. Cuối cùng ánh mắt chuyển đến giọt nước lấp lánh trên chóp mũi cô, giờ tay lên, nhẹ nhàng lau đi.

Anh lại phá vỡ không khí xấu hổ này: "Thật sự tức giận à?"

Cô lén thở ra một hơi.

"Không có."

Lý Cửu Lộ quả thật là không có. mấy ngày gần đây, hành vi của cô có hơi khác thường, nhưng một chút cô cũng không muốn thừa nhận đây là cạy sù mà kiêu, khi đó cô vẫn không biết cách sử dụng quyền lợi mà đàn ông tặng cho phụ nữ này.

Trì Kiến sợ là anh đã nóng vội rồi, lùi về sau nhìn cô: "Nhỏ mọn như vậy à?"

Cửu Lộ nói: "Không rộng lượng như anh."

Trì Kiến nhìn cô vài giây, đột nhiên cười: "Vậy chúng ta còn đến bệnh viện hay không?"

Cô gật đầu: "Không đi sùi cáo sẽ lạnh mất."

Trì Kiến nhướn mày.

"Có đi không?"

"Đi." Anh nói.

Trì Kiến không lập tức cất bước, trước tiên nhắc mũi của Cửu Lộ, đội lên đầu cho cô. Tầm mắt ngang nhau: "Lý Cửu Lộ, thật ra em chẳng ngoan một chút nào cả....." Anh không nặng không nhẹ kéo thắt lưng, mặt không thay đổi khẽ cười: "Đều là giả dối."

Trì Kiến đứng thẳng người, tiên phong cất bước về phía trước.

Hôm nay khá đặc biệt, hai người đi ra rất xa mới gọi được một chiếc xe.

Bệnh viện nằm ở phía Tây trấn Tiểu Tuyền, trên đường đi qua một con sông ô nhiễm, tài xế sốt ruột dẫm chân ga, địa hình ở đây trống trải, tiếng gió gào rít giận dữ không ngừng đập vào mặt kính.

Xe cô đi lại trên đường rất ít, bình thường phải đi hết mười lăm phút, hôm nay chỉ mất năm phút đồng hồ đã đến rồi.

Tiến vào khu nội trú, hỏi thăm phòng bệnh của Mã Liên với y tá trực ban, sau đó đi thang máy mãi cho đến tầng 11. Tầng này là khoa ung bướu, vào đây đều là người đã mắc bệnh rất nặng.

Ở đây cũng không có quạnh như trong tưởng tượng, dường như mỗi phòng đều có người bệnh và người nhà, đối với bọn họ mà nói, ba mươi Tết so với ngày thường cũng chẳng khác là bao, thậm chí càng khó chịu hơn.

Lý Cửu Lộ bước theo sau Trì Kiến, quan sát một vòng, lặng lẽ hỏi: "Gặp được bà Mã anh định nói gì với bà vậy?"

Trì Kiến nói: "Chúc mừng năm mới."

Trên hành lang treo tấm biển trắng "Giữ trật tự", y tá vội vã bước đi nhẹ nhàng.

Cửu Lộ nhỏ giọng: "Không còn lời khác à?"

"Không còn. Em thì sao?"

"Nói chút chuyện khiến bà vui vẻ thôi."

"Ừ." Trì Kiến chiều theo chiều cao của cô, hơi cúi đầu, ghé lỗ tai lại gần.

Cô nghĩ nghĩ: "Nói với bà dưỡng bệnh cho tốt, tất cả mọi người đều mong bà trở về, đặc biệt là bà Trần. Còn có, không cần lo lắng đến mấy con chim người giúp việc sẽ giúp chăm sóc thật tốt, cây thủy tiên và cây lan quân tử mà bà trồng cũng nở hoa rồi....."

Trì Kiến cung chiều liếc cô một cái, cười hỏi: "Sao mà lại nhai thế?"

Cửu Lộ không để ý đến lời chế nhạo của anh, khoảng cách giữa hai người rất gần, cô nhẹ nhàng đẩy anh một chút, ngẩng đầu: "Vừa rồi y tá báo phòng số bao nhiêu nhỉ?"

"1109."

"..... Đây rồi."

Bước chân bọn họ không tự giác mà đi nhẹ hơn, từ ngoài cửa sổ nhỏ có thể thấy tình hình bên trong. Đây là phòng bốn người bình thường, sắp xếp gọn gàng, không gian coi như rộng rãi.

Trì Kiến đứng đằng sau, lướt qua cô nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, bên trong ngoài Mã Liên còn có một người khác.

Hai người không hẹn mà cùng dừng lại bước chân, nhìn nhau.

Trong phòng truyền đến tiếng cầu xin của một người đàn ông.

"Mẹ không muốn nhìn thấy con cũng được, con xin mẹ, chỉ cần ăn xong sủi cỏ, con đi ngay lập tức."

Người nằm trên giường bệnh nhắm chặt hai mắt, ngực phập phồng yếu ớt.

Cửu Lộ không nghĩ đến, mấy ngày không gặp Mã Liên đã gầy đến mức không rõ hình người.

Dường như người đàn ông kia hoàn toàn đắm chìm trong nỗi bi thương, cũng không phát hiện ra ngoài cửa có người.

"Sủi cỏ này là tự tay con gói cho mẹ..... Món rau hẹ trứng gà mà mẹ thích nhất." Anh ta đặt hộp cơm xuống, cúi đầu, cơ thể không tự chủ được lung lay: "Con cán bột không được tròn, luôn cán ra hình dạng kỳ quái, mẹ nhìn xem, có phải rất xấu hay không?"

Đối mặt với một người, lại biến thành độc thoại.

"Con còn nhớ lúc mẹ gói sủi cỏ..... Nhớ rõ vào ngày nghỉ từ đại học về, mẹ nấu vằn thắn luôn làm hai loại nhân, một loại là rau hẹ trứng gà, một loại là thịt ba chỉ. Mẹ thích ăn chay, con thích ăn thịt..... Mẹ gói rất chuẩn xác, những viên sủi cỏ nhân thịt đó, phải có một con tôm bóc vỏ hoàn chỉnh, không quá nhiều, cũng không quá ít."

Sau khi nói xong là một khoảng yên lặng, người đàn ông kia mạnh mẽ lau mặt.

"Thật ra..... Thật ra thì, mẹ không thích ăn chay, chẳng qua là không nỡ....." Anh ta vùi mặt vào trong lòng bàn tay: "Mẹ....."

Giọng nói anh ta càng nghẹn ngào: "Mẹ, con sai rồi, là con trai bất hiếu..... Mẹ mở to mắt nhìn con có được không?" Cơ thể anh ta trượt xuống "Rầm" một tiếng, đầu gối thẳng tắp quý trên mặt đất: "Xin mẹ hãy tha thứ cho con....."

Một tiếng vang này trời đất cũng phải rung động nặng nề.

Lý Cửu Lộ nắm chặt tay, lòng bàn tay đầm mồ hôi. Trì Kiến nắm lấy tay cô, sức lực rất lớn.

"Mẹ!"

Người trên giường bệnh đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt âm đạm không còn ánh sáng.

"Mẹ, mẹ chịu nhìn con rồi sao?"

Mã Liên cố sức nuốt một chút, nhìn trần nhà: "Tiểu học con ở bên ngoài trấn, mẹ đạp xe đạp qua đường sắt đưa cơm trưa cho con..... Khoai tây thái sợi chua cay, ớt xanh thái sợi xào cà..... Bánh nướng, cậu bé ngồi cùng bàn với con mồm miệng rất ngọt, nói..... Thích nhất là bánh nướng lạc của mẹ....."

Người đàn ông vội vàng nói: "Con nhớ rõ, một cái dưa của mẹ đã hết 5 năm trời."

Bà đã cố hết sức để nói chuyện, tốc độ rất chậm: "Thời kỳ phản nghịch của con tới sớm, lên cấp hai đã học đánh nhau, hút thuốc..... Mẹ được giáo viên gọi đến nói chuyện mười lăm lần..... Bốn lần bồi thường tiền thuốc men, con bị người khác đánh hai lần..... Từng khuyên can....."

Mã Liên đau đón ho khan một lát, ngực quặn đau, giọng chua chát, chỉ cảm thấy từng dòng chất lỏng từ dưới cổ đi lên.

Người đàn ông căng thẳng đứng lên: "Mẹ uống ngụm nước đi."

Bà chậm rãi lắc đầu: "Còn may lên cấp ba có cố gắng, phấn đấu cho mẹ một lần..... Năm chín lăm con đỗ đại học, mẹ hận không thể làm cả trấn..... mấy bà cô xem thường mẹ trong cả trấn..... Mời đến....."

Nửa người trên của Mã Liên bỗng nhô dậy, nôn ra một ngụm máu tươi.

Cơ thể Cửu Lộ run lên, theo bản năng lùi về phía sau, bà vai bị Trì Kiến nắm chặt.

Tình trạng của Mã Liên có vẻ không ổn, bất nói năng lộn xộn: "..... Năm bảy sáu khi con sinh ra, nhà không có tiền đi bệnh viện..... Bác gái hàng xóm sang đỡ đẻ..... Mẹ ôm con, bố con không có ở nhà..... Bố con đã cùng người khác chạy mất....."

"Mẹ, mẹ làm sao vậy!"

"Hôm nay..... Đến Tết rồi à?"

Người đàn ông kia đã khóc không thành tiếng, trong tay nắm chặt khăn lông trắng nhuộm máu, găt đầu lung tung.

"Con về nhà ăn tết đi."

Bà nói xong câu này chưa kịp đứng dậy, từng dòng máu tươi từ khóe miệng tràn ra, dọc theo cổ, chảy xuống tấm ga trắng như tuyết.

"Mẹ ——"

Anh ta điên cuồng, bước chân lao đảo, quên mất chuông bấm trên đầu giường, nghiêng ngã chạy ra cửa: "Bác sĩ, bác sĩ ——"

Anh ta thấy có người lạ đang đứng ngoài cửa, nhưng không quan tâm: "Mau gọi bác sĩ ——"

Cửu Lộ chột hoàn hồn, cảnh tượng trước mắt mơ hồ, phía sau không có người, Trì Kiến sớm đã xông ra ngoài.

Mã Liên bị đưa vào phòng cấp cứu, bác sĩ trực ban cùng vài người y tá bước nhanh vào, hơn mười phút sau, bác sĩ Lưu trưởng khoa cũng chạy đến.

Anh ta giữ chặt ông ấy: "Chủ nhiệm Lưu, xin ông nhất định phải cứu được mẹ của tôi." Dù anh ta cố giữ giọng bình tĩnh nhưng cũng không kìm được run rẩy.

Chủ nhiệm Lưu nói: "Anh đừng gấp, để tôi vào xem tình hình thế nào."

Bác sĩ để lại một câu rồi vội vàng đi vào, cửa sắt vô tình đóng lại. Cánh cửa này như ngăn cách "Sự sống" và "Cái chết", làm người ta phải tuyệt vọng.

Đèn "Phòng phẫu thuật" sáng lên, người đàn ông nhìn về phía cửa sắt, "Rầm" một tiếng quỵ gối xuống, không giữ được hình tượng thắp giọng khóc rống.....

Lý Cửu Lộ quay người đi lau khóe mắt, đi ra kéo người đàn ông kia nhưng không được.

Hai mắt Trì Kiến đỏ bừng, cơ thể dựa vào vách tường không ra tay trợ giúp, anh lạnh lùng nhìn anh ta, mặt không cảm xúc, trong mắt một chút cảm động hay đồng tình cũng không có. Anh nhớ tới Trần Anh Cúc.

Người đàn ông khóc đến khản cổ, giọng nghẹn ngào.

"Mẹ, nếu mẹ cố gắng sống sót, con sẽ không để mẹ chịu khổ nữa, con đón mẹ về nhà....."

Chính là thời gian không thể trôi ngược, qua đi rồi thì không còn cách nào thay đổi, trên đời này làm gì có "Nếu như". Không nên đợi đến khi có người chết đi mới hiểu được, không có cái gì đã đánh mất mà tìm lại được, không có kỳ tích, càng không có "Nếu như".

"Con muốn phụng dưỡng mà bố mẹ chẳng còn", mới là nỗi đau lớn nhất.

Thời gian chậm rãi trôi đi, đèn phòng phẫu thuật vẫn sáng lên.

Trì Kiến ra ngoài nhận điện thoại, anh cảm di động đi ra cầu thang nghe.

Cửu Lộ ngơ ngác ngồi trên ghế, trong mắt khô khốc.

Cô không nghĩ tới những lời nói đã chuẩn bị trước đó sẽ không có cơ hội nói ra, sùi cảo mang đến đã sớm lạnh, túi hoa quả sặc sỡ đặt trong góc, quả táo rơi đầy đất.

Lại không biết qua bao lâu, Mã Liên tạm thời qua con nguy hiểm, được đẩy ra từ phòng phẫu thuật.

Bà lâm vào hôn mê, trực tiếp vào phòng theo dõi.

Trì Kiến và Cửu Lộ không vào nghe bệnh tình, yên lặng rời đi.

Khi từ bệnh viện đi ra, bên ngoài đã là một mảnh trắng xóa. Tâm trạng hai người không còn nhẹ nhàng như lúc mới đến, trong bầu không khí đặc sắc của ngày lễ, cảm giác đè nặng trong ngực càng nhiều.

Ngoại trừ im lặng thì chẳng biết nên nói cái gì, hai người yên tĩnh đi về, cô chìm vào thế giới của chính mình, nên không phát hiện thời gian đã trôi đi.

Trì Kiến: "Em đang nghĩ gì vậy?"

Cô ngẩng đầu, không biết khi nào, hai người đã đi đến bờ sông.

"Vừa rồi chủ nhiệm Giang gọi đến, hỏi chúng ta vì sao còn chưa về."

"Mấy giờ rồi?" Cô giật mình bừng tỉnh, kéo đồng hồ ra nhìn, rất sợ hãi.

Còn có hơn mười phút nữa là sang năm mới, bất tri bất giác, đã ở trong bệnh viện trông coi gần bốn giờ.

Cửu Lộ muốn đi ra ven đường đón xe, Trì Kiến giữ chặt cô: "Đừng vội, anh đã giải thích với chủ nhiệm Giang rồi."

"Mẹ tôi không giận à?"

"Không." Trì Kiến hất cằm: "Qua bên kia chờ thêm lát nữa."

Con đường này rất lạnh lẽo, tuyết trắng xóa bao trùm mặt đất, mặt sông, cả lan can bên bờ. Trì Kiến dẫm lên lan can thở một hơi, chống khuỷu tay lên, châm một điếu thuốc.

Sương đêm và khói trắng thờ ra hòa quyện vào nhau, mùi nicotin trong bóng tối càng thêm nồng đậm.

"Trì Kiến." Cửu Lộ cũng chống lên lan can, đột nhiên hỏi: "Anh nói xem, vì sao người ta lại phải trưởng thành?"

"Vì kiếm tiền cưới vợ." Một câu nói không giống vui đùa, anh lạnh lẽo nói ra.

Thật lâu sau, Cửu Lộ nói: "Trưởng thành không tốt chút nào, phải đối mặt với sự ra đi của người thân."

"Đây là cái giá phải trả."

Anh nói xong rất lâu không thấy cô đáp lại, cô đưa lưng về phía anh, dường như mũ lông đã che khuất tất cả biểu cảm trên khuôn mặt cô, cơ thể gầy nhỏ hơi cuộn tròn, có vẻ vô cùng cô độc bất lực.

Đêm nay có lẽ đã gọi lên chuyện thương tâm của cô.

Trì Kiến nhìn thấu cô từ trước tới nay luôn cố tình xây dựng tính cách giả, hồ hững, độc lập, lạnh nhạt, kiên cường..... Đều là giả.

Cô hòng Trì Kiến tác nghề, đặt điếu thuốc lên môi: "Tâm trạng không tốt à?"

"Không phải." Cô cử động, chớp mắt liên tục.

Trì Kiến đứng thẳng người, bàn tay nhẹ nhàng đặt lên đầu vai cô, thử thăm dò một lát, sau đó từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy cô. Anh tháo găng tay ra, kéo tay Cửu Lộ, xò từng ngón tay cô vào, động tác rất cẩn thận.

"Em không cần cảm thấy cô đơn, tất cả mọi người đều giống nhau." Anh nói.

"Con đường này rất dài, lại khó đi, cũng không phải bước một bước là xong. Mà em chỉ cần vẫn luôn đi về phía trước, thì sẽ đến được nơi em muốn đến."

Vậy sao? Trước mắt Cửu Lộ xuất hiện một hòn đảo nhỏ, có nhìn mãi cũng không thấy mặt biển và tầng tầng lớp lớp sóng biển.

Cô hít hít mũi, ánh mắt dừng trên tay anh, ngón tay anh vì buốt lạnh nên trông có vẻ hơi cứng.

Cửu Lộ bỗng nhiên ngăn động tác của anh lại, để như trở bàn tay cời găng tay ra.

Sống lưng Trì Kiến cứng đờ, giây tiếp theo, tay bị Cửu Lộ nắm lấy.

Cô đặt tay mình lên tay anh, sau đó mở bàn tay to lớn kia ra, úp lòng bàn tay mình lên lòng bàn tay của anh, khép từng ngón từng ngón tay anh lại.

"Lần sau anh nhớ phải mặc nhiều quần áo vào."

Tiếng chuông mừng năm mới reo vang, phía sau tiếng pháo trúc giòn giã, pháo hoa đua nhau nở rộ.

"Được." Anh nghe thấy mình nói thế.

Trì Kiến nắm chặt đôi tay nhỏ nhắn kia, cánh tay mạnh mẽ ôm lấy cô, trong lòng anh thậm chí không có một chút ý nghĩ xấu xa nào, chỉ nghĩ đơn thuần, phải sưởi ấm lẫn nhau.

"Lý Cửu Lộ."

"Dạ?"

Cửu Lộ hơi ngẩng đầu lên.

Anh nhìn thẳng phía trước, bình thản nói: "Chúc mừng năm mới."

Hết chương 26

Lời editor: Đọc chương này cảm động quá T.T Quả thật là nước mắt chảy xuôi chứ không bao giờ chảy ngược, người làm cha mẹ luôn hy sinh hết mình vì con cái nhưng không bao giờ có ngược lại. Cuối cùng hai bạn trẻ cũng đến với nhau rồi ~ Ôi tim tở ~

Bạn đang đọc truyện *Thư Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Tết Âm lịch giống một đường ranh giới giữa hai mùa, mùa xuân đến, thời tiết cũng dần dần trở nên ấm áp hơn.

Qua thời gian nghỉ lễ thoải mái, Lý Cửu Lộ phải đi học, cô bắt đầu quỹ đạo vào học đến tan học, rất nhanh đã nghênh đón lần khảo sát tháng đầu tiên trong học kỳ mới.

Vô cùng may mắn, lần này rốt cục thành tích môn toán của cô đã đạt tới điểm tiêu chuẩn, không chỉ vậy, thậm chí còn vượt qua vài điểm, điều này phải kể đến công lao của thầy Mạnh đã dạy bù cho cô trong kỳ nghỉ đông. Tâm trí của cô không thể hoàn toàn tập trung vào học tập, nhưng học theo kiểu một với một, có một số bài có thể học bằng cách nhớ tám chín phần trên mười, trùng hợp nội dung thi khảo sát lần này có khá nhiều bài đã học, nên rất nhiều câu hình học không quá lạ lẫm.

Khi cô đưa bài thi đến trước mặt Giang Mạn, Giang Mạn vui mừng ra mặt, thành tích môn toán cuối cùng cũng được cải thiện, hơn nữa các môn khác không kém như vậy, nếu cố gắng, nói không chừng có thể tăng lên được vài ba thứ bậc. Niềm vui nho nhỏ này, giúp Cửu Lộ có được cơ hội nghỉ xả hơi ngắn ngủi, Giang Mạn không còn quần thúc nghiêm khắc như trước, ngoại trừ đi học, thời gian riêng tư của cô cũng nhiều hơn một chút.

Cuối tháng ba, Cửu Lộ tham gia một lần buổi tụ tập nhỏ của nhóm Trì Kiến, xem như chính thức ra mắt mọi người.

Trì Kiến không giải thích quan hệ giữa hai người, trong lòng mọi người cũng hiểu rõ mà không nói ra.

Một số người khác đã sớm lẫn lộn trong xã hội, nhưng tuổi tác vẫn nhỏ, nên nói chuyện ít nhiều còn có chút cón đồ.

Trên bàn cơm, Cửu Lộ trở thành tiêu điểm.

Hai người Bàn Tử và Vạn Bằng đều lấy lòng ngọt xớt, mở miệng gọi một tiếng chị dâu, Cửu Lộ còn chưa thấm giọt rượu nào, nhưng hai má đã ửng đỏ, ngà ngà say.

Tiết trời mới vào xuân, thời gian trời tối càng ngày càng ngắn đi.

Cơm nước xong thời gian còn sớm, sắc trời chưa tối hẳn, quán ăn vặt trên đường Bách Hoa vừa mới bày biện các món ẩm thực độc đáo, cuộc sống về đêm bây giờ mới bắt đầu.

Từng người đi ra khỏi cửa nhà hàng "Hắc Long", Hồng Dụ lên tiếng chào hỏi, đưa Qua Duyệt đi dạo chợ đêm.

Bàn Tử lúc đi còn không quên nắm tay Cửu Lộ: "Chị dâu, hôm nay em rất vui..... rất rất vui. Em có chị dâu rồi..... Anh Kiến là một người đàn ông tốt!"

Cậu uống say, hoàn toàn không biết mình đang nói gì, lôi kéo tay Cửu Lộ áp lên khuôn mặt mồm mỉm của mình.

Nhưng áp lên, tại sao lại cảm thấy xúc cảm không đúng lắm.

—— thô ráp, lạnh như băng, lại còn cứng cáp.

Đôi mắt Bàn Tử hé ra một đường nhỏ, ánh mắt lơ đãng. Cậu nhìn nhìn bàn tay trước mặt, không sai, đúng là của chị dâu cậu, nhưng ở giữa còn cách một bàn tay to, mạnh mẽ áp lên khuôn mặt mũm mĩm của cậu.

Mặt Trì Kiến không biểu cảm nhìn cậu: "Cậu say thật hay giả say đấy? Ngửa đôn hả?"

Bàn Tử gơ hai tay lên cao, lắc mông, cười hi hi ngây ngô: "Em say thật mà anh Kiến."

Sắc mặt Trì Kiến không nghiêm túc được nữa, cười khê, tát một cái đẩy mặt cậu ra xa: "Mau cút đi, Vạn Bằng, cậu đưa cậu ta về rồi hẵng quay lại."

"Đã rõ, anh Kiến."

Hai anh em kề vai sát cánh, lao đảo đi xa.

Trì Kiến nhìn Cửu Lộ: "Em đừng coi là thật, ngày thường bọn nó rất bình thường, uống nhiều quá lại thành cái dạng này, đùa em chút thôi."

Cô lấy mu bàn tay áp lên khuôn mặt đỏ rực: "Em biết mà."

"Em sao thế?"

Cửu Lộ nói: "Mặt em hơi nóng."

Đèn đóm trước cửa nhà hàng sáng trưng, thực khách ra ra vào vào không ngừng.

Anh kéo cô ra xa, đứng dưới góc sáng không quá mạnh.

Trì Kiến chưa bao giờ nghĩ đến kiểu người con gái anh thích sẽ như thế nào, cũng không biết Hồng Dụ hoặc là người khác cũng có cảm giác này hay không, muốn làm chút điều gì đó đối phương, sợ cô ấy lạnh, sợ cô ấy nóng, sợ cô ấy ăn không đủ no, luôn muốn quan tâm chút việc nhỏ nhặt, cảm thấy chỉ số thông minh của mình giảm đi rất nhiều.

Một mặt anh khinh bỉ chính mình, một mặt lại gơ tay ôm lấy mặt cô: "Bây giờ em đã thoải mái hơn chưa?"

Mặt Lý Cửu Lộ bị anh áp thành đầu heo, hàm răng trắng tinh ẩn giấu dưới đôi môi mềm mại.

"Em tốt hơn nhiều rồi." Vì chiều cao chênh lệch, cả đầu cô như bị anh nhắc lên: "Trời cũng không lạnh, sao tay anh vẫn lạnh thế?"

"Một năm bốn mùa đều như vậy."

"Ồ."

Cửu Lộ không biết đáp trả thế nào, mặt bị anh bao lấy, đôi mắt ngoài việc nhìn anh thì cũng không thể nhìn đi đâu khác được nữa.

Trong lòng có dự cảm, tư thế này sẽ khiến bầu không khí trở nên xấu hổ. Cô vội vàng dịch chuyển: "Cảm ơn anh, em không nóng nữa rồi."

Ánh mắt chuyên chú của anh lập tức bị phá tan, buông cô ra, nắm tay ho nhẹ: "Thời gian còn sớm, nếu không mình vào tiệm chơi một lát nhé?"

Cửu Lộ nhìn đồng hồ: "Em còn chưa làm bài tập."

"Đến chỗ anh rồi làm."

"Việc này....."

"Tuyệt đối sẽ không quấy rầy em."

Trong lúc cô còn đang do dự, đã bị Trì Kiến kéo đi rồi.

Thật ra thì quen biết lâu như vậy, Lý Cửu Lộ còn chưa từng lên tầng hai của "Văn nhân thiên hạ". Trước đây phòng này do Hồng Dụ thuê, phong cách trang trí cũng hoàn toàn dựa theo sở thích của anh ấy, tầng hai rõ ràng được chú tâm hơn so với tầng một, hai phòng cạnh nhau, vừa vận chia từ giữa chữ "Ký" thành hai phần, đồ thủ công mỹ nghệ đặt ở góc tường nhỏ, nhiều đến mức chiếm hết cả bức tường, tất cả đều thể hiện ra người ở trước là fan nhạc Punk cổ điển, nói như thế nào nhỉ, có cảm giác khá cổ xưa.

Trì Kiến vừa về đã đi tắm, Lý Cửu Lộ đặt cặp sách trên bàn, lẳng lặng quan sát phòng của anh.

—— trên mặt đất trải một tấm thảm tối màu, giường không lớn, nhưng ngồi lên rất êm ái. Phòng của anh không có tủ quần áo, trên tường đối diện đóng một cái giá sắt, quần áo anh được đặt ngay ngắn lên trên, kiểu dáng đơn giản, nhạt màu, bộ dài, bộ ngắn, mỏng, dày, sắp xếp vô cùng ngăn nắp.

Trên ngăn tủ còn bày một đồng mỹ phẩm như gel dạng lỏng, kem dưỡng mà cô không biết tên.....

Cửu Lộ bĩu môi, không hiểu một người đàn ông như anh còn chăm chút sắc đẹp làm gì.

Cô chấp tay sau lưng, quay người lại, thấy Trì Kiến đang đứng giữa cửa, lười biếng dựa lên khung cửa, vừa lau tóc vừa nhìn cô.

"Tìm hoàng (1) hả?"

Cửu Lộ buông hai tay xuống, không tự chủ cọ cọ hai bên hông: "Anh tắm nhanh thế?"

"Ừ." Anh đi vào, mang theo mùi hương ẩm ướt tươi mát.

Trần nhà hơi thấp hơn so với bình thường, không biết có phải do ảo ảnh của thị giác hay không, tự nhiên cảm thấy anh đứng trong không gian như vậy, vô cùng cao lớn.

"Em không làm bài tập à?"

"..... Hả." Cô bừng tỉnh đáp một tiếng, đi đến trước bàn học, bỏ sách vở ra.

Anh nói không quá rầy cô, nên thực sự rất yên lặng, tiếng đi lại cũng nhẹ nhàng hơn so với ngày thường.

Lý Cửu Lộ ngồi trước bàn học, đưa lưng về phía phòng ngủ, vốn đã không đủ tập trung làm bài, lại bị người phía sau hấp dẫn toàn bộ chú ý.

Phòng quá yên tĩnh.

—— Anh chắc còn đang lau tóc, vì có thể nghe thấy tiếng ma sát rất nhỏ.

Bây giờ chắc ngồi lên giường rồi, có tiếng chăn đệm khẽ vang lên.

Không còn tiếng động nào nữa, anh đang chơi điện thoại đúng không?

Lòng hiếu kỳ thúc giục, Lý Cửu Lộ lén quay đầu lại nhìn một lần. Trì Kiến đang ngồi trên mép giường gấp quần áo, mặt anh rũ xuống, tay cử động rất nhẹ nhàng. Anh bây giờ với trước đây cho cô cảm giác bất đồng, ánh sáng nhàn nhạt hắt xuống, nhìn nghiêng khuôn mặt anh có phần mềm mại, yên tĩnh và khá đẹp trai.

Trì Kiến chợt quay đầu: "Em nhìn gì vậy?"

Cửu Lộ run lên, bị bắt tại trận rồi.

"Không có gì." Cô nhanh chóng quay đi.

Lại không biết sau bao lâu, tiếng bước chân nhẹ nhàng đi lại từ tai phải chuyển qua tai trái, dần dần đi xa. Anh mở cửa phòng, ra ngoài.

Lý Cửu Lộ thả lỏng tinh thần, dựa mạnh vào lưng ghế, kéo cổ tay áo ra nhìn đồng hồ, lại lật linh tinh vài trang cuốn sách ôn tập, không có việc gì để làm.

Chờ khi ngoài cửa truyền đến tiếng động lẩn, Lý Cửu Lộ đã khôi phục trạng thái trước đó.

Trì Kiến đến gần, đặt một cái đĩa lên bàn. Là hoa quả đã được cắt sẵn. Táo, cam, nho, và một ít chuối được cắt thành từng miếng.

Cửu Lộ tự dưng nhớ đến Giang Mạn, mỗi lần cô làm bài tập trong phòng, bà sẽ mang vài thứ lên tầng, cũng bắt cô phải ăn hết.

Trì Kiến dựa hông vào bàn, đưa chuối vào trong miệng của mình: "Em ăn hoa quả đi đã."

"Anh mua à?" Cô bỏ bút xuống.

"Không phải, anh tìm trong tủ lạnh dưới tầng, có thể là Qua Duyệt mua."

"Hình như anh rất thích ăn chuối thì phải."

"Tiện lợi, không cần rửa."

Một người không hiểu hoặc một phải đối phó với chuyện gì đấy, sẽ vì một người khác xuất hiện, cam tâm tình nguyện nếm thử.

Anh giống một bàn tay nhỏ, nắm lấy đầu quả tim của cô, ánh mắt Cửu Lộ khẽ dịch, nhìn về phía anh.

Anh ngắt một quả nho, đưa đến bên miệng cô: "A."

Cửu Lộ không cử động.

Trì Kiến cúi người xuống, thấp giọng nói: "Anh rửa tay rồi. Há miệng nào."

Hơi thở của anh bỗng nhiên bao phủ lấy cô, quần áo trên người có hương nước xả rất dễ ngửi, rõ ràng là giọng điệu bình thường, nhưng chất giọng trầm ấm trên đỉnh đầu kia, cô nghe thấy chút ý đồ dành ở trong đó.

Gáy Cửu Lộ dựng lông tơ, nhẹ nhàng ngậm lấy: "Cảm ơn anh, để em tự ăn đi."

Hai người yên tĩnh ăn hoa quả một lát, ánh mắt Trì Kiến dừng trên cuốn sách ôn tập của cô, bên cạnh còn có vài tờ giấy, anh cầm lên nhìn, chắc chắn là cách giải và đáp án được xé từ cuối sách.

"Em làm bài kiểu này à?"

Cửu Lộ gật gật đầu.

"Vậy thì em viết nó còn có ý nghĩa gì nữa." Anh quơ quơ tờ giấy trên tay: "Không bằng anh chép giúp em, em ngồi nghỉ một lát đi."

Lý Cửu Lộ cười gượng một cái, giật lại, đề lên cuốn sách ôn tập.

Cô nhớ đến một việc, hỏi Trì Kiến: "Cuối tuần anh có rảnh không? Em muốn đến bệnh viện thăm và Mã."

"Ngày nào em?"

Cửu Lộ giờ ngón tay đếm đếm: "Ngày 24, 25 đi."

"Vậy thì anh không rảnh, anh có việc rồi."

"Cả ngày đều không rảnh à?"

"Ừ, anh có hẹn phải ra ngoài."

Cô ồ một tiếng, tiếc nuối gật đầu.

Trì Kiến nói: "Nếu không em cũng đừng đi nữa, bệnh viện khiến người ta rất căng thẳng, hơn nữa con trai của bà rất đáng trách, nhìn rồi lại thấy tức."

Cửu Lộ không tỏ vẻ gì, đương nhiên, cũng không nghe theo anh.

Thứ bảy, gần giữa trưa Lý Cửu Lộ mới đến bệnh viện, vẫn là phòng bệnh cũ, khác biệt ở chỗ, lần này bốn giường ngủ trong phòng đều đã đủ người.

Cô không lập tức đi vào, đứng ngoài cửa nhìn lên vào bên trong. Trước giường bệnh Mã Liên có người, con trai bà cụ đang ngồi bên giường lau người cho bà, phía sau còn có một người phụ nữ, trẻ trung xinh đẹp, trên cổ tay đeo một cái túi sách bằng da tinh xảo, trên mặt cười nói cái gì đó, nhưng lại thường xuyên nhìn đồng hồ.

Lý Cửu Lộ ra ngoài, ngồi lên hàng ghế dài phía đối diện, kiên nhẫn chờ đợi.

Năm phút sau, hai người bước ra, người phụ nữ kia thay đổi sắc mặt hoàn toàn, không còn nói cười như trước.

"Em đợi chút." Người đàn ông nói.

"Anh muốn tôi đến, tôi đến, bây giờ còn muốn tôi thế nào nữa?" Dường như tâm tình tốt đã từng li từng tí bị bào mòn, thoát cái liềm xé rách mặt nạ. Cô ta kiềm chế gằn nhẹ.

"Thái độ vừa rồi của em là kiểu thái độ gì vậy?"

"Tôi làm sao? Bà ta vẫn còn hôn mê, tôi đến hay không bà ta cũng không biết, thái độ tôi thế nào quan trọng lắm à?"

"Mẹ tôi biến thành bộ dạng như ngày hôm nay, rốt cuộc là do ai tạo thành hả?"

"Làm gì anh đều đã làm rồi, bây giờ quay lại trách tôi? Tất cả quyết định trước đây, tôi đều hỏi ý kiến anh, anh đâu có trách tôi."

"Đấy gọi là hỏi ý kiến à? Cô uy hiếp tôi, luôn lấy việc ly hôn ra dọa, còn lôi con ra làm cái cớ, làm sao tôi có thể không nghe theo cô được?"

Người đàn ông không nhịn được cao giọng, hành lang yên ắng, tiếng tranh chấp kinh động đến mọi người.

Người phụ nữ không tha, cất giọng sắc bén quát: "Anh còn không biết xấu hổ, mấy năm nay tôi ở với anh có được cái gì? Xe không có, tiền gửi ngân hàng cũng không có, chỉ có cái nhà rách nát, còn nhỏ hơn so với ổ chó, anh nhìn xem còn đủ chỗ cho bà ta vào ở à? Bỏ tôi chết sớm, tôi chỉ còn mỗi mẹ, anh bảo tôi sao nở nhả tâm mặc kệ bà được?"

Phòng bệnh bên cạnh có người ngó đầu ra xem, y tá từ đằng xa bước nhanh đến, ngăn cản hữu nghị.

Hai người đứng trên hành lang, thù hằn đối mặt nhau.

Một lát sau, người đàn ông cúi đầu, giọng bất lực: "Bà ấy là mẹ cô, còn đây là mẹ tôi."

"..... Anh có gì?"

"Không phải cô vẫn luôn muốn ly hôn à." Anh dừng lại một lúc: "Tôi đồng ý."

Anh ta nói xong rồi đi ra ngoài.

Trong chốc lát hành lang yên tĩnh trở lại, người phụ nữ kia khó tin đứng yên tại chỗ, thật lâu sau, nhìn theo hướng người đàn ông rời đi, đột nhiên hét chói tai: "Triệu Từ Bình, anh là đồ khốn nạn!"

Cô ta khóc nức nở, đáng vẻ chật vật không giữ được hình tượng ban đầu nữa.

Lần này, bất kể cô ta có khóc hay quậy phá, đã không còn "Người hảo tâm" đồng tình.

Cuộc nói chuyện khôi hài kết thúc, tất cả mọi người trở lại quỹ đạo của chính mình, câu chuyện của bọn họ chỉ có thể làm trò giải trí cho người khác, là việc nhỏ nhặt không liên quan đến mình. Hành lang khôi phục như lúc ban đầu.

Cửu Lộ nhìn theo bóng dáng dần biến mất của người phụ nữ kia, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mặt trời chói chang, cành cây khô cằn trong mùa đông rét buốt, cả thế giới tràn ngập hương vị tuyết tan.

Cô ngồi lại một lát mới đứng dậy vào phòng.

Lại không ngờ, Mã Liên không biết đã tỉnh lại từ bao giờ, mở to mắt, nhìn chăm chăm lên trần nhà.

Cửu Lộ hơi sững sốt, đứng chốc lát, kéo ghế ngồi bên giường bệnh.

Cô không rõ, một người vốn rất khỏe mạnh, sao lại có thể bị bệnh tật tra tấn thành đáng vẻ này. Sắc mặt Mã Liên vàng vọt, gầy thành da bọc xương, hít thở cũng vô cùng yếu ớt.

"Bà Mã?" Cô khẽ gọi.

Mã Liên không phản ứng.

Sau đó Lý Cửu Lộ không nói thêm câu nào nữa, vì vài phút sau, bà cụ lại nhắm mắt, hôn mê lần nữa.

Đồng hồ điểm một giờ chiều, cô từ bệnh viện đi ra, về đến nhà đã sau đó nửa giờ.

Thời tiết ẩm, các cụ trong viện di chuyển từ trong nhà ra ngoài sinh hoạt. Cửu Lộ liếc mắt một cái đã nhìn thấy Khương Hoài Sinh, ông đang đứng ở góc đình hóng gió, xuất thần nhìn mấy cành cây khô bên đầu tường, không tham gia hoạt động tập thể, bóng dáng rất cô đơn.

Lý Cửu Lộ lặng lẽ đi đến, vỗ vỗ ông cụ: "Ông Khương, ông đang nhìn cái gì đấy ạ?"

Khương Hoài Sinh chấp tay sau lưng, thông thả quay đầu lại: "Ông nhìn xem lá cây có dài ra hay không."

"Sao dài ngay được ạ, còn phải qua một thời gian nữa." Cô đi trên bậc thang, đi đến bên người ông, cũng ngẩng đầu lên nhìn nhánh cây: "Sao ông không luyện Thái Cực cùng với các cụ ông ngoài kia ạ?"

"Không có hứng thú."

Cô cắn môi dưới.

Lý Cửu Lộ có thể hiểu được cảm nhận của ông. Người xung quanh rất nhiều, nhưng tất cả đều sống trong thế giới của chính mình, lòng dạ không cùng một tần sóng, nên mới cảm thấy cô độc, bất kể làm việc gì cũng không đụng nổi tinh thần. Loại cảm giác trống rỗng này không đến từ bên ngoài, mà xuất phát từ nội tâm.

Cô rất muốn lấy câu nói của Tri Kiến để nói với ông —— em không cần cảm thấy cô đơn, tất cả mọi người đều giống nhau.

Nhưng khi mở miệng lại là: "Vậy ông có hứng thú với cái gì ạ?"

Khương Hoài Sinh nói: "Không có hứng thú với cái gì cả."

"Nếu không con chơi cờ với ông nhé? Cờ tướng hay là cờ vây ạ? Nhưng con chơi không được tốt lắm, ông phải hạ thủ lưu tình nhường con nhiều một

chút đấy."

"Hai cái đấy ông cũng không muốn chơi." Ông cụ nói.

"....."

Cửu Lộ ghen một lát, nghĩ đến một đề tài khác có khả năng gợi lên hứng thú của ông cụ: "Khi nào ông có thời gian, có thể làm món canh mỳ suông như lần trước được không ạ? Sau lần đó, con vẫn luôn nhớ đến."

Quả nhiên ánh mắt Khương Hoài Sinh sáng lên: "Ăn ngon thật à?"

"Tất nhiên ạ."

"Tốt, con thích ăn là tốt." Ông cụ nghĩ nghĩ, chỉ một ngón tay về phía mình, trẻ con nhỏ giọng nói: "Chờ một tối nào đó, chúng ta đến phòng bếp làm trộm nhé."

Cửu Lộ cười: "Vâng ạ."

Nhưng qua không đến vài giây, ông cụ lại thở dài, nhìn về phía đầu tường lần nữa.

"Còn kém một chút so với đĩa cá mặng trên đảo."

"Trên đảo?"

Ông cụ nói: "Quê của ông."

Cửu Lộ hiểu ra, ông cụ đang nhớ nhà.

Ông cụ nói thêm: "Ông phải trở về một chuyến, đi xem một chút."

Lý Cửu Lộ nhớ tới đêm Khương Hoài Sinh mới đến, con trai ông cụ Khương Quân sợ ông đòi về quê, mới miễn cưỡng đồng ý để ông cụ ở lại viện dưỡng lão. Cửu Lộ nhớ mang máng, anh ta nói hai nơi cách nhau khoảng tám ngàn dặm, quả thật không gần.

Cô nói: "Con trai ông sẽ không đồng ý đâu ạ, quá xa."

Khương Hoài Sinh hừ một tiếng: "Chân mọc trên người của ông, nó quản được chắc? Lại nói nó mà không đến đây, ông đi làm sao nó biết được?"

"Không được người nhà ký tên, chủ nhiệm Giang sẽ không đồng ý đâu ạ."

"Ông chạy trốn."

"....."

Cửu Lộ không biết nên nói gì cho phải.

Ngập ngừng: "Quê ông ở đâu ạ?"

Ánh mắt Khương Hoài Sinh nhìn về nơi xa xăm: "Quần đảo Nam Linh."

Giọng ông cụ lạc đi, trong đầu Lý Cửu Lộ trống rỗng vài giây, không khỏi nhìn về phía ông cụ.

Hết chương 27

(1): Hoàng là tiếng lóng chỉ phim sex.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Sau ngày hôm đó, Lý Cửu Lộ lại hỏi thêm mấy vấn đề.

"Ông bảo là cái quần đảo Nam Linh nào ạ?"

"Không phải một cái." Khương Hoài Sinh thở dài, tận tình khuyên bảo: "Cô bé à, con phải học địa lý cho tốt."

"Vâng." Lý Cửu Lộ khiêm tốn gật đầu, dùng chốc lát: "Nơi ấy..... Con muốn hỏi quê hương của ông, trông thế nào ạ?"

Khương Hoài Sinh nói: "Chỉ là nước biển vây quanh vài hòn đảo nhỏ thôi."

"Có đẹp không ạ?"

"Đẹp lắm." Ông cụ nhớ lại: "Bờ cát trắng mịn, bầu trời và mặt biển đều xanh thẳm, mọi người mưu sinh bằng nghề đánh cá, mặt trời mọc thì đi làm, mặt trời lặn thì nghỉ....."

Chưa từng thấy, cô không thể tưởng tượng đến khung cảnh ấy, nhưng qua lời miêu tả ngắn gọn này, khiến cái ghim trong lòng cô càng cắm sâu hơn.

Một đời nhân tàn, có ai lại không muốn hướng đến?

Qua nửa tháng, vào một buổi tối, khi Trì Kiến và Lý Cửu Lộ đang ngồi chơi trong phòng Trần Anh Cúc. Con trai Mã Liên là Triệu Tử Bình đột nhiên xuất hiện, mang đến một tin buồn, sau mấy tháng Mã Liên bị ốm đau tra tấn, cuối cùng cũng bình tĩnh rời khỏi thế giới này.

Vài giờ trước khi đi bà cụ bỗng tỉnh táo, tinh thần vô cùng sáng khoái, nhờ Triệu Tử Bình giúp mình ngồi dậy, còn muốn con trai chải tóc cho bà.

Vì nguyên do nào đó, trải qua quá trình trị liệu bằng hóa chất, tóc của Mã Liên vẫn rất dày, chỉ là mất đi độ bóng mượt ban đầu, giống một búi cỏ khô lộn xộn.

Triệu Tử Bình mượn lược từ y tá trực ban, ngồi phía sau bà cụ, động tác vừa lẹ lẹm vừa vụng về.

"Mẹ tha thứ cho con."

Trong phòng bệnh yên tĩnh ngọt ngào, Mã Liên bỗng nhiên nói.

Tay Triệu Tử Bình không khỏi run lên, cổ họng như có gì đó chặn lại, nửa câu cũng không thốt được ra.

Bà cụ thông thả nói: "Tính cách của con rất giống bố..... Thành thật, mềm yếu..... Thời trẻ bố con làm công cho người ta, bị mấy người công nhân trong xưởng bắt nạt, tức giận mà không dám nói gì. Bố con nhát gan cả đời, lại không tiếng động mà làm ra một việc lớn..... Vứt bỏ hai mẹ con ta, bỏ đi cùng người khác."

Triệu Tử Bình cúi đầu, răng lợc cắm chặt vào lòng bàn tay để lại vết hằn.

"Chắc chắn con biết rõ hơn bất kỳ ai..... Trong nhà không có đàn ông, khó khăn như thế nào." Bà cụ lẳng lặng thở dốc, đôi mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, một lát sau: "Tử Bình à, con kéo rèm cửa ra giúp mẹ..... Mẹ muốn phơi nắng."

Mùa vạn vật sinh sôi nảy nở, ánh hào quang vạn dặm, tất cả những xấu xa dưới ánh mặt trời đều không có cách nào che giấu.

Triệu Tử Bình trốn tránh ánh mắt của mẹ, ngồi lại phía sau bà cụ. Anh ta dự cảm, hành động khác thường của mẹ tuyệt đối không phải dấu hiệu tốt, ý nghĩ mẹ sắp mất quanh quẩn trong đầu anh ta, anh sợ hãi đến độ không dám nghĩ nữa, trong lòng khó chịu như bị dao khoét thịt.

Mã Liên nói tiếp lời vừa rồi: "Đừng để số phận này lại tiếp tục trên người con trai con." Bà cụ biết anh ta nghe hiểu: "Cái chết của mẹ sắp đến rồi, mẹ rõ....."

Phía sau chột truyền đến tiếng khóc kìm nén, dần dần bao phủ cả phòng bệnh.

"Con à, đừng khóc."

Một tiếng nói ra, Triệu Tử Bình đột nhiên quỳ hai đầu gối xuống đất, nhào đến trước giường bệnh, trán dính sát vào bàn tay gầy yếu.

Mã Liên đã không còn biết đau thương là gì, một giọt nước mắt cũng không có: "Giữa hai mẹ con nào có thù hằn gì....." Bà vuốt ve đầu Triệu Tử Bình: "Nên mẹ không hận con, nhưng con cần phải đồng ý với mẹ một chuyện....."

Triệu Tử Bình ngẩng đầu, trên mặt tất cả đều là nước mắt, trong mắt có tơ máu.

"Con đừng ly hôn."

Bên tai anh ta nổ ầm một tiếng, nhìn mẹ, giật mình sửng sốt.

Cho dù đang ở những phút giây cuối cuộc đời, Mã Liên vẫn luôn lo lắng cho cuộc sống sau này của anh ta.

Đây là tình thương của người mẹ, ban đầu anh ta không hiểu, chờ đến khi hiểu ra rồi, lại không có người bằng lòng cho anh ta cơ hội.

Mất đi, sẽ mãi mãi biến thành hồi ức.

Anh ta ngồi trước giường Mã Liên, cầm di vật vừa mới thu xếp trong tay: "Hôm đó mẹ tôi ngủ, không bao giờ tỉnh lại nữa."

Cửu Lộ ngồi bên chân giường, rũ đầu, hai tay ôm chặt lấy mặt, nhưng cô không phát ra một tiếng động nào. Không khí trong phòng như bị rút đi, đè nén đến mức không còn cách nào hít thở.

Trần Anh Cúc lau nước mắt, bấy giờ ánh mắt nhìn về một nơi nào đó, ngẩn người.

Loại trạng thái này Trì Kiến đã quá quen thuộc, quả nhiên, sau khi Triệu Tử Bình rời đi, Trần Anh Cúc đứng dậy muốn đi theo: "Phùng Sơn à, con đi đâu thế?"

Mấy tháng qua thần chí Trần Anh Cúc khá tỉnh táo, sau khi biết tin Mã Liên qua đời, đột nhiên bị kích thích, bệnh cũ tái phát, mọi người xung quanh đều không nhận ra, chỉ nhớ mỗi "Phùng Sơn."

Hôm đó bà cụ ngủ rất muộn, lúc Trì Kiến ra khỏi nhà cũ đã là 10 giờ.

Trong viện vắng vẻ, chỉ còn hai ngọn đèn trước cửa phát sáng.

Sau lưng ướt đầm mồ hôi, anh đứng ngoài cửa châm một điếu thuốc, nghiêng đầu nhìn, phòng Lý Cửu Lộ vẫn sáng đèn, anh ngẩng đầu nhìn lên tầng ba, rít mạnh hai ngậm thuốc lá, tìm cô.

Mấy ngày gần đây hai người thường trao đổi ám hiệu, ba tiếng huyệt sáo, hai ngón một dài. Trì Kiến huyệt xong, cánh tanh chống lên thân cây, không lâu sau, đã thấy bóng người lay động trên tầng.

Cửa sổ mở ra một khe hở, Lý Cửu Lộ ló đầu ra, thấy anh đứng dưới đó, báo một tiếng, khoác áo đi ra ngoài.

Đi ra cổng lớn, Cửu Lộ nhẹ nhàng cửa sắt lại: "Bà ngoại ngủ rồi à?"

"Ừ." Nửa điếu thuốc vừa rồi lại bốc cháy lần nữa.

"Anh đừng quá lo lắng, bà ngoại sẽ dần tốt lên mà."

"Anh không lo lắng, quen rồi mà." Anh cố tình hạ thấp giọng: "Em làm gì trong phòng thế? Đang làm bài tập à?"

Cửu Lộ lờm anh một cái, mí mắt sưng đỏ còn chưa hoàn toàn tan đi, mũi đỏ bừng, bị khí lạnh bên ngoài kích thích, khịt khịt mũi.

Trì Kiến cười cười, ngồi trên ghế sau mô-tô, thấp hơn so với cô một chút, hút xong điếu thuốc, không chớp mắt nhìn cô.

"Muộn rồi, anh mau về nhà đi thôi." Cửu Lộ thúc giục.

Trì Kiến cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô, đặt trong lòng bàn tay vuốt ve.

Anh muốn an ủi cô, nhưng không có thói quen nói ra những lời ngon ngọt, giờ một ngón tay ra, chạm nhẹ lên hàng lông mi dài rậm của cô.

"Anh làm gì thế?"

Anh đến gần, ngón tay mang mùi hương trên người anh kèm theo mùi thuốc lá thoang thoảng, rất đặc biệt, cũng rất quen thuộc.

"Anh không làm gì cả, lông mi dài như vậy, anh chỉ muốn xem là thật hay giả thôi."

"Tất nhiên là thật rồi."

"Anh không tin, anh muốn sờ nữa cơ." Trì Kiến vừa nói vừa duỗi tay ra.

"Nhàm chán." Cô quay đầu đi, nhin không được cười ra tiếng: "Anh đi nhanh đi."

Cửu Lộ liên tục thúc giục, cuối cùng Trì Kiến cũng đứng lên, kéo khóa áo: "Ôm một cái rồi đi nào."

Cô khẳng định anh dùng giọng điệu mềm mại như vậy để nói chuyện là cố tình, chưa kịp phản ứng lại, cả đầu đã chôn trong ngực anh, mùi hương chỉ anh mới có càng trở nên rõ ràng.

"Em phải ngoan đấy."

Cửu Lộ kru luyến vòng tay của anh: "Vâng."

Sau khi nhìn cô vào nhà, Trì Kiến mới rời đi.

Đêm nay nhất định không yên ổn, bốn giờ sáng, Trì Kiến bị một cuộc điện thoại đánh thức, do bên viện dưỡng lão gọi đến, nói người giúp việc theo lệ đi tuần tra, phát hiện Trần Anh Cúc không có trong phòng.

Sau khi báo cho viện trưởng và chủ nhiệm, toàn thể nhân viên công tác đều lật tung nhà cũ để tìm kiếm, nhưng không tìm được bà cụ.

Cuối cùng nhìn camera ngoài cổng lớn, mới biết được Trần Anh Cúc đã đi khỏi viện dưỡng lão.

Trì Kiến không nói một câu, ném di động sang một bên nhanh chóng thay quần áo, tiếng động gây ra ảnh hưởng đến Hồng Dụ trong phòng bên cạnh, anh ấy không yên tâm, nên cũng đi theo.

Điện đóm phòng khách nhà cũ sáng trưng, Chu Khắc đứng một góc nôn nóng gọi điện thoại, Giang Mạn khoác áo ngoài đứng trầm lặng, vài người giúp việc ghé đầu vào nhau rầm rì thảo luận.

Trì Kiến bước nhanh đến, quét mắt liếc Lý Cửu Lộ đứng bên cạnh, ánh mắt dừng trên người Cố Hiểu San. Bình thường cô ấy phụ trách sinh hoạt hàng ngày của Trần Anh Cúc, tình huống cụ thể chắc chắn cô ấy biết rõ nhất.

"Bà ngoại tôi đi lúc nào?"

"Hai giờ bốn mươi."

"Bà đi bên nào?"

"Hình như bà vẫn luôn đi về hướng Bắc."

"Trên người bà mặc gì?"

Cố Hiểu San cố gắng nhớ lại hình ảnh nhìn thấy trên camera: "Bà mặc quần đen giống sáng nay, áo lông màu xanh, khoác áo khoác kẻ bên ngoài."

Đúng lúc này Chu Khắc gọi điện thoại xong liền đi đến: "Tôi đã báo cảnh rồi, bên kia suy xét đến năng lực hành vi đặc thù của bà Trần, đồng ý cho cảnh sát đến tìm kiếm, chắc là một chốc nữa sẽ đến thôi." Ông dừng lại một chút: "Đột nhiên xảy ra chuyện này, viện chúng tôi rất xin lỗi, nhưng cháu yên tâm, chúng tôi sẽ tận lực tìm người về."

Trì Kiến không tỏ thái độ gì: "Vậy mọi người cứ chờ ở đây, cháu ra ngoài tìm trước nhé."

Anh quay người đi, Hồng Dụ bước nhanh đuổi kịp.

Lý Cửu Lộ nhìn theo bóng anh, quay đầu nói: "Me, con cũng đi đây."

Giang Mạn chưa kịp ngăn lại, cô đã đuổi theo bước chân Trì Kiến, bóng dáng khuất sau cổng lớn.

Trước kia Cửu Lộ không cảm thấy trần Tiểu Tuyền lớn như vậy, rạng sáng trời se lạnh, bọn họ đã tìm hết mấy con phố gần đấy, nhưng vẫn không thấy bóng dáng Trần Anh Cúc.

Đèn đường tắt, sắc trời dần dần hừng sáng, người đi đường dần dần tập nập.

Trần Anh Cúc đã mất tích ba giờ, ở trần Tiểu Tuyền này bà cụ không có người thân thích, trừ Trì Kiến ra thì không quen biết bất kỳ người nào khác, ngày thường luôn ở trong viện dưỡng lão, chưa từng bước ra ngoài nửa bước.

Trì Kiến bước như bay, bỗng nhiên đứng lại, hung dữ đá chân lên cột điện bên cạnh: "Đệt!"

Hồng Dụ nói: "Chú đừng có rồi, để anh bảo Vạn Bằng Bàn Từ Qua Duyệt tách ra tìm, cả trần Tiểu Tuyền rộng lớn như vậy, không có việc gì đâu." Anh ấy đang nói bỗng nhiên nhớ ra: "Nhà ga thì sao nhỉ? Bà ngoại có thể muốn về nhà hay không?"

Cơ thể Trì Kiến cứng đờ, chưa kịp cẩn thận suy nghĩ, đã lao đi.

Nhà ga của trần Tiểu Tuyền rất nhỏ, dường như chỉ cần liếc mắt một cái là có thể thấy toàn bộ.

Chờ đến khi Lý Cửu Lộ đuổi kịp, hai người đã tìm qua một lần, nhưng không thu hoạch được gì.

Trì Kiến chán nản ngồi trên ghế, đầu cúi thấp, cảm xúc sắp sụp đổ.

Cô nhấp nhấp đôi môi khô nứt, ngồi xuống bên cạnh anh: "Anh thử nghĩ lại xem, còn chỗ nào chúng ta chưa đi tìm không? Hay là bà ngoại còn người thân hoặc bạn bè nào đó mà mình không biết? Nếu không anh gọi điện thoại cho viện hỏi, có thể bà ngoại đã trở về rồi thì sao?" Liên tục hỏi chuyện, anh không đáp, Cửu Lộ không nhịn đặt tay lên vai anh: "Trì Kiến? Anh có nghe....."

"Em có thể yên tĩnh một lát được không, anh nghĩ ra thì còn phải ngồi ở đây à?" Trì Kiến lạnh giọng quát lớn, nhìn cô, ánh mắt âm ứat đỏ hoe.

Cửu Lộ bị anh quát đến ngây người, trong lòng như bị kim đâm, cổ họng đau rát.

Trì Kiến phát giận xong cũng nhận ra mình sai rồi, nhưng không tìm thấy bà ngoại, nên không có tâm tình để ý đến cảm nhận của cô. Anh lại cúi đầu lần nữa, chỉ cảm thấy bàn tay trên vai buông xuống, bên người trở nên yên tĩnh.

Hồng Dụ đứng cách đó hai mét, khẽ rủa hai tiếng, biết tên nhóc thói tha này vĩnh viễn không học được cách khống chế cảm xúc đối với người thân, tính tình thói này, là muốn bị ngược đây mà.

Trong lúc anh ấy đang cảm hận nghĩ, bên kia đột nhiên truyền đến tiếng chuông điện thoại.

Trì Kiến nhìn màn hình di động, nhanh chóng nhận máy, anh không nói một câu, lông mày đang nhíu chặt chậm rãi dần ra, nghe xong: "Vâng, chúng cháu lập tức trở lại."

Anh tắt điện thoại, đứng phắt dậy, nhìn Cừu Lộ rồi lại nhìn Hồng Dụ: "Bà ngoại tự trở về rồi."

Hồng Dụ dựa vào tường không nhúc nhích, âm thầm thờ phào nhẹ nhõm, ném ánh mắt cho anh: "Anh đi gọi một cuộc cho Qua Duyệt và bọn kia, chờ chú ở bên ngoài đấy."

Trì Kiến hiểu ý, dừng chân nhìn Lý Cừu Lộ.

Cừu Lộ muốn vòng qua anh để đi: "Mình về thôi anh."

"Anh xin lỗi." Anh chắn trước đường cô đi, thành khẩn nhận sai: "Vừa rồi là anh không đúng, không nên tức giận lung tung, em đừng chấp nệ với anh nhé."

Lý Cừu Lộ hiểu người đang trong tình thế cấp bách sẽ nói không lựa lời, nhưng khi anh chủ động xin lỗi, xoang mũi vẫn chưa xốt, ánh mắt phỉếm hồng. Trước nay cô không cảm thấy mình sẽ yếu ớt như vậy, nhưng bây giờ, không biết là ai cho cô chút lợi ích bé nhỏ, nói mấy câu là có thể khiến cô tủi thân đầy người.

Cô kìm nén cảm xúc: "Về thôi, em không sao đâu, thật đấy."

"Vậy em ngẩng đầu nhìn anh đi."

Cừu Lộ vẫn cúi đầu: "Nhìn anh làm gì."

"Em nhìn anh đi."

"Không nhìn." Cô nhỏ giọng nói.

"Anh thật sự biết sai rồi mà, hay để em đánh hai cái có được không?" Giọng anh mềm mỏng, chịu thiệt mà cúi người, hai tay chống đầu gối, nghiêng đầu, từ dưới hướng lên nhìn cô.

Cừu Lộ không được tự nhiên dời mắt đi chỗ khác.

Trì Kiến đứng dậy, nắm hai bên vai cô, lúc này mới phát hiện cô ăn mặc rất phong phanh, đôi mắt theo bản năng di chuyển xuống dưới, trong đầu "Àm" một tiếng nổ tung, thật muốn đập chết chính mình.

Lý Cừu Lộ đi vội, ngoài áo ngủ thì chỉ khoác thêm chiếc áo bông, dưới chân đi dép lê, nhưng không đi tất.

Từ 4 giờ sáng đến 6 giờ, lúc ấm lúc lạnh, cô chỉ mặc quần áo phong phanh như vậy, cùng đi tìm với anh.

Trong lòng Trì Kiến dậy sóng mãnh liệt, ba phần tức giận, bảy phần yêu thương, còn có cả sự cảm động và áy náy vô tận.

"Ai bảo em mặc thế này ra ngoài?" Anh nghiêm mặt hỏi.

Cừu Lộ lườm anh, cắn chặt môi.

Giây phút chạm vào ánh mắt cô, đáy lòng Trì Kiến chợt mềm mại, sức lực trên tay tăng mạnh, ấn cô ngồi xuống, ngồi xổm trước mặt cô, tay vươn ra, nắm hai bàn chân nhỏ lạnh lẽo đặt lên đùi.

Cừu Lộ càng giãy giụa thì anh nắm càng chặt, cuối cùng gót chân áp lên bụng anh tạo thành hình tam giác, tay cầm chân cô, muốn đem hơi ấm của mình sưởi cho cô.

Vị trí xấu hổ, Cừu Lộ không còn để ý đến tủi thân trong lòng, giọng cô run rẩy: "Trì Kiến, anh mau bỏ ra."

"Anh không bỏ. Em cố tình khiến anh khó chịu đúng không?" Rõ ràng là anh sai, lại làm ra vẻ hợp tình hợp lý, hung dữ với cô.

"Anh đừng không nói lý như thế." Cô tức giận đá chân một cái, muốn thoát khỏi gông cùm xiềng xích.

"A." Trì Kiến nhăn mặt.

"..... Anh sao thế?"

"Chị hai à, sao chỗ nào em cũng dám đá vậy!"

Cửu Lộ ngẩn người, thấy vẻ mặt vẻ đau đớn của anh, cuối cùng cũng hiểu ra, sắc mặt lập tức đỏ bừng.

"Anh, anh không sao chứ?"

Lát sau, Trì Kiến chỉnh lại vị trí đặt hai chân cô, tránh đi bộ phận quan trọng: "Thiếu chút nữa em đã đá hỏng hạnh phúc của anh rồi." Anh hỏi: "Bây giờ còn giận anh không?"

"..... Không."

"Không nghịch nữa, em có ấm lên chút nào không?" Lòng bàn tay anh mạnh mẽ xoa lên chân cô.

"Không." Cửu Lộ giận dỗi nói: "Còn không bằng vừa rồi."

"Thế này thì sao?" Anh vừa nói vừa vén vạt áo lên, đặt hai chân cô vào bên trong.

Cửu Lộ sững sốt: "Anh làm gì thế?"

"Sưởi ấm cho em."

Giờ phút này tuy chưa phải giờ cao điểm, nhưng thị trấn quá nhỏ, gặp được mười người, ít nhất cũng phải quen biết đến sáu người.

"Anh mau bỏ ra, người khác nhìn thấy bây giờ." Lý Cửu Lộ không bình tĩnh được như anh: "Em sai rồi, cứ cho là em sai được chưa?"

Trì Kiến cười xấu xa, được một tác lại muốn tiến thêm một thước nói: "Gọi một tiếng anh yêu xem nào."

Cửu Lộ: "..... Anh yêu."

"Thân mật hơn chút nữa."

"....."

"Anh yêu của em ơi."

"....."

Nhìn cô như muốn khóc đến nơi, Trì Kiến mới vừa lòng, cuối cùng cũng buông cô ra.

Lý Cửu Lộ vội vàng cúi đầu tìm dép lê.

Anh lại ngồi xổm không nhúc nhích, nhìn thẳng vào cô, cảm xúc đáy mắt sâu thẳm, khoe miệng tươi cười cũng từ từ dập tắt, vô cùng nghiêm túc nói: "Lộ Lộ, anh xin lỗi."

Sau đó hai người giải hòa.

Trì Kiến muốn đòi giày cho Cửu Lộ, Cửu Lộ không đồng ý.

Anh không quan tâm cô phản đối, tự cởi tất mình ra, xỏ vào chân cô.

Cửu Lộ nói: "Thật sự không cần đâu."

"Sao thế, chê anh hôi à?" Anh nhướn mày, cầm một chiếc tất trắng không dính chút bẩn, giờ lên chớp mũi người người: "Không hôi chút nào đâu, không tin em ngửi thử xem?"

Anh giờ về phía cô.

Cửu Lộ ghét bỏ anh, lấy ngón trỏ bịt mũi: "Này!"

Anh cười ra tiếng.

Cửu Lộ đánh anh một cái, quay đầu đi, cũng không nhìn được cười lên.

Trở lại viện dưỡng lão, bà ngoại đã mệt mỏi ngủ thiếp đi, sau đó có hỏi, bà cụ trong trạng thái hoảng hốt cũng không biết mình làm cái gì.

Chuyện này không giải quyết được gì, lại là một hồi chuông cảnh báo đối với viện dưỡng lão, Giang Mạn cho người gia cố thêm một cái khóa lò xo ở chỗ khóa chính, bắt kẻ trong ngoài, phải có chìa khóa mới có thể mở ra. Mà có được quyền hành này, trừ nhân viên công tác, chỉ có Lý Cửu Lộ.

Chẳng phân biệt ban ngày hay đêm tối, cổng chính luôn đóng chặt, viện dưỡng lão càng giống chốn ngục tù.

Nhưng động thái này cũng không ảnh hưởng đến mọi người, người nhà ngược lại càng đồng ý, vì ở một mức độ nào đó, bảo đảm được sự an toàn cho các cụ già.

Chỉ duy nhất một người lo lắng sốt ruột.

Khương Hoài Sinh sau lần hạ quyết tâm về quê, vẫn luôn mưu tính trong lòng, có thử hai lần, nhưng trước sau vẫn không tìm thấy cơ hội.

Trùng hợp chạm mặt Cửu Lộ, Khương Hoài Sinh xin cô mở cửa cho mình.

Lý Cửu Lộ dao động, cô cũng rất muốn đi. Hành trình đi Nam Linh chưa được thực hiện, giống hạt mầm đang ngủ say, từ dưới bùn đất cố sức chui ra ngoài.

Ban đầu cô cho rằng đó là một giấc mơ xa xôi không thể với tới, không nghĩ đến, ngoài ý muốn lại có một cánh cổng rộng mở để cô thực hiện giấc mơ, đi hay không đi, chỉ bằng một suy nghĩ.

Trần Anh Cúc lạc đường khiến sóng gió nổi lên rõ ràng trước mắt, hướng chỉ ngày thi đại học đang đến gần, Giang Mạn tuyệt đối sẽ không đồng ý. Nhưng cô cần phải đi Nam Linh.

Sự nổi loạn và theo khuôn phép cũ trong lòng cô đấu tranh dữ dội.

Có nên đi hay không? Lý Cửu Lộ rối rắm suy nghĩ.

Hết chương 28

Bạn đang đọc truyện *Thử Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Vài ngày sau, vì bồi tội nhân viên trong viện không làm tròn trách nhiệm và muốn gửi lời xin lỗi đến người nhà, Giang Mạn muốn Lý Cửu Lộ hỏi Trì Kiến có ngày nào rảnh không, bà sẽ tự mình xuống bếp, mời anh đến nhà làm khách.

Buổi tối, Lý Cửu Lộ đi tìm Trì Kiến.

Bây giờ cô đến "Văn nhân thiên hạ" đã tự nhiên hơn nhiều, vào cửa chỉ nhìn thấy Bàn Tử, Vạn Bằng đang ở trong giúp Trì Kiến một tay, so với Bàn Tử, cậu làm việc nghiêm chỉnh hơn một chút.

Vì bảo đảm riêng tư của khách hàng, cửa trong thường đóng lại, hôm nay khép hờ, nhưng người bình thường cũng không dễ vào.

Bàn Tử đang đọc truyện tranh: "Ôi, chị dâu đến rồi!"

Nhìn vài lần, cuối cùng cô phải sửa lại cho đúng: "Thật ra anh không phải gọi như vậy, trực tiếp gọi tôi Lý Cửu Lộ là được."

"Vâng, thưa chị dâu."

"....."

Bàn Tử xoa đầu cười cười: "Tạm thời còn chưa sửa được. Đúng rồi chị tìm anh Kiến hả." Cậu chủ động nói: "Anh ấy đang làm việc trong buồng."

"À."

Cô nhìn về hướng buồng trong, nhỏ giọng hỏi: "Nam hay nữ?"

Bàn Tử cũng học theo bộ dáng của cô, lặng lẽ nói: "Nữ."

Lý Cửu Lộ gật đầu, ra hiệu cho cậu, ý là cô muốn đến gần cửa nhìn trộm một chút.

Còn chưa đến gần, bên trong truyền ra tiếng con gái rên nhẹ, trầm bổng uyển chuyển hòa vào tiếng điện của bút xăm, làm người nghe không được tự nhiên.

Bước chân cô hơi chần chừ, yên lặng không một tiếng động lại gần.

Vị trí xăm của người con gái kia ở mắt cá chân, cơ thể cô ấy dựa lên ghế, lộ ra bắp chân và bàn chân.

Người con trai trước mặt cô ấy dường như tóc đã dài thêm một ít, đeo khẩu trang che mặt, sống lưng cong xuống, nhìn không ra cảm xúc.

Ánh mắt Trì Kiến chăm chú, động tác đặt bút và vẽ hình vô cùng thành thạo liền mạch, khi anh nghiêm túc làm việc, trên người như có một lực hút vô hình, làm người khác không có cách nào dời mắt.

Bắt đầu vẽ, cô gái lại rụt chân về, bàn chân trắng nõn căng cứng, khuôn mặt điềm đạm đáng yêu.

Trì Kiến hít sâu một hơi, dường như đã nhẫn nhịn đến cực hạn, tính tình xấu lại bùng phát, không nặng không nhẹ đặt bút xăm lên bàn: "Rốt cuộc cô có chịu được hay không? Có muốn xăm không hả?" Anh ngồi dậy, đã xăm được nửa đường, lại phải dừng lại.

Người con gái kia nước mắt lưng tròng nhìn anh: "Thật là đau!"

"Vậy cô liên....."

Anh chưa nói xong, Vạn Bằng đứng lúc ngăn lại, cười tủm tỉm nói: "Con gái các cô làn da quá mỏng, quả thật rất đau, nhưng nếu cô cứ lộn xộn như thế, sự phụ sẽ không nắm được độ mạnh yếu khi xăm" Cậu chỉ cho cô ấy nhìn: "Cô xem này, có phải đường xăm bị lệch rồi hay không?"

Cô gái ghé sát vào nhìn: "Ồi! Đúng rồi, phải làm sao bây giờ?"

"Yên tâm, chờ lát nữa phun sương có thể che một chút. Nếu không tôi lấy kẹo cao su cho cô nhé? Giảm bớt đau đớn?"

"Được." Cô ấy cảm kích nhìn Vạn Bằng, lại trộm liếc Trì Kiến một cái: "Tôi sẽ kiên nhẫn một chút, không lộn xộn nữa."

Vạn Bằng nói mấy câu đã trấn an được khách hàng, thái độ Trì Kiến cũng dịu đi: "Đau thì tạm nghỉ một lát nhé." Anh nhìn đồng hồ treo tường: "Năm phút nữa bắt đầu."

Trì Kiến tháo găng tay plastic ra, kéo khẩu trang xuống dưới cằm, cắn một miếng thuốc, đứng dậy đi ra ngoài.

Ngoài cửa thoáng có bóng người, anh thấy dáng vẻ lén lút của Lý Cửu Lộ, tâm tình tốt lên.

Anh ngoắc ngoắc ngón tay: "Lại đây nào."

"Tính nết thật là xấu." Cửu Lộ chậm chạp đến gần, nhỏ giọng nói.

"Anh không có kiên nhẫn dỗ dành người con gái khác đâu." Anh vuốt tóc: "Đến cửa sau, đứng cùng anh hút thuốc nhé."

Nửa câu đầu ít nhiều cũng lấy lòng được Lý Cửu Lộ, đủ để che đi sự khó chịu nổi lên dưới đáy lòng, cô nhìn bóng dáng anh, theo đi ra ngoài.

Sau phố vẫn tối tăm như cũ, đồ vứt đi và bụi đất che kín, cách đó không xa truyền đến âm thanh hỗn loạn của KTV, cánh cửa khép hờ, không ngừng có người ra vào.

Cửu Lộ nhớ đến đêm bị bọn côn đồ bao vây, là Trì Kiến dùng áo bao lấy đầu cô, sau đó anh còn đánh Mã Tiểu Dã, đáng về tức giận làm cô giật mình mãi, cũng chính đêm đó, lần đầu tiên anh thổ lộ với cô.

Những điều nhỏ bé về anh, trước đó đối với Lý Cửu Lộ vẫn rất mới mẻ, không biết từ khi nào lại quan tâm đến anh, dường như là một quá trình tự nhiên mà đến.

Bây giờ nhớ lại, cô và Mã Tiểu Dã kẻ tám lạng người nửa cân, một bên chỉ trích cậu bất trung, một bên đứng núi này trông núi nọ. Chẳng qua Mã Tiểu Dã khá xui xẻo, ở bên Mạc Khả Diễm, lại để cô gặp được trước.

Cô thở dài một tiếng.

"Sao em lại thở dài." Anh hút thuốc: "Nghĩ đến điều gì à?"

"Không có." Cửu Lộ nói vào việc chính: "Mẹ em muốn mời anh đến nhà em ăn cơm, hỏi anh có rảnh không?"

"Có gì mà không rảnh."

"Vậy ngày nào đi được ạ?"

"Ngày nào cũng được."

Lý Cửu Lộ nghĩ vài giây, chọn vào ngày cô được nghỉ: "Vậy chiều chủ nhật tuần này anh nhé, trường "chúng mình" được nghỉ, anh đừng nói nhầm đấy."

"Anh sẽ không nói dối giống em."

Cửu Lộ lườm anh, ánh mắt đen nhánh trong đêm tối dường như có thể thu hết ánh sáng: "Vậy tùy anh thôi, dù sao mẹ em mà biết, anh đừng hòng tìm được em."

Trì Kiến nắm chặt lấy tay cô, cười cười: "Yên tâm, anh không nói nhầm đâu."

Cửu Lộ: "Vậy là tốt rồi."

Hẹn ngày xong, yên lặng vài giây.

Trì Kiến nhìn cô một cái, một bên vai dựa vào khung cửa, chuyển động, để lộ toàn bộ phần lưng rắn chắc: "Anh muốn nhờ em một việc." Anh kéo tay cô đặt lên eo của mình: "Giúp anh xoa một chút, vừa rồi cúi người hơi lâu."

Ngón tay cô cuộn lại, chạm vào áo anh.

"Em động đi chứ!" Trì Kiến quay đầu lại nhìn cô.

Từ từ, hơi ấm trên người anh qua lớp vải mỏng phả ra, Lý Cửu Lộ nắm thành nắm đấm, lòng bàn tay dần xuất hiện mồ hôi.

Anh chỉ huy: "Dịch sang phải một chút."

Cửu Lộ làm theo.

Trì Kiến như người không xương dựa vào, tay vén vạt áo lên, chống hông: "Đúng rồi, đúng vị trí đó rồi." Anh thở dài thỏa mãn.

Cửu Lộ liếm liếm môi.

"Xuống dưới."

Cô giống như con rối gỗ, nghe theo sự chỉ huy thay đổi vị trí.

"Xuống thêm một chút nữa." Trì Kiến quay đầu lại, bỗng nhiên thò tay ra, nắm chặt nắm tay cô: "Em chưa ăn cơm à, sao giống như gãi ngứa thế."

Anh cười nhạt, tiếp thêm sức mạnh cho cô.

Cửu Lộ không rảnh để ý tới tiếng cười nhạo của anh, chỉ cảm thấy tay mình bị động ấn trên eo của anh, mỗi một đốt xương và cơ bắp của anh đều trở nên rõ ràng hơn, độ cứng và rắn chắc của xương khác rất nhiều so với con gái.

Cô bị tưởng tượng trong đầu làm đỏ mặt, lắc lắc cổ tay: "Anh có thể với đến, thế thì anh tự làm đi."

"Không giống nhau."

Anh không buông tay, xoay người, cố ý khom lưng nhìn cô.

Khoảng cách trong nháy mắt kéo lại gần hơn, hơi thở của anh phả đến.

Hôm nay ánh trăng rất tròn, ẩn hiện dưới tầng mây mỏng, sau phố tối tăm, nhưng không đến mức không nhìn thấy khuôn mặt của nhau, cách đó không xa KTV đã đổi sang một ca khúc trữ tình, trở thành tiếng nhạc nền tốt nhất.

Lúc này không ai đi ra, phụ họa cho không khí ôm hôn rất tốt.

Trì Kiến chỉ biết động tác tiếp theo anh đã nghĩ tới vô số lần, lấy góc độ nào, sức lực ra sao, thậm chí thời gian bao lâu anh cũng đã lên kế hoạch đầy đủ. Anh rũ mắt nhìn chăm chăm đôi môi cô, môi của bản thân cũng không tự chủ được mà hé mở, tiếng yết hầu lẫn lộn trở thành ngòi nổ, tiếng thở rất nhẹ.

Trì Kiến thử ôm eo Cửu Lộ, vui sướng khi thấy cô thuận theo, đúng lúc định ghé môi xuống ——

"Anh Kiến, qua năm phút rồi đấy." Vạn Bằng đẩy cửa ra, nhắc nhở nhiệt tình.

Cơ thể Lý Cửu Lộ chợt run lên, nhanh chóng đẩy anh ra.

Trì Kiến nhắm mắt, bực bội vò đầu hai cái.

Mặt cô nóng đến mức có thể rán trứng, cúi đầu: "Chủ nhật anh nhớ đến, em đi đây."

"..... Anh làm xong rồi đưa em về nhé."

"Em không cần đâu."

"Chỉ mất nửa tiếng nữa thôi mà."

"Em không cần."

Cô cúi đầu, chạy nhanh như chớp.

Trì Kiến nhìn bóng lưng của cô, giờ ngón giữa lên với Vạn Bằng (^.^)

Bữa cơm hôm chủ nhật Giang Mạn tốn không ít tâm tư, bày đầy bàn, các món sở trường.

Trì Kiến không muốn đến tay không, chuẩn bị chút hoa quả, trên đường lại ghé qua đường Phúc Lâm mua một suất cháo cua.

Chu Khắc hoãn buổi xã giao, cố gắng tham gia bữa cơm này, Trần Anh Cúc không có người nhà nào khác, đành phải đối đãi với Trì Kiến như bề trên. Ngoại trừ bày tỏ xin lỗi, bồi thường, Chu Khắc còn cố tình chuẩn bị một ít bao lì xì, hy vọng anh có thể nhận lấy.

Trì Kiến không nhận: "Thường ngày cháu..... Đi học," Anh liếc Cửu Lộ một cái: "Còn đi làm, không có nhiều thời gian chăm sóc bà ngoại, ít nhiều nhờ có viện trưởng Chu và chủ nhiệm Giang tình nguyện quan tâm, lần này cũng không phải lỗi của mọi người, cũng may bà ngoại không có việc gì. Không tính đến tiền bạc, phải làm phiền chủ nhiệm Giang sau này quan tâm nhiều hơn đến các cụ là tốt rồi."

Giang Mạn cảm khái trước sự thông tình đạt lý của anh, được lời hay ý đẹp làm tâm tình trở nên tốt hơn: "Dì đã nói vài lần rồi, không phải gọi chủ nhiệm Giang làm gì, gọi dì là được rồi."

Trì Kiến cười cười.

Giang Mạn nói: "Mất thấy các con sắp thi đại học đến nơi, con với Lộ Lộ nhất định phải cố gắng một chút, tranh thủ thi đỗ trường tốt, về sau nhớ thường xuyên đến nhà dì ăn cơm, thật sự không đến được cũng không sao, đừng lo lắng chuyện tiền nong, có chuyện gì khó xử cứ nói với dì."

Hai người liếc nhau, phía dưới Lý Cửu Lộ đá nhẹ anh.

Anh nói: "Con cảm ơn."

Giang Mạn mỉm cười, tổng cổ Cửu Lộ vào phòng bếp bung thức ăn ra, bên này tiếp đón Trì Kiến: "Đừng ngồi im thế, mau ăn cơm đi."

"Vâng." Trì Kiến cảm thía lên: "Để con múc cháo cho dì."

Giang Mạn xua tay: "Các con ăn đi, mùi vị món này quá tanh, dì không ăn được."

Tay múc cháo của Trì Kiến dừng giữa không trung, trong đầu có một suy nghĩ chợt lóe qua, theo bản năng nhìn Chu Khắc.

Tướng ăn của Chu Khắc khá nhã nhặn: "Sao thế?"

"Không có việc gì đâu ạ." Anh nói: "Cháu múc cho chú một bát nhé."

Cơm nước xong xuôi thời gian vẫn còn sớm, bây giờ Giang Mạn đã yên tâm tuyệt đối với Trì Kiến, chủ động dẫn anh đến phòng Lý Cửu Lộ ngồi.

Cửa phòng tầng hai rộng mở, thẳng xuống phòng khách bên dưới, thỉnh thoảng truyền lên tiếng Giang Mạn đi lại trong bếp.

Trì Kiến đứng ngoài cửa lên nhìn vài lần, bước vào: "Ngàn vạn lần đừng để mẹ em biết chúng mình đang lừa bà, nếu không sau này sẽ không diễn tiếp được."

Cô đứng bên giá sắt nghịch mấy chậu hoa: "Anh nói diễn gì cơ?"

"Cái gì cũng chưa diễn." Anh thâm ý nói.

Trì Kiến ngồi lên ghế của cô, tùy ý rút một quyển sách trên giá sách ra: "Trong này em có bí mật gì không đấy?"

"Bí mật?"

"Cái mà anh không thể đọc." Trì Kiến quay đầu lại liếc cô: "Ví dụ như thư tình, thề, vé xem phim các loại."

"Nếu có thì sao?"

"Anh cho em lá gan, em dám không?"

Cửu Lộ cắn môi, nhỏ giọng "Hừ" một tiếng, mặc kệ anh, bê chậu hoa vào phòng vệ sinh tưới nước.

Trì Kiến cười cười, vặn vẹo cơ thể, để lại sách vào chỗ cũ, ngón tay vuốt trái sang phải, dừng một chút, rút một quyển "Luyện thi đại học Tiếng Anh" ra.

Sách rất dày, nhưng gáy sách vẫn còn mới, vừa nhìn đã biết không thường xuyên đọc.

Anh cười một tiếng, mở ra, bên trong có chữ Hán, còn có chi chút ngôn ngữ sao Hỏa mà anh đọc không hiểu.

Trì Kiến không có hứng thú, vừa định đặt lại chỗ cũ, bỗng có tấm thẻ nhỏ rơi ra. Là thẻ chứng minh nhân dân của Lý Cửu Lộ. Gương mặt trên tấm ảnh để tóc ngắn, ánh mắt nhìn máy ảnh của cô hơi ngốc nghếch, mặt rất nhỏ, mím môi, trông rất nghiêm túc.

Trì Kiến vuốt ve mặt cô, dãy số bên dưới ghi ngày tháng sinh là ngày 18 tháng 7, Trì Kiến nhìn kĩ hơn một chút, yên lặng ghi nhớ.

Lật tiếp trang nữa, lại có một tờ giấy trắng rơi xuống, bây giờ đến vé tàu, K1387, vé giường nằm từ Tiểu Tuyền đến thành phố biển, ánh mắt chỉ chú ý đến ngày đi là ngày 20 tháng 4.....

Không kịp nhìn kĩ, trước mắt thoáng một cái, có bàn tay nhỏ rút tấm vé đi.

Lý Cửu Lộ quay người dựa vào bàn, nói chuyện chậm rãi: "Anh có tìm thấy thư tình không?"

Trì Kiến nhìn chằm chằm động tác của cô: "Đây là cái gì?"

"À, là vé tàu đi chơi năm ngoài, hết hiệu lực rồi." Cô làm như không có chuyện gì, tùy ý gấp đôi vé xe trong tay, không biểu hiện chút chột dạ nào ra ngoài.

"Vậy em còn giữ làm gì?" Trì Kiến không nghĩ nhiều, còn tưởng tấm vé này có ý nghĩa gì đó đối với cô, nên mới giữ lại đến bây giờ.

Cửu Lộ nói: "Em không biết nó kẹp ở trong sách, quên vứt đi."

Anh quan sát nét mặt cô: "Đi cùng Mã Tiểu Dã à?"

"Anh nghĩ linh tinh gì thế." Cửu Lộ buồn cười nói: "Cho dù em đồng ý, cũng khó mà qua cửa mẹ em."

Về mặt cô quá tự nhiên, Trì Kiến không nhìn ra sơ hở.

Lý Cửu Lộ nói: "Em đi với mẹ." Cô dừng lại vài giây, đối diện với ánh mắt của anh: "Không tin anh có thể xuống nhà hỏi mẹ em?"

Nửa phút sau: "..... Có cái gì hay đâu mà hỏi."

Lúc này sắc mặt Trì Kiến mới dịu đi, nhéo má cô, hung dữ nói: "Tốt nhất là nên trung thực với anh."

Cô ngoan ngoãn gật đầu, âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hết chương 29

Lời editor: Hic, đọc đến chương này tớ mới cảm thấy Chu Khắc có vấn đề >< Các cậu thông minh quá, đợt trước tớ đọc đi đọc lại mấy lần cũng không nhìn ra được Chu Khắc có liên quan gì đến viện dưỡng lão cơ T.T.À, spoil nhẹ là sắp đến đoạn Trì Kiến vượt tám ngàn dặm trong Văn án rồi ^3^

Bạn đang đọc truyện *Thư Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Ban đầu chiều chủ nhật Trì Kiến có hẹn trước, vì muốn đến nhà Cửu Lộ ăn cơm, anh phải thương lượng lại với ba người khách cũ, đổi ngày đến thứ hai và thứ ba. Vậy nên hai ngày sau, chân anh cũng không chạm được xuống đất, bận bịu đến tận đêm khuya.

Tối nay, anh tháo găng tay plastic ra, vừa nhấc mắt, đã gần 10 giờ, may mà hôm nay khách đến sớm hơn so với giờ hẹn. Anh giật mình nhớ ra đã rất lâu không đi tìm Lý Cửu Lộ, nhưng dường như cô cũng không chủ động liên hệ với anh.

Trì Kiến chậm rãi xoay khớp cổ, tự nhủ mình phải khoan dung một chút. Sau khi dọn dẹp xong, chào hỏi Hồng Dụ rồi xuống tầng đóng cửa, anh cười mô-tô đi đến viện dưỡng lão.

Đọc đường đi anh nghĩ mình nên vào bằng cách nào —— không thể gõ cửa, huyết sáo có thể không nghe thấy, gọi điện thoại sợ là sẽ đánh thức bố mẹ

cô. Chỉ có thể treo tường từ hậu viện đi vào.

Nhưng khi anh rẽ vào khúc cua cuối cùng, lại phát hiện không thể thực hiện được.

Tuy rằng đêm đã khuya, nhưng hai cánh cổng sắt của viện đường lão vẫn mở toang, có chiếc ô tô màu đen đỗ trước cửa, bên trong không ngừng vang lên tiếng cãi vã.

Trì Kiến nhíu mày, đỗ xe, bước nhanh vào.

Về mặt Giang Mạn nóng, nhìn thấy anh đến, giống như thấy được cứu tinh: "Trì Kiến, Lộ Lộ nhà đi có nói với con là con bé đi đâu không?"

"..... Không ạ." Trì Kiến không hiểu ra sao: "Xảy ra chuyện gì thế ạ?"

Giang Mạn buồn bã lắc đầu, nước mắt trào ra ngoài, bà cắn răng lên mu bàn tay, đưa một tờ giấy cho anh.

Trì Kiến bắt đầu hoảng hốt, nhận lấy, cơ thể bỗng cứng đờ. Anh khó tin nhìn đi nhìn lại hai lần, tiêu hóa vài giây, sắc mặt trở nên âm u đáng sợ, âm thầm nghiền răng.

Bên kia, Khương Quân và người yêu vây lấy Chu Khắc: "Người mất tích từ trong viện các ông, ông nói đi, rốt cuộc bố tôi đã đi đâu?"

Chu Khắc đau đầu, giải thích lần nữa: "Trên giấy con gái tôi đã viết rõ, cùng với bố của anh ra ngoài cho khuây khỏa, hơn nữa còn ghi rõ ngày về, nên tôi dám cam đoan trước mặt hai người họ vẫn an toàn. Sau khi phát hiện chúng tôi đã gọi cho người nhà đầu tiên, đây là động thái chịu trách nhiệm....."

"Chịu trách nhiệm cái rắm." Khương Quân mắng: "Người còn chưa thấy, chịu trách nhiệm cái gì? Các ông mau tìm người về cho tôi, nếu không tôi lập tức báo cảnh sát."

"Đúng, phải báo cảnh sát." Người yêu anh ta cũng phụ họa theo.

Chu Khắc nói: "Khương tiên sinh, bố của anh là người trưởng thành, cho dù muốn báo án, ít nhất phải mất tích vài giờ đồng hồ, đồn công an mới có thể chấp nhận, hơn nữa....."

"Ông đang uy hiếp tôi đấy à?"

"Không, anh không hiểu ý của tôi rồi..... Nếu không chúng ta vào văn phòng ngồi xuống từ từ nói chuyện....."

Mọi việc đều đẩy cho Chu Khắc, Giang Mạn không còn tâm trạng điều chỉnh, bà đỡ lấy đầu gối chậm rãi ngồi xổm xuống, cho dù biết Cửu Lộ an toàn, nhưng trong lòng vẫn không chịu được mà hoảng sợ.

Trì Kiến tức giận đến mức vừa nhanh vừa vội, chờ đến khi bình tĩnh lại, nghiêm túc nhớ lại những manh mối trong mấy ngày qua, trước mắt đột nhiên bật ra một tấm vé tàu, trên đó viết K1387, từ Tiểu Tuyên đến Nam Châu, ngày 20 tháng 4.....

Anh móc di động ra nhìn lịch, hôm nay vừa khéo là ngày 20.

Vậy nên là 20 tháng 4 năm nay, không phải năm ngoái. Trì Kiến đỡ trán, xoa mạnh hai bên thái dương.

Thành phố Nam Châu.

Anh nhìn khoảng không trước mặt, cười lạnh một tiếng.

Trì Kiến đi ra ngoài, tức giận ập đến áp đảo sự lo lắng và hoảng loạn. Anh không hiểu, rốt cuộc trong mắt cô anh là cái gì.

Giống như một lời nhiệt huyết, đôi lấy một phát rắm, cô không quan tâm thả ra, nói mấy câu nhẹ nhàng tổng cổ anh đi.

Dấu điểm đứng không, lên chạy đi đứng không, vậy em vĩnh viễn đừng mẹ nó trở về.

Trông chờ anh đi tìm cô? Không có cửa đâu, tốt nhất là chết.....

Bước chân Trì Kiến đột nhiên dừng lại, anh bị từ cuối cùng dọa xanh mặt..... Tiểu Tuyên cách Nam Châu khoảng tám ngàn dặm, cô dẫn theo ông cụ đến tuổi ốm đau bệnh tật, chẳng may gặp phải nguy hiểm, một cô gái nhỏ như cô, thoát khỏi thế nào bây giờ?

Trì Kiến bỗng nhớ đến ba tên côn đồ trước cửa KTV, càng thêm hoảng sợ.

Anh dậm chân, đứng yên tại chỗ xoay hai vòng.

"Đệt." Anh nghiền răng nghiền lợi, dùng âm lượng chỉ mình anh nghe được: "Lý Cửu Lộ, em là đồ khốn nạn. Trở về ông đây muốn chia tay với em."

Anh lại quay lại: "Có thể cháu biết cô ấy ở đâu."

Mấy người khác lập tức yên lặng.

Giang Mạn giật mình, lao đến nắm chặt cánh tay anh: "Mau nói cho đi biết, Lộ Lộ đã đi đâu?"

Tri Kiến: "Con cũng không dám khẳng định, chỉ mới suy đoán. Dì yên tâm, con sẽ cố gắng tìm được Lý Cửu Lộ về." Anh quay sang nói với hai người còn lại: "Cho tôi hai ngày, chậm nhất là tối ngày kia, nếu không nhận được điện thoại của chúng tôi, lúc đó báo cảnh sát cũng không muộn."

Giang Mạn còn muốn tiếp tục truy hỏi, Tri Kiến lại thoát ra, bước nhanh ra ngoài cửa.

Anh vừa đi vừa cầm điện thoại, gọi vào số Hồng Dụ.

Sự thật chứng minh, trên thế giới thứ gọi là "Tâm linh tương thông" không thường xuất hiện, có người tức đến mức muốn phóng hỏa, mắng cho cô một trận, Lý Cửu Lộ lại mặt không đỏ tâm không lo, bình tĩnh ngồi trên đoàn tàu.

Tối nay cô và Khương Hoài Sinh lên xe, xe thuận lợi chạy đến ga tàu, một đường thẳng tiến về phương Nam.

Cửu Lộ ngồi trên dây ghế cạnh lối đi nhỏ, nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm đèn đường chậm rãi tụt lại phía sau, sau đó thừa thốt dần, cho đến khi trước mắt chỉ còn một mảnh đen kịt, cửa kính phản chiếu lại bóng dáng cô.

Cô nhẹ nhàng thở ra, vẫn có chút cảm giác hoang đường không chân thực, cô cứ như vậy mà trốn mọi người, trong thời kỳ quan trọng trước khi thi đại học, mang theo một cụ già, tùy hứng chạy đi. Nhưng việc đã đến nước này, dường như không còn cơ hội để cứu vãn nữa rồi, mà rõ ràng ông cụ đang ngồi đối diện còn vui sướng hơn so với cô.

Nhân viên phục vụ đến đổi vé, nhắc nhở mọi người mau chóng nghỉ ngơi.

Cửu Lộ hỏi: "Khoảng mấy giờ thì mình đến Nam Châu ạ?"

"Bốn giờ chiều ngày kia."

Gần bốn mươi hai tiếng đồng hồ, cũng có nghĩa phải trải qua hai ngày trên tàu hỏa.

Đèn trong tàu đã tắt, chỉ có mấy buồng cuối tàu còn sáng đèn.

Cửu Lộ nói: "Ông Khương, ông nên nghỉ ngơi sớm đi ạ."

Khương Hoài Sinh liếc cô một cái, lại dịch tầm mắt đi chỗ khác: "Đội lát đã, nằm xuống cũng không ngủ được." Ông cụ vẫn còn chút tâm tư nhỏ, vốn chỉ nghĩ cô mở cửa giúp mình, ai ngờ cô bé này lại ra điều kiện, nặng nề đòi đi theo, không đồng ý sẽ không giúp, còn muốn nói kế hoạch của ông cụ cho chủ nhiệm Giang.

Ban đầu cứ nghĩ cô rất ngoan ngoãn, bây giờ mới biết được đó là giả, cô mưu ma chước quỷ còn nhiều hơn người khác. Khương Hoài Sinh cả đời lấy cứng đối cứng, còn chưa cú đầu trước bất kỳ ai, đương nhiên không phục.

Cửu Lộ nhìn ra ông cụ đang giận lẫy, dịu dàng nói: "Trước đây ông đã đồng ý gì với con hả?"

Ngoại trừ muốn ngắm Nam Châu, Cửu Lộ còn gánh vác sứ mệnh chăm sóc Khương Hoài Sinh, chẳng những phải chú ý đến sức khỏe của ông cụ, còn phải đưa ông cụ trở về an toàn.

Khương Hoài Sinh "Hừ" một tiếng, không tình nguyện nói: "Nghe lời con." Khuôn mặt ông cụ hiền lành, dù có dễ mặt xấu, cũng không nghiêm túc mấy: "Nhưng bây giờ ông không ngủ được."

"Nằm một lát sẽ buồn ngủ thôi ạ."

Khương Hoài Sinh không tiếng động chống gối vài giây, chậm chậm nằm lên trên giường.

Vốn hai tấm vé đều là giường tầng dưới, nhưng tạm thời đổi cho người khác, đối phương là một người mẹ mang theo một đứa bé, không tiện nằm giường trên, nên khi chị ta mở lời, Lý Cửu Lộ đồng ý rất hào phóng.

Cô thu xếp cho Khương Hoài Sinh xong, đi đến phòng vệ sinh rửa mặt, cởi giày, bò lên giường trên.

Một đêm chong chênh giữa không trung trôi qua, cô không thích ứng được, ngủ không sâu giấc, chờ đến khi mở mắt, ngoài cửa sổ mới hiện ánh ban mai.

Nhưng có người còn dậy sớm hơn cô.

Khương Hoài Sinh ngồi trên vị trí tối qua, tay nâng mặt, lẳng lặng nhìn ra bên ngoài.

Lý Cửu Lộ xoa xoa đôi mắt, tùy tiện buộc lại tóc, bò xuống thật cẩn thận.

Quang cảnh ngoài cửa sổ bao la khoáng đạt, một mảnh non xanh đập vào mắt, có cánh đồng bát ngát, có con sông chảy róc rách. Xa xa có mấy căn

nhà thừa thớt, dưới ánh mai trong trẻo càng thêm yên bình và tốt lành.

Tất cả đều rất thơ mộng. Khóe miệng cô cong lên: "Ông đang nghĩ gì thế ạ?"

Khương Hoài Sinh nói: "Xa về phía trước có rất nhiều núi."

Lý Cửu Lộ không tiếp lời.

Ông cụ lại nói: "Khi Khương Quân đến phương Bắc học đại học, mẹ đứa nhỏ đã khóc rất nhiều lần, sợ cách quá xa, thằng bé phải chịu khổ. Năm thứ hai đại học, bà nó nhớ con trai, hai người liền lên tàu đến phương Bắc." Ông cụ cảm thán nói: "Mấy năm qua đi, chỉ mình ông ngồi tàu, về nhà cũng thành việc khó."

"Giống như sống cùng con trai ông thôi mà."

"Không giống." Ông cụ nói: "Người ta phải xây dựng tổ ấm mới, có cuộc sống của chính mình, ông không muốn quấy rầy, cũng không quen ở cùng."

Lý Cửu Lộ còn muốn khuyên bảo hai câu, ông cụ đã ngó đầu ra ngoài cửa sổ, không có ý định tiếp tục nói chuyện.

Không lâu sau, mặt trời lên cao, tiếng nhạc thư giãn được bật to lên, các hành khách khác cũng lần lượt thức dậy, có người rửa mặt, có người ăn cơm, khoang tàu tràn ngập mùi mỳ gói.

Lý Cửu Lộ nhìn Khương Hoài Sinh uống thuốc hạ huyết áp. Rót cho ông cụ một cốc bột yến mạch, cung cấp thêm vitamin D, giúp hấp thụ Canxi trong thức ăn, ngoài ra còn có hai cái bánh mì và một quả trứng gà luộc.

10 giờ sáng ăn một quả táo.

12 giờ bắt ông cụ phải ngủ nửa giờ để dưỡng tim.

Tất cả thói quen ăn uống và liều lượng thuốc, toàn bộ dựa theo tiêu chuẩn trong viện mà làm. Trước đó, Lý Cửu Lộ tìm có hỏi chuyện Cố Hiểu San, nên làm việc khá thuận tay.

Khi Lý Cửu Lộ đứng dậy đi vứt rác, người mẹ bên giường đối diện nhìn theo bóng lưng của cô, không nhận được tò mò hỏi: "Ông ơi, cô bé ấy là gì của ông thế ạ?"

"Cháu gái của tôi đây."

"Bảo sao, cô bé này không chỉ xinh đẹp, tâm địa cũng thiện lương, nhìn tuổi có vẻ không lớn, bận rộn trước sau, còn rất kiên nhẫn chăm sóc ông." Chị ta khen Lý Cửu Lộ một lúc: "Ông thật có phúc."

"Cũng thường thôi mà." Khương Hoài Sinh cười tủm tỉm khách sáo nói, đầu nghiêng sang một bên, không tiếp lời.

Đường có dài đến đâu, rồi cũng sẽ tới điểm cuối cùng.

Bốn giờ chiều ngày 22, đoàn tàu dừng ở trạm phía Đông thành phố Nam Châu.

Bước xuống tàu, chào đón Cửu Lộ, là hơi nóng hầm hập và dòng người ăn mặc thoải mái đi lại.

Bọn họ theo dòng người đi lên rồi đi xuống, tuy cơ thể Khương Hoài Sinh cường tráng, nhưng dù sao đi đứng cũng không linh hoạt, rất nhanh hai người đã bị rơi lại phía sau.

Trạm dừng phía Đông không tính là lớn, chỉ có một cửa ra vào, đi qua đường lớn, ngoài rào sắt là quảng trường, điểm dừng xe buýt đường dài và phương tiện công cộng.

Cửu Lộ đỡ Khương Hoài Sinh đi đến cửa ra: "Chúng ta đi về như thế nào ạ?"

"Trước tiên ngồi xe buýt, đến cảng sẽ có phà."

"Vây..... Nhà ông ở hòn đảo thứ mấy ạ?"

Khương Hoài Sinh cười tươi như hoa: "Hòn đảo thứ ba."

Cửu Lộ dừng một lát, trong lòng buồn bực đi về phía trước.

Mọi người xung quanh liên tiếp vượt lên, điểm đón bên ngoài không còn nhiều chỗ thừa, càng ngày càng gần rào sắt, Lý Cửu Lộ ngẩng đầu, ánh mắt thoáng qua, cứ tưởng mình gặp quỷ.

Tìm cô bỗng siết chặt, bắt đầu đập điên cuồng, chớp chớp mắt, xác nhận lại lần nữa, người kia không phải Trì Kiến hay sao?

Trì Kiến hơi khom lưng, khuỷu tay chống lên rào sắt, bả vai theo động tác nhô lên. Anh tùy tiện vắt chéo hai tay, đầu ngón tay kẹp điều thuốc dính không ít khói bụi.

Lại nhìn trang phục của anh, áo phông trắng ngắn tay phối hợp với quần đi biển màu tím, đầu đội mũ rom nhỏ, kính râm gác trên mũi, không nhìn về phía này, mà đang quay đầu nhìn chăm chăm biển quảng cáo bên cạnh.

Ăn mặc thời thượng như vậy, lại đứng yên ở đó, không khác gì người mẫu, so với người địa phương còn tự nhiên tự tại hơn.

Lý Cửu Lộ hành động trước suy nghĩ, giữ chặt Khương Hoài Sinh trốn vào phòng bảo vệ của nhà ga.

Khương Hoài Sinh không rõ nguyên nhân: "Cô bé, con làm gì vậy?"

"Suyt!"

Cửu Lộ ngồi xổm trong góc, đầu óc vốn đã bị khí nóng hun đến hỗn loạn, giây phút nhìn thấy anh, trong lòng không nói rõ được cảm giác gì, vừa rung động vừa kỳ diệu, vừa ngoài ý muốn vừa vui sướng, vừa khiếp sợ vừa cảm động.....

Mồ hôi trên trán theo gương mặt chảy xuống, chui vào cổ áo.

Áo sơ mi dài tay trên người cô đã hai ngày chưa thay, mùi rất khó ngửi, tóc bết dầu, sáng sớm nay có xả qua tóc mái, miễn cưỡng dùng kẹp tóc cố định trên đỉnh đầu. Giờ phút này bị khí nóng vây quanh, cơ thể như muốn lên men.

Năm phút trôi qua, trong lòng cô hy vọng mình sẽ có chút may mắn, cứ nghĩ rằng cô còn thời gian để nghiêm túc suy nghĩ, lại có một bàn chân xuất hiện trong tầm mắt.

Lý Cửu Lộ nhắm mắt, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Trì Kiến cao cao tại thượng, giọng điệu lạnh lùng: "Thật sự cho là anh mù sao?"

Hết chương 30

Lời editor: Làm sao bây giờ, tớ lỡ đọc trước mấy chương tiếp theo và chết chìm trong sự ngọt ngào của đôi bạn trẻ T.T Ai đó đến đây ôm tớ đi, cầu ôm om / ` (͡° ͜ʖ ͡°) ͜ ͟ Hmm, có ai thấy bạn Kiến chương này rất đáng yêu không ạ >~<

Bạn đang đọc truyện *Thư Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Lý Cửu Lộ đi theo Trì Kiến mặt mày xám ngoét ra trạm dừng xe buýt, sau khi anh giải thích thân phận của mình với Khương Hoài Sinh, liền thu xếp cho ông cụ ngồi chờ trên dây ghế nhựa.

Trì Kiến túm vải áo trên cánh tay Lý Cửu Lộ, đi vài bước ra xa.

"Biết vì sao anh lại đến Nam Châu không?" Anh không nhìn cô, vừa nói chuyện vừa lấy điện thoại.

Cửu Lộ không trả lời vấn đề này, nhìn động tác của anh: "Anh làm gì thế?"

Trì Kiến hừ lạnh một tiếng, liếc xéo cô: "Không quá thông minh, nhưng ý tưởng thì khá đúng đấy."

Anh ấn vài cái lên bàn phím điện thoại, giờ lên, đặt cạnh tai.

Lý Cửu Lộ đoán được anh định làm gì, giữ chặt cánh tay anh, đoạt lấy điện thoại trong tay anh. Nhưng rất tiếc chiều cao chênh lệch, Trì Kiến xoay người, giờ cánh tay lên. Thế là đến tay anh cô cũng không chạm nổi.

Trì Kiến đưa tay còn lại ra nắm chặt cổ tay cô, thuận tiện giờ ngón trỏ chỉ vào cô cảnh cáo.

Không lâu sau điện thoại được kết nối, anh nói hai câu, đưa cho Lý Cửu Lộ.

Cửu Lộ trốn không thoát, nhìn chăm chăm điện thoại, hồi lâu mới nhận lấy.

Trì Kiến không nghe hai người nói chuyện, vừa rồi lần qua lần lại, mồ hôi đầm đìa, như keo dán dính chặt vào người. Thật mẹ nó không phải nơi mà người có thể ở được, Trì Kiến nhìn bầu trời nắng gắt như lửa, thăm mắng một câu.

Cuộc gọi này kéo dài hơn mười phút, đến khi cô quay đầu lại, khuôn mặt đã đỏ bừng, vài sợi tóc dãn lên trán.

Cửu Lộ trả điện thoại cho anh, cuộc trò chuyện còn chưa kết thúc, anh lại đặt lên tai.

Không biết đầu bên kia nói cái gì, Trì Kiến theo bản năng giương mắt nhìn Cửu Lộ, Cửu Lộ chấp tay trước ngực, đỡ lấy cảm, ánh mắt trong suốt nhìn anh, vẻ mặt lo lắng cầu xin hiếm thấy rất sinh động.

Trì Kiến hơi mềm lòng, không nói thật: "Không xa lắm ạ, chỉ ở trong tỉnh thôi." Nghe xong vài giây sau: "Lát nữa con sẽ đi xem vé."

Đầu bên kia nói chung chung vài lời cảm ơn khách sáo.

Cuối cùng anh đáp lại câu không có việc gì, làm phiền đi chăm sóc Trần Anh Cúc nhiều hơn, rồi cắt đứt cuộc trò chuyện.

Anh cất điện thoại vào túi quần: "Mẹ em nói gì thế?"

Lý Cửu Lộ lau mồ hôi, cũng không còn tâm trạng lo lắng đến vấn đề hình tượng, chán nản nói: "Tóm lại là em xong đời rồi."

"Đi thôi." Mặt anh vẫn đen như cũ.

"Đi đâu ạ?"

"Đi tìm vé, đêm nay về Tiểu Tuyền."

Trì Kiến xoay người đi đến bên Khương Hoài Sinh, định nói mọi chuyện cho ông cụ nghe, đi vài bước, thấy người phía sau không đi theo, anh cố gắng điều hòa lại hơi thở, quay lại: "Em nói hay để anh nói đây?"

Ngập ngừng vài giây: "Em không về đâu." Cửu Lộ ngẩng đầu lên, dù sao cũng đã đến đây, cô không tìm được lý do phải trở về: "Nếu không..... Anh đi trước đi, em với ông Khương về nhà mấy ngày, vé tàu về em cũng mua rồi, là ngày 28."

"Gì cơ?" Anh cất cao giọng hỏi.

Cửu Lộ lập tức đổi giọng: "Nếu không anh đi theo em nhé, coi như đi ra ngoài chơi mấy ngày." Sâu trong nội tâm cô luôn hy vọng như vậy.

"Anh không đi."

"Vậy....."

Trì Kiến chờ lời nói kế tiếp của cô, ngọn lửa trong lòng sắp không áp chế được nữa, nhưng không kịp bùng nổ, Khương Hoài Sinh đã chậm chạp đến gần: "Các con còn bàn bạc cái gì thế? Có thể đi được chưa?"

Cửu Lộ nhìn sang ông cụ, nghĩ nghĩ: "Không dễ xử lý đâu ạ. Con trai ông đã đến viện âm ỉ vài lần, nói nếu không nhìn thấy ông, sẽ báo cảnh sát."

Vừa nghe xong lời này, Khương Hoài Sinh dựng râu trợn mắt: "Tên nhóc thói tha đó, phải chống lại nó."

Ông cụ mượn điện thoại của Trì Kiến, đi sang bên cạnh gọi điện thoại cho con trai.

Còn lại hai người họ đứng đối diện nhau, Cửu Lộ vén tóc lên, mắt nhìn sang bên cạnh, Trì Kiến nhếch môi cười lạnh, hoàn toàn hiểu rõ chút thủ đoạn này của cô.

Khương Hoài Sinh không chịu được bị người khác kích động, giọng rất lớn: "Anh đừng có quản tôi đi đâu..... Không cần anh phải đón..... Tôi ra ngoài giải khuây, không cần nói cho anh biết..... Anh dám, dám báo sành sát thì đừng hỏi tại sao tôi không nhận anh..... Về nhà ngoan ngoãn đợi đi, đừng đi gây phiền hà cho người khác nữa....."

Không đến hai phút, ông cụ cúp điện thoại.

Khương Hoài Sinh vui vẻ quay đầu lại: "Đi thôi, về nhà nào."

Cửu Lộ hỏi: "Anh có đi không?"

Anh cũng hỏi: "Em không muốn đi theo anh à?"

"Trì Kiến....."

"Lý Cửu Lộ." Ngực anh đập rối loạn: "Em có chịu trở về không hả?"

Cửu Lộ lắc đầu: "Em đã mua vé về ngày 28 rồi."

"Được, được lắm....." Anh tháo kính râm xuống, lấy chân kính chọc chọc cô: "Em mà không đi thì mình chia tay." Khó chịu tích góp trong mấy ngày qua trút hết ra ngoài, anh nói không lựa lời.

Ánh mắt Cửu Lộ lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng chỉ vài giây sau, lại khôi phục sự bình tĩnh ban đầu: "Chúng ta về rồi bàn bạc lại, được không anh?" Cô biết bây giờ anh không đủ bình tĩnh, không muốn cho anh cơ hội nói chuyện, xoay người dìu Khương Hoài Sinh, đi đến trạm đón trả hành khách ở trung tâm quảng trường.

Tri Kiến cũng xoay người, đi về hướng ngược lại.

Rất tốt! Đã bị thả rắm còn phải dán mông lạnh, ấy vậy mà, lại bị người ta vô tình đá đi.

Anh lặn lội suốt tám ngàn dặm đến tìm cô, điều mong muốn không phải kết quả này. Thật ra anh không định ép buộc cô phải đi ngay bây giờ, chỉ hy vọng cô có thể thuận theo một lần, cho anh biết là cô có quan tâm, nhưng kết quả là, đến một câu ngọt ngào cũng không nhận được.

Không biết vì sao, tức giận trong lòng Tri Kiến chậm rãi nguội lạnh, thay thế là mát mát buồn phiền.

Bước chân anh dừng lại, đi tiếp vài bước, cuối cùng lại dừng lại. Không nhận được quay đầu, một già một trẻ đi rất chậm, bóng lưng dưới nắng gắt như sắp bốc hơi.

Khoảnh khắc tâm tư của anh dao động, anh biết bản thân mình đã thua rồi.

Tình cảm trao đi chia thành nhiều và ít, rất không may, anh là người trao nhiều kia. Một người không dễ khuất phục, một người lại luôn cam tâm tình nguyện khuất phục trước đối phương, rất không may, người sau cũng là anh.

Việc gì cũng quan tâm rồi lại thỏa hiệp. Loại tâm tình này, có lẽ cô sẽ không bao giờ hiểu được.

Tri Kiến nhìn bầu trời, những đám mây trắng trời thong thả, dường như hiểu được suy nghĩ trong lòng anh, dần dần hợp thành hai chữ —— khoan dung.

Anh đeo lại kính râm, chống hông một lát, hiên ngang quay lại.

Chia tay à?

Dĩ nhiên là không chia, miệng còn chưa được hôn đâu, chia tay không phải là quá ngu à?

Sức nặng trên bả vai Cửu Lộ chợt nhẹ, hành lý chuyển sang tay người bên cạnh.

Tri Kiến đeo kính râm, vẫn trưng lên khuôn mặt vô cảm: "Đến cũng đã đến rồi, coi như thưởng cho mình ít ngày nghỉ ngơi."

Khói bụi qua đi, ánh mặt trời lại chiếu vào đáy lòng, Cửu Lộ khịt khịt mũi, xua đi chút chua xót trong khoang mũi.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, dùng âm lượng chỉ có hai người nghe thấy: "Không chia tay nữa à?"

"Lý Cửu Lộ, em đừng có được đằng chân lân đằng đầu."

"Không đâu, em không dám." Ngón trỏ cô khẽ nhúc nhích, len lén kéo ngón út của anh.

Tri Kiến liếc mắt, nhìn cô qua khe hở bên cạnh kính râm. Gió nóng thổi bay tóc mai cô, trên chóp mũi cô có một giọt nước nho nhỏ, trong mắt thiếu nữ lấp lánh ánh sáng như kim cương, nụ cười cũng thật rực rỡ.

Mua vé xong chuẩn bị lên xe.

Khương Hoài Sinh được ngồi hàng ghế thứ nhất, Tri Kiến đi theo sau ông cụ, không dừng lại, trực tiếp đi xuống cuối xe ngồi. Lý Cửu Lộ đi lên cuối cùng, nhìn chỗ ngồi phía trước, lại nhìn bóng lưng anh, cuối cùng quyết định ngồi cuối xe với anh.

Đi đến hàng cuối cùng, Tri Kiến ngồi ở bên ngoài, Lý Cửu Lộ đứng bên cạnh chờ một lát, anh cời mũ tháo kính, nhưng không có ý nhường đường cho cô.

Cô xoa xoa khuôn mặt, đành phải ngồi trên cái ghế khác song song với anh.

Thêm một ít người lần lượt đi lên, xe buýt rất nhanh đã khởi hành đi ra khỏi trạm đón trả khách.

Không khí trong xe lạnh vừa đủ, không lâu sau, đã thổi bay mồ hôi.

Ngăn giữa hai người là một lối đi nhỏ, Cửu Lộ quay đầu sang: "Đúng rồi, anh đến đây bằng cách nào?"

Tri Kiến dựa lưng vào ghế, mở mắt ra: "Bay đến." Nói chuyện vẫn rất kiệm lời.

"....." Cửu Lộ hỏi: "Vậy nên anh đến đây trước đợi em à?"

Cô vừa nhắc tới, Trì Kiến lại nghĩ đến tấm vé xe lửa kia, không nhìn được cười một cái, trào phúng nói: "Dọc đường đi anh vẫn luôn nghĩ bái em làm thầy đây. Kỹ thuật diễn của em là số một rồi, trình độ nói dối không ai sánh bằng, quả thật làm anh không theo kịp."

Cửu Lộ bị anh nói đến mức không nói nên lời, đành phải tìm đề tài mới: "Anh mặc như vậy thật là đẹp." Lời này là cô khen từ đáy lòng.

"Không thì sao? Giống như em à?"

Đêm đó sau khi anh gọi điện cho Hồng Dụ, làm phiền Hồng Dụ lái xe, suốt đêm đưa anh đến thành phố Tề Vân, ở đó có chuyến bay thẳng đến Nam Châu, chuyến bay gần nhất là hai giờ mười phút sáng, hành trình gần sáu giờ, đúng lúc đến Nam Châu là buổi sáng.

Trước tiên anh về nhà sắp xếp một chút đồ dùng cần thiết, sau đó lại đến nhà ga xem thời gian khởi hành của các chuyến tàu, số tàu từ trấn Tiểu Tuyền đến Nam Châu chỉ có một chuyến, chính là K1387, toàn bộ hành trình hết bốn mươi hai giờ ba mươi hai phút, nói cách khác, thời gian đến trạm phía Đông của Nam Châu là bốn giờ chiều ngày 22.

Sau khi biết rõ ràng, anh đến thẳng thành phố Tề Vân.

Trì Kiến đến thành phố nhỏ phía Nam này trước một ngày, mặc dù đã có sự chuẩn bị, nhưng vẫn bị nhiệt độ nóng kinh người ở đây dọa sợ. Chọn bữa một chỗ để ngủ bù, ngủ dậy thì vội vã đi tắm, rồi đến cửa hàng đổi sang bộ trang phục này.

Sáng sớm hôm sau anh đã đến nhà ga, khi biết được trạm phía Đông chỉ có một trạm đón trả khách, còn thấy có chút may mắn. Mấy giờ chịu đựng khó khăn nhất trôi qua, không biết mình có đoán sai hay không, nếu cô không xuất hiện, vậy tiếp theo nên tìm cô ở đâu? Nhưng nếu cô xuất hiện, vậy phải tóm cô lại như thế nào bây giờ?

Trong sân ga người từ trên tàu xuống ít dần, nhưng mãi không thấy cô đi ra. Trong lòng Trì Kiến hoảng loạn vô cùng, nhưng giây tiếp theo, cuối đường bỗng xuất hiện một bóng dáng quen thuộc, tim anh đập rất mạnh, cơ thể thả lỏng, không nhìn được nhắm mắt, nhanh chóng cúi đầu.

Kéo dài vài giây, anh nhìn sang biển quảng cáo bên cạnh, khi ngẩng đầu lên, lại phát hiện cô đột nhiên biến mất.

"Trì Kiến?"

Trì Kiến chống hai tay lên bụng, nhắm mắt dưỡng thần, tạm thời không có ý định suy nghĩ tiếp. Không lâu sau, bàn tay kẹp dưới cánh tay bị người nắm lấy, mang theo độ ấm và sự mềm mại của cô.

Cửu Lộ lắc lắc tay anh: "Anh ngủ rồi à?"

"..... Anh đừng giận mà, anh có thể đến được đây, thật ra em rất cảm động."

Trì Kiến hít thở vài lần, chịu thua mở mắt ra, trước khi cô thu tay về, nhẹ nhàng nắm lấy, nghiêng người nhường đường cho cô, Lý Cửu Lộ liền ngồi xuống ghế bên trong anh.

Xe buýt chạy trên một thành phố xa lạ, ngoài cửa sổ là rừng nhiệt đới rộng lớn và các tòa nhà hiện đại, ánh mặt trời ấm áp, không khí cũng rất tốt.

Cửu Lộ nắm chặt lấy anh không buông.

Thẳng đến lúc này, những uất ức trong lòng Trì Kiến mới tan đi, anh trừng phạt siết chặt tay cô: "Anh còn chưa hết giận đâu, em định dỗ anh thế nào hả?"

Cửu Lộ khẽ "Hừ" một tiếng: "Anh bao nhiêu tuổi rồi hả, còn muốn người khác dỗ dành."

Trì Kiến không thuận theo cũng không bỏ qua.

Cô cúi đầu, không biết nghĩ đến cái gì, mặt ửng đỏ, cặp mắt đen láy bỗng nhiên nhìn về phía anh, ngẩng đầu, nhẹ nhàng hôn nhanh lên môi anh một cái.

Lần này có chút ngoài ý muốn, trên môi còn dính độ ẩm của cô, thơm ngát lạnh lạnh, Trì Kiến choáng váng vờn đầu lưỡi liếm liếm, nếm lại dư vị.

Cửu Lộ ra vẻ bình tĩnh: "Anh hài lòng chưa."

Sao mà hài lòng được? Anh nghiêng đầu, ánh mắt nhìn thẳng vào đôi môi cô, cô theo bản năng mím môi, cảm thấy không tốt lắm, rút đầu về.

Cánh tay Trì Kiến thông thả giơ lên, ấn trên cửa kính: "Có thể hôn anh lần nữa không?" Anh dò hỏi theo kiểu có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Cửu Lộ: "....."

Trì Kiến đến gần, cô rút vai lại theo bản năng, nhưng không trốn tránh.

Sau đó hai người đều bất động, khoảng cách từ chóp mũi đến chóp mũi có thể dùng đến centimet để đo. Ban ngày ban mặt, ngoài cửa sổ có người đi đường, phía trước có hành khách, nhưng Trì Kiến cảm thấy những điều này đều không quan trọng.

Anh tiếp tục dán lại gần, hai chiếc mũi không bắt ngờ gì mà đụng vào nhau, chần chừ vài giây, Trì Kiến hơi nghiêng đầu, dùng góc độ tự thấy là phù hợp nhất hôn lấy cô.

Vừa mới bắt đầu ai cũng chưa dám cử động, tiếng hít thở của hai người cũng nhẹ nhàng chậm chạp. Bên tai Cửu Lộ vang lên tiếng ong ong, tim đập loạn xạ, điên cuồng xông lên cổ họng.

Không lâu sau, Trì Kiến bắt đầu cử động, bây giờ cảm nhận được độ chân thật và lâu dài như vậy, trong đầu anh thoáng trống rỗng, mọi âm thanh đều trở nên hư ảo, theo bản năng dùng môi nhẹ nhàng mút cô vài cái, lại đưa đầu lưỡi ra thăm dò.

..... Đây là hương vị của con gái, rất ngọt, rất mềm, rất đàn hồi; rất thơm, rất trơn, lại rất ấm áp. Cơ thể anh tiếp nhận một loại phản ứng, giống có một luồng điện bắt đầu từ lưỡi, thông qua não, tê dần đến toàn thân.

Góc độ tốt đã từng tính toán, độ mạnh yếu và thời gian bao lâu tất cả đều bị anh gạt bỏ, mặc sức phát huy tự do.

Đến cuối cùng, anh như cá gặp nước, đầu nghiêng trái nghiêng phải, ôm chặt lấy khuôn mặt và vòng eo cô, say mê quên mình.

Hơi thở và nước bọt của bọn họ hòa lẫn vào nhau. Hóa ra hôn môi lại tốt đẹp như vậy.

Con trai ở tuổi này, lỗ mẫn, xúc động, vĩnh viễn không biết thấy đủ. Trì Kiến phát hiện sự thay đổi của mình, thả tay ra, lấy mũ lạng lẽ che lên đùi. Nhưng môi lại vẫn không chịu bỏ qua.

Trì Kiến quá nhập tâm, nụ hôn này chỉ dừng lại khi anh không kim lòng được bật ra một tiếng hừ nhẹ, anh cứng đờ, trong phút chốc đã lùi lại, đôi mắt nhìn sang chỗ khác.

Cửu Lộ chống cánh tay lên môi, lạng lẽ quan sát anh, sau đó ngạc nhiên nhận ra một điều.

Cô không nhận được trêu chọc: "Anh..... Anh đỏ mặt đấy à?"

"Sao nào? Lần đầu tiên không được hả?"

Cửu Lộ nói thầm: "Có ai không đâu."

"Vậy mà em còn có mặt mũi cười nhạo anh?" Anh hừ lạnh một tiếng, vẫn không nhìn cô: "..... Sau này sẽ luyện tập nhiều hơn."

"....."

Xuống xe buýt về mặt hai người vẫn mắt tự nhiên, nhưng trong lòng Trì Kiến rất sung sướng, cơ thể như được tiếp thêm sức mạnh dồi dào, một tay xách hết hành lý của cả ba người.

Thời gian đi phà không quá dài, mười phút sau, bọn họ đã đặt chân lên hòn đảo số 3.

Hòn đảo nhỏ này cũng có tên, gọi là đảo Nham Sùng, đường đi trên đảo không tính là bằng phẳng, là một làng chài bình thường, không có phong cảnh lộng lẫy nào đáng chú ý. Từ đò lên đường cái cần đi qua một cái ván gỗ dài, bên cạnh ván gỗ buộc rất nhiều thuyền đánh cá, xếp thành một hàng dọc ven biển, bồng bềnh trôi nổi trên mặt biển xanh thẳm.

Bây giờ trời đã nhá nhem tối, ở đây mặt trời lặn muộn hơn so với phương Bắc, ráng hồng ropy trời, ánh vàng trắng lẹ phù kín mặt biển.

Cửu Lộ nhìn ra xa, thờ dãi: "Đẹp quá."

Bây giờ cô nói cái gì cũng đúng hết, Trì Kiến nói theo: "Rất đẹp."

Hai bên đường vào thôn có quầy hàng bán hải sản, dường như Khương Hoài Sinh khá thân quen với bọn họ, đứng ngoài đó hàn huyên nhiệt tình.

Chờ đến khi tới cửa nhà, bóng tối đã nuốt chửng cả hòn đảo nhỏ.

Ánh đèn từng hộ gia đình sáng lên, bên kia biển là một mảnh đen nhánh, thoi đến từng luồng gió mang theo hương vị mặn mòi của biển cả.

Khương Hoài Sinh dò dẫm mở cửa, bước vào sân nhỏ, lâu sau vẫn không tiến thêm một bước. Nơi ông cụ đã sinh sống cả đời, bất kể có mặc kệ đơn sơ như thế nào, đều lưu lại vết tích của cuộc sống, ở đâu cũng có hồi ức, ở đâu cũng thật quý giá.

Ông cụ lạng lẽ lau khôe mắt, miệng lẩm bầm gì đó.

Sau đó vào phòng, quét dọn một lúc, Trì Kiến kéo đường dây điện ra, bật thêm một cái đèn trong sân.

Trì Kiến không chịu được cả người nhóp nhép, chạy đi tắm trước.

Nhiệt độ ngoài trời vào buổi tối giảm xuống vài độ, anh để trần thân trên đi vào trong sân, dù căn nhà này không ở ven biển, nhưng vẫn có thể nghe rõ

tiếng sóng biển xô vào đá.

Trì Kiến ngồi vào chiếc ghế mây cũ kĩ trong góc, đầu gối lên cánh tay, nhìn thẳng vào bầu trời đầy sao.

Trời đẹp, sao cũng đẹp. Tâm trạng tốt, nhìn cái gì cũng thấy đẹp.

Ngay khi anh chuẩn bị nhớ lại dư vị nụ hôn vào ban ngày, tiếng điện thoại đột ngột vang lên.

Là một dãy số lạ, ban đầu anh không định nhận điện thoại, nhưng trên màn hình hiện lên nơi gọi đến từ trần Tiểu Tuyên.

"Alo?"

Vài giây đầu không có ai đáp, sau đó đầu bên kia vang lên tiếng nói rất hàm súc: "Chào cháu, tôi là Chu Khắc."

Trì Kiến khá ngạc nhiên: "Viện trưởng Chu?"

"Tôi đây." Ông bỏ qua bước chào hỏi không cần thiết, rất trực tiếp hỏi: "Bây giờ Lộ Lộ đang ở bên cạnh cháu đúng không?"

Trì Kiến ngồi thẳng trên ghế: "Vâng."

"Vậy có phải các cháu đến quần đảo Nam Linh không?"

Trì Kiến rất ngạc nhiên, thoáng chần chừ: "Không phải ạ."

Nhưng chính một thoáng chần chừ này của anh, Chu Khắc biết, ông đoán đúng rồi.

Hết chương 31

Lời editor: Huhu, tớ cần ship ngay một anh giống Trì Kiến T.T Thời buổi này có được người hết lòng hết dạ vì người yêu như anh Kiến thật khó kiếm, mà có thì cũng chưa đến lượt mình hưởng T.T Đau lòng quá ~

Bạn đang đọc truyện *Thử Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Cuộc điện thoại mới nói được mấy phút đã kết thúc.

Trì Kiến nhìn chằm chằm màn hình tối tăm, lại dựa người về chỗ cũ.

Bên kia cửa truyền đến tiếng động, anh quay đầu lại, Lý Cửu Lộ mang một cái bàn gấp từ trong phòng ra ngoài, vừa to vừa tròn, che hết nửa người cô.

Trì Kiến vươn vai đi đến, sải vài bước chân là tới, cười nói: "Em chỉ cần gọi một tiếng, anh đến là được mà."

"....."

Thái độ anh ân cần như vậy, Cửu Lộ có chút sùng nhờn kinh (1).

"Ồ, vậy em đi lấy bát đĩa, chuẩn bị ăn cơm."

Trì Kiến đặt bàn xuống, nhanh hơn cô một bước: "Đề anh đi."

"....."

Khuong Hoài Sinh nấu món canh nỷ sưng, hàng xóm biết ông cù về nhà, biếu chút cá mặn và hải sản mới tự chế biến. Ông cù rửa hải sản sạch sẽ, trực tiếp ném vào trong nồi hấp cách thủy, rồi bê cả nồi lên.

Trước khi ăn cơm lại gọi Trì Kiến chạy đi mua rượu trắng.

Ba người ngồi xuống bên bàn, nhưng lại có đến bốn bộ bát đĩa.

Khuong Hoài Sinh xa nhà bốn tháng, thời gian cũng không lâu, nên ngồi trong sân nhỏ được gió biển phe phất thổi qua, khó tránh khỏi tức cảnh sinh tình.

Ông cụ tự rót cho mình một chén rượu, rồi rót đầy chén không bên cạnh.

Cửu Lộ không nhận được nói: "Ông Khương, ông chỉ được uống một chén thôi đấy."

Trước đây trong viện dưỡng lão, nhân viên không để đồ uống có cồn xuất hiện trên bàn ăn, nhưng mọi người ai cũng lén lút uống. Khương Hoài Sinh sau lưng đã uống không ít, bắt Khương Quân phải mang cho ông cụ, không mang sẽ cáu kỉnh, khiến con trai không có cách nào khác, cho dù biết tần hieu như thế rất ngu ngốc, nhưng cũng không đành lòng nhìn ông cụ tức giận đau lòng.

Khương Hoài Sinh xua tay: "Chút lòng thành chút lòng thành thôi mà." Ông cụ đưa cho Trì Kiến một chén: "Nhóc con, có uống một chút không?"

Trì Kiến do dự hai giây, vội vàng đứng dậy: "Con xin nửa chén ạ." Anh nhận lấy, tự rót cho mình một ít.

"Năm xưa khi đánh giặc....."

Khương Hoài Sinh vừa mới uống một ngụm, ánh mắt đã mờ mịt, lại muốn kể chuyện năm xưa.

Trì Kiến và Lý Cửu Lộ nghe rất nghiêm túc, không ảnh hưởng đến việc ăn cơm, ngược lại đối với quá khứ từng trải của ông cụ lại cảm thấy rất hứng thú.

Không biết có phải do tâm trạng tác động đến hay không, tối nay mỳ suông kết hợp với cá mặn, mùi vị càng ngon hơn so với lần ở viện dưỡng lão, Cửu Lộ ăn hết một bát lớn, mớ thịt ốc biển, ngồi một bên nghe hai người nói chuyện phiếm.

Trì Kiến nhắc chén rượu lên cúi người chạm chạm: "Năm xưa ông thật dũng, con kính ông một chén."

"Này, đừng nhắc đến anh dũng." Khương Hoài Sinh nhấp một ngụm nhỏ, chép chép miệng: "Ai chả sợ chết, nhưng luôn có niềm tin còn quan trọng hơn so với cái chết, bị đàn áp đến bước đường cùng, đối mặt với quân địch, trọng trách trên vai chính là sứ mệnh, có chết hay không, còn quan tâm làm gì."

"Hơn nữa đó là viện trợ chiến tranh cho nước làng giềng, so với thời điểm dựng nước còn tốt hơn nhiều." Ông cụ tiếp tục nhớ lại: "Cứ thế, ông còn bò trong đồng xác người cả đêm, nhất về được một mạng. Nhưng di chứng để lại sau trận chiến cũng không ít, đầu gối bị thương, tai trái cũng không còn thính như trước, con có thấy những vết sẹo trên tay ông không? Nó là dấu vết lưu lại sau khi bị bom nổ tung đất khắc vào."

Trì Kiến và Lý Cửu Lộ không khỏi cùng nghiêng đầu, thò người ra nhìn lên tay ông cụ.

Mu bàn tay dày đặc tang thương, lưu lại rất nhiều vết sẹo.

Hai người cảm thấy kính nể.

Khương Hoài Sinh nói: "Các con có biết ai đã cứu ông không?"

Ông cụ cố ý kéo dài thời gian nhưn mây, nét cười trên mặt toả sáng.

Cửu Lộ phối hợp lắc đầu: "Ai ạ?"

"Bà nhà ông đấy."

Cô biết mà. Cửu Lộ tỏ vẻ ngạc nhiên: "Ồi, thế ả!"

"Ừ." Khương Hoài Sinh vừa kể chuyện vừa nhấp chén rượu: "Trận chiến giành thắng lợi, nhưng đề cẩn thận, phe ta phải chờ đến khi trời sáng mới đến thu thập chiến lợi phẩm và tình hình thương vong. Ông bị bom nổ bất tỉnh, nhắm chặt mắt, một bên tai ù đi, một bên khác nghe thấy rất rõ tiếng nói chuyện khe khẽ....."

Bên tai ông có tiếng chân dẫm lên tuyết, có tiếng súng va vào nhau, hai đồng chí thấp giọng nói chuyện với nhau: "Bên anh có người không?"

"Không có. Bên anh thì sao?"

"Bên tôi cũng không có. Rút lui thôi."

Tiếng bước chân càng ngày càng xa, lúc đó mặt ông úp xuống đất, bị chôn vùi bên dưới, rất muốn vươn tay gọi bọn họ quay lại, nhưng thật sự lực bất tòng tâm, một mõi đã phá hủy ý chí, rất nhanh sau đó lại ngất đi.

Không biết qua bao lâu, ngay khi ông có dấu hiệu tỉnh, chợt nghe thấy tiếng ai đó gọi tên ông, rất nhỏ, êm ái.

Tay Khương Hoài Sinh khẽ nhúc nhích, cố gắng, dùng chút sức cuối cùng hất cánh tay rơi ở trên đầu, bàn chân kia gần như trước mắt ông, niềm tin trước sự sống còn khiến ông can răn kiên trì, chậm chạp nhưng kiên định túm chặt lấy ống quần của người ấy.

Người ấy khẽ hét lên, lùi về phía sau né đi vài bước.

Bóng người trên đầu đi mất, ánh nắng mặt trời chiếu qua kẽ hở giữa những xác người, chói đến mức khóe mắt ông chảy nước.

Người ấy bình tĩnh lại, lát sau, dừng cảm đến gần.

Khương Hoài Sinh nhìn thấy khuôn mặt của bà, vừa xinh đẹp vừa rõ nét, bà như ánh sáng mặt trời, ban cho ông một con đường sống.

Khương Hoài Sinh hé mở đôi môi khô khốc, cố gắng cười một cái với bà.

Đôi mắt bà sáng lên, cũng nhìn ông cười.

Bọn họ nhìn nhau như vậy, chỉ cần liếc mắt một cái, đã bằng lòng trao nhau cả một đời.

.....

Chuyện xưa kể đến đây, ông cụ đối diện không nhìn được cúi đầu nghẹn ngào.

Lý Cửu Lộ không thích không khí này, vì những phản ứng sinh lý, không còn nằm trong phạm vi kiểm soát của cô nữa.

Cô dời mắt đi chỗ khác, lên khịt khịt mũi.

Đúng lúc này, trên tay chợt ảm áp, Trì Kiến nắm chặt lấy tay cô.

Cửu Lộ ra vẻ vô ý dụi mắt, nhìn anh.

Tay Trì Kiến lại nắm thật chặt, nhưng không nhìn cô, giống như toàn bộ lực chú ý đều tập trung vào câu chuyện của Khương Hoài Sinh.

Bây giờ anh chỉ mặc một cái áo ba lỗ, ôm chặt lấy eo bụng, cánh tay lộ ra ngoài. Sóng lưng rất cong, cần cổ lộ ra cùng với yết hầu, tất cả đều mang nét ngây ngô trẻ trung của một cậu thanh niên. Tóc anh rũ tung mắt mờ, bị gió biển thổi, có vài sợi không ngoan ngoãn dựng lên.

Có lẽ do bầu không khí, không biết từ khi nào, anh lại rót cho mình hơn nửa chén, chủ động kính rượu: "Sau đó bà cũng ông về ả?"

"Cũng làm sao được." Khương Hoài Sinh khép mắt: "Lúc đó áo bông trên người ông dính toàn tuyết, hơn nữa còn bị mấy người đè lên trên, bà ấy chỉ là một nữ đồng chí, có thể có được bao nhiêu sức lực cơ chứ. Bà ấy nói với ông ——" Đồng chí Khương Hoài Sinh, cuộc chiến sắp giành thắng lợi rồi, nên bây giờ anh cần phải kiên trì, chờ tôi về đơn vị tìm người đến giúp ". Ông học theo giọng điệu của bà, cười to sáng khoái: "Sau này mới biết được, trước đó bà ấy phát hiện ra ông không trở về, đã mạo hiểm lên lút đi tìm ông, vì không tuân theo kỷ luật, đã phải chịu phê bình nghiêm khắc của đơn vị."

Khương Hoài Sinh thở dài: "Rất giống với chuyện xảy ra hôm qua."

Ba người đối diện bỗng nhiên không biết nói gì.

Bóng đêm lại dày thêm, ánh đèn trước cửa mỗi hộ ngư dân nổi thành một dải ngân hà.

Lý Cửu Lộ nhìn người đối diện, thử thăm dò nói: "Thật ra, con trai ông rất quan tâm ông, vì sao ông không thử sống cùng với họ ả?"

Ông cụ vẫn cố chấp: "Ông ở viện dưỡng lão cũng rất tốt."

Cửu Lộ không nhẫn tâm vạch trần ông cụ. Thật ra mỗi lần Khương Quân đến, tuy ông cụ không nhiệt tình, nhưng vẻ mặt hơn hờ không thể giả được. Mỗi khi giục anh ta về nhanh, ánh mắt lại lưu luyến.

Người già luôn khát khao tình thân. Khương Hoài Sinh cũng không phải ngoại lệ.

Cô không hiểu: "Có chỗ nào tốt hơn so với nhà mình đâu ả?"

Khương Hoài Sinh không trả lời, một hơi uống cạn chén rượu.

Một cơn gió thổi qua, chiếc chuông gió bằng vỏ sò trên cửa sổ vang lên tiếng leng keng trong trẻo kỳ ảo.

Ông cụ chớp chớp mắt, khung cảnh trước mắt đột nhiên thay đổi..... Sân nhỏ chìm trong ánh hoàng hôn, mỗi góc sân đều được chiếu sáng.

Bà nhà bê chậu cá rô phi ra, ngồi trên ghế nhỏ chế biến thành thạo, nhìn ông: "Uống ít thôi, lão già kia."

Khương Hoài Sinh vừa rót rượu vừa thoải mái nói: "Đồ ăn hôm nay rất ngon, uống ít làm sao mà sướng được."

"Vậy ông đừng có mà để lại, tốt nhất là ông uống đến chết đi." Bà cụ khiển trách.

"Cầu mà không được." Khương Hoài Sinh vỗ tay gật gù đắc ý: "Tôi lại sợ cuối cùng chỉ còn mỗi mình tôi, chỉ mong bà có thể sống lâu trăm tuổi, tiền tôi đi trước."

Bà cụ không nhìn được cười cười: "Ông đấy, ích kỷ cả đời."

Khương Hoài Sinh bình tĩnh thừa nhận.

Bà cụ cúi đầu, động tác trên tay không dừng lại: "Nếu thực sự có một ngày tôi đi trước ông, ông đến sống với con trai đi, con trai rất hiểu chuyện, làm sao mà không chứa nổi một lão già như ông, con dâu ông nói chuyện thẳng thắn, nhưng lòng dạ không xấu, ngày thường đến thăm hỏi thì không nói, ngày lễ ngày tết cũng biểu không ít tiền, con trai giúp đỡ người trong nhà, con bé cũng không có một câu than phiền, quả là một đứa bé hiếu thuận." Bà nhìn ông: "Ông đấy, đến lúc đó thì đến nhà con trai mà sống, an hưởng tuổi già."

"Tôi không đi."

"Vì sao?" Bà cụ trừng mắt.

"Bà nó đã từng nghe câu "Nhà nghèo khó bỏ " (2) chưa? Tôi có nhà của mình, cần gì đến nhà con trai ăn nhờ ở đậu."

"Tôi nói ông cái lão già này....."

"Đang yên đang lành nói chuyện này làm gì!" Ông cụ đập tay xuống bàn.

Hai người đều không nói gì nữa, bà cụ hờn dỗi sa sầm mặt mày, con cá trên tay gấp phải tai họa.

Lát sau, bà cụ lại nói: "Không thích nghe tôi cãi nhai cũng được, ông đừng có già mà không kính, chờ đến khi tôi chết không ai chiều ông nữa đâu. Không ở được nhà con trai, thì ông phải học cách ở đi."

Khương Hoài Sinh trừng mắt: "Lại nói nữa rồi!"

Bà cụ hừ một tiếng, không sợ ông: "Dù sao tôi cứ nói trước, nếu tôi chết trước, ông phải làm theo lời của tôi, nếu không tôi ở trên trời cũng không thể an giấc ngàn thu."

Sau đó, một câu thành thật.

Bà cụ không nói thêm câu nào nữa, bê chậu cá ra khỏi sân nhỏ, bóng lưng hòa với ánh hoàng hôn, dần dần phai nhạt, trong chớp mắt đã tan biến.

Thời gian như thước phim trôi đi rất nhanh, ngày đêm luân phiên, hoa rơi nước chảy.....

Khương Hoài Sinh chớp chớp mắt, quay lại đêm trên đảo. Hai đứa bé ngồi đối diện, mắt nhìn mình chăm chăm không dời.

Ông cụ nhấc chén lên theo thói quen, ngẩng đầu đổ vào miệng, nghĩ rằng còn có thể đưa khung cảnh trong ký ức quay về, nhưng trong chén một giọt rượu cũng không có.

Khương Hoài Sinh ngẩn người, lắc đầu cười khổ: "Uống nhiều quá, uống nhiều quá rồi." Ông cụ xoa mặt đứng lên, khoát tay: "Đi ngủ thôi, mấy thứ này để ngày mai dọn."

Ông cụ lưng lay quay người.

Lý Cửu Lộ muốn ra đỡ, lại nhận ra từ ban nãy, Trì Kiến đã nắm chặt tay cô không buông.

Khương Hoài Sinh nắm hai tay vào nhau, ngẩng đầu nhìn đám cỏ dại mọc tầng tầng lớp lớp trên nóc nhà, bỗng nhiên thở dài: "Cuộc sống ngắn ngủi, nên quý trọng hiện tại."

Ông cụ bước đi tập tễnh.

Bóng tối phủ kín sân nhỏ, bờ biển bên kia cũng đã gió êm sóng lặng.

Trì Kiến chống cằm, quay đầu, nhìn Lý Cửu Lộ với vẻ mặt đắm đuối.

Cửu Lộ muốn rút tay về, bị anh nhìn đến hoảng sợ: "Anh nhìn gì thế?"

"Quý trọng hiện tại." Giọng anh lười biếng, bất ngờ nâng tay trái cô lên, đưa đến bên miệng hôn nhẹ.

Mu bàn tay mềm mại chợt mát lạnh, rõ ràng là một động tác rất ngắn, lại làm gáy cô tê dại.

"..... Anh uống nhiều quá rồi."

"Đâu có." Mặt anh không đổi sắc, ánh mắt ngày càng nóng bỏng dưới sự xúc tác của chất cồn.

"Vậy mình đi ngủ thôi, thời gian không còn sớm....."

"Vì sao em phải nói dối anh?"

Chủ đề chuyển quá nhanh, Cửu Lộ ngây người: "Dạ?"

"Trước khi đến Nam Châu, anh hỏi em, vì sao em không nói thật?" Anh đùa nghịch ngón tay cô, rõ ràng là cử chỉ thân mật, giọng điệu lại khó nghe hơn so với trước đây.

Lý Cửu Lộ hơi ngập ngừng, nhìn anh nói: "Em sợ gây thêm rắc rối, sợ bị người ngoài biết....."

"Anh là người ngoài à?" Trì Kiến nhanh chóng đứng thẳng người.

Cửu Lộ ghen hờn, thành thật đáp: "Không phải."

Đáp án này miễn cưỡng vừa lòng. Trì Kiến chống hai tay lên mặt bàn, hất cằm, chờ cô giải thích.

Cửu Lộ nói: "Em sợ anh sẽ ngăn cản em, không cho em đi."

"Em cảm thấy anh sẽ đi ngăn cản em?"

Cô không trả lời ngay, dừng một chút, hỏi ngược lại: "Vậy anh có không?"

"Có."

"....."

Cô cúi đầu, không nói lời nào mà xoa xoa mũi.

Trì Kiến nhìn cô chằm chằm, đột nhiên vung tay, hất văng tay cô ra: "Lý Cửu Lộ, em có bị ngốc không đấy?"

"....."

Cửu Lộ rất muốn trả lời là không, nhưng vẫn nhịn xuống, sợ đáp lại sẽ khiến anh càng thêm giận dữ, vì thế cúi đầu, lại xoa xoa mũi.

Anh lạnh lùng nói: "Em suy nghĩ như vậy, thật sự làm lòng người lạnh lẽo. Em cảm thấy anh sẽ không đồng ý với em?" Trì Kiến chồng tay lên nhau, tức giận nói: "Phiên em đối xử với anh nghiêm túc một chút, đừng khiến anh có cảm giác mình như một con khỉ lớn xác, luôn phải nhảy lên nhảy xuống."

Trong lòng Lý Cửu Lộ mềm nhũn, thành khẩn nói: "Em rất xin lỗi."

Trì Kiến liếc mắt một cái, nói một cách nghiêm túc: "Anh hỏi em, vì sao dưới tình huống như vậy, em nhất quyết phải đến Nam Châu?"

Một ít ký ức mạnh mẽ ứa về, bờ vai cô sụp xuống, ánh sáng trong mắt như bị che khuất.

Trong lúc cô đang cân nhắc nên mở miệng như thế nào, anh bức bối nói: "Thôi, không hỏi chuyện này nữa."

Trì Kiến đã sớm hiểu rõ cô, tất cả những yếu đuối cô để cho người khác nhìn thấy chỉ là vẻ bên ngoài, thật ra trong lòng cô đã có chủ kiến, vừa quyết cường vừa độc lập, hơn nữa chỉ tin vào bản thân mình. Trì Kiến sợ, anh sợ cô khó xử, càng sợ cô mở miệng bịa ra một lời nói dối nào đó.

Chỉ là đến đây chơi thôi mà, cần gì phải hỏi lý do?

Ánh mắt Trì Kiến sâu thẳm như đầm nước, nhìn cô, lòng bàn tay không kiềm chế được bắt đầu đỏ mọng hỏi: "Anh hỏi em, em có thích anh không?"

Đáp án của câu hỏi này không cần phải suy nghĩ nhiều. Cửu Lộ gật đầu.

"Em nói đi."

Bóng đêm che đi khuôn mặt phiếm hồng của cô, Cửu Lộ ngoan ngoãn nói: "Thích ạ."

Còn điều gì quan trọng hơn hai từ này không?

Trì Kiến ngẩng đầu thở hắt ra, cố gắng che dấu cảm xúc: "Đi thôi em, đi ngủ thôi."

Cô đứng dậy đi theo: "Anh vẫn còn giận à?"

"Vẫn còn một chút."

Lý Cửu Lộ chậm rãi đi lên trước, ôm lấy cánh tay bên người anh, nhẹ nhàng lắc lắc: "Vậy em phải làm thế nào thì anh mới có thể nguôi giận?"

Không có người đàn ông nào có thể chịu được động tác làm nũng này.

Tìm Trì Kiến như muốn tan chảy, kề sát vào cô: "Tự mình nghĩ đi."

Hết chương 32

(1): "Thụ sùng nhược kinh" được sùng ái mà lo sợ.

(2): Cả câu đầy đủ là "Nhà nghèo khó bỏ, đất nghèo khó rời" (穷家难舍, 熟地难离) là một câu thành ngữ nói về lòng tự tôn dân tộc, không bao giờ rời bỏ quê hương.

Lời editor: Tớ thấy hâm mộ tình cảm ông bà Khương quá, đơn giản chân thành, đầu bạc răng long mà tình vẫn nồng như thuở mới gặp >~< Chương này tớ type bằng điện thoại, đôi chỗ còn sót lỗi mong mọi người bỏ qua ạ T.T

Bạn đang đọc truyện *Thử Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Vì đêm qua uống nhiều, Trì Kiến ngủ đến mức không biết trời đất gì. Mờ đôi mắt đau nhức, nghĩ lại một lúc, mới nhớ ra giờ phút này mình đang ở trên hòn đảo Nham Sùng của quần đảo Nam Linh.

Anh ngủ trên một chiếc giường lớn, chăn gối bên cạnh được gấp rất gọn gàng, không tìm thấy bóng dáng Khương Hoài Sinh.

"Lý Cửu Lộ?" Anh chống nửa người trên dậy.

Tối hôm qua Cửu Lộ ngủ trong phòng bên cạnh, cách một bức tường, không ai lên tiếng.

Trì Kiến lại ngả người ra, nằm trên giường một lát, chưa từ bỏ ý định cao giọng gọi: "Lộ Lộ!"

Phòng bên cạnh vẫn yên tĩnh như cũ.

"Lý Cửu Lộ!"

Gọi mấy tiếng, thấy không có ai để ý đến anh, cuối cùng anh lại chống tay ngồi dậy, vỗ vỗ trán, mặc quần đùi đi ra ngoài. Gõ hai cái lên cửa phòng bên cạnh, đẩy ra nhìn, Lý Cửu Lộ không có trong phòng, sau đó đi vào trong sân, bị ánh mặt trời chói chang thu hút.

Khương Hoài Sinh ngồi trên ghế đá ngoài sân để đan lưới đánh cá, nói chuyện với thôn dân đi ngang qua, mặt tràn ngập nét cười.

Trì Kiến đi ra ngoài, đứng sau lưng ông cụ quan sát một lát, không nghĩ rằng bây giờ ông cụ còn đan được lưới, tuổi này của ông cụ không thể xuống biển được nữa rồi.

"Ông ơi, Lý Cửu Lộ đâu rồi ạ?"

Khương Hoài Sinh run bắn lên, quay đầu lại: "Con làm ông giật cả mình." Ông cụ trách móc: "Con đẩy tên nhóc thối tha này, đi lại mà không phát ra tiếng, sao có tật xấu giống cô bé kia thế?"

Trì Kiến không xin lỗi, đôi mắt sùng húp nhìn nhìn, giơ tay lên vỗ vỗ vào trán.

Khương Hoài Sinh đan thêm một lúc mới nói: "Giờ con mới chịu dậy à, nhìn xem bây giờ là mấy giờ rồi."

"Tối hôm qua con uống đến khó chịu. Giờ đau đầu lắm."

"Có triển vọng đấy." Khương Hoài Sinh kiêu ngạo nói: "Con mới uống được bao nhiêu, thừa lại đều là ông uống, thế mà ông có việc gì đâu."

"Ông lợi hại nhất." Trì Kiến đút hai tay vào túi quần, mặt vô cảm nói.

Ông cụ nhướn mày: "Tất nhiên."

Trì Kiến khẽ hừ một tiếng.

"Com trong phòng bếp đấy, con tự hâm nóng lại rồi ăn đi." Tinh thần Khương Hoài Sinh sáng khoái, tâm trạng có vẻ tốt hơn so với hôm qua rất nhiều.

Anh hỏi lại một lần nữa: "Lý Cửu Lộ đâu rồi ạ?"

"Đi về phía Nam chỗ nước cạn. Từ trên bậc thang đi xuống, men theo bên trái của đường nhỏ, đến lưng đảo là tới nơi."

Dựa theo chỉ dẫn của ông cụ, Trì Kiến hào hứng ngắm phong cảnh một lát.

Tối qua khi vào thôn thì trời đã tối rồi, bây giờ mới nhận ra nhà nằm trên gò đất cao. Ngay từ ánh mắt đầu tiên đã nhìn thấy vách đá ngoài bờ biển rộng, rất mờ mịt, chỉ độc màu xanh thanh khiết. Trên trời có cò trắng, mặt nước có thuyền, xa hơn một chút còn có vài hòn đảo nhỏ rải rác như hạt vừng.

Trời cao biển rộng, tâm trạng càng thêm khoan khoái.

Trì Kiến vặn cái eo nhức mỏi, đi đến bên vách đá. Chờ đi xa hơn một chút mới biết được đây cũng không phải vách đá gì, hóa ra là những ngôi nhà dưới hàng rào chắn, mà trên đỉnh đầu còn có kiến trúc cao hơn nữa. Đường như chỗ này đã sửa sang lại bao quanh theo hình dáng của đảo nhỏ.

Trì Kiến đứng một lát, đi vào nhà tắm tắm rửa, sau đó mới đến chỗ nước cạn tìm Cửu Lộ.

Mặt sau của đảo là bãi đá ngầm tròn nhẵn bên vùng nước cạn, được sóng biển đánh vào, vừa ẩm ướt vừa sạch sẽ. Đảo Nham Sừng cách nội thành Nam Châu gần nhất, thấm đẫm hơi thở của sự sống, vì không có bờ cát trắng và đường bờ biển dài, cũng không phải địa điểm tốt nhất để du lịch, nên du khách khá ít, khu vực này rất yên tĩnh.

Lý Cửu Lộ ngồi trên một gò đá hơi cao, gầy còi ra đằng phía sau, hai chân thả trong nước biển.

Trước mặt là thế giới xanh thẳm, điểm xuyết là bóng dáng nho nhỏ của người con gái, đẹp đến mức không chân thực.

Trì Kiến đi đến từ đằng sau, bước chân nhẹ nhàng, định dọa cô một cái, ngay khi cơ thể đến gần, gió biển bỗng nhiên thổi đến một mùi hương thoang thoảng.

Cô có mái tóc dài đen nhánh, sợi tóc vừa thẳng vừa cứng, xoã tung. Hình như cô vừa mới gội, tóc hơi rối, như thác nước che khuất bóng lưng nhỏ nhắn.

Anh đã đến rất gần, cô lại không phát hiện ra, giơ tay lên, vuốt lọn tóc bị gió thổi tán loạn ra phía sau, có một sợi lướt qua mặt anh.

Mặt Trì Kiến hơi ngứa, không nhận được đến gần hơn chút nữa.

Bây giờ cô mới phát hiện ra còn có sự tồn tại của người khác, vừa định quay đầu, Trì Kiến đã cúi người che lại đôi mắt của cô.

Anh ngồi xổm ở phía sau, cầm chống lên đỉnh đầu cô: "Đoán xem anh là ai nào?"

Cửu Lộ cười cười, bắt lấy bàn tay anh: "Anh thật là trẻ con!"

"Đoán nhanh."

"Đồ chó ghê (1)."

Trì Kiến lấy cảm gỗ lên đầu cô, thấp giọng uy hiếp: "Có tin anh ném em xuống biển hay không?"

Cửu Lộ cười khanh khách, nghiêng vai né đi, có lẽ vì đang ở trong một hoàn cảnh mới, nên cô thể hiện ra một dáng vẻ rất khác.

"Đau quá....."

Trì Kiến thả ra, đặt tay lên vai cô, nắm vai xoay cô lại: "Tối qua hình như em còn nợ anh một thứ thì phải?" Anh dấn vào bên tai cô nói.

"Em không hiểu anh đang nói gì."

"Em là con gái mà sao không có tính tự giác nào thế?"

Tối qua lúc trước khi ngủ, không khí vốn đang rất tốt đẹp, sau khi anh nói xong câu "Tự mình nghĩ đi", Cửu Lộ then thùng yêu cầu anh nhắm mắt lại.

Ban đầu anh cứ tưởng sẽ có một nụ hôn sâu long trời lở đất, mọi tế bào trong cơ thể anh đều rục rịch sôi trào, khê hé môi, đợi đôi môi mềm mại kia dán lên.

Nhưng lâu sau Trì Kiến lại không đạt được mong ước.

Chờ đến khi anh mở mắt ra, phát hiện sân đã vắng tanh, đầu còn bóng dáng của cô.

Trì Kiến hận không thể cắn đứt tai cô: "Định chơi xỏ anh à?"

Cửu Lộ cười cười: "Tối hôm qua anh ngốc chết đi được."

"Em có giỏi thì lặp lại lần nữa xem!"

"Thật là ngốc." Cô ngả người ra sau nhìn anh.

Hai ngón tay Trì Kiến nắm chặt cầm cô, lắc lắc: "Thật sự nghĩ là anh không dám ném em xuống hả?"

"Anh không..... Á....."

Không chờ cô nói xong, một tay anh ôm vai cô, một tay luồn qua đầu gối, một cái ôm kiểu công chúa, nhẹ nhàng nhấc cô lên.

Hai người đứng trên bãi đá ngầm, hai chân Lý Cửu Lộ cách mặt đất, rất thiếu cảm giác an toàn: "Anh đừng nghịch, cẩn thận ngã đấy."

Cô không ngừng giãy giụa, vặn vẹo cơ thể định nhảy xuống đất.

"Đừng cử động, anh ném này!" Anh tìm thấy niềm vui khi trêu chọc cô, hơi dịch lên trước, đứng thẳng lưng, cánh tay giơ ra phía trước.

Vào đúng lúc này, Cửu Lộ vươn người, cánh tay anh không đỡ được, cơ thể cô theo quán tính rơi xuống ——

"Á ——"

Mặt biển bắn lên bọt nước tung toé.

Anh thật sự ném cô đi!

Trì Kiến bị dọa ngây người: "Cái chết, anh trượt tay." Trong nháy mắt, anh nhanh chóng nhảy xuống kéo cô lên.

Thật ra nước ở đây không sâu, cao không quá đầu gối, nhưng vì Cửu Lộ không kịp phòng bị, dù bơi tốt, cũng không thắng nổi nỗi sợ hãi khi bị ném đi. Cánh tay cô vùng vẫy tán loạn.

Một cơn sóng to đánh tới, hai người chìm trong biển nước, quần áo và tóc tai ướt đẫm.

Sắc mặt Trì Kiến trắng bệch, tay mò mẫm ôm lấy eo và hông cô, trong giọng nói mang theo chút sợ hãi: "Không có việc gì đâu, Lộ Lộ, em ngã có đau hay không?"

Tóc cô dính hết lên mặt, ho mạnh vài tiếng: "Mất em, mất em."

"Không có việc gì không có việc gì để anh nhìn xem sao." Anh dịu dàng vỗ về, ôm lấy mặt cô, nhẹ nhàng gạt những sợi tóc kia sang một bên.

Lý Cửu Lộ nhắm chặt hai mắt, về mặt nhãn nhó.

"Nước biển vào mắt em à?" Dáng vẻ dịu dàng này của anh, so với bộ dạng kiêu ngạo vừa rồi quả thực như hai người khác nhau.

Cửu Lộ mím môi gật đầu. Cô chưa từng mờ mắt trong lúc bơi, nên mới rồi khi tiếp xúc với nước biển, mắt bị nước muối mặn làm cho cay xè. Tay vừa định giơ lên xoa, bàn tay lại bị anh nắm lấy, hơi thở của anh phả vào mặt, mi mắt ảm áp, một lát sau, cảm nhận được có người đang liếm mát nó.

Cơ thể cô cứng đờ, rất nhanh, cảm giác này chuyển từ mắt trái sang mắt phải.

"Em còn thấy xót không?"

Nước biển chỉ ngang với cánh tay, tầng tầng sóng biển không ngừng đánh vào bọn họ.

Không khí chợt trở nên xấu hổ, thậm chí Lý Cửu Lộ còn chưa kịp tức giận.

Cô lấy tay che mặt, cúi đầu đi.

Trì Kiến càng thêm lo lắng: "Rốt cuộc em có đỡ hay không? Em đừng chịu đựng, để anh nhìn xem nào."

Anh vẫn luôn dùng giọng điệu nghiêm túc nói chuyện, sợ cô còn khó chịu, thật sự rất sốt ruột.

Cửu Lộ tránh đi hai lần, thả tay xuống, đột nhiên mức một vốc nước lớn, không nể nang gì hất lên mặt anh.

Trì Kiến đứng yên, theo bản năng há miệng hít thở, vài giây sau, giơ tay lau mặt. Cô mím môi cười, trên mặt đâu còn vẻ khó chịu, sau khi chơi xấu, chuẩn bị chạy trốn.

"Đi thôi, thật mẹ nó giống truyện cổ tích "Người làm ruộng và con rắn"." Trì Kiến ngoắc ngón tay, về mặt nguy hiểm: "Anh cho em hai giây, ngoan ngoãn lại đây."

Cửu Lộ xoay người bò lên trên tảng đá.

Trì Kiến mạnh mẽ lao đến, túm eo cô kéo lại.

Hai người đều biết bơi, vật lộn trong biển không ngừng, thoáng chốc, chân hụt một bước, khi đứng vững lại nước đã ngập đến xương quai xanh của cô.

Cuối cùng thể lực của con trai vẫn tốt hơn, Cửu Lộ nhận thua, thở gấp xin tha.

Trì Kiến ôm chặt Lý Cửu Lộ, hai người nhìn nhau trong sự vô về của sóng biển.

Hai tay anh đặt lên đầu, vuốt mái tóc đã được gội sạch sẽ ra phía sau, ánh sáng chói chang, chiếu lên mặt anh, đáng vẻ không còn lạnh lùng như thường ngày, mà là cậu thanh niên ấm áp như ánh mặt trời.

Cửu Lộ nhìn hai vết hồng hồng trên vai anh, hình như do vừa rồi cô lỡ tay cào, vì anh chỉ mặc một cái áo ba lỗ, phần lớn da thịt đều lộ ra bên ngoài, nên dấu vết để lại rất rõ ràng.

Trì Kiến: "Em đang nghĩ gì thế?"

Cửu Lộ giương mắt, không nghe lời đáp: "Thật khéo em cũng đang định hỏi anh một chuyện."

Trì Kiến đè thấp giọng hơn một chút: "Anh đang nghĩ, không khí tốt như vậy, có nên hôn một cái hay không?"

Trong lòng cô giật thót, nếu chuyện này không nói ra khỏi miệng, cứ thuận theo tự nhiên thì cũng không mấy xấu hổ, bây giờ anh hỏi ra, từ chối thì có vẻ giả dối, đồng ý thì có vẻ không rụt rè, im lặng không nói lại giống như đang chờ mong điều gì đó.

Khi cô còn đang đấu tranh dữ dội trong lòng, Trì Kiến đã đánh tan suy nghĩ cuối cùng, không để cô chờ lâu, nghiêng đầu hôn cô.

Có một số việc nếu không ngừng ném thử và lần mò, sẽ trở nên rất thành thạo dễ dàng.

Năng lực của con trai rất tốt, vai trò là người chủ đạo dẫn dắt đã sớm được ban cho, một tay anh đè gáy, một tay ôm thắt lưng cô, toàn bộ cơ thể đè ép xuống, đầu lưỡi cạy mở đôi môi cô, vừa quấn quýt, vừa liếm mát.

Chân Cửu Lộ nhũn ra, không đứng được, cảm giác dòng nước vẫn luôn quán quanh xương quai xanh và cổ.

Cô ôm lấy eo Trì Kiến, đi vài bước lên trước thử thăm dò, dẫm lên bàn chân anh.

Trì Kiến bị sóng biển xô vào chậm rãi dịch vài bước, Cửu Lộ cũng dịch theo.

Cô dướn cổ lên, nước biển nâng đỡ gót chân cô, uyển chuyển nhẹ nhàng như một chú thiên nga trắng.

Biển là sân khấu, gió là nhạc đệm, sóng biển là tiếng vỗ tay. Bọn họ ôm nhau nhảy múa.

Nụ hôn của anh không giống với ngày hôm qua, có ánh mặt trời và đại dương làm chứng, càng thêm thành kính và trân trọng.

Sau khi lên bờ, hai người không nói chuyện, đưa lưng về phía nhau, tự thu dọn đồ của mình.

Trì Kiến ít việc hơn, chỉ cần cời áo vắt khô nước, nhưng sau đó lại không mặc vào, ánh mặt trời hong khô bọt nước trên người anh trong tích tắc.

Cửu Lộ nắm chặt góc áo, đơn giản giữ giữ bên dưới, định về nhà tắm lại lần nữa.

"Về....." Trì Kiến nhìn cô, ánh mắt xao động: "Minh về nhé?"

"Vâng."

Anh nắm tay ho một cái, ánh mắt nhìn lung tung khắp nơi, lại như vô tình rơi xuống trên người cô.

Ban đầu Lý Cửu Lộ mặc một cái áo ngắn tay màu trắng, sau khi ngâm trong nước, vải dính chặt lên da, không chỉ lộ ra đường cong, tính che chắn của quần áo cũng giảm đáng kể.

Đồ lót bên trong của cô cũng là màu trắng, có vẻ như không có viền ren, hai dây áo mỏng kéo thành vòng cung hình chữ "V" trước ngực. Tuy kích cỡ ngực cô không lớn lắm, nhưng lại khá tròn trịa.

Trì Kiến không thể không thừa nhận, Cửu Lộ phát dục rất tốt.

Cô không giống với ngày còn ở nhà bơi kia, mặc một bộ áo tắm màu đen bảo thủ, hận không thể chỉ để lộ mỗi hai con mắt, còn bây giờ chỉ cách một lớp vải trong suốt, luôn có một niềm khao khát xóc nó lên.

Ham muốn dưới đáy lòng cậu thanh niên, rất dễ nhằm vào người trong lòng lộ da lộ thịt.

Trì Kiến cảm thấy cổ họng rất ngứa, cơ thể có dấu hiệu nóng dần lên.

Anh ngăn lại những suy nghĩ của mình, dịch tầm mắt sang chỗ khác: "Em chỉnh lại quần áo đi."

Nghe anh nhắc thế, đầu Cửu Lộ nóng bừng, nhanh chóng quay người đi. Thật ra vừa rồi cô đã cố ý nhìn thử, vài vóc quần áo không tính là quá mỏng, cô nghĩ rằng sẽ không đến mức lộ ra, nhìn gần nhìn xa tận mấy lần.

Mười phút sau, Cửu Lộ kéo quần áo phơi nắng, Trì Kiến đứng đằng sau, chờ đến phát chán.

Trong lòng đều mang tâm sự, hai người không ai nói với ai một câu.

Trên đường về qua bến đò, Cửu Lộ tìm người chèo thuyền dò hỏi xem đi đến hòn đảo số 7 như thế nào.

Đối phương nói đầu tiên phải về Nam Châu, rồi mua vé ở bến tàu. Hòn đảo số 7 xa hơn một chút, nên đi phà phải mất mười lăm phút.

Hai người bàn bạc giữa trưa com nước xong sẽ đi.

"Lộ Lộ."

Có người gọi cô ở phía sau.

Cơ thể cô cứng đờ, dường như trong nháy mắt đã nghe ra đối phương là ai.

Chu Khắc xách một chiếc túi du lịch lớn, đang từ trên thuyền đi xuống, đi theo đằng sau là Khương Quân và vợ, ngay cả con trai cũng mang theo.

Cửu Lộ ngạc nhiên, theo bản năng nhìn Trì Kiến.

Trì Kiến lắc đầu, vẻ mặt vô tội.

Chu Khắc lững thững đến gần, trên mặt tràn ngập ý cười: "Sao thế, rất ngạc nhiên à?" Hôm nay ông phôi đồ rất khác so với trước đây, cởi bỏ tây trang cà vạt, đổi thành một bộ đồ thể thao thoải mái. Tóc tai rũ xuống che kín vàng trán, khiến ông trẻ ra vài tuổi.

"Chú Chu."

Cửu Lộ nhìn về phía bên này.

Chu Khắc dường như hiểu rõ: "Mẹ con cũng muốn đến, nhưng chú không cho." Ánh mắt ông dừng trên người Trì Kiến một lát, lại nhìn về phía cô: "Các con ăn com chưa?"

"Chưa ạ." Tóc cô đã khô, trán lại toát ra một tầng mồ hôi mỏng.

Chu Khắc đi lên trước nhìn, ba người nhà Khương Quân đã đi lên cầu gỗ, ông cảm thấy nên để cả nhà bọn họ có một ít thời gian nói chuyện với nhau, vì thế chào hỏi hai người: "Chúng ta qua bên kia ngồi một lát đi."

Hướng ngược lại với cầu gỗ có vài tảng đá to có hình thù kỳ quái, giữa các tảng đá lớn lại có nước biển, bên trong có mấy con cua con tôm nhỏ mắc lại, và ít sinh vật phù du.

Chu Khắc đặt mạch vali xuống đất, tìm một tảng đá ngồi xuống: "Ngồi đi." Ông nói với Cửu Lộ.

"Trì Kiến, cháu không ngồi xuống một lát à?"

"Cháu không cần." Anh đứng cách đó không xa không gần.

Chu Khắc lấy chai nước khoáng trong túi ra: "Tối qua chú có gọi điện thoại cho Trì Kiến." Ông dừng một lát, giải thích: "À, cậu ấy không nói các con đang ở đâu. Chú đoán được thôi."

Cửu Lộ mím môi.

Chu Khắc: "Sau đó chú liên hệ với Khương Quân, kết hợp với địa chỉ quên quán mà anh ta đưa, vì thế mà chú tìm được."

Ông nói xong mấy người đều im lặng một lát, Chu Khắc nhìn cô: "Con đang nghĩ gì thế?"

"..... Chắc chắn mẹ con đang rất sốt ruột nhỉ?"

"Con nói thử xem?" Ông cười hỏi lại.

Trì Kiến không khỏi nhủ mảy. Thái độ của Chu Khắc rất tốt, từ trước đến giờ, ngay cả một câu nặng lời cũng không có, nhưng không hiểu sao anh lại rất phản cảm với cách nói chuyện này của ông. Trừ việc ông là bề trên ra, trên người dường như còn có một loại khí thế nắm rõ tất cả mọi chuyện.

Thái độ của Chu Khắc trước sau đều rất hòa nhã, cân nhắc một lát mới mở miệng: "Việc con làm chú sẽ không phán xét đúng hay sai, nhưng Lộ Lộ à, chú Chu hy vọng sau này trước khi con quyết định làm bất cứ việc gì, đều phải nghiêm túc suy nghĩ một chút, không vì chính con thì cũng phải vì mẹ của

con." Ngón cái ông xoa xoa sống mũi: "Từ mấy ngày trước đến giờ bà ấy gần như không ăn được cơm."

Lý Cửu Lộ cúi đầu thật thấp.

Chu Khắc nói: "Chú biết mục đích con đến Nam Châu là gì, nhưng bất kể như thế nào, cũng không nên sử dụng cách này, huống hồ con còn mang theo một cụ già."

"Trước đó con đã hỏi chị Hiểu San....." Giọng cô càng ngày càng bé.

Chu Khắc gật đầu, vô cùng khách quan nói: "Cố Hiểu San không phải bác sĩ, phạm vi công tác của cô ấy chỉ là y tá chăm sóc người già bình thường, bên cạnh con không có thiết bị chuyên nghiệp, những triệu chứng của bệnh huyết áp và mỡ máu luôn thay đổi, hơn nữa phương Nam khác với phương Bắc, khí hậu, cảm xúc đều ảnh hưởng đến tình trạng sức khỏe của ông cụ....."

Đúng, Chu Khắc nói những lời này rất có lý, nhưng Trì Kiến nghe không lọt tai, anh dịch tầm mắt sang chỗ khác, cảm thấy rất bực mình.

Bạn gái anh anh còn không nhẫn tâm dạy dỗ như vậy, lại bị ông ta dạy bảo đến hơn một tiếng. Nhưng ông là bố trên danh nghĩa của cô, Trì Kiến không có bất cứ lập trường nào để phản bác hay ngăn cản.

Lý Cửu Lộ hơi ngẩng đầu, thú nhận nói: "Chuyện này là con làm sai."

Chu Khắc nhìn cô: "Cũng không hoàn toàn trách con được, con còn nhỏ tuổi, đối mặt với một số việc vẫn chưa đủ bản lĩnh để dùng lý trí suy nghĩ, hơn nữa vẫn giải quyết theo cảm tính." Ông nói: "May mắn là lần này không xảy ra....."

"Viện trưởng Chu, hút điều thuốc nhé."

Ông mới nói một nửa, bỗng có một bàn tay giơ ra trước mặt.

Chu Khắc ngẩn người, nhìn điều thuốc, lại ngẩng đầu nhìn Trì Kiến. Cả khuôn mặt Trì Kiến bừng sáng, ngón tay kẹp thuốc lá, trong mắt có sự ngạo nghễ và xa cách.

Đối mặt một lát, ông nói: "Cảm ơn cháu, tôi không hút thuốc."

Bị gián đoạn, Chu Khắc bỗng nhiên quên mất vừa rồi mình đã nói đến chỗ nào.

Ông cẩn thận suy nghĩ lại rồi cười cười, nhìn về phía Trì Kiến, câu chuyện cứ thế dừng lại.

Chu Khắc lấy điện thoại ra nhìn đồng hồ, đứng lên nói: "Thế này đi, chúng ta về chào hỏi một lát, rồi chú sẽ dẫn con đến hòn đảo Nham Lai." Ông xách vali lên: "Chính là hòn đảo số 7."

Hết chương 33

(1): "Đồ chó ghê" (癞皮狗) là tiếng lóng của TQ dùng để mắng người không biết xấu hổ, vô liêm sỉ.

Lời editor: Đạo này tở bị bội thực cầu lương rồi T.T

Bạn đang đọc truyện *Thư Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Về nhà nói mấy câu với ông Khương, Chu Khắc xách theo túi du lịch nặng trĩu, đưa Lý Cửu Lộ ra ngoài.

Trì Kiến chống tay lên lan can hút thuốc, mãi đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng hai người nữa, mới dịch tầm mắt.

Chu Khắc nói đưa cô đi, không nhắc gì đến anh, đây là việc nhà người ta, nên anh không chủ động xin đi cùng, nhưng trong lòng có chút khó chịu, không nói rõ được nguyên nhân.

Cháu trai Khương Hoài Sinh là Khương Hành Hiên chạy ra gọi anh vào ăn cơm. Trì Kiến đi vào cùng cậu bé, thấy Khương Hoài Sinh đang ngồi bên bàn hút thuốc, Khương Quân chống tay lên đầu gối, nhỏ nhẹ khuyên bảo việc gì đó.

Trì Kiến đi đến phía đối diện, ngồi cùng với Khương Hành Hiên, cậu bé cầm ngay một cái chân gà lên ăn.

"Đặt xuống ngay." Khương Quân quát to: "Ông nội còn chưa động đũa, con có biết lễ phép là gì hay không?"

"Anh quản thẳng bé làm gì, đúng là rồi hoi." Khương Hoài Sinh nhìn cháu trai cười hiền hậu: "Hiên Hiên, ăn đi con, muốn ăn cái gì thì cứ ăn, nào, ông nội gấp cho con."

"Bố!" Khương Quân dài giọng.

"Ngồi im ở đây đi."

Con trai bị bố quản lý, trên bố lại có bố của bố quản lý. Địa vị một bậc lại cao hơn một bậc.

Trì Kiến không có nhiều cảm tình với Khương Quân, khi bố mẹ anh mất, anh mới được sinh ra, nên tình phụ tử đối với anh rất nhạt nhòa, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ Khương Hoài Sinh cưng chiều cháu trai, bỗng nhiên nhớ tới bà ngoại.

Tìm anh giống như bị kim đâm vào, nhớ đến ngày chạy đi tìm cô, chưa kịp nói một câu với bà ngoại, thật là bất hiếu.

Không lâu sau, cô con dâu bê bát canh từ phòng bếp đi ra.

Mọi người trong nhà cùng ngồi xuống ăn cơm, sáu mặn một canh, tất cả đều do chị ta nấu. Chị ta làm việc khá nhanh nhẹn, nói chuyện lưu loát, là người phụ nữ phương Bắc điển hình.

Mới đầu không có ai nói chuyện, mọi người đều cúi đầu, ăn một cách chăm chú.

Cô con dâu giương mắt nhìn một vòng, khẽ đá vào Khương Quân một cái dưới gầm bàn.

Khương Quân không ngẩng đầu, đá lại một cái.

Chị ta đặt đũa xuống, "cạch" một tiếng: "Nếu không có ai muốn nói chuyện thì con xin nói trước."

Trì Kiến chỉ hơi nâng mắt lên, chẳng liên quan gì đến anh, anh lại tiếp tục ăn.

"Bố ơi." Cô con dâu gọi một tiếng: "Con thiếu bố một câu xin lỗi, con là người không biết suy nghĩ trước sau, nói chuyện quá thẳng thắn, hôm đó còn trách mắng bố, là con sai ạ." Chị ta đang nhắc lại việc xảy ra trước khi Khương Hoài Sinh vào viện dưỡng lão.

"Thôi, chuyện cũng đã qua rồi, con còn nhắc lại làm gì."

"Bố còn giận con không ạ?"

"Không giận." Ông cụ trả lời đúng sự thật. Sau khi giận xong, ông cụ chỉ cảm thấy không thể sống chung với các con được.

Cô con dâu đảo mắt: "Bố không giận là tốt rồi. Vậy chúng ta ở trên đảo thêm mấy ngày, coi như nghỉ ngơi thư giãn, sau đó bố với con và Khương Quân về nhà, chúng ta không vào viện dưỡng lão nữa."

Khương Quân đệm theo: "Đúng thế, bố ạ."

"Không cần đâu, bố sống ở bên kia cũng tốt mà."

"Tốt ở chỗ nào ạ, liếc mắt một cái đã thấy không chăm sóc chu đáo, khiến người ta chạy mất dép kia kia."

Khương Hoài Sinh: "....."

Trì Kiến nhai lạc, đặt đôi đũa lên bàn, khẽ hừ một tiếng.

Khương Quân lại đá chị ta, chị ta không đồng ý: "Em nói không đúng à? Vừa nãy không rảnh, đợi lát nữa em còn muốn hỏi con bé kia một chút, không biết thầy cô dạy dỗ như thế nào, lại dạy ra cái tính đấy....."

"Sao chị không hỏi xem, đi ra ngoài là ý của ai." Trì Kiến nhai cơm, không ngẩng đầu.

"Nói như vậy, là phải trách chúng tôi à?"

"Lộ phí cũng không được ai trả cho."

Trì Kiến chợt phát hiện, bất kể việc gì liên quan đến Lý Cửu Lộ, anh sẽ không thể bình tĩnh được. Không chịu được người khác bàn tán về cô, càng không thể để người khác động chạm đến cô, chẳng khác nào gà mẹ bảo vệ con, anh cảm thấy mình cũng có thể đảm nhiệm được chức vụ của Chu Khắc. Nghĩ như vậy, anh không nhịn được cười lên.

Con dâu Khương Hoài Sinh khá nóng tính, vừa thấy thái độ của anh, trọng tâm câu chuyện lại chuyển hướng sang Trì Kiến.

Khương Quân nhỏ giọng nhắc nhở: "Nói vào việc chính đi em."

Bấy giờ chị ta liếc xéo anh một cái, lại quay sang Khương Hoài Sinh.

"Bố, con nhớ trước đây sân nhà mình trồng rất nhiều rau củ quả, phía sân sau còn nuôi gà nuôi vịt bố nhỉ?" Cô con dâu nói tiếp: "Bây giờ lại bị phá mất. Con đã nhổ hết hoa trong vườn sau đi rồi, giờ chỉ chờ bố về trồng rau, bố trồng thêm hai cây lê nữa nhé, Hiền Hiền thích ăn lê ạ."

Khương Hoài Sinh ngẩng đầu, hơi ngạc nhiên.

"Sau đó con sẽ nuôi gà vịt, sau này mình chỉ ăn đồ ăn lành mạnh tự trồng thôi, không ra ngoài mua nữa."

Khương Quân: "Đúng đấy ạ."

Khương Hoài Sinh liếc anh ta một cái, "Đừng phiền phức như thế, bố không quen sống ở nhà các con."

Cô con dâu cũng không quanh co lòng vòng: "Bố ở không quen, là vì bố không coi đây là nhà của mình. Con phải nói thật, hôm nay chúng con đến đây, không phải để khuyên bố, dù sao bố cũng phải về với chúng con. Con là người nói chuyện không biết suy nghĩ trước sau, chắc chắn sau này cũng không tránh khỏi mao phạm đến bố..... Ôi! Anh đừng có đá em được không?" Chị ta nhíu mày nhìn Khương Quân, người bên cạnh khụ một tiếng, chị ta lại tiếp tục nói: "..... Thật ra từ trước đến nay chưa bao giờ con coi bố là người ngoài."

Chị ta nghĩ đến điều gì đó, bỗng buông một tiếng thở dài: "Bố mẹ con mất sớm, bây giờ mẹ chồng cũng đi rồi, con coi bố như bố ruột vậy, sao có thể để bố sống trong viện dưỡng lão được chứ?"

Một câu này, khiến Khương Hoài Sinh phải im lặng, ông cụ cúi đầu, lại nghĩ đến bà nhà đã khuất.

Những lời dằn dò trong lúc ngắm men say, lại hiện lên lần nữa, trùng hợp hôm nay con trai chạy đến đây, muốn đưa ông cụ về nhà. Vận mệnh sắp đặt, giống như tất cả đều do bà ấy sắp xếp.

Thấy ông cụ im lặng không nói gì, cô con dâu muốn rên sất khi còn nóng, lên đá Khương Hành Hiền.

Cậu bé còn đang mãi gặm chân gà, không phản ứng gì.

Chị ta lại đá mạnh thêm cái nữa.

Cơ thể Khương Hành Hiền run lên, chân gà rơi xuống bàn.

Chị ta liếc mắt ra hiệu với con trai, Khương Hành Hiền liếm mép, lập tức đứng lên: "Ông nội, ông về với con....."

Gia đình này giao lưu qua việc đá chân, Trì Kiến vô cảm đứng lên, cầm điều thuốc đi ra ngoài, để lại không gian cho bọn họ.

Đi dạo quanh đảo một vòng, vô tri vô giác lại đến bến đò lần nữa, anh nhìn sang phía đối diện, cách một con kênh hẹp, nhà cao tầng ở Nam Châu mọc lên san sát, cảnh tượng phồn hoa tráng lệ.

Đứng lại chốc lát, cảm thấy mình chẳng phóng khoáng chút nào, thế nên vuốt tóc hai cái, dọc theo con đường từng đi qua, dạo bước quay về.

Sau giờ ngo, Chu Khắc và Lý Cửu Lộ mới xuất hiện, lúc đó Trì Kiến đang nằm trên ghế mây trong góc, trong lòng không yên.

Cửu Lộ không để ý tới sự tồn tại của anh, đi thẳng đến trước bàn cơm. Nhưng Chu Khắc lại nhìn thấy anh, giơ tay lên, "Cháu vào nhà thu dọn một chút, chuẩn bị đi rồi."

Trì Kiến ngồi thẳng dậy.

Chu Khắc không nhiều lời, đi theo Lý Cửu Lộ.

Bây giờ mọi người trong gia đình đã com nước xong xuôi, Khương Quân pha ấm trà, mời ông cụ, không mặn không nhạt trò chuyện.

Cô hướng về phía hai người, cúi người xuống thật sâu, sau đó bày tỏ sự xin lỗi, còn việc nói chuyện thì để cho Chu Khắc nói.

Trì Kiến không quan tâm những cái đó, đi qua sân, sai bước đi theo Lý Cửu Lộ vào trong phòng.

Cô im lặng không lên tiếng, gấp quần áo xếp vào trong túi du lịch.

Trì Kiến giữ chặt hai cổ tay cô buộc cô phải đối mặt với chính mình: "Hai người đến đây làm gì thế?"

"Xuống dưới nước ạ."

Cửu Lộ không nói dối, Trì Kiến nhớ mang máng, sau khi hai người từ chỗ nước cạn đi về, cô tạm thời buộc lại tóc, bây giờ lại thả ra, hơn nữa sợi tóc còn thấp thoáng mùi ẩm ướt của biển.

"Viện trưởng Chu lại trách mắng em à?"

"Không ạ."

"Vậy tại sao tự dưng lại phải đi."

Cửu Lộ thờ dãi: "Chú ấy đã tìm đến, nếu chúng ta tiếp tục ở lại, không phải rất kỳ quái à?"

Trì Kiến không lên tiếng, cảm thấy cũng có lý, nhưng lý do này vẫn chưa đủ.

"Cô bé." Hai người đang dựa vào nhau không gần không xa, thì Khương Hoài Sinh đi vào.

Lý Cửu Lộ nhanh chóng rút tay ra: "Ông Khương."

Ông cụ bước đi thong thả, "Sao con không ở lại thêm mấy ngày nữa?"

"Không được đâu ạ, nghỉ ngơi rồi, con cũng nên quay về đi học."

"Cũng đúng, đều do lão già như ông ảnh hưởng đến con, còn bị đám người bên ngoài kia trách lầm."

"Ông đừng nói như vậy, con rất vui khi được đi cùng với ông chuyến đi này." Cửu Lộ muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn quyết định nói cho hết lời: "Bà Mã ở cùng một tầng với ông, không biết ông có ấn tượng gì hay không, bà ấy có nhà nhưng không thể quay về, cuối cùng mang theo tiếu nuối mà ra đi. Ông so với bà ấy còn hạnh phúc hơn nhiều, con trai con dâu đều rất hiếu thuận, lần này còn cố ý vượt đường xá xa xôi đến đón ông về, nên....."

"Ông biết." Khương Hoài Sinh nắm tay cô: "Ông đồng ý với con, sẽ suy nghĩ thật kỹ đề nghị của con."

Cửu Lộ mỉm môi mỉm cười.

Khương Hoài Sinh xoa đầu cô, lại nhìn Trì Kiến: "Ông cũng có một lời khuyên cho các con."

"Ông nói đi ạ."

"Tuy rằng tên nhóc thối tha này có tâm, nhưng các con phải chú ý chừng mực, yêu sớm cũng không phải là việc tốt." Ông cụ đã sớm nhìn rõ quan hệ của hai người.

Trì Kiến sớm biết đây nhất định không phải lời hay, Khương Hoài Sinh còn định nói thêm gì đó, anh nghiêm túc ngăn lại: "Cô ấy đã trưởng thành rồi."

Cửu Lộ: "....."

Cô lén giật góc áo anh, gương mặt phỉếm hồng.

Khương Hoài Sinh thoải mái cười to, "Tốt lắm, trưởng thành thì tốt." Ông cụ nghĩ nghĩ: "Vậy thì không ảnh hưởng đến việc thi đại học đúng không."

Về mặt Trì Kiến cứng đờ, những lời này dường như chọt đánh thức anh, trong lòng không khỏi hoảng sợ, nghiêng đầu nhìn về phía Lý Cửu Lộ.

Ba người đi máy bay về thành phố, Chu Khắc đặt vé máy bay vào trong tay anh, bên dưới còn có một xấp tiền.

Trì Kiến không nhận: "Viện trưởng Chu, đây là có ý gì?"

"Cháu phải đi xa tìm Lộ Lộ, chú với mẹ con bé vốn nên cảm ơn rất nhiều, sau này sẽ tìm cơ hội trả ơn. Cháu cứ nhận vé máy bay và tiền trước đi, đối với cháu mà nói thì số tiền không phải là nhỏ, cháu và bà ngoại nên nhận được."

Chu Khắc làm việc rất cẩn thận, nói chuyện này ra là suy nghĩ cho đối phương, không có điểm nào là không ổn.

Nhưng Trì Kiến nghe lại không được tự nhiên, anh cười cười, chỉ rút vé máy bay: "Chúng cháu đều là bạn học, không cần khách khí như vậy."

Chu Khắc nói: "Việc nào ra việc đó, đây là việc mẹ con bé giao cho chú trước khi đi, chứ chú cũng không định gây khó dễ với cháu."

Trì Kiến vẫn không nhận, môi căng ra, sắc mặt không nén được giận dữ. Lấy thân phận và địa vị lúc này của Chu Khắc, hai người không thể so sánh, càng không cần so sánh. Trì Kiến vẫn luôn cảm thấy anh còn kém hơn ông nhiều lắm, tuổi tác, kinh nghiệm hay tiền tài đều không bằng, trong lòng anh sinh ra chút bất đắc dĩ và tự ti.

Không khí đang căng co, Cửu Lộ bỗng rút xấp tiền ra: "Sau này con đưa cho anh ấy."

Trì Kiến với Chu Khắc đều hướng ánh mắt về phía cô, người trước không khỏi thở phào nhẹ nhõm, Chu Khắc nói theo: "Vậy cũng được."

Sau khi tìm được chỗ ngồi trên máy bay, Lý Cửu Lộ và Trì Kiến ngồi ở hàng ghế giữa, một mình Chu Khắc đi xuống phía sau. Khi chọn chỗ ngồi, ông cố ý yêu cầu như vậy, không muốn ngồi cùng với người trẻ tuổi.

Trì Kiến ngồi xuống thì không mở miệng nữa, Cửu Lộ nhìn anh hai lần, không được đáp lại.

Không lâu sau, máy bay chạy trên đường băng rồi nhanh chóng bay lên không trung, tốc độ tăng lên rất nhanh mang đến một cảm giác không trọng lực. Cửu Lộ nhìn ngoài ra cửa sổ, ngửa tay nhẹ nhàng cầm lấy tay anh.

"Lần đầu tiên ngồi máy bay, em hơi sợ."

Trì Kiến quay đầu sang.

Cửu Lộ nói: "Anh có thể nắm chặt tay em một chút được không?"

Trì Kiến nghe thấy ý lấy lòng. Cô rất hiểu anh.

Từ trên bầu trời Nam Linh nhìn xuống, nước biển xanh thăm thẳm, không nhìn thấy sóng biển, cũng không thấy gió, mặt biển rộng lớn mênh mông, sâu thẳm dưới đáy tràn ngập những điều thần bí nguy hiểm mà không ai biết.

Vài hòn đảo nhỏ không theo trật tự, bị vùng biển này chinh phục, tình nguyện làm bạn, tình nguyện vây hãm chính mình.

Cửu Lộ cảm nhận được Trì Kiến đang lần tay lên, ôm lấy bả vai cô. Cô nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ, nắm một bàn tay còn lại của anh, nhẹ nhàng vuốt ve, anh cũng nắm lại. Hai người không cần nói bất cứ lời nào.

Vài phút sau, Trì Kiến ghé đầu lại gần: "Đẹp không em?"

Cửu Lộ nói: "Đẹp ạ."

Máy bay càng ngày càng lên cao, đến khi bị đám mây lớn chắn mất tầm nhìn.

Cô nhẹ nhàng thở ra. Mọi người nghĩ rằng sau chuyến đi này cô sẽ bỏ được khúc mắc trong lòng, chỉ có chính cô rõ nhất, sau khi nhìn qua vùng biển này, lòng của cô không còn cách nào bình tĩnh lại được nữa.

Dù sao đây cũng là nơi cách bỏ cô gần nhất.

Sau khi máy bay hạ cánh họ lại từ thành phố Tề Vân trở về trấn Tiểu Tuyên, về đến nơi đã là 10 giờ tối.

Nhớ bà ngoại, Trì Kiến cũng đi vào viện dưỡng lão.

Bước chân Cửu Lộ dừng lại, nhớ đến mấy giờ trước còn đang ở trên hòn đảo nhỏ dưới ánh nắng vàng sóng bạc bờ cát trắng, bây giờ lại phải đối mặt với công lớn tối đen, có cảm giác từ giấc chiêm bao quay về hiện thực.

Chu Khắc quay đầu lại: "Đi nào, chắc là mẹ đang chờ con đây."

Cửu Lộ ừ ừ, nghĩ đến cửa ải khó khăn sắp tới, chẳng còn sức tạm biệt với Trì Kiến nữa.

Trì Kiến nhìn theo bóng lưng bọn họ đi về phía ngôi nhà hai tầng, vừa quay đầu, lại thấy Giang Mạn đang từ trên bậc thang đi xuống.

Anh sững sốt, hơi thất thố: "Chủ nhiệm Giang."

"Trở về rồi à?"

Trì Kiến nói: "Lý Cửu Lộ vừa mới vào đây ạ."

"Đi thấy rồi." Biểu cảm trên mặt bà đúng mực, liếc anh một cái: "Trì Kiến, lần này con phải cực khổ rồi, hôm nào đi sẽ cảm ơn con. Con đi thăm bà ngoại trước đi."

"Vâng."

Anh hơi khom lưng, quay người lên tầng. Không biết tại sao, một cái liếc mắt vừa rồi, Trì Kiến lại cảm thấy Giang Mạn đầy thâm ý.

Giang Mạn khá bình tĩnh so với tưởng tượng của Cửu Lộ, nhưng kiểu bình tĩnh bên ngoài này, càng làm cô cảm thấy sợ hãi.

Hai người ngồi ở hai đầu bàn ăn, im lặng không lên tiếng.

Chu Khắc cũng không giúp được cô, dường như có việc gấp phải đi, tắm rửa sạch sẽ, vội vã ra khỏi nhà.

Lòng bàn tay Cửu Lộ đỏ mề mòi, hơi hé miệng: "Mẹ....."

Lại im lặng lần nữa.

Mấy giây sau, Giang Mạn mới mở miệng: "Tâm trí đã trở lại chưa?"

Cửu Lộ mím chặt môi.

"Bố con đã mất, mẹ hy vọng sau lần này, con có thể nhận ra thực tế."

Hai tay cô đan vào nhau, "Con nhận ra rồi."

"Cách kỳ thi đại học còn có bốn mươi mấy ngày, mẹ đồng ý với con, chỉ cần con nghiêm túc đến lúc trước khi ra khỏi phòng thi một giây, mẹ sẽ không ràng buộc con nữa, đó cũng là một lời giải thích với bố con."

"Mẹ, con biết sai rồi."

Bà lắc đầu, giọng rất nhạt: "Cách làm của con mẹ có thể hiểu được, đều hiểu rõ."

Cửu Lộ dần dần lo lắng, có một linh cảm xấu mà quen thuộc quanh quẩn trong lòng.

Không ai nói chuyện, không khí yên lặng đến mức chỉ còn tiếng hô hấp, Giang Mạn mặc một cái áo mỏng màu đen, ôm cánh tay, mi mắt hơi rù xuống.

"Suýt quên." Bà ngừng đầu: "Con đi bốn ngày, mẹ có gọi cho chủ nhiệm lớp các con xin nghỉ, định xin giúp cho cả Trì Kiến....."

Đầu Cửu Lộ như muốn vỡ ra, lo sợ nhìn Giang Mạn.

Giọng điệu Giang Mạn vẫn bình thản như cũ: "Chủ nhiệm lớp các con nói, lớp không có người này."

Bà trần thuật xong, không hỏi cô nguyên nhân nói dối bà, ngồi thêm một lát, đứng dậy nói, "Con đói bụng chưa? Mẹ đi hâm nóng lại cơm cho con."

Giang Mạn xoay người đi vào phòng bếp, cảm nhận rửa dưới vòi nước lạnh, đột nhiên, bị ôm chặt từ phía sau.

Bà cắn răng, mạnh mẽ kéo tay cô ra.

Cửu Lộ lại ôm chặt.

Giữa hàm răng Giang Mạn phát ra tiếng nghiến ken két, sự bình tĩnh cô tạo ra, nháy mắt mắt kiểm soát: "Con bỏ ra!"

"Con không bỏ." Cửu Lộ không nhúc nhích, tay trái nắm chặt lấy cổ tay phải.

Giang Mạn hất đi không được, móng tay sắc nhọn cào lên mu bàn tay Cửu Lộ, cuối cùng đập cái nắm xuống.

Mâm sứ chia năm xẻ bảy, nằm trong bồn rửa, dòng nước vẫn chảy, không ngừng rửa sạch những mảnh sứ vỡ.

Giang Mạn nổi điên hất văng dụng cụ đựng bát đĩa trên bồn rửa, tiếng rơi vỡ long trời lở đất vang lên.

Sau khi tất cả tiếng động dừng lại, Giang Mạn đứng im, bà vai run rẩy, tiếng nước nở yếu ớt khe khẽ vang lên.

Lý Cửu Lộ dán vào lưng bà, nhẹ giọng nói: "Mẹ, con sẽ không rời khỏi mẹ."

Phút chốc, nước mắt Giang Mạn rơi như vỡ đê, mặt mũi rũ vai xuống.

"Con chỉ ham chơi muốn thả lỏng mấy ngày, bây giờ đã trở về rồi, sao con có thể mặt kệ mẹ được."

Cô cọ cọ má vào bà, rú mắt nhìn đồng lộn xộn trên mặt đất, giọng nói nhẹ nhàng chậm chạp: "Mẹ bình tĩnh trước đã, không nên xúc động, cơ thể của mình là quan trọng nhất."

Bình tĩnh lại một lúc, cơ thể run bần bật của Giang Mạn mới ngừng lại, chậm rãi quay người, ôm cô vào trong ngực: "Con đừng chạy lung tung nữa có được không?"

"Được ạ."

"Con....." Bà cắn môi: "Con đừng giống..... đừng giống ông ấy."

"Được ạ." Cửu Lộ nhẹ nhàng vỗ lưng bà.

Lâu sau, rốt cục hai mẹ con cũng có thể bình tĩnh nói chuyện.

Cửu Lộ lẳng lặng ăn mì sợi, Giang Mạn chống cằm ngồi đối diện nhìn cô: "Có phải Trì Kiến có ý với con hay không?"

Cô cúi đầu, động tác dừng lại một lúc, rồi tiếp tục gấp mì sợi lên miệng.

Giang Mạn nói: "Vậy còn con?"

Một lát sau, cô chậm rãi lắc lắc đầu.

Giang Mạn: "Trước đây mẹ đã nhìn nhầm cậu ta, cảm thấy cậu ta rất đáng thương, các con lại là bạn học, nên mới săn sóc nhiều hơn một chút. Lần này mẹ cảm thấy rất lạ khi cậu ta đi tìm con, có ai vì một người bạn mà vượt đường xá xa xôi như vậy, hơn nữa còn vào giây phút đầu sôi lửa bỏng trước kỳ thi đại học. Tóm lại là mẹ sơ sót. Xem ra bây giờ, cậu ta cũng chỉ là một kẻ lười nhác ngoài xã hội, không có một chút văn hóa hay tương lai gì cả."

Đánh giá của Giang Mạn đối với Trì Kiến, nội tâm Cửu Lộ rất phản đối, nhưng nghĩ đến tình trạng của bà, mím môi, xét cho cùng vẫn phải nhịn xuống không dám phản bác.

Giang Mạn nói: "Mẹ muốn con đảm bảo, sau này phải cắt đứt quan hệ với cậu ta, không được phép qua lại nữa."

"Mẹ, bà ngoại anh ấy vẫn ở trong viện mà."

Viện dưỡng lão dù lớn, nhưng cũng chỉ trong một phạm vi nhất định, ngẩng đầu không thấy cúi đầu lại gặp, không cách nào tránh khỏi.

"Đây là hai chuyện khác nhau." Giang Mạn nói: "Gặp mặt cùng lắm chỉ được chào hỏi, không được nhiều hơn."

Mì sợi đã nguội ngắt, Cửu Lộ lấy đũa trộn lên.

"Con có nghe thấy hay không?"

"..... Con nghe thấy rồi."

Bây giờ Giang Mạn mới vừa lòng, vẻ mặt cũng dần ra, nhìn cô ăn xong, đi vào phòng bếp thu dọn bát đĩa.

Quan điểm của bà đối với Trì Kiến, bắt đầu từ đêm nay, bị xếp vào loại cận bã của xã hội, thêm việc che giấu lừa dối bà càng không thể tha thứ.

Đêm muộn, Chu Khắc mới quay về, Giang Mạn cùng ông về phòng nghỉ ngơi.

Cửu Lộ nhìn đồng hồ, đã gần 0 giờ đêm, cảm thấy giờ đã quá muộn, nhưng vẫn không nhịn được gọi điện thoại cho Trì Kiến.

"Anh ngủ chưa?"

"Chưa." Đầu bên kia rất yên tĩnh.

Cửu Lộ nắm ống nghe, tắt đèn, xung quanh không có ai, nhưng cô vẫn nói khẽ: "Vậy anh đang làm gì thế?"

"Chờ điện thoại của em, cảm thấy có thể em có chuyện muốn nói."

Cô mím môi cười: "Bây giờ có tiện nói chuyện không ạ?" Bốn phía quá yên tĩnh, Cửu Lộ bỗng nghe thấy tiếng gió, tự dưng hiểu ra điều gì đó: "Bây giờ anh đang ở đâu?"

"Công chính."

Tiếng nói trầm ấm của anh truyền đến, vẫn là giọng điệu bình thản như vậy.

Cửu Lộ rung động: "Vậy anh chờ em một chút, em xuống ngay đây."

Hết chương 34

Lời tác giả: Chu Khắc là bạn của bố Cửu Lộ, lần này chỉ đơn thuần đi đón cô mà thôi.

Đào Nham Lai không có bí mật gì đâu, ai từng đọc lời tâm sự của tôi chắc đều biết, là thành phố có trong quyền hạ.

Quyền hạ sắp đến rồi, thế giới thực sự dành cho người lớn.

Lời editor: Đạo này bạn quá, mà mấy chương gần đây đều rất dài T.T Tớ mới lướt qua vài chương tiếp, thực sự ghét Chu Khắc một thì phải ghét Giang Mạn 10 =.= Nguyên nhân chủ yếu mà đôi trẻ đang tình cảm lại tan vỡ chính là do bà ấy =.= Ôi tức chết mất =.=

Bạn đang đọc truyện *Thứ Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Lý Cửu Lộ mở cửa phòng ra, nghe ngóng một lát, xác định hai người tàng dưới đã ngủ, bấy giờ mới khoác áo khoác, khe khẽ đi ra ngoài.

Trì Kiến vẫn đứng ở chỗ cũ, dựa lên cột đèn đối diện, không hút thuốc, hai tay cắm trong túi quần, cúi đầu không biết đang nghĩ đến việc gì.

Cửa hàng tạp hóa bên cạnh đã đóng cửa, đường phố rất yên tĩnh cũng rất tối tăm, chỉ có ánh đèn cô kính trên đỉnh đầu anh chiếu xuống mặt đường. Cửu Lộ bước ra, bỗng nhiên cảm thấy bóng lưng trầm lặng của anh khiến người khác thật đau lòng.

Cô nắm chặt vạt áo trước, chạy bước nhỏ đến phía đối diện.

Hai người đứng đối mặt với nhau một lúc, nhìn nhau, không ai nói chuyện.

Rõ ràng mới xa nhau mấy giờ, lại giống như đã rất lâu không gặp mặt.

"Sao muộn như vậy rồi mà anh còn chưa đi?" Cô dịch thêm một bước sát bên cạnh anh: "Anh....."

"Nếu chuyện em định nói là trả lại tiền máy bay cho anh, vậy thì anh đi đây."

Cửu Lộ ngẩn người: "Tất nhiên không phải rồi." Cô buồn cười nhìn anh: "Tưởng bỏ, số tiền đó thuộc về em, dùng để mua đồ ăn vặt."

Trì Kiến thả lỏng cười, xoa rối tóc cô: "Em còn thích ăn đồ ăn vặt à?"

"Đương nhiên." Cửu Lộ bắt lấy tay anh, vuốt lại mái tóc bị rối: "À..... Mẹ em biết anh không phải là học sinh của cấp ba Dục Anh rồi."

Trì Kiến sớm đã đoán ra: "Ừ."

"Vậy nên....."

"Vậy nên không cho em tiếp tục qua lại với anh, yêu cầu phải giữ khoảng cách." Trì Kiến nói tiếp lời cô.

"Vâng."

"Vậy em nghĩ như thế nào?"

Cửu Lộ bất mãn: "Bây giờ anh còn muốn hỏi như vậy à?"

"Không hỏi." Trì Kiến cười cười: "Nếu em là đứa con vâng lời, bây giờ cũng sẽ không đứng ở đây."

Sao giọng điệu nghe đầy sự mỉa mai thế.

"Em đi đây." Cô cố ý nói.

Cửu Lộ làm bộ xoay người, chưa kịp đi, một tay Trì Kiến đã nò đến người cô. Anh dựa lưng lên lan can, cánh tay vòng qua hông cô, khóa chặt trước bụng cô.

"Không nhận được trêu em một chút thôi mà." Tiếng anh vang lên bên tai cô.

Lý Cửu Lộ hừ khẽ một tiếng.

Lòng ngực anh dán chặt lên lưng cô, Trì Kiến dịch hai chân lên phía trước, hơi nghiêng người, dồn trọng lượng cơ thể vào lan can, vì thế Cửu Lộ cũng theo quán tính nghiêng về phía sau, dồn trọng lượng lên người anh.

Cuối xuân đầu hạ, hơi thở ẩm áp phảng phất trong không khí.

Cảnh cây trong viện nhô ra, cô nhớ trước khi Khương Hoài Sinh đi nó mới hơi nhú lên, bây giờ cành đã phủ màu xanh biếc, giống như trong một đêm lá cây chột này mầm.

Cửu Lộ hít sâu một hơi: "Gió thật là dễ chịu."

Trì Kiến không biết đang nghĩ gì mà lại ngẩn người: "..... Cái gì dễ chịu cơ?"

"Gió ạ."

"À." Trì Kiến hậm hực.

Anh ung dung siết chặt cánh tay, đầu ngón tay cũng ngứa: "Sao em không hỏi bây giờ anh có cảm giác gì?"

Tình giác ngộ của Cửu Lộ không cao, không nhận ra ý xấu trong câu nói của anh, vì thế hỏi: "Anh có cảm giác gì?"

"Mềm mại....." Tiếng cuối anh nói rất nhỏ, cuối cùng cúi đầu, cả khuôn mặt vùi sâu vào hõm cổ cô.

Mặc dù như thế, anh cũng không dám làm bừa với cô, chỉ có cánh tay càng siết chặt hơn.

Cửu Lộ bị anh siết đến không thở nổi, cảm giác thấy ngực và bụng có chút thay đổi, gáy tê rần.

Cô thoát khỏi gọng kìm cứng cáp, quay người lại đánh anh.

Tri Kiến cười, khom lưng ôm đầu.

"Không dám để anh chạm vào à!" Anh nói.

Dù sao cũng là cô gái mười bảy mười tám tuổi, suy nghĩ trưởng thành, trong lòng có chút tò mò lại có chút xấu hổ.

Cửu Lộ nói một đằng làm một nẻo: "Không để ý đến anh nữa, em về ngủ đây."

"Được rồi, không đùa em nữa." Tri Kiến dừng cười, đổi sang giọng điệu nghiêm chỉnh: "Có chuyện này anh muốn nói với em."

Cô lờm anh một cái: "Tốt nhất là chuyện nghiêm túc."

Tri Kiến im lặng vài giây, suy nghĩ chốc lát rồi "Ừ" một tiếng, hỏi: "Khi nào em thi đại học?"

Cửu Lộ khó hiểu: "Đầu tháng sáu ạ."

"Còn một tháng rưỡi nữa thôi à?"

Một lát sau: "Anh muốn nói điều gì?" Cô nhìn anh.

Cơ thể Tri Kiến lười biếng dựa vào lan can, xoa xoa mũi: "Vài ngày trước kỳ thi, anh sẽ không đến tìm em, em chuyên tâm học hành, dù sao cũng liên quan đến bước ngoặt của cuộc đời, em phải nắm chắc thật tốt."

"Anh không cần vì mẹ em....."

"Không phải vì bất cứ người nào, đơn giản là vì em thôi."

Cửu Lộ bị anh làm cảm động, ánh mắt nhìn anh chăm chú.

Tri Kiến đút hai tay vào túi quần, vì cao hơn cô mà cúi thấp đầu xuống, "Được đi học vẫn hạnh phúc nhất."

"Bây giờ đã chậm rồi."

"Em cố gắng thi sẽ tốt thôi."

Cửu Lộ không mở miệng, ở vị trí bây giờ của cô mà nhìn, ba mươi mấy ngày đêm là một khoảng cách rất xa xôi, nếu đổi thành phút và giây, con số đấy lại càng lớn. Không biết bắt đầu từ khi nào, Tri Kiến đã trở thành cái tên đầu tiên cô nghĩ đến khi vừa ngủ dậy.

Cô cúi đầu, cọ chân lên mặt đất.

Tri Kiến nắm lấy cảm cô: "Nói không chừng anh đến thăm bà ngoại, có thể chạm mặt nhau đấy." Anh cọt nhả nói: "Đừng nhớ anh quá nhé."

Cửu Lộ học theo dáng vẻ thường ngày của anh, hừ lạnh một tiếng. Nói đến chỗ này, cô suy nghĩ một chút, hỏi ra thắc mắc của mình bấy lâu: "Anh..... Sau này anh vẫn định làm thợ xăm ạ?"

"Sao thế, chê anh nghèo à?"

"Anh đừng nhảy cảm như vậy được không." Cửu Lộ ăn ngay nói thật: "Em chỉ đơn thuần không thích anh làm nghề này thôi."

Tri Kiến nhướn mày: "Cho anh lí do xem nào."

"Mỗi ngày anh đều phải tiếp xúc với bút với mực, không thấy phiền hả?"

"Không thấy."

Cửu Lộ: "....."

Tri Kiến cười, không đùa cô nữa: "Chị hai à, chúng mình có thể đừng nói quanh co lòng vòng được không?"

Phong cách nói chuyện của cô vẫn không thay đổi, dòi mắt sang chỗ khác: "Anh làm việc này vui vẻ lắm nhì, nhiều cô gái đến tìm anh như vậy, một ngày qua đi thật nhẹ nhàng."

Rất nhiều lần Cửu Lộ bắt gặp anh đang xăm cho con gái, vị trí xăm đều khá nhạy cảm, trước kia còn chưa xác lập quan hệ, nhưng bây giờ, cô không còn cách nào đứng ở lập trường bên ngoài để đánh giá anh với các cô ấy.

Tri Kiến không hỏi nhiều, xoa mũi che đi nụ cười bên miệng.

"Đồng chí Lý Cửu Lộ, phiền em đừng nghi ngờ đạo đức nghề nghiệp của anh có được không?" Anh dừng lại một chút: "Đổi sang cách nói khác. Trước đây nữ thần trong lòng anh là Yoshizawa (1), ban đêm yên tĩnh, thường xuyên mượn cô ấy để thỏa mãn nhu cầu. Nhưng từ khi quen biết em, em đã thay thế vị trí của cô ấy trong lòng anh. Trừ việc này ra, anh không chứa chấp được bất kì người con gái nào khác." Anh dừng lại, bỗng nhiên nghiêm túc hỏi: "Em nghe có hiểu hay không?"

"Là....." Hai tay anh nắm chặt vào nhau, xoa mạnh mấy cái, thử giải thích cho cô hiểu: "Là một người Nhật Bản..... Yoshizawa?"

Anh nói với giọng khó xử như vậy, nhắm mắt cũng có thể đoán được.

Cửu Lộ cắn chặt môi dưới, má phồng hồng, giương mắt lườm anh, nếp uốn trên mí mắt càng sâu.

Mây mù lượn lơ trên đỉnh đầu, một thoáng mờ mịt.

Dưới ánh đèn mờ ảo, gió thổi nhẹ tóc bay phất phơ trên mặt cô, hai mắt cô long lanh tỏa sáng. Đẹp đến mức làm người khác không thờ được.

Tri Kiến ngừng cười, bước lên một bước ôm cô vào lòng.

"Yên tâm đi Lộ Lộ, anh không biết chân đạp hai thuyền, với em thì càng không." Anh nhẹ nhàng thở dài, dỗ dành cô: "Hay là sau này anh đi đánh cá nhé."

Cửu Lộ nhướn mày: "Đến Nam Linh à? Cũng không tệ nhì."

"Mình mua lại nhà của ông Khương, sửa sang một chút."

"Mua một con thuyền, mỗi ngày ra biển, đi sớm về muộn."

Anh nói: "Trong sân sẽ trồng rau củ, nuôi gà nuôi vịt, nuôi thêm mấy con chó và mèo nữa."

"Hay là nuôi thêm Alpaca (2) đi."

Tri Kiến hừ một tiếng: "Alpaca?"

"Vâng."

"Mới mẻ đấy."

Cô lại nghĩ nghĩ: "Ngày thường anh đánh cá còn em bán cá."

"Bán không hết còn lại để em ăn nhé?"

Cô cười ra tiếng: "Sao mà em ăn hết được....."

Hai người trẻ tuổi ôm nhau dưới đèn đường, chốc chốc lại dán mặt vào nhau, chốc chốc lại hôn môi, mơ một giấc mộng đẹp mà không biết có thể thực hiện được hay không.

Một tuần sau, gia đình Khương Hoài Sinh cũng từ Nam Châu trở về.

Con trai và con dâu cuối cùng cũng khuyên được ông cụ, ông cụ quyết định về nhà sống với họ.

Trước khi đi, Khương Hoài Sinh đến tìm riêng Lý Cửu Lộ, ngoại trừ bày tỏ lòng cảm ơn, còn rất hy vọng có thể trở thành bạn của cô, mời cô nếu có thời gian thì đến nhà làm khách.

Trong lòng Cửu Lộ thật sự rất vui vẻ, hớn hở đồng ý.

Sau đó, tháng ngày căng thẳng vội vã trôi qua.

Tri Kiến nói không đến tìm cô, thật sự không cố tình xuất hiện trước mặt cô nữa, thậm chí điện thoại cũng không gọi một cuộc.

Cửu Lộ không suy nghĩ nhiều, dồn hết sức lực vào việc học. Nhưng cô biết rõ, mặc dù đã nỗ lực, cũng không thể thay đổi được thành tích kém cỏi của mình. Nền tảng chưa vững, đến lúc này nếu thành tích có thể tiến bộ vượt bậc, vậy đã là kỳ tích rồi.

Cô ngồi trên ghế, cầm cuốn sách giáo khoa như sách cổ, ánh mắt dừng trên bóng lưng Mã Tiểu Dã, đấu tranh thật lâu, mới nhìn về phía Lương Húc.

Do tính cách, các mối quan hệ ở lớp của Cửu Lộ không quá tốt, giờ phút quan trọng này, có thể dành thời gian hướng dẫn cho cô, cũng chỉ có Lương Húc.

Cô mặt dày cầm sách giáo khoa đến, ánh mắt Lương Húc sáng ngời.

Vì học kỳ 1 cô và Mã Tiểu Dã âm ỉ một trận, Lương Húc đối xử với cô không còn ngốc nghếch như trước đây, nhưng ánh mắt nhìn cô lại luôn có điều muốn nói lại thôi.

Cô tự trách mình trong lòng, cảm thấy mình rất xấu, cần người phía trước, liền vứt bỏ người phía sau. Cô bắt chấp việc bị cậu châm chọc mà khiêm tốn xin chỉ bảo.

Thái độ Lương Húc lại tốt một cách bất ngờ, im lặng không nói gì tìm cho cô vài đề thi mẫu.

"Thành tích của cậu, ngữ văn rất ổn, tớ từng đọc văn cậu viết, viết khá tốt, nên đến lúc đó cứ phát huy bình thường, tranh thủ dựa vào nó mà lấy thêm ít điểm. Tiếng Anh chỉ cần cố gắng, mỗi lần thi tháng cơ bản cậu đều đạt điểm tối đa, cậu cứ làm hết mấy bộ đề thi này đi, không hiểu đến hỏi tớ." Cậu phân loại đề thi giúp cô: "Sau đó đến toán và lý tổng hợp, chúng có rất nhiều tính chất, nền tảng của cậu lại quá kém, nước đến chân mới nhảy, nên tạm thời đành phải học thuộc lòng công thức, làm mấy dạng bài quen thuộc. Cậu phải nhớ kỹ, đến lúc thi dù đề bài có phức tạp đến đâu, nhưng chỉ cần cảm thấy quen, thì phải áp dụng công thức đã học vào, thử viết vài bước, không chừng viết đúng lại có thể thêm điểm."

Ánh mắt Cửu Lộ dừng trên tập đề thi, bỗng nhiên thấy hơi hận khi đến tìm cậu.

"Cậu có nghe không đấy?"

"..... Tớ nghe mà."

"Thế này đi, cậu đưa hết sách giáo khoa cho tớ, tớ sẽ viết những công thức quan trọng ra, sáng mai đưa cho cậu."

"Vậy thì phiền cậu lắm, tớ làm bài thi là được rồi." Cô đứng dậy.

"Không phiền đâu." Lương Húc lộ ra nụ cười đã lâu không thấy, ngây ngô, thật thà nói: "Chuyện nhỏ ấy mà."

Cô mím môi, gật đầu, đi về chỗ ngồi.

"Này ——"

"Sao thế?"

Lương Húc do dự một lát: "Cậu..... định thi vào đại học nào?"

Cửu Lộ cười cười: "Vậy phải xem đại học nào tình nguyện tuyển tớ vào."

"Thế cậu định học ở thành phố nào?"

Cô trầm mặc hai giây: "Gần nhà thôi."

Trước đây cô muốn càng xa nhà càng tốt, nhưng bây giờ, ít nhất sẽ không đi xa trong mấy năm tới.

Từng ngày từng ngày trôi qua, kì thi sắp đến gần.

Trong lúc này cô có gặp Tri Kiến một lần, vào cuối tháng năm.

Cô tan học về nhà, còn Tri Kiến từ trong viện đi ra, khoảng cách giữa hai người không tính là xa, nhưng không nói chuyện, vì Giang Mạn đang đứng bên trong.

Ánh mắt hai người dính chặt lấy nhau, không xa không dời.

Cô cúi đầu đi vào sân, mượn việc quay lại đóng cửa để nhìn anh thêm lần nữa.

Tri Kiến đang ngồi trên mô-tô của anh, bên dưới mặc một cái quần jean mỏng, mài rách khắp nơi, đùi phải và đầu gối đều lộ ra ngoài. Thân trên mặc một chiếc áo phông trắng kết hợp với áo khoác mỏng.

Có gì đó lóe qua mắt cô, trên tai phải của anh thấp thoáng ánh sáng rực rỡ. Hóa ra là anh bấm khuyên tai.

Xem ra mới mấy ngày không gặp, khí chất nam tính của anh càng không ngừng phát tán ra ngoài. Cừu Lộ tức giận lườm anh.

"Lộ Lộ, con làm gì đấy?" Giang Mạn đứng đằng sau gọi.

Cô quay đầu lại: "À, không có gì đâu ạ."

Cừu Lộ chậm rãi khép cửa lại, qua khe cửa nhìn anh thêm lần cuối, trong khoảnh khắc cánh cửa đóng kín, cô nhìn thấy khóe miệng anh nở một nụ cười, lưu manh, xấu xa.

Khóe miệng anh hơi nhếch lên, răng môi kề nhau, mắt trái không nhúc nhích, mắt phải liếc nhanh về phía cô.

Cửa đã đóng chặt rất lâu, nhưng trái tim cô vẫn đập thành thịch, không thể kiểm soát.

Bất kể học như thế nào, hai ngày thi đại học kia vẫn đúng hẹn mà đến, cô không có cảm giác gì, nhưng Giang Mạn lại căng thẳng hơn cả cô.

Ăn xong bữa sáng, bà cẩn thận kiểm tra lại những vật dụng cần thiết cho kỳ thi, gọi Chu Khắc đưa cô đi.

Cừu Lộ từ chối vài lần, nhưng không có tác dụng, cuối cùng đành phải lên xe Chu Khắc đến địa điểm thi.

Chu Khắc nhìn cô qua kính chiếu hậu: "Con phải thả lỏng tinh thần, làm xong nhớ kiểm tra lại vài lần, xem còn bài nào chưa làm không."

Cừu Lộ: "Con biết rồi."

"Thi xong chú sẽ đến đón con."

"Con thật sự không cần đâu, chú Chu." Cô nói: "Con có thể tự về được mà."

Cô nhận ra, bây giờ cô có thể ung dung đối diện với ánh mắt của ông.

Cừu Lộ cười với ông một chút, chuyển tầm mắt ra ngoài cửa sổ, hôm nay là ngày đặt biệt, ánh mặt trời đẹp vô cùng. Tương lai sau này cũng không quá tệ.

Chu Khắc cũng cười cười, không cưỡng ép.

Hơn một nghìn thí sinh, cũng chỉ có những thí sinh như cô mới không nắm được không khí nghiêm túc và căng thẳng của kì thi đại học.

Suốt hai ngày "Chiến đấu", cô làm theo lời Lương Húc, bài thi cũng trả lời được tương đối. Từ trường thi đi ra, cô cũng không nôn nóng như những người khác, không so kết quả với bạn học, cũng không sốt ruột xem đáp án. Ngay khi cả khóa đều thi xong, nhìn những bạn học hoặc ôm hoặc nhảy nhót hoặc rơi nước mắt trước cổng trường, cô không có chút cảm giác buồn bã mất mát nào, chỉ có cảm giác như chút được gánh nặng.

Giờ phút này tâm tư của cô không còn trong trường học, mà đã sớm bay đến chỗ Tri Kiến.

Trong tiếng hoan hô rộn ràng, có người gọi cô.

Cừu Lộ dừng lại, đứng lại chờ cậu.

Lương Húc chưa kịp tháo kính xuống, lấy giấy nháp trong túi quần ra hỏi: "Cậu thi thế nào rồi?"

Cừu Lộ nhún vai: "Tớ còn chưa so kết quả."

"Đề tớ kiểm tra giúp cậu nhé?"

Hai người sóng vai đi ra ngoài, Cừu Lộ nói: "Thôi, tớ tự xem cũng được. Cậu thi tốt không?"

"Đề thi đơn giản hơn so với những đề tớ làm trước đây."

"Vậy là rất tốt đúng không?"

"Cũng tạm được." Lương Húc xoa hai tay vào nhau, im lặng vài giây: "Vậy là tốt nghiệp rồi, không biết sau này chúng ta có cơ hội gặp lại hay không."

Cừu Lộ sững sốt, lâu sau mới nói: "Ngày ghi nguyện vọng còn phải đến trường mà."

"Cũng đúng." Cậu ngây ngô cười hai tiếng: "Vậy..... Nghĩ hè cậu có dự định gì không?"

Cừu Lộ lắc đầu.

Cậu gãi gãi đầu, thử hỏi: "Đợi đến khi có thời gian, tớ có thể rủ cậu ra ngoài chơi được không?"

Hết chương 35

(1): Yoshizawa Akiho sinh ngày 3 tháng 3 năm 1984 tại Tokyo, Nhật Bản, là một nữ diễn viên AV, nghệ sĩ, người mẫu ảnh, ca sĩ, trước đây còn là một thành viên của nhóm nhạc thần tượng nữ Ebisu Muscat. (Nguồn Wikipedia)

(2): **Lạc đà Alpaca** hay còn gọi là **Lạc đà cừu** (*Vicugna pacos*) là một loài động vật được thuần hóa thuộc họ Lạc đà Nam Mỹ. Alpaca có vẻ bề ngoài gần giống một con llama nhỏ. Có hai giống loài alpaca: alpaca Suri và alpaca Huacaya. Alpaca sống theo đàn, chúng kiếm ăn ở dãy núi cao Andes, phía nam Peru, Ecuador và ở phía bắc Chile ở độ cao từ 3.500m đến 5.000m. (Nguồn Wikipedia)

Lời editor: Trì Kiến bao ngẫu ~ ôi con tìm thiếu nữ của tớ ~

Bạn đang đọc truyện *Thứ Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Lý Cừu Lộ định từ chối theo bản năng, nhưng nghĩ đến mấy ngày nay cậu đã giúp đỡ rất nhiều, lại nuốt lời nói đó vào.

"Được."

Lương Húc vốn đang nín thở nháy mắt thả lỏng, khoe miệng loan rộng đến mang tai: "Thật à?" Cậu vỗ tay một cái: "Vậy thì tốt quá."

Diện mạo của cậu khá ưa nhìn, lại có làn da đen trời sinh, nên khi cười tươi lộ ra hàm răng trắng bóc.

Thật ra nếu cậu không cả lơ phát phờ như trước đây, có thể giao lưu rất bình thường, ở cạnh cũng bình thường, Cừu Lộ còn cảm thấy khá thoải mái. Tính thần Lương Húc rất phấn chấn, không thích đùa bỡn, người cũng rất lạc quan, điểm này không giống với Mã Tiểu Dã.

Cừu Lộ cười cười: "Vậy hẹn gặp lại."

"Chúng ta cùng đường, cùng nhau đi nhé."

"Tớ không về nhà bây giờ." Cô vẫy vẫy tay.

Lý Cừu Lộ bước nhanh hơn, giành ra chút thời gian, đi một chuyến đến "Văn nhân thiên hạ."

Trì Kiến thành thật chờ đợi, nếu không phải cuối tháng năm từng nhìn thấy nhau từ đằng xa, thì thật sự là bất âm vô tín. Cừu Lộ có chút khó chịu.

Thời tiết càng ngày càng ẩm áp, cửa tiệm sớm đã cất mình đi, đổi thành tranh thêu màu quân đội xanh biếc.

Trong phòng vẫn bật nhạc như trước, nhưng không thấy người đi lại.

Cô đẩy cửa ra, mới nhìn thì thấy Bàn Tử đang nằm trên ghế sofa, hai chân gác lên bàn bát tiên.

Cậu thấy Cừu Lộ, dường như rất ngạc nhiên, sau đó hấp tấp vội vàng đứng lên, tạp chí trên đùi rơi xuống mặt đất.

"Anh Kiến, chị dâu đến!"

Không ai đáp lại.

Bàn Tử lại gọi lớn: "Chị dâu đến, anh Kiến ơi!"

Lúc này trong phòng mới truyền đến tiếng trả lời biếng nhác.

Bàn Tử quay sang Lý Cừu Lộ, mặt tươi cười: "Chị dâu, chị thi xong rồi à?"

"Tôi thi xong rồi."

"Chị thi có tốt không?"

"Cũng tạm. Trì Kiến đang làm việc à?"

"Vâng." Bàn Từ gạt đầu, lại lắc đầu: "À không phải, đang nghỉ ngơi ạ."

Cửu Lộ nói: "Vậy tôi vào nhìn một chút."

"Chị đừng đi, anh Kiến sắp ra rồi." Bàn Từ tiến lên ngăn cản.

Cô nhủ mày, cậu càng ngăn cản thì cô càng cảm thấy có gì đó kì lạ. Cửu Lộ vòng qua người cậu, muốn đẩy cửa ra.

Trùng hợp đúng lúc này cửa lại được mở ra từ bên trong, Trì Kiến đi ra.

Cô lùi ra sau vài bước, nghiêm mặt cẩn thận quan sát anh. Tay anh đặt trên lưng quần, trong lúc vô tình lại đặt lên chính giữa khóa thắt lưng. Nhìn lên trên, tuy đã vào hè, nhưng thời tiết chưa nóng đến mức mồ hôi đầy mặt như vậy.

Sắc mặt Trì Kiến ứng đỏ, mặc một cái áo phong ôm sát người, hất cằm lên: "Em thi xong rồi à?"

Cô không trả lời, ánh mắt theo khe hở đằng sau anh nhìn vào trong, bên trong không có một bóng người.

Trì Kiến vuốt mặt cô: "Thi đến ngốc luôn rồi à?"

Cửu Lộ hỏi: "Anh làm gì bên trong thế?"

Trì Kiến rũ rũ mái tóc, tránh né ánh mắt của cô: "Anh vừa mới xong việc, định ngủ một giấc."

Cô không tin.

Bàn Từ chạy đến nói đệm vào: "Đừng vậy, hết bận rồi, cần thả lỏng một chút." Ánh mắt cậu có thâm ý khác.

Trì Kiến: "Cút."

Cửu Lộ biết rõ cậu nói gì, quan sát lại dáng vẻ của Trì Kiến, trong lòng xấu hổ, cuối cùng cũng hiểu ra, mặt không nhận được đỏ bừng như thiêu đốt.

"Đi thôi, lên tầng ngồi với anh một lát." Anh kéo cô đi.

Cửu Lộ tránh đi, thấy Bàn Từ biết điều mà trốn ra cửa, bấy giờ mới thấp giọng nói: "Ban ngày ban mặt, anh đúng là không biết xấu hổ."

Trì Kiến chớp chớp mắt, vẻ mặt vô tội: "Anh làm sao cơ?"

"Em..... em phải về đây, mẹ em còn đang chờ." Cô chạy ra bên ngoài.

"Này ——"

Lý Cửu Lộ không thèm quay đầu lại.

Trì Kiến cũng ra cửa: "10 giờ tối, anh chờ em ngoài viện." Anh đuổi theo bóng dáng cô, kéo dài giọng nói: "Em có nghe thấy không!"

"..... Em biết rồi."

Trong nháy mắt, người đã rẽ vào chỗ ngoặt.

Lý Cửu Lộ về muộn hơn nửa giờ so với dự tính.

Giang Mạn lại truy hỏi.

Cô nói: "Con bị bạn giữ lại so kết quả."

Từ khi từ thành phố Nam Châu trở về, Giang Mạn quản lý cô càng thêm nghiêm khắc, kiểu kiểm soát gò bó này, có khi làm cô áp lực đến không thở được.

Giang Mạn làm cho cô một bữa thức ăn: "Thế nào? Con ước lượng được khoảng bao nhiêu điểm?"

"Con còn chưa xem đáp án."

"Vậy thì xem đi, con còn chờ cái gì?"

Hôm nay Chu Khắc cũng cố ý về sớm, ngồi xuống cạnh Giang Mạn, vỗ vỗ vai bà: "Em đừng vội, để con bé uống nước xong rồi nói."

Giang Mạn gạt đầu, nhân lúc này, chạy về phòng lấy giấy đáp án tuyển sinh, đặt lên bàn, dù bận nhưng vẫn ung dung chờ cô.

Cửu Lộ yên lặng thở dài trong lòng, mở đáp án ra, đối chiếu từng câu từng câu một.

Mười lăm phút sau.

"Thế nào?" Giang Mạn nghiêng người về phía trước.

"370."

"Bao nhiêu?"

"Khoảng 370 điểm ạ."

Ánh mắt Giang Mạn đại ra, dựa lại vào ghế, lẩm bẩm nói: "Còn chưa đến 400....."

Ngược lại Chu Khắc lại gật đầu: "Cũng không tệ lắm." Trong ông có vẻ nhẹ nhõm, mở giấy đáp án tuyển sinh trên bàn ra: "Nếu không có gì thay đổi, so với thành tích bình thường của con, cao hơn ít nhất 40 điểm."

Cửu Lộ khẽ nhếch miệng, cúi đầu, không dám nói lời nào.

"Được rồi." Ông xoa xoa tay, ngón tay lướt trên điện thoại: "Để chú xem có trường nào phù hợp với con hay không."

Giang Mạn thở dài, nhìn ông, ngồi im trên ghế không hề rảnh.

Ông đẩy mắt kính: "Nguyên vọng một của con là gì, đã có kế hoạch gì chưa?"

Cô lắc đầu.

"Con muốn học ở đâu?"

Cửu Lộ nghĩ một lát: "Thành phố Tề Vân ạ."

Tề Vân là thành phố lớn, giao thông nhanh và tiện, ngồi tàu đến trấn Tiểu Tuyên chỉ mất hai giờ, mỗi ngày cũng có rất nhiều chuyến xe khách.

Chu Khắc gật đầu: "Đại học Tề Vân và Cao đẳng sư phạm Tề Vân năm vừa rồi lấy điểm chỉ dao động từ ba trăm rưỡi đến bốn trăm, có thể chọn làm nguyên vọng một, nếu lần này con phát huy tốt hơn bình thường, nói không chừng có thể trúng tuyển, sau đó....." Ông trước sau vẫn bình tĩnh: "Thành phố Tề Vân cũng có mấy trường dạy nghề, thành tích cơ bản của con khá ổn, chủ yếu là chọn chuyên ngành thôi."

"Học trường dạy nghề không bằng học lại." Giang Mạn đột nhiên nói chen vào.

Lý Cửu Lộ không ngẩng đầu lên, ngồi im, môi mím chặt thẳng tắp như sợi chỉ.

Chu Khắc nhìn về phía Giang Mạn: "Đối với Lộ Lộ mà nói, học lại một năm chưa chắc là chuyện tốt."

"Dựa vào đâu mà anh nói như vậy?"

Ông khách quan nói: "Con bé vốn đã đi học muộn hơn so với người khác, hơn nữa nếu học lại, sẽ tốt nghiệp muộn hai năm so với các bạn cùng trang lứa, như vậy rất lãng phí thời gian. Huống chi chúng ta đều rõ ràng, tâm trí con bé không đặt vào việc học, nếu sang năm thi không bằng năm nay thì sao? Thời đại bây giờ không còn giống xưa, không phải chỉ có học đại học mới kiếm được việc làm."

"Em chỉ biết là, bằng cấp của đại học chính quy với bằng cấp của trường dạy nghề đặt trước mặt em, em sẽ chọn đại học chính quy."

"Em đừng cực đoan như vậy....."

"Em cực đoan ở chỗ nào?"

"Vừa mới vào xã hội....."

Cửu Lộ nhắm mắt lại, bị hai người tranh cãi đến đau đầu, lén kéo đồng hồ ra nhìn, yên lặng đếm từng phút một.

Tối nay trôi qua thật khó khăn, cuối cùng cũng đến đêm khuya yên tĩnh, cô vào phòng tắm rửa một lát, rồi ra sấy khô tóc, thay một bộ quần áo sạch sẽ.

Vừa đến 10 giờ, cô ngồi một lát, chờ đến khi tầng dưới không còn tiếng động gì, bấy giờ mới chuồn ra khỏi phòng như đi ăn trộm.

Trì Kiến đã sớm chờ đến mất kiên nhẫn, khi cô đi ra ngoài, anh đang ngồi trên mô-tô ăn kem.

"Anh chờ em có lâu không?" Trong mắt Cửu lộ lên tia sáng, trải qua một tháng như tra tấn, vội vã hướng tới tự do, dường như bây giờ mới được buông thả.

Trì Kiến nhìn cô, vẫn ăn kem, vẻ mặt nghiêm túc, chẳng có tí gì vui vẻ.

"Em phải đợi họ ngủ mới dám chạy ra ngoài đây." Cô nhỏ giọng nói.

Trì Kiến gờ cánh tay lên, miệng nhai kem rộp rộp.

Cô tiến lên một bước, thử đi kéo tay anh: "Này ——"

Tay Cừ Lộ vừa mới vươn được một nửa, Trì Kiến bỗng nhiên cử động, bàn tay đặt lên gáy cô kéo người lại gần.

Hôn một cái, Cừ Lộ cảm thấy trong miệng có gì đó lạnh lạnh cứng cứng.

Sức lực của anh rất mạnh, Cừ Lộ đánh nhẹ lên bả vai anh.

Trì Kiến buông ra, vẻ mặt ban đầu không duy trì nổi ba giây, nhếch môi trêu chọc: "Lạnh không?"

"..... Lạnh ạ."

Miếng kem trong miệng anh đã tan hết, liếm liếm môi: "Ngọt không?"

"Ngọt ạ."

"Vậy thêm một lần nữa nhé." Anh vừa nói vừa cúi đầu.

Cừ Lộ "Hừ" một tiếng, nghiêng người tránh đi.

Giờ vẫn chưa khuya lắm, hè đến rồi, trên đường thỉnh thoảng có người đi ngang qua.

Cửa hàng tạp hoá phía đối diện còn chưa đóng cửa, ông chủ đi đi lại lại bên trong.

"Anh đừng nghịch nữa."

Trì Kiến nhìn cô, cắn mấy miếng hết que kem: "Em muốn ra ngoài chơi một lát không?"

"Đi đâu ạ?"

"Em nói đi."

Cừ Lộ nghĩ nghĩ: "Vậy anh đưa em đi hóng gió đi." Cô nhớ lại đêm mưa năm ngoái, lần đầu tiên ngồi xe anh, xe phóng với tốc độ làm người ta phải điên cuồng hét lên.

"Được, tất cả đều nghe theo em."

Trì Kiến chờ cô chạy thẳng hướng Bắc, đến con sông bị ô nhiễm, lại phi như bay về trấn.

Bên ngoài trấn nhỏ nhà cửa thưa thớt, địa thế khá trống trải, bình thường trên đường cái, trừ ánh đèn tờ mờ, đến nửa người đi đường cũng không có.

Dẫn mạnh chân ga, bên tai chỉ còn tiếng gió.

Người con trai ngồi phía trước đầu tóc dựng đứng, anh hát đầu, những sợi tóc theo gió bay về phía sau.

"Đã đủ kích thích hay chưa?" Anh nghiêng đầu hét lớn.

"Chưa đủ!"

Trì Kiến tăng tốc.

Gió càng lớn, nhanh chóng ném tất cả cảnh vật lại phía sau hai người.

"Bây giờ thì sao?"

"Vẫn chưa đủ!"

Tiếp tục tăng tốc.

Cừ Lộ lớn tiếng nói: "Có thể nhanh hơn nữa được không!"

Không thể nhanh hơn nữa, đã không có mũ bảo hiểm, Trì Kiến muốn đảm bảo an toàn cho hai người.

"Con gái thật mẹ nó không biết đủ." Môi anh mấp máy, thầm mắng một câu: "Không tin hôm nay ông đây không trị được em!"

Anh bỗng nhiên giảm tốc, dừng mô-tô ven đường, chống chân xuống đất: "Em xuống dưới đi."

Cửu Lộ khó hiểu, bị Trì Kiến kéo đến đứng trước mặt anh.

Sau khi gió ngừng thổi, bây giờ mới lộ ra tiếng hít thở dồn dập.

Trì Kiến ngồi cúi người, đánh giá cô từ trên xuống dưới: "Thời gian dài như vậy chắc là kim nén đến hông rồi nhỉ? Muốn tìm sự kích thích à?"

Không đợi cô mở miệng, anh giơ tay lên, nhẹ nhàng tháo dây buộc tóc của cô xuống, vờn một tay ra, tự nhiên lưu loát hất tóc cô ra sau.

Tóc đen như thác nước, trong bóng đêm như khoác thêm lớp trắng sáng, vẽ thành một đường cong trong không gian.

Cửu Lộ không ngăn cản, tim đập nhanh dần.

"Bên trong em có mặc áo không?" Anh xuống mô-tô, đứng trước người cô.

Lý Cửu Lộ theo bản năng lùi về phía sau một bước, giương mắt nhìn anh, nhưng khi anh duỗi tay cởi cúc áo của cô, lại không lùi bước.

Bên ngoài cô mặc áo sơ mi kẻ caro màu xanh rộng thùng thình, Trì Kiến rũ mắt, cời từng cái từng cái cúc áo, trong nháy mắt, thay cô cởi áo ra. Bên trong cô mặc một cái áo quây màu trắng.

Đập vào mắt là làn da trắng mịn như tuyết, bộ ngực no đủ, cần cổ thon dài.

Trì Kiến huyết sáo, cố gắng ra vẻ tự nhiên, cầm lấy hai ống tay áo, hơi cúi người, buộc vào hông giúp cô.

"Xin mời, Lý tiểu thư." Anh nghiêng đầu, dịu dàng nói.

Bây giờ cô ngồi phía trước, tiếp tục lên đường, chưa cho cô thời gian chuẩn bị, anh đã trực tiếp tăng hết tốc độ nhưng nằm trong phạm vi kiểm soát.

Trong khoảnh khắc lao đi, tóc Cửu Lộ bay tán loạn, mỗi một tấc da thịt lộ ra đều có thể cảm nhận được gió quét mạnh vào người. Cơ bắp cô căng lên, dường như có một dòng điện chạy trong cơ thể, không biết nguy hiểm phía trước, như thể cái chết sẽ đến vào giây tiếp theo, có cảm giác muốn bản thân nhanh chóng nổ tung.

Trì Kiến đề thấp cơ thể: "Sáng khoái không em?"

Cô gật đầu, há miệng hít thở.

"Vậy thì em hét lên đi!"

"Hét gì ạ?"

Trì Kiến làm mẫu cho cô, ngửa cổ hét to: "Cô vợ nhỏ của anh cuối cùng cũng tốt nghiệp rồi ——"

Kiểu xưng hô này làm Lý Cửu Lộ nổi da gà.

Trì Kiến giơ tay trái lên, ngón trỏ cầm thẳng lên trời: "Cô ấy tự do rồi ——"

Ánh mắt Lý Cửu Lộ sáng ngời, hai tay che mặt.

Anh không dám quá suồng sã, lập tức thả tay xuống: "A —— tự do rồi ——"

"A ——"

Bị Trì Kiến lôi kéo, cô cũng nhịn không được.

"A ——" Hai tay Cửu Lộ bắc thành cái loa: "A ——"

"A, a ——"

Một tiếng so với một tiếng càng thêm kiệt lực, cô điên cuồng nghĩ, tốt nhất là làm mất hết hơi sức trong cơ thể mới được.

Đây mới là điều cô muốn, không cần áp lực, không phải nguy trang, muốn như thế nào thì sẽ như thế đấy.

Không ai hiểu cô, không ai sống cùng thế giới với cô, chỉ có duy nhất Trì Kiến.

Cô vẫn luôn cảm thấy, cô với Trì Kiến cùng một loại người, họ ở bên nhau cùng đi lang bạt mới phù hợp.

Trì Kiến đi vòng quanh trấn Tiểu Tuyền mấy vòng, cuối cùng dừng lại ở bờ sông bị ô nhiễm phía Bắc của trấn.

Anh dùng hai chân làm giá đỡ, đỡ lấy trọng lượng của cả hai người.

Ánh trăng chiếu lên mặt sông, bóng cây nghiêng ngả, nếu không có mùi hôi, chỗ này sẽ rất thơ mộng.

Điên cuồng qua đi, giọng nói khàn khàn, sức lực cũng không còn, hai người nhìn chăm chăm mặt sông, không ai nói chuyện.

Lý Cửu Lộ lơ đãng vén tóc lên, vuốt mái tóc dài sang một bên vai. Trì Kiến rũ mắt, nhìn thấy con cá voi trên xương bướm của cô.

Màu sắc của cá voi càng ngày càng đẹp, dường như đang phát triển trên người cô. Làn da cô tựa như đại dương sâu thẳm, đuôi lớn của nó giương cao, không quan tâm đến bất cứ điều gì, chỉ tự do bơi lội, vừa hào hùng vừa oai phong.

Trì Kiến cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên hình xăm, hôn xong, chợt nhớ ra ý định ban đầu của cô khi xăm chữ này, tức giận, lại cắn xuống bả vai cô một cái không nặng không nhẹ.

"Ồi ——" Cửu Lộ rụt vai lại.

"Em biết đây là chữ " Kiến " từ khi nào?"

Cô không đáp, hỏi lại: "Rốt cuộc anh cũng thừa nhận tâm cơ của mình rồi à?"

Trì Kiến hừ hừ hai tiếng, tay leo lên eo cô, chuẩn bị tăng lực tay cù cô: "Nói, khi nào?"

"Đừng nghịch đừng nghịch, em ngứa!" Cô vịn vẹo cơ thể.

Cô trốn vào ngực anh, anh rũ mắt xuống, có thể nhìn thấy đồi núi mỹ lệ cùng khe rãnh sâu thẳm nằm giữa hai ngọn núi ấy, cô càng cựa quậy, nó càng tỉnh nghịch. Trì Kiến cảm nhận được cơ thể mình có sự thay đổi, nhẹ nhàng háng giọng, ánh mắt vội vã dời đi, lướt qua xương quai xanh và cổ, tầm mắt anh dừng trên vành tai nhỏ nhắn nõn nà của cô.

Lần này không do dự, Trì Kiến cúi đầu ngậm lấy.

Tất cả âm thanh của Cửu Lộ đều bị ngăn lại trong cổ họng, cơ thể như bị điện giật, từng cơn ớn lạnh ập đến.

Cô không nhận được cảm xúc, mặt hơi nhú.

Một lúc sau, Trì Kiến nhả ra, lại kề sát lỗ tai cô nhẹ nhàng thổi vào.

Cửu Lộ rụt vai tránh đi, bỗng nhiên quay người lại ôm lấy mặt anh, ngẩng đầu hôn anh.

Đêm nay, khi Trì Kiến đưa Lý Cửu Lộ về viện dưỡng lão đã qua 0 giờ.

Cô khẽ kháng mở cổng sắt ra, vẫy tay tạm biệt Trì Kiến, vừa định đi vào, cơ thể lại lập tức rụt về.

"Sao thế em?" Trì Kiến xuống mô-tô, đi qua đường cái.

Ngón trỏ của Cửu Lộ đặt lên môi, ra hiệu với Trì Kiến, chỉ chỉ cổng chính, thì thầm: "Có người ra."

Trì Kiến thay thế vị trí của cô, mở ra một khe hở nhỏ, nhìn vào bên trong, thấy Chu Khắc đang đứng trước cửa nhà: "Là viện trưởng Chu."

"Đã muộn thế này, không biết chú Chu còn ra ngoài làm gì." Cửu Lộ lại nhìn, nhú nhú mày: "..... Ông ấy hút thuốc à?"

"Đàn ông hút thuốc có gì hiếm lạ đâu em "

Hai người một trên một dưới từ cửa nhìn vào trong, Chu Khắc đứng một lát, bỗng nhiên từ trên bậc thang đi xuống.

Trì Kiến vô thức thu nhỏ khe hở lại, lại thấy Chu Khắc nhìn nhìn xung quanh, nhấc bước đi vào hậu viện.

Hai người liếc nhau, anh nhẹ nhàng đóng cổng sắt, dựa vào tường: "Minh đợi chút nhé."

Khi đó bọn họ không nghĩ nhiều, chỉ nghĩ rằng Chu Khắc không ngủ được nên mới ra ngoài đi dạo.

Vì thế hai người lại đứng nói chuyện một lát, hết một điếu thuốc, anh cẩn thận mở cổng sắt ra. Trong viện không một tiếng động.

Trì Kiến nói: "Chắc ông ấy về phòng ngủ rồi."

"Vâng."

"Để anh nhìn lại xem sao."

"Được ạ."

Lại qua mười phút, thẳng đến khi trong viện không còn nữa bóng người, Lý Cửu Lộ mới cúi người chạy vào như tên trộm nhỏ.

Cuối cùng một kỳ nghỉ hè cứ như vậy mà bắt đầu, Giang Mạn đối với cô và Trì Kiến đề phòng càng thêm nghiêm ngặt, đi ra ngoài một chuyến phải báo cáo địa chỉ, còn có cả giờ giới nghiêm.

Bà mua cho cô một cái di động, không cần quan tâm cô đi đến đâu, bà đều sẽ điện thoại truy hỏi.

Cửu Lộ dần dần chết lặng, cũng không hy vọng có thể nói chuyện với Trì Kiến vào ban ngày, hai người gặp mặt trong viện tựa như người xa lạ, sau lưng lại câu kết làm bầy, có thể sờ một chút thì sờ một chút, có thể hôn một cái thì lại hôn một cái.

Hai người luôn hẹn hò sau mười giờ, ngấm ngấm gặp mặt quần lầy nhau.

Mới chỉ chớp mắt một cái đã qua một tháng.

Hôm nay là ngày 12 tháng 7, sinh nhật Lý Cửu Lộ.

Chiều tối, cô đang ở trên phòng tưới hoa, dưới tầng Giang Mạn đột nhiên gọi: "Lộ Lộ, bạn học con đến kìa, xuống đây một lát đi."

Cô do dự một lúc, hoàn toàn không nghĩ ra đó là ai.

Cửu Lộ đặt bình tưới xuống, ra cửa, từ trên hàng rào ngó xuống nhìn.

Đứng bên cạnh Giang Mạn là một cô gái, mặc một bộ váy màu xanh lam, tóc xõa ra, ăn mặc rất thực nữ.

Cô ấy chấp tay sau lưng, ngẩng đầu cười tủm tỉm nhìn cô: "Hi, Lý Cửu Lộ!"

"..... Hi." Cửu Lộ giật nhẹ khóe miệng: "Qua Duyệt."

Hết chương 36

Lời tác giả: Qua Duyệt là bạn gái Hồng Dụ a a a

Lời editor: Các cậu đoán xem lúc Lộ Lộ đến thăm, anh Kiến đang làm gì trong phòng nhiv nhớ phải đoán "chong xáng" vào đây ^.^ Bộ mặt thật của Chu Khắc sắp bị vạch trần rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Lúc Lý Cửu Lộ xuống tầng, đầu quay vòng vòng, cô liên tục suy nghĩ, vì sao Qua Duyệt lại xuất hiện ở đây.

Chờ cô chậm chạp đi đến phòng khách, Qua Duyệt tiến lên, nhiệt tình giữ chặt cánh tay cô: "Còn lè mề làm gì, cả lớp chỉ chờ mỗi hai người bọn mình thôi đấy."

"..... Há?"

"Há cái gì mà há." Cô ấy thờ dãi: "Hôm nay lớp chúng ta tổ chức tiệc chia tay, rốt cuộc là cậu quên hay không định đi vậy?"

Cửu Lộ hoang mang: "Không phải....."

"Lộ Lộ, hôm nay lớp của con tổ chức tiệc à?" Giang Mạn đi tới: "Sao mẹ chưa từng nghe con nhắc đến nhỉ?"

Lý Cửu Lộ còn đang ngáp ngừng không biết trả lời như thế nào, Qua Duyệt đã tiếp lời: "Dì không biết đâu, Cửu Lộ không thích tham gia hoạt động tập thể, cô ấy nói với cháu, dì không yên tâm để cô ấy đi ra ngoài một mình. Không biết là cô ấy lầy có hay là thật sự như vậy."

Giang Mạn cười gượng hai tiếng: "Làm sao có thể như thế, chẳng qua di không biết thôi."

"À, vậy là tốt rồi." Qua Duyệt nhìn đồng hồ, nôn nóng nói: "Ồi, còn mười phút nữa thôi."

Bây giờ Lý Cửu Lộ mới hiểu ra, thiếu chút nữa bật cười vì kỹ năng diễn phóng đại của cô ấy, vội vàng xoa xoa mũi, che đi nụ cười bên khoé miệng.

"Vậy con mau đi đi." Giang Mạn tháo tạp dề xuống, đưa hai người ra cửa.

Tuy Giang Mạn đọc đoán, nhưng bà cũng không phải không thấu tình đạt lý, chỉ cần có ích đối với cô, bà sẽ hy vọng Cửu Lộ tham gia hoạt động tập thể.

Mất thấy hai người sắp ra khỏi cửa, "Đợi chút." Giang Mạn suy nghĩ vài giây, có thể sự việc của Trì Kiến đã để lại bóng ma, thử nói: "Bạn học, cháu nói cháu tên là gì nhỉ? Hình như di chưa từng gặp cháu?"

"À, cháu tên là Qua Duyệt."

"Bạn học mới chuyển đến từ....." Cô hơi dừng lại.

"Lớp mười hai A3." Qua Duyệt tiếp lời: "Giáo viên chủ nhiệm lớp cháu là thầy Hoàng Liên Sinh, chuyên dạy các lớp mười hai tốt nghiệp trung học, ban đầu thầy định đi, nhưng bây giờ lại chạy đến bệnh viện, vợ của thầy sắp sinh ạ. Thầy Hoàng đã dặn dò cán bộ lớp chúng cháu, cố gắng tập trung đầy đủ các bạn học."

"Cán bộ lớp?"

"Vâng, cháu là lớp phó học tập ạ." Qua Duyệt diễn rất nhập tâm: "Di không biết cháu, nhưng cháu nhìn di lại rất quen, lần trước họp phụ huynh, cháu có phát phiếu điểm cho di, không biết di còn nhớ hay không?"

Giang Mạn suy nghĩ một lúc: "À....." Thật ra bà không nhớ được, những thứ đó bà đã sớm quên đi, nhưng lại tỏ vẻ nhớ ra nói: "Là bạn lớp phó học tập Qua....."

"Duyệt."

"Hoá ra là lớp phó học tập." Điều quan tâm của Giang Mạn nhanh chóng thay đổi: "Vậy cháu thi đại học được bao nhiêu điểm?"

"593."

Cửu Lộ giật mình, lén kéo cô ấy một cái.

Giang Mạn hệt hăng: "Cháu giỏi quá."

"Cũng tạm ạ, thành tích của cháu vẫn phát huy như thường thôi di."

"Cháu đăng ký vào đại học nào?"

Qua Duyệt nói: "Cháu không định đi học cách nhà quá xa, nên chỉ đăng ký vài trường đại học trọng điểm gần đây."

"Bố mẹ cháu chắc chắn rất tự hào nhì." Giang Mạn nói: "Vậy được, hôm nay di không giữ cháu ở lại, hôm nào lại đến chơi nhé, các cháu mau đi đi. Lộ nhớ về sớm con nhé."

Cửu Lộ: "Vâng."

Sau khi các cô đi rồi, Giang Mạn cầm điện thoại định gọi cho thầy Hoàng, do dự một lát, cuối cùng lại đặt xuống.

Lần trước bà xin nghỉ cho cô đã gây ra ồn ào, giờ lại hỏi, mặt mũi biết để vào đâu? Lỡ đâu người nhà người ta thật sự ở trong bệnh viện, vậy thì càng mất mặt.

Nghĩ đi nghĩ lại bà cắn răng một cái, thôi thì tùy cô vậy.

Còn bên Qua Duyệt và Lý Cửu Lộ thì đang tay khoác tay đi ra sân.

Cửa sắt đóng lại, Qua Duyệt cười rộ lên.

Cửu Lộ theo bản năng kéo cô ấy cách xa cánh cổng, thấp giọng nói: "Chị Qua Duyệt, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra vậy?"

"Chị diễn có giống không?"

Cô gật đầu qua quýt.

"Diễn có giỏi hơn Trì Kiến không?"

Cửu Lộ: "....."

Qua Duyệt nắm lấy tóc của mình, rũ tung mái tóc dài, kéo Cửu Lộ, chạy nhanh vào trong ngõ nhỏ: "Nhanh lên, mọi người đều đang chờ em đấy."

"Rốt cuộc là có chuyện gì thế ạ?"

"Em đừng hỏi nữa, Trì Kiến bảo chị đến đây."

"Vậy những lời mà chị vừa nói.....?"

"Trì Kiến bảo chị nói thế."

"Vợ thầy Hoàng sinh con, tại sao em lại không biết?"

"Cậu ta bịa ra đấy."

Cửu Lộ: "....."

Cô bị cô ấy kéo chạy đến "Văn nhân thiên hạ", dường như hôm nay cửa tiệm không kinh doanh, bên trong tối đen như mực, Qua Duyệt lấy chìa khóa mở cửa, sau khi bước vào, lại khoá cửa từ bên trong, sau đó hai người dò dẫm trong bóng tối đi lên tầng hai.

Cửu Lộ đã đoán được mang máng, lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi.

Số lần cô lên tầng hai cũng không nhiều, mỗi lần đến đều trực tiếp đi vào phòng Trì Kiến, cô không nhìn kỹ, thì ra phía trên cầu thang còn có hai cánh cửa gỗ, đưa đến một cái thang thô sơ, đẩy ra ngoài, đó là sân thượng.

Cô theo sát Qua Duyệt bò lên trên, bên ngoài truyền đến tiếng cười nói của Bàn Tử và mọi người.

"Nhân vật chính đến rồi." Vạn Bằng hét to.

Cửu Lộ đứng im không nhúc nhích, mấy người trước mặt tránh sang bên cạnh, để lộ Trì Kiến đang đứng bên bàn.

Anh nghiêng người, một tay chống lên mặt bàn, một tay cầm nến lên bánh gatô, trên đầu đội vương miện giấy, quay đầu cười với cô.

Cửu Lộ bình tĩnh xoa mũi, tim lại đập thình thịch. Trên bàn bày mấy cây nến, lan can phía sau trang trí đèn màu, bốn phía của tiệm nhấp nháy ánh đèn, tiếng nhạc thấp thoáng truyền đến từ KTV cách đó không xa.

Anh mặc bộ quần áo màu trắng, như hòa mình giữa ánh sáng, hoàn toàn không chân thật.

Qua Duyệt đẩy cô tiến lên phía trước hai bước.

Trì Kiến đón cô: "Em đến rồi à?"

"Vâng."

Mọi người tối nhìn anh anh nhìn tôi, cười phá lên một cách kì dị.

"Hai người vừa mới quen nhau à, sao lại ngượng ngùng xoắn xít như thế!"

Trì Kiến không thèm để ý, tháo vương miện trên đỉnh đầu ra, nhẹ nhàng đội lên đầu cô, đầu ngón tay hạ xuống, tự nhiên vén tóc từ bên má lên sau tai cô.

"Em tự làm được mà." Làm trò trước mặt một đồng người, Cửu Lộ then thùng.

"Chủ nhiệm Giang tin à?"

"Chắc vậy ạ."

"Ăn xong anh đưa em về, sẽ không quá muộn."

"Vâng."

Hai người không mặn không nhạt nói mấy câu, lại bị bọn họ trêu chọc một hồi.

Bàn Tử ồn ào kêu đói bụng, lúc này mọi người mới ngồi vây quanh bàn.

Không ai biết nấu cơm, nên phải gọi cơm hộp, hơn nữa Vạn Bằng còn đưa bạn gái mới đến, tổng cộng có bảy người, Bàn Tử ăn uống thả ga một lúc, nhìn mấy đôi đèn ngọt ngào như vậy, bấy giờ mới thấm thía được mùi vị của người cô đơn, cậu thờ dài, tự rót cho mình một cốc nước.

Ăn no nê, đã con thềm, Vạn Bằng vớt hộp com và đôi đũa vào thùng rác, lau sạch bàn, lại chạy xuống lấy bia và nước trái cây lên.

Trên bánh sinh nhật viết mấy chữ "Vợ yêu sinh nhật vui vẻ", Cửu Lộ vừa nhìn thấy cách xưng hô này, đầu óc chợt tê dại, giống như có vô vàn con kiến bò đi bò lại trên đầu quả tim.

Cô lén nhìn Trì Kiến một cái, anh đứng phía đối diện, khuôn mặt tràn ngập nét cười nhìn cô.

"Bàn Tử, châm nến giúp anh."

"Vâng anh Kiến." Cậu niềm nở tìm bật lửa, một số người không chú ý đến vị trí, cứ thế ngồi xuống cái ghế bên cạnh.

Qua Duyệt đứng cạnh cô: "Đầu tiên phải cầu nguyện đã."

Cửu Lộ đặt tay trên đùi, nhìn chằm chằm mấy ngọn nến mờ ảo, nghĩ một chút, đáng vẻ yên tĩnh: "Nguyện thế giới không có chia lìa."

Cô vừa mới nói xong, Bàn Tử đã ồn ào: "Sao chị dẫu lại cầu nguyện cái này, không phải nên nói mấy lời như "Nguyện cùng anh Kiến của tôi thiên trường địa cửu" à?"

Qua Duyệt cũng nói: "Nguyện vọng nói ra sẽ không linh, cái này không tính nhé."

Mọi người mồm năm miệng mười, hò hét bảo cô nhắm mắt vào ước lại.

Cửu Lộ vẫn không nhúc nhích, giương mắt nhìn về phía Trì Kiến, vẻ mặt Trì Kiến rất tĩnh mịch, cũng đang nhìn cô. Hai người không để ý đến bất kì ai khác.

Họ đã cùng nhau trải qua sinh tử của người khác, năm trước Vương Vĩnh Phát tự sát, Mã Liên ôm hận mà chết, Khương Hoài Sinh và người vợ thân yêu cũng sinh ly tử biệt, thậm chí bao gồm cả việc bố cô ra đi, tất cả đều là trời đất vĩnh cách chia lìa. (Vĩnh cách là vĩnh viễn xa cách)

Cửu Lộ cũng không nói gì, nhưng cô rất sợ hãi.

Nguyện thế giới không có chia lìa. Câu nói này, còn vượt qua cả cái gọi là thiên trường địa cửu.

Cô biết, Trì Kiến nghe hiểu.

Chỉ là lúc ấy Cửu Lộ không nghĩ đến, ước nguyện sinh nhật một khi đã nói ra sẽ mong manh yếu ớt tựa như bọt biển.

Chưa đến hai mươi tuổi, mới đi hết một phần ba cuộc đời, làm sao có thể biết, có đôi khi biến số cuộc đời khiến người ta không biết nên khóc hay nên cười đây?

Trì Kiến chỉ cho cô hai từ: "Không đâu."

Cô cười một cái.

Cuối cùng mọi người cũng tha cho Lý Cửu Lộ, sôi nổi giờ cốc bia trước mặt lên.

Hồng Dụ đứng lên phát biểu trước: "Trong mấy người bọn anh thì anh là người nhiều tuổi nhất, vậy xin chúc phúc cho hai đứa đầu tiên. Trì Kiến trông khá già dặn, mới nhìn qua có vẻ giàu kinh nghiệm tình trường, thật ra phương diện tình cảm lại rất trong sáng, non nớt. Quen cậu ấy mấy năm nay, anh chưa từng thấy nó rung động trước bất kì cô gái nào....."

Trì Kiến không phục, nhướn mày nói: "Tôi có rung động hay không anh nhìn thấy được à?"

"Nếu anh thấy được thì sao?"

Trì Kiến cười, hừ nhẹ một tiếng.

Hồng Dụ nghĩ đến gì đó, cũng cười cười: "Muốn biết được có rung động hay không, bây giờ cũng có tí kinh nghiệm rồi nhỉ?"

"Cái đệt." Trì Kiến cũng không dừng lại, cầm thẳng bật lửa ném vào anh ấy.

Con trai treu đùa sẽ không cố kỵ, mọi người cười vang, Cửu Lộ cúi đầu.

Hồng Dụ nhặt bật lửa dưới mặt đất lên, nhẹ giọng, quay lại chuyện chính: "Thật đấy Lý Cửu Lộ, người anh em này của anh rất tốt, sau này chắc chắn có thể đối xử một lòng một dạ với em. Đầu tiên chúc em sinh nhật vui vẻ, sau đó anh hy vọng các em có thể cùng nhau trưởng thành, để anh sớm được ăn kẹo mừng!"

Qua Duyệt cũng nâng cốc bia lên cùng: "Cùng nhau trưởng thành, mãi mãi bên nhau."

"Chị dâu sinh nhật vui vẻ, cùng anh Kiến thiên trường địa cửu."

"Sinh nhật vui vẻ."

Mọi người lần lượt chúc phúc, đến khi sắp chạm cốc, mới phát hiện ra Trì Kiến chưa nói câu nào.

Mọi người không bỏ qua.

Trì Kiến suy nghĩ, nhìn Cửu Lộ: "Chúc em sinh nhật vui vẻ."

Đồng thanh hừ một tiếng, đều chê anh nói quá qua loa.

Anh thay đổi một chút: "Hy vọng sau này mỗi một lần sinh nhật đều có thể ở bên em."

Sau khi chúc lại nghiêm chỉnh, Trì Kiến vẫn không qua được cửa ải.

Trì Kiến để cốc bia xuống, hai tay đặt lên đùi, lười nhác dựa vào lưng ghế.

"Mười chín tuổi." Khóe miệng anh nhếch lên nở nụ cười quen thuộc, nhìn Cửu Lộ: "Chào mừng em bước vào thế giới của người trưởng thành."

Xung quanh nổ "Ầm" một tiếng, thực ra câu nói này cũng không tính là quá phận, nhưng lại khiến mọi người cười nghiêng ngả. Lý Cửu Lộ giống như bị ném vào chảo nóng, mặt đỏ bừng.

Cô cố gắng trấn tĩnh, nhưng khi thấy anh đang cười rất vui vẻ, lại phải tuyên bố thất bại.

Cửu Lộ che miệng lại, lờm anh một cái.

Trì Kiến lười biếng nhìn mọi người: "Mấy người chỉ muốn nghe mỗi câu này thôi đúng không? Bây giờ nghe xong rồi thì mau đi lấy bánh nhanh lên."

Cười đùa một lát, cuối cùng mới ăn bánh gato.

Chờ đến lúc tặng quà, Trì Kiến bắt đầu đuổi người đi, mọi người ai cũng hiểu rõ trong lòng nhưng không nói ra, mắt nhìn nhau, rất thức thời mà xuống dưới tầng.

Trì Kiến đá vào cánh cửa gỗ, cả sân thượng cuối cùng cũng yên tĩnh.

Anh xoay người lại, Cửu Lộ còn đang đứng cạnh bàn.

Hai người nhìn nhau vài giây, cô hỏi: "Anh định tặng quà gì cho em?"

Anh không trả lời, ngón tay chà chà sống mũi, nhấc chân lại gần cô. Anh đi được nửa đường thì bắt đầu tháo thắt lưng.

Cửu Lộ bị dọa ngây người, trên mặt lại cổ ra vẻ trấn định. Tuy biết chần chẫn anh không dám xằng bậy, nhưng điệu bộ này vẫn khiến người khác không nhìn được mà nghĩ lung tung.

Cô mím môi, lặng lẽ lùi về sau vài bước, đến khi không thể lùi được nữa, sau lưng là hàng rào cao đến hông, đèn màu vẫn yên lặng nhấp nháy, làm không khí thêm êm dịu và tươi đẹp.

"Anh đang làm gì đấy?" Cô cười gượng một cái.

"Tặng quà cho em."

Cửu Lộ: "....."

Cô nhìn anh chậm rãi đến gần, đôi tay vô thức giấu ra sau.

Cuối cùng Trì Kiến cũng đi đến trước mặt cô, thắt lưng rũ hai bên sườn, khuy quần và khóa kéo cũng cởi hết, lộ ra chiếc quần đùi rộng rãi.

Cửu Lộ chống tay lên ngực anh, hơi sốt ruột: "Trì Kiến anh đừng làm bậy."

"Em có nhớ năm ngoái khi anh xăm cho em đã nói gì hay không?"

"..... Hà?"

"Em hỏi trên người anh có hình xăm hay không, lúc ấy anh có nói với em, trên người anh chỉ dành chỗ cho một người, nên rất cẩn trọng."

Cửu Lộ dĩ nhiên nhớ rõ, ngày đó cô chỉ nổi hứng muốn xăm tên một người lên, cảm thấy nó cũng không tượng trưng cho điều gì, nhưng khi Trì Kiến nói

ra những lời đó, cô lại khá ngạc nhiên.

Cửu Lộ chưa từng hỏi, anh bắt đầu thích cô khi nào, nhưng cái tên "Trời xui đất khiến" sau lưng kia, dường như đã nói rõ tất cả.

Cô nhẹ nhàng nuốt một ngụm: "Thế nên?"

"Thế nên vị trí này thuộc về em."

Ánh mắt Trì Kiến khóa chặt lấy cô, kéo quần đùi xuống, để lộ một mảng da bên trái bụng.

Ba chữ "Lý Cửu Lộ" quang minh chính đại xăm lên, không có một chút hoa văn, cũng không có bất kì trang trí thừa thãi nào, chỉ ba chữ, đoan đoan chính chính, ngời bút tinh tề.

Cửu Lộ nhìn chằm chằm tên của mình đến ngẩn người.

Anh nói, vị trí này thuộc về em. Cửu Lộ cảm thấy, đây nhất định là lời yêu thương động lòng người nhất mà đời này cô từng nghe.

Trì Kiến chờ rất lâu không thấy Lý Cửu Lộ trả lời, ngược lại bị ánh mắt trắng trợn của cô nhìn đến ngượng ngùng, nhanh chóng lấy quần đùi che đi, kéo thắt lưng lên.

"Em nhìn đủ chưa?" Anh đen mặt.

Cửu Lộ giật mình, vừa rồi lực chú ý vẫn luôn tập trung vào tên của mình, bây giờ nghĩ lại, không biết có phải bản thân hoa mắt hay không, lại cảm giác đã thấy được thấp thoáng vài nhúm lông.

Cơ thể cô nóng hừng hực, trong đêm hè càng thêm khô nóng.

Hai người cách nhau một khoảng, từng người đứng dựa vào lan can.

Trì Kiến phụng phịu nghiêng đầu: "Không có gì muốn nói với anh à?"

Cửu Lộ cắn môi dưới.

"Em không hài lòng?"

Cửu Lộ nhẹ nhàng gật đầu, lại lắc đầu, không được tự nhiên hỏi: "Sao anh lại xăm ở vị trí đấy?"

"Anh thích thế."

Cô "Hừ" một tiếng, không muốn phản bác anh: "Vậy tại sao lại xăm chữ ngược?"

"Anh tự xăm, dễ nhìn."

Cửu Lộ hơi giật mình, bỗng nhiên nhớ tới hôm thi đại học đến tìm anh, anh ra khỏi phòng, quần áo không chỉnh tề, mồ hôi đầy đầu, ban đầu cứ nghĩ rằng anh đang làm chuyện xấu, bây giờ nghĩ lại, hóa ra là vì xăm hình.

"Ồ."

Trì Kiến không nghe được điều anh muốn nghe, bất mãn nói: "Ồ cái gì mà ồ?"

"Không có gì đâu ạ."

"Có việc gì mà không có gì đâu?"

Cửu Lộ cúi đầu, không nói.

Anh nghiêng đầu thờ hất, cười lạnh một tiếng, cái tính hủ nút này làm người ta vừa hận vừa gấp.

Trì Kiến duỗi tay, kéo cô vào trong lòng ngực, khẽ ôm, trực tiếp yêu cầu: "Mau nói lời anh thích nghe, nếu không sẽ có hình phạt lớn."

Lý Cửu Lộ vẫn không mở miệng, ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt còn rục rờ hơn so với ánh đèn.

Cái nhìn chăm chú nghiêm túc như vậy, làm Trì Kiến cũng bình tĩnh lại.

Đêm yên bình, cô đẹp vô ngần.

"Lúc xăm anh có đau không?" Cửu Lộ nhẹ nhàng hỏi.

"Đau." Giọng anh cũng nhẹ nhàng theo: "Thật mẹ nó đau."

"Em cũng vậy."

Bất kể ước nguyện ban đầu như thế nào, mỗi một châm trên lưng, cuối cùng đều là anh làm đau cô.

Cửu Lộ nói: "Cảm ơn " định mệnh sắp đặt "."

Trì Kiến nhìn cô, thật lâu sau cũng không nói gì, chờ đến khi nhớ ra lúc nói những lời này, hốc mắt chợt ướt nhoe.

Hết chương 37

Lời tác giả: "Định mệnh sắp đặt" từng xuất hiện ở đâu, hẳn là các bạn sẽ biết nhỉ?

Lời editor: Chương trước ai có suy nghĩ không "chong xáng" nhớ viết bản kiểm điểm nghen.v Có một số bạn rất giỏi, đoán được anh Kiến xăm mình nè ^.^

Bạn đang đọc truyện *Thư Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Từ trên sân thượng đi xuống, TV vẫn đang phát sóng bản tin thời sự, thời gian còn chưa muộn, Lý Cửu Lộ bị Trì Kiến kéo vào phòng riêng.

Trì Kiến để cô xem TV, anh đi dép lê, chạy vội đến cửa hàng tạp hóa mua cho cô ít đồ ăn vặt, trước khi lên tầng, còn lấy thêm hai quả chuối và một túi anh đào trong tủ lạnh.

Cửu Lộ ngồi trên mặt thảm cuối giường, ôm gối ngủ trong lòng, nhìn anh đi đi lại lại, sẵn sốc chu đáo.

"Anh đừng đi lại nữa, nghỉ ngơi một lát đi." Cô ngẩng đầu nói.

"Chăm sóc cho em, anh không mệt."

Trì Kiến đặt đồ ăn vặt bên chân cô, rửa sạch anh đào, lấy cái đĩa đựng đầy rồi đặt lên ghế nhỏ. Tầng hai không có điều hòa, anh mang quạt điện đến, chỉnh thấp xuống, quay hướng gió về phía cô.

Bận rộn một lúc, mồ hôi đã ướt sũng vạt áo trước. Anh chống tay đứng lên: "Anh đi tắm một lát nhé."

Cửu Lộ: "Vâng."

Anh tắm rất nhanh, chưa đến mười phút đã đi ra, anh mặc quần đùi, trên tóc còn dính bọt nước.

Phòng rất nhỏ, mùi hương ẩm ướt từ ngoài cửa, thoáng thoáng phát tán trong không khí.

Cửu Lộ không nhịn được nhìn anh vài lần.

Trì Kiến lắc đầu mấy cái, rũ tóc rồi tung.

Cánh tay và khuôn mặt cô đều bị dính nước, một mảng lớn, lạnh lẽo ẩm ướt.

Trì Kiến không chú ý đến, đứng bên cạnh cô, mắt nhìn chăm chăm vào TV.

"Phim thần tượng à?"

"Mới chiếu đấy."

Trì Kiến ngồi xuống bên cạnh cô: "Diễn giả tạo quá."

Tuy nói như vậy, nhưng ánh mắt anh vẫn không dịch chuyển, giống như xem được một bộ phim hay.

Cửu Lộ cắn anh đào, không tiếp lời, cũng xem TV chăm chú.

Hai người ngồi im lặng một lát, Trì Kiến ăn một quả chuối, phì phì mồm, vòng qua cô, nằm lên giường đơn phía sau.

Chiếc giường này không quá dài, hai tay Trì Kiến lót dưới gáy, duỗi thẳng chân, gần như chạm đến Lý Cửu Lộ ở cuối giường.

Ánh mắt anh vẫn dán vào TV, nhưng cái đầu kia vờ lơ đãng chuyển động, đã thuận lợi hấp dẫn ánh mắt của anh.

Trì Kiến lấy mũi chân chọc chọc lưng cô: "Đừng cử động."

Cơ thể Cửu Lộ cứng đờ: "Em ngồi chỗ khác nhé."

"Không cần đâu." Anh vội nói: "Cũng không vướng lắm."

Lý Cửu Lộ quay đầu lại liếc anh một cái, lại chậm chạp dựa vào.

Trong phòng trừ tiếng đối thoại trong TV, không còn tiếng động nào khác nữa. Cửa đóng lại, Vạn Bằng và bọn Bàn Tử vẫn chưa đi, tiếng nô đùa trở nên xa xôi.

Cửu Lộ mở một túi khoai tây chiên ra ăn, khiến âm thanh trong phòng trở nên phong phú hơn chút ít.

Ánh mắt phía sau nóng rực, dường như quạt điện không thể hạ nhiệt được nữa, cô cảm thấy tóc dính chặt vào cổ, trên lưng như khoác thêm một cái áo bông.

Cửu Lộ vuốt ve làn da trên cổ tay, ngón tay tùy tiện chỉnh lại vài sợi tóc, cúi đầu buộc thành túm đuôi ngựa.

Chưa kịp cảm nhận gió lạnh, phía sau bỗng "Thịch" một tiếng, bàn tay to lớn của anh tập kích đến, từ sau ôm lấy cổ cô.

Nhiệt độ trong lòng bàn tay rất nóng bỏng, cơ thể Cửu Lộ cứng đờ, không dám cử động. Hơi thở của anh cũng đến gần, không quá vài giây, bàn tay to kia lại từ từ dịch lên trên, gang bàn tay nắm chặt lấy cằm của cô, sau đó thông thả đẩy ra đằng sau.

Gáy Cửu Lộ ti lên tấm đệm.

Trì Kiến chống khuỷu tay xuống, cả người nằm bò ra, nâng nửa người trên, đầu dán chặt lấy cô.

Lý Cửu Lộ nhìn anh, nhìn thấy một tia nguy hiểm trong đôi mắt đó.

Cô bắt lấy tay anh, không nhịn được khẽ nuốt nước bọt: "Anh....."

"Minh hôn một chút nhé."

Cửu Lộ nhận ra mình không muốn từ chối.

Đầu của anh chậm rãi cúi xuống, hé miệng, ngậm lấy môi dưới của cô.

Hai người đều duy trì tư thế này, không cử động, Cửu Lộ thấy yết hầu anh nhẹ nhàng lặn lội.

Trì Kiến dùng đầu lưỡi, tách môi cô ra, lướt qua môi trên của cô.

Vừa như thăm dò, vừa như cảm thụ, chậm rãi nếm từng chút từng chút một. Chóp mũi đến khóe miệng, khóe miệng đến cằm, dường như mỗi một đường cong đều có thể dính liền đến hoàn mỹ.

Hôn môi từ nông đến sâu, Cửu Lộ cảm nhận được hô hấp nóng bỏng của anh đang phả lên cổ và xương quai xanh của cô.

Trì Kiến một tay ôm cổ cô, một tay đặt lên giường, cảm thấy không biết đặt ở đâu, đầu ngón tay mang theo khát vọng tình dục.

Anh tách ra một chút, lùi về sau nhìn thẳng vào đôi mắt cô, uất ức nói: "Hồng Dụ luôn cười nhạo anh."

"....."

"Nghĩ lại bản thân cũng đã hai mươi, thật là đáng thương." Anh hôn lên trán cô.

"....."

Lời này Lý Cửu Lộ thật sự không biết phải trả lời như thế nào, cô muốn đứng lên, nhưng sức lực trên cổ khiến cô không thể di chuyển. Cửu Lộ cảm nhận được một bàn tay khác của anh đang leo lên bả vai cô, vẽ một vòng tròn nhỏ trên xương quai xanh.

"Có được không?"

Răng môi lại quần quýt thăm dò, tiếp tục thân mật. Trước khi bị cô ngăn cản, bàn tay của Trì Kiến đã thuận lợi chui vào cổ áo cô, đi thẳng đến một chỗ, vụng về nhưng chuẩn xác.

Thời khắc đó, hô hấp của hai người như ngừng lại.

Tư thế này khiến anh thấy rất rõ mình đang làm cái gì. Trì Kiến biết, trên thế giới này, đồ vật mềm mại có hàng ngàn hàng vạn thứ, nhưng chỉ duy nhất thứ đang tiếp xúc với lòng bàn tay bây giờ, có thể khiến anh hoàn toàn điên cuồng.

Bàn tay anh tê dại, tim đập như muốn nổ tung.

Cứ như vậy hai người không ai cử động tiếp, môi đã sớm tách ra, lấy một tư thế kì quái nhìn nhau.

Cả thế giới như bị ấn nút tạm dừng, chỉ còn tiếng hít thở và từng giọt mồ hôi không ngừng lăn xuống của anh.

Một giọt rơi lên má cô, Cừu Lộ chớp mắt —— ấn vào nút khởi động.

Vùng chức năng ngôn ngữ của Lý Cừu Lộ cũng khôi phục, cô nhỏ giọng nói: "Em cảm thấy bây giờ em nên đẩy anh ra."

"Anh hy vọng em sẽ không đẩy." Anh vùi cả khuôn mặt vào chăn bên cổ cô, giọng điệu buồn rầu làm người khác phải mềm lòng, tay lại kiên định tập kích cơ thể cô.

Lòng bàn tay thô ráp của anh đặt lên nơi nào đó của cô, dường như toàn bộ giây thần kinh miễn cảm đều tập trung vào chỗ kia.

Cừu Lộ cắn chặt môi: "....."

Cô bắt lấy cánh tay anh, định kéo ra bên ngoài.

"Suyt! Đừng nhúc nhích!" Trì Kiến bỗng nhiên ngẩng đầu, nói nhỏ: "Hình như có người đứng ngoài cửa."

Lý Cừu Lộ nín thở, không dám cử động, rũ mắt quan sát động tĩnh ngoài cửa.

Nhân cơ hội này Trì Kiến dùng ngón tay vuốt nhẹ "Tiểu đậu đỏ" một cái, sau đó tự giác rút tay ra ngoài.

Gáy Cừu Lộ tê rần, vội vã ngồi thẳng dậy, lặng lẽ sửa sang lại quần áo.

Trì Kiến quỳ gối thẳng tắp trên giường, nhìn bóng lưng cô: "Vây....."

Im lặng vài giây, cô khẽ nói: "Em về nhà đây."

"Đợi một chút, Lộ Lộ." Anh quỳnh lên, roi từ trên giường xuống, ngã chổng vó: "Có một thứ anh chưa đưa cho em"

Trì Kiến chắn trước cửa, xoa cái đùi bị đập xuống đất: "Anh có chuẩn bị cho em một món quà sinh nhật."

"Không phải em vừa nhìn rồi à?"

"Cái dây không tính." Trì Kiến lấy một món quà từ trong túi ra, nắm tay giơ lên trước mặt cô.

Lý Cừu Lộ nhìn nhìn: "Cái gì đây ạ?"

Anh mở bàn tay ra, một chiếc vòng bạc nằm trong lòng bàn tay anh, lấp lánh dưới ánh đèn.

Hóa ra là vòng cổ.

Cừu Lộ nhìn chiếc vòng nho nhỏ, ánh mắt tỏa sáng: "Anh mua đây à?"

"Anh nhặt ở Nam Linh."

Dây chuyền xuyên qua một cái vỏ sò, so với móng tay cái của cô cũng không lớn hơn là bao, đẹp vô cùng, hình quạt đối xứng, mỗi đường cong trên mặt vỏ rất đều nhau, bao phủ vỏ sò là màu trắng ngọc trai, đường viền xung quanh rục rờ như rặng liễu.

Vỏ sò vừa tinh xảo vừa cứng cáp, vào ngày Chu Khắc đưa cô đến đảo Nham Lai, anh như "Hòn vọng thủy", sau đó vô tình nhặt được trên bãi biển.

Mấy hôm trước anh mượn nhà bên cạnh máy hàn, hàn lên trên một cái móc kim loại nhỏ, sau đó dùng một sợi dây chuyền bạc xuyên qua. Tuy kĩ thuật còn vụng về, nhưng lại chứa nhiều công sức và tình cảm.

Trì Kiến hỏi: "Có đẹp không?"

"Cũng tạm được." Cừu Lộ yêu thích không buông tay, nhìn chăm chăm vỏ sò nhỏ một lát, xoay người lại, vuốt tóc lên trước ngực.

Trì Kiến hừ lạnh một tiếng: "Em đừng có miễn cưỡng." Nói như vậy, nhưng dường như sợ cô đổi ý, cánh tay nhanh chóng vòng qua, giúp cô đeo vào.

"Đẹp không anh?"

Trì Kiến trả lại lời nói bạn này cho cô: "Cũng tạm được."

"Hừ."

Nhìn đồng hồ không còn sớm, Trì Kiến đưa cô về.

Cách giải tỏa cảm xúc của con trai và con gái rất khác nhau. Đêm nay, Lý Cửu Lộ gần như mất ngủ, lăn qua lộn lại mãi vẫn ngủ không được, luôn thương nhớ chạm vào vỏ sò nhỏ.

Bên kia Trì Kiến cũng không thể đi vào giấc ngủ, suy nghĩ trong đầu không lành mạnh chút nào.

Anh nằm thẳng cẳng trên giường, nhìn chăm chăm lòng bàn tay của mình, ngón tay khép lại, mở ra, khép lại, lại mở ra, nhớ lại kích thước lớn nhỏ.

Giờ lên chớp mũi ngủi ngủi, không muốn rửa tay.

Nửa đêm anh tự giúp mình, lúc xăm cũng không nghĩ nhiều, bây giờ lại vui sướng phát hiện, vị trí này rất tiện lợi.

Lại qua một thời gian sau, hôm nay Trì Kiến đi thăm bà ngoại.

Đến thứ bảy, viện dưỡng lão tương đối vắng vẻ, những đứa con hiếu thuận đều đón các cụ về nhà chơi cuối tuần.

Trùng hợp là Giang Mạn cũng không ở nhà, nghe Cố Hiểu San nói, tòa nhà Vạn Phong mới khánh thành, bà cùng hai người bạn đi dạo phố.

Thời cơ này không tệ, Trì Kiến đợi bên ngoài phòng bà ngoại, nhắn tin cho Cửu Lộ, muốn tìm cô ra ngoài đi bơi.

Tiếng chuông vang lên "Leng keng" không ngừng, hẹn thời gian gặp mặt là mười lăm phút sau.

Trùng hợp là bà ngoại lại muốn ngủ trưa, Trì Kiến kéo rèm xuống, tìm cho bà cụ một cái chăn mỏng, sau đó nhẹ nhàng ra khỏi phòng.

Anh quay người lại, suýt va phải một người.

Có thứ gì đó rơi xuống mặt đất, lạch cạch.

Trì Kiến đỡ bà cụ trước, sau đó ngồi xổm xuống nhặt lọ thuốc lên, anh chưa kịp nhìn tên thuốc trên lọ, đã bị đối phương lấy đi.

Bà cụ này trông khá quen, là bà Thôi Quế Lan ở phòng bên cạnh. Bà cụ cô đơn một mình, bạn đời sau khi kết hôn không lâu đã bắt ngờ ra đi, không có con cái, nhiều năm trước đã bị chính phủ đưa vào viện dưỡng lão.

Trì Kiến vội vàng xác nhận: "Con có va vào bà không ạ?"

Bà cụ không trả lời, ánh mắt đăm đăm.

Tính cách của các cụ ở đây có chút quái gở, tinh thần sa sút, Thôi Quế Lan là đại diện điển hình.

Trì Kiến duỗi tay ra trước mặt bà cụ khoa chân múa tay: "Bà có làm sao không ạ?"

Thôi Quế Lan đột nhiên nhìn anh, ánh mắt trống rỗng, làm Trì Kiến hơi sững sốt một lát.

"Cháu cũng nghĩ như vậy à?"

Bà cụ nói một câu kỳ quái như vậy.

"Bà ơi..... ý của bà là sao ạ?" Trì Kiến hỏi.

Thôi Quế Lan không giải thích bất cứ điều gì, cúi đầu, vòng qua anh về phòng.

Trì Kiến đứng yên một chỗ một lúc lâu, không hiểu lời nói của bà cụ có ý gì, lại nhìn đồng hồ, xoay người đi xuống sảnh dưới tầng một.

Giữa đường gặp được Chu Khắc, ông đứng đầu bên kia của sảnh, chắc là vừa mới từ phòng sinh hoạt tập thể đi ra, tay cầm cặp, trang phục chỉnh chu, tinh thần phấn chấn.

Hai người gặp nhau ở cửa.

Trì Kiến hơi gật đầu chào: "Viện trưởng Chu."

"Đến tìm Lộ Lộ à?" Ông cười, khá thẳng thắn.

"Cháu thăm bà ngoại." Trì Kiến nói, không biết xuất phát từ tâm lý nào, ngược lại thản nhiên thừa nhận: "Sau đó cùng Lộ Lộ đi bơi."

Chu Khắc gật đầu, khách khí hỏi: "Lộ Lộ đang ở trong phòng à? Nếu không tôi gọi giúp cháu một tiếng?"

"Không cần phiền đến chú đâu ạ, cháu đã liên lạc với cô ấy rồi."

"Tốt rồi." Ông vỗ vỗ vai anh: "Nhớ về sớm một chút."

Trì Kiến nhìn theo Chu Khắc rồi đi, bước đến đoạn giao nhau giữa sân và hành lang chờ Lý Cửu Lộ.

Đến trưa hai người bơi rất vui vẻ, sau khi ra ngoài, Cửu Lộ chủ động gọi cho Giang Mạn, bên kia rất ồn, hình như đang ở nhà hàng.

Giang Mạn làm việc bận rộn, rất ít thời gian thành thoi, có vẻ hôm nay tâm trạng khá tốt, định đến tối mới về nhà.

Điều đó cũng có nghĩa, thời gian hai người được ở bên nhau sẽ dài hơn.

Trì Kiến đề nghị: "Hay là đến chỗ anh chờ đi?" Gần đây dù vô tình hay cố ý anh luôn muốn đưa cô về nhà mình.

Cửu Lộ nâng mắt lên, lẳng lặng nhìn anh.

Trì Kiến bị nhìn đến chột dạ, không kiên nhẫn nói: "Em cười cái gì mà cười?"

Cô thu lại vẻ mặt: "Không có gì ạ."

Cuối cùng hai người nhất trí đến của hàng băng đĩa trong ngõ nhỏ.

Lần đến đây gần nhất là mùa đông năm ngoái, khi đó đường xá rất vắng vẻ, ngõ nhỏ cô quanh, không có một bóng người. Không nghĩ tới mùa hè lại có khung cảnh khác, ba bước đến một quán trà, năm bước đến một câu lạc bộ cờ tướng, hai bên đường thỉnh thoảng xuất hiện biển hiệu quảng cáo "Mái dao" và "Sửa chữa xe máy".

Cửa hàng bán băng đĩa cũng rất náo nhiệt, ông chủ bày kỳ mới nhất của tạp chí ngôi sao và băng đĩa đang bán chạy ra bên ngoài, vài cô bé cấp ba vây quanh trước quầy hàng, nhón nháo không ngừng.

Cửu Lộ nhìn đồng phục quen thuộc trên người mấy cô bé, nghĩ đến cuộc sống cấp ba một đi không trở lại, bỗng nhiên cảm nhận được chính mình đã trưởng thành, tự do.

Trì Kiến kéo cô tránh khỏi nhóc con đang chạy như điên, bước vào cửa hàng bán băng đĩa.

Bên trong ngược lại lại không có ai, tiếng nhạc êm dịu lẳng lặng phát ra, mấy giá sách đằng kia không đổi vị trí, đĩa nhạc và tạp chí đã quá thời hạn vẫn xếp trong góc, ông chủ vẫn là ông chủ cũ, dường như không có gì thay đổi.

Trì Kiến có cảm tình khá tốt với chỗ này, khi gặp được Cửu Lộ, trong nháy mắt đã yêu thích hương vị cổ xưa nơi đây.

Anh đi theo Cửu Lộ đi đến giá sách nhỏ thứ hai, bây giờ cô nhìn cái gì cũng không giấu diếm, tùy tiện cầm lên một quyển sách thoải mái lật xem.

Trì Kiến dựa vào giá sách, nhìn cô một lát, giờ tay rút ra.

"Này ——" Cửu Lộ định lấy lại.

Anh dùng tay còn lại chế ngự cô, cố định về phía sau.

"Sao thế!" Cửu Lộ khê hỏi.

Trì Kiến dùng hành động giải thích, khom lưng thật thấp hôn cô, dường như lần đầu tiên anh đến đây đã muốn làm chuyện này.

Cửu Lộ giãy giụa một chút, sợ người khác nghe thấy, không dám tạo ra tiếng động quá lớn, để mặc anh bắt nạt.

Đây đều là lần đầu hai người công khai hôn nhau, nên vừa mới hôn, chân đã mềm nhũn.

Mãi đến khi có người bước vào, họ mới kết thúc.

Trì Kiến nắm tay họ khan một tiếng, đặt quyển sách lại chỗ cũ: "Đừng đọc cái này, giúp anh tìm ít đĩa nhạc đi."

"Gì ạ?"

"Bài mà trước đây em hát ấy..... Cô gái nhỏ dưới ngọn đèn đường?" Hai người đi đến giá sách cuối cùng: "Lần trước định mua, lại bị em quấy rầy."

"Là ai quấy rầy ai hả." Cô nhỏ giọng phản bác.

Thường xuyên đến cửa hàng bán băng đĩa, cô đã quen cửa quen nẻo, tìm đĩa nhạc rất thành thạo.

Chưa tới hai phút, Cửu Lộ đã đưa một cái đĩa ra: "Chính là bài hát thứ ba của phần B. Anh mua nó làm gì?"

"Học một chút chứ sao."

Lý Cửu Lộ đang định hỏi lại vài câu, lại bị tiếng chuông điện thoại cắt đứt, cứ nghĩ là Giang Mạn, lấy điện thoại ra nhìn, không khỏi mím môi.

"Ai thế?" Trì Kiến thăm dò.

Cửu Lộ nhớ ra bọn họ cũng quen biết nhau, vì thế không dấu diếm: "Lương Húc."

"Cậu ta tìm em làm gì thế?"

Cô lắc đầu.

"Có phải là thích em không."

Cửu Lộ nhìn anh cười.

"Em ngốc lắm, cười cái gì?" Trì Kiến liếc cô.

"Em đã từng đọc báo, có một loại bạn trai, họ cảm thấy đàn ông trên cả thế giới đều thích bạn gái mình." Cô đùa cợt: "Có phải anh cũng có kiểu suy nghĩ này hay không?"

Anh nhướn mày: "Vậy em có biết kiểu suy nghĩ này thể hiện điều gì không?"

"Không phải là keo kiệt à?"

"Sai rồi." Trì Kiến chống lên giá sách phía sau cô, nghiêm túc nói: "Là vì quan tâm."

Anh đột nhiên nói lời âu yếm, làm cô lảng lảng, Cửu Lộ vừa định nhón chân hôn anh một cái, chuông điện thoại lại vang lên.

Trì Kiến toát ra vẻ nguy hiểm, híp mắt.

Cửu Lộ vẫn không nhận, giải thích: "Thật sự chỉ là bạn học bình thường thôi."

"Vậy em còn để nó kêu mãi làm gì?"

"Em mà nhận thì không biết phải nói gì." Cửu Lộ xoay người, tùy tiện cầm một cái đĩa nhạc lên nhìn.

Nói thật, sau khi thi đại học Lương Húc có đi tìm cô, xuất phát từ việc cậu giúp cô rất nhiều trong quá trình ôn thi, Cửu Lộ mời cậu ăn bữa cơm. Sau đó cậu có gọi điện cho cô hai ba lần, Cửu Lộ không đi ra ngoài.

Vì cô mơ hồ cảm giác được điều gì đó, không cho đối phương có cơ hội nói ra, nên đơn giản không nhận điện thoại nữa.

Tiếng chuông cuối cùng cũng dừng lại, Lương Húc không gọi nữa, vài giây sau, lại có một tin nhắn mới gửi đến.

Cửu Lộ click mở.

Lương Húc: Hôm nay tớ nhận được giấy thông báo trúng tuyển của đại học Tề Vân, Lý Cửu Lộ, chúng ta cùng đến Tề Vân rồi.

Cô đọc xong, yên lặng cất điện thoại vào túi áo.

Thời gian buổi chiều qua đi rất nhanh, thấm thoát đã trôi qua.

Lý Cửu Lộ không dám để Trì Kiến đưa về, đi bộ về nhà.

Cơm chiều cô ăn cùng với các cụ già trong viện, sau đó lại cùng họ xem TV một lát, rồi mới đứng dậy về phòng.

Ban ngày cô phải hoạt động hơi nhiều, đêm nay tắm xong, dễ dàng ngủ say.

Sáng hôm sau bị âm thanh hỗn loạn đánh thức, mở mắt ra, mặt trời đã lơ lửng trên cao, ánh sáng chói chang từ khe hở của tấm rèm chiếu vào.

Cửu Lộ từ trên giường ngồi dậy, bên ngoài vẫn ồn ào, cô kéo rèm ra, nhìn thấy tất cả cụ già trong viện, nhân viên cùng với cảnh sát đang đứng ngoài sân, cảnh tượng quen thuộc từng xảy ra lại hiện lên trước mắt, trong lòng đột nhiên có dự cảm không lành.

Cô mặc quần áo ra khỏi phòng, nhìn thấy Cố Hiểu San đứng cách đó không xa.

"Chị Hiểu San." Cửu Lộ nói khẽ: "Xảy ra chuyện gì vậy ạ?"

Cố Hiểu San quay đầu lại, vẻ mặt vô cùng bi thương: "Bà Thôi Quế Lan tự sát rồi."

Hết chương 38

Lời editor: Chương này anh Kiến cho phép mọi người suy nghĩ "chong xáng" đây:3

Bạn đang đọc truyện *Thứ Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Người đầu tiên phát hiện ra thi thể chính là Cố Hiểu San.

Tối hôm qua cô ấy trực ban, nửa đêm đi kiểm tra các phòng vài lần còn rất bình thường, nhưng sáng sớm ăn cơm lại phát hiện Thôi Quế Lan không có mặt, vì thế đến phòng tìm bà cụ. Quả nhiên là bà cụ ở trong phòng, trên giường nhô lên một gò nhỏ, chăn đắp rất cao, trên gối chỉ lộ ra một chút tóc hoa râm.

Cố Hiểu San nghĩ là bà cụ chưa dậy, đi qua nhẹ nhàng gọi hai tiếng, dưới chăn không có một chút phản ứng.

Cô ấy kéo chăn xuống, gấp gấp hít vào một hơi, bị đôi mắt tròn to của bà cụ dọa tới mức lùi về sau mấy bước.

Sắc mặt Thôi Quế Lan trắng xám, hai mắt mờ to, đồng tử đại đi, khóe miệng và mũi có đầy bọt mép, hai tay bà cụ nắm chặt trước ngực, lọ thuốc vứt lăn lóc bên cạnh, còn có mấy viên thuốc màu trắng rơi vãi trên giường.

Cố Hiểu San nắm chặt bàn tay đang run rẩy, tiến lên thử dò hơi thở của bà cụ, lại nhanh chóng lùi về sau như giật điện, lập tức chạy đi báo cảnh sát.

Cô kể chuyện vừa trải qua với Cửu Lộ, nhớ tới cảnh tượng kia, bây giờ vẫn không nhịn được run rẩy.

Cửu Lộ nắm thật chặt tay cô ấy: "Cảnh sát lấy lời khai của chị chưa?"

Cô ấy gạt đầu, đôi mắt nhìn Cửu Lộ chứa đầy hơi nước, cổ sức kìm nén.

"Cảnh sát đi xem camera, nói thấy giữa trưa hôm qua bà cụ thừa dịp mọi người ăn cơm, cạy cửa phòng y tế, lấy trộm một lọ thuốc."

"Thuốc gì ạ?"

"Alprazolam (1)." Cố Hiểu San nói: "Viện đã cấm dùng loại thuốc an thần này từ rất lâu, đã từng tiêu hủy sạch sẽ, nhưng bà cụ lại lục tung phòng y tế lên, không biết tìm thấy một lọ đâu ở đâu."

Tâm trạng Lý Cửu Lộ cũng vô cùng áp lực, cô biết, bây giờ có nói bất cứ lời an ủi nào cũng không làm nên chuyện, nên chỉ có thể nắm chặt tay Cố Hiểu San.

Các cô ngồi trên dãy ghế phía sau đám đông, có người nhìn lại đây.

Tầm mắt Cửu Lộ tối sầm, ngẩng đầu, nhìn thấy thẻ công tác đeo trước ngực đối phương. Trí nhớ của cô khá tốt, năm ngoái khi ông Vương Vĩnh Phát qua đời, anh ta cũng ở hiện trường, hơn nữa sau này còn gặp qua ở chỗ Trì Kiến vài lần, hai người dường như có chút giao tình.

Ngô Ba không mặc cảnh phục như những cảnh sát khác, mà mặc quần áo thể thao khỏe khoắn, tóc cắt ngắn, khuôn mặt vuông vức, mày kiếm phóng khoáng, khiến người ta có cảm giác vừa chính trực vừa khôn khéo.

"Cô có tiện trả lời mấy câu hay không?"

Cô đứng lên, gật gật đầu.

"Tôi tên là Ngô Ba, người của Cục Công An cảnh sát trấn Tiểu Tuyên." Trong tay anh ta cầm bút máy và sổ ghi chép, hiển nhiên cũng có chút ấn tượng

với cô, mỉm cười nói: "Tôi với Trì Kiến xem như bạn bè, từng nghe cậu ấy kể về cô, nên cô đừng căng thẳng, tiếp theo tôi có hỏi cái gì thì cô cứ ăn ngay nói thật là được."

Cửu Lộ liếc anh ta một cái: "Được."

Ngô Ba đưa Lý Cửu Lộ đến một góc khá yên tĩnh, vẻ mặt nghiêm túc, anh ta lật một trang mới của cuốn sổ trên tay, viết trước vài nét bút.

Sau khi hỏi qua một số vấn đề đơn giản, mới đi vào chủ đề chính: "Rạng sáng nay từ 2 giờ đến 6 giờ, cô đang ở đâu?"

"Tôi đang ngủ." Cô chỉ chỉ căn nhà phía sau.

Ngô Ba nhìn theo: "Nhà cô ở đây à?"

Cửu Lộ gật đầu.

"Vậy cô quan hệ gì với Giang Mạn và Chu Khắc?"

"Giang Mạn là mẹ tôi, Chu Khắc là bố dượng của tôi."

Ngô Ba ngừng đầu liếc cô một cái, không tỏ ý gì: "Hôm qua cô có gặp người chết Thôi Quế Lan không?"

"Có gặp, lúc ăn cơm tối."

"Có phát hiện bà cụ có hành vi khác thường nào hay không?"

Cửu Lộ rũ mắt, nghiêm túc nghĩ lại: "Bà cụ ngồi đối diện với tôi, hình như không ăn nhiều, sau đó trở về phòng trước."

"Không giao lưu với bất kỳ ai à?"

"Cái này tôi không đề ý."

Ngô Ba gật gù, gấp cuốn sổ ghi chép lại, đứng lên chống hông: "Nói qua một chút về tính tình của bà cụ đi."

Bình thường Cửu Lộ ít khi tiếp xúc với các cụ, nhưng cũng có ấn tượng tương đối sâu với vài người, cô nói: "Bình thường bà Thôi không thích nói chuyện, thích đọc lai độc vãng, cả người khá u sầu, tiêu cực, dường như không có hứng thú với bất kỳ việc gì."

"Bi quan, tuyệt vọng."

Câu tổng kết này vô cùng thỏa đáng, Cửu Lộ nhìn anh ta, vài giây sau, gật nhẹ một cái.

"Cô còn nhớ Vương Vĩnh Phát không?"

"Nhớ."

"Ông ấy thì sao? Tính tình thế nào?"

Cửu Lộ không rõ nguyên nhân anh ta nhắc tới Vương Vĩnh Phát, nhưng bây giờ chỉ có thể cố gắng phối hợp.

"Tính tình Ông Vương thay đổi thất thường, ông cụ thích chơi cờ, thường xuyên nghe người khác xúi giục, hay cãi nhau với mấy ông cụ khác. Tính cách cũng có chút quái gở, tôi nhớ năm ngoài mắc bệnh, chưa kịp đến viện kiểm tra, đã hôn mê hai lần..... Có vẻ như không chịu nổi bất kỳ thất bại hay đã kích nào."

"Dễ xúc động, thần kinh suy nhược." Ngô Ba suy nghĩ gì đó, lại hỏi: "Vậy trước đó, người thất cổ tự vẫn Từ Quế Mẫn thì sao?"

Bà Từ thì càng không cần phải nói, Cửu Lộ chưa từng thấy bà cụ cười bao giờ.

Cửu Lộ nói xong, khụy tay Ngô Ba chống lên cuốn sổ ghi chép, nhẹ nhàng vuốt cằm, rơi vào trầm tư.

Cô đứng im tại chỗ một lát, lại nghe anh ta hỏi: "Ba người đều là "Năm bảo hộ" (2) nhỉ?"

Cửu Lộ cũng không hiểu rõ khái niệm về "Năm bảo hộ" cho lắm, nên ăn ngay nói thật: "Cảnh sát Ngô, tôi không hiểu lắm."

"Chính là người không có con cái không có nhà ở, mỗi tháng phải dựa vào trợ cấp của chính phủ."

Cô khó xử: "Cái này phải hỏi nhân viên công tác."

"Được." Anh ta gật đầu, cài bút máy vào túi áo: "Đến đây là được rồi, cảm ơn cô đã phối hợp."

"Không có gì đâu."

Anh ta cầm đồ đạc, sai bước đi về phía nhà cũ.

"Cảnh sát Ngô."

Anh ta dừng lại, quay đầu nhìn về phía Lý Cửu Lộ: "Còn sót việc gì à?"

"Không phải, tôi chỉ muốn hỏi....." Cô ngập ngừng: "Bọn họ hẳn là đều tự sát mà qua đời đúng không?"

"Trước mắt chứng cứ mà cảnh sát nắm giữ là như thế."

Ngô Ba không nhiều lời, dứt túi quần vội vàng rời đi.

Qua một thời gian sau, Chu Khắc viện có tìm người quen đến Cục Công An hỏi thăm, đi hỏi kết quả. Cuối cùng vụ việc Thôi Quế Lan chết được tính là tự sát, sau khi nhiều lần đến hiện trường khám nghiệm, vẫn chưa phát hiện ra bất cứ điều gì chứng minh bà cụ bị giết.

Có chuyên gia phân tích, nói phần lớn người già tâm tư đều khá闷 cảm, đặc biệt là những cụ già thuộc diện "Năm bảo hộ", bọn họ thiếu thốn tình cảm gia đình ấm áp, không cảm nhận được tình thân, cho nên tính cách quái gở, trong lòng luôn bi quan, tuyệt vọng, thậm chí đối với quãng thời gian ngắn ngủi còn lại của sinh mệnh cũng không ôm bất kì hy vọng gì, nên dùng phương thức tự sát để tìm đến giải thoát, đây đã là cách kết thúc sinh mạng tốt nhất mà họ nghĩ đến.

Chu Khắc truyền đạt tin tức này đến viện, ít nhiều cũng trấn áp được chuyện này tạo thành ám ảnh đáng sợ, bầu không khí trong viện dần khôi phục như lúc ban đầu.

Sau lại có Trần Thụy Thành của Cục Dân Chính đến tìm ông, nói cấp trên khá coi trọng án tự sát của viện dưỡng lão, sau này phải ngăn chặn sự việc tiếp tục phát sinh. Áp lực chưa từng có đè nặng lên Chu Khắc, về nhà gọi Giang Mạn mở một cuộc họp, yêu cầu nhân viên phải đặt việc chăm sóc tinh thần các cụ lên hàng đầu.

Gánh nặng trên vai Giang Mạn ngày càng nhiều, một phần lực chú ý đặt vào viện, còn phải phân ra một ít để quan tâm đến Lý Cửu Lộ.

Giữa tháng chín, rốt cuộc Lý Cửu Lộ cũng nhận được thư thông báo trúng tuyển, đến từ Đại học Sư Phạm Tề Vân, trúng tuyển chuyên ngành giáo dục mầm non.

Cửu Lộ nhìn bốn chữ "Giáo dục mầm non" này, tâm tình phức tạp.

Giang Mạn mặt ủ mày chau nhiều ngày như vậy, lần đầu tiên lộ ra gương mặt tươi cười, mặc dù chỉ là chuyên ngành cao đẳng, nhưng nghĩ đến tương lai cô tốt nghiệp rồi về Tiểu Tuyền, mở cho cô một cái nhà trẻ, nhà trên mặt đất, giữ gìn khuôn phép, hẳn là cũng không tồi.

Cửu Lộ thừa dịp bà đang bận rộn, cầm thư thông báo trúng tuyển đi tìm Trì Kiến.

Trì Kiến cầm tờ giấy, cười cợt nhún vai.

"Anh đừng cười nữa."

"Vâng, thưa cô giáo Lý."

Cửu Lộ trừng mắt nhìn anh.

Bây giờ hai người đang ở trong phòng Trì Kiến, Cửu Lộ ngồi trên ghế, đôi mắt nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm mặt trời lặn.

Trì Kiến dựa bên cạnh bàn: "Không tương tượng nổi, đáng về em dỗ dành trẻ con sẽ như thế nào."

Cô thở dài một hơi.

Anh đánh giá: "Thật ra mặt mũi em rất dễ lừa người, nhìn rất mềm mại, nhưng tính cách không tốt chút nào, trẻ con mà quấy phá, em có kiên nhẫn nổi không?"

"Đừng nói nữa." Cô đau đầu.

Trì Kiến rũ mắt nhìn cô chốc lát, đặt tờ giấy xuống, cơ thể bỗng nhiên áp lại gần, đẩy cô dựa vào lưng ghế.

Ghế chỉ đứng bằng hai chân sau, mất đi cân bằng.

Cửu Lộ "Á" một tiếng, cơ thể ngã ra sau, hai chân lơ lửng trên không, theo bản năng ôm chặt vai anh.

"Ngã, ngã bây giờ!"

"Có anh ở đây, không ngủ được đâu."

Cửu Lộ đập anh một cái.

Trì Kiến nhếch môi cười: "Anh chỉ cho em một cách này."

"Cách gì?"

"Tự mình sinh một đứa, có lẽ sẽ kích thích bản năng làm mẹ của em."

"Tuồng bở." Cửu Lộ giãy giụa định đứng lên.

Trì Kiến đột nhiên buông tay.

Lực giữ ghế đứng yên mất đi, cơ thể Cửu Lộ nhanh chóng ngã về sau, trong khoảnh khắc sắp rơi xuống đất, cô nhắm chặt mắt, "Rầm" một tiếng vang lên, ghế dựa đổ ra sàn nhà.

Cùng lúc đó, Cửu Lộ cảm giác cơ thể nhẹ bẫng, bên hông có một lực mạnh bế cô lên, xoay hai vòng, hai người cùng lăn lên trên đệm.

Trì Kiến dùng đúng một chiêu này dạy dỗ cô phải thành thật, quay mấy vòng, đè cô dưới thân.

Cửu Lộ xin tha: "Tay! Tay! Tay em bị đè ở đằng sau rồi."

Tay chân Trì Kiến không nhúc nhích, hơi nhấc hông, cho cô một chút không gian. Cửu Lộ có được tự do, nhìn đúng thời cơ liền véo một cái lên hông anh.

Trì Kiến đứng lúc bất được, cảm cái tay còn lại giờ lên cố định trên đỉnh đầu, cắn một cái lên cổ cô, còn tàn nhẫn hơn cả quỷ hút máu.

"A ——" Cô khẽ kêu.

"Còn dám véo nữa hay không?"

"Không véo nữa." Cửu Lộ rất biết điều: "Tóc em, chần mát tầm mắt rồi, anh giúp em vuốt ra đi."

"Vậy em đừng động đây."

Cô bảo đảm: "Em không động đây đâu."

Nhưng Trì Kiến hơi thả lỏng một chút, cô lại tìm cơ hội phản kích.

"Em cứ nghịch đi, dù sao anh cũng không ngại." Nói xong tay liền chui vào trong áo của cô.

Bây giờ anh đối xử với cô càng ngày càng quá phận, trái phải đều không ngăn cản được, giống như cá nằm trên thớt, để anh chiếm hết tiện nghi.

Cả người Cửu Lộ tê dại đến khó chịu, mặt rất nóng, không nhận được uy hiếp: "Nếu anh còn không lấy tay ra ngoài, em sẽ không khách khí đâu."

Trì Kiến nhưn mảy, thậm chí còn vuốt ve cô hai cái.

Chân trái Cửu Lộ đặt giữa hai chân anh, cô nhẹ nhàng cong gối, dùng ít sức, anh liền "Rầm" một tiếng ngã vật ra.

Cô chạy thoát khỏi ma chướng, nhận cơ hội nhảy xuống mặt đất.

Trì Kiến che lại bộ phận nào đó, khoa trương nói: "Em muốn mạng của anh có phải hay không!"

"Em..... Không dùng lực mà."

"Thế cũng đau."

Cửu Lộ mím môi, đứng ở mép giường nhìn anh lăn lộn.

Trong tích tắc cô có ảo giác, cảm thấy không quen biết chính mình. Cảm xúc ngông cuồng và nồng nhiệt như vậy, dường như trước kia chưa bao giờ có.

Cô muốn biết, rốt cuộc Trì Kiến là người như thế nào, có thể khiến cô giải phóng ra một bản thân khác.

Anh lăn đủ rồi, hai người bỗng nhiên bình thường trở lại.

Trong phòng rất yên tĩnh, đồng hồ kêu tích tắc.

Trì Kiến hơi cúi người, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô.

"Em muốn đến Tề Văn học à."

Cô không hé răng.

Trì Kiến nói: "Còn nửa tháng nữa."

"Vâng."

"Sau này không thể muốn gặp là gặp được rồi."

Cửu Lộ yên lặng vài giây: "Có thể gọi điện thoại mà."

"Em đã chuẩn bị xong đồ dùng chưa?"

"Chưa ạ."

Đột nhiên, không khí xa cách tràn lan giữa hai người.

Cửu Lộ vừa định nói vài câu, Trì Kiến lao đến, ôm chặt eo cô: "Ông đây cảnh cáo em, không cho phép ở bên ngoài câu kết làm bậy." Ngữ điệu mềm mại, không có một chút khí thế.

Nói thẳng ra, anh ở trong lòng cô vẫn luôn lạnh lùng cao ngạo, đáng vẻ vạn người không phục, bây giờ lại như cô vợ nhỏ uất ức trông rất đáng yêu.

Cửu Lộ không nhịn được, ôm đầu của anh, cười khúc khích.

Trì Kiến nổi giận: "Em mẹ nó có thể tập trung một chút hay không!"

Hai người lại lẫn lộn.

Nghịch thêm một lúc nữa, Trì Kiến đưa cô trở về.

Thời gian không còn sớm, mặt trời lặn dần sau dãy nhà, ráng chiều nhuộm hồng chân trời, ánh trăng nhàn nhạt dần dần nhô cao.

Anh vừa đi đến cửa nhà, phía sau có người gọi anh.

"Ngô Ba, sao hôm nay lại rảnh rồi thế?" Trì Kiến quay đầu lại.

Anh ta hást cằm với anh, cười nói: "Đi theo tôi, nói hai câu."

"Có việc gì sao không đi vào rồi nói?"

Ngô Ba không đồng ý, kéo anh đi vào ngõ nhỏ phía sau.

Hai người tìm một chỗ tiện nói chuyện, Ngô Ba dựa vào tường, đốt cho Trì Kiến một điếu thuốc.

Ngõ nhỏ hẹp dài, vách tường rất cao.

Trì Kiến dựa vào một bên khác: "Rốt cuộc tìm tôi có chuyện gì?"

"Tôi muốn nói về vụ án vừa rồi." Ngô Ba đi thẳng vào vấn đề: "Ngày Thôi Quế Lan qua đời chúng tôi có xem lại camera, hôm đó bà cụ tiếp xúc với rất nhiều người. Trong đó, giữa trưa khoảng 12 giờ 45 phút, bà cụ có chạm mặt cậu trên hành lang, đúng không?"

Trì Kiến nghĩ một chút: "Đúng vậy."

"Có thể giúp tôi nhớ lại những việc diễn ra lúc đó không?"

Trì Kiến nhìn anh ta, nghi ngờ hỏi: "Nghe nói chuyện này không thành lập hồ sơ vụ án, hình như là tự sát mà?"

"Ừ." Anh ta búng tàn thuốc, nói ậm ờ: "Nhưng trong cục yêu cầu thêm mấy việc, nói là phải sửa sang lại tư liệu hồ sơ, nên phải chúng tôi xuống hỏi lại."

Ngô Ba thờ dãi: "Tôi cũng ngại phiền phức, giúp tôi một chút, cậu nói nhanh đi."

Trì Kiến gật gật đầu, hút một ngụm thuốc lá, suy nghĩ một lát: "Hôm đó sau khi tôi thăm bà ngoại xong thì đi ra, lúc xoay người suýt chút nữa va vào bà cụ. Lộ thuốc trong tay bà ấy rơi xuống đất, tôi hỏi trước bà có làm sao không....."

"Bà cụ có nói gì không?"

Trì Kiến nhún nhún vai: "Không nói gì cả."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó tôi ngồi xổm xuống nhặt lọ thuốc lên, chưa kịp nhìn rõ tên thuốc, đã bị bà cụ lấy đi."

"Ừm." Anh ta đáp một tiếng.

Trì Kiến nói: "Sau đó tôi lại đi ra ngoài, đến sảnh thì gặp được viện trưởng Chu, nói vài câu, ông ấy vội vã ra ngoài làm việc."

"Nội dung cuộc trò chuyện là.....?"

Trì Kiến ngẩng đầu nhìn anh ta một cái, không nhìn được cười cười: "Chắc là không liên quan đến chuyện này đâu, nói về bạn gái tôi."

Ngô Ba cũng cười: "Được đấy."

Trì Kiến không phản bác, hút điếu thuốc trên tay: "Chỉ thế thôi."

"Không có gì hơn?"

"Không có." Anh đi tàn thuốc lên vách tường phía sau, động tác chậm chạp: "Đợi chút..... Tôi nhớ ra rồi, bà cụ có nói với tôi một câu."

Cơ thể Ngô Ba không khỏi khựng lại.

Trì Kiến chậm rãi xoa đầu mẫu thuốc lá: "Hình như là..... Sáu từ "Cháu cũng nghĩ như vậy à ""

Ngày đó Ngô Ba rời đi nhưng không nói thêm gì, chỉ hẹn sau này gặp lại.

Nửa tháng sau.

Cuối tháng chín, rốt cuộc Lý Cửu Lộ cũng phải đi Tề Vân, trước đó đã mua hai tấm vé tàu, Giang Mạn nhất quyết phải đưa cô đến tận nơi, tận mắt nhìn thấy cô đến trường mới yên tâm.

Chu Khắc khuyên bảo hai câu, Giang Mạn cắn nhai bác bỏ.

Cả quá trình Lý Cửu Lộ không nói gì, cô lấy điện thoại ra, định soạn cho Trì Kiến một đoạn tin nhắn.

Không nghĩ đến anh lại chủ động nhắn cho cô.

Trì Kiến nói: Vợ yêu, hôm nay không thể tiễn em rồi, có thời gian anh sẽ đến thăm em.

Cửu Lộ nhìn chằm chằm màn hình, đọc đi đọc lại dòng chữ mấy lần, bấy giờ mới cất điện thoại đi, mắt mát mà thờ dài.

Chu Khắc lái xe đưa hai người đến nhà ga, trong lúc đợi tàu, Giang Mạn dặn dò: "Đến lúc đó con phải xây dựng quan hệ tốt với bạn mới, sau này phải sinh hoạt tập thể, không hợp sẽ bị mọi người bắt nạt đấy."

"Vâng."

"Đến đó nhớ đăng ký nhiều câu lạc bộ vào, cuộc sống sau giờ học cũng phải phong phú."

Cửu Lộ gật gật đầu: "Vâng."

Giang Mạn suy nghĩ một lát, nghiêm mặt nói: "Mẹ nói cho con biết, trong lúc học đại học nghiêm cấm yêu đương, phải đặt toàn bộ sức lực vào việc học, con học chuyên ngành cao đẳng đó, đã thấp hơn một bậc so với các bạn cùng trang lứa rồi, phải xem tương lai có thể lên được ngành chính quy hay không....."

"Mẹ." Cửu Lộ nhìn công soát vé: "Bắt đầu soát vé rồi."

"Được rồi." Lời Giang Mạn bị cắt giữa chừng, đứng lên: "Chúng ta đi."

Hai người cùng đi vào trong đám đông, đúng lúc này, điện thoại của Giang Mạn bỗng nhiên vang lên, bà đưa túi du lịch cho Lý Cửu Lộ, đến nơi vắng người nghe điện thoại.

Nửa phút sau, bà bước nhanh về.

"Lộ Lộ." Giang Mạn xin lỗi: "Có thể mẹ không đến Tề Vân với con được rồi, trong viện có người mới đến, chú Chu của con đang ở bên ngoài, nên mọi thủ tục đang chờ mẹ về làm."

"À." Cửu Lộ thẳng lưng: "Vậy mẹ mau về đi."

"Mẹ không yên lòng về con."

Cửu Lộ nói: "Con cũng lớn rồi mà, đến trường con sẽ lập tức gọi điện cho mẹ."

Giang Mạn bắt đầu đi gặt đầu, ôm cô: "Vậy mẹ đi đây."

"Vâng."

Chờ đến khi bóng dáng Giang Mạn biến mất, Lý Cửu Lộ đặt tay lên bàn phím điện thoại bấm một dãy số.

Đang sau truyền đến tiếng thông báo soát vé cuối cùng của tàu, động tác của cô chậm lại, xung quanh đã không còn mấy người.

Cửu Lộ nhìn chằm chằm ra cửa, cuối cùng lại cất điện thoại vào túi áo.

Có cơ hội, nhưng không có thời gian.

Biết rõ anh không thể nào lập tức xuất hiện, Cửu Lộ vẫn lưu luyến từng bước chân, dưới sự thúc giục của nhân viên soát vé, mang theo túi hành lý nặng trĩu, đi vào sân ga.

Cô gần như là người cuối cùng lên xe, dưới sự trợ giúp của hành khách khác, đặt hành lý lên trên giá.

Có ba ghế ngồi kế tiếp nhau, giữa là khoảng trống, Cửu Lộ ngồi trên ghế gần cửa sổ.

Trong lòng cô nghĩ, hành trình của mình nhất định sẽ gắn với hai từ "Cô độc", cô lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn sân ga chậm rãi lùi về sau.

Đoàn tàu đi càng ngày càng nhanh, phía xa xuất hiện từng vùng hoa màu và khúc sông nhỏ uốn lượn.

Sắp đến tháng mười, mùa thu lại đến rồi.

Cô cảm giác có người chạm vào bả vai mình.

"Bên cạnh cô có người không?"

"Không ——"

Cô quay đầu lại, nháy mắt ngơ ngẩn.

Trì Kiến mặc một cái áo gió có mũ màu đen, khóa kéo vẫn luôn kéo cao đến tận ngọn. Cầm anh giấu trong cổ áo, khoe miệng nhếch thành một đường cong, tay cầm túi sách, dáng người thẳng tắp đứng giữa lối đi nhỏ.

Cửu Lộ chớp chớp mắt, sửa lời nói: "Có người rồi."

"Cho tôi ngồi trước một lát nhé, người đến tôi sẽ nhường chỗ."

Cửu Lộ không ngăn cản, phụng phịu nói: "Nhớ phải nhường chỗ đấy."

"Được."

Anh cởi áo gió đặt lên đùi, cười hỏi: "Cô đi đâu thế?"

Cửu Lộ liếc mắt nhìn áo len cao cổ mỏng màu đỏ rượu của anh: "Tôi đi học. Anh thì sao?"

"Thật trùng hợp." Anh nghiêng đầu: "Tôi cũng đưa vợ tôi đi học."

Hết chương 39

(1): Alprazolam có tác dụng điều trị chứng rối loạn lo âu và hoảng sợ. Alprazolam thuộc về nhóm thuốc benzodiazepines chuyên tác động lên não và thần kinh (hệ thần kinh trung ương) giúp an thần và bình tĩnh. Thuốc hoạt động bằng cách tác động lên một loại chất hóa học tự nhiên trong cơ thể (GABA). Tác dụng phụ: tâm trạng buồn chán, có ý định tự tử, lú lẫn, hiếu động thái quá, lo âu, chóng mặt, chóng mặt, đau ngực, không kiểm soát được hành vi, co giật,... (Nguồn từ Hellobacci)

(2): "Năm bảo hộ" là những người cần trợ cấp từ nhà nước, thuộc các diện sau đây:

1. Không có người giám hộ, hoặc người giám hộ không có khả năng chu cấp kinh tế.

2. Không còn khả năng làm việc.
3. Không có nguồn thu nhập.
4. Người già, người khuyết tật, trẻ em dưới 16 tuổi.
5. Một số hoàn cảnh đặc biệt khác được phê duyệt vào diện "Năm bảo hộ".

(Nguồn Baidu)

Bạn đang đọc truyện *Thư Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Cửu Lộ mấp máy môi, hỏi: "Vậy cô ấy tên là gì?"

"Lý Cửu Lộ." Anh nói: "Cô thì sao, cô tên là gì?"

"Thật trùng hợp." Cửu Lộ học theo anh nghiêng đầu: "Tôi cũng tên là Lý Cửu Lộ."

Hai người nhìn nhau một lát, vẻ mặt không nghiêm túc được nữa, đồng thời cười ra tiếng. Cụ già ngồi đối diện nhìn bọn họ: "....."

Bàn tay Trì Kiến để ra phía sau, ôm lấy eo cô: "Em ngốc ơi là ngốc."

"Anh mới ngốc ý."

"Là ai trông mòn con mắt, đứng ngoài cổng soát vé lưu luyến từng bước chân, không bỏ đi được hả?" Trì Kiến nhướn mày, đắc ý nói.

"Anh thấy hết rồi à?"

"Đương nhiên."

"Vậy nên anh cố tình không xuất hiện đúng không?" Cửu Lộ bắt mắt.

Hai người không màng đến ánh mắt đánh giá của cụ già ngồi đối diện, Trì Kiến ghé đầu, thấp giọng nói: "Vốn định lén nhìn em một lát, dù sao mẹ em cũng đang ở đây, anh không có cơ hội đi ra, nên anh đứng cách em khá xa, lại thấy có đôi mắt nhỏ đang nước mắt lưng tròng."

"Hừ, ai đấy!"

Đi khỏi Tiểu Tuyền, cơ thể hai người hận không thể dính sát bên nhau.

Trì Kiến nói: "Sau đó mẹ em nhận điện thoại xong rồi đi, anh vừa thấy có cơ hội, nên lập tức theo em."

"Sao em lại không phát hiện ra anh nhỉ?"

Trì Kiến khẽ chạm môi vào đỉnh đầu cô: "Anh trốn đi mà, cho em chút bất ngờ."

Cửu Lộ mím môi cười một cái.

Hôm nay anh mặc một cái áo len mỏng cao cổ màu đỏ rượu, màu đỏ làm nổi bật lên làn da trắng của anh, quần áo rộng rãi, khiến khí chất của anh vừa nhàn nhã vừa thanh tao. Khi chọn quần áo, trước nay anh làm đều vô cùng thuận lợi, rất biết cách làm đẹp cho mình.

Lần này trên xe có rất nhiều người, đang mùa tựu trường mà, có mấy cô bé học sinh dán mắt lên hai người họ.

Cửu Lộ nghĩ chắc là do hai người tình cảm quá công khai, vì thế kéo tay anh ra, ngồi nhích vào bên trong một chút.

Hai người cùng nhìn ra ngoài cửa sổ, phong cảnh chậm rãi lùi lại phía sau, cảnh sắc càng ngày càng tươi sáng.

Cửu Lộ vui vẻ: "Anh định đến Tề Vân với em hai ngày à?"

"Đưa em đến xong là anh phải trở về luôn, ngày mai anh có hẹn rồi."

"À." Cô ngừng một chút, nhắc nhở: "Hình như chuyến tàu muộn nhất khởi hành lúc 9 giờ, anh nhớ chú ý đến thời gian đấy."

"Ừ."

Toàn bộ hành trình hết gần hai giờ, nói chuyện một lát, Cửu Lộ dựa vào cánh tay Trì Kiến ngủ.

Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên, dọa cô giật nảy mình.

Lấy điện thoại ra nhìn, nhìn thấy một dãy số trên màn hình, Cửu Lộ nhíu mày.

"Ai đấy em?" Trì Kiến ghé đầu lại gần: "Lại là Lương Húc à?"

Lý Cửu Lộ liếc anh một cái.

Trì Kiến vuốt vuốt màn hình, lại giương mắt nhìn cô, bằng trực giác đàn ông, dường như người được mùi nguy hiểm.

"Sao cậu ta lại gọi điện thoại cho em, có việc gì à?"

Cửu Lộ lắc đầu.

"Nhận đi." Anh hất cằm.

Lý Cửu Lộ do dự một lát, nếu không nhận ngược lại có vẻ chột dạ, vì thế ần nghe.

"Alo?"

Lương Húc ở đầu bên kia nói: "Lý Cửu Lộ, cuối cùng cậu cũng nhận điện thoại của tớ rồi."

"Có chuyện gì không?" Cô gơ điện thoại, Trì Kiến thò đầu đến, dính sát vào mu bàn tay cô.

"Hôm nay cậu đến Tề Vân đúng không?"

Cửu Lộ cứng lại, nhìn Trì Kiến một cái: "Làm sao mà cậu biết được."

"Điện thoại của cậu có phải không mang theo trên người hay không, mười lần có đến chín lần không nhận, nên tớ gọi đến nhà cậu, di nói cho tớ biết."

Lương Húc nói ngắn gọn: "Năm tháng trước tớ đã đến Tề Vân rồi, cũng tạm thích ứng được với môi trường ở đây, bây giờ tớ tới đón cậu, lát nữa ra khỏi trạm là có thể nhìn thấy tớ."

"Không cần đâu, tớ....."

"Được rồi tớ không nói nữa, xe buýt công cộng đông người, lát nữa gặp nhé."

Bên Lương Húc cúp điện thoại trước, Cửu Lộ nhìn màn hình tối om, nói với anh: "Người như cậu ấy, rất nhiệt tình."

"Nhiệt tình như thế sao không đến đón anh?"

"Cậu ấy không biết anh đến mà."

Anh ăn dấm cũng thật trẻ con. Trì Kiến hừ lạnh một tiếng: "Sau này trời cao hoàng đế xa (1), mọi hành vi đều bằng ý thức tự giác."

Cửu Lộ nghĩ đến ngày mai anh có hẹn, không biết lúc đấy sẽ là kiểu con gái nào, lại xăm ở chỗ nào trên cơ thể. Cô trả lại nguyên câu, thần nhiên nói: "Đúng vậy, tất cả đều bằng ý thức tự giác."

Ban đầu lên xe hai người còn vui mừng khôn xiết, xuống xe lại xích mích khó chịu.

Trì Kiến một tay kéo túi hành lý to, sai bước dài đi trước, lúc đầu cô còn có thể đuổi kịp, sau lại bị anh bỏ xa.

Ra khỏi trạm tàu, thật sự nhìn thấy một tên ngực da đen to lù lù đang đứng ngoài lan can nhìn xung quanh.

Bước chân Trì Kiến dừng lại, đứng im chờ Cửu Lộ, đưa cho cô một túi hành lý nhỏ, giành ra một bàn tay nắm chặt lấy tay cô.

Lương Húc tìm được Lý Cửu Lộ trong đám đông, miệng há to, vừa định vẫy tay gọi, lại thấy bên cạnh cô có một người, hai người nắm chặt tay nhau, biểu cảm trên mặt cậu cứng đờ, không dám tin mà chớp chớp mắt.

Trì Kiến dắt Cửu Lộ đi đến trước mặt cậu: "Lương Húc, thật trùng hợp."

"..... Anh Kiến, anh....."

Cửu Lộ không lên tiếng, Trì Kiến gơ tay hai người lên lắc lắc: "Đưa Lộ Lộ đi nhập học."

"Hai người....." Lương Húc biết nụ cười của mình nhất định rất xấu: "Hai người biết nhau à? Ý em là, hai người ở bên nhau?"

Trì Kiến gật gật đầu: "Nói ra thì rất dài."

Tất cả mọi người đều là đàn ông, vẻ mặt mất mát của cậu rơi vào trong mắt Trì Kiến, thoáng chốc giúp anh biết được cậu có tâm tư gì. Vì thi đại học, Lương Húc không đến "Văn nhân thiên hạ", nên không biết chuyện của hai người.

Trì Kiến không đành lòng kích thích cậu, nhưng phải thể hiện công khai quyền sở hữu của mình, đặc biệt đối phương lại là Lý Cửu Lộ, anh càng không thể đồng tình.

Lương Húc đứng yên một chỗ im lặng mấy phút đồng hồ.

Trì Kiến vỗ vỗ bả vai cậu, tránh đề tài này đi: "Khá lâu rồi chúng ta chưa gặp nhau nhỉ? Trường của cậu cách trường Lộ Lộ có gần không? Đứng dịp, lát nữa tìm một chỗ ăn bữa cơm đi."

Lương Húc nhẹ nhàng thở phào, ngẩng đầu, nhìn về phía Lý Cửu Lộ, không biết có phải do ánh mắt trời quá chói hay không, hốc mắt cậu phấp phồng.

Lương Húc lại nhìn Trì Kiến, cười nói: "Vâng, anh Kiến, đưa một túi cho em, em đưa hai người đi làm thủ tục."

Bọn họ đến vào buổi chiều, ngồi xe buýt công cộng về trường đã gần hai rưỡi.

Lương Húc vô cùng nhiệt tình, cậu vừa mới xong thủ tục nhập học, nên toàn bộ quá trình đều rất quen thuộc, cậu cầm thư thông báo trúng tuyển và phí nhập học chạy đôn chạy đáo, tất cả đều làm rất tận tình, đầu toát ra một lớp mồ hôi.

Lý Cửu Lộ đưa chai nước khoáng chưa mở ra: "Lương Húc, cảm ơn cậu."

Lương Húc nhìn chai nước kia, lại nhớ tới một ít chuyện cũ, cười khổ: "Tớ luôn chậm một bước, đúng không?"

Cửu Lộ ghen lời, không biết phải đáp thế nào.

Khi đang suy nghĩ nên nói chút gì đó, lại thấy Trì Kiến đứng ở phía trước gọi hai người.

Cô lập tức đáp trả anh.

"Mong cậu sau này luôn vui vẻ."

Tiếng nói của cậu rất nhỏ, Cửu Lộ không quay đầu lại, nhưng vẫn nghe thấy.

Buổi tối Trì Kiến mời Lương Húc ăn bữa cơm, không đi xa, chỉ trong một con phố gần trường đại học sư phạm.

Xung quanh đây là khu đại học, tập trung đầy đủ các trường đại học trọng điểm của Tế Vân, đường phố rất sầm uất, ra vào đều là gương mặt trẻ tuổi, sức sống tuổi trẻ mạnh mẽ ập vào mặt.

Lương Húc ăn rất vội vàng, lên tiếng chào một câu rồi xin phép đi trước.

Trì Kiến ngồi mười lăm phút, đứng dậy đuổi theo.

Hai bóng dáng cao gầy đứng ngoài cửa sổ rất lâu, không biết nói cái gì, đồng thời nhìn qua bên này.

Cửu Lộ lập tức quay đầu đi.

Cơm nước xong, trời sẩm tối, cột đèn hai bên đường dần dần sáng lên.

Đây là một khung cảnh hoàn toàn lạ lẫm, Cửu Lộ lẳng lặng cảm nhận được sự khác biệt. Hai người họ đi trong sân trường, thỉnh thoảng có bạn học đi xe đạp vượt lên trước.

"Có cần anh mua cho em một chiếc không?"

Cửu Lộ nghiêng đầu: "Cuối cùng anh cũng chịu nói chuyện với em rồi?"

Trì Kiến nhìn đồng hồ: "Lát nữa anh phải đi rồi, nếu còn không nói chuyện chỉ sợ phải chờ đến lần sau, không biết cách bao lâu nữa."

Thật ra anh không hoàn toàn bởi vì Lương Húc, chỉ là buồn bực vì sắp chia xa cùng với sự lo lắng không cách nào gỡ bỏ, lại không biết Lý Cửu Lộ có thể hiểu được tâm trạng này hay không, nhưng nhìn vẻ mặt thoải mái từ mồm này của cô, anh không thể nổi giận được. Xét cho cùng cũng không thoát khỏi sức cám dỗ của cô, đi đến một bước này, khoảng cách giữa hai người sẽ càng lúc càng lớn, có một kết quả, làm anh nghĩ cũng không dám nghĩ.

Cửu Lộ tới gần nắm tay anh, bị những lời này của anh làm đau xót.

Tri Kiến kéo cô đến con đường mòn ít người qua lại, tiếng chuông canh trên tháp gỗ vang.

"Anh chỉ muốn dặn dò em một câu." Tri Kiến nghiêm túc nói: "Một mình bên ngoài, không thể bằng ở nhà, em phải biết tự chăm sóc cho bản thân mình, quan trọng nhất là chú ý an toàn."

Cửu Lộ ngoan ngoãn gật đầu.

"Bình thường phải ở trong ký túc xá nữ, đặc biệt là buổi tối, tuyệt đối không được đi ra ngoài đường một mình."

"Em biết rồi."

Tri Kiến trầm mặc một lát, hạ quyết tâm lớn: "Chẳng may gặp phải chuyện gì, em nhớ tìm Lương Húc, dù sao cũng là người Tiểu Tuyền, người khác cũng được, chắc chắn có thể giúp em. Nhưng quan hệ không thể vượt qua giới hạn, em hiểu không?"

Cô đồng ý: "Em hiểu."

Tri Kiến lại nói: "Nếu có bạn nam muốn theo đuổi em, có biết phải đáp trả như thế nào không?"

"Em có bạn trai rồi."

Anh rất hài lòng, lại hỏi: "Trong lòng em thích ai nhất?"

"Anh."

"Ai đối xử với em tốt nhất?"

"Anh."

"Ai quan trọng nhất?"

"Anh."

Cuối cùng cũng yên tâm, Tri Kiến nhìn cô thâm tình: "Em có điều gì muốn nói với anh không?"

"Không dặn dò em một câu à?"

"....." Tri Kiến muốn trợn mắt.

Cửu Lộ tiến lên một bước, ôm eo anh lấy lòng: "Em sẽ luôn luôn nhớ đến anh."

Tri Kiến nâng mặt cô lên, cùng với hương thơm của sách và gió khô, mạnh mẽ hôn cô.

Nụ hôn này, từ trước đến nay chưa từng lâu dài như vậy, anh chậm rãi cắn môi cô, sau đó hôn sâu.

Hôn đến khi cả người khoan khoái, huyết mạch lưu thông, có thể đạt đến tốc độ đua xe.

Tri Kiến dựa vào nụ hôn này mà trải qua một tháng, nhưng sau đó không nhận được, lại đến Tề Vân thăm Cửu Lộ hai ba lần. Anh sáng đi, tối về, mỗi khi chia tay, lại lên kế hoạch cho lần gặp mặt tiếp theo.

Mùa đông đến rất nhanh, trên trời lát phát bông tuyết, năm nay tuyết nhiều, cũng lạnh hơn năm ngoái.

Bây giờ Tri Kiến vừa mới thăm bà ngoại xong, anh đứng ngoài cầu thang một lát, nhìn nhìn không trung, lại nhìn về ô cửa sổ phía bên trái của tầng hai. Trước mắt hiện lên cảnh hai người đứng dưới tầng cây nói chuyện, dường như đó đã là việc từ rất lâu trước kia.

Trước khi quen Lý Cửu Lộ anh không hiểu cái gì gọi là nhớ nhung, bây giờ mới biết được, nhớ nhung là bất kể mưa phùn như dẹt hay là tuyết bay đầy trời, tất cả phong cảnh mỹ lệ, đều hy vọng em sẽ đứng bên cạnh anh.

Tri Kiến hiếm khi vắng vẻ, ngẩng đầu hít thở, hy vọng có thể trong không khí lạnh và khô ráo, ngửi được hơi thở quen thuộc từ phía cửa sổ kia. Trong lòng anh trống rỗng, tưởng niệm người sở không tới xem không, chỉ có thể dựa một cái tín hiệu liên hệ.

Tri Kiến thở dài, lấy điện thoại ra, soạn tin nhắn: Vợ yêu, hôm nay đứng dưới suối vàng tuyết trắng, nhớ em.

Anh lơ đãng giương mắt, suýt chút nữa bị dọa đá ra quần.

Giang Mạn đang đứng dưới cầu thang, ánh mắt thẳng tắp lại âm trầm nhìn anh.

Tri Kiến có chút chột dạ, yên lặng cất điện thoại vào trong túi, bước xuống bậc thang: "Chủ nhiệm Giang."

"Đến thăm bà ngoại à?" Giang Mạn thu lại vẻ mặt, cười không xa không gần.

Anh gật đầu.

"Ồ lại ăn cơm chiều nhé."

"Không được đâu ạ." Tri Kiến sờ sờ cổ: "Cháu về nhà ăn."

Giang Mạn không miễn cưỡng, bước lên cầu thang: "À còn có chút chuyện." Bà dừng lại: "Không đến hai tháng nữa là ăn tết rồi, năm nay bà ngoại còn ở trong viện không?"

Tri Kiến nói: "Chắc là còn ạ."

"Vậy được, quay lại tôi thống kê cho cháu một chút." Giang Mạn coi anh thành người thân của người gia trong viện, tỉ mỉ báo cáo: "Mấy ngày Tết âm lịch chúng tôi phải về quê của viện trưởng Chu, nhưng không cần phải lo lắng, sẽ có người giúp việc thay phiên trực ban, tiêu chuẩn so với năm trước không khác là bao, có thể qua được Tết âm lịch."

Tri Kiến còn đang suy nghĩ "Chúng tôi" ở đây bao gồm những ai.

Giang Mạn: "Tri Kiến, có nghe thấy tôi nói chuyện không?"

Tri Kiến hoàn hồn: "Vâng, chủ nhiệm Giang."

Anh đi ra cổng chính, tuyết rơi càng ngày càng lớn.

Lấy điện thoại ra nhìn, lại không thấy tin nhắn trả lời của Lý Cửu Lộ.

Anh lại hỏi: Em đang làm gì thế?

Lúc đó Cửu Lộ đang ngồi trong quán ăn bên ngoài, cơm no rượu say, bàn đầy xiên tre và khăn giấy đã sử dụng, bên cạnh còn bày ra mấy vỏ chai rượu.

Bốn tướng chiến mỗi người một phương, mỗi người đều uống đến khi mặt đỏ bừng, còn không quên giương nanh múa vuốt tán dóc. Cửu Lộ tuy nóng, nhưng cô vẫn còn tỉnh táo, rượu chỉ uống hai chén, người khác khuyên như thế nào cũng không uống thêm.

Điện thoại của cô lại vang lên hai tiếng ting ting, cầm lên xem, vẫn là Tri Kiến.

Bên phải là bạn cùng phòng Đại Phi, cơ thể nghiêng sang một bên, nhìn thấy tin nhắn cô đang soạn, lớn tiếng đọc ra: "Sắp thi, mấy người bọn em đang ở trong thư viện ôn tập."

Cửu Lộ cũng không giấu diếm, cho cô ấy xem thoải mái.

Hai người khác thấy cô nói dối như vậy thì tỏ vẻ không đồng ý, ồn ào gõ bàn kháng nghị.

Tri Kiến dùng vẻ đẹp bên ngoài của mình và đồ ăn ngon thu mua nhân tâm, địa vị của anh trong lòng các cô ấy còn cao hơn cô một bậc.

Điều đáng mừng chính là, đại học không giống với cấp ba, xã hội thu nhỏ này mài giũa nhân cách và tính nết mỗi người, tầm mắt cũng cao hơn một tầng, giữa con gái với nhau ít khi xuất hiện tình huống hôm nay tốt với cậu hôm sau lại tốt với người khác.

Cửu Lộ giống một tờ giấy trắng, không ai hiểu rõ lai lịch của cô, điều này khiến cho việc sống chung rất nhẹ nhàng, trùng hợp ba người kia lại có tính cách vui vẻ hòa đồng, bình thường nói chuyện cũng rất cởi mở. Cho nên mấy người đến từ trời nam biển bắc, thành lập được tình hữu nghị hiếm có.

Cửu Lộ là lão đại của bốn người, không phải do tuổi tác lớn nhất, mà do chỉ cô mới có bạn trai. Họ không nhận được bình luận từ đầu đến chân về nam sinh trong trường, quan sát suông sã, nhìn thấy Tri Kiến hai mắt càng thêm tỏa ánh sáng.

La Phân phía đối diện tận tình khuyên bảo: "Cậu lừa anh dễ như vậy, là cậu sai rồi."

Cửu Lộ cười cười, ẩn gửi một tin nhắn: "Nếu nói uống rượu ở bên ngoài, chắc chắn anh ấy sẽ không vui."

"Quan điểm này của cậu tớ không ủng hộ, trọng tình yêu quan trọng nhất là điều gì? Há?" Giọng cô ấy trời sinh rất lớn, đáng vẻ đầy kinh nghiệm: "Quan trọng nhất là thẳng thắn và tin tưởng, đừng không các cậu."

Cửu Lộ nói: "Cậu nói không hoàn toàn đúng, thẳng thắn và tin tưởng còn tùy từng tình huống, cái này gọi là lời nói dối thiện ý."

"Tại sao lúc nào cậu cũng có lý do thế?" La Phân héch mếu, đập bàn hai cái: "Tớ không phục! Dựa vào đâu mà cậu nói thì sẽ đúng?"

"Bởi vì tớ đang nói chuyện yêu đương, có kinh nghiệm mà." Cửu Lộ liếc cô ấy một cái, bình thản nói.

La Phán: "....."

Đại Phi, Hàm Hàm: "....."

Lúc này lại có một tin nhắn được gửi đến.

Đại Phi ghé đầu lại nhìn, giải thích với hai người còn lại: "Anh rể nói chúng ta đừng để bản thân quá mệt, nhớ về sớm một chút, chú ý học tập kết hợp với nghỉ ngơi."

Các cô ấy gật đầu như giả vờ.

Tiếng di động vang lên không ngừng, Cửu Lộ cúi đầu nhìn, sắc mặt càng thêm hồng. Đại Phi dướn cổ, vừa mới đọc mấy chữ, đã bị Lý Cửu Lộ che đi.

"Này ——, tớ còn chưa đọc được mà."

Lý Cửu Lộ mấp máy môi quay đầu: "Cái này không được nhìn."

"Tại sao lại không được nhìn!" Đại Phi vô cùng rầu rĩ nhớ lại: "Gọi một tiếng ông..... Rốt cuộc là ông gì thế?"

Hết chương 40

(1): "Trời cao hoàng đế xa" ý chỉ những việc không nằm trong quyền hạn, khó mà kiểm soát được.

Lời tác giả: Đếm ngược.....

Lời editor: Đếm ngược..... Mà đếm ngược gì cơ???

Lời tác giả trong trí tưởng tượng của editor: Đếm ngày xa em đó ^^

Lời editor: Tớ lại đổi xưng hô giữa Giang Mạn và Trì Kiến rồi, dù sao Giang Mạn đã trở mặt, không thể đơn đả di – con nừa đúng không? Đến chương 40 là sắp hết quyền thượng rồi, đồng nghĩa với việc gương vỡ không còn xa nữa T.T Tớ không dám đọc tiếp huhu T.T

Mọi người đoán xem tin nhắn anh Kiến gửi cho Lộ Lộ có gì mà bạn ấy phải ngượng ngùng thế nhỉ ^.^

Bạn đang đọc truyện *Thứ Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Mấy người đều uống nhiều, chỉ có Lý Cửu Lộ tỉnh táo nhất.

Trên đường về, nếu không phải cô đi trước dẫn dắt, chắc chắn ba người này sẽ tìm không ra phương hướng.

Đại Phi đi theo hình chữ T như cô mèo quuyển rữ, đầu óc choáng váng, trong miệng luôn lầu bà lầu bầu: "Rốt cuộc là ông gì thế.....!"

Cửu Lộ thờ dài, tiến lên đỡ lấy cô ấy.

Thật ra Trì Kiến lo lắng là thừa, ra khỏi cổng Bắc của trường chính là phố buôn bán sầm uất, giờ này sinh viên ra ngoài đi dạo có rất nhiều, hai bên đường không ít quán ăn vặt, khói đặc làm bạn với mùi thơm của đồ ăn, mùa đông, vẫn có không ít người vừa đi vừa ăn.

Điều này làm cho Cửu Lộ nhớ tới đường Bách Hoa của trấn Tiểu Tuyền, quán nướng bên đường và cửa hàng thịt bò nướng tay mà cô thường xuyên ghé thăm. Rồi đi mấy tháng, cô không về lấy một lần, có đôi khi Trì Kiến đến, có khi Giang Mạn đến, nên bây giờ nghĩ tới những cảnh vật quen thuộc đó, quả thật có chút nhớ nhung.

Đi nhau một hồi cuối cùng cũng vào được cổng Bắc, bốn phía lúc này mới yên tĩnh.

Có điện thoại gọi đến, Cửu Lộ buông Đại Phi ra, bước chậm lại lấy di động.

Cô nhìn chằm chằm màn hình mỉm cười một cái, ấn nghe, đặt bên tai.

"Alo?"

"Em còn ở thư viện à?" Giọng điệu bên kia có chút uể oải.

"Không, em đi ra rồi."

Trì Kiến vừa về đến nhà, đổ người lên sofa: "Buổi tối em ăn gì?"

"Com và rau xào ạ." Cô há mồm nói ra.

"Ăn ở nhà à?"

"Vâng. Anh thì sao, đã ăn chưa?"

"Vạn Bằng đi mua rồi."

Hai người nói chuyện phiếm một lát, phía trước có người mở miệng, các cô ấy đột nhiên cất giọng ca vàng giữa sân trường yên vắng, vô số người đưa mắt lại nhìn.

Trì Kiến nhíu mày: "Các cô ấy đang làm gì thế?"

"Chắc là học hành áp lực." Cừu Lộ đau đầu.

Trì Kiến hừ lạnh: "Một đám ăn no căng, thực sự có thể làm như vậy."

"Đúng vậy." Cô hòa theo anh.

"Vậy em cách các cô ấy xa một chút, nếu không người khác cũng nghĩ em bị tâm thần đấy."

Cừu Lộ mím môi cười cười.

"Đúng rồi." Giọng điệu Trì Kiến trở nên ngả ngớn: "Vừa rồi anh bảo em gọi, sao em lại không gọi nhỉ?"

Lý Cừu Lộ nhớ tới nội dung tin nhắn vừa rồi, cả người không được tự nhiên.

"Mau, gọi một tiếng ông xã tốt xem nào."

Nghe kiểu xưng hô này, lỗ chân lông toàn thân cô đều mở ra, vào ngày đông rét buốt, gió lạnh gào thét rót vào. Cừu Lộ nhỏ giọng nói: "Anh đừng có buồn nôn như vậy được không?"

"Nhanh gọi đi."

"..... Em không nói ra khỏi miệng được."

"Có sao đâu, bình thường không phải anh cũng gọi em là vợ yêu đấy thôi, dù sao cũng phải để anh tìm chút công bằng chứ."

"Không cho."

Bên kia lập tức im lặng, một lát sau, Trì Kiến hạ giọng: "Lý Cừu Lộ, cho em cơ hội em không gọi, luôn có biện pháp khiến em phải nói ra....."

Ngón tay Cừu Lộ động đây, cắt đứt điện thoại.

Sau đó Trì Kiến lại gọi đến một lần, Cừu Lộ không nhận.

Trì Kiến gửi tin nhắn: "Em chờ đấy!"

Cừu Lộ tự động xóa đi ba chữ này trong đầu, cắt điện thoại vào túi áo.

Gương mặt bỗng nhiên cảm thấy một chút lạnh lẽo, Cừu Lộ ngẩng đầu nhìn, không nhận được nheo mắt lại.

Tĩnh thể nhỏ màu trắng rơi liên tiếp xuống trước mặt cô, chúng nó vừa uyển chuyển nhẹ nhàng vừa nghịch ngợm, dưới bầu trời tối tăm, như tơ như liễu bay nhảy khắp nơi.

Ánh sáng đèn đường trở nên ấm áp, sương trắng thờ ra càng thêm dày đặc.

Một bông tuyết đọng trên môi cô, Cừu Lộ nhấp miệng, dường như nếm được vị nào đó, nháy mắt hiểu rõ cảm giác của Trì Kiến khi gửi tin nhắn đầu tiên.

Cô ở thành phố, cũng có tuyết rơi.

Qua một tháng sau, kì thi cuối kì đã đến, mục đích quan trọng của cả ký túc xá là không phải nợ môn.

Không khí học của khoa cao đẳng không nặng nề như khoa chính quy, giáo viên bộ môn sẽ đưa ra nội dung cơ bản quan trọng trong kì thi, còn lại học thuộc là được.

Toán học là điểm yếu của Lý Cửu Lộ, sau khi lên đại học, vẫn không thay đổi.

Trên phương diện học tập, cô không phải là người có sức chịu đựng tốt, ban đầu còn mượn vở của học sinh giỏi, mang đến thư viện đọc, nhưng mỗi lần đi mượn, mấy tầng trên đều bị người khác chiếm mất, chỉ có tầng một còn vài chỗ ngồi linh tinh

Tầng một đâm thẳng ra sảnh lớn và cửa chính, mỗi khi đến mùa đông, gió lạnh khắp phòng, lại không có bàn ghế gỗ giữ ấm, Cửu Lộ kiên trì mấy ngày bị đông lạnh về ký túc xá.

Một tuần trước khi thi các khoa chính thức nghỉ học, mọi người đều sử dụng nhiệt huyết hiếm có từ khi khai giảng đến giờ, giường ký túc xá là trận địa, màn lụa là khiên chắn, cúi đầu đọc sách, không ai rảnh rỗi.

Việc com nước thay phiên nhau mua, mỗi ngày phải một người đi ra ngoài mua com, trừ việc ngồi WC, đến đêm khuya, một giây trước khi tắt đèn mới chịu buông sách vở.

Trạng thái này khiến Lý Cửu Lộ nhớ tới khoảng thời gian trước khi thi đại học, tò mò hỏi một câu: "Các cậu thi đại học có phải cũng học thuộc lòng đúng không?"

Mấy người khác nằm trên giường, trằm miêng một lời: "Đúng vậy."

Sau đó nở ra một trận cười to.

Đại Phi mắc chứng lo âu trước khi thi, lăn qua lộn lại trên giường không yên, ồn ào đến mức người khác cũng không ngủ được.

Cô ấy hỏi một câu: "Các cậu mua vé tàu chưa?"

"Mua rồi mua rồi, cậu hỏi câu này đến lần thứ tư rồi đấy."

La Phân nói: "Nhà tớ gần, trực tiếp xách túi chạy lấy người là được."

Đại Phi lại lăn hai vòng, bật người ngồi dậy: "Không được, tớ không ngủ được."

Sau đó, trong bóng tối truyền đến tiếng giường sắt kéo kẹt, cô ấy xuống giường, bật đèn pin, bắt đầu sắp xếp hành lý.

Cửu Lộ mơ màng sắp ngủ.

"Chị Lộ, cậu thi sao?"

Cô hấp háy mắt: "Gi cơ?"

"Cậu thi xong rồi về nhà luôn à?"

"Chắc thế."

Hàm Hàm tiếp lời: "Chắc chắn chị Lộ, không nghĩ đến người khác, chỉ nghĩ đến anh rể của tớ! Aiz! Vừa nói đến anh rể của tớ, tớ lại có chút nhớ anh ấy."

Đại Phi nói: "Cậu thèm ăn thì có."

"Ừ ừ, không có đâu."

Cửu Lộ không đáp lời, trong tiếng lẩm bầm lẩm bầm, nặng nề đi vào giấc ngủ.

Ngày thi cuối cùng kết thúc vừa đúng rơi vào chiều chủ nhật, từ trường thi đi ra, cả người nhẹ nhõm.

Ký túc xá vui vẻ như gà rừng, đến khi Cửu Lộ lấy lại tinh thần, ký túc xá trừ một đồng rác, đã không còn ai.

Cô dọn dẹp đơn giản một lát, nhìn nhìn đồng hồ, định ăn một bữa com rồi lên đường đến nhà ga.

Đúng lúc này Trì Kiến gửi đến một tin nhắn: Một tiếng nữa anh sẽ đến Tề Vân, chờ anh đến rồi ăn com nhé.

Cô hơi ngạc nhiên, trả lời: Sao muộn như vậy mà anh còn tới?

Gửi tin xong, Cửu Lộ ngồi trên ghế, cúi đầu nhìn chăm chăm di động, lâu sau mới thấy đầu bên kia trả lời: Ngày mai anh tự cho mình nghỉ một ngày, đêm nay định ở lại.

Đầu ngón tay Lý Cửu Lộ hơi run lên, cắn môi dưới.

Vật trong tay rung rung, bên kia lại gửi đến hai chữ: Được không?

Cô cảm thấy cổ họng hơi ngứa, đứng lên đi lại hai vòng, mới nhớ ra phải tìm cốc uống nước.

Điện thoại có người gọi đến, cô cứ tưởng là Trì Kiến, đến khi nhìn thấy dãy số trên màn hình, do dự một chút.

"Alo, mẹ ạ."

"Lộ Lộ à, con thi xong chưa, hôm nay thi thế nào?"

"Cũng tạm được ạ." Cửu Lộ nói: "Mấy đề hôm nay làm, trước đó con đã ôn tập qua rồi."

Giang Mạn nói: "Vậy thì tốt rồi, còn mấy môn nữa? Hôm nào con về nhà?"

Ngón tay Cửu Lộ vẽ vẽ trên mặt bàn, lát sau, nghe thấy chính mình nói: "Con còn một môn nữa ạ, chắc là chiều mai có thể về nhà."

Khi Trì Kiến đến nơi thì trời đã tối, nghĩ rằng ngày thường cô đều ăn trong căn tin, nên cố ý tìm một quán ăn lớn, định cho cô đỡ thèm.

Anh và Cửu Lộ đã hai tháng không gặp, trong lúc ăn cơm, ánh mắt anh rất nóng bỏng.

Ăn xong đi dạo gần đây, lại nói tiếp về một số vấn đề đang quan tâm, mỗi một khu tập trung các trường đại học không thể thiếu khu dịch vụ khách sạn hoặc phòng cho thuê.

Hai người dắt tay nhau tìm nhà nghỉ, tránh một đôi tình lữ mới đi ra khỏi cửa.

Trì Kiến hỏi ông chủ: "Bao nhiêu tiền một đêm?"

"60." Ông chủ không thèm nâng mắt lên.

Trực giác của anh cảm thấy nơi này không ở được, thuận miệng nói: "Có thể nhìn phòng trước không?"

Lúc này ông chủ mới giương mắt nhìn anh, không nói gì, lấy chìa khóa trên tường đưa cho anh.

Trên chìa khóa có ghi số phòng, vừa khéo ở tầng một.

Trì Kiến dắt Lý Cửu Lộ men theo hành lang đi vào trong, mở cánh cửa cuối cùng.

Cửu Lộ ngượng ngừng núp sau lưng anh, bấy giờ mới ló đầu ra thăm dò bên trong.

Cách bài trí trong phòng vừa nhìn đã hiểu, nhìn thấy đầu tiên là giường lớn ở góc phòng, mép giường có thùng rác, đối diện là một cái TV, bên dưới hình như còn có một đầu DVD cũ. Phòng ngăn nắp, nhưng lại không có phòng vệ sinh.

Đây là tất cả, quả thật có chút đơn sơ.

Trì Kiến quét mắt nhìn khăn trải giường, tuy là màu trắng, nhưng thấy loáng thoáng một ít vết đen chưa giặt sạch.

Anh xoay tay lại gõ hai cái lên vách tường, tiếng cộp cộp vang lên.

"Đi thôi." Anh bảo Cửu Lộ.

"Anh không thích chỗ này à?"

"Không ở được đâu."

Sau đó đi tiếp vài con phố, ra khỏi khu vực này, tìm được một khách sạn hạng trung trên đường Xuân Kiêu.

Chỗ này so với chỗ vừa rồi đã xa hoa hơn rất nhiều, một phòng tiêu chuẩn, bày một cái thảm sẫm màu trên mặt đất, đèn tường ấm áp, bên cửa sổ còn có một cái giường nhỏ.

Cửu Lộ nhìn xung quanh một vòng: "Nơi này cũng khá tốt nhì."

Không nghe được tiếng trả lời, quay người lại, thấy anh đang ngồi ở đuôi giường nhìn cô ngo ngoắt, ánh mắt tối tăm sâu thẳm, có chút nguy hiểm.

"Anh tìm được chỗ ở rồi, vậy..... Em về trước đây." Cửu Lộ đi ra cửa.

"Ký túc xá của em còn người không?"

Về mặt Cửu Lộ không được tự nhiên, quay đầu lại nói: "Một mình em ở cũng được mà."

Tri Kiến nhìn cô một lát, lấy một bộ quần áo ngủ trong túi ra, bình tĩnh nói: "Dù sao cũng có hai cái giường, em cứ ở lại đây đi, chúng ta đâu phải không quen biết nhau."

Cửu Lộ âm thầm nắm chặt hai tay.

Tri Kiến lại nói thêm một câu nữa: "Ai ngủ thì cứ ngủ, không quấy rầy lẫn nhau."

Lúc sau, cô nói nhỏ: "Em không mang áo ngủ."

"Mặc của anh này." Đường như anh đã chuẩn bị sẵn, lấy thêm một bộ.

Cửu Lộ: "....."

Tri Kiến che môi khụ một tiếng, sau đó sò sò cổ, lúc bước vào phòng tắm, đưa trước cho cô một bộ quần áo.

Cửu Lộ thật sự ở lại, tắm rửa xong, nằm lên giường, đèn trong phòng đều tắt hết, rèm kéo vào một nửa, ánh trăng bên ngoài soi xuống.

Tri Kiến trở mình, đối mặt với cô.

Cửu Lộ không dám cử động, lẳng lặng nghe tiếng hít thở của hai người.

Anh nói: "Trước đó vài ngày anh gặp phải chủ nhiệm Giang, bà ấy nói năm nay mọi người về quê ăn tết."

Cửu Lộ mơ màng: "Quê ai ạ?"

"Quê của viện trưởng Chu."

"Mẹ em lại không nói với em." Cô quay đầu trong bóng đêm.

"Quê ông ấy có gần không?"

Lý Cửu Lộ nghĩ lại, không chắc chắn nói: "Hình như ở phía bắc, mất hơn hai giờ đi máy bay, em chưa đến bao giờ."

"Vậy thì chúng mình không thể đón Tết âm lịch cùng nhau rồi."

Cửu Lộ cũng nghĩ đến điều này, xoay người về phía anh, lấy chăn che miệng mũi lại, chỉ lộ ra đôi mắt đen láy.

Ánh trăng ngoài cửa sổ không quá sáng, nhưng chỉ cần nguồn sáng nhỏ này, chiếu rọi vào mắt cô, đều trở thành hai ngôi sao nhỏ.

Cửu Lộ nhắm mắt lại: "Ngủ ngon, em buồn ngủ rồi."

"Ngủ ngon." Tạm dừng một chút, Tri Kiến không cam lòng hỏi: "Em sẽ mơ về anh đúng không?"

Trong phòng im ắng, anh không nghe thấy tiếng đáp lại.

"Lý Cửu Lộ."

"..... Dạ?"

"Anh nhớ em."

Căn phòng rơi vào sự yên tĩnh đến rung động lòng người, im lặng thật lâu, cô thoáng cử động, đôi mắt cũng chôn vào trong chăn.

Tai phải lộ ra bên ngoài, chỉ nghe thấy tiếng sột soạt sột soạt.

Anh không đi giày, chân trần bước lên, chuẩn xác vén chăn ở mép giường lên, nhanh chóng chui vào ổ chăn của cô.

Cửu Lộ dịch người vào bên trong, toàn bộ phần lưng dính sát lên vách tường.

Chờ một loạt động tác hoàn thành, hai người đã ôm nhau, họ đều mặc áo thun mỏng, dễ dàng cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của nhau.

Giọng nói Tri Kiến hơi run: "Ngẩng đầu lên đi em."

Cô không nhúc nhích.

Cơ thể anh cọ xuống bên dưới, chủ động tìm môi cô, sau đó chăm chú hôn.

Kích động và nóng vội đều thể hiện ở nụ hôn này.

Cửu Lộ vô cùng bị động, từ nằm nghiêng biến thành nằm ngửa, người phía trên rất nặng, sức nặng đè lên cô càng ngày càng nhẹ, cơ thể như muốn bay bổng.

Tay Trì Kiến cũng bắt đầu không thành thật, thuận theo góc áo đi lên, nắm lấy nơi mà mỗi đêm anh mơ tưởng.

Cả trái tim Cửu Lộ như bị anh nắm chặt, né tránh nụ hôn của anh: "Trì Kiến....."

Hơi thở anh hỗn loạn: "Bảo em gọi anh thì em không gọi, có chịu gọi hay không hả?" Anh tăng thêm sức lực.

"..... Tha em lần này đi."

Rõ ràng vì muốn thoát khỏi anh mà tìm lý do từ chối, không có một chút thật lòng gì cả.

Trì Kiến lại buông cô ra, giây tiếp theo, đầu ngón tay vén quần đùi cô lên luôn vào.

Nhưng không chờ anh uy hiếp nói ra, Lý Cửu Lộ dùng chút lý trí sót lại cuối cùng rụt rè dướn thẳng người, đồng thời đôi tay vòng lên cổ anh, ở bên tai anh nhẹ nhàng nói ra ba chữ kia.

Tất cả động tác của Trì Kiến đều dừng lại, khí nóng phe phẩy bên tai, cả người mềm mại.

Do dự một chút, anh hưng hăng hôn cô, trong lòng đấu tranh một hồi, cuối cùng lại bỏ tay ra.

Không biết tại sao, anh lại tha cho cô.

Thật lâu sau, Trì Kiến nằm bò ra, nửa người anh còn đè trên người cô, tay lại trở về vị trí cũ, tiếp tục đùa nghịch.

Cửu Lộ tuy khó chịu, nhưng cũng không dám nhiều lời.

Anh ăn vạ ở chỗ đó nhích tới nhích lui không chịu đứng dậy.

Không lâu sau, Trì Kiến ghé sát vào: "Anh còn....."

"Gì ạ?"

Anh lại khẽ lau bầu.

Cửu Lộ không nghe rõ: "Anh nói gì cơ?"

Trì Kiến bỗng nhiên nói to: "Anh còn chưa từng hôn nó đấy."

"....."

Nhìn nhau một lát, Trì Kiến nghĩ, nếu không đành lòng chạm vào cô, vậy phải bồi thường ở chỗ khác một chút nhĩ, vì thế anh không quan tâm, chồm chắn qua đỉnh đầu, đầu che trước ngực cô.

Vài giây sau, Lý Cửu Lộ bỗng nhiên ngẩng đầu lên, một tiếng nghẹn ngào trong cổ họng: "A ~."

Dù đêm nay chuyện nào đó không thực sự xảy ra, nhưng tinh thần vẫn luôn rơi vào trạng thái căng thẳng, Cửu Lộ như mất đi nửa cái mạng, chờ anh không lẩn qua lẩn lại nữa, quay lưng đi, không tìm không phôi ngủ thiếp đi.

Trì Kiến lại rất khó khăn, tàn nhẫn bấm vào eo cô một cái.

Cửu Lộ lảo lảo một tiếng, lại tìm một tư thế thoải mái, ngủ thẳng cẳng.

Trì Kiến trơ mắt nhìn trần nhà, chờ đến khi cô hít thở vững vàng, nằm sang bên kia, đành tự mình giải quyết.

Chiều hôm sau hai người về đến trấn Tiểu Tuyền, lúc xuống tàu, Chu Khắc đã sớm chờ bên ngoài nhà ga, thấy cô đi ra, giúp cô cất hành lý vào cốp xe.

Sau khi lên xe, Chu Khắc nhìn cô qua kính chiếu hậu: "Lộ Lộ, con trưởng thành rồi."

Cửu Lộ mím môi cười.

"Hơn bốn tháng không về, có nhớ nhà không?"

Cô đáp qua loa một tiếng: "Đạo này chú có khỏe không?"

"Rất tốt." Chu Khắc nhìn thẳng phía trước: "Chú và mẹ con đều rất tốt."

Xe chạy thẳng một đường đến viện dưỡng lão, khi về đến nhà, Giang Mạn đang bận rộn trong phòng bếp.

Mùi thơm trong phòng bếp xông vào mũi, trên cái bàn dài bày rất nhiều món ăn khác nhau.

Giang Mạn bê canh ra, nhìn thấy Cửu Lộ thì tươi cười rạng rỡ: "Lộ Lộ của mẹ về rồi đấy à!"

"Vâng, mẹ."

Giang Mạn tiến lên ôm chầm lấy cô, vuốt mặt cô: "Lại cao lên rồi?"

"Đâu ạ, lớn thế này rồi còn cao lên sao được mẹ."

"Nhìn con còn cao hơn cả mẹ rồi này." Giang Mạn kéo cô đến phòng ăn: "Mau rửa tay đi con, chuẩn bị ăn cơm."

Cô vừa mới vào cửa còn chưa kịp thở, đã bị kéo đến bàn ăn.

Giang Mạn biết rõ cô thích cái gì nhất, thức ăn trên bàn đều là món cô thích.

Trong lúc ăn cơm mọi người nói về mấy việc linh tinh ở trường, nhìn thấy Cửu Lộ thay đổi, Giang Mạn càng cảm thấy đề nghị trước đây của Chu Khắc rất chính xác.

Bà đứng dậy mang rượu vang đỏ tới, cùng Chu Khắc uống mấy ly.

Cửu Lộ bỗng nhiên nhớ ra một việc, lên nhìn hai người phía đối diện, hỏi: "Sắp đến Tết âm lịch rồi, mẹ có sắm đồ Tết không ạ? Con có thể đi cùng với mẹ."

Giang Mạn nói: "Mua một ít, để mọi người trong viện dùng."

Về mặt cô thay đổi: "À, vậy trong nhà không cần hả mẹ?"

"Năm nay không cần." Giang Mạn vỗ trán, bỗng nhiên nhớ ra: "Quên không nói cho con, Tết âm lịch chúng ta sẽ về quê của chú Chu."

"..... Có thể không đi được không ạ?"

Giang Mạn giương mắt, quả quyết trả lời: "Vì sao lại không đi? Con bắt buộc phải đi."

Hết chương 41

Lời editor: Spoil nhẹ nè, đêm đầu tiên vào giao thừa bà con ạ ^3^

Bạn đang đọc truyện *Thư Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Ánh mắt Chu Khắc nhìn chăm chăm về một hướng, sau đó bưng ly rượu lên nhấp một ngụm: "Nếu Lộ Lộ không muốn đi, chúng ta ở nhà ăn tết cũng được mà."

"Nó còn trẻ con, nghe theo con bé làm gì." Giang Mạn nói: "Kết hôn đã nhiều năm mà em mới đến thăm nhà anh một lần, Tết âm lịch hàng năm đều ở trong viện, thời gian dài, chỉ sợ hai cụ sẽ suy nghĩ."

Lần về quê ăn tết này là chủ ý của Giang Mạn, mấy ngày hôm trước có nhắc với Chu Khắc, ông ngược lại không tỏ vẻ gì.

Chu Khắc nói: "Công việc quá bận, có thể thông cảm được mà, Tết âm lịch đưa các cụ đến đây thì cũng như nhau cả thôi."

"Sao có thể giống nhau được." Giang Mạn nhìn ông: "Em thấy anh là người cuồng công việc, quen anh lâu như vậy, chỉ thấy anh đặt tâm tư vào viện,

không quan tâm đi du lịch, ra khỏi nhà có một ngày cũng sốt ruột muốn về."

"Nhà cũ thì có gì không tốt hả em?"

Giang Mạn cười nói: "Đương nhiên là tốt. Nhưng lần này anh nghe em, vé máy bay đã đặt xong rồi, anh phải thư giãn mấy ngày, đừng nghĩ nhiều như vậy."

Bà nâng ly rượu lên, giờ giờ về phía ông.

Mặt Chu Khắc giãn ra, miệng chậm rãi nhấm nuốt đồ ăn, lát sau, nâng ly lên nhẹ nhàng chạm vào cốc của bà.

Sau đó trên bàn cơm không ai nói gì nữa, Giang Mạn ăn cơm, tiện tay bật TV. Hai người khác lại mang tâm sự nặng nề.

Tết âm lịch đến gần từng ngày, chỉ trong chớp mắt, đã đến ngày hai mươi chín.

Hôm nay Trì Kiến tới thăm bà ngoại, vừa mới đi vào sảnh lớn, bước chân đã dừng lại.

Bên trái của sảnh lớn bày sô pha và bàn trà để tiếp khách, bên cạnh có hộp điện thoại công cộng, đúng lúc anh nhìn thấy Trần Anh Cúc đang cúi người, vụng về ấn số.

Bước chân Trì Kiến thay đổi: "Bà ngoại ơi?"

Trần Anh Cúc đột nhiên run lên, đặt ống nghe về chỗ cũ, như làm việc sai trái ngẩng đầu nhìn Trì Kiến.

Cuộc điện thoại này không cần nói anh cũng biết là gọi cho ai, sắc mặt Trì Kiến lạnh lẽo, đứng một lát, cố gắng điều chỉnh cảm xúc.

"Bà ngoại, bà đang làm gì đấy?" Anh cười hỏi.

"À, không có gì đâu, bà đang đi dạo."

Trần Anh Cúc đứng dậy, Trì Kiến bước đến đỡ.

Bà không nói, anh cũng không hỏi.

Hai người qua hành lang yên tĩnh, đi vào trong phòng.

Trần Anh Cúc nhìn vài phút, cuối cùng vẫn ngập ngừng: "Tiểu Kiến à, bà định gọi điện thoại cho cậu của con."

Trì Kiến ngồi trên giường phía đối diện: "Không phải con không cho, mà nhà bọn họ đổi số điện thoại rồi."

"Vậy..... Có phải trong nhà đã xảy ra chuyện gì hay không, chắc em của con lại gặp rắc rối rồi."

Hai tay anh chống lên mép giường, nhìn mặt đất một lát, chậm rãi lắc đầu.

"Nếu không, năm nay chúng ta về nhà ăn tết đi."

Con trai vô tình, người mẹ lại nhớ mong, con gái chết sớm, trong nhà chỉ còn mỗi Phùng Sơn là con độc đinh, Trần Anh Cúc vừa nhớ vừa lo, sao có thể không quan tâm.

"Con không về đâu, bà tự về đi." Trì Kiến giận dỗi nói.

"Vậy con đi nói với viện trưởng một tiếng, bà sẽ tự về."

"Bà có biết đi như thế nào không ạ?"

Trần Anh Cúc cau mày, nhớ lại: "Ngồi xe lửa đến chỗ bằng phẳng, sau đó lại ngồi xe khách đường dài là có thể về đến nhà."

Bây giờ bà cụ không ngốc, có thể nói rõ lộ trình về nhà.

Trì Kiến nhìn bà cụ một lát, đột nhiên cười cười, đi đến bên cạnh bà ngoại, vẽ mặt dịu dàng: "Bà ngoại, chúng ta không tranh cãi nữa, con đảm bảo ở đây bà cũng sẽ rất vui về."

"Tiểu Kiến, bà....."

"Bà ngoại, con không phải cháu ngoại ngoan của bà ạ?" Giọng điệu anh mang theo chút lưu manh và làm nũng.

"Đương nhiên là phải."

"Vậy bà nghe con có được không?"

Tổn chút công phu, cuối cùng cũng đỡ được bà ngoại đi ngủ trưa.

Anh ngồi bên mép giường, nhìn kĩ từng nếp nhăn lan trên khuôn mặt già nua, vết chân chim trên đuôi mắt bà cụ khắc sâu, trên da có không ít chấm đồi mồi, làn da vàng như nến, không có chút ánh sáng nào.

Chẳng mấy chốc bà ngoại đã đến bảy mươi, dường như mấy năm nay nàng bà cụ chưa bao giờ được hưởng phúc, khi còn trẻ thì người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, cả đời vì cuộc sống và con cái mà bỏn ba, thậm chí đến lúc tuổi già con trai ruột cũng không chịu chữa cháp.

Tri Kiến đau lòng, cầm tay bà ngoại, trong lòng âm thầm thề, tương lai nhất định sẽ cho bà một ngôi nhà.

Ngồi trong phòng hơn mười phút, Tri Kiến khề khàng đi ra ngoài.

Đến hành lang gặp một người, lòng anh như được ánh mặt trời chiếu vào, khoé miệng lập tức nhếch lên.

Lúc này Cửu Lộ cũng nhìn thấy anh, mấp máy môi, vô thức quay đầu lại quan sát xung quanh.

Hai người như tên trộm chạy ra góc nói chuyện.

Hôm nay không khí năm mới đã rất náo nhiệt, vì ngày mai phải khởi hành, Giang Mạn cố ý dọn dẹp và thu xếp xong công việc trong ngày.

Thời tiết trong lành, ánh mặt trời chiếu lên cửa kính tạo thành một cái bóng hình quả trứng trên mặt đất.

Cửu Lộ nói: "Ngày mai em vẫn phải đi."

"Bao giờ em đi?"

"Sáng sớm em đã phải đi rồi."

"Sớm như vậy à?"

Cửu Lộ gật đầu một cái: "Lái xe đến Tề Vân đã mất hơn ba giờ, chuyển bay cất cánh vào ba giờ chiều, tối là có thể đến nơi rồi, vừa đúng giờ ăn cơm tất niên."

Tri Kiến dựa lên tường, bắt đầu dĩ cời: "Anh còn nghĩ ngày mai có thể nhìn thấy em đấy."

Anh dùng giọng điệu này nói chuyện, khiến cô cảm thấy rất đau lòng, bình thường anh luôn có dáng vẻ bất cần đời, tỏ ý không sao cả, thật ra lại là người thiếu tình cảm ấm áp của gia đình, là đứa trẻ vô cùng khát vọng thân tình, nếu không cũng sẽ không đối xử vừa cẩn thận vừa ý lại với bà ngoại như vậy. Cô thương tiếc cho anh, bình thường hai người bên nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, ngày đặc biệt như vậy lại phải tách ra, Lý Cửu Lộ rất không tình nguyện.

"Thật ra em cũng không muốn đi." Cô đến gần kéo tay anh.

Anh nghiêng nghiêng dựa vào cô, cánh tay rũ xuống bên người, tay hai người nắm lấy nhau, lúc ẩn lúc hiện.

Tri Kiến khề thờ dài, tay còn lại xoa xoa tóc cô: "Không sao đâu, không cần lo lắng cho anh, em có thể cùng bố mẹ ăn tết là tốt."

Lý Cửu Lộ há miệng thở gấp, Tri Kiến khom lưng nhìn cô, cười: "Anh còn có bà ngoại mà."

"Em xin lỗi."

"Đồ ngốc!" Tri Kiến khề vuốt mặt cô.

"Sang năm mình nhất định sẽ đón năm mới cùng nhau."

"Vậy năm nay cho anh hôn trước một cái đi." Anh dán lại gần.

"Anh đừng nghịch nữa, bị người khác thấy bây giờ."

Tri Kiến trêu cô, cuối cùng Cửu Lộ cũng lộ ra chút tươi cười.

Anh lại dán lại gần, yên lặng một lát, bình tĩnh nhìn cô: "Ngày mai không có cơ hội gặp em, vậy anh chúc em năm mới vui vẻ trước nhé."

Sáng ba mươi Tết, trong tiếng pháo trúc, Chu Khắc lái xe đưa hai người đến thành phố Tề Vân.

Giang Mạn ngồi trên ghế phó lái, tâm trạng bà có vẻ rất tốt, dọc đường đi luôn nói chuyện với Chu Khắc.

Cửu Lộ ngồi đằng sau, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, ngắm cảnh vật bên ngoài từ toà nhà cao tầng biến thành cánh đồng tuyết trắng xoá. Xe lên đường cao tốc.

Ngồi không rất buồn chán, trên đường Cửu Lộ ngủ một lát, đến khi tỉnh lại cổ họng đã khô khốc.

Cô lấy cốc giữ ấm ra uống một ngụm, Giang Mạn đưa cho cô một túi đồ ăn vặt.

Cửu Lộ nhận lấy, nhưng không ăn.

Giữa trưa đến khu nghỉ ngơi ăn cơm trưa, Tết nhất đến nơi mà người bốn ba trên được vẫn rất nhiều.

Cửu Lộ ngồi yên, thầm nghĩ bọn họ từ đâu đến, muốn đi đâu, có ai đang chờ họ, hoặc là chờ đi gặp ai hay không.

Giang Mạn vỗ vỗ cô: "Mẹ đang hỏi con đấy, có muốn tranh thủ đi vệ sinh không?"

"Có ạ."

"Cái con bé này hôm nay xảy ra chuyện gì, mà cứ như người mất hồn thế."

"Không có gì đâu ạ." Cô đứng dậy đuổi theo.

Xe lại lên đường, không xa nữa, một giờ chiều đã đến sân bay Tề Vân.

Sau khi mọi thủ tục đã xong xuôi, qua kiểm an, chỉ còn phải chờ đến giờ.

Cửu Lộ không ngồi cùng hai người họ, đến cửa hàng bên cạnh mua một tờ báo, lật đi lật lại cũng không thấy gì thú vị.

Cô khép tờ báo lại, đi đến cửa kính lớn sát đất phía trước nhìn ra ngoài cửa sổ, có mấy chiếc máy bay đang đậu trên mặt đất, nhân viên đi lại dưới chân máy bay bé bỏng như con tôm nhỏ.

Thế đất rộng lớn, thời tiết âm đạm, không lâu sau tuyết bắt đầu rơi xuống.

Cô nhìn đến mê mẩn.

Dần dần quên cả thời gian, không biết qua bao lâu, Giang Mạn gọi cô.

Cửu Lộ quay đầu lại, thấy tất cả mọi người trong khoang chờ đều đứng dậy nhìn màn hình thông báo, oán giận liên tục.

"Mẹ ơi sao thế ạ?" Cửu Lộ đi qua.

"Chuyến bay đến trễ rồi."

"Mất bao lâu ạ?"

"Chưa biết được."

Rất nhanh đã có nhân viên đến xin lỗi mọi người, nói bên kia đột nhiên có bão tuyết, tình hình thời tiết rất xấu, chỉ sợ máy bay phải dừng lại.

Ai cũng sốt ruột muốn về nhà, có người tức giận: "Tết nhất đến nơi rồi, bao lâu có thể cất cánh hả?"

Đối phương nói: "Rất xin lỗi, các yếu tố thời tiết không thể ứng phó như bão tuyết, chúng tôi cũng không thể xác định được, xin ngài hãy kiên nhẫn chờ đợi."

Tiếng than thở vang lên khắp nơi, chỉ có ánh mắt Lý Cửu Lộ phát sáng.

Một cái chờ này mất hơn bốn tiếng, 7 giờ tối, sân bay tri kỷ vì hành khách mà mang tới một bữa tối phong phú.

Vẫn có người không ngừng oán giận, có người đổi giờ cất cánh.

Cửu Lộ âm thầm nhìn đồng hồ, đến gần nói: "Chúng ta lại phải chờ hả mẹ?"

Giang Mạn ngẩng đầu: "Lộ Lộ mệt rồi à?"

"Vâng." Cửu Lộ nói: "Xem ra bên kia tuyết sẽ không ngừng lại, đêm nay phải chờ ở sân bay ạ?"

"Đợi mẹ một chút."

Cửu Lộ đề nghị: "Nếu không chúng ta trả vé về nhà đi mẹ, có thể đón giao thừa trong viện được mà."

Không ai nói chuyện.

Lý Cửu Lộ trộm liếc Chu Khắc một cái, lẩm bẩm: "Bên này tuyết cũng rơi ngày càng nhiều, nếu không đi, chỉ sợ đường cao tốc sẽ bị phủ kín."

Cô nói xong nhưng không ai đáp trả.

Vài phút sau, Chu Khắc sửa sang lại âu phục đứng lên, "Đi thôi, về nhà nào."

Bên các cụ trong viện dưỡng lão, không khí hôm nay vẫn náo nhiệt như mọi năm, Cố Hiểu San dẫn theo vài người giúp việc, cùng mọi người tập trung ở khu sinh hoạt tầng một, lăm vắn thẩn xem truyền hình trực tiếp, thỉnh thoảng lại cười ồm ồm lên.

Đúng 10 giờ, bà ngoại ngáp liên tục, cơ thể không chịu được thức khuya.

Không chờ đến thời khắc đón giao thừa, Trì Kiến đưa bà về phòng ngủ, nhìn đồng hồ, cũng không còn lí do để ở lại, vội mặc quần áo về nhà.

"Văn nhân thiên hạ" tối om, năm nay Hồng Dụ cũng về quê ăn tết, cả căn nhà lạnh như băng, không có một chút sức sống nào.

Anh đi lại trong phòng mấy vòng, sau đó khóa cửa sang cửa hàng đối diện mua bia, đồ ăn vặt và hai hộp mì ăn liền. Mang một đồng hồ ném lên trên bàn, bật TV, chỉnh đến âm lượng lớn nhất.

Lúc còn nhỏ không cảm thấy gì, nhưng bây giờ lại rất sợ hãi những ngày lễ tết như vậy.

Nhớ rõ năm trước giờ này anh còn đang đi dạo bên bờ sông với Lý Cửu Lộ, sau khi họ thăm Mã Liên, anh còn an ủi cô đừng sợ cô đơn.

Nhưng bây giờ chính bản thân mình lại là kẻ nhát gan, lòng vừa hoảng hốt vừa trống vắng, từng phút trôi qua là từng nỗi dày vò.

Anh rất nhớ thương cô, cầm điện thoại lên định soạn một tin nhắn, nhưng đến khi nhìn vào màn hình lại do dự, cuối cùng đặt xuống.

Anh như người bị bệnh lập đi lập lại một động tác, cuối cùng ném điện thoại ra thật xa, nhắm mắt lăm ngo, mở chai bia, nằm phịch xuống sofa.

11 giờ đêm, rốt cuộc ba người phải mệt mỏi quay về viện dưỡng lão.

Chu Khắc trực tiếp đi vào phòng làm việc, Giang Mạn định xuống khu sinh hoạt xem một lát, Cửu Lộ tất nhiên phải đi theo.

Nhưng cô không nhìn thấy Trì Kiến, trong lòng không nói rõ tư vị gì.

Khát vọng gặp anh đêm nay của cô vô cùng mãnh liệt, ngồi trên ghế một lát, cô tìm có nói: "Mẹ, con về phòng ngủ trước đây."

"Con không định đón giao thừa à?"

Cửu Lộ dậm dậm vai: "Con hơi mệt."

"Được rồi, mẹ với con về nhà thôi."

Lý Cửu Lộ lập tức về phòng, cô không bật đèn lên, mặc nguyên quần áo nằm lên giường, chần kéo qua đỉnh đầu, lẳng lặng chờ đợi.

Tiếng TV ồn ào náo nhiệt dưới tầng truyền lên, không lâu sau, Chu Khắc trở về, Giang Mạn chuẩn bị làm cho ông ít vắn thẩn.

Thời gian dần dần trôi qua, không ngoài dự đoán, Giang Mạn lên gọi cô ăn cơm.

Cô nín thở, lập tức nhắm chặt mắt.

Giang Mạn khẽ gọi tên cô, thấy cô không phản ứng gì, tay chân nhẹ nhàng đóng cửa đi ra ngoài.

Giang Mạn biết cô ngủ say, nên không bước vào.

Cửu Lộ nhanh chóng ngồi dậy, nhìn đồng hồ, còn mười lăm phút đến 0 giờ, nhìn hai người dưới tầng còn phải đi lại một thời gian, trong lòng cô vô cùng nôn nóng, ánh mắt bỗng dừng dừng trên cửa sổ cách đó không xa.....

Khi cô chạy ra khỏi viện dưỡng lão, chân chạy rất nhanh, cơ thể truyền đến đau đớn nhắc nhở cô, tối nay cô nhất định sẽ vì hành động điên cuồng của mình mà trả giá lớn.

Nhưng, nó không còn quan trọng nữa rồi.

Cô sẽ không giống như đêm ở Tề Văn làm ra vẻ rụt rè, có cái giá, cô nghĩ giờ phút này cô rất nguyện ý.

Từ trước đến nay Cửu Lộ cũng không biết bản thân mình lại chạy trốn nhanh như vậy, phía xa có tiếng pháo truyền đến, bên cạnh chỉ có tiếng hít thở của cô, và làn khói trắng khi thở ra bay về đằng sau.

Một đường chạy thẳng đến "Văn nhân thiên hạ", đèn trong tiệm vẫn bật.

Cô đẩy cửa đi vào.

Người trên sô pha bị dọa giật bắn lên, bìa vút đầy đất, đến khi nhìn thấy cô đứng ngoài cửa, anh ngơ ngẩn trong giây lát.

Trong TV, người dẫn chương trình bắt đầu vui sướng đếm ngược, ngoài cửa tiếng pháo trúc nỏ hết đợt này đến đợt khác.

Cửu Lộ thở không ra hơi: "Tri Kiến, năm mới vui vẻ."

Giọng cô rất nhỏ, nhưng tin chắc anh nghe rõ.

Tiếng chuông vang lên, cả thế giới trở nên ồn ào náo nhiệt, bên ngoài vô cùng đình tai nhức óc, dường như nơi nơi đều có tiếng cười và tiếng reo hò.

Cuối cùng hai người vẫn làm bạn với nhau, bước sang năm mới.

Cửu Lộ khẽ mỉm cười với anh, đứng thẳng người, sau đó lộ ra hàm răng.

Giây phút đó, hốc mắt Tri Kiến ướt đầm, nụ cười này đủ để anh vì cô mà xông pha khói lửa, dốc hết tất cả. Anh cúi đầu nhìn mặt đất, cuối cùng vẫn không kiềm chế được, tiến lên ôm chặt lấy cô.

Cái ôm này, anh dùng hết tình cảm và sức lực của mình.

"Sao em lại quay lại?" Anh nói mang theo giọng mũi.

"Chuyến bay đến trễ."

"Tại sao?"

"Bên kia có bão tuyết."

Cánh tay Tri Kiến lại siết thật chặt: "Cảm ơn bão tuyết."

Cửu Lộ cười: "Em đoán, anh sẽ rất vui vẻ."

"Em đoán đúng rồi."

Tri Kiến buông tay ra, nâng má cô lên hôn xuống, Cửu Lộ ôm chặt eo anh đáp lại.

Ngày hôm nay có bao nhiêu khó khăn, thì giờ phút này hai người có bấy nhiêu xúc động, hôn thật lâu, Tri Kiến đột nhiên nâng mông cô, bế bổng cô lên, sau đó không ngừng xoay tròn trong phòng.

Chân cô quét rơi đồ ăn vặt và bìa trên bàn, còn thêm một chậu hoa trong góc.

Cửu Lộ cười thét chói tai: "Anh điên rồi, mau thả em xuống!"

Tri Kiến cũng toét miệng cười to, sớm vui sướng đến quên hết tất cả.

Chờ đến khi bên ngoài thật sự im ắng, Tri Kiến ôm cô, Cửu Lộ nói: "Giúp em sửa lại hình xăm sau lưng đi."

Hết chương 42

Lời editor: Khụ, chương sau là lần đầu tiên... Đạo này bên kia kiểm duyệt gắt lắm, không kỳ vọng mấy vào thịt thà đâu các cậu ạ:"<

Bạn đang đọc truyện *Thứ Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Ánh đèn trong phòng tắm nhỏ sáng rực, máy sưởi đầy đủ, cửa phòng đóng chặt, đứng bên trong vô cùng ấm áp.

Trì Kiến khom người chuẩn bị thiết bị, miệng không quên chiếm tiện nghi: "Cởi quần áo đi, cô giáo Lý."

Người phía sau không nói gì, anh chợt nhớ tới lần đầu tiên tắm cho cô, cô hoảng sợ như con thỏ nhỏ, tâm tư treu đùa cô càng ngày càng nhiều.

Anh vừa đeo găng tay vừa quay đầu lại: "Tốt nhất là cởi hết....."

Lời vừa mới nói được một nửa đã nghẹn lại trong cổ họng, Trì Kiến ngẩng người.

Người con gái anh yêu đứng yên tĩnh trong phòng, bên dưới mặc quần jeans, nửa người trên chỉ còn lại áo lót, hai bên là hai dây áo nỉng mạnh. Những đường cong mỹ lệ đó ôm trọn lấy ngực cô, tạo thành một đường cong mềm mại hình chữ "Y".

Trì Kiến chưa từng quang minh chính đại quan sát cô như vậy.

Môi anh khô khốc: "Em cởi xong rồi à."

Cửu Lộ chấp tay sau lưng, khuôn mặt ửng đỏ.

Cô đến gần, theo hướng dẫn của anh, nghiêng người ngồi lên ghế.

Trì Kiến thu lại những lời nói vui đùa, xách ghế ngồi đằng sau cô.

Hôm nay Cửu Lộ buộc tóc đuôi ngựa, giờ phút này bím tóc rủ xuống trước ngực, toàn bộ phần lưng hiện ra trước mắt anh.

Ánh sáng trên đỉnh đầu đã chói mắt, nhưng màu da cô lại càng chói mắt hơn, Trì Kiến háng giọng, buộc bản thân phải có thái độ chuyên nghiệp.

"Có dây áo hơi bất tiện, Em..... Có thể cởi ra không?"

"Được ạ."

Cô chưa kịp cử động, Trì Kiến khẽ nói: "Anh giúp em nhé?"

"..... Vâng"

Thật ra trong tiệm có chuẩn bị khăn tắm sạch sẽ, nhưng anh chưa lấy cho cô, cô cũng không cần.

Anh nắm chặt tay thành quyền, bình tĩnh nghiên cứu một lát, sau khi cởi ra, dịch tầm mắt, chấm mực, chuẩn bị kim châm.

"Anh bắt đầu nhé?"

Cửu Lộ vâng một tiếng.

Mũi kim đầu tiên, Cửu Lộ khẽ run rẩy.

"Đau hả em?"

Cô nói: "Không sao đâu ạ."

Hôm nay anh hơi hoa mắt, không xuống tay được, tay bị bọc trong găng tay cao su, toát mồ hôi, như bị cao su dính chặt.

Lâu sau không ai nói chuyện, chỉ còn tiếng điện lưu.

Chỉ "Kiến" chỉ cần khoa tay múa chân đơn giản, nếu là trước đây, anh có thể hoàn thành rất nhẹ nhàng. Nhưng bây giờ ánh mắt anh như bị gì đó hấp dẫn, không thể tập trung tinh thần.

"A....." Cửu Lộ khẽ kêu lên.

Trì Kiến giật bản mình, mũi kim lệch đi, bút xăm trong tay anh lập tức tách khỏi lưng cô.

Anh hít sâu một hơi, đặt bút xuống, cởi găng tay.

"Xăm xong rồi ạ?" Cửu Lộ thoáng nghiêng đầu.

"Chưa đâu, còn thiếu một nét bút nữa."

"Vậy sao anh lại dừng lại?"

Ánh mắt Trì Kiến sâu thẳm: "Lộ Lộ, hôm nay tay anh rất run."

Bầu không khí xấu hổ lan rộng trong căn phòng ấm áp, Cừ Lộ không nhúc nhích, anh cũng không nhúc nhích, dường như hai người đều đang chờ mong điều gì đó.

Cuối cùng cô không chịu nổi: "Em dậy nhé."

Trì Kiến bỗng nhiên ôm lấy cô từ phía sau: "Lộ Lộ....." Anh nhẹ nhàng hôn lên vành tai cô, cuối cùng cả khuôn mặt vùi vào hõm vai cô: "Anh muốn _____"

Hai chữ cuối cùng thổi đến bên tai, Cừ Lộ cắn chặt môi dưới.

Anh cẩn thận hỏi: "Được không em?"

"Tất cả đều nghe theo anh." Giọng như muỗi kêu.

Trì Kiến ôm cô theo kiểu công chúa, bế cô lên tầng hai.

Quá trình diễn ra rất mới lạ cũng rất nhấp nhô, trên đường đi anh chạy sang phòng Hồng Dục, cầm chút đồ cần thiết về.

Tất cả đều thuận lợi phát triển trong bóng đêm.

Đến khi sắc trời hừng sáng, Trì Kiến gọi Lý Cừ Lộ dậy.

Cả người Cừ Lộ mệt rũ rời, đau nhức khi nhảy từ trên cửa sổ xuống, hình xăm trên lưng bỏng rát, thêm cả đau đớn mà anh mang đến cho cô, toàn bộ chồng chất lên nhau, cô cảm thấy mình sắp thăng thiên đến nơi rồi.

Cừ Lộ hừ nhẹ một tiếng.

Trì Kiến bế cô lên, khề khàng nói lời xin lỗi.

Hai người vuốt ve nhau một lát, Cừ Lộ hỏi: "Em ngủ bao lâu rồi?"

"Hơn một giờ."

"Anh có ngủ không đấy?"

"Không." Anh cọ môi lên trán cô: "Anh vừa mới lau qua hình xăm trên lưng em rồi đấy, mấy ngày nay tắm rửa phải cẩn thận nhé."

Cừ Lộ nói: "Anh còn chưa xăm xong mà."

"Lần sau xăm tiếp."

Sau khi đầu óc đã tỉnh táo, Trì Kiến mới chợt nhận ra mình hơi quá phận.

Bây giờ người cô mềm nhũn như búp bê vải, trách anh sao lại nhẫn tâm làm đau cô.

Trì Kiến nói: "Anh thật là khốn nạn, em..... Đau ở đâu?"

"Chỗ nào cũng đau."

"Em đánh anh đi." Anh nắm lấy bàn tay cô vỗ vỗ lên mặt mình.

Cừ Lộ cười cười, sau đó gắng sức, nhấc đầu hôn lên cằm anh: "Tên khốn thói tha."

Trì Kiến hôn cô.

Lại làm thêm lần nữa, Cừ Lộ: "Mấy giờ rồi anh?"

"5 giờ mười phút."

Cừ Lộ nói: "Em phải đi rồi, phải về nhà trước khi mọi người dậy."

"Em có muốn tắm rửa một lát không, anh giúp em."

"Không cần đâu ạ, em về nhà tắm cũng được."

"VẬY..... Anh tiễn em."

Trì Kiến xuống giường nhặt quần áo lên mặc giúp cô, bản thân đi đến nhà vệ sinh rửa mặt, sau đó đưa cô về.

Về đến nhà Cửu Lộ ngã luôn lên giường, ngủ một giấc hết cả ngày.

Giang Mạn vào phòng ngó hai lần, cô ăn vạ không dậy nổi, bà nghĩ chắc là do đứa nhỏ này cả ngày hôm qua đi đường mệt mỏi, cũng tại bà mà ra.

Sau đó hai người không có cơ hội gặp mặt, chỉ có thể hẹn nhau vào ban đêm, núp sau cổng chính của viện đường lão trò chuyện.

Trì Kiến ám chỉ với cô hai lần, hỏi cơ thể cô có khỏe hay không.

Nhớ tới đêm đó, Cửu Lộ vẫn có chút sợ hãi, nên nhắm mắt từ chối anh.

Thời gian trôi đi rất nhanh, nháy mắt đã đến ngày vào học.

Lên mạng tra thành tích thi học kỳ 1, thật may mắn, cả ký túc xá đều đạt điểm tiêu chuẩn.

Học kỳ mới bắt đầu, lại có chương trình học mới, các cô phải bận rộn hơn so với học kỳ 1.

Nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến việc Trì Kiến nịnh nọt, số lần anh chạy đến Tề Vân còn thường xuyên hơn cả học kỳ 1.

Mới đầu Cửu Lộ còn kiêu dè, cuối tuần sẽ nói dối về nhà, sau đó cùng Trì Kiến chạy ra mấy con phố, đến chỗ cũ trên đường Xuân Kiều.

Cuối cùng Trì Kiến cũng kết hợp được giữa lý thuyết và thực hành, dốc lòng nghiên cứu, biến hóa đa dạng, từ kỹ xảo đến thời gian đều đặt ra chỉ tiêu rất cao. Hai người không kiêng nể gì, thật sự buông thả bản thân.

Một ngày tháng năm, trời đổ mưa nhỏ.

Trì Kiến che ô đến thăm Lý Cửu Lộ, chỉ là cuộc ghé thăm bất ngờ, nên cũng không phải cuối tuần, cô thật sự không tìm ra được cớ để buổi đêm không về ngủ, ập a ập ứng nói đêm nay không phải chờ cô.

Các bạn cùng phòng tự giải thích, suy một ra ba, sau khi "Hiểu rõ bí mật", ầm một tiếng nổ tung phòng.

Đại Phi ôm cánh tay cô, khóc không ra nước mắt: "Chị Lộ à, tớ không có bạn trai!"

Cửu Lộ tặng cho cô ấy một khuôn mặt nhăn nhó, không thốt được nên lời.

Hầm Hầm đứng ngoài cửa cười xấu xa: "Anh rề đẹp trai như vậy, hai người đến lúc gì gì đó, anh ấy có vẻ mặt gì nhỉ?"

Cửu Lộ: "....."

"Các cậu có hiểu cái gì là trọng điểm hay không?" La Phân giơ tay ra, kéo Cửu Lộ lại gần: "Chị Lộ, nói một chút cảm nhận xem nào? Thời gian bao lâu?"

Cô thờ dãi: "....."

Cuối cùng vẫn phải nhờ Trì Kiến gọi một cuộc đến giải vây giúp cô, Cửu Lộ ngắt điện thoại, vội vàng chạy ra cửa.

Bọn họ ra ngoài cổng Bắc ăn cơm tối, sau đó đến chỗ cũ ở đường Xuân Kiều.

Chờ đến khi ngồi xuống, tin nhắn của mấy người kia vẫn còn điên cuồng oanh tạc không ngừng.

Cửu Lộ dứt khoát tắt điện thoại đi, nháy mắt yên lặng.

Ai có thể nghĩ, từ giờ phút này vận hạn đã lặng lẽ rơi xuống.

Các bạn cùng phòng có tật xấu ngủ nướng, buổi sáng mà không có lớp đều không dậy ăn bữa sáng.

Hôm nay, tiết bảo vệ sức khỏe cho trẻ nhỏ 10 giờ mới học, nên không ai dậy sớm. Các cô ấy ngủ đến đầu óc mờ mịt, lại bị tiếng gõ cửa liên tục đánh thức.

Đại Phi mơ màng từ trên giường bò dậy, "Ai thế ạ?" Đôi mắt hé ra một khe nhỏ, nhìn chằm gối ngay ngắn phía đối diện, mới nhớ ra có thể là Lý Cửu Lộ.

"Đợi chút nhé."

Cô ấy chậm chạp đi giày, chạy ra mở cửa.

Đứng ngoài cửa lại là một người phụ nữ trung niên, quần áo sang trọng, trên tay xách theo cái túi tinh tế, mỉm cười hỏi: "Lộ Lộ có ở đây không?"

"Ồi, chào dì ạ." Đại Phi bay hết con buồn ngủ.

"Các cháu còn đang ngủ à, không có lớp học sáng hả?" Giang Mạn vòng qua cô ấy đi vào, nhìn quanh một vòng: "Lộ Lộ không có ở đây hả cháu?"

Đại Phi đứng ngoài cửa, sớm bị dọa đến choáng váng, không biết nên trả lời như thế nào.

Lúc này mấy người khác cũng tỉnh dậy, La Phân suy nghĩ linh hoạt, lập tức nói: "Chị Lộ giúp chúng cháu mua bữa sáng ạ."

"Đúng vậy, đúng, cậu ấy đi mua bữa sáng mua bữa sáng." Đại Phi đi vào: "..... Dì ơi, sao mới sáng sớm mà đi đã đến rồi?"

Giang Mạn nói: "Dì có chút việc cần đến Tề Văn, thật ra đã đến từ hôm qua rồi, nhưng muộn quá nên không qua đây, hôm nay sắp phải quay về, nên thuận tiện vào thăm Lộ Lộ một chút."

Bà đi đến trước cửa sổ, kéo rèm cửa hai bên ra, mở cửa sổ ra chút khe hở cho thoáng khí.

Sau lưng mấy người khoa tay múa chân, La Phân bảo Đại Phi ra ngoài gọi điện thoại mật báo.

Hàm Hàm và La Phân bắt đầu gấp chân, thay phiên nhau nói chuyện với bà, chỉ vì muốn phân tán sự chú ý của Giang Mạn.

Chỉ chốc lát sau, Đại Phi trở về, cô ấy chỉ chỉ điện thoại của mình, lắc đầu.

La Phân nhắm mắt, điện thoại không liên hệ được, định tự mình đi xuống, đến cổng chính đón hai người.

Các cô ở tầng bốn, bây giờ cũng không còn sớm nữa, ký túc xá có rất nhiều người đi ra đi vào. Giang Mạn đứng trước cửa sổ uống nước, cơ thể chợt cứng đờ, ánh mắt nhìn chăm chăm vào một chỗ.

Bà đặt mạnh cốc nước xuống bàn, xách túi, nhanh chóng xuống tầng.

Các bạn cùng phòng ngạc nhiên, chạy đến trước cửa sổ, thấy hai người đang ôm nhau dưới tầng.

Đại Phi: "Hồng rồi."

Các cô ấy nhìn nhau, vội vàng chạy theo xuống dưới.

Buổi chiều Trì Kiến có hẹn, com nước xong, đưa Cừ Lộ về, sau đó lập tức lên tàu.

Hai người đứng trước ký túc xá, Trì Kiến ôm cô, theo thường lệ dặn dò cô một số việc.

Cừ Lộ gật đầu: "Em biết rồi."

"Nhớ phải nghiêm túc nghe giảng, em vào đi."

"Vâng." Cừ Lộ vẫy vẫy tay, vừa quay đầu, đã thấy Giang Mạn đứng cách đó không xa.

Lý Cừ Lộ đứng im một chỗ, trong lòng lộp bộp một tiếng, cả người như rơi vào hầm băng.

"Mẹ....."

Hồi lâu cô mới phát ra được một tiếng như vậy.

Giang Mạn đến gần cô, giọng điệu không có gì thay đổi: "Lý Cừ Lộ, mẹ muốn nghe lời giải thích của con."

Bà nhìn cô chăm chăm, vẻ mặt bình tĩnh, không khí yên bình trước cơn bão.

"Chúng con....."

"Hai người đang quen nhau?"

Sau một lúc lâu, Cừ Lộ rũ mắt, gật đầu.

"Bắt đầu từ khi nào?"

"Mẹ, con....."

"Trả lời câu hỏi của mẹ." Bà lạnh giọng.

"Năm ngoái ạ."

Cả người Giang Mạn run rẩy: "Phát triển đến bước nào rồi?"

Cửu Lộ im lặng không nói.

Tiếng hai người nói chuyện thu hút sự chú ý của nhiều sinh viên, nhóm bạn cùng phòng đứng phía sau không dám tiến lên.

Giang Mạn nhắm mắt: "Tôi hôm qua con ở bên ngoài phải không?"

"Mẹ, có thể về nhà rồi nói ——"

"Bóp ——"

Giang Mạn đột nhiên vung tay tát vào mặt cô.

Cửu Lộ lão đạo, mọi người ở đây đều hít một hơi, rất nhanh đã có sinh viên dừng chân xem ồn ào.

"Con có biết xấu hổ hay không."

Giang Mạn gượng tay lên, định tát cô cái nữa, nhưng lần này lại không rơi xuống mặt Lý Cửu Lộ.

Trì Kiến kéo người ra phía sau bảo vệ, chắn trước người cô, vì chiều cao chênh lệch, một cái tát này đập vào cằm và cổ Trì Kiến.

Làn da dưới cổ Trì Kiến lập tức hiện lên một vết đỏ như máu.

Giang Mạn nhìn anh đi ra càng thêm tức giận: "Cậu tránh ra cho tôi."

"Chủ nhiệm Giang." Sắc mặt Trì Kiến rất lạnh lùng: "Mong di bình tĩnh lại, chỗ này không phải nơi để nói chuyện."

"Tôi với cậu không có lời gì để nói."

Trì Kiến hạ giọng: "Chúng ta không ở lại trường quá lâu, nhưng tương lai Lý Cửu Lộ còn học ở đây, vì nên suy nghĩ một chút cho cô ấy."

"Lúc cậu mang con bé ra ngoài, sao cậu không suy nghĩ đi....."

Bà còn chưa dứt lời, một tay Trì Kiến giữ chặt cổ tay đeo túi sách của bà, tay kia vòng sau lưng bà, vừa cẩn thận vừa cường chế đưa bà ra khỏi đám đông.

Lúc này nhóm bạn cùng phòng mới dám tiến lên trước, định kéo Cửu Lộ về ký túc xá.

Cửu Lộ lắc lắc đầu, bình thản mở miệng: "Các cậu về trước đi, đến giờ lên lớp thì xin nghỉ giúp tớ."

Trì Kiến kéo Giang Mạn đến sân bóng mới buông tay, buổi sáng ở đây không có nhiều người, ánh mặt trời nướng cháy mặt đất, bốn phía yên tĩnh.

"Dì." Anh sửa lời: "Vừa rồi cháu xin lỗi."

Giang Mạn lạnh lùng liếc anh một cái, định tránh ra.

Trì Kiến duỗi tay ngăn lại, thể hiện rõ thái độ: "Cháu thật lòng yêu Lý Cửu Lộ, nếu cháu và cô ấy ở bên nhau, tương lai nhất định sẽ đối xử tốt với cô ấy."

Giang Mạn như nghe được chuyện cười, nhẹ nhàng cười: "Cậu lấy cái gì mà đối tốt với con bé? Đừng nói bây giờ cậu là người lẫn lộn ngoài xã hội, trước đây tôi nghĩ nhầm hai người là bạn học, không biết tương lai cậu định phát triển như thế nào, nếu không tôi cũng sẽ thận trọng suy nghĩ." Ánh mắt bà khinh miệt, thay đổi một cách nói khác: "Lý Cửu Lộ còn chưa đến tuổi yêu đương, hai người ở bên nhau, tôi sẽ không đồng ý."

"Mẹ, con bằng lòng." Có tiếng nói truyền đến.

Cuối cùng Cửu Lộ cũng theo kịp hai người, hơi thở gấp gáp, tóc tai tán loạn, vết đỏ trên má phải cũng rất đậm.

Giang Mạn nhìn về phía cô, "Con lặp lại lần nữa?"

"Con nói, con bằng lòng ở bên anh ấy." Cửu Lộ nhìn thẳng vào mắt bà, không hề sợ hãi: "Mẹ, hai tháng nữa con sẽ tròn hai mươi tuổi, hy vọng mẹ có thể cho con tự do quyết định việc yêu đương của mình."

Giang Mạn cố tình không hiểu, lắc đầu, dừng lại một lát, lại cười gât đầu: "Được thôi, mẹ cho con quyền lợi này."

Cửu Lộ lẳng lặng nhìn bà.

Giang Mạn nói: "Ai cũng được, nhưng cậu ta thì không."

Tình cảm giữa người với người có khi thật sự rất yếu ớt, có thể thay đổi chỉ trong một đêm.

Bắt đầu từ hôm đó, quan hệ của Trì Kiến và Lý Cửu Lộ không còn đơn thuần như xưa, trừ việc thích nhau, giữa tình yêu còn trộn lẫn rất nhiều yếu tố khác. Giữa hai người dường như có thêm một lớp màng mỏng, phải xé rách, mới có thể thấy rõ đối phương.

Lý Cửu Lộ không đọc được suy nghĩ của Trì Kiến, nhưng cô biết những lời nói đó của Giang Mạn làm tổn thương đến anh, thật ra anh là người rất nhạy cảm, cũng rất kiêu ngạo.

Giang Mạn làm trò trước mặt cô kiên quyết không chấp nhận anh, anh có thể im lặng chịu đựng, đã là cực hạn.

Nửa tháng sau đó, Trì Kiến không đến thăm Lý Cửu Lộ.

Hôm nay trời âm u, bên ngoài đổ mưa nhỏ.

Ngoài trời rất tối, ký túc xá phải bật hết đèn lên.

Cửu Lộ ngẩn người nhìn điện thoại, màn hình bật lại tắt, tắt lại bật.

Cô hít một hơi, rút cuộc gửi đi một tin nhắn: Anh đang làm gì thế?

Tin nhắn như đá chìm đáy biển, hơn nửa ngày cũng không nhận được lời đáp lại.

Không lâu sau, La Phân đã quay lại.

"Hàm Hàm và Đại Phi đâu rồi?" Cửu Lộ quay đầu lại hỏi.

La Phân đứng ở trong phòng vệ sinh: "Các cậu ấy lên thư viện tra mạng rồi. Lộ Lộ, cháo của cậu này."

"Cảm ơn." Cửu Lộ nhận lấy, không ăn, đặt lên bàn.

"Mau động đũa đi, lát nữa nguội rồi lại không ăn được."

"Nhưng tớ không đói bụng."

Hết chương 43

Lời editor: Đây, tớ đã bảo là cảnh gì đó chỉ là món tráng miệng thôi, ăn không đủ no đâu.v Aiz, đầu chương tác giả còn tung hường ngọt ngào, cuối chương thì như ăn phải nước đắng ấy:<

Bạn đang đọc truyện *Thứ Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

La Phân quay đầu, nhìn dáng vẻ suy sụp của cô thờ thì dài một hơi, không nhịn được kéo một cái ghế ngồi xuống bên cạnh cô, hỏi: "Gần đây tâm trạng cậu không được tốt lắm, có phải vì chuyện anh rể và mẹ cậu hay không?"

Cửu Lộ nhìn cô ấy, cười cười: "Hôm đó để các cậu phải chê cười rồi."

"Cậu nói cái gì thế." La Phân tức giận đánh cô một cái: "Mấy người bọn tớ thật sự lo lắng cho cậu, cũng không nghĩ sẽ xảy ra chuyện này, làm sao vô tâm mà xem ồn ào được!"

"Cảm ơn cậu." Cửu Lộ cúi đầu nghịch điện thoại.

La Phân thở dài một hơi: "Vậy sau này cậu định thế nào? Ý tớ là cậu với Trì Kiến.....?"

"Không cần phải tính toán gì cả, vẫn như trước đây thôi." Cửu Lộ ngẩng đầu, hiếm khi nhắc đến chuyện của hai người: "Thật ra tớ và Trì Kiến đến với nhau cũng không dễ dàng, nên sẽ không dễ dàng chia tay, chỉ là..... Cho anh ấy chút thời gian thôi."

La Phân hiểu rõ gật gật đầu.

Vật trong tay Cửu Lộ rung lên, lúc này có điện thoại gọi đến, cô cúi đầu nhìn màn hình, mắt sáng rực.

Sau khi ra hiệu với La Phân, cô mở cửa, đi đến hành lang nghe điện thoại.

Trì Kiến: "Em đang làm gì thế?"

"Em chuẩn bị ăn cơm, La Phân mua cháo về giúp em."

Trì Kiến nói: "Ồ, vậy em ăn trước đi, lát nữa anh gọi lại."

"Không cần đâu, em cũng không đói bụng lắm." Cô vội vàng nói.

Đầu bên kia yên tĩnh một lát, không nói gì nữa, Cửu Lộ nghe thấy tiếng bật lửa vang lên, chắc là anh đang châm thuốc lá.

Cô đi đến cuối hành lang, đẩy cửa sổ ra, lập tức có hương vị ẩm ướt ứa vào: "Chỗ em hôm nay có mưa."

"Thế à, có to không?"

"Rất nhỏ." Cửu Lộ hỏi: "Dưới đây không có mưa ả?"

Đầu bên kia im lặng một lát, Cửu Lộ mơ hồ nghe thấy tiếng rít thuốc lá. Trì Kiến nói: "Anh không ở Tiểu Tuyền, anh về quê rồi."

Cửu Lộ không nói gì.

"Anh về tìm bà ngoại." Anh nhẹ nhàng hút điếu thuốc trong miệng, giọng nói nghe có vẻ rất mệt mỏi: "Trước đó vài ngày bà ngoại lên đi về quê, bây giờ thật sự khá tinh táo, để lại một tờ giấy trong phòng. Anh không yên tâm nên đi theo, sau này bà định ở lại nhà cậu anh, nhưng mợ không cho, mấy ngày nay âm ỉ loạn cả lên."

Cửu Lộ rất muốn hỏi anh vì sao không nói với cô, nhưng mở miệng lại là: "Em không được biết chuyện này."

Trì Kiến cười cười: "Nói cho em cũng không giải quyết được việc gì, chỉ thêm lo lắng."

"Vậy anh định giải quyết như thế nào?"

"Anh sẽ đưa bà về." Trì Kiến rất kiên quyết: "Chuyện này không thể nghe theo bà được, nhà cậu không phải loại tốt đẹp gì, bà ngoại ở lại sẽ rất tội."

"Vâng. Anh đừng tức giận, mọi việc đều có cách giải quyết hết mà."

"Ừ." Trì Kiến khẽ thở dài một tiếng, giọng nói nhẹ nhàng hơn một chút:

"Không nói việc này nữa, em có nhớ anh không?"

"Nhớ." Cửu Lộ nhìn ra ngoài cửa sổ, bình thản đáp.

"Anh cũng nhớ em, muốn 'yêu' em."

"....."

Trì Kiến gầy gầy tàn thuốc, cười khế, anh lại trêu chọc cô như ngày thường, lại ngẩn người: "Chờ xong việc của bà ngoại, anh sẽ đến Tề Vân tìm em."

"Vâng."

Cúp điện thoại, Cửu Lộ gơ bàn tay ra, cảm nhận được mưa bụi nhỏ mịn tựa vô số kim châm đâm lên lòng bàn tay, lạnh như băng.

Cô cong khoe miệng nở nụ cười, tâm trạng tối tăm cuối cùng cũng sáng hơn, nhưng vẫn cảm thấy thiếu thiếu gì đó, dường như không bao giờ có thể vô tư như đây, luôn cảm thấy không thoải mái.

Hết một điếu thuốc, Trì Kiến cũng kết thúc cuộc gọi này, điện thoại trở lại màn hình chính, anh nhìn chăm chăm bức ảnh trên đó.

Là anh chụp Lý Cửu Lộ, ảnh từ rất lâu rất lâu trước đây, ngoài nhà hàng "Hắc Long", hôm đó trời cũng đổ mưa, sau khi cô tạm biệt Mã Tiểu Dã, hai tay cô che đầu, đứng bên đường do dự mãi không đi. Đúng lúc cô hơi nghiêng đầu, ngó nghiêng xung quanh nhà hàng, Trì Kiến chụp lại khoảnh khắc này.

Lúc ấy anh đang ngồi trên mô-tô chờ bên phố đối diện, cô mặc một cái váy xanh lam và quần tất màu đen, bộ trang phục vừa ngoan ngoãn vừa thực nữ.

Đêm trong ảnh mưa rất lớn, cơ thể của cô lại nhỏ bé, đứng im, xung quanh tối om, trang phục của cô tỏa sáng, cả người như bay trong mưa bụi.

Đây là bức ảnh Tri Kiến ưng ý nhất.

Sau này khi hai người ở bên nhau, anh từng chua chát hỏi cô: "Lúc đó em đang nghĩ gì thế? Có phải đang lưu luyến người ta đến quên đường về không?"

Ngay lúc đó Cửu Lộ cạnh lời: "Em chỉ đang suy nghĩ, có nên quay lại lấy ô hay không thôi mà."

Màn hình tối đen, Tri Kiến cười cười.

Anh quay về phòng, gặp phải mợ đang đâm đầu đi đến. Bà ta rất gầy, tướng mặt chanh chua, không cần tiếp xúc nhiều, đã biết bà ta là người hung ác đánh đá.

Mắt Tri Kiến nhìn thẳng.

Mợ vừa đi qua lại quay đầu nói, giọng the thé cay nghiệt: "Đúng là thiếu giáo dục, đồ rác rưởi."

Tri Kiến giả vờ không nghe thấy.

"Mày không phải giả ngu với tao, mau đưa bà già kia đi đi, nếu không đừng trách tao ngày nào đó không hài lòng mà đánh chết bà già, trong nhà không có cơm cho bà già đây ăn đâu."

Bà ta dè dặt giọng, đuổi theo sau Tri Kiến mắng chửi.

Bước chân Tri Kiến dừng lại, bà ta cũng lập tức dừng lại.

"Sao nào, có ý kiến gì, mẹ mày chết sớm lại thanh thân, nhiều năm mày ăn ở nhà chúng tao, không có chúng tao nuôi thì ai nuôi?"

Tri Kiến không nói chuyện, hơi cúi lưng, nhặt cây gậy gỗ bên cạnh bình sứ, mạnh mẽ vung lên, cây gậy kia đập lên tường gây thành hai khúc. Răng gỗ trông giống một thanh kiếm.

Mợ hoảng sợ rụt người lại, không dám thở mạnh: "Mày, mày định làm gì?"

Tri Kiến xoay người, đầu gối sắc bén chỉ thẳng vào mặt bà ta, giọng anh vừa u ám vừa thông thả: "Bà nói xem, bây giờ tôi mà đâm xuống, có thể giết chết bà hay không?"

Mợ lùi về phía sau, loạng choạng ngã ngồi trên mặt đất.

Quá sợ hãi, bà ta khóc lóc lẫn lộn om sòm, gào to: "Địch Phùng Sơn ông mau ra đây nhìn xem, cháu ngoại ruột của ông muốn giết tôi, tôi cực khổ vì nhà họ Địch các người, cuối cùng không ai học hành nên hồn, còn muốn giết tôi!"

Tri Kiến cảm thấy buồn cười, trước đây chỉ nghe hàng xóm kể lể, lần này thấy được, quả thật là mở rộng tầm mắt.

Mợ: "Địch Phùng Sơn! Ông chết rồi à! Ông ra đây cho tôi, mau nhìn xem cháu ngoại ruột của ông đang làm gì đây này?"

Không lâu sau, một người đàn ông trung niên thấp bé chạy ra: "Làm sao thế?"

"Nó muốn giết tôi." Bà ta chỉ vào Tri Kiến.

Địch Phùng Sơn nhìn cây gậy gỗ trong tay anh, tuổi trẻ dễ xúc động, làm ra mấy chuyện kiểu này là bình thường, ông ta tạm thời không dám tiến lên, chỉ nói: "Tiểu Kiến, con buông gậy gỗ ra đi, con làm vậy với mợ sẽ gặp quả báo đấy."

Gậy gỗ đổi hướng, nhắm thẳng vào Địch Phùng Sơn: "Có cậu bao che cho rồi, cháu sợ cái gì."

"Con, con....." Ông ta lùi về sau hai bước, không thốt nên lời.

"Tiểu Kiến của bà, con đang làm gì vậy!" Trần Anh Cúc nghe thấy động tĩnh, chống tường đi ra khỏi phòng, sợ hãi trước tình hình ở đây: "Con mau buông gậy gỗ ra, đừng làm người khác bị thương."

Tri Kiến quay đầu lại, giọng điệu không nặng không nhẹ: "Bà ngoại, bà đi vào đi."

Trần Anh Cúc sao chịu nghe anh, tiến lên ôm chặt lấy cánh tay của anh, định lấy cây gậy đi. Tri Kiến không biết bà ngoại lại có sức lực lớn như vậy.

"Tiểu Kiến con đừng làm chuyện điên rồ, khiến người khác bị thương là phạm pháp đấy. Dù sao nó cũng là cậu của con, con không thể đánh nó được....." Ánh mắt bà cụ đỏ hoe, nghẹn ngào.

Tri Kiến vội vàng ôm lấy bà ngoại, nhẹ giọng khuyên nhủ: "Bà đừng khóc, con không đánh đâu, chỉ dọa bọn họ một chút thôi."

Lúc này người đàn bà ngồi trên mặt đất cũng đứng lên, vỗ vỗ bụi bẩn trên người: "Đừng diễn kịch ở đây, họa không phải do mày gây ra à."

Dịch Phùng Sơn cũng nói: "Đừng thể mẹ ơi, mẹ nói mẹ sống ở Tiểu Huyền rất tốt mà, bây giờ điều kiện của Tiểu Kiến còn tốt hơn chúng con, mẹ ở bên đó chúng con cũng yên tâm..... Mẹ vừa quay về, nhà lại ảm đạm không ngừng."

Trần Anh Cúc lau sạch nước mắt, liên tục gạt đầu: "Được, được....." Bà cụ nhìn con trai con dâu trước mặt: "Ngày mai mẹ sẽ đi."

Sáng sớm hôm sau, Cửu Lộ vừa mở mắt đã gửi tin nhắn cho Trì Kiến, hỏi việc bên đó đã giải quyết được chưa.

Trì Kiến nói cho cô, anh và bà đang ngồi trên xe khách đường dài, chắc chiều tối sẽ về đến Tiểu Huyền.

Bây giờ Cửu Lộ mới yên tâm.

Hai người lại tùy tiện hỏi thăm vài câu, Cửu Lộ đặt điện thoại xuống, ngồi dậy.

Giường cô gần cửa sổ, chỉ cần hơi giờ tay, là có thể kéo rèm cửa ra.

Mưa suốt một đêm cuối cùng cũng ngừng, mặt trời lên cao, ánh sáng ngập tràn, dường như định mau chóng phơi khô thể giới ẩm ướt.

Đại Phi ở giường đối diện ôm chần lẩn hai vòng: "Chị Lộ, giờ mới mấy giờ, mau kéo rèm vào đi, sáng quá sáng quá."

Tâm trạng hôm nay của Cửu Lộ khá tốt: "Đừng ngủ nữa, chúng ta đến căng tin ăn bữa sáng đi."

"Không đi không đi, tớ buồn ngủ lắm"

La Phân xoa mắt, nằm lý trên giường ngẩng đầu nhìn cô. Chỉ thấy một chùm tia sáng mặt trời chiếu vào, vừa vẩy bao phủ lên người con gái đang ngồi trên giường, không, nói là người con gái thì không đúng, trong ánh mắt cô lộ ra nét quyến rũ của phụ nữ. Tóc dài xoã tung, mặc một cái váy ngủ bằng lụa, để lộ xương quai xanh thanh mảnh và một chút khe rãnh trước ngực, nụ cười tinh khôi, duyên dáng, như thiên sứ kết hợp với ác ma, làm lu mờ ánh mặt trời bên ngoài.

La Phân nói mớ: "Chị Lộ, chị thật đẹp!"

Cửu Lộ cười cười, lại nhìn ra ngoài cửa sổ, hôm nay trời xanh mây trắng cũng rất đẹp, chỉ mong tất cả sẽ tốt lên.

Cô gọi cho Giang Mạn một cuộc điện thoại, bên kia vẫn không nhận.

Lý Cửu Lộ ngồi yên trên giường một lát, tự nhủ mình đừng nghĩ nhiều, xuống giường rửa mặt.

Khi Trì Kiến đến thăm cô đã vào giữa tháng sáu, đối với người phương Bắc mà nói, đây là một mùa có khí hậu rất thoải mái trong năm.

Hai người đến công viên hải dương, nghe nói trong công viên mới vận chuyển đến mấy bé cá voi con.

May mắn không phải cuối tuần, đường hầm dưới đáy biển rất ít người.

Trì Kiến kéo cô xuống thang cuốn, đứng trước mặt kính trong suốt, nhìn bầy cá bơi lội tung tăng.

"Sao em không nhìn thấy cá voi?"

"Đường hầm này dài như vậy, sao có thể gặp dễ dàng được." Trì Kiến kéo cô đi về phía trước: "Đi lên trước nhìn thử xem."

Kết quả không tìm được cá voi, chỉ thấy một "Nàng tiên cá". Đuôi cá của nàng có màu đỏ, trên vây khảm bạc lấp lánh, tóc dài như rong biển uốn lượn, bầy cá tung tăng bơi xung quanh nàng.

Trì Kiến không nhịn được dừng chân thưởng thức, lâu sau vẫn không dịch tầm mắt.

Cửu Lộ véo anh: "Đó là cá voi à?"

Anh để cô đứng ra trước, vây lấy cô trong ngực: "Biết anh đang nghĩ gì không?"

Cô nhẹ nhàng bĩu môi: "Rất xinh đẹp, đáng người cũng đẹp."

"Anh mà nông cạn như vậy à?" Trì Kiến hừ nhẹ một tiếng, ngón tay vẩy về vành tai cô: "Anh đang nghĩ, nếu "Nàng tiên cá" bên trong đổi thành vợ yêu của anh, vợ sẽ bơi đẹp hơn cả nàng ấy."

Cửu Lộ nghiêng đầu: "Vì sao?"

"Eo của em rất mảnh."

"Thế mà dám bảo là không nông cạn."

Anh cười, nói một câu thô tục bên tai cô.

Mặt Cửu Lộ đỏ bừng, lấy tay đẩy anh ra.

"Nàng tiên cá" bên trong chú ý đến hai người, khoa tay múa chân vài cái, sau đó ngón tay tạo thành hình trái tim.

Cô không hiểu hành động đó có nghĩa là gì, Trì Kiến chỉ chỉ mình, lại chỉ vào Lý Cửu Lộ trong ngực.

"Nàng tiên cá" gật đầu.

Trì Kiến nâng cằm Cửu Lộ, nhẹ nhàng hôn xuống môi cô.

"Nàng tiên cá" giơ hai ngón tay cái về phía họ, sau đó mang bầy cá bơi đi.

"Thế nghĩa là sao ạ?" Cửu Lộ ngẩng đầu nhìn anh.

"Nàng tiên cá đang chúc phúc chúng ta đấy."

Cô chớp chớp mắt: "Vậy mà anh cũng nhìn ra à, thật hay giả thế?"

Trì Kiến không trả lời cô, nắm chặt tay cô, đi về phía trước.

Đường hầm dưới đáy biển có hình quả trứng, hai người đi hai vòng vẫn chưa nhìn thấy, sau đó hỏi thăm nhân viên, mới biết được mấy bé cá voi ở trong bể nước, vì phải biểu diễn cho du khách.

Hai người tìm được bể nước trên tầng hai, bầy cá voi là quần thể động vật, tụ tập cùng nhau, không ngừng bơi lội tuần hoàn theo một hướng.

Toàn thân cá voi màu đen, khi vẫy đuôi trong nước, da sáng bóng.

Điều vô cùng ngạc nhiên là, cơ thể chúng quá khổng lồ.

Cửu Lộ ngăn người: "Bầy cá voi này có thật là bé cưng không đấy?"

"Em nghĩ sao?" Anh véo mũi cô.

"Chúng nó thật lớn."

Cá voi bơi rất nhàn nhã tự do, tốc độ không quá nhanh, nên hai người nắm tay, chậm rãi đi cùng nó.

"Nó với cá voi xanh trên lưng em không cùng một loài." Cô khẳng định.

Trì Kiến gật đầu: "Đây là cá hổ kinh giả, có thể gọi là cá voi đen, thuộc họ cá voi đại dương."

"Cá hổ kinh giả? Em mới nghe qua cá hổ kinh (1) thôi."

Trì Kiến giải thích: "Dáng dấp của nó khá giống cá hổ kinh, nhưng không oai phong bằng. Cá hổ kinh trong nhóm cá voi thuộc về loại cá voi nhỏ, nhưng trời sinh tính hung tàn, lầy chím cánh cụt, cá heo biển, báo biển làm thức ăn, nên không thích hợp để nuôi dưỡng." Anh liếc cô một cái: "Mà cá voi xanh là động vật lớn nhất thế giới, dài nhất đến hơn ba mươi mét, nặng một trăm tám mươi tấn, chỉ ăn sinh vật giáp xác nhỏ. Màu sắc của cá voi xanh và loài cá này hoàn toàn khác nhau, có màu xanh đậm, nhưng nhìn dưới biển sẽ nhạt hơn."

"Có vẻ như anh rất thích cá voi."

"Vì em anh mới thích đấy."

Khi nói câu này anh không nhìn cô, thậm chí giọng nói rất chậm rãi rồi rạc, ánh mắt nhìn cá voi, vẻ mặt nghiêm túc.

Tìm Lý Cửu Lộ đập thình thịch, nhẹ nhàng rung động.

Trì Kiến nói: "Trước đây lần đầu tiên gặp em ở nhà bơi, thật ra anh đã nghĩ đến cá hổ kinh."

"Thế tại sao anh lại xăm cá voi xanh?"

"Sau đó anh đọc qua một số tài liệu, cảm thấy cá voi xanh càng hợp với em hơn."

"Vì sao ạ?"

"Cá hổ kình có chỉ số thông minh cao nhất trong tất cả các loài cá voi....."

"Anh đang nói em ngốc đấy à?"

"Tự mình nhận thức đi." Anh nghiêng đầu hôn cô.

"Hừ."

Trì Kiến kéo cô dừng lại, bỗng nhiên dùng giọng điệu thôi miên nói: "Cá voi xanh lại thần bí hơn, nó ở nơi sâu nhất trong đại dương, ít người nhìn thấy, một mình lẻ loi, yên lặng không tiếng động, tuy cơ thể khổng lồ, nhưng lại dịu ngoan." Giờ phút này anh nhìn cô không chớp mắt: "Giống như em vậy, làm anh rất muốn đến tìm hiểu."

Anh nói xong không còn tiếng động nào khác, hai người nhìn nhau, mặc cho ánh sáng xanh lơ lửng trên mặt.

Bầy cá bơi lội trên đỉnh đầu, rùa biển, sứa, cá chim, và rất nhiều loại không biết tên, hai người họ đặt mình trong đại dương xanh thần bí sâu thẳm, làm người ta có cảm giác huyền ảo không chân thực.

"Quan trọng nhất là nó rất hiếm." Dưới bầu không khí mộng mơ này, ánh mắt anh không kiềm chế được, thêm vài phần dịu dàng và chăm chú, "Em đối với anh mà nói, cũng như thế."

Cửu Lộ nhón chân, nhẹ nhàng hôn anh.

Khoảnh khắc chạm môi vào nhau, Trì Kiến ôm chặt vòng eo của cô, triền miên đáp lại.

Rất lâu sau, Trì Kiến mới buông cô ra: "Sau này sẽ đưa em đi xem cá voi xanh thật sự."

"Công viên hải dương à?"

"Làm sao mà chưa được." Trì Kiến buồn cười nói: "Lần sau sẽ không đến đây nữa, con người quá tàn nhẫn, tuổi thọ của cá voi vốn dĩ có tận bảy tám chục năm, nhưng loài sinh vật này rất nhạy cảm, nếu nuôi nhốt, uất ức sẽ khiến chúng nó sống nhiều nhất chỉ có thể đến ba mươi tuổi."

Cửu Lộ giật mình, mím môi dưới: "Vậy chúng ta đi đâu xem?"

"Bắc Thái Bình Dương."

Cô ngạc nhiên, nhưng không coi lời này của anh là thật, bởi lúc này Thái Bình Dương đối với bọn họ mà nói, là một nơi xa xôi không thể với tới.

Đến tối trở về khách sạn, hai người đều rất kích động, bỏ qua nước chảy phía trước, trực tiếp đi thẳng vào chủ đề.

Hai người đều rất điên cuồng, Trì Kiến dùng tư thế nguyên thủy nhất mạnh mẽ đâm cô.

Cửu Lộ cảm thấy chính mình nhanh chóng lạc hướng trong cơn sóng anh mang lại, cô không nhận được ngưỡng đầu kêu thành tiếng, còn không quên tặng anh vài vết đỏ sậm trên tấm lưng trần.

Anh vừa muốn cho cô vui sướng vừa muốn cho cô đau đớn, trùng hợp hai người ăn ý cũng nghĩ như vậy.

Giữa đường Trì Kiến rút ra ngoài đeo bao cao su vào, sau đó đâm mạnh vào lần nữa.

Trì Kiến cắn vành tai cô: "Thích không?"

Cô chưa kịp trả lời, giọng nói đã bị đâm nát.

Nỗi nhớ nhung của hai người, trút ra bằng cách này vô cùng nhuần nhuyễn.

"Lộ Lộ, ôm anh." Trước khi ý thức bay xa, Cửu Lộ nghe thấy anh nói với mình như vậy.

Cô hé mắt, muốn giờ tay, nhưng lại không có chút sức lực nào.

Sau khi bình phục, Trì Kiến vẫn không chịu ra ngoài, anh ôm cô nghiêng người, hai người lại quấn lấy nhau trên giường.

Trên người nhóp nhép, nhưng không ai muốn cử động.

Trì Kiến nhẹ nhàng vỗ về lưng cô, kéo chăn che kín cơ thể hai người: "Hồng Dụ phải đi rồi."

Cửu Lộ ngẩn ra một lát, giương mắt nhìn anh: "Anh ấy định đi đâu?"

"Anh ấy đi theo người quen làm thủy sản."

"Vậy " Văn nhân thiên hạ " phải làm sao bây giờ?"

Tri Kiến rút điều thuốc trên tủ cạnh đầu giường: "Anh ấy định bán giá thấp cho anh."

"Anh đồng ý."

"Ừ." Anh nhìn trần nhà, dùng bật lửa châm thuốc lá, chống người lên nhìn cô: "Vậy nên, anh muốn bà ngoại dọn ra ở cùng với anh."

Hết chương 44

(1): Cá hồ kính, hay còn gọi là cá voi sát thủ.

Lời editor: Chương này món tráng miệng đã được nâng lên thành thịt vụn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

"Ừ." Anh nhìn trần nhà, dùng bật lửa châm thuốc lá, chống người lên nhìn cô: "Vậy nên, anh muốn bà ngoại dọn ra ở cùng với anh."

Nghe anh nói xong lời này, trong lòng Cửu Lộ chợt lạnh, giãy giụa muốn ngồi dậy.

Cơ thể hai người quấn vào nhau, cũng không biết vặn vẹo như thế nào, đầu gối bên dưới của cô cuộn tròn đến ngực, cẳng chân đề ngang hông anh, bị đè xuống cuối cùng. Tri Kiến lại nằm khá thoải mái, kẹp chặt chân còn lại của cô, trọng lượng cơ thể đều dồn lên người cô.

Thấy cô không ngoan ngoãn mà giãy giụa, Tri Kiến vội vàng đặt điều thuốc vào giữa môi, đề lại bả vai cô: "Lộ Lộ em đừng nhúc nhích!"

Tay anh thăm dò xuống dưới, đỡ lấy bộ phận nào đó đang đeo áo mưa, chậm rãi rút ra bên ngoài.

Động tác này không tránh được lại kích thích khoái cảm, Tri Kiến cắn nát đầu mẩu thuốc, không nhịn được thở dài: "Aiz, hàng tí con cháu của anh thật đáng thương, cứ vậy mà không có mặt trên đời."

Cửu Lộ không thèm đáp lại, chỉ hỏi: "Anh nói anh định đưa bà ngoại ra ngoài sống à?"

Anh lại dựa vào giường, hút một ngụm thuốc: "Hong Dụ đi rồi sẽ thừa ra một phòng, nếu tiếp tục để bà ngoại ở lại viện dưỡng lão thì thật bất hiếu."

Cửu Lộ dịch tầm mắt, nhất thời quên mất tư thế ngồi của mình trước mặt anh.

Tri Kiến dựa gáy lên tường, thương thức một lát, dùng đầu ngón tay vân vê bộ ngực của cô: "Em đang nghĩ gì thế?"

Lúc này Cửu Lộ mới xóc chân lên che cơ thể mình, tự hỏi một chút, quyết định nói chuyện thẳng thắn với anh.

"Vì mẹ em, anh mới ra quyết định này đúng không?"

Tri Kiến không đáp, rít nốt ngụm thuốc cuối cùng, chống người ngồi thẳng dậy.

Cửu Lộ im lặng một lát: "Thật ra đây là hai chuyện khác nhau, mẹ em tuy cương quyết không nói lý lẽ, nhưng thái độ của bà đối với các cụ rất tốt, trước nay luôn ôn hoà, sẽ không nặng bên này nhẹ bên kia."

"Điều này anh biết." Tri Kiến tìm từ để diễn đạt: "Trước đây em cũng từng khuyên anh nên đưa bà ngoại ra sống cùng anh, đúng không?"

Đây là rất lâu trước kia, khi hai người mới quen nhau Cửu Lộ có nhắc đến.

Cô gật đầu.

Tri Kiến kéo tay cô, đưa đến bên miệng hôn nhẹ một cái: "Thế nên em đừng nghĩ quá nhiều, không phải vì chủ nhiệm Giang, trong viện rất tốt, nhưng không phải nhà, em nói xem có đúng không?"

Điểm này Cửu Lộ đồng ý.

"Có điều, anh có thể chăm sóc chu đáo được cho bà ngoại không? Chẳng may bà lại ngã thì phải làm sao bây giờ?"

Trì Kiến nói: "Vậy phải xem tình hình lúc đó thế nào, nếu thật sự không ổn thì phải mời giúp việc đến thôi."

Cửu Lộ im lặng.

Lời nói này của anh, cô không tìm được lý do để phản đối, không thể phủ nhận, sắp xếp như vậy đối với ai cũng tốt, bất kể người thân nào chịu đưa các cụ về nhà, cô sẽ cảm thấy rất vui vẻ, cho dù là năm xưa khi mới quen biết anh, anh muốn đưa bà ngoại đi, cô cũng không suy nghĩ nhiều. Nhưng vào thời điểm căng thẳng này, Cửu Lộ lại thấy rất bất an, sợ bà ngoại đi rồi, quan hệ giữa hai người sẽ phai nhạt.

Cửu Lộ ghét mình như thế, ích kỷ, bối rối, do dự, sự bình tĩnh trước đây không thấy đâu, từ khi gặp được Trì Kiến, cô đã hoàn toàn thay đổi đáng về ban đầu.

Nhưng cô phân tích bản thân mình, lại quên suy đoán người đối diện, hiển nhiên cô đã xem nhẹ sự tận tình và cố chấp của Trì Kiến đối với cô.

Trì Kiến véo nhẹ mũi cô: "Em đang nghĩ gì thế?"

"Anh phải chăm sóc bà ngoại cho tốt đấy."

"Tất nhiên rồi."

Trì Kiến dướn lên trước hôn cô, định thừa dịp không khí nóng bỏng còn chưa tiêu tan lại trầm luân thêm lần nữa, nhưng môi vừa mới dán lên cổ cô ——

"Trì Kiến."

Động tác của anh dừng lại giữa đường.

Cửu Lộ hơi tránh đi, hai tay ôm mặt của anh: "Em có chuyện muốn nói."

"Ừ."

"Cho dù người khác có thái độ gì, em vẫn sẽ thích anh."

Ở trong lòng anh, đây là lời thổ lộ cảm động nhất thế giới. Hay đổi cách nói khác, lý do cảm động, bởi vì người thổ lộ là Lý Cửu Lộ.

Ngày đó phòng nhỏ trong khách sạn biến thành thiên đường, cô tốt đẹp như vậy, mỗi lời thốt ra đều rất ngọt ngào.

Phản ký ức này khắc sâu vào tâm trí anh, anh không quên được giọng nói kiên định và vẻ nghiêm túc của cô lúc này. Trì Kiến rất cảm động, bị cô mê hoặc tâm trí, nên anh cảm thấy tất cả đều là sự thật.

"Em thích anh."

"Anh nghe thấy rồi." Anh chớp mắt vài cái, yết hầu nhẹ nhàng chuyển động.

"À."

"Lộ Lộ." Giọng Trì Kiến rất nhẹ: "Em có tin không, anh sẽ mang lại hạnh phúc cho em."

Anh đưa ra lời hứa hẹn, cô chưa bao giờ nghi ngờ.

Hy vọng, cho dù con đường phía trước không bằng phẳng, cô vẫn có thể nhìn thấy hạnh phúc.

Tuổi trẻ cuồng nhiệt, chưa từng biết thế giới này tàn nhẫn như thế nào, tay chân không vững, cánh chưa đủ lớn, lấy cái gì để chống lại nó đây?

Hôm sau, Trì Kiến về trấn, Cửu Lộ lại trở về cuộc sống một ngày ba điểm đến.

Đầu tháng bảy, Lương Húc đến tìm cô một lần.

Đại học Tề Văn và trường Sư phạm Tề Văn chỉ cách nhau hai con phố, nên Lương Húc đạp xe đạp đến. Cậu mặc bộ quần áo thể thao màu đỏ, ôm bóng chờ dưới ký túc xá.

Lương Húc nói: "Sân thể dục trường tớ đang phải sửa lại, nên tớ đến đây đá bóng, thuận tiện đến thăm cậu."

"Cậu vẫn thích AC Milan à?" Cửu Lộ cười hỏi.

Cậu để lộ ra hàm răng trắng, vô cùng đặc ý: "Mãi mãi là Paolo Maldini, tớ và Tiểu Dã....."

Lương Húc nói được một nửa, bỗng nhiên che miệng ho khụ khụ.

Về mặt Cửu Lộ còn tự nhiên hơn cả cậu: "Bây giờ Mã Dã thế nào rồi?"

Lương Húc thấy cô không thèm để ý, nói tiếp: "Hòa nhập tốt lắm, cậu ấy đang làm phó chủ tịch hội học sinh của trường Thông tin, cả ngày trêu hoa ghẹo nguyệt, vẫn giống như trước đây."

"Vậy Mạc Khả Diễm thì sao?" Cừ Lộ nghiêng đầu: "Hình như hai người họ cùng thi vào một trường mà."

"Ừ, nhưng không cùng khoa, cô ấy ở khoa tiếng Anh."

Cừ Lộ gật đầu, hỏi hai câu thì hết hứng thú, hai người đi đến căng tin: "Đồ ăn trong hai căng tin trường tớ khá ngon, đi ăn thử không?"

"Được, đều nghe theo cậu." Lương Húc đi theo cô, dừng lại một lát, bỗng nhiên nói: "Tiểu Dã và Mạc Khả Diễm chia tay rồi."

Lý Cừ Lộ không tỏ ý gì với chuyện này, chỉ hiểu rõ gật đầu.

Hai người đi vào căng tin gọi món ăn.

Khi còn học cấp ba, Cừ Lộ không nghĩ tới có một ngày sẽ đối xử ôn hòa với Lương Húc như vậy, bởi vì cô khi đó quá ghét cậu, cảm thấy sao lại có bạn nam đáng ghét như vậy, luôn tranh giành quà vật với bạn nữ, mượn đồ không trả. Chờ đến khi dần dần trưởng thành, mới biết được đây chẳng qua là trò đùa của một bạn nam yêu thầm một bạn nữ, không biết phải thể hiện như thế nào, chỉ có thể dựa vào cách này thu hút sự chú ý của đối phương.

Mỗi người đều yên lặng trưởng thành, Lương Húc cũng vậy, cậu không còn những hành động kỳ quái đó nữa, trở nên nho nhã lễ độ, rất có phong thái đàn ông.

Đại học là nơi xây mới năng lực của mỗi người, bất kể là tính cách hay ngoại hình. Ai đi qua đây một lần, cơ bản có thể thay da đổi thịt, rục rờ hẳn lên.

Sau này, cuối cùng Giang Mạn cũng chịu nhận điện thoại của cô, mỗi lần luôn có thái độ không nóng không lạnh, hai người không nhắc gì đến chuyện của Trì Kiến, Cừ Lộ hiểu rõ, chuyện này đã rơi vào bế tắc, nếu không ai nhượng bộ, sẽ vĩnh viễn không được coi bỏ.

Cuộc sống nhộn nhịp hỗn loạn trôi qua từng ngày, đến cuối tháng mọi người bước vào kì thi cuối kì.

So với học kì một, các bạn cùng phòng học có vẻ mệt hơn rất nhiều, ký túc xá không còn xuất hiện tình trạng mất ăn mất ngủ treo đèn học đêm, Đại Phi thậm chí in bài thành một tờ giấy, lúc nào cũng mang bên mình.

Kì thi diễn ra được hai ngày thì Hàm Hàm đến kì, cô ấy đau đến mức nằm liệt giường, uống thuốc giảm đau mới chống đỡ được quay lại trường thi.

Mọi người bất bình trước việc không công bằng giữa nam và nữ, mở một cuộc thảo luận ác liệt, nhưng nhận ra sau khi tức giận, vẫn không thay đổi được quy luật tự nhiên này.

Cuối cùng chỉ có thể than thở.

Cừ Lộ không tham gia thảo luận, cô nhìn hai gói băng vệ sinh nằm gọn trong góc, tự dưng hơi hoảng hốt.

Ánh mắt dừng trên cuốn lịch để bàn, từ trước đến nay mỗi tháng cô đều đến rất chuẩn, nhưng lần này lại chậm mất mười ngày.

Kì nghỉ đến, Cừ Lộ lại ăn chơi thêm mười ngày nữa, kinh nguyệt vẫn chậm chạp không đến.

Mỗi lần làm hai người đều dùng đồ bảo hộ, Cừ Lộ không nghĩ ra mình mắc lỗi khi nào.

Mang theo một chút tâm lý may mắn, cô chạy đến tiệm thuốc rất xa nhà, căng thẳng mua giấy thử.

Trên đường Trì Kiến gửi tin nhắn cho cô, hỏi cô ở đâu.

Trong lòng Cừ Lộ rối bời, nên không để ý tới.

Lúc này Trì Kiến vừa mới đến cổng chính của viện dưỡng lão, anh dừng xe lại, ấn chuông cửa, chờ bảo vệ tới mở cửa.

Ngày hè ánh nắng chói chang, đến được đây cả người đã đầy mồ hôi, Trì Kiến sai ba bước lớn đi lên bậc thang, đi thẳng vào hành lang, rồi mới kéo vạt áo trước lên giữ giữ.

Anh bước vào phòng, đúng lúc thấy bà ngoại hốt hoảng đi ra khỏi phòng.

Trì Kiến đỡ lấy bà cụ: "Bà đi đâu thế ạ?"

"Tiểu Kiến à." Bà cụ sốt ruột đến mức đầu đầy mồ hôi, bắt lấy cánh tay anh: "Vừa rồi cậu của con gọi điện thoại đến viện dưỡng lão, nói em họ con đánh thương bạn học, cần gấp một số tiền."

Trì Kiến vừa nghe thấy lời này, sắc mặt lập tức u ám "Thế thì liên quan gì đến bà? Bà còn muốn về để người khác mắng mả à?"

Anh buông bà ngoại ra, nghiêng người đi vào phòng.

Trần Anh Cúc đuổi theo: "Không phải, bà định gửi ít tiền cho cậu của con, số tiết kiệm của bà....."

Phải nói tất cả đều do định mệnh sắp đặt, từ nhỏ đến lớn, Tri Kiến chưa từng nổi giận với bà ngoại, hôm nay không biết trúng phải tà gì, nhìn thấy đáng về nhún nhường của bà cụ, vẫn không nguôi giận.

Anh giật lấy số tiết kiệm trong tay bà ngoại, ném lên trên bàn: "Số tiền này con sẽ không gửi, bà cũng đừng nghĩ đến việc đi gửi, cả nhà bọn họ đều là bạch nhãn lang (1), bà còn không nhìn ra tốt xấu à?" Tri Kiến dựa vào bàn: "Bà đối xử tốt với bọn họ, bọn họ cũng không thêm biết ơn, chỉ biết duỗi tay đòi hỏi, có khi nào quan tâm đến bà đâu?"

"Nhưng dù sao nó cũng là con trai của bà....."

"Thế con thì không phải cháu ngoại của bà hả?" Tri Kiến uất ức: "Sao bà lại bắt công như vậy? Bà không sợ con đau lòng sao?"

"Không thể so sánh được, không phải con vẫn luôn bên cạnh bà sao!"

Tri Kiến dừng lại, cúi đầu nhìn mặt đất: "Dù sao số tiền này không thể gửi được."

"Thế thì tự bà đến ngân hàng lấy."

"Bà đi đi." Tri Kiến cắn chặt răng: "Đừng trách con không đề ý đến bà."

Anh nói xong những lời này thì vội vàng đi ra ngoài, thậm chí không quay đầu lấy một lần, chờ đến khi đứng ngoài cổng chính, bị nắng nóng nướng cháy, mới chậm rãi tỉnh táo.

Nhưng chung quy tuổi trẻ nông nổi, anh không chịu nhún nhường với bà, đứng ngoài cổng một lúc, không thấy bà ngoại đi ra, nên cứ nghĩ bà cụ bị mấy lời của anh dọa sợ.

Tri Kiến lấy điện thoại ra, vẫn không được tin nhắn nào, lúc này tâm trạng anh rối bời, không còn tâm tình chờ Lý Cửu Lộ nữa.

Vì thế anh cười mô-tô rồi đi, đi được nửa đường, cuối cùng lại đến ngân hàng rút một số tiền gửi cho Dịch Phùng Sơn.

Dự báo thời tiết hôm nay có mưa, tận đến tối, mây đen mới từ phương Bắc kéo đến.

Qua vài tiếng sấm, mưa bắt đầu tí tách tí tách rơi xuống.

Hôm nay không có khách, Tri Kiến đóng cửa sớm.

Anh lên tầng hai thu dọn phòng của Hồng Dụ, định dọn sạch những đồ thừa ra, thay một cái chăn và rèm cửa sổ mới, cụ già thường thích sạch sẽ, trang trí như vậy bà ngoại vào ở sẽ thoải mái hơn một chút.

Anh bận rộn quên cả thời gian, đến khi dừng lại, mới nhớ phải xuống tầng tìm điện thoại.

Màn hình hiện lên hai cuộc gọi nhờ, đầu của Cửu Lộ gọi đến, một cuộc lúc 9 giờ mười phút, một cuộc lúc 9 rưỡi, mà bây giờ đã sắp đến 11 giờ.

Tri Kiến ấn gọi lại, dùng vai kẹp lấy điện thoại, bên tay còn lại bắt đầu cởi áo thun.

Nhưng không chờ cô nhấc máy, bỗng nhiên nghe thấy tiếng đập cửa.

Tri Kiến nghĩ ra là ai, cúp điện thoại, lập tức đi mở cửa.

Cửu Lộ chống cái ô màu đen xuống đất, cúi đầu đứng ngoài cửa, bà vai và ống quần bị nước mưa thấm ướt, mặt trắng bệch.

"Ôi tiểu tổ tông của anh, mưa to thế này sao em còn đến!" Anh bước lên cầm ô của cô, mau chóng kéo người vào phòng: "Vừa rồi ở trên tầng, anh không nghe thấy điện thoại của em."

Lúc này trời mưa vô vùng dữ dội, rơi xuống mặt đất, tạo ra từng bọt nước trắng xóa.

"Anh vừa định đi tìm em." Tri Kiến nói.

"Tri Kiến, em có lời muốn nói với anh."

"Sao thế?" Anh lau lau khóe miệng cô: "Ngồi xuống rồi nói, anh tìm cho em bộ quần áo để thay nhé."

"Đừng....." Cửu Lộ giữ chặt anh: "Em không cần đâu."

Rốt cuộc anh cũng nhận ra giọng nói của cô không giống bình thường, rũ mắt, lẳng lặng chờ cô mở miệng.

"Em....."

Bỗng dung tiếng chuông điện thoại vang lên, lời nói của cô bị chặn lại.

Trên màn hình hiện ra số điện thoại bàn của viện dưỡng lão.

Tích tắc đó, trong lòng Trì Kiến đột nhiên xuất hiện một dự cảm không lành, do dự một lát, mới giờ lên bên tai nghe.

Tiếng sấm vang lên ngoài cửa sổ, như muốn xé toạc bầu trời thành hai nửa, mây đen cuộn cuộn, bão táp đến nhanh như vậy, mạnh như vậy.

Trì Kiến đứng chờ người ra, một lúc sau, điện thoại rơi xuống, vỡ tan tành trên mặt đất.

Bà ngoại đi rồi, bà tung người nhảy xuống từ sân thượng tầng ba, chết ngay tại chỗ.

Đêm đó mưa rất lớn, che hết mọi âm thanh trên thế giới, chỉ còn tiếng hét tê tâm phế liệt của anh.

Dòng máu bị nửa loãng như con sông uốn lượn loang ra, bà ngoại nằm im trên mặt đất, mắt không nhắm, bất kể anh có gọi bà như thế nào, bà vẫn kiên quyết không chịu đáp lại anh một câu.

Mưa to như trút, không ngừng rơi lên cơ thể bà ngoại, anh muốn giúp bà che đi, đám người vây quanh lại nghĩ anh muốn chạm vào thi thể, mạnh mẽ lời anh ra ngoài.

Anh điên cuồng giãy giụa, chỉ vì muốn nhìn bà ngoại thêm lần nữa.

Anh nghe thấy lời khuyên giải an ủi, nghe thấy tiếng khóc của Lý Cửu Lộ, cũng nghe thấy tiếng xe cảnh sát vang lên, nhưng không muốn tin tất cả là sự thật.

Trì Kiến chưa bao giờ nghĩ, bi kịch sẽ lại xảy ra trên người anh. Bầu trời của anh sắp sụp đổ.

Dần dần, anh thôi giãy giụa, bất lực nằm ngửa trên mặt đất, mặc cho mưa to tằm tã dội thẳng vào cơ thể, dường như trong khoảnh khắc kia, tất cả những hạnh phúc anh sắp có được đều bị số phận phá hủy.

Muốn kết thúc tuổi trẻ của ai đó, chỉ cần một cái chớp mắt của ông trời.

Mưa to biến thành lưỡi dao sắc bén, đâm sâu vào ngực anh.

Trì Kiến khép mắt lại, tay được người nắm lấy.

"Trì Kiến."

Tiếng nói kia vừa gần nhưng cũng rất xa xôi, anh không muốn cử động, cũng không muốn mở mắt.

Tất cả mọi thứ, bắt đầu từ đêm nay, không còn giống như trước.

Hết chương 45

(1): "Bạch nhãn lang" (白眼狼) là một danh từ chỉ những loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.

Lời tác giả: Đã xong quyền thượng rồi.

Yên tâm, quyền hạ không ngược chút nào đâu.

Lời editor: Quyền thượng xong rồi, yên tâm, quyền hạ chỉ tốn hơi nhiều giấy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Mùa đông năm 2013. Quần đảo Nam Linh.

Lý Cửu Lộ đi lặn với một chàng trai người Philippines, tên là Kane, trước năm 18 tuổi anh sống ở Phần Lan, sau này mới đến Trung Quốc.

Cửu Lộ theo anh ấy lặn sâu xuống gần 15 mét, áp suất tăng lên, áp lực lên phổi cô cũng lớn hơn, cơ thể cảm thấy hơi khó chịu.

Cô ra hiệu với Kane, dưới sự chỉ dẫn của anh, đến khi cách mặt nước khoảng 6 mét, Kane bảo cô bơi chậm lại, thả lỏng cơ thể, sợ áp lực nước giảm đột ngột, máu bị bơm nhanh ra khỏi tim, sẽ khiến cô choáng váng.

Từ điểm lặn nổi lên mặt nước, Cửu Lộ tháo mắt kính ra, cố gắng hít lấy không khí, cô nhìn đồng hồ, nín thở lâu hơn nửa phút so với lần trước.

Nghỉ một lát, Kane đỡ cô bước lên thuyền của câu lạc bộ, sau đó nhanh nhẹn nhảy lên, đuổi theo rất nhẹ nhàng.

"Cảm giác như thế nào?" Kane nói tiếng Trung không được lưu loát cho lắm.

Cửu Lộ cời chân vệt ra: "Tớ vẫn không thể cân bằng được áp lực lên tai."

Kane ngồi trên boong tàu cời đồ lặn, ngẩng đầu nhìn cô, trán hiện lên mấy nếp nhăn: "Cậu phải luyện tập 'Frenzel'(1) nhiều vào, lặn càng sâu, dùng càng hiệu quả."

Cửu Lộ gật đầu, tháo thiết bị để bên chân, ngồi xuống bên cạnh anh ấy.

Thuyền từ biển sâu đi đến đảo Nham Lai.

Nắng chiều trải dài vô tận, đại dương xanh thẳm huyền bí, mệnh mông bát ngát, mặt biển nhấp nhô từng con sóng vàng.

Cô mím môi, ánh mắt nhìn về phía xa xăm, suy nghĩ trong lòng cô người khác khó mà nắm bắt được.

Từ khi quen cô đến giờ, cô thường xuyên có biểu cảm này. Kane bắt đầu lắc đầu, nghĩ rằng cô đang buồn vì chưa cân bằng được áp lực tai, nên an ủi: "Cậu đừng nóng lòng, mấy tháng trước cậu còn chỉ lặn được vài giây."

Ý của Kane là, mấy tháng trước cô mới tiếp xúc với bộ môn lặn tự do, cần dựa vào bình dưỡng khí hỗ trợ hít thở dưới nước, mà bây giờ có thể nín thở lặn xuống, đã rất tiến bộ rồi.

Cửu Lộ lấy lại tinh thần, cười cười: "Tớ biết rồi, cảm ơn cậu."

"Không có gì." Kane sáng khoái nhún vai: "Never dive alone! ok?" (Không bao giờ lặn một mình! Hiểu chưa?)

Cửu Lộ cười nhướn mày, tỏ vẻ đã hiểu.

Hai người ngồi trên boong tàu nói chuyện, gió biển thổi đến, bọt nước trên người khô dần.

Cửu Lộ vẫn mặc bộ quần áo bị ướt, rũ tóc ra, nhẹ nhàng buộc lại trong gió.

Mái tóc dài của cô rũ hết sang một bên vai, nét mặt dịu hiền, để lộ đường cong mềm mại trên cằm cổ thon dài.

"Wow!" Kane chống hai tay ra sau, lắc đầu khen ngợi: "Cậu như vậy thật đẹp!"

"Cảm ơn." Cửu Lộ vui vẻ nhận, hỏi anh ấy: "Hôm nay cậu trực tối à?"

"Ừ, Tăng Thiên trực ngày rõ

i."

"Vây lát nữa về cậu nhớ tranh thủ nghỉ ngơi, ngủ ngon rồi hẵng đi thay ca."

"Yên tâm, cơ thể tớ rất khỏe."

Anh cười với cô, khiến người ta cảm thấy rất thân thiết.

Kane có một phần tư dòng máu là Phần Lan, nên có khuôn mặt của người châu Á và dáng người hoàn mỹ của người châu Âu. Anh ấy giống Lý Cửu Lộ, ở trong đội cứu hộ bãi biển của hòn đảo số 7, thời gian dài ngâm mình trong nước và phơi da dưới ánh mặt trời, khiến anh có một làn da màu đồng khỏe mạnh, nên Kane không thiếu người theo đuổi.

Nhưng anh lại có tình cảm với Lý Cửu Lộ, cách đây một năm từng khéo léo tỏ lộ, lại bị cô từ chối một cách vô tình.

Trước phụ nữ, lần đầu tiên anh có cảm giác thất bại, vì thế cứng rắn lôi kéo Lý Cửu Lộ đến quán bar uống rượu giải sầu, để cô tận mắt chứng kiến cảnh anh đau lòng vì cô. Nhưng không nghĩ đến, chiều này không thể sử dụng được với cô, ánh mắt cô trước sau vẫn bình thản, không hề rung động.

Hai mắt Kane đắm lệ mông lung: "Chẳng lẽ em không cảm động chút nào sao?"

Cửu Lộ lắc đầu.

Kane không chịu bỏ qua, bắt lấy tay cô: "Ở bên anh đi, em sẽ hạnh phúc."

Hai chữ này nhảy vào tai Cửu Lộ, cô lại nghĩ đến một đêm cách đây vài năm, càng thêm im lặng.

"Này!" Anh ấy lắc lắc cánh tay trước mặt cô.

Cửu Lộ ngẩng đầu: "Anh không làm được đâu."

Đêm đó cô dìu anh về phòng, sau lại im lặng rời đi.

Kane cảm thấy người con gái này có quá khứ, dường như đang tự giam cầm bản thân mình, anh bỗng phát hiện mình không có cách nào khiến cô yêu anh, cuối cùng cũng chịu từ bỏ, hai người ngược lại trở thành bạn bè.

Thuyền cập bến, hai người cầm thiết bị đi vào câu lạc bộ.

"Lý Cửu Lộ."

Có người gọi cô ở phía sau.

Hai người đồng thời quay đầu lại, thấy có một người đàn ông đứng cách đó không xa, mặc áo sơ mi và quần tây, trên cánh tay còn vắt một cái áo vest, dáng vẻ phong trần mệt mỏi.

Bộ trang phục này của anh ấy và phong cảnh phía sau không được hợp lắm.

Kane bĩu môi, nhỏ giọng nói thầm: "The best!" (Tuyệt thật!)

Cửu Lộ liếc anh một cái.

Kane lập tức đầu hàng, nhún nhún vai: "Tớ đi trước đây."

"Ừ, hẹn mai gặp lại."

Anh ấy lại nhìn về phía người đàn ông kia, hất cằm khiêu khích, rất trẻ con: "Dáng người và nhan sắc không đẹp bằng tớ, ánh mắt cậu nhất định là hồng rồi."

Cửu Lộ lười phải giải thích, cầm chân vịt và túi thiết bị đến gần Lương Húc.

Kane vừa đi vừa trêu đùa chào hỏi anh, Lương Húc tươi cười, cách rất xa, cũng vẫy tay lại với anh ấy.

"Sao cậu lại đến đây?" Cửu

Lộ cười hỏi.

"Công ty có hạng mục ở Nam Châu, tớ xin nghỉ một ngày, tiện đường đến đây thăm cậu." Vạt áo trước của Lương Húc ướt sũng mồ hôi, ngẩng đầu nhìn bầu trời: "Trước đây chỉ nghĩ mùa hè có, không ngờ đến mùa đông cũng nóng như vậy."

"Bốn mùa ở Nam Linh đều nóng, trước khi đến cậu nên xem dự báo thời tiết."

"Ừ." Lương Húc lại quay về đề tài cũ: "Người kia hình như là đồng nghiệp của cậu nhỉ?"

Lần trước anh đến đảo Nham Lai, may mắn được ăn cơm với nhóm đồng nghiệp của Lý Cửu Lộ, sau này lại đến hai lần, gặp được Kane và đội trưởng Trần Ca.

Vậy nên Lương Húc bị mọi người nhận định là bạn trai Lý Cửu Lộ, cô từng giải thích một lần, không có tác dụng, sau này lười làm rõ.

"Cậu còn nhớ cậu ấy à?"

"Tất nhiên." Lương Húc nghiêng đầu, thấy cô đang xách túi, vội vàng bước lên cầm giúp: "Hình như cậu lại đen hơn rồi."

"Xấu lắm à." Cô không thèm để ý hỏi.

"Ai bảo thế, rõ ràng còn tự tin, xinh đẹp hơn trước đây."

Cửu Lộ cười cười, không nói tiếp đề tài này nữa.

"Cậu ăn cơm chưa?"

"Tớ chưa."

"Vậy chờ tớ thay quần áo, tớ mời cậu ăn bữa tối."

"Không phải tiệc hải sản lớn thì tớ không đi đâu nhé."

"Yêu cầu thấp thế." Cô nói đùa: "Nếu không đến nơi chế biến trực tiếp, hải sản gần như kém chất lượng rồi."

Lương Húc đột nhiên không chuyển được tầm mắt, nhìn khuôn mặt tươi cười của cô: "Lý Cửu Lộ, cậu đã thay đổi rất nhiều."

Cửu Lộ cúi đầu, không hỏi anh cô thay đổi ở chỗ nào, chỉ nhận chân vệt và túi thiết bị trong tay anh ấy: "Đứng đây chờ tớ một chút nhé."

Bất ngờ gặp Lương Húc, Cửu Lộ không về nhà, để anh chờ trên bãi cát, còn cô đến phòng thay quần áo của trạm cứu hộ thay một chiếc áo thun mỏng và quần đùi, sau đó đưa anh đi dọc bờ biển lên trấn trên.

Chỉ mới dạo quanh, sắc trời đã tối đen, ánh đèn hai bên đường rực rỡ.

Ở đây có rất nhiều du khách, đặc biệt là mùa đông, rất nhiều người từ phía Nam đến đây tránh rét, vì thế không thể thiếu các khu chụp ảnh, đi dạo và khu bán quà kỷ niệm.

Cô dẫn anh ấy đi tránh đường phố ồn ào, ban đầu định đến quán hải sản của ông cụ mà cô hay vào, trên đường lại bị phục vụ của một nhà hàng ngăn lại.

"Người đẹp, nhà hàng mới khai trương, hôm nay giá được chiết khấu hai mươi phần trăm, cô có muốn vào nếm thử hay không?"

Khẩu âm của người phương Bắc. Cửu Lộ không nhận được dừng chân.

Lương Húc cũng dừng lại, lật lật quyền thực đơn, lại ngẩng đầu nhìn biển quảng cáo, buồn cười hỏi: "Nhà hàng Tây "Con đường vô tình" (2)?"

Người phục vụ cũng cười, gật đầu.

"Đặt tên hay đấy."

"Ông chủ của chúng tôi có tài mà."

Lương Húc cười cười, quay đầu hỏi Cửu Lộ: "Hay là chúng ta vào thử xem?"

Cửu Lộ không phản đối.

Người phục vụ này mời hai người vào bên trong nhà hàng, lập tức có người phục vụ khác ra đón tiếp. Nhà hàng này tuy nói là mới khai trương, nhưng vị trí rất đẹp, phong cách trang trí nội thất bên trong, âm nhạc và ánh sáng đều rất tốt, nên gần như kín chỗ.

Khu vực bên cạnh không còn bàn trống nào, Cửu Lộ và Lương Húc đi qua.

Phục vụ đề nghị: "Tầng trên cũng có chỗ, nếu sợ ồn ào....."

"Không sao đâu, cứ ngồi đây đi." Cửu Lộ nói.

Cô ngồi xuống, quan sát đơn giản vài lần.

Nhà hàng này rất quan tâm đến trang trí, nhỏ là cách sắp xếp bát đĩa, lớn là cách đặt phòng vệ sinh, không kém phần chuyên nghiệp. Điều khác biệt với các nhà hàng khác là tông màu chủ đạo không lấy tông ấm, sơn tường ở đây chủ yếu là màu xanh lam và xanh thẫm, ánh đèn trắng sáng, đem đến cảm giác thanh nhã, trong trẻo lạnh lùng, và một phần thần bí.

Hôm nay Cửu Lộ mặc áo phông và quần cao bồi, trên chân đi dép xỏ ngón, mặc bộ đồ này ngồi trong phong cảnh như vậy, cảm thấy mình có hơi cẩu thả.

Cô không được tự nhiên sờ sờ gáy, cảm thấy lưng như bị kim châm, tự dưng hơi khó chịu.

Đến khi quay đầu lại nhìn, đằng sau lại không có người nào.

Bấy giờ Lương Húc gọi cô, sau khi hỏi qua ý kiến của cô, gọi phục vụ đến gọi món ăn.

Trong quá trình chờ đợi, cô và Lương Húc hàn huyên một lát tình hình gần đây, ánh mắt cô vô thức nhìn vào bức tường bên trái.

Món khai vị được bưng lên bàn, phục vụ nói: "Xin mời hai vị dùng bữa."

"Đội đã." Cửu Lộ gọi anh ta lại: "Trên bức tường kia dán gì thế?"

Phục vụ nhìn theo tầm mắt của cô, à một tiếng: "Đây là ý tưởng của ông chủ chỗ chúng tôi." Anh ta giải thích: "Chỉ cần ai viết lên giấy tên người mình hận nhất, và sự việc bị đối phương làm tổn thương, dán lên bức tường kia, chờ đến lần ăn sau, có thể được giảm giá đến 80% giá gốc."

Lương Húc cười ra tiếng: "Ông chủ của các anh thật là biến thái....." Anh ấy vừa nói được một nửa thì nhin xuống: "Xin lỗi, ý tôi là, ông chủ của các anh từng chịu tổn thương à?"

"Chắc chắn rồi." Phục vụ như tên trộm lén nhìn quấy thu ngân, đồn đại: "Nhưng thường ngày nhìn rất bình thường."

Lương Húc gật đầu, lại đưa ra nghi vấn: "Việc này cũng quá bất cần rồi, chẳng may người khác tùy ý bịa ra một câu chuyện rồi dán lên, thế chẳng phải là không phân biệt được thật hay giả rồi đúng không?"

"Cũng đúng!"

"Vậy nên mới nói, ông chủ của các anh muốn thấy bi kịch của người khác, sau đó tìm kiếm điểm cân bằng trong lòng à?"

Phục vụ nghe thấy khá đúng, chẹp chẹp miệng, nhưng không dám nói đúng hay sai.

"Làm như vậy sẽ lỗ vốn đấy nhĩ?"

"Không còn cách nào khác, ông chủ của chúng tôi có tiền mà." Phục vụ thở dài: "Người có tiền đều rất phóng khoáng."

Hết chương 46

(1): Frenzel là một phương pháp cân bằng áp suất trong bộ môn lặn.

(2): "Con đường vô tình" là cách đặt tên chơi chữ, phiên âm Hán Việt "Vô tình lộ", anh Kiến đang mắng khéo bạn Lộ Lộ vô tình đấy ạ ^.^

Lời editor: Từ giờ tớ sẽ đăng 1 chương/1 ngày nha. Vì sang tháng 12 tớ thi học kỳ, không có thời gian edit nên sẽ cố gắng hoàn truyện trong tháng này ạ.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Phục vụ không dám ở lại lâu, tóm lại bàn tán sau lưng ông chủ của mình cũng không tốt lắm.

Anh ta cúi người, cầm khay rời đi.

Hai người bắt đầu dùng bữa.

Từ hai năm trước đến đảo Nham Lai, mỗi ngày thể lực bị tiêu hao quá lớn, nên Cửu Lộ trở nên ăn rất nhiều, cũng không kén ăn như trước kia. Vẫn gầy như vậy, nhưng lại khiến người ta cảm thấy rất rắn chắc khỏe mạnh.

Lương Húc thu lại ánh mắt: "Nhà hàng này hương vị khá ngon."

Tâm trí Cửu Lộ đặt trên đồ ăn, gật gật đầu: "Cũng được."

"Lần này khi nào cậu đi?" Cô hỏi.

"Hôm nay tớ ở lại trên đảo ở một đêm, sáng mai còn phải đến Nam Châu tiếp tục tham gia hội nghị, ba ngày sau về Tề Vân."

"Lần này nhớ mang chút đặc sản về nhé."

Lương Húc không đáp lại, đặt thìa xuống tìm từ giải thích: "Nếu không có gì thay đổi, bọn tớ chắc chắn sẽ thuận lợi lấy được hạng mục Nam Châu, tớ..... Tớ định xin tổng bộ điều về đây."

Động tác Cửu Lộ dừng lại: "Cậu ở Tề Vân không phải đang rất tốt sao?"

"Không còn cách nào khác, tớ có vương bận." Giọng anh ấy rất nhỏ, tự giấu cười cười.

Lý Cửu Lộ rũ mắt, không nhanh không chậm nuốt thức ăn vào miệng, lời nói kia của anh không được cô đáp lại, không biết do cô không nghe thấy hay là giả vờ không nghe thấy.

Lương Húc: "....."

Im lặng một lát, anh trịnh trọng nói: "Thật ra tớ đã trình đơn xin lên rồi."

"Nam Châu quá nóng, cậu có chắc mình thích ứng được không."

Lương Húc cười cười, ám chỉ nói: "Chuyện này giống việc sống chung giữa nam và nữ, thời gian dài, kiểu gì cũng có cảm tình."

Cửu Lộ không nói gì thêm.

Phục vụ lại mang thức ăn lên, bầu không khí có phần lạnh lẽo.

Nhạc nền trong nhà hàng là một ca khúc cũ tiếng Quảng Đông, giai điệu nghe rất quen thuộc.

Những tổn thương cứ liên tục đến rồi đi không dứt

Một mảnh lạnh lẽo và ấm áp chẳng thể phân biệt

Lỡ nhìn vào ánh mắt em

Sao anh có thể không mềm lòng được

.....

Nếu không thể thay đổi được việc phải chia ly

Thì hãy càng trân trọng giây phút ở bên nhau

Như vậy mới biết được càng xa cách

Anh lại càng lo lắng về em nhiều hơn

Liệu em có biết nếu như một lòng si tâm

Thì có cách xa cả đời cũng không thay đổi (1)

.....

Cửu Lộ lại ngẩn người.

Ánh mắt Lương Húc khoá chặt lấy mặt cô, nói rành mạch: "Nhiều năm như vậy, hẳn là cậu cũng hiểu rõ tâm ý của tớ."

"Lương Húc." Ánh mắt Cửu Lộ vẫn thẳng tắp, ngón tay cô vuốt ve miệng ly rượu vang đỏ, ngẩng đầu lên: "Ở đây chỉ có cậu biết rõ hoàn cảnh của tớ, tớ từng có con, tuy rằng....."

"Thế thì đã làm sao?"

"Tớ muốn một cuộc sống mới, quen biết người mới, làm một ít việc chưa từng làm."

"Cậu chỉ đang lừa mình dối người thôi." Lương Húc bực bội nói: "Tớ không hiểu, cả đời người có rất nhiều khó khăn phải vượt qua, đã qua bốn năm rồi, cậu cần phải....."

"Không liên quan đến chuyện đó." Cửu Lộ không thể không cắt ngang lời cậu lần nữa, nghĩ nghĩ: "Nếu tớ có cảm giác với cậu, cũng sẽ không chờ đến bây giờ."

Lương Húc bị mấy câu nói của cô làm mất bình tĩnh, nghiêng người lên trước, cầm bàn tay đang đặt trên mặt bàn của cô.

"Cảm giác có hay không, phải thử....."

"Tiên sinh, xin lỗi đã quấy rầy." Phục vụ bỗng nhiên bưng khay đến gần.

Hai người đang nói chuyện thì bị cắt ngang, Cửu Lộ khẽ rút tay ra, nhấc ly rượu lên nhấp một ngụm.

Lương Húc nhú mày: "Có chuyện gì thế?"

Cắt ngang cuộc trò chuyện của khách, phục vụ biết vậy là không lễ phép, bắt đầu dĩ mới phải kiên trì đến đây.

Anh ta khéo léo mỉm cười: "Nhà hàng mới khai trương, ông chủ nói, tặng mỗi thực khách một cốc sinh tố miễn phí ạ."

Trên khay của anh ta đặt một chiếc cốc thủy tinh, đựng đầy chất lỏng màu xanh biếc, dưới cùng là một tầng nước cốt dừa màu trắng ngà, còn có hai miếng chanh và lá bạc hà, vài viên đá lơ lửng trên mặt.

Trong thời tiết nóng bức như vậy, khí trắng và bọt nước trang trí trên cốc vô cùng đặc biệt.

Tôm lại vừa nhìn đã thấy mát lạnh giải nhiệt.

Lương Húc ra hiệu với Lý Cửu Lộ, xuất phát từ lễ phép: "Cảm ơn, ông chủ của các anh thật chu đáo."

Phục vụ đặt cốc sinh tố xuống, cười gượng hai tiếng, cúi người rời đi.

Cửu Lộ cũng không khách sáo, đúng lúc bị Lương Húc ép hỏi ra một bụng lửa, bụng cốc sinh tố lên, uống hai ngụm lớn.

Mới ban đầu còn cảm thấy rất mát lạnh, nhưng, khi vị giác phản ứng truyền lên trung khu thần kinh, cô không khỏi nhũn chặt mày.

Lương Húc nhìn biểu cảm của cô, hỏi: "Sao thế?"

Chất lỏng trong miệng cô khó mà nuốt xuống, cô lấy khăn giấy chấm chấm môi: "Sinh tố mướp đắng."

"..... Không uống được à?"

Cửu Lộ nhai một miếng thịt bò to, giảm bớt vị đắng trong miệng: "Vừa chua vừa đắng, hình như còn không thêm mật ong."

Lương Húc thờ dài, quyết định từ bỏ đề tài vừa rồi: "Nước giải nhiệt, hương vị chắc là rất độc đáo."

Sau đó ly nước mướp đắng "Độc đáo" kia cô không dám chạm vào thêm lần nào nữa.

Một bữa cơm Cửu Lộ ăn nhanh hơn bình thường rất nhiều, sau khi ăn xong lại cùng anh đi dạo trên bãi biển, đưa Lương Húc về khách sạn.

Cô tùy tiện tìm một chỗ để ngồi, bãi cát bên dưới vẫn rất ẩm, âm nhạc phía sau sôi động, ánh đèn lộng lẫy, biển rộng trước mắt lại ngủ say, yên tĩnh đến kỳ.

Cô nhìn mặt biển đến ngây người, bên cạnh người đột nhiên có một vật thể không xác định lao ra, cô sợ tới mức run lên.

"Ồi ôi tiểu tử tông, con chạy chậm một chút giùm chú đi." Phía sau có người gọi.

Cửu Lộ nhìn lại "Vật thể không xác định" kia, hóa ra là một bạn nhỏ, bé cạo trọc đầu, trên người chỉ mặc một cái quần tam giác nhỏ, nhìn qua khoảng ba bốn tuổi, hai cái chân mũm mĩm chạy tập tễnh, lật đật lật đật, trông rất buồn cười.

Người phía sau đuổi theo bé, anh ta ôm bóng cao su, chạy khá nhanh.

Có vẻ cậu bé rất thích trò đuổi bắt này, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười giòn tan.

"Chú Tiểu Phàm, chú mau đến bắt con đi!" Bạn nhỏ nói chuyện quá nhanh, nói lú cả lưỡi.

Trương Phàm chỉ vào bé: "Con đứng lại cho chú."

Trời rất tối, nhưng Cửu Lộ vẫn nhận ra đồng phục mặc trên người anh ta, hình như là của nhà hàng cô vừa ăn.

Hai người quây phá một lúc, dừng lại trên bãi cát có thủy triều thấp, cách xa mấy mét, người đàn ông và cậu bé cùng nhau đá bóng.

Cửu Lộ nhìn chăm chăm quả bóng cao su, nhìn lâu đến mức, ánh mắt chưa xót.

Cô nhẹ nhàng buông tiếng thở dài, nhìn đồng hồ, lên tinh thần chuẩn bị rời đi.

Mới đi được vài bước, xuất phát từ thói quen nghề nghiệp, Cửu Lộ dừng lại, nói vọng sang phía bên kia: "Trời tối rồi, tốt nhất đừng để trẻ con xuống nước, quá nguy hiểm. Bé không đi giày, cẩn thận thủy triều xuống sẽ giẫm phải vỏ sò và mảnh thủy tinh"

"..... Ồ, cảm ơn cô, tôi biết rồi." Trương Phàm đáp một tiếng, quay người dọa bé: "Có nghe thấy không, chị kia nói trời tối quá nguy hiểm đấy?"

"Con chỉ chơi gần đây thôi mà." Cậu bé ôm bóng cao su định chạy ra xa.

Trương Phàm giờ tay ngăn lại: "Vậy cũng không được, chúng ta đi chơi lâu quá rồi, bố con mà đánh con, không ai có thể cứu được con đâu."

Nháy mắt bạn nhỏ không dám lên tiếng, nhìn anh ta một lát, bỗng nhiên ném bóng cao su xuống, dùng tay và chân bò lên người anh ta: "Chú Tiểu Phàm, chú sẽ nói với bố là con rất ngoan chứ?"

Trương Phàm nhắc bóng cậu bé lên: "Nếu bây giờ con về với chú, chú sẽ khen con vài câu với bố."

Cửu Lộ thu lại ánh mắt, xách dép lê đi trên bờ cát, về đến nhà, Giang Mạn đã ngủ.

Cô không bật đèn, dựa vào ánh trăng đến phòng tắm đi tắm.

Nửa đêm gió nổi lên, không có gì bất ngờ, ngày hôm sau sóng to. Các thành viên trong đội cứu hộ của Lý Cửu Lộ đều phải ra ngoài, chia tổ đi tuần tra.

Cô và Kane dựng cờ đỏ và biển cảnh báo trên bãi biển, nhắc nhở du khách gió to sóng lớn, tốt nhất không nên xuống nước bơi lội.

Thời tiết thế này rất nguy hiểm, họ không dám chậm trễ một giây.

Trời âm u, gió lớn, sóng to.

Thời tiết xấu kéo dài mấy ngày, mãi đến sáng ngày thứ tư mới dần tốt đẹp.

Đội trưởng Trần Ca định sắp xếp cho mọi người nghỉ ngơi, nhưng chưa kịp thông báo, ngay sau đó đã có tình huống khẩn cấp xảy ra.

Hai nữ du khách không quan tâm đến lời cảnh báo của Kane, trong tình huống mặt biển chưa lặng sóng, đi quá đường giới hạn, bất ngờ bị sóng to cuốn ra biển.

May mắn Kane nhanh trí, phóng canô, đưa hai người về bờ biển.

Anh ấy không nhận được oán trách vài câu, nữ du khách không nghe, suýt nữa đã xảy ra tranh chấp.

Trở lại trạm cứu hộ, anh ấy khó chịu đầy mặt: "Phụ nữ thật là phiền phức!"

Tăng Thiên cười cười, đưa cốc nước cho anh ấy: "Uống ngụm nước đi, hạ hỏa. Lúc đó cậu nên theo chân bọn họ làm mặt đáng yêu, sau đó lại tặng thêm nụ hôn gió." Cô ấy trêu chọc: "Cậu cũng biết, một khi cậu đã làm nũng, không có người phụ nữ nào kìm lòng được."

"Đừng trêu tở." Kane bắt đầu dĩ nhiên vai: "Chị Lộ cũng đâu có như vậy."

Kane trông thì lớn, nhưng lại sinh muộn nửa năm so với Lý Cửu Lộ.

Tăng Thiên tiếp lời: "Chị Lộ của cậu là ngoại lệ rồi."

Cửu Lộ lau tay xong rồi treo lại khăn lông vào móc: "Mấy người nói chuyện, sao lại kéo tở vào hà."

"Tở đang an ủi tên này mà."

Cửu Lộ nói: "Thật ra không có gì phải tức giận, chúng ta thường xuyên ở đây, mỗi ngày đều có thể ngắm cảnh đẹp, xuống nước cũng không có gì hiểm lạ. Mấy cô ấy là du khách, một năm mới có chút ngày nghỉ để đi du lịch, gặp đúng thời tiết này thì rất tiếc nuối, cho nên khó tránh khỏi tâm trạng không tốt, rộng lượng với người ta một chút đi."

Tần Thiên giờ ngón tay cái lên: "Nói đúng lắm." Lại huyếch huyếch Kane: "Cậu nghe thấy chưa?"

Kane không khỏi nhếch môi mỉm cười, tán thưởng nhìn Cửu Lộ: "Right! My goddess!" (Đúng! Nữ thần của tở!)

"Móa, thật là khó đỡ!" Tăng Thiên nổi da gà khắp người.

Lúc này Trần Ca từ bên ngoài đi vào, nói hôm nay Dương Vũ Phi và Hứa Mẫn đi tuần tra, liên tục làm việc trong một tuần, để ba người bọn họ về nhà nghỉ ngơi trước, sau đó tới thay ca.

Kane thay quần áo xong thì đứng bên ngoài chờ Lý Cửu Lộ và Tăng Thiếc, ba người ra khỏi trạm cứu hộ, vừa nói chuyện vừa đi đến trấn nhỏ.

Mặt trời xa cách bấy lâu, nay đã được gặp lại, ánh nắng chói chang, khiến không khí trong trấn nhỏ trở nên vui vẻ.

Bây giờ vừa vặn đến chính ngọ, cửa tiệm hai bên truyền đến mùi thức ăn thơm phức.

Tăng Thiên đề nghị ăn một bữa no nê, giải tỏa mệt mỏi.

Vì thế ba người bắt đầu tìm tiệm cơm.

Cửu Lộ bỗng nhiên nhớ ra một nơi, đề nghị: "Phía trước có một nhà hàng Tây mới khai trương, hương vị rất ngon, có thể đến nếm thử."

"Chị Lộ mời nhé?"

"Cũng được." Cửu Lộ ngẩng đầu nhìn Kane: "Giá cả rất phải chăng, không quá đắt."

Có thể do ăn vào buổi trưa, hôm nay nhà hàng không người giống đêm hôm trước, nhưng bàn trống vẫn không còn nhiều.

Vẫn là lần người phục vụ lần trước, nhìn thấy Cửu Lộ thì hơi ngạc nhiên, sau đó cười cười, dường như nhận ra cô.

Anh ta dẫn mọi người đến chỗ gần cửa sổ, rót trước giúp mọi người ba cốc chanh đá.

Kane và Tăng Thiển cúi đầu nghiên cứu nên ăn cái gì.

Kane hỏi cô: "Chị Lộ, có muốn đề xuất gì không?"

Ánh mắt Cửu Lộ dừng trên bức tường cách đó không xa, hơi ngần ngại: "Gì cũng được, miễn không phải nước mướp đắng là được."

"Gì cơ?"

Tăng Thiển: "Kệ cậu ấy đi."

Cửu Lộ đứng lên, đi đến trước mặt bức tường kia.

Chỉ trong một thời gian ngắn, trên tường đã dính rất nhiều giấy ghi chú.

Nội dung trên những mảnh giấy rất phong phú, có người cảm hận bạn trai ngoại tình, hy vọng anh ta vĩnh viễn bất lực; có người nói vợ mình cặp kè với cấp dưới, anh ta đi du lịch một mình, hy vọng ổn định được tâm trạng của mình rồi sẽ tác thành cho bọn họ; có người oán giận thầy giáo là tên háo sắc, có ý xấu với cô ấy, vì từ chối mà học kỳ đó cô ấy bị đánh trượt bốn môn, dồn ép đến mức cô ấy muốn tự tử.

Cửu Lộ cảm thấy khá thú vị, lại lật vài tờ khác lên xem.

Có người yêu đàn ông đã có vợ, có người chưa kết hôn đã có con nhưng tên bạn trai lại biến mất, có người bị người thân vứt bỏ, cũng có người cảm hận thời gian vùn vùn.

Hóa ra, mỗi người đều có quá khứ, nhưng không phải ai cũng có quá khứ viên mãn như truyện cổ tích.

Cô có thể hiểu được tâm trạng của ông chủ ở đây, nhìn những thứ này, Lý Cửu Lộ bỗng nhiên cảm thấy mình cũng không phải là người thảm thương nhất.

Ngón tay cô tùy tiện nhắc một tờ giấy ghi chú lên, có giấy có viết: Người con gái tôi yêu, lòng lang dạ sói.

Trên giấy không có họ tên của người con gái, cô nàng cảm thấy, nét chữ viết mấy dòng này rất cứng cáp.

Cửu Lộ rũ mắt, dừng trên xấp giấy ghi chú trên bàn gỗ. Cô hận ai?

Do dự một lúc, Cửu Lộ cầm bút lên, viết lên giấy một cái tên, dừng một chút, lại viết thêm một câu xin chào trước tên người đó. Cô nhìn chằm chằm hai chữ kia một lúc, thờ dài, lại gạch đi.

Lập lại vài lần, cô cũng không biết rốt cuộc mình đang làm cái gì.

Kane thúc giục.

Lý Cửu Lộ đáp một tiếng, xé tờ giấy ghi chú xuống, vo viên, cuối cùng ném vào thùng rác bên chân.

Hết chương 47

(1): Đây là bài "Một đời không thay đổi" của Lý Khắc Cần. Bài này từng xuất hiện ở chương 11 đầy mọi người ạ.

Lời tác giả: Mọi người vừa nói đọc không hiểu tôi viết cái gì, rất sốt ruột, cứ từ từ ha, nguyên nhân chia tay và một loạt sự việc xảy ra ở viện dưỡng lão sau này sẽ nói rõ ràng.

Lời editor: Baby xuất hiện rồi ><

Bạn đang đọc truyện *Thứ Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Thời tiết âm u liên tục mấy ngày, rốt cuộc vào ngày thứ năm đã hoàn toàn trong xanh.

Du khách đến bãi biển đông như bầy cá mè, thẳng đến lúc mặt trời xuống biển, vẫn ồn ào náo nhiệt.

Ở đây bốn mùa đều nóng bức, đảo Nham Lai có nhiều du khách nhất, ngược lại, đảo nhỏ lại cực ít, đường bờ biển chỉ năm km, ánh trăng vàng vạc, có thể thấy được bờ cát trắng như bột mì và nước biển trong suốt như pha lê.

Đại dương xanh thẳm, không khí trong lành, khóm dừa rậm rạp, dịch vụ ăn uống và khu nghỉ dưỡng bậc nhất, nên người đến rất nhiều, đó là điều hiển nhiên.

Đến khi mặt trời lặn đến đường chân trời, du khách chơi trên bãi tắm mới ít dần, ngược lại con phố dọc bờ biển lại vô cùng nhộn nhịp, ráng chiều rực rỡ, tiếng người ồn ào, tiếng trống sôi động.

Cửu Lộ kéo khóa bộ quần áo bó sát vào người, dọc đường ven biển đi về phía đông.

Phía đông khá yên tĩnh, có mấy người đàn ông châu Âu mới lướt sóng trở về, kẹp ván lướt sóng, vừa nói chuyện vừa đi dọc bờ biển, vài ba cô gái trẻ còn ở dưới biển chụp ảnh, cũng có một số người trẻ tuổi nằm lại trên bờ cát chưa muốn đi.

Bấy giờ, một bé trai lao ra biển, bé là nhóc đầu trọc hôm trước, hờ hết mông, trên người đeo một cái phao cá voi màu xanh trắng.

Bé cười rất vui sướng, rải đầy niềm vui.

Trên bờ cát còn có một người đàn ông, cầm chai bia, đặt lên môi hóp một ngụm, ngẩng đầu, lại rũ mắt nhìn chăm chăm đứa trẻ kia.

Mặt biển yên ba mênh mông, anh đứng yên ở đó không nhúc nhích, cho đến khi gợn sóng trải đầy ánh sáng vàng 24K vỡ tan, thuyền buồm và bóng khóm dừa tạo thành một nét phác họa, người đàn ông mới tản bộ đến bờ cát.

Anh để trần thân trên, bên dưới mặc một cái quần trang trí hình bãi cát trắng và đại dương xanh ngắt, lưng quần kéo xuống dưới hông, đeo kính râm, tóc ướt vuốt hết về phía sau, khoe miệng trắng tấp, trong nét lạnh nhạt lại lộ ra vài phần ngay thẳng.

Một đường đi qua, hấp dẫn rất nhiều ánh mắt, anh không quan tâm, tìm một chỗ nằm trên bãi cát trắng, khuỷu tay chống đỡ trọng lượng cả cơ thể, thưởng thức chai bia trong tay.

Chạng vạng bờ cát có vài con gió lạnh, xóa tan không khí nóng bức.

Tri Kiến gọi người phía trước: "Đừng ra xa quá con nhé."

Cũng không biết bạn nhỏ kia có nghe thấy không, tay khua loạn xạ, đập nước bình bịch.

"Tiểu Mộc, có nghe thấy ông đây nói gì không?" Giọng điệu của anh lập tức khó chịu.

"Con nghe thấy rồi bố ạ!"

Lúc này anh mới hài lòng cong cong môi, vừa mới nằm xuống, lại có người đến gần.

"Hi! Chỗ này có người không?"

Tri Kiến đưa mắt, xuyên qua kính râm nhìn người bên cạnh —— chân dài, mặc bikini, tóc lượn sóng, trang điểm xinh đẹp.

Anh không thèm để ý, ánh mắt lại đuổi theo đứa trẻ ngoài bờ biển, không phản ứng lại.

Người đẹp lại hỏi: "Em có thể ngồi ở đây không?"

"Không thể."

"Vậy nghĩa là có thể." Người đẹp không thấy ngại, dán sát người anh mà đặt mông xuống.

"Này!" Anh giật nảy người: "Dịch sang bên cạnh đi, chấn mắt tầm mắt của tôi rồi."

Đẹp mà không có não, cô ta ngồi dịch sang bên cạnh, trả lại cảnh biển cho anh.

Anh lại nằm xuống, đầu gối lên hai tay, chân bắt chéo, chai bia lạnh cầm trong hố cát. Người đẹp đánh giá anh, không khỏi đuỗi thẳng chân, cho dù vị trí đặt mông giống nhau, mũi chân cô ta đã đuỗi hết cỡ, nhưng chỉ đến được bắp chân anh.

—— chân dài, cơ thể cường tráng, bụng gầy nhưng rắn chắc, thấp thoáng có thể thấy hình dáng từng múi cơ —— đáng người vô cùng khỏe khoắn.

Cô ta nhìn lên mặt anh, trêu chọc hỏi: "Người khác đều phơi nắng vào ban ngày, giờ xế chiều rồi anh mới nằm đây, chẳng lẽ chuẩn bị phơi ánh trăng à?"

"Tôi không chơi trò tình một đêm." Mặt Trì Kiến cực thối.

Người đẹp ngược lại ngạc nhiên, mặt không kìm được hồng lên: "Làm quen mà thôi, anh suy nghĩ nhiều rồi." Cô ta nói: "Đến quầy rượu đằng sau uống một chén không?"

Anh không nói gì, cô ta lại nói tiếp: "Bạn bè em đều ở bên kia, nhiều người náo nhiệt, ở đây nằm nhiều không thú vị, đi thôi, em mời khách."

Trì Kiến hừ lạnh một tiếng.

Người đẹp thấy anh không dao động, cắn cắn môi, ra sức tìm đề tài: "Em tên là Từ Lộ, bạn bè đều gọi em là Lộ Lộ, anh cũng có thể gọi em như vậy."

Mày dưới kính râm nhàu chặt, chốc lát, cuối cùng Trì Kiến cũng quay sang cô ta: "Chữ gì?"

"..... Gì cơ?"

Anh miễn cưỡng hỏi: "Tên là chữ gì?"

"Anh nói chữ "Lộ" à?" Người đẹp rút cuộc hiểu ra: "Lộ trong sương sớm."

Mặt Trì Kiến không biểu cảm, mày lại giãn ra.

"Sao thế?"

"Tục."

"....." Người đẹp không vui: "Vậy anh nói xem, chữ nào mới không tầm thường?"

Trì Kiến mím chặt môi, kính râm che mất ánh mắt, trong lúc vô tình lại gọi ra đề tài này, khiến tâm trạng anh vô cùng khó chịu.

Tâm trí anh bay xa, nhất thời quên mất chuyện đùa nhỏ.

Người đẹp thấy anh lơ đãng, thử kéo kéo anh: "Đi nhé, dù sao cũng chỉ có mình anh."

Anh thẳng người: "Ai nói chỉ có mình tôi."

Dường như khi từ chối người khác đều hay lấy cớ này, người đẹp rũ tóc: "Còn có ai nữa?"

"Con trai tôi." Trì Kiến tức giận: "Con trai tôi ở....." Anh nói được một nửa, đột nhiên nhớ ra gì đó, đập xuống cát một cái, nhanh chóng tháo kính râm ra, nhìn về phía mặt biển không bóng người.

Sững sờ hai giây, Trì Kiến đột nhiên đứng lên: "Mẹ kiếp, con trai tôi đâu rồi!"

Người đẹp bị anh quát co rụt vai lại, cũng không nhịn được nhìn theo.

Bé trai vốn đang chơi trên bãi biển, trong nháy mắt, không thấy bóng dáng đâu.

Mặt trời đã rơi xuống mặt biển, sắc trời tối dần.

Giữa gợn sóng dập dờn, thấp thoáng xuất hiện chấm đen, lập tức lại bị một con sóng khác đánh lên, chấm nhỏ trôi bồng bềnh, dường như càng trôi càng xa. Bấy giờ Trì Kiến tập trung tinh lực, mới nghe thấy trong tiếng sóng không lồ, có tiếng kêu cứu nho nhỏ.

Bên tai Trì Kiến ầm một tiếng nổ vang, hai bước lao ra, quát người bên cạnh: "Đi gọi người đi!"

Người đẹp giật mình, sững sờ nửa giây: "..... À." Cô ta chậm nửa nhịp mà chạy về hướng ngược lại.

Trên bờ cách đó hơn mười mét có đài quan sát, Trần Ca đứng trên đó, chú ý đến động tĩnh bên kia, cầm kính viễn vọng lên.

Bụng anh ti lên rào chắn, ánh mắt vừa nhanh vừa sắc bén, chờ đến khi nhìn thấy chấm nhỏ trong biển, vội nói vào bộ đàm: "Khu vực số 14 phía Đông có người rơi xuống nước, ai gần, mau chạy đến đi."

Trong tiếng rè rè, lập tức có người đáp lại: "Em ở gần đó, để em qua."

Trần Ca nhận ra là Lý Cửu Lộ, lại nói: "Nhanh lên nhé, hình như là một đứa trẻ."

Bên kia không có ai đáp lại.

Cửu Lộ nhanh chóng chạy đến, vớt bộ đàm xuống, kéo khóa bộ đồ bó sát trên người, cởi ra, ném ra đằng sau.

Cô nghe thấy tiếng hét: "Tiểu Mộc..... Trì Mộc Dương con đừng hoảng sợ, nắm chặt lấy phao bơi."

Giọng nói được cất giấu rất lâu trong trí nhớ, đột ngột truyền đến tai cô, làm cô giật mình hiểu ra. Đến khi nhìn thấy bóng dáng cao lớn chạy vào trong biển, Cửu Lộ càng thêm bối rối và hoảng hốt.

Nhưng tình huống khẩn cấp, cô không còn tâm trí do dự, thôi vài tiếng còi về phía bóng lưng kia: "Không cần xuống, đứng yên trên bờ chờ tôi."

Cô nhìn thấy người đàn ông kia đột nhiên dừng lại, dường như sững sờ trong chớp mắt, quay đầu lại.

Khoảng cách kéo gần, Cửu Lộ đối diện với đôi mắt kia, trong tích tắc, cảm giác thời gian như đang dừng lại.

Bước chân cô không ngừng chạy, chỉ liếc một cái rồi thu lại tầm mắt, nước đã qua bắp chân, lực cản càng lớn, cô từ bên người anh nhảy lên phía trước, hai chân luân phiên đạp, bơi ra phía xa.

Trì Kiến nhìn đuôi cá bơi dưới chân, vô số đoạn ngắn trong ký ức lại hiện lên trước mắt. Cô vẫn thích áo tắm màu đen, cả người ngâm trong nước biển trong suốt, khắp người tỏa ra ánh sáng dịu dàng.

Mấy ngày nay đến đảo Nham Lai, đây là lần đầu tiên anh tiếp xúc gần với cô như vậy. Người cô vẫn nhỏ bé như trước, động tác lại nhanh nhẹn, vòng eo nhỏ, đôi chân thon dài và đường cong cơ thể đã hoàn toàn phát triển thành dáng vẻ của một người phụ nữ trưởng thành, cặp mông còn tròn hơn người khác, kiều ngạo vênh lên.

Trì Kiến rất khó giữ ra khỏi cảm giác trực quan này, biết mình nên hận cô, lại không thể kiềm chế được mà nhớ nhung cơ thể của cô, nhớ từng ly từng tí một quãng thời gian hai người ở bên nhau.

Tiếng hét của Trì Mộc Dương đã kéo anh ra khỏi dòng hồi tưởng.

Trì Kiến cũng nhảy vào trong biển, nhưng mới bơi được một nửa, cô đã ôm Trì Mộc Dương trở về.

Trên người Trì Mộc Dương còn đeo cái phao hình bướm, không nhìn được ho khan.

Cửu Lộ rẽ nước, cởi phao bơi trên tay cậu bé, chậm chạp đứng lên, không có sức bẻ lên, nhưng lại cố gắng ôm lấy đứa trẻ.

Cô đi thẳng lên bờ, cúi đầu, chưa kịp nhìn rõ mặt mũi đứa trẻ, Trì Kiến đã lao đến, một tay nhận lại bé.

Ánh mắt lại chạm vào nhau, lần này nhìn nhau rất lâu, màu sắc đồng tử anh vẫn đậm như trước, nhìn cô không cười, chưa hết sợ, sắc mặt trắng bệch.

Thiếu niên biến thành đàn ông, cơ thể anh cường tráng rắn chắc, cần cổ thon dài, nhưng khuôn mặt không thay đổi.

Phía xa vang lên một tiếng huýt gió, rốt cuộc kéo được hai người đang trong trò im lặng trở về.

Anh quay người trước, ôm con lên bờ, đám du khách thích xem náo nhiệt từ xa chạy đến, mồm năm miệng mười, bàn tán sôi nổi.

Trì Kiến đặt bé lên mặt đất, nhẹ nhàng vỗ vỗ khuôn mặt mũm mĩm, khẽ gọi: "Tiểu Mộc..... Con trai, con có khó chịu ở đâu không?"

Cửu Lộ nhìn chòng chọc cảnh tượng trước mặt, chữ nào đó truyền vào trong tai, khiến ngực cô rất khó chịu.

Trần Ca hỏi: "Tình hình thế nào? Có cần cấp cứu không?"

Cô không có phản ứng.

"Lý Cửu Lộ?"

"..... Không cần đâu ạ." Cô thử vài lần, mới tìm về giọng nói bình thường: "Bạn nhỏ có đeo phao bơi, không bị chìm, có thể do sợ hãi, nên bị uống mấy ngụm nước."

Trì Kiến giương mắt nhìn cô, nghe cô nói như vậy mới yên tâm hơn một chút, trên mặt rốt cuộc khôi phục vài phần huyết sắc.

Anh nói: "Nhưng bây giờ thằng bé vẫn ho khan."

Cửu Lộ nhấp môi, ngồi xổm xuống: "Đề tôi." Cô không nhìn bất kì ai: "Phiền mọi người cho chúng tôi chút không khí, không nên chụp ảnh, đứng xa một chút."

Trần Ca hỗ trợ sơ tán đám đông, Lý Cửu Lộ bế Trì Mộc Dương lên, đặt bụng cậu bé lên đầu gối mình, dốc ngược đầu, vỗ nhẹ lưng bé.

Trì Kiến ngồi xổm cách đó không xa, không nhìn được lại quan sát cô, dường như thời gian đặc biệt quan tâm đến cô, chưa từng lưu lại dấu vết năm

thăng trên mặt cô. Cô buộc tóc đuôi ngựa, cái trán trơn bóng, mặt rất nhỏ, mặt mày vẫn thanh tú mỹ lệ giống như mấy năm trước.

Người phía trước vẫn mang đức hạnh ấy, vừa yên tĩnh, vừa buồn sầu.

Nếu nhất quyết phải tìm ra chút khác biệt, là một người phụ nữ trẻ, cô không son phấn, làn da ban đầu trắng như sứ đã phơi nắng phơi sương thành màu lúa mạch khỏe khoắn. Có vẻ đã thô ráp hơn xưa.

Tri Kiến bắt lấy điểm thay đổi này, không ngừng an ủi chính mình, trong lòng cảm thấy rất sung sướng.

Ho vài tiếng, cuối cùng Tri Mộc Dương cũng ối hết nước ra, hô hấp thông thoáng.

Lý Cửu Lộ thả bé ra, bạn nhỏ dường như đã làm điều sai trái, lên nhìn Tri Kiến, đầu đưa tròn bóng loáng, trông mắt đảo loạn, đẹp mà linh hoạt.

Tri Kiến rử mắt, không cho bé vẽ mặt nào.

Tri Mộc Dương chủ động nhận lỗi, lí nhí: "Bố ơi con sai rồi, con không nên chạy xa như vậy, đáng ra con phải tìm bố chơi cùng." Cậu bé rất cơ trí, lại nói thêm một câu: "Không cho bố nói chuyện với dì xinh đẹp kia đâu."

Tri Kiến cười: "Con làm sai mà còn tìm cớ bào chữa nữa hả, giống y xì đức mẹ con."

Tri Mộc Dương không đồng ý, bữu môi nói: "Bố nuôi đi cùng còn quan tâm con hơn bố đấy."

"Cút đi." Sắc mặt Tri Kiến lạnh lùng: "Đề về nhà xem bố thu thập con như thế nào."

Máng con trai xong, Tri Kiến giương mắt nhìn Lý Cửu Lộ. Trên mặt cô còn ít bọt nước, vài sợi tóc dính bên má, bây giờ đã bình tĩnh trở lại, nhưng không dám nhìn anh, ánh mắt vẫn luôn dán lên mặt Tri Mộc Dương.

Tri Kiến sợ tới mức cả người không còn sức lực, đặt mông ngồi lên bãi cát, khủy tay chống lên đầu gối, hai tay nắm lấy nhau, rất thích thú nhìn cô một chút, lại nhìn con trai trong lòng, cảm thán gen di truyền thật tuyệt vời.

"Ôi, giờ mới thấy, đây không phải là bạn cũ sao!" Giọng điệu anh có chút trêu chọc và xa cách.

Rất lâu sau Cửu Lộ mới hoàn hồn, mím môi.

"Lý Cửu Lộ?" Tri Kiến cố ý hỏi.

Cô đứng đực ra đấy, không biết đáp như thế nào.

Lúc này đám đông dần dần tan đi, Trần Ca thấy hai người quen biết nhau, nghĩ rằng mình ở đây thì hai người không tiện nói chuyện, nên chào hỏi hai câu, sau đó quay về đài quan sát.

Bạn nhỏ bên cạnh lắc lư cái đầu, đột nhiên hỏi: "Bố ơi, cô ấy là ai ạ?"

Tri Kiến thu ánh mắt từ trên người cô về, nhìn con trai mình, không lâu sau, ánh mắt lại rơi lên người đối diện: "Con phải gọi cô ấy là mẹ."

Trong nháy mắt, anh nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của cô, mắt không chớp nhìn chăm chăm hai người các anh, môi khẽ nhếch lên, trên mặt không còn huyết sắc.

Trong lòng Tri Kiến càng thêm vui sướng, nhẹ nhàng nghiêng răng, khoe miệng nhếch lên nở nụ cười giấu cợt: "À sai rồi, phải gọi là chị."

Hết chương 48

Bạn đang đọc truyện *Thư Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49

Tri Mộc Dương cũng ngờ ngác nhìn Lý Cửu Lộ.

Trên vai bé choàng một cái khăn bông trắng, híp mắt ngẩng đầu, lấy tay cọ cọ ngón chân.

Giờ phút này chỉ có cô đứng, hai bố con nhà kia ngồi trên bãi cát, dáng vẻ rất nhàn nhả.

Trì Kiến đổi tư thế, cánh tay chống ra đằng sau, ánh mắt dời khỏi mặt cô, nói với Tiểu Mộc: "Con trai, chị gái này đã cứu con, con phải nói cái gì nhỉ?"

Tiểu Mộc vừa rồi còn đang nghịch ngón chân, bây giờ đã bắt đầu nghịch sang hạt cát.

Nghe thấy Trì Kiến hỏi chuyện, cậu bé ngẩng người lăm lăm hai chữ: "Cảm ơn."

"Cảm ơn ai?"

"..... Chị."

"Nói cả câu hoàn chỉnh là gì." Trì Kiến chạm vào bả vai bé.

Rốt cuộc Trì Mộc Dương cũng ngẩng đầu, đôi mắt cười híp thành một đường chỉ: "Cảm ơn chị ạ."

Cửu Lộ không thốt nên nổi một lời, gió biển nóng bức thường ngày thổi vào người, vậy mà cô lại cảm thấy lạnh thấu xương.

Cô muốn dịch ánh mắt trên người đứa nhỏ đi, nhưng đôi mắt lại rất cố chấp không chịu nghe theo sự điều khiển của cô.

Sau một lúc.

"Được rồi." Trì Kiến đứng lên, nói với Tiểu Mộc: "Xem ra người bạn cũ này của bố không có tâm trạng để ôn chuyện, chúng ta đi về thôi."

"Bố ơi, cho con chơi thêm một lát rồi hẵng đi."

Trì Kiến không lên tiếng, cúi đầu nhìn bé.

"Thôi được rồi." Trì Mộc Dương lập tức đầu hàng, khuôn mặt nhăn nhó như mướp đắng, lật người bò dậy: "Có đi có về, lần sau mới có thể ra chơi tiếp."

Câu nói sau hiển nhiên là lời người lớn nói cho bé nghe.

Trì Kiến không dắt bé đi, hai người cách nhau nửa mét, bước từng bước.

Sau vài bước, Tiểu Mộc bỗng nhiên quay đầu lại: "Tạm biệt chị."

Trái tim Cửu Lộ chột run lên, hơi hé miệng, lại phát hiện mỗi từ định nói ra đều nghẹn trong cổ họng.

"Đội đã." Mắt thấy bọn họ sắp đi xa, Cửu Lộ vẫn không nhận được gọi một tiếng.

Bước chân Trì Kiến dừng lại, ngập ngừng một lát, quay đầu lại nhìn cô.

"Anh..... Kết hôn rồi à?"

Anh cười cười, không đáp thẳng vào chủ đề: "Sao thế?"

"Đây là con trai anh?"

Trì Kiến hơi giật mình, một lát sau mới hiểu được, nhiều năm trôi qua, người phụ nữ này còn mẹ nó thích giả ngu.

Anh nhếch miệng châm chọc: "Không giống à?"

Cửu Lộ mím chặt môi.

"Cũng đúng, đứa nhỏ giống mẹ nhiều hơn, Tiểu Mộc sẽ theo mẹ của nó." Trì Kiến nhìn chằm chằm vào cô, sắc mặt lãnh đạm: "Hẹn gặp lại."

"Đội đã."

Trì Kiến nhú mày.

Cô dừng lại một chút: "Không nên để trẻ con xuống nước một mình, một khi mặt biển xuất hiện dòng chảy xa bờ, đứa nhỏ sẽ bị cuốn vào, đến lúc đó không ai cứu được đâu."

Thật ra Trì Kiến đã sợ tới mức chân mềm, nhưng ngoài mặt lại không thấy đổi gì, gật gật đầu: "Cảm ơn cô đã dạy bảo." Anh bé Trì Mộc Dương lên, dạy bé nói: "Tiểu Mộc, cảm ơn chị đã quan tâm đi nào."

Bạn nhỏ học lại y chang: "Cảm ơn chị đã quan tâm ạ."

Trì Kiến không nhìn cô nữa, ôm Tiểu Mộc rời khỏi bãi cát.

Sự yên tĩnh bên tai bị thay thế bởi tiếng phố ồn ào náo nhiệt, Trì Kiến vẫn để trần thân trên, trên chân đi giày vải, một tay vững vàng bế bạn nhỏ, sải bước.

Trì Mộc Dương dựa vào vai anh, đôi mắt tò mò nhìn phía sau.

"Bố ơi."

Trì Kiến sa sầm mặt mày, không lên tiếng.

"Bố ới?"

"Sao thế?" Tâm trí anh bay về chỗ cũ.

Tiểu Mộc dán vào lỗ tai anh, khẽ nói: "Tại sao vừa rồi chị luôn đi theo chúng ta thế ạ?"

Bước chân Trì Kiến cứng lại, hơi nghiêng đầu: "Kệ chị gái đi, chị này có bệnh đấy."

Nói xong bước chân cố ý dài hơn.

Đi đến cửa nhà hàng, đúng lúc gặp được Phùng Viện đẩy cửa đi ra.

Cô ấy nhìn thấy một lớn một nhỏ này, lập tức mỉm cười nói: "Đã về rồi à, em đang định đến bãi biển tìm hai người đấy."

Trì Kiến không đáp, ánh mắt chú ý đến bóng dáng người phụ nữ cách đó không xa, đặt Trì Mộc Dương xuống, hất cằm về phía Phùng Viện: "Ôm đi Phùng Viện của con một cái đi, không phải vừa rồi còn nhắc đến suốt à?"

Tiểu Mộc xoa xoa đầu dừa, không nhớ ra mình nhắc suốt khi nào, liền ngẩng đầu nhìn Trì Kiến.

"Bảo con ôm thì con ôm đi."

"Dạ." Tiểu Mộc rất nghe lời, đi lên trước hai bước, đôi tay vòng lấy chân Phùng Viện.

Phùng Viện mặc một cái váy vải màu vàng nhạt, tóc ngắn, làn da có lẽ đã lâu không thấy ánh mặt trời, trắng đến yếu ớt mong manh.

Cô ấy khom lưng bế tiểu gia hòa lên, hỏi Trì Kiến: "Tại sao mới đi một lát đã về rồi anh?"

Anh nghiêng đầu nhìn người bên cạnh.

"Trì Kiến?" Phùng Viện cũng theo ánh mắt anh nhìn sang, ngây ngẩn cả người: "Đó là....."

Cửu Lộ xoay người rồi đi.

"Này ——" Phùng Viện muốn đuổi theo, bị anh ngăn lại.

Tiểu Mộc chỉ về phía đó: "Chị gái có bệnh đi rồi."

"Con muốn làm phản đúng không?" Trì Kiến lạnh giọng: "Ai cho con gọi như vậy hả?"

Tiểu Mộc không biết mình sai ở đâu, méo máo, uất ức ôm cổ Phùng Viện.

Phùng Viện hơi xoay người, ôm Tiểu Mộc tránh tầm mắt của anh: "Thôi anh ơi, anh nổi giận với thằng bé làm gì." Sau đó nhìn bóng dáng Lý Cửu Lộ: "Chắc cô ấy nhận ra em nhỉ?"

Trì Kiến cúi đầu châm điếu thuốc.

Phùng Viện quan sát sát mặt anh, thăm dò: "Cô ấy..... Sẽ không hiểu lầm cái gì chứ?"

"Tùy cô ấy thôi."

Nói xong câu này, anh không mở miệng nữa, dựa vào vách tường nhà hàng, tầm mắt dừng lại phía xa, hút một ngụm lại một ngụm thuốc.

Phùng Viện biết mấy năm nay anh vẫn luôn quan tâm đến dáng người, bình thường trừ con trai và công việc, thời gian còn lại cơ bản đều ngâm mình trong phòng tập thể thao, nên đường gân trên cánh tay anh vô cùng rõ ràng, xương quai xanh trở nên cương nghị thẳng tắp, bụng căng chặt, thấp thoáng có thể thấy khối cơ bụng và đường nhân ngư.

Bây giờ anh để trần thân trên, dáng người hoàn mỹ càng thêm rõ nét, lại đuổi kịp trào lưu giới trẻ, đã hấp dẫn không ít ánh mắt của các cô gái.

Phùng Viện thu ánh mắt về, thàn thàn một tiếng, ôm Trì Mộc Dương đi vào trước.

Không lâu sau, Hồng Dụ đi ra ném cho anh một cái áo ba lỗ.

Trì Kiến ngậm thuốc lá nhận lấy, thuận tay trông vào người: "Cảm ơn nhé."

"Đi nào, ra hậu viện uống hai chén không?"

Anh dập tắt thuốc, ném tàn thuốc vào thùng rác bên cạnh, lại quét mắt qua đám đông: "Đi."

Hậu viện nhà hàng không quá lớn, bên cạnh hành lang dài là phòng bếp và sảnh ngoài nhất định phải đi qua thông đạo, một bên sườn khác có giếng nước, hai người phụ bếp đang ngồi xôm bên cạnh rửa rau quả.

Hồng Dụ ngồi xuống ghế đá, mở bình rượu trắng: "Nghe con nuôi anh nói, chú lại bắt nạt thằng bé à?"

"Thằng nhóc thôi khôn thật, dám mách lẻo sau lưng ông."

Hồng Dụ cười cười, cho rót cho anh chén rượu: "Chú phải sửa cái tính thói tha đầy đi, đứa nhỏ luôn bị chú dọa sợ."

"Thằng nhóc đầy to gan lắm." Trì Kiến khẽ cười một tiếng, nhận lấy hai đĩa thức ăn mà phụ bếp bung lên.

Hai người cạ chén với nhau, Hồng Dụ giương mắt nhìn anh: "Vừa rồi gặp được Lý Cửu Lộ hả?"

"Phùng Viện nói à."

Hồng Dụ bắt đầu đi lác đầu: "Anh chỉ muốn hỏi chú một chút, mấy năm nay chú sống không bằng chết, rốt cuộc muốn làm gì hả?"

"Đâu có, tôi sống rất tốt mà."

Hồng Dụ lấy đũa chọc chọc anh, về mặt bốn cọt: "Chú chỉ biết mạnh miệng thôi, chẳng qua là chưa quên được người ta chứ gì."

Trì Kiến hừ lạnh: "Đừng nói đùa."

Hồng Dụ hiểu rõ người anh em này của mình, càng nhìn càng thấu: "Vậy đang yên đang lành chú chạy đến cái đảo nhỏ này làm gì?"

"Tôi hận cô ấy, được chưa."

"Đừng có nói hận, cuối cùng còn mang theo con nuôi của anh đi gặp." Hồng Dụ tốt bụng nhắc nhở: "Huyết mạch tương liên, chú phải cẩn thận đấy."

"Cô ấy dám." Trì Kiến trừng mắt: "Bây giờ mới nhớ ra con trai, mẹ nó sao không nhớ sớm hơn đi!"

Hồng Dụ không định tranh luận với anh: "Anh đây hỏi chú, chú cảm thấy Phùng Viện thế nào?"

"Cái gì mà thấy thế nào."

"Đừng có giả ngu với anh." Hồng Dụ vung tay lên: "Mấy năm nay, cô ấy có ý gì chú còn không biết sao? Được rồi, cũng nên cho người ta một lời chắc chắn, đừng để con gái phải chờ đợi."

"Tôi với cô ấy không hợp, sớm đã nói rồi." Trì Kiến gấp thức ăn: "Anh có tình lực thì quan tâm chuyện của mình với Qua Duyệt đi."

Động tác Hồng Dụ cứng lại.

Trì Kiến hỏi: "Chị ấy không thay đổi quyết định, vẫn muốn ly hôn với anh à?"

Hồng Dụ gật gật đầu, nhấp ngụm rượu trắng: "Chú nói xem hai anh em ta mấy năm nay làm sao thế nhỉ, một hai người đều không bót lo."

"Anh đừng có lôi kéo tôi vào, tôi không giấu vợ ra ngoài ngoại tình."

"Đệt mẹ." Hồng Dụ nổi trận lôi đình, bốc nắm lạc ném vào người anh: "Anh đã nói một trăm lần rồi, anh chưa làm gì cô ta cả, chỉ mới ăn cơm hai lần."

"Đấy là do Qua Duyệt phát hiện sớm."

"Con mẹ nó!" Anh ấy lại ném nắm nữa.

Trì Kiến không tránh đi, bị anh ấy ném rất đau, nhưng đâu ngu mà chịu thiệt, nhấc cả đĩa lạc lên hất vào người anh ấy.

Đến cuối cùng, trên bàn không còn thứ gì có thể ném được, hai người đàn ông lại ra tay ra chân, đánh một hồi, sau đó trẻ con cười rộ lên.

Người phụ bếp đứng bên cạnh nhìn đến căng thẳng, thấy bọn họ cười, mới thở phào một hơi.

Hồng Dụ thở dài: "Những tháng ngày tốt đẹp trước đây đã không còn nữa rồi."

Ánh mắt Trì Kiến cũng hơi mơ màng, không nhận được suy nghĩ, vậy những tháng ngày tốt đẹp của anh kết thúc khi nào?

Chắc hẳn bắt đầu từ ngày bà ngoại qua đời nhỉ.

Anh nhớ rõ tháng đầu tiên bà ngoại ra đi, thời tiết dần chuyển lạnh.

Khi đó anh hoàn toàn đắm chìm trong đau thương, hơn nửa đêm vẫn đứng trên sân thượng của viện dưỡng lão, hút thuốc liên tục, trên mặt đất đã chất đầy những mẩu thuốc lá.

Tiếng âm báo nhắc tin nhắn đến vang lên vài lần, anh không đọc.

Lại thò tay vào túi tìm thuốc lá, hộp thuốc đã rỗng tuếch, anh vò nát rồi ném đi, dựa vào lan can chửi thề.

Trì Kiến rất quý trọng mạng sống, nên đã từng không hiểu những người lãng phí sinh mạng, tại sao lại có dũng khí nhảy xuống từ trên cao.

Anh bắt đầu thường xuyên mất ngủ, khi nhắm mắt lại, trong đầu lại hiện lên cảnh bà ngoại nằm trong vũng máu, mưa to dội xuống không ngớt. Anh không ngừng tưởng tượng, khi bà ngoại đứng trên này, đến tận cùng trong lòng suy nghĩ điều gì?

Điện thoại lại vang lên, lần này là cuộc gọi đến, Trì Kiến lấy ra khỏi túi quần, nhìn tên trên màn hình, lại vô cảm nhét về.

Trong bóng đêm trống vắng quanh quẩn tiếng nhạc, rất lâu sau, rốt cuộc cũng yên tĩnh.

Thời gian không còn sớm, viện dưỡng lão tắt đèn, xung quanh một mảnh tối mịt.

Vị trí trên sân thượng hướng ra hậu viện, ánh mắt anh thẳng tắp nhìn mặt đất chăm chăm, khoé mắt bỗng nhiên thấy có người đi đến, bước chân vừa trầm ổn vừa chậm rãi, trực tiếp mở cửa nhà kho ra.

Trì Kiến hí hóp, nhận ra người nọ là Chu Khắc, nhưng khi đó anh vẫn đắm chìm trong đau thương, không có tâm trạng suy xét hành vi của người khác, nên lại dịch tầm mắt đi.

Điện thoại lại lần nữa vang lên, thấy tên người gọi, anh miễn cưỡng nhận.

Hồng Dụ hỏi: "Về uống rượu không, chú đang ở đâu đấy?"

Trì Kiến hít sâu một hơi, ngồi dậy: "Tôi về ngay đây."

Hồng Dụ đã cùng thân thích đến nơi khác, biết anh xảy ra chuyện, thật sự không yên tâm, lại từ xa chạy về.

Trì Kiến vào nhà, đồng thời mang đến tiếng chuông điện thoại.

Anh móc di động ra, không nhận, dứt khoát ném lên sô pha.

Hồng Dụ lặng lẽ quan sát anh: "Điện thoại chú kêu kìa."

Trì Kiến không lên tiếng.

Hồng Dụ hỏi: "Lý Cừ Lộ à?"

"Ừ."

Hồng Dụ rót rượu, rồi nói: "Anh phải nhắc nhở chú, chuyện bà ngoại, không liên quan gì đến Lý Cừ Lộ." Giọng anh ấy trầm thấp: "Huống hồ đêm đó mưa quá lớn, lại vào nửa đêm,..... Chú phải tin tưởng cô ấy, đừng băn khoăn nhiều."

Trì Kiến cởi áo khoác ra, ngồi vào bàn.

"Anh nói chú có nghe không đấy?"

Một lát sau: "Tôi biết mà." Trì Kiến nói: "Chỉ là đang phiền lòng thôi."

Bạn đang đọc truyện *Thứ Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

Sau đó, Trì Kiến uống say.

Nhà hàng đóng cửa, anh được Hồng Dụ khiêng về đảo Sùng Nham, Tiểu Mộc sớm đã ngủ say, gục lên vai Phùng Viện, bóng lưng bốn người được ánh trăng soi trải dài trên mặt đất.

Quang cảnh trên đảo không thay đổi nhiều so với trước đây, không bị khai phá quá độ, vẫn mang diện mạo ban đầu của một làng chài bình thường, không có danh lam thắng cảnh, người dân lại giản dị, cuộc sống sinh hoạt thanh bình.

Lực trên vai rất nặng, Hồng Dụ không nuốt nổi: "Thằng nhóc này to lên lúc nào không biết? Uống phải thuốc kích thích à?"

Phùng Viện bật cười: "Không phải đàn ông đều thích tập thể hình hả?"

"Cũng chỉ có nó mới lặn lội được." Hồng Dụ hừ một tiếng: "Nói trắng ra là sợ xấu, thích nghe người khác khen."

Phùng Viện không có ý kiến, cẩn thận ôm Trì Mộc Dương, chú ý con đường dưới chân.

Hồng Dụ bị vấp phải cái gì đó, suýt chút nữa ngã dập mông: "Không hiểu nó nghĩ gì, lại đến sống ở nơi quỷ quái này."

"Cẩn thận, đường không dễ đi đâu." Cô ấy kịp thời đỡ lấy hai người.

Đi đường chẳng dễ dàng gì, rốt cuộc cũng khiêng được người về nhà, Hồng Dụ nghiêng người, dứt khoát ném anh xuống giường.

Trì Kiến uống rượu say rất thích hành hạ người khác, chốc lát muốn uống nước, chốc lát kêu khó chịu, anh nói cái gì phải có người bên cạnh đáp lại, nghe anh nói năng linh tinh, mặc anh sai khiến, tóm lại vô cùng khó chiều.

Cuối cùng, Hồng Dụ vào phòng bếp xách một con dao phay ra, đâm một nhát xuống bàn: "Con mẹ nó chú có để ông đây được yên tĩnh không hả?"

Trì Kiến gục trên giường, mắt lơ lơ mê mang, một lúc sau, khoé môi nhếch lên, mắt nhắm lại, ngủ say như chết.

Lặn lội một hồi, rốt cuộc mấy người cũng đi ngủ.

Căn nhà nhỏ này chỉ có hai phòng, thẳng với cửa là phòng bếp, phòng ngủ ở hai sườn. Hồng Dụ và Phùng Viện đều chỉ tạm thời ở lại đây, nên mấy ngày nay Trì Mộc Dương ngủ cùng Phùng Viện, Hồng Dụ ngủ cùng phòng Trì Kiến.

Đến rạng sáng, dạ dày Trì Kiến biểu tình dữ dội, đau đớn đột ngột làm anh bừng tỉnh, vào phòng tắm phun một lúc, sau khi súc miệng thì thuận tiện dùng nước lạnh rửa mặt, tỉnh cả người.

Anh hết buồn ngủ, cảm thấy bức mình, dứt khoát cởi quần áo, vào phòng tắm tắm nước lạnh.

Căn nhà này anh mua lại nhưng không sửa sang gì, đồ dùng trang trí vẫn giống trước đây, chỉ sắm thêm bàn trà gỗ trạm trổ tinh xảo và ghế dựa đặt trong sân.

Giống bao buổi đêm khác, anh tỉnh lại thì không có cách nào đi vào giấc ngủ, lẳng lặng châm một điếu thuốc, nằm trên ghế dựa, ngắm sao trên trời.

Tình trạng này xảy ra trong thời gian dài, bất giác đầu nhẹ tênh, cảm thấy mình như đang bay lên, quên mất giờ phút này là quá khứ hay thực tại.

Cảnh vật xung quanh quen thuộc như vậy, thậm chí không khí cũng rất giống, anh đột nhiên nhớ lại những ký ức ngọt ngào năm xưa.

Ông cụ hiền lành luôn nhớ thương người vợ đầu gối tay ấp, kể chuyện tình yêu trong thời chiến, thậm chí anh còn nhớ rõ về mặt lúc ấy của ông cụ, còn cả câu nói "Cuộc sống ngắn ngủi, nên quý trọng hiện tại" kia.

Khi đó anh cảm khái xót xa, thấy mình vô cùng may mắn vì trong tay còn nắm chặt tay một người.

Ký ức cách đây rất lâu, mấy năm nay anh cố tình trốn tránh không thêm nghĩ, nhưng sau khi thật sự gặp lại mới phát hiện, cho tới nay phòng tuyến anh xây đã chậm rãi sụp đổ, tất cả nỗ lực cũng thành kiếm củi ba năm đốt một giờ.

Trì Kiến cố gắng vứt bỏ những suy nghĩ rối loạn trong đầu, nhắm mắt lại, lấy tay xoa mũi.

"Bố ơi." Giọng nói nũng nịu vang lên

Trì Kiến tròn mắt.

"Bố lại không ngủ được à?" Trì Mộc Dương dụi mắt, cánh tay chống lên khung cửa, đứng dưới ánh đèn mờ.

"Con trai, lại đây nào." Trì Kiến ngoắc ngoắc tay.

Tiểu Mộc xiêu xiêu vẹo vẹo đi đến, bò lên trên đùi anh, đôi mắt không mở ra được.

"Con muốn đi WC à?"

Trì Mộc Dương nhắm hai mắt gật đầu.

Trì Kiến ngồi thẳng người, ôm tiểu gia hòa lên, giúp bé giải phóng người anh em ra: "Con tè đi."

Tiểu Mộc cười khanh khách, còn có chút ngượng ngùng.

Tâm trạng Trì Kiến tốt lên, dùng ngón tay búng búng cậu bé: "Con mau tè đi, nếu không lão yêu quái đến cắn mắt kê kê nhỏ của con đấy."

Trì Mộc Dương ngoan ngoãn tè xong, kéo quần nhỏ lên, quay người lại, dựa vào ngực Trì Kiến.

Trì Kiến ngả người về phía sau, ghé dựa nhẹ nhàng lắc.

"Bố ơi, bố kể chuyện cổ tích cho con nghe đi."

"Con muốn nghe chuyện gì?"

"Nòng nọc nhỏ tìm mẹ ạ."

Trong lòng Kiến mềm nhũn, dịu dàng nói: "Bố kể chuyện này nhiều lần rồi, mình đổi sang chuyện cổ tích thỏ trắng bố và thỏ trắng con được không?"

"Không được ạ." Tiểu Mộc vươn cánh tay nhỏ mồm mím, đặt lên lồng ngực rắn chắc của anh: "Con chỉ nghe mỗi chuyện này thôi."

Trì Kiến ngẩng đầu lên, vuốt đầu đưa trực lóc trong lòng: "Trong hồ nước có một đám nòng nọc nhỏ, đầu rất to, thân nhỏ màu xám, cái đuôi thật dài, vui vẻ bơi qua bơi lại....."

Trì Mộc Dương rất thích thú, giống hệt lần đầu tiên nghe bố kể chuyện, vừa cẩn thận vừa nghiêm túc.

"..... Qua mấy ngày, nòng nọc nhỏ mọc ra hai cái chân trước. Bọn nó thấy một con rùa đen già, vội vàng đuổi theo: Mẹ ơi, mẹ ơi!" Giọng đọc của Trì Kiến vừa truyền cảm vừa phong phú, vô cùng mềm mại: "Rùa đen cười nói: Tôi không phải mẹ của các cháu. Trên đỉnh đầu mẹ của các cháu có hai con mắt to, khoác áo màu xanh lục....."

Tiểu Mộc gấp không chờ nổi hỏi: "Vậy cuối cùng nòng nọc nhỏ có tìm được mẹ không ạ?"

"Không con ạ."

"Vì sao hả bố?"

Trì Kiến lạnh nhạt nói: "Mẹ của chúng nó bị sói xám ngậm đi mất rồi."

Tiểu Mộc như ông cụ non thờ dài, đầu cọ cọ: "Lại bị ngậm đi rồi."

Nếu nói, số phận ác nghiệt mang đến cho Trì Kiến rất nhiều bi thương và đau đớn trải dài không dứt, vậy thì trong năm tháng tươi đẹp nhất, hai người đã không màng tất cả lưu lại một thiên sứ nhỏ, đó là món quà lớn nhất mà trời cao ban cho anh.

Không biết bao nhiêu đêm, bé dùng cơ thể thể ấm áp của mình sưởi ấm cho anh, có khi Trì Kiến sẽ cảm thấy, chính mình mới là người được cưng chiều bao bọc.

Anh cúi đầu hôn lên đầu đưa nhỏ: "Con trai?"

Tiểu Mộc nhắm hai mắt, lẩm bẩm một tiếng.

"Con ngủ rồi à?"

Tiểu gia hòa không nói gì, tiếng hít thở nhẹ nhàng chậm chạp.

"Con có muốn đi tìm mẹ không?"

Không ai trả lời anh.

Hai ngày sau, Hồng Dụ sẽ đi chuyến bay vào rạng sáng về Tề Vân.

Xế chiều, nhà nhỏ mở giá nướng BBQ, sợ chậm mất việc quan trọng, hai người không dám chạm vào rượu.

Phùng Viện pha một ấm phổ nhĩ, giúp hai người rót đầy chén.

Mọi người trò chuyện vui vẻ, không khí nhẹ nhàng.

Ăn đến phút cuối cùng, Hồng Dụ nghịch xiên tre trong tay, vẫn không nhận được khuyên bảo: "Nếu mọi người đều ở trên đảo, cũng đừng làm bộ làm tịch, không bỏ được người ta thì đi nói cho rõ ràng, nên hòa hảo thì phải hoà hảo, nên sống thì phải sống." Lời nói của anh ấy rất thấm thía: "Người anh em, thời gian trôi con mẹ nó rất nhanh, không có mấy năm để chú lằng phí đâu."

Ánh mắt Trì Kiến đăm đăm, thờ ơ.

Một câu này lại thức tỉnh Phùng Viện, cô ấy vén tóc, nhẹ nhàng mím môi.

Trì Kiến đưa anh ấy đến bến xe Nam Châu.

Hồng Dụ đón xe đến sân bay.

Trì Kiến chống khuỷu tay lên xe taxi, khom lưng nói: "Bằng lái sắp được nhận rồi, lần sau tôi sẽ lái du thuyền đến đón anh."

"Đừng kiêu ngạo quá mức."

Trì Kiến cười cười: "Bao giờ anh lại đến?"

Hồng Dụ nói: "Phải xem đã, cuối năm bận quá."

"Nhà hàng anh cũng có phần, đừng nghĩ phui tay làm chương quày, ngồi nhận tiền." Anh đứng thẳng người, đóng cửa xe lại: "Mau cút đi, xử lý chuyện của anh cho tốt đây."

Hồng Dụ gợn ngón giữa về phía anh.

Trì Kiến nhếch môi, xoay người đi trước.

Đến khi anh về đảo Nham Sùng đã là 9 giờ tối, nơi đây không giống như đô thị lớn phồn hoa, đêm là đêm, không có ca hát nhảy múa thâu đêm, đêm chỉ để ngủ mà thôi.

Trì Kiến đi lên thấy Trì Mộc Dương đã ngủ, nên anh trực tiếp trở về phòng.

Mở ra, không khỏi sùng sốt.

Anh dịch tầm mắt, tìm áo trong ngăn tủ: "Còn chưa ngủ à?"

Phùng Viện mặc một cái váy ngủ tơ tằm mỏng manh, màu đỏ sậm, ngực xẻ hơi thấp, chưa bao giờ to gan để lộ nhiều như vậy. Cô ấy lại gần, ôm lấy Trì Kiến từ phía sau: "Lời vừa rồi của Hồng Dụ đã nhắc em."

Trì Kiến cầm áo đứng thẳng người: "Vây à."

"Em muốn từ bỏ sự do dự, tranh thủ một lần." Phùng Viện dán lên lưng anh: "Em có thể không cần trái tim của anh, chỉ cần có thể ở bên cạnh anh là được rồi. Mấy năm trước nếu không phải có anh, có lẽ em đã chết trong tảng hầm ngầm kia, anh là chúa cứu thế của em, báo ơn cũng được, yêu cũng tốt, em hy vọng được thử một lần với anh."

Trì Kiến khép mắt, không nói một lời.

Cơ thể Phùng Viện tách ra, xoay bả vai anh để anh đối mặt với cô ấy: "Nếu..... Anh không chê em, có thể thử một chút không?"

Trì Kiến từ trên cao nhìn cô ấy chăm chăm, phút chốc, trong lòng dâng lên cảm giác mệt mỏi xưa nay chưa từng có, anh cảm hận chính mình, một bên hận, một bên không bỏ được.

Khoảnh khắc đó, anh muốn buông bỏ tất cả sự cố chấp, cũng buông tha cho bản thân mình.

Phùng Viện chậm rãi cời dây váy, ôm lấy vòng eo thon chắc của anh, nhón chân hôn anh.

Trì Kiến xé toạc áo, cúi đầu, môi dán sát vào khoe môi cô ấy.

Động tác này đã cổ vũ cô ấy, Phùng Viện nhắm mắt lại, ép chính mình quên những ký ức u ám kia, cả người chìm đắm.

Lực trên cánh tay Trì Kiến rất lớn, môi dịch xuống cổ cô ấy, trên tay chần chờ vài giây, du ngoạn xuống bên dưới.

Tiếng hít thở của Phùng Viện càng ngày càng dồn dập, cô ấy đã tìm được cảm xúc, muốn nhiệt tình đáp lại anh.

Nhưng vào đúng lúc này, anh buộc bản thân cố gắng dùng động tác kịch liệt và tiếng hít thở nóng bỏng lại, nơi nào đó căn bản chưa đốt được lửa, Trì Kiến nhẹ nhàng buông cô ấy ra.

"Nhìn thử xem, nó không có phản ứng." Trì Kiến mở tay ra, lùi về sau hai bước, hào phóng cho cô ấy xem.

Đứng quần vằn bình thường như ban đầu, không có chút thay đổi gì.

Anh biết đây không phải do cơ thể có vấn đề, nửa đêm, tự anh vẫn có thể làm được, nhưng đối mặt với người phụ nữ khác, dường như có người làm phép lên anh, khiến anh không hứng nổi. Anh cảm thấy ấn tượng của mình với bất kì người phụ nữ nào, đều là ảo ảnh của những năm tháng khinh thường và phản bội kia. Chỉ sợ những thứ đã qua đi không còn ý nghĩa gì.

Yên tĩnh một lúc.

"Nếu vừa rồi cứng lên, nhà hàng của anh sẽ không tiếp tục kinh doanh nữa, hận không thể lập tức đi theo em." Anh xoay người chống tay lên bàn, âm ỉ nói: "Anh có thể làm chúa cứu thế của người khác, nhưng không cứu được chính mình."

Phùng Viện cười cười, bình thường trở lại.

Cô ấy mặc lại dây vấy ngủ vào, xoa xoa cánh tay: "Anh đừng nghĩ nhiều nữa, đi ngủ sớm một chút, tất cả rồi sẽ có đáp án thích hợp."

Không chờ anh đáp lại, Phùng Viện khề đi ra ngoài.

Chỉ trong chớp mắt đã đến cuối năm.

Vùng biển số 7 đưa tiễn từng nhóm từng nhóm du khách, có được chút thanh tịnh trước thềm năm mới.

Có một tháng ăn tết, sau đó sẽ lại chào đón mùa du lịch đông đúc.

Phía trên phê chuẩn, nhân lúc này cho phép mỗi tiểu đội nghỉ hai ngày.

Trần Ca thuê du thuyền đưa mấy người ra biển, câu hải sản lên trực tiếp nướng BBQ. Tăng Thiên rải gia vị lên sò biển và tôm tươi rồi đặt lên giá nướng, hương thơm lập tức tỏa ra, có người đã thềm nhỏ dãi, gấp không chờ nổi.

Kane không nhìn thấy Lý Cửu Lộ, vì thế bụng hai ly nước trái cây, đứng dậy đến đầu thuyền.

"Chị Lộ, đang nghĩ gì thế?"

"Hóng gió." Cô nhận lấy ly nước trái cây anh ấy đưa.

"Gần đây cậu không có tinh thần gì cả."

"Thế à?" Cửu Lộ cười cười.

"Giống như bị người ta câu hồn..... Linh hồn nhỏ bé." Anh ấy phát âm không tốt, thử vài lần mới nói rõ tiếng.

Thấy cô không đáp lời, lại hỏi: "Hôm nào đi lặn nữa không?"

"Được rồi, nhớ gọi cho tôi."

Chưa kịp nói thêm câu nào, phía sau boong tàu thuyền đến tiếng nói.

Hai người không hẹn mà cùng nghiêng người tìm nơi phát ra âm thanh, phát hiện bên trái mười mét có một du thuyền cá nhân cỡ vừa.

Đứng trên đuôi thuyền là một người đàn ông cao lớn, tóc ngắn gọn gàng, đeo một cái kính râm màu đen siêu ngầu, áo trắng bó sát người, bên dưới là quần đùi trang trí hình bãi biển rực rỡ.

Dáng người anh cường tráng cao lớn, eo thon gầy, chân rất dài, cánh tay rắn chắc chống lên lan can, tạo hình còn chất hơn cả người mẫu nam.

Trì Kiến tươi cười, gọi vọng sang bên này: "Giúp tôi một chút, tôi mới lấy bằng lái, cái thứ đồ chơi này không di chuyển được."

Trần Ca nghe thấy Trì Kiến gọi mình, xoa tay từ trong khoang đi ra: "Tình huống thế nào?"

Trì Kiến nói: "Chạy nửa giờ, ổng thoát khí bốc lên khói đen."

Trần Ca gọi Dương Vũ Phi đến khoang điều khiển thao tác, đưa hai du thuyền đến gần, anh ấy nhảy sang bên kia.

Hai người đi vào khoang trong, Trần Ca xem xét máy móc một lượt, chồng hông nói: "Sản xuất ở Thụy Điển, mới 70%, động cơ là Volvo, tạp âm thấp, chấn động nhỏ, phạm vi công suất từ 10 đến 2000 mã lực."

"Hiểu rõ nhì." Trì Kiến dựng thẳng ngón cái lên: "Bạn tôi giới thiệu mua hàng secondhand, giá thấp hơn giá gốc khá nhiều."

Trần Ca gật gù đầu: "Không tệ, người bạn này đáng tin cậy đấy."

"Vậy vấn đề ở đâu?"

Trần ca nói: "Có khả năng ống lọc khí bị tắc nghẽn hoặc ống phun nước có trục trặc, ngoài ra cũng không loại bỏ khả năng máy tăng áp hoặc máy làm lạnh có vấn đề."

"Khó sửa không?"

"Không khó." Đầu ngón tay Trần Ca xoa xoa ấn đường: "Quan trọng là giờ không có thiết bị sửa, nếu không thì thế này đi, anh đưa tôi phương thức liên lạc, chờ đến khi tôi về tìm hiểu sẽ giúp anh nhìn kỹ được không?"

"Vậy cảm ơn anh nhé." Trì Kiến vội tháo kính râm xuống, gọi vào trong phòng nghỉ: "Phùng Viện, mang giúp anh điện thoại ra đây."

Lúc này Trần Ca mới thấy rõ khuôn mặt anh, cảm thấy rất quen mắt: "Chúng ta từng gặp nhau ở đâu rồi đúng không?"

Trì Kiến mở điện thoại, cười nói: "Vậy à?"

Trần Ca nghiêm túc nhớ lại, vỗ bóp một cái vào đầu: "Hôm ở trên bãi biển, con trai anh suýt chết đuối, đội viên của tôi đã xuống cứu tiểu gia hỏa. Là Lý Cửu Lộ, hình như hai người còn quen biết nhau, hàn huyên cả buổi."

Trì Kiến giật mình, không khỏi ngẩng đầu lên. Nói thật, ngày đó lực chú ý của anh đều tập trung vào Trì Mộc Dương và Lý Cửu Lộ, không quan tâm những người khác, nhưng khi anh ấy nhắc đến, anh lại nhớ ra người nào đứng bên cạnh.

Anh lập tức vươn tay: "Thì ra là thế, tôi còn chưa cảm ơn các anh."

"Công việc thôi mà." Trần Ca rất thân thiện, nắm tay, nói: "Anh ăn chưa? Sang đây ăn với nhóm chúng tôi nhé? Đúng lúc Lý Cửu Lộ cũng ở đây."

Anh ấy vừa nói vừa chỉ chỉ ra ngoài cửa kính.

Trì Kiến nghiêng đầu, thấy một người con gái đang đứng dưới ánh mặt trời, cô buộc tóc đuôi ngựa, đeo một cái kính râm nhỏ, mặc áo sơ mi dài tay màu đen, bên trong chắc là mặc áo bơi, bên dưới mặc một cái quần tam giác, cũng màu đen.

Cô đứng thẳng người, đùa nghịch gì đó trước giá nướng BBQ.

Hai cái đùi mực mà thẳng tắp, đường cong từ đùi đến bắp chân đẹp vô cùng, tỉ lệ cân xứng, bắp thịt chắc nịch, mỗi phần da thấp thoáng ánh lên màu mật ong khỏe khoắn.

Trì Kiến thu lại tầm mắt, khách khí một câu: "Thế thì không ổn lắm đâu."

"Đi nào, trên đảo nhỏ, gặp được nhau chính là bạn bè." Trần Ca nhiệt tình nói: "Chúng tôi vừa mới bắt đầu nướng thôi, anh và bà xã..... Người vừa rồi là bà xã nhà anh nhì?"

Trì Kiến nhìn người con gái rạng rỡ dưới ánh mặt trời, bỗng nhiên, không muốn làm sáng tỏ, khi nhìn sang Trần Ca, hơi gật đầu.

Trần Ca cười nói: "Gọi người nhà anh lên đi thôi."

"Được." Trì Kiến không từ chối nữa, cười cười: "Tôi đi lấy bình rượu ngon."

Hết chương 50

Lời tác giả: "Thu không đủ chỉ".

Bạn đang đọc truyện *Thư Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

Sau khi Trần Ca bước vào khoang thuyền đối phương, bên giá nướng bị thiếu người, Tăng Thiển gọi Lý Cửu Lộ và Kane đến.

Cửu Lộ bắt đầu ngẩn người, không thể nào tập trung được.

Tăng Thiển đưa cho cô một chậu tôm: "Người đàn ông vừa rồi rất có mùi vị, cậu thấy không?"

"Không."

"Có tiền lại có dáng người, cũng không biết có độc thân hay không."

"Không đâu."

Tăng Thiển ngẩng đầu: "Sao cậu biết?"

"..... Cầm muối và thì là rắc lên đây giúp tớ." Rõ ràng cô không có hứng thú nói chuyện.

Tăng Thiển trợn mắt: "Lại thế rồi!"

Không lâu sau, Trần Ca dẫn theo hai người kia đến đây, anh ấy nhảy xuống trước, theo sau là người đàn ông kia.

Người phụ nữ đi phía sau mặc váy dài nên không tiện, người đàn ông nắm chặt một bàn tay của cô ấy, trước khi cô ấy nghiêng người, một tay đã vòng lấy qua đầu gối cô ấy, bế ngang người đi đến đây.

Tăng Thiển tấm tắc khen, nhỏ giọng nói: "Đúng lúc giải đáp thắc mắc của người ta, tuần nam mỹ nữ, thật xứng đôi."

Cô ấy nói xong quay đầu lại, thấy ánh mắt Lý Cửu Lộ tối sầm.

Thật ra hôm đó trước cửa nhà hàng, Cửu Lộ đã nhận ra cô ấy là ai, không nhớ rõ tên, nhưng gương mặt kia lại không thể quên được. Giờ phút này cô ấy mặc một bộ váy dài màu đỏ, da trắng bệch, đứng ngoan ngoãn bên người anh, điềm đạm không giống giả vờ.

Cửu Lộ run lên, bàn tay bị nướng nóng rụt lại.

Trần Ca vỗ tay hai cái, hướng sự chú ý của mọi người lại đây, giới thiệu: "Vị này là....." Nhất thời nhớ ra quên hỏi tên anh.

Tri Kiến đành phải thoải mái nói: "Tri Kiến." Thuận tiện duỗi tay bắt tay từng người một.

"Đúng rồi, Tri Kiến." Trần Ca nói: "Vị này là bà xã của anh ấy."

Tri Kiến sửa lại cho đúng: "Vị hôn thê."

"Phùng Viện." Phùng Viện hơi nghiêng đầu, lén liếc bóng dáng một người phía sau đám đông, nếu anh đã nói như vậy, cũng chỉ có thể phối hợp mặc anh càn quấy.

"Cũng không khác nhau là mấy." Trần Ca khoanh tay cười nói: "Trùng hợp, Tri Kiến cũng là bạn cũ của Lý Cửu Lộ..... Ày, Lý Cửu Lộ đâu rồi?"

Tăng Thiển cảm thấy kì lạ, quay đầu lại nhìn cô.

Cửu Lộ còn đứng trước nướng giá, nghe vậy nghiêng đầu gật gật, quay người lại, động tác trong tay càng thêm máy móc.

Trong phút chốc, không khí lộ ra vài phần khó xử.

Ánh mắt Tri Kiến thâm trầm, lại mỉm cười nói: "Thật ra cũng không tính là thân, chỉ quen biết mà thôi." Anh đưa chai rượu vang đỏ trong tay ra: "Không đặc biệt chuẩn bị, đường đột đến ăn cơm, mọi người không cảm thấy tôi thất lễ là được."

Người trên đảo rất hiếu khách, rất nhiều quan hệ bạn bè đều bắt đầu từ một bữa cơm, Dương Vũ Phi, Hứa Mẫn và Tăng Thiển đều là người địa phương, nhiệt tình hỏi nói, nói mấy câu đã khiến bầu không khí sôi động lên.

Hôm nay trời trong nắng ấm, sóng yên biển lặng, du thuyền nhẹ nhàng phi trên mặt biển, là một ngày đẹp thích hợp tụ họp.

Đồ ăn cơ bản đã nướng chín, Tăng Thiển gọi Lý Cửu Lộ ngồi cạnh mình.

Một chiếc bàn dài, trái phải đều có ba người ngồi, Trần Ca ngồi ở vị trí xa nhất, cũng chỉ thừa mỗi vị trí này.

Mất thấy mọi người nhìn sang phía mình, Cửu Lộ đành phải ngồi xuống.

Một bên cô là Kane, một bên khác là Tri Kiến. Cửu Lộ chưa từng nghĩ đến, cách xa nhiều năm có thể gặp lại, càng không nghĩ đến sẽ ngồi cùng một bàn ăn cơm.

Hương thơm trên người anh thoang thoảng, nhưng không hề quen thuộc, Cữu Lộ như đứng trên đồng lửa, như ngồi xuống đồng than, cảm giác này thật sự không ổn chút nào.

Kane mở rượu, rót cho mọi người xong rồi nhìn người ngồi đối diện: "Trì tiên sinh cũng sống trên đảo à?"

"Gọi tôi Trì Kiến là được." Cánh tay anh đặt lên lưng ghế: "Tôi sống trên đảo Nham Sùng, nhưng cùng một người bạn mở nhà hàng bên này. 'Con đường vô tâm' chắc là gặp qua rồi nhỉ?"

Chữ Hán mà Kane biết được còn hữu hạn, chưa kịp phản ứng lại, Tăng Thiển đã kích động nói: "Có phải nhà hàng sau phố vui chơi, đầu phố ẩm thực đúng không?"

Trì Kiến hoàn toàn không biết: "Mọi người đến rồi à?"

"Tất nhiên, hương vị món ốc sên hấp kiểu Pháp và canh măng tây đều rất tuyệt."

"Con trai tôi cũng thích món canh măng." Anh cười nói: "Nếu sau này mọi người ghé thăm, nhớ báo trước với tôi một tiếng, nhất định sẽ tặng voucher giảm giá."

Mọi người đều nghe ra trọng điểm trong lời nói của anh, Tăng Thiển thay mọi người hỏi chuyện: "Anh có con trai à?"

"Tháng trước cháu vừa tròn bốn tuổi."

Lý Cữu Lộ rũ mắt, khớp tay nắm chặt xiên tre trở nên trắng bệch.

Vừa khéo như vậy càng khiến cô khó có thể tin.

Ánh mắt mọi người đều dao động giữa Trì Kiến và Phùng Viện.

Anh thoải mái nói: "Mẹ đứa bé không phải cô ấy, sau này chúng tôi mới quen nhau, nhưng không sao cả, cô ấy rất khẳng khái, con trai tôi cũng dính cô ấy vô cùng."

Cánh tay Trì Kiến đặt lên lưng ghế Phùng Viện.

Trong lòng Phùng Viện thờ dài, cái tên xấu xa này hôm nay cô phải ăn miếng trả miếng mới được, tâm như lửa nóng được tưới nước, nắm bàn tay đang đặt trên bàn của anh, kẻ xướng người hoạ nói: "Tiểu Mộc rất ngoan, cũng rất hiểu chuyện, lần sau mọi người đến nhà hàng có thể gặp được thằng bé đấy."

Đời tình nhân này thân mật như muốn giết người khác, rất ít nhà gái không ngại nhà trai đã có một đời vợ, thoải mái tiếp nhận, lại tình nguyện làm mẹ kế.

Hứa Mẫn tán thưởng: "Hai người nhất định rất ân ái."

Trì Kiến cười cười, bụng chén rượu lên nhấp một ngụm, tự giễu nói: "Không còn cách nào khác, bị người làm tổn thương, gặp được cô ấy tôi rất quý trọng."

"Đây là có chuyện cũ rồi!"

"Tuổi trẻ luôn có lúc mất bị mù." Anh nói xong lời này dừng một chút, liếc sang Lý Cữu Lộ: "Nước trái cây rót đầy rồi kia."

Cữu Lộ hồi hồn, hơi giương mắt, nhận khăn giấy anh đưa: "Cảm ơn."

"Không có gì."

Ánh mắt anh chuyển sang phía đối diện, dừng lại hai giây: "Quả thật có chuyện cũ, mọi người muốn nghe hay không?"

Những người khác không hèn mà cùng nhìn về phía Phùng Viện, thế nhưng cô ấy lại mỉm cười, vấn đề tế nhị như vậy, cô ấy không tỏ ra một chút thương cảm hay không vui nào, nội tâm thật kiên cường, không gì phá nổi.

Lần đầu tiên thấy có người trước mặt vợ đương nhiệm, chủ động kể chuyện.

Quả thực là một đôi quái dị.

Tăng Thiển phản ứng trước: "Nghe chứ, có người kể sao chúng tôi lại không nghe."

Đồng nghiệp khác cũng phụ họa theo.

Trì Kiến gật đầu, cơ thể dựa vào lưng ghế, thong thả nói: "Mùa đông bốn năm trước, tiền nhiệm mang thai bảy tháng, có một ngày, nhà cô ấy đột nhiên đến báo tin, nói cô ấy sinh non, may mắn con trai tôi không có việc gì....."

Anh nói đến đây chợt dừng lại, ánh mắt bị Lý Cửu Lộ thu hút, nhìn về phía tay cô.

Cửu Lộ giấu tay đi, để tay dưới bàn, trong lòng hoảng sợ, rũ mắt cắn chặt môi đến trắng bệch.

Những người khác vẫn chưa phát hiện ra có gì khác thường, hỏi: "Sau đó thì sao?"

Tri Kiến vẫn cứ nhìn cô chăm chăm, ngữ điệu không có độ ấm "Tiền nhiệm mất tích, không có tin tức gì."

Những người khác chưa kịp nói chuyện, đột nhiên, Lý Cửu Lộ và Tri Kiến đồng thời đứng lên.

"Tôi đi vệ sinh một lát."

"Có băng dán cá nhân không?"

Hai người cùng mở miệng, mọi người sững sờ.

Cửu Lộ không nhìn bất kỳ ai, nắm chặt tay, vòng qua bàn ăn đi vào trong khoang thuyền.

Cô đi đến mức chân nhũn ra, mở vòi nước, rửa sạch ngón tay bị cắt, máu loãng nhỏ xuống, giống như một dải lụa đỏ lướt qua làn da.

Tay cô run rẩy dưới dòng nước, hơi lệch khỏi vị trí nước chảy, dòng máu đỏ sậm lại chảy ra từ miệng vết thương.

Cửu Lộ dựa vào vách tường đỡ lấy cơ thể, nghĩ đi nghĩ lại từng câu nói vừa rồi của Tri Kiến, hoảng hốt ngẩng đầu, gương mặt trong gương kia trắng bệch như quỷ.

Trong lúc cô đang sững sờ, Tri Kiến đi vào.

Anh không nói một lời, tắt vòi nước đi, cầm hòm thuốc, rượu sát trùng và băng dán cá nhân ném lên bồn rửa.

Cửu Lộ không nhúc nhích, quay đầu nhìn về phía anh.

Tri Kiến nhướn mày: "Sao thế, muốn tôi giúp cô rửa sạch hả?"

"Con..... Vẫn sống à?" Cô đột nhiên hỏi.

"Ai?"

"Đứa bé kia."

Tri Kiến nhú mày, không rõ vì sao cô lại hỏi như vậy, trong đầu bỗng dưng hiện lên khả năng nào đó, sau đó lại nhanh chóng phủ nhận, cười khẩy nói: "Hy vọng cô đừng lấy cái có 'mất trí nhớ' để nói với tôi."

Dường như Cửu Lộ chợt hiểu rõ, vòng qua anh, bây giờ cô cần về nhà tìm Giang Mạn.

Nhưng cửa phòng vệ sinh trước mắt cô lại đóng kín, Tri Kiến xông lên, nhanh tay ấn lên van cửa.

"Bạn cũ hiếm khi gặp mặt nhau, không định ôn chuyện một lát à?"

Giọng anh trầm thấp, tiếng hít thở rất gần, rơi trên tai cô, cô ngửi thấy mùi còn nồng nặc, mùi thuốc lá và mùi nước hoa của phụ nữ.

Cửu Lộ khẽ hỏi: "Anh muốn nói cái gì?"

Người phía sau không lên tiếng, đột nhiên, một luồng hơi thở mạnh mẽ phả lên, cô chỉ cảm thấy vành tai phải vừa ướt vừa lạnh, bị môi anh ngậm lấy, ngay sau đó một dòng điện chạy thẳng lên đỉnh đầu cô.

Cửu Lộ nhanh chóng quay người lại, đôi tay chống lên ngực anh.

Tri Kiến rũ mắt nhìn cô, tay trượt xuống dưới, khoá chặt với cửa.

"Anh ôn chuyện kiểu này, không sợ vị hôn thê của anh hiểu lầm sao?"

"Cô ấy không ngại."

"Tôi....."

Tri Kiến đột ngột hôn xuống, nuốt lời nói của cô vào trong miệng, trước khi Lý Cửu Lộ phản ứng lại, môi lưỡi của anh đồng thời sử dụng, dễ dàng cạy khớp hàm cô ra, nhanh chóng công thành đoạt đất.

Mãi đến giây phút này, Cửu Lộ mới nhận ra anh đã không phải người con trai lưu manh mà kiêu ngạo năm đó, thời gian cưỡng ép mỗi người phải trưởng thành và thay đổi, bao gồm cơ thể cũng tâm trí.

Giờ phút này anh không hề dịu dàng, cả người tràn ngập tính xâm lược, đây đầu phải hôn môi, anh như hả giận gặm cắn hút môi cô, bàn tay bên hông siết chặt như muốn bóp nát cô.

Môi dưới Cửu Lộ tê rần, rốt cuộc cũng tìm về một chút lý trí.

Cô nghiêng đầu né tránh, ra sức giãy giụa trong không gian chật hẹp, nhưng cơ thể anh như tường đồng vách sắt, ngực dày rộng rắn chắc, căn bản không tìm thấy bóng lưng cao lớn đơn độc năm đó nữa.

Trong lúc hỗn loạn, Cửu Lộ giờ tay, tát một cái lên sườn mặt bên trái của anh.

Đầu Trì Kiến lệch sang bên cạnh.

Rốt cuộc động tác hai người cũng dừng lại, chỉ còn tiếng hít thở phập phồng.

Trì Kiến lấy đầu lưỡi chạm chạm chỗ mặt bị đánh, một lát sau, lại cười nhạt: "Hương vị của em vẫn không thay đổi nhỉ."

"Nhưng anh thì thay đổi rồi."

"Vậy à?"

"Trở nên khôn nạn hơn trước." Môi cô đã khôi phục huyết sắc, đỏ tươi ướt át.

Trì Kiến cười lạnh một tiếng: "Nếu nói khôn nạn, tôi đâu bằng được cô?" Anh quay đầu nhìn cô chăm chăm, nghiêng răng nghiêng lợi: "Cô không chỉ khôn nạn, còn mẹ nó là cái đồ khôn nạn lòng lang dạ sói."

Cửu Lộ mím chặt môi: "Buông tay ra." Cô xoay người muốn đi.

Trì Kiến không dám thừa nhận mình đang chậm rãi chìm đắm, không biết phạm vào bùa mê thuốc lú gì, anh si ngốc ngẩn, chỉ muốn trả lại thù hận mấy năm nay.

Vì thế đôi tay anh kẹp lấy eo cô, cánh tay cơ bắp căng chặt, nhẹ nhàng nhấc lên trước, khiến hai chân cô cách xa mặt đất, cả người như đóng đinh trên cánh cửa, đầu gối anh tách hai chân cô ra, dướn người lên, đặt mình trong đó.

Chiều cao hai người đã bằng nhau, Trì Kiến lại hôn cô lần nữa.

Đầu Cửu Lộ nghiêng trái nghiêng phải, tránh không kịp, cuối cùng để anh thực hiện được. Giờ phút này anh là người chinh phục, chờ đợi cô thuần phục, cả người nhanh chóng mềm nhũn.

Cửu Lộ bị bắt phải thừa nhận, đầu ngón tay bầu chặt đến đau đớn, cảm giác máu theo khe hở ngón tay chảy xuống, thấm vào lưng áo trắng của anh.

Tay cô rất đau, muốn bảo anh dừng lại, nhưng lại vô tình phát ra một tiếng rên khẽ, động tác Trì Kiến hơi dừng lại, hai giây sau, bỗng nhiên nghiêng đầu, nhắm mắt lại, mút hôn càng thêm động tình.

Không biết khi nào, cảm giác áp bách trên môi khiến người ta sợ hãi càng ngày càng yếu, anh vẫn áp đảo như cũ, nhưng môi lưỡi quấn quýt lại trở nên mềm mại triền miên.

Kiểu thân mật cẩn thận nhưng khát vọng này làm Cửu Lộ mất phương hướng, dường như trở lại mấy năm trước, ngày trên đảo Sùng Nham, hai người chơi đùa trong biển, mũi chân chân cô dẫm lên mu bàn chân anh, giống một chú thiên nga trắng uyển chuyển nhẹ nhàng.

Cửu Lộ rơi vào hỗn loạn, đầu lưỡi giật giật, theo bản năng đáp lại.

Vào đúng lúc này, có người gõ vang cửa phòng.

"Trì Kiến, anh có trong đó không?"

Là tiếng của Phùng Viện.

Lý Cửu Lộ nháy mắt tỉnh táo lại, giãy giụa đẩy anh ra.

Anh không buông.

Cô cắn mạnh lên môi dưới của anh, rất nhanh, vị tanh ngọt lan tràn trong khoang miệng hai người.

"A ——" Trì Kiến nhanh chóng lùi ra.

Cửu Lộ nhảy xuống, nhưng tay đặt trên khóa cửa bỗng nhiên dừng lại, cô trầm ngâm một lát: "Cần tôi trốn đi không?"

Trì Kiến lau vết máu trên khóe miệng, cười lạnh một tiếng: "Cô định trốn ở đâu?"

Cửu Lộ im miệng, quét mắt nhìn phía sau, chỗ đó chỉ lớn bằng bàn tay, cơ bản vừa nhìn đã hiểu ngay. Trong lòng cô dâng lên chút chua xót và cảm giác tội lỗi không thể miêu tả.

Tiếng đập cửa lại vang lên, Trì Kiến dứt khoát vặn mở khóa cửa.

Tay Phùng Viện dừng lại giữa không trung, tuy rằng sớm đã đoán được, nhưng chân chính nhìn thấy hai người, vẫn có chút kinh ngạc.

"Hai người....."

Cửu Lộ cúi đầu, bước nhanh ra ngoài.

Trì Kiến nhìn chằm chằm bóng lưng chạy trốn chết của cô, ngực phập phồng, bỗng nhiên xoay người, quét hòm thuốc trên bồn rửa tay xuống đất.

Phùng Viện run lên, gần đây năm rất ít khi thấy anh nổi trận lôi đình, một bên tự kiểm điểm bản thân đến không đúng lúc, một bên nói lời an ủi: "Thời gian hai người vào đây quá dài, em sợ mọi người sẽ hiểu lầm."

Trì Kiến không động đậy.

"Anh làm âm như này, cô ấy sẽ khó giải thích với đồng nghiệp."

Thật lâu sau, anh cử động, dường như đã tìm về lý trí, không nhìn được căn răng thâm mắng chính mình.

"Tay cô ấy còn bị thương." Trì Kiến lẩm bẩm.

Phùng Viện thờ dãi: "Aiz, người ta đâu phải trẻ con, em nghĩ cô ấy cũng biết chăm sóc bản thân mà." Cô ấy tiến lên kéo anh: "Đi thôi."

Anh và Phùng Viện đi ra ngoài, cầm áo dính máu trong tay, không ở lại, tìm cơ đi về trước.

Trên bàn ăn đã không còn bóng dáng Lý Cửu Lộ.

Trì Kiến nhìn mọi người, nhướn mày, tươi cười: "Lần sau đến nhà hàng tôi mời khách, Trần Ca anh có số điện thoại của tôi, chúng ta hẹn sau nhé."

Trần Ca đứng dậy: "Tôi nhất định không khách sáo đâu đấy."

"Được, động cơ trực trặc còn phải làm phiền đến anh."

"Không thành vấn đề, chờ điện thoại của tôi nhé."

Du thuyền của anh phóng về phía đảo Nham Lai, ống thoát khí cuộn cuộn khói đen, trải dài trên mặt biển không tan.

Cửu Lộ ngồi trên đuôi thuyền, thu lại tầm mắt, cảm thấy không khí bên người rất loãng, khiến cô hít thở không thông.

Tăng Thiên đã sớm phát hiện ra điểm kỳ quái, đến gần tra hỏi cô.

Cửu Lộ: "Tớ hơi mệt, đừng hỏi tớ được không?" Ánh mắt cô rất lãnh đạm, đáng vẻ không muốn người khác đến gần.

Tăng Thiên bĩu môi, đứng dậy về khoang.

Không lâu sau, cô ấy lại quay về, lần này không nói một câu, lạnh mặt, kéo tay cô, cẩn thận băng vết thương giúp cô.

Khoang mũi Cửu Lộ chua xót, cầm tay cô ấy: "Cảm ơn, vừa rồi rất xin lỗi."

Tăng Thiên đứng dậy, xoa xoa đầu cô: "Đừng lo lắng."

Cô ấy đi lên phía trước, để cho cô một ít không gian riêng tư.

Mỗi một giây trôi qua đều rất khó khăn, bọn họ ở lại một giờ mới lên bờ, Cửu Lộ bước rất nhanh, trực tiếp đi về nhà.

Trong nhà lại không có người, điện thoại Giang Mạn không gọi được, không biết đã đi đâu.

Cửu Lộ ngồi trên ghế chờ đợi, cảm thấy trong ngực có một ngọn lửa nóng bỏng, cảm giác bỏng cháy khiến cô vừa khó chịu vừa dằn vò.

Cô cởi quần áo ra, chạy vào phòng tắm tắm nước lạnh.

Lúc sau, cô để trần đi đến trước gương, cẩn thận quan sát cơ thể của mình.

Ánh mắt rơi xuống bụng nhỏ, chỗ đó có một vết sẹo rất bất mắt.

Ngón tay cô phủ lên, nhẹ nhàng vuốt ve, có thể nói vết sẹo này luôn nhắc nhở cô, bé thật sự đã có mặt trên đời.

Hết chương 51

Bạn đang đọc truyện *Thử Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Tháng thứ hai sau khi bà ngoại Trì Kiến đi, Cửu Lộ nhận được điện thoại của Hồng Dụ.

Lúc ấy cô đang trên giảng đường nghe giảng, vừa thấy dãy số xa lạ đến từ tỉnh lẻ, khom lưng, nhân lúc giáo viên không để ý chuẩn ra từ cửa sau.

Hồng Dụ nói tâm trạng Trì Kiến không ổn, cả người vô cùng suy sút, tính tình nóng nảy dễ giận, xăm cho người ta cũng không chú tâm, nếu khách hàng cũ tỏ vẻ không hài lòng, anh trực tiếp đẩy bàn chạy lấy người, mỗi đêm đều đến nửa đêm mới về, sau đó say rượu đến rạng sáng, cửa tiệm thường mở cửa vào xế chiều.

Hồng Dụ đắn đo thật lâu mới gọi điện thoại cho cô: "Anh hy vọng em có thể khuyên nhủ cậu ấy."

Cửu Lộ dựa lưng vào vách tường, rũ mắt: "Em cũng rất muốn, nhưng căn bản anh ấy không nhận điện thoại của em."

Anh ấy im lặng một lát: "Dù sao người thân nhất đã chết, không ai chịu được cú sốc này, em cho cậu ấy chút thời gian nhé."

Khi đó mặt trời đang lặn dần về phía Tây, hoàng hôn nhuộm chân trời thành lửa đỏ.

Cửu Lộ vực lại tinh thần, khẽ thở dài: "Bây giờ anh ấy đang làm gì ạ?"

Vậy mà Hồng Dụ lại do dự vài giây.

Cô suy đoán: "Chẳng lẽ anh ấy lại uống rượu à?"

Hồng Dụ nghĩ nghĩ, không muốn giấu diếm cô: "Trì Kiến uống nhiều, ngã từ trên cầu thang xuống, bị thương ở chân, bây giờ đang nằm trong bệnh viện."

Cơ thể Cửu Lộ đột nhiên thẳng lên: "Vậy giờ anh ấy sao rồi?"

"Xương ống chân bị gãy."

"Anh ấy ở bệnh viện nhân dân hay bệnh viện số ba ạ?"

"Bệnh viện nhân dân."

"Em đi mua vé về ngay đây."

Sau đó Hồng Dụ lại nói gì đó, nhưng cô cúp điện thoại quá nhanh, không kịp nghe rõ.

Cửu Lộ về ký túc xá lấy tiền, sau đó đi thẳng đến nhà ga.

Trên đường đi cô nhắn tin cho La Phân, bảo cô ấy mang giúp sách vở về ký túc xá, sau đó thay cô xin giảng viên nghỉ mấy ngày.

Không lâu sau, La Phân nói: Thầy giáo vừa mới giảng qua mấy phần khó của học kỳ này, vắng mặt có thể bị nợ môn đấy. Rốt cuộc cậu đang làm gì thế?

Cửu Lộ cất điện thoại đi, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, không nhìn lại.

7 giờ tối đến Tiểu Tuyền, cô lại bắt xe đến bệnh viện.

Hồng Dụ xuống dưới đón cô, sau đó theo anh ấy vào phòng bệnh, Cửu Lộ bị bộ dáng kia của Trì Kiến dọa sợ đến ngây người.

Chân phải anh bó thạch cao rất dày, được cố định giữa không trung, cả người nằm im không nhúc nhích, tóc quá dài, râu trên cằm chưa cạo, gò má hốc hác hõm sâu.

Trước đây, hình tượng của anh bất cứ lúc nào cũng sạch sẽ nhanh nhẹn, hiện giờ lại suy sút như vậy, làm cô vừa khổ sở vừa đau lòng.

Cửu Lộ lặng lẽ đến gần.

Ánh mắt Trì Kiến từ ngoài cửa sổ kéo về, trong mắt hiện lên kinh ngạc, lát sau lại khôi phục như thường. Điều khác biệt với trước đây, cô không thấy được nét mừng rỡ trong mắt anh, sự chênh lệch này làm lòng cô trầm xuống.

"Sao em lại quay về, không phải em đang ở trường à?"

Cửu Lộ ngồi trên ghế không hé răng.

Trì Kiến miễn cưỡng nhếch khóe miệng, cánh tay duỗi ra cầm lấy tay cô, lòng bàn tay kia vẫn khô ráo lạnh lạnh như cũ, nhưng Cửu Lộ không khỏi cảm thấy xa lạ.

"Hôm đó..... Mưa thật sự quá to, trời quá tối, em nhìn thấy thấp thoáng trên mái nhà có người, tưởng nóc nhà mưa dột, công nhân đang sửa gáp." Khi đó tâm trí cô còn đang rối loạn, chưa từng chú ý nhiều động tĩnh trên mái nhà, mở ô, đi thẳng đến "Văn nhân thiên hạ".

Anh cố nhớ lại những ký ức gần gũi hôm đó, mày Trì Kiến nhủ chặt, ngay sau đó lại giãn ra: "Ừ, không phải em đã nói rõ với cảnh sát rồi sao?"

Cô ngập ngừng: "Nếu em biết đó là bà ngoại....."

Trì Kiến cầm tay cô, đưa đến bên miệng mở mồm: "Anh hiểu mà."

Cửu Lộ không nói tiếp, nghiêng người dựa vào lồng ngực anh, cảm nhận tay anh vuốt ve lưng cô, trán chột ảm ướt, anh hôn lên trán cô.

Hai người không nói một lời, cứ ôm nhau như vậy.

Cửu Lộ ở lại bệnh viện chăm sóc Trì Kiến gần hai tuần, trong lúc này Trì Kiến vẫn luôn giục cô quay lại trường học, Cửu Lộ không yên tâm, nên trước sau không chịu đi.

Sau khi đỡ thạch cao, bác sĩ đề nghị về nhà tĩnh dưỡng, yêu cầu anh vận động vừa phải cộng thêm tắm bồn đầy đủ, tốt nhất tạm thời không đụng vào rượu và thuốc lá.

Cửu Lộ đối Giang Mạn ở lại trấn Tiểu Tuyền, cô chưa bao giờ xuống bếp, vậy mà lại lên mạng download thực đơn bồi bổ về, học theo các bước trong đó nấu cho Trì Kiến canh bổ xương.

Nhưng hiển nhiên anh biến lời bác sĩ nói thành gió thoảng bên tai, thuốc vẫn hút liên tục, trên bàn cơm không bao giờ thiếu rượu.

Nhấn nại nhiều ngày, rốt cuộc Lý Cửu Lộ cũng không chịu được, cô giật lấy chai rượu, đổ hết rượu trong chén của anh, đổi thành một cốc nước ấm.

Khi đó Hồng Dụ đã rời đi, cửa tiệm đóng cửa, trong phòng chỉ còn hai người họ.

Trì Kiến giương mắt, mặt vô cảm nói: "Em làm gì thế?"

"Ăn cơm đi, bác sĩ nói anh bây giờ không thể uống rượu." Anh cười lạnh một tiếng: "Bọn họ nói mình cứu được người chết cơ mà, anh đã chết đâu?"

Cửu Lộ cầm bát đĩa, rũ mắt, không muốn tranh luận với anh.

Ngồi một lát, Trì Kiến đứng dậy, chân nhảy lò cò lấy chai rượu của mình về.

Cơm trong miệng cô bỗng nhiên biến thành một khối đá cứng rắn, vô cùng khó nuốt.

Cửu Lộ lẳng lặng nói: "Bộ dạng này của anh, bà ngoại biết sẽ không yên tâm đâu."

Động tác tay anh dừng lại.

Lý Cửu Lộ không giỏi an ủi người khác, tìm lời phân tích trong đầu: "Có những bi kịch chúng ta không thay đổi được, anh phải nhìn về tương lai phía trước, anh phải sống tốt, mới là điều bà ngoại mong nhất."

Trong phòng yên tĩnh một lúc, động tác của anh lại tiếp tục.

"Xem ra em cũng giống bọn họ, đều đứng ngoài nói mà không đau lòng." Trì Kiến nhấc mắt lên nhìn cô, đột nhiên cười: "Cũng đúng, người mất bà ngoại đâu phải em."

Lời nói tổn thương người khác cứ như vậy mà vô tình nói ra, Cửu Lộ cảm thấy có vô số mũi kim không ngừng đâm vào ngực mình.

Cô đặt bát đĩa xuống, không nhận được nhớ đến một người.

"Bố em cũng chết ngoài ý muốn."

Trì Kiến cứng đờ.

Cửu Lộ: "Ông ấy đến đảo Nham Lai tham gia cuộc thi lặn tự do, trước đó không tìm được bạn đồng hành trong quá trình huấn luyện, sau đó xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mãi mãi ở lại dưới đáy biển, đến nay vẫn không tìm được thi thể."

Trì Kiến hoảng sợ, đặt cái chén trong tay xuống, đến gần nắm tay cô.

Lý Cửu Lộ cúi đầu, kìm nén một lúc vẫn không nhìn được rơi nước mắt, cô chậm rãi rút tay ra, đứng lên, nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Hậu viện chìm trong bóng đêm, KTV bên cạnh vẫn ồn ào như trước, tiếng nhạc rung trời, tiếng người ầm ĩ, trái đất này không vì ai gặp bi kịch mà ngừng quay, ai ra đi ai phải sống, đau khổ hay không, dường như chỉ có anh phải gánh vác tất cả.

Nhưng Trì Kiến không thể chịu được loại thử thách này, đau thương làm anh biến thành một con nhím, chỉ biết đâm những người quan tâm đến anh.

Không lâu sau, anh đuổi theo.

Trì Kiến nhảy lò cò nhẹ nhàng ôm lấy cô từ phía sau: "Anh xin lỗi."

Cửu Lộ lau sạch nước mắt.

"Em chỉ hy vọng anh có thể kiên cường hơn, thời gian rất bạc bẽo vô tình với con người, em tin một ngày nào đó, nó sẽ giúp chúng ta quên đi hết đau thương."

Nghe xong lời nói của cô, Trì Kiến gần như sụp đổ.

Anh vui mặt vào hõm vai cô, cô cảm thấy chỗ da đó hơi lạnh, cũng nghe thấy tiếng nức nở: "Anh chỉ đang hận chính mình mà thôi."

Cửu Lộ xoay người lại ôm lấy anh, vỗ nhẹ lưng anh.

"Em có biết..... Câu cuối cùng anh nói với bà ngoại là gì không?" Anh nghẹn ngào: "Anh nói, đừng trách con không để ý tới bà."

Hốc mắt cô lại ướt át.

Anh như một đứa trẻ khóc rống lên, chất lỏng dâng lên như thủy triều thấm ướt cổ và tóc cô.

"Bà ngoại nhất định quá đau lòng, quá tuyệt vọng nên mới nhảy từ trên đó xuống..... Anh là tên súc sinh, anh là tội phạm giết người, anh không bằng lợn bằng chó, anh....." Anh cắn chặt hàm răng: "Thậm chí còn không nói một lời từ biệt nghiêm chỉnh với bà."

Cửu Lộ không biết an ủi anh như thế nào, cánh tay siết chặt, chỉ có thể truyền chút ấm áp của mình cho anh.

Phòng ca hát bên cạnh náo nhiệt như vậy, tiếng khóc của anh càng thêm đau đớn thê lương.

Giọng điệu Trì Kiến vô cùng cô đơn: "Trên đời này chỉ còn lại mình anh, anh không còn người thân nữa rồi."

Thật lâu sau.

"Anh không chỉ có một mình." Cửu Lộ ngẩng đầu lên, lẳng lặng nhìn bóng đêm tăm tối, khẽ nói: "Anh vẫn còn người thân."

Hai mắt Trì Kiến đầm lệ mông lung buông cô ra, khó hiểu hỏi: "Em nói thế là có ý gì?"

Cửu Lộ không nói chuyện, kéo tay anh phủ lên bụng nhỏ của mình, nơi đó đã có một sinh mạng nhỏ, là huyết mạch tương liên duy nhất của anh.

Ban đầu cô định mọi việc xong xuôi mới thương lượng với anh đến bệnh viện, nhưng bây giờ không cần nữa rồi, vì cô đã có quyết định.

Sau này, mỗi khi Lý Cửu Lộ nhớ lại buổi tối hôm đó, cô chưa bao giờ hối hận.

Quyết định này rất liều lĩnh cũng rất nóng vội, trong mắt Giang Mạn là đại nghịch bất đạo, trong mắt người bên ngoài là ngu dốt, cuộc sống như một trò chơi, không ai có thể hiểu được.

Nhưng cô biết, lựa chọn của cô không sai, bởi vì chỉ có như vậy, mới có thể khiến chàng trai bị cuộc đời quật ngã nhìn thấy hy vọng.

.....

Đến khi Cửu Lộ hoàn hồn, Giang Mạn đã đứng trước mặt cô.

"Con đang nghĩ gì thế, sao ngẩn người như vậy?" Bà đi vào đặt cuốn sách "Tâm kinh" xuống.

"Mẹ đến chùa Đại Bi à?"

"Ừ." Giang Mạn đáp qua loa, không nhìn Cửu Lộ, vội vàng lấy kinh thư trong túi ra.

Năm tháng cuối cùng cũng để lại dấu vết trên mặt bà, từ khi Chu Khắc đi, Giang Mạn như bông hoa hồng bị bão táp tàn phá, cành lá trụi lụi, tất cả sự xinh đẹp và quyến rũ đều không thể khôi phục, không còn cơ hội trở mình.

Bà không còn trẻ nữa, trán đã có nếp nhăn, tóc bắt đầu có sợi bạc, thậm chí lưng cũng hơi còng.

"Mẹ, vì sao mẹ phải tin Phật?"

Động tác Giang Mạn chậm lại, giọng điệu không thay đổi: "Vì mẹ không có việc gì để làm." Bà lật từng tờ kinh thư, ngồi xuống: "Đúng rồi, hôm nay lúc ăn cơm mẹ gặp được bà Hoàng, bà ấy giúp con tìm đối tượng xem mắt, người Nam Châu, làm luật sư, cha mẹ là công nhân viên chức đã về hưu, có nhà có xe, hẹn gặp vào thứ sáu, con đi....."

"Tri Kiến đến đảo Nham Lai rồi."

Giang Mạn đang nói thì bị cắt đứt, tiếng nói của Lý Cửu Lộ át mất tiếng bà.

Khi nghe được cái tên kia, cả người bà run lên, nỗi hận không kiềm chế được ập đến: "Con nói ai cơ?"

Cửu Lộ nhìn Giang Mạn chằm chằm: "Bên cạnh anh ấy còn có một đứa bé trai, vừa mới tròn bốn tuổi..... Khuôn mặt có vài phần giống con."

Giang Mạn siết chặt tay, ánh mắt tránh không thể tránh né, tia hoảng loạn trong mắt bị Lý Cửu Lộ nhìn thấy.

Không cần hỏi lại, cô đã tìm được đáp án.

"Vậy nên năm đó đứa trẻ kia không chết non." Cửu Lộ như rơi xuống hầm băng, giọng khô khốc đến buồn nôn, cố gắng bình tĩnh lại: "Vì sao mẹ lại đối xử với con như vậy?"

Một lát sau, Giang Mạn từ trong khiếp sợ trở lại, đoán được cô đã biết sự thật, không hề lừa gạt: "Đấy đều là vì tốt cho con."

Giang Mạn nói: "Mẹ là một người mẹ đơn thân, biết rõ một mình mang theo đứa trẻ khó sống như thế nào, sau này gặp được bố con mới có một mái nhà, cho nên mẹ tuyệt đối sẽ không để tên cận bã kia hủy hoại cuộc sống của con. Còn nữa....." Bà vô tình nhìn cô: "Con quên Tử Thần của mẹ chết như thế nào rồi sao? Chẳng phải là vì quen biết những thứ cận bã của xã hội đó, cuối cùng bị hại chết? Con định đi lên vết xe đổ của con bé à?"

"Vậy nên mẹ có quyền tự ý xử trí con trai của con à?" Cửu Lộ đột nhiên hét to, từ nhỏ đến lớn, cô chưa bao giờ mất kiểm soát như vậy.

"Ít nhất mẹ đã không ném nó đi."

Lý Cửu Lộ giật lấy kinh thư của bà, xé thành hai nửa: "Vậy vì sao bây giờ mẹ phải sám hối?"

Giang Mạn khiếp sợ há hốc mồm, không nói nên lời.

"Có đọc nhiều kinh văn đến mấy cũng không tẩy được tội nghiệt trên người mẹ đâu."

"Lộ Lộ." Giang Mạn chậm chạp đứng lên, khó tin nhìn cô: "Sao con lại có thể nói những lời đấy với mẹ?"

"Nếu mẹ là mẹ ruột của con, có lẽ sẽ không làm như vậy."

Phòng chợt rơi vào yên tĩnh, Lý Cửu Lộ biết những lời này nhất định đã tổn thương đến bà, nhưng những việc sai trái trong bốn năm đó của bà ai sẽ bù đắp lại cho cô đây?

Cửu Lộ nhẹ nhàng đặt cuốn kinh thư bị xé rách lên bàn, xoay người về phòng, thu dọn đồ lặt rồi ra ngoài.

"Thật buồn cười, cái người mà con gọi là mẹ ruột giờ đang ở đâu?" Giang Mạn lạnh lùng nói.

Cửu Lộ dừng bước, không quay đầu lại: "Bất kể bà ấy đang ở đâu, những lý do tốt cho con của mẹ thật quá đường hoàng, nhưng mẹ có dám nói những cái đó không phải vì hận Tri Kiến?"

Người phía sau không đáp một lời.

"Mẹ đừng quên, Tri Kiến cũng không mắc nợ ai, Chu Khắc bị trừng phạt đúng tội, căn bản là một nhà chúng ta nợ anh ấy."

Cô nói xong đẩy cửa đi ra ngoài, bước nhanh rồi đi.

Đi khá xa, trong phòng đột nhiên truyền đến tiếng hét thảm thương: "Tao hận nó! Là nó..... Là nó phá hủy cuộc sống yên bình mà tao đã cực khổ có được!"

Hết chương 52

Lời editor: Truyện bắt đầu đến lúc mở những nút thắt trong quá khứ rồi, những việc diễn ra năm xưa sẽ dần được làm sáng tỏ. Đừng ai giận anh Kiến chương trước quá đáng, thực ra trong suốt 5 năm qua, anh Kiến đã chịu khổ nhiều rồi, vừa gà trống nuôi con, lại bị Giang Mạn làm hiểu nhầm Lộ Lộ ghét con mà vút lại cho anh nên mới tìm cách trả thù Lộ Lộ thế thôi!"<

Bạn đang đọc truyện *Thư Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

Cửu Lộ lại nhìn đồng hồ lần nữa, Kane vẫn chưa đến, cô thật sự phiền muộn, vì thế đứng dậy, đi theo thuyền của đội ra biển trước.

Lần này cô không mặc áo lặn và túi trọng lực, đi xong chân vịt rồi trực tiếp nhảy vào trong nước.

Lặn xuống đến 30 mét, nước biển từ màu xanh trở nên u ám, độ ẩm của nước cũng lạnh dần, chờ đến khi xung quanh không còn bất kì tiếng động nào, đầu óc rối loạn của cô rốt cuộc được thả lỏng.

Cô không lặn quá sâu, ba phút sau, bơi lên mặt nước để thở.

Sóng nước trên biển lóng lánh, sóng lớn bắt đầu xuất hiện.

Cô lại lặn xuống lần nữa, hai tay bắt chéo trên đỉnh đầu, nhẹ nhàng đong đưa vòng eo, bơi vào biển sâu.

Khi Kane tìm thấy cô đúng lúc thấy được cảnh đẹp này.

Cửu Lộ mặc áo tắm bó sát người, tóc xõa tung, đôi chân thon dài uyển chuyển như đuôi cá. Cô gặp được một đàn cá mòi, tựa như nàng tiên cá có khả năng vẫy gọi cá biển, vô số đàn cá mòi vờn quanh cô, cô nhẹ nhàng bơi ra sau khiến tóc dài lay động, tất cả hình ảnh như thước phim quay chậm, những sợi tóc mềm mại tựa rong biển tỏa ra phía sau.

Cửu Lộ cũng thấy anh ấy, rời khỏi bầy cá, chào hỏi anh.

Kane ra hiệu với cô có muốn lặn đến chỗ sâu hơn không, Cửu Lộ đã xuống dưới một lúc, sức lực không đủ, vì thế hai người bơi lên mặt nước nghỉ ngơi.

Cửu Lộ và Kane cùng nhau bám lên phao.

Kane búng lên trán cô, giống huấn luyện viên trách phạt học sinh không nghe lời, nghiêm mặt: "Never dive alone! Chẳng lẽ cậu quên rồi à?" (Không bao giờ lặn một mình!)

Cửu Lộ sờ sờ trán: "Tớ không bơi đến chỗ sâu mà."

"Cậu cũng biết." Kane vuốt tóc về phía sau, sốt ruột dùng tiếng Anh nói: "Vứt bỏ ống thở, thường thường là những người chuyên nghiệp có kinh nghiệm lặn phong phú, nhưng vì bọn họ lặn xuống không dùng ống thở, gặp phải rất nhiều nguy hiểm mà không ai biết. Ví dụ như vận động viên lặn Natalia Murcia người Nga....."

"Xin lỗi, tớ sẽ không như vậy nữa." Cửu Lộ chấp tay xin tha.

Kane nhún nhún vai không nói nữa, anh ấy đón ánh mắt trời lặn quan sát cô: "Cậu có tâm sự gì à?" Bởi vì trong mắt anh ấy, Lý Cửu Lộ vẫn luôn tinh táo lý trí, làm chuyện gì cũng có chừng mực.

"Tớ có chút phiền lòng."

"Sao thế?"

Cửu Lộ không trả lời, nghiêng người đối mặt với anh ấy, ánh mắt rơi trên mặt biển, nói quanh co: "Rốt cuộc tớ cũng hiểu vì sao bố tớ lại thích lặn xuống nước rồi."

Kane nhìn bọt nước đọng lại trên môi cô, hơi ngây người.

"Trong một thế giới hoàn toàn không trọng lực, khiến mình không cảm giác được bất kỳ màu sắc hay tiếng động nào, đầu óc mới có thể thanh lọc hết

những chuyện buồn phiền, đặt toàn bộ tâm trí vào việc quan trọng, cậu sẽ được chỉ dẫn tiếp theo mình nên làm thế nào."

"Thế nên, bây giờ cậu không còn buồn phiền nữa đúng không?"

Cửu Lộ cười với anh ấy, ánh mắt tinh khiết như nước biển.

"Wow!" Kane lắc đầu tán thưởng, vẫn nói tiếng Anh: "Dáng vẻ này của cậu quả thật làm tớ thần hồn điên đảo."

"Vớ vẩn." Cửu Lộ đập lên người anh một cái.

Kane cười sang sảng, nói: "Nhất định cậu từng có chuyện cũ, nhưng tớ nguyện ý chờ, đến lúc đó đừng từ chối tớ nữa nhé!"

"Được." Cửu Lộ nhướn mày gật đầu, nói đùa.

Anh ấy thoáng ngửa đầu ra sau, hôm nay Cửu Lộ mặc bộ đồ tắm này khiến hình xăm trên xương bướm lộ ra một mảng nhỏ. Bình thường khi làm việc cô mặc áo cứu sinh, hoặc đồ bơi co dãn, áo tắm cũng là áo thi chuyên nghiệp, ngày thường thì chỉ mặc áo phông hoặc áo sơ mi rộng rãi.

Anh biết sau lưng cô có hình xăm, nhưng trước nay chưa từng thấy được.

"Đó là gì thế?" Kane chỉ chỉ lưng cô.

Cửu Lộ nhìn theo ngón tay anh ấy, rũ mắt: "Cá voi xanh."

Kane không nhịn được nhướn mày.

Cửu Lộ kéo dây áo ra cho anh ấy xem

Kane không hiểu tiếng Trung, nhưng nhìn cá voi xanh đầy khí thế kia vẫn khiến anh rung động vô ngần.

Anh than một tiếng: "Quá ngầu!"

Cửu Lộ cười cười, kéo dây áo lên, cô buông phao bơi, bơi về phía thuyền.

"..... Cậu không lặn nữa à?"

"Tớ có chút việc, chúng ta hẹn lần sau được không?"

Mặt trời lặn xuống, ánh chiều tà bao phủ khắp mặt biển rộng, thuyền của đội trở lại đảo Nham Lai.

Cửu Lộ đi thẳng đến nhà hàng Trì Kiến, nhưng không tìm được người.

Lúc này anh và Trì Mộc Dương đang ở sân bay. Phùng Viện ngồi xổm xuống, hôn hôn khuôn mặt nhỏ của bé: "Con phải nghe lời bố, biết chưa?"

Tiểu Mộc ngoan ngoãn gật đầu, ôm bả vai cô ấy làm nũng: "Di Phùng Viện, di nhớ về sớm một chút nhé."

"Di hứa, nhiều nhất là hai tháng." Cô ấy chọc chọc mũi bé: "Con muốn đi tặng quà gì nào?"

Ánh mắt bạn nhỏ sáng lên, ngẩng đầu nhìn Trì Kiến, thấy bố già không phản đối, dán vào bên tai Phùng Viện nói nhỏ: "Con muốn máy bay điều khiển từ xa và xe tăng quân đội ạ."

"Được, không thành vấn đề." Phùng Viện đứng lên, nhìn người đàn ông cao lớn trước mặt: "Anh phải chăm sóc Tiểu Mộc cho tốt đấy."

"Anh biết rồi." Anh hỏi: "Thăm xong anh của em thì trở về à?"

"Nói thật, em không muốn đi."

"Vậy em đừng đi."

Phùng Viện nhẹ nhàng thở dài: "Phùng Huy làm chuyện táng tận lương tâm, anh ấy là ngọn nguồn của tai họa, nếu không phải anh ấy, em cũng..... Thôi coi như em ra ngoài giải sầu."

Mấy năm nay Phùng Viện đi du lịch khắp nơi, cô ấy không nghĩ tới, có một ngày mình có thể thoát khỏi tầng hầm ngầm chật chội kia đi ra, với cô mà nói đây là một lần sống lại, nên cô thờ với rất nhiều chuyện, đi đến đâu nơi đó chính là nhà, ngoài du lịch, thỉnh thoảng lại về Tề Vân, thăm Trì Kiến và Tiểu Mộc, sau đó tiếp tục hành trình.

Bây giờ Trì Kiến đến Nam Châu, điểm dừng chân của cô ấy cũng biến thành nơi này.

"Lần này em định đi đâu?"

"Sa mạc."

"Tự chăm sóc mình cho tốt." Trì Kiến không nói gì thêm, hất cằm: "Đến giờ rồi, em mau vào đi."

Sau khi Phùng Viện đi, Trì Kiến kẹp Trì Mộc Dương lên, nâng mông nhỏ của bé, ra ngoài vẫy taxi.

Anh nói địa chỉ với tài xế, ngã đầu ra sau, rũ mắt nhìn Tiểu Mộc.

Trì Mộc Dương ngồi trên đùi anh, xấu hổ lén lau sạch nước mắt, bò lên ngực anh.

"Đồ mít ướt." Trì Kiến cười nhạo bé.

"Bố ơi, bố không muốn khóc ạ?"

"Tại sao bố phải khóc." Ánh mắt anh nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng điệu không thay đổi, sắc mặt trầm ổn mà lãnh đạm.

Không lâu sau, Trì Mộc Dương thành công bôi nước mắt và nước mũi cọ lên người anh, trẻ con rất dễ vui vẻ, nghịch cúc áo somi của anh, bàn tay mũm mĩm bỗng nhiên giơ lên, chạm vào môi anh: "Bố ơi, sao môi bố lại bị rách thế này?"

Trì Kiến mở mắt ra: "Bố bị chó cắn."

"Con chó nào thế ạ?"

Trì Kiến nhớ tới chuyện xảy ra giữa trưa, khoe miệng nhếch lên khẽ cười: "Một con chó mẹ."

Tiểu Mộc khó hiểu: "Tại sao lại là chó mẹ ạ?"

"Vì nó khá mềm."

Tài xế không nhìn được, liếc mắt nhìn anh qua kính chiếu hậu, thầm nghĩ quả nhiên không thể để đàn ông nuôi con được.

Trì Kiến không để ý, lại nghe thấy con trai hỏi: "Bố ơi, có phải bố rất đau hay không?"

"Đau chứ." Trì Kiến liếm liếm môi dưới: "Thế con nên làm gì để nó hết đau nhỉ?"

Trì Mộc Dương rất đau lòng, vuốt ve khuôn mặt của bố, chu miệng nhỏ lên dán vào: "Con thổi phù phù nè, bố sẽ không đau nữa."

Trì Kiến nhắc đầu, môi hôn "Chụt" một cái.

"Bố còn đau không ạ?"

"Bố không đau nữa." Trì Kiến ấn đầu dừa nhỏ của bé vào ngực: "Con trai thật ngoan."

Trì Mộc Dương sốt ruột cau mày: "Vậy sau này bố phải cẩn thận một chút, đừng để chó cắn nữa."

Trì Kiến cười khẽ, ừ một tiếng, ánh mắt lại hướng ra ngoài cửa sổ.

Bóng tối phủ xuống hai người mới về tới đảo, đây là thời điểm thực khách đến nhiều nhất trong ngày, anh đặt Trì Mộc Dương xuống, vừa mới đẩy cửa ra, Trương Phàm đã nhanh chân chạy đến đón.

Tiểu Mộc mừng rỡ chạy vào bếp.

Trương Phàm cười đầy ẩn ý: "Anh Kiến, có người tìm anh đấy."

"Ai thế?"

Trương Phàm nghiêng người sang một bên, hất cằm về phía bàn ăn trong góc, trái tim Trì Kiến không khỏi đập loạn nhịp.

Lý Cửu Lộ không phát hiện anh đi vào, cúi đầu, không biết đang tính toán gì trong lòng.

"Cô ấy đến bao lâu rồi?"

Trương Phàm nhìn đồng hồ: "Cũng phải mấy giờ rồi ạ."

Anh gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, theo bản năng sửa sang lại cổ áo, cất bước đi đến.

"Nghe nói có người tìm tôi à?" Mặt anh hiện lên chữ người sống chó đến gần.

Cửu Lộ bỗng dưng ngẩng đầu, từ ghế trên đứng lên.

Ánh mắt Trì Kiến nhìn theo, nhìn vào đôi mắt cô: "Cô đến từ khi nào?"

"Không lâu lắm "

"Đến xin lỗi tôi à?" Anh chỉ chỉ môi của mình.

Cửu Lộ dịch tầm mắt, lập tức mím chặt môi.

Hai người cứ đứng đối diện nhau như vậy, Trì Kiến cũng không khách sáo với cô, nhà hàng bật một bản nhạc nhẹ nhàng, có không ít tiếng nói chuyện của thực khách vang lên.

"Tôi muốn nói chuyện với anh."

Đương nhiên Trì Kiến biết cô muốn đến nói chuyện, lại biết rõ còn cố hỏi: "Ồ?"

"Anh..... có rảnh không?"

Trì Kiến không thể hiện thái độ gì, hất cằm: "Ra ngoài rồi nói."

Hai người bắt đầu đi đến bãi biển, cô mặc rất nhẹ nhàng, áo trắng và quần cao bồi, cầm giày thể thao trong tay, chân dẫm lên cát, yên lặng đi.

Hôm nay Trì Kiến ra sân bay nên mặc áo sơ mi, tuy nói nhiệt độ buổi tối giảm nhiều so với ban ngày, nhưng quần áo dính lên người, vẫn nóng đến toát mồ hôi.

Anh bực bội cởi bỏ cúc áo trước ngực: "Nếu cô muốn hẹn tôi ra để tản bộ thì để hôm khác đi, tôi còn phải về chăm sóc con trai."

Anh vừa nói vừa xoay người.

"Đợi đã." Cửu Lộ nóng lòng kéo anh lại.

Trì Kiến đứng lại.

Cửu Lộ khó mở miệng, nhưng vẫn kiên trì nói tiếp: "Thật ra..... Tôi không biết con còn sống."

"Cô nói thế là có ý gì?" Trì Kiến cảm thấy buồn cười: "Thật sự mất trí nhớ à?"

"Không phải." Cô ngập ngừng: "Tôi không cẩn thận ngã mà sinh non, lúc đưa vào bệnh viện thì đã hôn mê, mấy ngày sau mới tỉnh lại. Mẹ tôi nói cho tôi..... Đứa bé không giữ được."

Tay cô rất lạnh, thật ra nội tâm cô luôn kháng cự nhớ lại khoảng thời gian đó, không ai có thể biết cô đã trải qua những gì, tinh thần cô sụp đổ, cơ thể gầy mòn, điều này gần như phá hủy cô, mỗi ngày dầy vò như sống trong địa ngục, chỉ cảm thấy mình sống không còn ý nghĩa gì nữa.

Lần này đổi thành Trì Kiến không nói gì, ánh mắt anh hung ác nham hiểm đến dọa người, một lúc sau, chỉ nhẹ nhàng phun ra hai chữ: "Thật à?"

Cửu Lộ gật đầu.

Sự im lặng khiến thời gian trôi qua càng thêm khó khăn.

Ánh mắt Trì Kiến từ trên người cô thu về, hai tay xuyên qua tóc, đi hai bước trên bãi cát, đột nhiên quay lại siết chặt hai vai cô, giọng nói khàn đến đáng sợ: "Giang Mạn ôm Tiểu Mộc đến tiệm tìm tôi, bà ta nói cô con mẹ nó không cần tiểu súc sinh kia, bảo tôi sau này cứ xa một chút!"

Cảm xúc anh mất khống chế, mấy chữ cuối cùng anh dùng khuôn mặt dữ tợn gào lên.

Lực ép trên vai mạnh đến kinh người, xương cốt Cửu Lộ sắp bị anh bóp nát, hơi nhú mày, chịu đựng không nói gì.

"Khi đó Tiểu Mộc chỉ còn thoi thóp, đến bệnh viện chậm một bước nữa thôi là thằng bé sẽ chết, tôi đặt con trong chăn giữ ấm, tôi như phát điên tìm cô, nhưng lúc đó cô đang ở đâu? Hả?" Trì Kiến suy sụp gào to, mắt anh đỏ rực, thấp thoáng ánh nước: "Cảm giác vừa tuyệt vọng vừa bất lực này cô có biết không?"

Cửu Lộ gật đầu loạn xạ: "Tôi biết."

"Biết cái rắm." Trì Kiến đẩy cô ra sau, Cửu Lộ ngã ngồi trên bãi cát. Ngực anh phập phồng kịch liệt, hai tay nắm chặt thành quyền, ngẩng đầu, cổ sức mới kiềm chế được chưa xót dâng lên mảnh liệt trong lòng.

Trì Kiến chậm rãi đi trên bãi cát, hút hết hai điếu thuốc, cảm xúc mới dần bình phục.

Anh quay người, ngồi xổm xuống trước mặt cô: "Cô có bị thương không?"

Cửu Lộ lắc đầu.

Anh cúi đầu nhìn chân cô chăm chăm, rất nhanh, sự tức giận được thay thế bởi cảm xúc đau xót tra tấn trong lòng: "Cô..... Khi đó nhất định không tốt chút nào nhỉ?"

Cửu Lộ nhếch khóe miệng: "Cũng ổn."

"Cô nói thật sẽ chết à?"

Cô siết chặt hai tay, khoang mũi chua xót: "Quả thật là không tốt, may mà chịu đựng được."

"Vậy vì sao cô không tới tìm tôi?"

Lần này Cửu Lộ không mở miệng, Trì Kiến đoán được cô sẽ có phản ứng này, không hề ép hỏi. Cả người anh như mất hết sức lực, nghiêng người, ngã ngồi bên cạnh cô.

Hai người đều im lặng, đối mặt với biển rộng, giống tượng điêu khắc, ngồi hơn một giờ.

"Chuyện này tôi không nghĩ đến." Rốt cuộc Trì Kiến cũng mở miệng: "Giang Mạn hận tôi." Anh cười, cúi đầu, nhìn hạt cát từ kẽ ngón tay rơi xuống.

"Bà ấy không phải mẹ ruột của tôi."

Người Trì Kiến đột nhiên cứng đờ, chuyện này trước nay cô chưa từng nói với người khác, bao gồm cả anh.

Trì Kiến chăm chọc cười cười, bình thản nói: "Lý Cửu Lộ, trước kia tôi không phát hiện, cô thật đúng là con mẹ nó thần bí."

Cửu Lộ không để tâm anh nói móc, bây giờ nhớ đến những việc đó rốt cuộc có thể không pha lẫn bất kì tình cảm nào: "Mẹ tôi là nghệ sĩ múa, sau khi kết hôn với bố tôi vẫn không bỏ tính đa tình, sau khi ly hôn, Giang Mạn mang theo con gái gả cho bố tôi, bà ấy rất hiền huệ, đối xử với tôi cũng rất tốt, nhưng con gái ruột số khổ, quen biết một vài tên lưu manh trong xã hội, cuối cùng bị bọn chúng hại chết." Cô tạm dừng: "Thế nên bà ấy đặc biệt hận những người bỏ học mà lặn lội ngoài xã hội."

Trì Kiến cười lạnh một tiếng: "Bao gồm cả tôi nhỉ."

Cửu Lộ không đáp lời, nói tiếp: "Khoảng thời gian đó tinh thần của bà ấy không tốt, trùng hợp bố tôi đến đảo Nham Lai tham gia thi đấu, trước khi đi ông ấy đã nói với tôi một câu cuối cùng, là nhờ tôi chăm sóc bà ấy cho tốt."

Ngày đó cô và Giang Mạn đến nhà ga tiễn ông, ông đột nhiên giao phó trách nhiệm như vậy.

Ông nói lần này trở về sẽ không đi nữa, người một nhà vĩnh viễn không chia lìa, nhưng, đâu có ai biết đó là chia lìa vĩnh viễn.

Ông dùng cách này, làm Lý Cửu Lộ vĩnh viễn nhớ kỹ ông, không có truy điệu, hài cốt không còn.

"Sau này tôi sửa miệng gọi bà ấy là mẹ, bà ấy cũng dần chuyển biến tốt đẹp, bắt đầu mua cho tôi quần áo thực nữ mà Từ Thần thích, trang trí phòng tôi thành phòng màu hồng công chúa, thích trời buốt tôi, cũng muốn áp đặt lên tương lai của tôi, bà ấy nghĩ rằng tôi là người kéo dài tính mạng con gái bà, trên thực tế chúng tôi sống nương tựa lẫn nhau."

Trì Kiến đột nhiên cười một cái, anh nhớ tới lần đầu tiên vào phòng cô, liền cảm thấy cách trang trí ở đây không phải phong cách của cô, cũng nhớ rõ trước đó từng đánh giá cách ăn mặc của cô, quá thực nữ quá dịu dàng, cô hợp với trang phục thoải mái ôm gọn lấy người hơn.

Hóa ra tất cả mọi thứ cũng không phải không có dấu vết để tìm, cũng không có ai có thể hiểu được tâm tình của anh lúc này.

Cửu Lộ tiếp tục nói: "Một năm sau tinh thần của bà từ từ chuyển biến tốt đẹp, mà bạn của bố tôi, Chu Khắc....." Cô vô thức nghiêng đầu nhìn anh: "Ông ấy chăm sóc cho chúng tôi, dần nảy sinh tình cảm với Giang Mạn....."

"Vậy còn cô?"

Cửu Lộ dừng lại, cô hiểu tình cảm của Trì Kiến dành cho ngoại bà, cho nên đây mới là điểm mấu chốt khó nói của anh, cũng là món nợ lớn nhất của cô đối với anh.

"Thôi, không nói nữa." Trì Kiến chờ một lúc, không kiên nhẫn đứng dậy: "Vậy nên, cô nói với tôi những lời này là có mục đích gì?"

Cửu Lộ cũng đứng lên: "Tôi biết mấy năm nay đều là anh chăm sóc cho con..... Nhưng tôi có thể....."

"Cô đối với tôi, không có điều gì khác muốn nói à?"

Cô không quá chắc chắn anh muốn nghe cái gì, huống hồ sự tồn tại của Phùng Viện cho thấy tất cả đã không còn ý nghĩa gì. Cô cười khổ: "Anh còn muốn tôi nói gì đây?"

Đêm nay, hai người nói chuyện đều có thứ muốn giữ lại.

Cửu Lộ đứng lên theo anh: "Anh còn chưa trả lời tôi có được hay không?"

Trì Kiến rời đi rất nhanh, không đáp lại.

Hết chương 53

Bạn đang đọc truyện *Thư Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Cửu Lộ đợi hai ngày, không thấy tin tức của Trì Kiến.

Hôm nay thay ca, cô tính toán lại đến nhà hàng tìm anh một chuyến.

Vừa mới đi ra khỏi trạm cứu hộ, Kane từ phía sau đuổi theo: "Tổ chức Deep blue club bắt đầu mở đơn đăng ký giải lặn tự do thử thách cực hạn chính mình, cậu có muốn thử không?"

Cửu Lộ dừng lại, xoay người nói: "Câu lạc bộ này tớ chưa từng nghe thấy."

"Đây là một tổ chức truyền thống của Philippines."

"Giải thi đấu ở đâu?"

"Đảo Casa Barry."

Hòn đảo này Cửu Lộ từng được nghe nói đến, nằm ở phía Nam Philippines, gần đảo Bohol của thành phố Cebu, nơi đó phong cảnh tuyệt đẹp, nước biển trong xanh, là một thiên đường xa hoa lộng lẫy trên biển. Ở đây, san hô và các loài cá rất phong phú, khí hậu ôn hòa, sóng nhẹ, dù bơi lội hay lặn, đây đều là nơi lý tưởng, cho nên được rất nhiều người theo đuổi bộ môn lặn tự do yêu thích.

Cửu Lộ gật gật đầu, tâm hơi dao động.

Kane nói: "Vậy tớ lên mạng đăng ký giúp cậu nhé?"

"Nhưng tớ mới chỉ là tay mơ thôi."

"Cái này cậu đừng lo lắng." Kane lắc lắc ngón tay: "Chúng ta còn gần một năm cơ mà, có tớ ở đây cậu sợ cái gì."

Cửu Lộ nhìn dáng vẻ tươi cười tự tin của anh ấy: "Cậu cũng tham gia à?"

"Đương nhiên." Kane nói: "Trước khi thi đấu một tháng chúng ta phải đi tập huấn, có huấn luyện viên SSI chuyên nghiệp hướng dẫn, nên không phải lo lắng. Lần này là tự mình thử thách, đối thủ chỉ có chính bản thân mình, tớ cảm thấy cậu nên đến thử thách xem sao."

Cô nghĩ nghĩ: "Vậy cũng được, cậu đăng ký giúp tớ nhé."

Kane búng tay một cái, cúi người ôm cô, lùi lại vài bước, xoay người chạy về phía trạm cứu hộ.

Cửu Lộ vẫy vẫy tay, đi về phía ngược lại.

Trước cửa nhà hàng "Con đường vô tâm" có năm sáu mét vuông đất trống, trước đây không dùng đến, lần này tới, thấy ở đó căng ô che nắng, bên dưới bày mấy cái ghế mềm và bàn trà thủy tinh.

Du khách ngồi đó chụp ảnh vừa đi khỏi, đã thấy bóng dáng một bạn nhỏ từ cửa nhà hàng chạy ra, dùng cả tay và chân bò lên ghế mềm, xoay trái xoay phải, ngồi ổn định.

Đằng sau có một người đàn ông đuổi theo, mặc đồng phục của nhà hàng, một tay cầm đồ chơi, một tay cầm túi giấy trong suốt, ngồi xuống phía đối diện với tiểu gia hỏa: "Tiểu Mộc, con ngoan ngoãn chơi đồ chơi đi, nếu không chú đi mách bố con đấy."

Tiểu Mộc bĩu môi: "Chú không có tình hữu nghị gì cả, lúc nào cũng muốn mách lẻo."

"Ái chà, còn có tình hữu nghị nữa cơ à, bộ dáng này của con học được ở đâu thế?"

Trì Mộc Dương cúi đầu nghịch đồ chơi, mày nhỏ nhăn lại không để ý đến anh ấy.

Cửu Lộ dừng lại cách đó không xa, Trì Mộc Dương đưa lưng về phía cô, từ góc độ này, chỉ có thể nhìn thấy đầu dừa trọc lóc của bé.

Người đàn ông phía đối diện cô rất quen, trước đó đã gặp trên bãi biển, mấy ngày trước đến tìm Trì Kiến, cũng gặp được anh ấy.

Cửu Lộ chân chờ một lát, thật sự không nhận được đến gần.

Trương Phàm định nghịch điện thoại một lát, lại có hai cái chân thẳng tắp lọt vào tầm mắt, ánh mắt anh ấy lập tức dính chặt. Anh ngẩng đầu lên nhìn, vốn đang trầm tán thương trong lòng đáng người này thật gọi cảm, nhưng đến khi nhìn thấy mặt cô, chợt sững sốt.

Anh ấy đứng lên theo bản năng: "Cô..... Đến tìm anh Kiến à?"

Lý Cửu Lộ hơi mím môi: "Anh ấy có ở đây không?"

"Ồi, thật không khéo, anh Kiến đến Nam Châu có việc rồi."

Cửu Lộ cúi đầu nhìn về phía Trì Mộc Dương, sờ gáy: "Tôi có thể ngồi ở đây một lát không?"

Trương Phàm nhìn ra quan hệ của người phụ nữ này với Trì Kiến không bình thường, tất nhiên đồng ý: "Cô cứ ngồi đi."

Anh ấy dịch người vào bên trong, để Cửu Lộ ngồi đối diện Trì Mộc Dương, lại ra dấu với nhân viên phụ vụ, mang cho cô một ly nước hoa quả.

Bây giờ đã đến giờ Ngọ, thời điểm ánh mặt trời độc hại nhất.

Nhà hàng không có người, du khách bên ngoài cũng ít, bây giờ chắc đang tụ tập trên bãi biển, xuống nước tránh nóng.

Trương Phàm thấy ánh mắt Cửu Lộ vẫn luôn dừng trên người tiểu gia hòa ngồi đối diện, khụ khụ một tiếng, nhắc nhở: "Tiểu Mộc à, con phải chào người ta một tiếng chứ, nói chào chị đi."

Lúc này Trì Mộc Dương mới thẹn thùng ngẩng đầu lên: "Chào chị ạ."

Cửu Lộ không nói một lời, trong khoảnh khắc bé nhìn về phía cô, đột nhiên rũ mắt.

Lòng bàn tay cô ướt đầm, nói với Trương Phàm "Chúng ta hẳn là bằng tuổi nhau, thật ra cậu nhóc cũng có thể gọi tôi là dì."

Trương Phàm căn bản không nghe ra ý tứ trong lời nói này, nghĩ rằng con gái luôn muốn người khác xưng hô với vai vế nhỏ hơn, nên cười hi hi nói: "Cô còn trẻ như vậy, gọi là chị mới chính xác."

Cổ họng Cửu Lộ nghẹn đắng, không cãi lại, ánh mắt tiếp tục nhìn người đối diện, tiểu gia hòa mặc áo vest nhỏ, hai người máy trong tay đánh nhau chí chóe, miệng lẩm bẩm mấy từ mà người lớn nghe không hiểu, chơi đến trán đầy mồ hôi.

"Vì sao bạn nhỏ này lại không nuôi tóc?" Cô hỏi Trương Phàm.

"À, chúng tôi từ phương Bắc đến đây không lâu, tiểu gia hòa không thích ứng được khí hậu ở đây, người nổi đầy nốt sởi, anh Kiến phát hiện muộn, sợ thẳng bé phải tội, nên cho nó cạo trọc đầu."

Cửu Lộ nắm chặt tay: "Bây giờ đã tốt hơn chưa?"

Trương Phàm gật đầu: "Tốt hơn nhiều rồi." Anh ấy lấy một chiếc khăn lông trong túi, lau mồ hôi cho bé: "Nói thật, Nam Châu vừa nóng vừa khô, người lớn còn không chịu nổi nữa là trẻ con."

Cửu Lộ lặng người, lại hỏi: "Tại sao mấy người lại mở nhà hàng ở đây?"

"Việc buôn bán hải sản rất tốt, nên anh Dụ và anh Kiến bàn bạc làm thêm nghề phụ, nghe nói lúc ấy ý kiến của hai người không thống nhất, cuối cùng phải rút thăm quyết định." Trương Phàm lắc đầu, sau lưng phi nhò: "Tay anh Kiến quá thối, cầm được đúng chỗ này."

"Trì Kiến..... Ý tôi là hai người làm ăn rất phát đạt nhì?"

"Nói đúng ra, anh Dụ là người gây dựng, ban đầu tôi theo anh ấy chở hải sản, năm kia anh Kiến mới gia nhập." Trương Phàm liếc cô một cái, càng ngày càng tò mò quan hệ của cô với Trì Kiến, định hóng hớt một chút: "Đúng rồi, tôi đến lâu như vậy, chưa từng nghe nói anh Kiến có người quen trên đảo, cô và anh ấy....."

Chưa kịp hỏi xong, điện thoại trong tay anh ấy vang lên, sau khi nhìn kỹ màn hình điện thoại, cười cười xin lỗi Cửu Lộ, quay người nghe máy.

Cửu Lộ dời mắt đi, tự cổ vũ cho chính mình, cầm ghế ngồi sang bên cạnh Trì Mộc Dương. Bóng dáng cô bao phủ lên người bé, trong thời gian ngắn, giống một cây cầu nhỏ, gắn kết hai người lại với nhau, cảm giác này thật kỳ diệu.

Cô không có kinh nghiệm với trẻ con, nặn ra một đề tài: "Con đang chơi gì thế?"

Tay Tiểu Mộc bận rộn không ngừng, không ngừng đầu: "Cuộc chiến máy móc của Albert và Spaceman Krull ạ."

Cửu Lộ ngẩn người, một chữ cô cũng không hiểu.

"Bố con mua cho con à?"

"Không phải ạ, đi Phòng Viện mua cho con." Bé nói thẳm: "Bố keo kiệt lắm."

Cửu Lộ mím môi, nhẹ nhàng mấp máy: "Cô ấy là mẹ của con à?"

"Không phải ạ."

"Vậy..... Mẹ con đâu?"

Lâu sau, Cửu Lộ vẫn không nghe được đáp án.

Cơ thể nhỏ nhỏ của Trì Mộc Dương đang ngồi ghế, chân vắt chéo nhau, như ông cụ non thờ dài: "Con cũng không biết, bố luôn nói dối con."

Tìm cô như bị bóp chặt: "Vậy..... Con có nhớ mẹ không?"

Tiểu Mộc liếc cô một cái, không hề rặng, dường như rất để ý đến việc này, đặt người máy xuống, bò lên trên bàn, lấy bình nước ấm trong túi.

"Đề đi giúp con."

Cửu Lộ đứng dậy, sợ bé rơi xuống đất, định đỡ lấy bả vai bé.

Trì Mộc Dương lại tránh đi. Trong nháy mắt người cô cứng đờ.

Chỉ bằng động tác rất nhỏ này, cũng đủ để cô rơi nước mắt.

Lâu không tiếp xúc với trẻ con khiến cô chân tay luống cuống, phản ứng của bé với người xa lạ làm tổn thương đến Lý Cửu Lộ, cô rút tay về, che mặt, ngồi chưa đến nửa phút, đứng dậy chạy đi.

Trương Phàm chỉ mãi nói chuyện với người trong điện thoại, thấy cô khóc lóc rời đi, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Sau khi kết thúc cuộc gọi, anh ấy chống người lên mặt bàn, véo mũi nhỏ của bé: "Tên nhóc thối, có phải vừa rồi con bắt nạt chị gái kia không?"

"Con không có." Khuôn mặt bé đỏ bừng, cứng cổ phản bác: "Tự chị ấy khóc mà."

"Vậy tại sao cô ấy lại khóc?"

Tiểu Mộc nhìn theo hướng Cửu Lộ chạy đi, liếm môi, vô tội lắc đầu.

Xế chiều Trì Kiến mới trở về, lúc ấy nhà hàng đang rất vội vã, nhân viên không đủ, anh giúp phục vụ bung thức ăn cho thực khách.

Lúc này điện thoại của Hồng Dụ gọi đến, nói: "Hôm nay chú gửi tiền cho anh à?"

"Ừ."

"Tiền đủ không? Chỗ của anh chú không cần sốt ruột đâu."

Anh dùng bả vai và tai kẹp điện thoại: "Chuyện mua nhà của ông cụ Khương ít nhiều cũng nhờ có anh, lúc ấy tiền không đủ, chậm một bước là nhà bị bán cho người khác rồi."

"Anh nhìn cũng không có gì hiếm lạ, rách nát như thế rồi mà chú còn đâm đầu vào mua."

Trì Kiến không giải thích: "Tôi đang vội, nói sau nhé."

Anh dứt khoát cúp điện thoại, cất vào trong túi.

Hôm nay khách rất đông, không chờ nhà hàng đóng cửa, anh đưa Trì Mộc Dương về đảo Sùng Nham trước.

Mới đi được nửa đường Tiểu Mộc đã mơ mơ màng màng ngủ gà ngủ gật, Trì Kiến ôm con, khẽ ngâm một khúc đồng dao, khi về đến nhà, bé đã ngủ say.

Trì Kiến bê chậu nước ấm ra, giặt sạch khăn lông lau người cho bé. Động tác của anh vừa nhẹ nhàng vừa thuần thục, mấy năm nay anh phải đảm nhiệm chức vụ của cả bố lẫn mẹ, từ ban đầu không có kinh nghiệm gì, luống cuống tay chân, đến bây giờ đã hoàn toàn thuận buồm xuôi gió.

Làm xong những thứ này, anh chống cơ thể trên người bé, cẩn thận nhìn kĩ tiểu gia hỏa này.

Tư thế ngủ của bé rất yên ổn, đôi mắt nhắm chặt, lông mi rất dài, như hai cái bàn chải nhỏ.

Trì Kiến dùng ngón tay vuốt vuốt, cảm thấy khuôn mặt đứa nhỏ này càng giống Cửu Lộ, nhớ đến Cửu Lộ, anh lại bực bội.

Trì Kiến đắp cho Tiểu Mộc cái chăn mỏng, cầm điện thoại, khẽ khàng đi ra ngoài.

Bây giờ là 9 giờ, anh gọi một cuộc cho Hồng Dụ, bên kia nhấc máy rất nhanh, chuông chưa vang đến tiếng thứ hai đã nhanh chóng nhận, nhưng anh chưa kịp nói chuyện, ông nghe truyền đến tiếng thở dốc của hai người, tiếng phụ nữ yếu đuối cầu xin, còn có một chút tiếng động khó nói.

Thân là đàn ông, đương nhiên nghe ra đầu bên kia đang làm gì.

Bước chân anh đột nhiên cứng lại, duy trì chưa đến năm giây, đầu bên kia lập tức cúp máy.

Trì Kiến nhìn chăm chăm màn hình tối om, trầm mặc một câu.

Nửa giờ sau Hồng Dụ mới gọi đến, Trì Kiến không mở miệng, chờ anh ấy nói chuyện.

Anh ấy ậm ừ vài giây, nhẹ nhàng nói: "Anh lỡ tay, định ấn cúp máy, nhưng lại ấn sai."

"Cố tình kích thích tôi đấy à?"

Hồng Dụ cười lạnh: "Không, không, chú suy nghĩ nhiều rồi."

"Đây không phải đang rắc muối lên miệng vết thương của tôi à, quá đáng thật."

"Chuyện sớm tối mà, chuyện sớm tối mà."

Trì Kiến dựa vào ghế nằm, bàn tay vén áo lên sờ bụng, thở dài: "Đây là muốn bắt nạt tôi không có vợ đây mà."

"Mong người anh em giờ cao đánh khẽ, cầu xin tha thứ."

Hai người đàn ông trẻ con trêu đùa vài câu, Trì Kiến hỏi: "Anh với Qua Duyệt làm lành rồi à?"

"Ừ." Dường như người bên kia vừa đẩy cửa sổ ra, anh ấy hút thuốc: "Chuyện vợ chồng đầu giường cãi nhau cuối giường làm lành, hiểu lầm được cởi bỏ, nào dám đề qua đêm"

"Ừ, thế là tốt rồi." Anh cũng châm một điếu thuốc.

Hồng Dụ hỏi: "Chú tìm anh có việc gì thế?"

Anh không trả lời ngay lập tức, yên lặng hút thuốc một lát, nặng nề thở dài một hơi.

Hồng Dụ đoán được anh có chuyện, kiên nhẫn chờ, không sốt ruột hỏi.

Một lát sau, giọng anh truyền đến: "Từ trước đến giờ Lý Cửu Lộ không biết Tiểu Mộc còn sống."

Hồng Dụ nhíu mày: "Chú nói thế là có ý gì, anh nghe không hiểu?"

Trì Kiến kể mọi chuyện cho anh ấy nghe, cuối cùng, Hồng Dụ cũng im lặng.

Anh ngẩng đầu nhìn bầu trời, ánh mắt mơ màng.

Hồng Dụ: "Lý Cửu Lộ có ý gì, muốn nhận lại Tiểu Mộc à?"

"Tất nhiên, cô ấy là mẹ ruột của thằng bé mà." Trì Kiến dừng lại một chút, tim quặn thắt: "Mấy năm nay khẳng định cô ấy cũng không sống tốt."

"Vậy chú đồng ý với cô ấy rồi?"

"Chưa." Trì Kiến nói: "Hôm đó tôi còn đang rối loạn, chưa kịp tiêu hóa, chạy đi mất."

Hồng Dụ: "Chú định thế nào?"

Trì Kiến cười khò: "Chuyện này cô ấy không sai."

"Người sai cũng không phải chú."

"Vậy ai sai?"

Hồng Dụ nghen lời, nghĩ nghĩ, rất khách quan nói: "Hai người đều sai, sai vì trước kia tuổi còn quá trẻ, không đủ chín chắn, cộng thêm các kiểu tai nạn và hiểu lầm, bất kỳ điều gì, đều không phải thứ mà tuổi trẻ hai người chấp nhận được."

Trì Kiến xoa mũi.

Hồng Dụ nói: "Lúc ấy chú không biết chuyện, một đứa trẻ đang sống sờ sờ cứ như vậy mà ném cho chú, thằng bé xanh xao, chỉ còn thờ thoi thóp, chú có bao nhiêu đau khổ anh hiểu. Sau này rốt cuộc tình trạng của đứa nhỏ cũng ổn định, chú lật tung cả trần Tiểu Tuyền lên, nhưng không tìm được Lý Cửu Lộ, nói thật, lúc ấy chúng ta nghĩ, cô ấy làm thế không khác gì bỏ chồng bỏ con." Anh ấy dừng lại một chút: "Tính cách cô ấy cũng cực đoan, nếu như ban đầu không phát hiện ra đứa nhỏ không còn nữa, chỉ sợ muốn gặp chú hoặc gọi điện thoại cho chú, cũng sẽ không có những việc sau này. Vậy nên chú đừng băn khoăn ai đúng ai sai, tất cả đều là số phận rồi."

"Địch con mẹ nó số phận."

Hồng Dụ im lặng, khuyên nhủ: "Nói đơn giản rõ ràng, luôn là chuyện tốt. Mấy năm nay chú nhớ thương người ta, tìm cô ấy quanh các đảo ở đây không biết bao nhiêu lần, bây giờ đã có thể một nhà đoàn viên."

"Chưa chắc cô ấy đã nghĩ như vậy."

"Sao thế?"

"Tình cảm của cô ấy với Chu Khắc tôi vẫn không rõ..... Thôi, không nói nữa, ngủ đi."

"..... Đừng nghĩ nhiều như vậy, quan trọng nhất, chú phải tự cởi bỏ khúc mắc mới được."

Trì Kiến không nói chuyện.

Hồng Dụ: "Anh biết chú rất quan tâm đến lời nói của cô ấy, nhưng vậy cũng chẳng ảnh hưởng gì, không phải Chu Khắc đã chết rồi sao? Nếu không bỏ được cô ấy, điểm này chú phải bước qua." Anh ấy dừng một chút: "Hai người cho nhau thời gian, chú phải thay đổi dần dần, hai người tách ra mấy năm nay, mâu thuẫn không thể hóa giải ngay được, muốn làm lành ngay lập tức càng không thể, tin tưởng anh, tất cả sẽ tốt thôi."

"Không nói nữa, cúp máy đây."

Trì Kiến cắt điện thoại đi, cơ thể lại dựa vào ghế.

Đêm nay, từ khi đến đảo tới nay, chứng mất ngủ đang dần chữa khỏi lại tìm đến anh lần nữa.

Người mất ngủ thường sợ bóng tối, ban đêm như kéo dài vô tận, tròn trịa mắt, dường như mãi mãi không thấy được bình minh.

Anh nằm trên giường mấy giờ, đầu óc vẫn tỉnh táo, sợ quấy rầy đến con trai, khẽ khàng đi ra sân hút thuốc.

Đêm trên đảo rất yên tĩnh, giữa màn trời tối đen điểm xuyết sao sáng, phía xa cột hải đăng sáng ngời, nhưng không nghe thấy tiếng biển.

Tàn thuốc xếp thành ngọn núi nhỏ, anh ngồi trên ghế dựa, chờ bình minh đến gần.

5 giờ, anh mở dây số xin được từ chỗ Trần Ca, gọi cho Lý Cửu Lộ.

Trò chuyện không lâu đã cúp máy, anh ném điện thoại xuống, rốt cuộc cảm nhận được chút mệt mỏi.

Mất chưa xót, suy nghĩ cũng bắt đầu trì trệ, anh dựa đầu vào ghế, chưa đến vài giây đã nặng nề đi vào giấc ngủ.

Hết chương 54

Bạn đang đọc truyện *Thư Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

5 giờ trời còn chưa sáng hẳn, Lý Cửu Lộ đã bị tiếng chuông điện thoại đánh thức.

Cô cứ nghĩ trong đội có tình huống khẩn cấp, nhanh chóng cầm lấy điện thoại, lại thấy một dãy số xa lạ.

Cửu Lộ do dự một lát, nhận máy để sát bên tai.

Ban đầu trong điện thoại không có ai nói chuyện, chỉ có tiếng hít thở.

Cô đợi một lúc: "Alo?"

"Là tôi."

Cửu Lộ hơi giật mình: "Trì Kiến?"

Anh nói thẳng: "Nhà của ông Khương trên đảo Nham Sùng, cô còn có nhớ đi như thế nào không?"

Nhất thời cô không rõ anh nói thế là có ý gì, đành phải nói thật: "Nhớ rõ."

Trì Kiến nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, sau đó truyền đến tiếng xột xoạt, dường như anh đang đổi tư thế ngồi: "Nếu cô bằng lòng, cô có thể chuẩn bị bữa sáng cho Tiểu Mộc."

Anh nói xong lại yên tĩnh, chờ cô trả lời.

Đầu ngón tay Cửu Lộ hơi động đậy, tiêu hóa một lát: "À, được."

"Một phần cháo cá lát và một lồng bánh bao chay là được."

Cửu Lộ nghe anh dặn dò xong, thử hỏi: "Vậy anh..... Có cần không?"

"Cô mang cho thẳng bé thôi, tôi không cần." Giọng nói anh rất trầm thấp, kèm theo tiếng khăn khăn và tiếng nhạc của sáng sớm.

Cô đồng ý, anh lại dặn: "Tiểu Mộc dậy lúc 7 giờ, 8 giờ phải đi nhà trẻ, cô đừng đến muộn."

"Vâng."

Cô nói xong, hai người lại im lặng, dừng lại một chút, hơi thở đầu bên kia đều đặn, Cửu Lộ đoán có lẽ anh đã ngủ rồi, định không lên tiếng cúp điện thoại.

Anh bỗng nói: "Tôi cúp máy đây."

Cửu Lộ nhìn màn hình tối om, ôm đầu gối ngồi trên giường.

Rèm cửa chưa kéo hết, ánh mặt trời từ khe hở chiếu vào, biển rộng luôn tĩnh giấc đầu tiên, tiếng sóng vỗ bờ vang bên tai, rất đơn điệu, xung quanh rất yên tĩnh.

Cô ngồi yên một lát, nhìn đồng hồ, ý thức hỗn loạn nhắc nhở cô thời gian còn sớm, có thể ngủ thêm một giờ, nhưng khi cô nằm xuống, nhận ra mí mắt cứng đờ, không thể chợp mắt được.

Điện thoại truyền đến tiếng báo ting ting, một tin nhắn gửi đến, vẫn là dãy số vừa rồi: Cháo cá lát không được cho hành.

Cô nhìn chăm chú mấy chữ kia, không nhắn lại.

Cửu Lộ đặt điện thoại lên mặt tủ cạnh đầu giường, thử nhắm mắt ngủ, đến khi thiếp đi được vài phút, lại bị tiếng chuông đánh thức.

Anh nói: 7 giờ, đừng đến muộn.

Cửu Lộ nhắn lại: Tôi biết rồi.

Cô đợi một lát, đầu bên kia ngừng nhắn tin.

Bây giờ không thể đi vào giấc ngủ, Cửu Lộ dứt khoát rời giường, rửa mặt xong ra biển đi dạo một lát, gần đến giờ hẹn, cô đến phố ẩm thực Trần Kí mua bữa sáng.

Cô xách túi thực phẩm ra, nghĩ nghĩ, lại quay lại mua thêm một phần.

Đã lâu rồi Lý Cửu Lộ không đến đảo Sùng Nham, gần nhất là nửa năm trước đến mua hải sản cho Lương Húc, nhưng chỉ dừng lại ở cửa thôn, không đi vào sâu.

Ban đầu cô cứ nghĩ chút ký ức đó rất rõ ràng, nhưng đến khi người lạc vào trong cảnh mới phát hiện ra đây đã là chuyện rất lâu về trước, cô đi vòng mấy đường mới tìm được căn nhà nhỏ năm đó của Khương Hoài Sinh.

Cảnh vật ở đây vẫn như năm xưa, cảm giác này thật kỳ diệu.

Cửa gỗ mở toang, trong nhà không có động tĩnh gì.

Cô đặt bữa sáng đặt lên bàn vuông, do dự không biết có nên vào gọi người hay không, vừa mới cất bước đã thấy Trì Kiến ôm tiểu gia hỏa còn đang mơ màng đi ra từ trong phòng.

"Đến rồi à?"

"Vâng." Ánh mắt Cửu Lộ dừng trên người Tiểu Mộc, hơi thất thố.

Trì Kiến một tay ôm bé, hất cằm về phía Cửu Lộ: "Con còn nhớ chị gái này không?"

Tiểu gia hỏa còn chưa tỉnh, mơ màng ngái ngủ, đầu đưa lắc lư, nhẹ nhàng gật đầu.

"Không chào chị ấy à?"

"Em chào chị ạ."

"Thế là xong rồi? Con không giới thiệu mình với chị ấy à?"

Tiểu Mộc râm rì nói: "Em tên là Trì Mộc Dương, năm nay bốn tuổi."

Cửu Lộ nhìn Trì Kiến, cũng giới thiệu lại: "Chào Tiểu Mộc, dì là Lý Cửu Lộ, sau này con cứ gọi dì Cửu Lộ là được."

Trì Kiến nhướn mày, nhưng lúc này lại nói theo cô: "Đề dì Cửu Lộ đưa con đi rửa mặt nhé?"

Anh đưa bé ra, Cửu Lộ vừa định đón lấy, Trì Mộc Dương ôm chặt Trì Kiến, hai cái chân mũm mĩm cuộn lên, cả người treo trên cổ anh.

Động tác Cửu Lộ cứng đờ, nhưng từng thấy phản ứng này của bé từ hôm qua, cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý.

"Dì Phòng Viện đâu rồi, con muốn dì Phòng Viện đưa con đi."

Trì Kiến lại vòng tay ôm lấy bé, sắc mặt lập tức tối sầm, không nói một tiếng, ánh mắt vừa lãnh đạm vừa uy nghiêm.

Tiểu Mộc nhìn khuôn mặt âm trầm của bố già, chẹp chẹp miệng, lại xấu hổ vài giây, mới không tình nguyện vươn tay về phía Lý Cửu Lộ.

Cửu Lộ cảm thấy lòng bàn tay mình đầy mồ hôi, khẽ liếc Trì Kiến một cái, cẩn thận đón lấy bé.

"Chỉ cần dùng nước ấm rửa là được, cái khăn lông màu xanh kia là của nó." Anh dặn dò xong, nắm cổ tay cô, giúp cô điều chỉnh tư thế.

Động tác vô thức mà tình tế này khiến lòng Cửu Lộ tê rần, cô không nghĩ ra, một người đàn ông thô ráp, mấy năm qua sống một mình chăm sóc con trai như thế nào.

Trì Kiến hỏi: "Việc không cần dùng đến kỹ thuật này, hẳn là không cần tôi phải dạy nhỉ?"

"Không cần đâu."

Động tác ôm trẻ con của Cửu Lộ có chút cứng nhắc, nghiêng đầu, lực chú ý rất nhanh đã bị tiểu gia hỏa mềm như bông trong ngực hấp dẫn.

Trì Kiến nhìn theo hai người đi vào nhà vệ sinh, anh đến bên bàn, lấy bánh bao từ trong túi ra cắn một miếng, vừa nhấm nháp vừa hí mắt nhìn trời, sau đó đột nhiên cười, cảm thấy chỉ ngủ thiếp đi hai giờ cũng đã dồi dào tinh lực.

Nhưng chưa kịp hưởng thụ xong, trong phòng truyền đến tiếng khóc của Trì Mộc Dương, Trì Kiến biết tên nhóc thối này nhất định đang giận dữ, anh ăn hết bánh bao trong tay, không nhanh không chậm mà đi vào.

Hai người trong phòng một đứng một ngồi xổm, Cửu Lộ đang luống cuống tay chân giúp bé lau nước mắt, gương mặt đỏ bừng, nhẹ nhàng an ủi bé.

Trì Kiến khoanh tay bàng quan nhìn một lát, thấy bé không nín, chống đầu gối hỏi: "Con muốn gì?"

Lúc này Trì Mộc Dương mới thấy bố tiến vào, duỗi tay muốn anh ôm, tiếng khóc càng uất ức.

Cửu Lộ sốt ruột nói: "Chắc là nước rơi vào mắt con rồi."

Tri Kiến liếc cô một cái, kẹp tiểu gia hòa dưới nách, cúi đầu, tay to vốc nước sạch, thuần thục nhẹ nhàng rửa mặt cho bé.

"Con là nam tử hán đại trượng phu, khóc nhè như vậy xấu lắm." Anh khẽ nói.

Cửu Lộ xoa mũi: "Có thể do tôi không cẩn thận."

"Không có việc gì đâu, ai cũng có lần đầu tiên, trước đây cái gì tôi cũng không làm được."

Cô mím môi.

"Khăn lông."

"À." Cô lấy xuống đưa đến.

Động tác Tri Kiến mềm nhẹ, Tri Mộc Dương trong lồng ngực anh lập tức không khóc nữa, khuôn mặt nhỏ trắng nõn, nhìn qua rất ngây thơ trong sáng.

"Đi nào, ăn cơm thôi."

Cửu Lộ cũng đi ra ngoài: "Vây..... Tôi về trước đây." Cô ngồi xổm xuống, sờ sờ khuôn mặt nhỏ của Tri Mộc Dương: "Dì xin lỗi con, dì chưa từng chăm sóc trẻ con bao giờ, dì sẽ cố gắng học."

Tâm tư Tiểu Mộc rất nhạy cảm: "Vì sao dì lại muốn học chăm sóc trẻ con?"

Cửu Lộ ghen lời.

"Bởi vì dì ấy muốn trao tình yêu." Tri Kiến nhìn cô: "Thấy mẹ con không ở bên cạnh con, nên muốn chăm sóc con."

Tiểu Mộc suy nghĩ một lát, cơ thể dựa vào đùi Tri Kiến, như người không xương cọt tới cọt: "Nhưng dì ấy không phải mẹ con." Bé nói thăm một câu, nhớ tới điều này, bé lại ngẩng đầu hỏi: "Bố ơi, rốt cuộc mẹ con đang ở đâu ạ?"

Tri Kiến không nhìn bất cứ ai: "Sắp trở về rồi."

Cửu Lộ không kiểm soát được chính mình, ngẩng đầu liếc anh một cái, trùng hợp chạm phải ánh mắt anh, cô lại lập tức tránh đi: "Tạm biệt, Tiểu Mộc."

Cô đứng dậy, không nhìn Tri Kiến, xoay người rời đi.

Cửu Lộ vừa ra ngoài sân, Tri Kiến đuổi theo: "Vừa mới thử một lần đã muốn bỏ cuộc rồi à?"

Cô dừng lại, hỏi lại: "Vị hôn thê của anh sẽ không để tâm chứ?"

Tri Kiến suy nghĩ một lát, mới nghĩ ra "Vị hôn thê" trong miệng cô là Phùng Viện.

"Mấy tháng này cô ấy không ở đây."

Cửu Lộ mím môi, xua đi cảm xúc đau đớn trong lòng: "Sáng mai anh còn cần mua bữa sáng nữa không?"

"Miễn cô muốn đến là được."

"Vây đến lúc đó ăn gì nhớ nói với tôi."

Anh gật đầu: "Cô ăn sáng chưa?"

"Chưa."

Tri Kiến cầm một phần cháo cá lát và bánh bao đưa cho cô.

Cửu Lộ không nhận: "Hai người....."

"Tiểu Mộc ăn không nhiều, tôi với thằng bé chung một phần là được."

Mấy ngày sau, Trần Ca giúp anh liên hệ với nhân viên kỹ thuật chuyên nghiệp, du thuyền của Tri Kiến được sửa xong động cơ có trục trặc, để bày tỏ lòng cảm ơn, anh mời cả đội đến nhà hàng ăn cơm.

Thời gian hẹn là tối thứ hai, hôm nay hai đội nhỏ đổi ca, lại đội thêm Hứa Mẫn và bạn trai Tăng Thiến, tận đến 8 giờ mới gom đủ người.

Tri Kiến đi ra chào hỏi, vừa định ngồi xuống, đằng sau lại có người gọi anh, anh đành phải để bọn họ gọi món ăn trước, còn mình tạm thời rời đi.

Mấy người đang nghiên cứu thực đơn, có phục vụ bưng đồ uống lên.

Điện thoại Cửu Lộ vang lên, cô lấy ra xem thì thấy là Lương Húc, đứng dậy ra ngoài nghe điện thoại.

Kane liếc cô một cái rồi thu ánh mắt lại.

Thời gian cô nghe điện thoại không tính là ngắn, khi trở về đồ ăn đã được bưng lên, Trì Kiến cũng ngồi xuống phía đối diện, bên cạnh còn có Trì Mộc Dương.

Trì Kiến ngẩng đầu nhìn nhặt nhìn cô, tiếp tục phục vụ Tiểu Mộc ăn cơm.

"Là bạn trai "cực phẩm" của cậu à?" Kane săn sóc lấy cốc sinh tố xoài cho cô: "Anh ấy lại muốn đến thăm cậu?"

Cửu Lộ theo bản năng ngẩng đầu nhìn người đối diện, người đàn ông kia đang cúi đầu giúp Tiểu Mộc cuộn mỳ ống, dường như không chú ý xem người khác đang nói gì.

"Cậu tập trung ăn đi." Cô nói nhỏ.

Trần Ca cười chọc chọc Kane, tiếp lời: "Nhìn cậu chưa chưa kìa, anh cảm thấy bạn học nam kia của Lý Cửu Lộ rất tốt, người kiên định, cũng chân thành, nhìn tướng mạo cũng rất hiền lành. Anh từng ăn cơm với cậu ấy hai lần, cậu ấy rất săn sóc Lý Cửu Lộ, làm gì có chỗ nào giống "cực phẩm" trong lời của em."

Kane bĩu môi: "Cũng tạm được thôi, em cảm thấy em còn làm tốt hơn anh ta."

"Có mà cậu tự mình đa tình thì có." Hứa Mẫn chê cười anh ấy: "Cậu không phải kiểu chị Lộ thích đâu, có cũng không đến phiên cậu."

"Tớ không ngại, tớ có thể chờ." Kane khoa trương nhún vai, cánh tay đặt lên vai Cửu Lộ: "Chị Lộ nói, cơ hội sẽ để lại cho tớ."

Cửu Lộ: "....."

Những người khác cười rộ lên.

Tăng Thiên và Hứa Mẫn đều đã có bạn trai, Cửu Lộ là nữ giới duy nhất trong đội còn độc thân.

Trần Ca là người đã kết hôn, Dương Vũ Phi năm nay mới tốt nghiệp, vào đội chưa lâu, còn rất trẻ con, tính đi tính lại cũng chỉ có Kane thích hợp.

Cho nên có đôi khi nói chuyện khó tránh khỏi đặt lên hai người.

Tăng Thiên cười nói: "Nếu không hai người thử xem, biết đâu ở chung lại tóe ra lửa đấy, Kane đẹp trai, dáng người cũng khỏe khoắn, vô cùng mạnh mẽ, theo tớ quan sát trong thời gian dài như vậy, chắc chắn cũng rất si tình."

Kane ưỡn ngực, vô cùng đắc ý.

Tăng Thiên chạm vào cánh tay cô: "Thế nào, Lộ Lộ?"

Cửu Lộ múc canh, không ngẩng đầu: "Đừng nói đùa."

"Thật không hiểu nổi, trong phương diện này khi nào thì cậu có thể chủ động." Tăng Thiên không bỏ qua: "Rốt cuộc cậu thích người như thế nào?"

Cửu Lộ bị hỏi đến nhức đầu, đặt thìa xuống, chậm rãi nói: "Tớ không có hình mẫu lý tưởng, quan trọng là không gặp được thích hợp, ngày nào đó gặp được có lẽ sẽ....."

"Gì cơ?"

Lời nói của Cửu Lộ bị cắt ngang, tất cả tiếng động đều im bật, ánh mắt mọi người đồng thời chuyển hướng nhìn sang một người khác.

Trì Kiến cúi người, lỗ tai để sát bên miệng Trì Mộc Dương, hơi nhíu mày: "Con nói gì cơ?"

Sự chú ý của mọi người trên bàn cơm đều tập trung vào đây.

Trì Kiến cẩn thận nghe, sau đó chậm rãi ngẩng đầu, không vui nói: "Mẹ con làm sao, có khi mẹ con còn sống tốt hơn chúng ta đấy."

Cửu Lộ cắn môi.

Trì Mộc Dương khó hiểu nhìn bố, vênh cái miệng nhỏ lên nhai không ngừng, nước sốt mỳ ống dính đầy mặt.

Trì Kiến lấy giấy lau sạch sẽ cho bé, cố ý lạnh mặt: "Nhiều năm qua bố ngâm đắng nuốt cay nuôi con khôn lớn, con lại âm ỉ đòi đi tìm mẹ, bố đau lòng

lắm biết không?"

"Bố ơi, con có nói gì đâu."

"....."

Không khí đóng băng trong nháy mắt, mọi người không hiểu ra sao.

Tiểu Mộc rụt rè nhìn bố, bé thừa nhận bình thường luôn đòi bố đi tìm mẹ, nhưng vừa rồi mới ăn, quả thật chưa nói một chữ.

Tri Kiến nghiêng răng, nghi ngờ tên nhóc này có ý làm mất mặt anh, nó tuyệt đối không phải con ruột của mình.

Anh kín đáo đưa cho bé một miếng bánh mỳ nướng: "Cái tật xấu miệng này của con sớm muộn gì bố sẽ phải dạy dỗ lại."

Vài giây sau, Tri Kiến quay đầu, thấy tất cả mọi người đều nhìn anh không chớp mắt.

Anh ho nhẹ một tiếng: "Thói quen rồi, thằng bé thích nói dối."

Mọi người vẫn không nói lời nào, anh sờ gáy, cứng ngắc chuyển đề tài: "Trần Ca, mọi người đã đặt chỗ ăn cơm tất niên chưa?"

Hết chương 55

Lời editor: Hai ngày không đăng chương mới mọi người có nhớ tới không. Mấy ngày nay Hà Nội thay đổi thời tiết, mà tở lại có tật xấu là cứ trời thì đầu đầu kinh khủng, người cứ lằng lằng như trên mây ý:"< Dù sao sức khỏe vẫn quan trọng hơn nên hôm nay đỡ rồi tở mới edit tiếp được. Để mọi người chờ lâu rồi ạ.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56

Liên tiếp mấy ngày Cửu Lộ đều mang bữa sáng cho Tiểu Mộc. Tiểu Mộc dần quen thuộc với cô.

Chiều hôm nay, Tri Kiến gửi một tin nhắn đến: Muốn cùng tôi đi đón Tiểu Mộc không?

Bây giờ là 3 giờ mười phút, Cửu Lộ vừa thay ca về nhà, chuẩn bị ngủ bù, nhìn thấy tin nhắn anh gửi đến tinh thần lại phấn chấn.

Cô nhanh chóng gõ một chữ: Được.

Sau khi gửi đi, Cửu Lộ nhìn màn hình chăm chăm, rất lâu không thấy bên kia đáp lại, lại hỏi: Hẹn nhau ở đâu?

Vài phút sau, di động rung lên, Tri Kiến nói: 3 giờ rưỡi, bến tàu Nam Châu.

Cô vội vã chạy đi tắm rửa, ban đầu định mặc áo phông và quần đùi, giữa chừng thì dừng lại, tìm ra một chiếc đầm voan ngắn sáng màu, tô thêm chút son, xổ tóc ra.

Cô đứng trước gương nhìn chính mình, bình thường ăn mặc tùy tiện quen rồi, giờ chăm chút hơn một chút, nhìn không quen. Cô kéo làn váy, lau son trên môi nhạt màu hơn một chút, bây giờ mới đi giày ra cửa.

Vừa đến cửa thì gặp phải Giang Mạn bước vào, bà xách theo mấy túi đồ ăn, liếc cô một cái: "Con ra ngoài à?"

"Vâng." Cửu Lộ rũ mắt, nhường đường cho bà.

"Bao giờ con về? Khi nào chúng ta ăn cơm?"

Cửu Lộ chống tay lên cánh cửa, dừng một lát: "Mẹ đừng chờ con, có lẽ hôm nay con không về nhà ăn đâu."

Giang Mạn còn muốn hỏi thêm, Cửu Lộ đã ra khỏi cửa, lời nói của bà nghẹn ở cổ họng, trở mắt một lát, không khỏi nắm chặt tay, thuận tay vút túi đồ ăn lên mặt đất.

Cửu Lộ đến bến tàu Nam Châu nhưng không thấy Tri Kiến, bấm số điện thoại gọi cho anh, sau khi nhạc chờ vang lên hai tiếng, bị đối phương trực tiếp tắt máy.

Cô theo bản năng nhìn xung quanh, phát hiện Trì Kiến đang đứng phía sau mình, anh mặc áo phông cộc tay màu xám tro và quần thể thao màu đen, tay đút túi quần, nhìn cô từ trên xuống dưới.

Cửu Lộ vô thức giấu tay ra sau lưng, nắm chặt làn váy: "Anh đến lâu chưa?"

"Vừa mới xuống thuyền."

Ánh mắt anh vẫn đặt trên người cô, cô không biết phải làm sao, cộng thêm anh ngậm miệng không nói lời nào, không khí trở nên lúng túng, mặt Cửu Lộ nóng bừng, cô định giải thích một chút là mặc cho Tiểu Mộc nhìn, nhưng lời nói đến bên miệng lại nghẹn lại, cảm thấy nói nhiều càng thêm giấu đầu hở đuôi.

Nên cô hỏi ngược lại: "Nhà trẻ có xa không?"

Lúc này anh mới thu ánh mắt lại, cất bước đi trước: "Không xa, mười phút là đến rồi."

Cửu Lộ đuổi theo.

Hai người trước sau vẫn duy trì khoảng cách không quá gần, cô hơi tụt lại, lơ đãng nhìn bóng lưng anh. Anh mặc áo cộc tay vừa khít, cổ tay áo bao lấy cánh tay, đường cong trên lưng thấp thoáng có thể thấy được, nếp uốn bên hông thay đổi theo từng bước đi của anh.

Xuống chút nữa cô không nhìn, kịp thời thu ánh mắt về.

Trì Kiến quay đầu lại liếc cô một cái, bước chậm lại, đi song song với cô.

"Cô còn biết chăm chút về quần áo cơ à?"

Cửu Lộ dừng bước, nhìn thẳng vào mắt anh: "Có chỗ gì không đúng à?"

"Không có." Trì Kiến cười nhạt, giọng điệu giễu cợt: "Tôi còn tưởng cô sẽ mặc áo cứu hộ ra ngoài cơ."

Cửu Lộ: "....."

Cô không muốn nói nhiều, dù sao đường cũng không dài hơn.

Khi họ đến cửa "Nhà trẻ trắng xanh ven biển", bên cạnh đã có rất nhiều phụ huynh.

Trái tim Cửu Lộ như được gì đó lấp đầy, cảm xúc không thể diễn tả thành lời, đã từng nhiều lần, qua nhà trẻ cô phải đi đường vòng, nhìn thấy lại đau xót, cô lựa chọn núp trong vỏ bọc của mình, không nhìn không nghe không nghĩ, nhưng đôi khi, trong một khoảnh khắc nào đó, trái tim cô rất trống rỗng, đau như dao khoét.

Bây giờ bên tai đều là tiếng nói chuyện của phụ huynh, các cô ấy kể những chuyện thú vị về con mình, vừa vui vẻ vừa đắc ý. Cửu Lộ được nghe những điều tốt đẹp nhất thế giới, căn bản không dám hy vọng xa vời có một ngày có thể hòa nhập vào bầu không khí này.

Ngược lại Trì Kiến bình tĩnh hơn rất nhiều, vừa đứng một lát, đã có phụ huynh vây quanh.

Cửu Lộ dời mắt đi chỗ khác, tự động lùi về phía sau một bước.

Trong hội phụ huynh của trường Trì Kiến được coi là trẻ, vóc dáng cao lớn, khuôn mặt dễ nhìn, tất nhiên hấp dẫn không ít bà mẹ đến bắt chuyện, nhưng mọi chủ đề chỉ xoay quanh con nhà mình, không có chút quá giới hạn hay mập mờ nào. Mà tính tình Trì Kiến ở đây lại rất tốt, anh như "Người bạn của chị em phụ nữ", khéo léo mỉm cười, không có chút không kiên nhẫn nào.

Nói chuyện với các cô ấy một lát, Trì Kiến thoát ra, tìm thấy Lý Cửu Lộ đang đứng trong góc: "Cô trốn ở đây làm gì?"

"À, tôi thấy bên kia nhiều người hơn."

"Đừng coi thường những người mẹ này." Trì Kiến khoanh tay đứng bên cạnh cô, hơi nghiêng đầu: "Hai năm trước Tiểu Mộc theo tôi đi đường vòng khá nhiều, không có ai chỉ bảo cũng không có ai hỗ trợ, Tiểu Mộc đi cùng tôi chịu không ít khổ. Năm ngoái mới bắt đầu gửi nhà trẻ Tề Văn, chút kinh nghiệm đều đến từ các cô ấy, nên tâm sự nhiều vẫn rất có lợi."

Anh cố ý dạy chút kinh nghiệm cho cô, cho dù người lớn có lựa chọn như thế nào, anh luôn hy vọng Tiểu Mộc thật lòng chấp nhận Lý Cửu Lộ, trẻ con không có lỗi, nếu thật sự không cho con được một gia đình hoàn chỉnh, ít nhất cũng phải để con cảm nhận được tình thương của bố và mẹ.

Trì Kiến nhớ ra gì đó, cười: "Quên mất, cô không cần học, cô là người chuyên nghiệp rồi."

"..... Sau này tôi không học xong đại học."

Anh bỗng nhiên im lặng, lát sau, cười trào phúng: "Cũng đúng, khó trách tôi không tìm thấy."

Trong lòng Cửu Lộ chưa xót, không nhận được hỏi: "Mang con theo khó khăn lắm à?"

"Cái này nói ra thì rất dài." Trì Kiến quay đầu nhìn cô: "Nếu cô muốn nghe, khi nào rảnh, tôi có thể nói cho cô."

Đề tài dừng lại như vậy, đến tận khi các bạn nhỏ xếp hàng đi ra, hai người vẫn không nói chuyện với nhau.

Các bạn nhỏ đeo ngay ngắn cặp sách màu xanh, lác la lác lư, vừa đi vừa nói chuyện, bước chậm rãi.

Trì Kiến liếc mắt một cái đã nhìn thấy bạn nhỏ đầu trọc đi phía sau, giơ cao cánh tay: "Con trai."

Trì Mộc Dương nghe thấy tiếng của bố thì ngó đầu tìm, giữa nhóm phụ huynh, nhìn thấy lão bố cao ngất ngưỡng. Bé vui vẻ cười rộ lên, giọng trong trẻo: "Bố ơi!"

Trì Kiến lại vẫy vẫy tay.

Tiểu Mộc vừa định chạy về phía anh, bỗng nhiên thấy bên cạnh bố còn có di Cửu Lộ, bé chớp mắt, nói với Tráng Tráng bên cạnh: "Tạm biệt nhé, bố mẹ tớ đến đón tớ rồi."

Tráng Tráng cũng sống trong gia đình đơn thân, bé đi theo mẹ, bố đã xây dựng tổ ấm mới.

Bé không tin: "Cậu khoác loác, rõ ràng cậu không có mẹ."

"Ai bảo tớ không có, người đứng cạnh bố tớ là mẹ tớ." Tiểu Mộc chỉ cho bạn xem: "Chính là người mặc váy trắng, rất xinh đẹp kia kia, cậu xem bọn họ còn đang nói chuyện đây."

"Nhưng mà mẹ tớ nói, cậu cũng....."

"Nhất định là mẹ cậu sợ cậu buồn nên mới nói dối!" Lòng hư vinh của trẻ con đôi khi rất kỳ lạ, chỉ bằng một lời nói dối như vậy, Tiểu Mộc cảm thấy mình có thể hãnh diện trước mặt Tráng Tráng, bé vẫy vẫy tay: "Tớ không tranh luận với cậu nữa, ngày mai gặp lại nhé."

Vì hôm nay tâm trạng rất tốt, Trì Mộc Dương chạy đến trước mặt hai người, nể tình chủ động chào hỏi Cửu Lộ.

Bé ngẩng đầu lên: "Di Cửu Lộ, di mặc váy thật xinh đẹp."

Hai má Lý Cửu Lộ ửng hồng, đứng một lát, thẹn thùng ngồi xổm xuống: "Cảm ơn con đã khen, bạn nhỏ Trì Mộc Dương."

Tiểu Mộc dựa vào chân Trì Kiến, ngửa cổ cười khanh khách.

Trì Kiến rũ mắt nhìn hai người, trong mắt tràn ngập vẻ dịu dàng mà không hay biết.

Ra khỏi nhà trẻ, đi đến đường cái phía đối diện.

Cặp sách của Tiểu Mộc chuyển sang tay Trì Kiến, bé sung sướng chạy phía trước hai người.

Đi qua một nhà hàng KFC, bé nhìn vào bên trong, quay đầu lại nói: "Bố ơi, con không muốn ăn KFC."

Trì Kiến không hề rầy.

Bé lại nói: "Hamburger ăn không ngon chút nào, cũng không khỏe mạnh, đúng không ạ?"

"Thế sao con còn không đi?"

"À." Mặt Tiểu Mộc đầy thất vọng.

Nhìn bé chạy phía trước, Trì Kiến đến gần Lý Cửu Lộ, khẽ nói: "Thằng bé vì muốn ăn, nên mới nói như vậy."

"Thế à." Cửu Lộ ra vẻ hiểu rõ, ánh mắt đuổi theo bóng lưng bé, cảm thấy trẻ con cũng có thể suy nghĩ khéo léo như vậy.

Trì Kiến nhìn cô, nhắc lại lần nữa: "Thật ra thằng bé muốn ăn KFC, mới có thể nói không thích."

Anh cố tình để cô lấy lòng Tiểu Mộc, muốn tăng thêm tình cảm giữa hai người, lại không nghĩ người phụ nữ ngu ngốc này không hiểu gì.

Trì Kiến nhận không được châm chọc mỉa mai: "Cô không mang theo não đi à?"

"Gì cơ?"

Anh cố gắng giữ bình tĩnh, nói: "Ý tôi là, nếu cô có thể dẫn thằng bé đi ăn một lần, cũng không có gì đáng ngại."

Lát sau Cửu Lộ mới phản ứng lại, rốt cuộc cũng hiểu ý của anh, dừng lại: "VẬY..... Bây giờ tôi dẫn thằng bé đi à?"

"Đề hôm khác đi." Trong lòng anh có tính toán khác: "Nhà hàng đổi đầu bếp, hôm nay thử nghiệm món ăn mới, cô có thời gian không, có thể cùng đi, cho tôi chút ý kiến."

Cô chưa kịp trả lời, Trì Kiến nhấn mạnh thêm một câu: "Nếu không rảnh thì hẹn hôm khác vậy, tôi với Tiểu Mộc ăn cũng được."

"Tôi rảnh." Cửu Lộ sáng khoái đồng ý, không muốn bỏ qua bất kì cơ hội được tiếp xúc gần gũi với Trì Mộc Dương.

Đến bến tàu, người đi phà đến đảo Nham Lai xếp thành hàng dài, đa số đều là du khách đến du lịch, hàng cuối không xếp hàng, nhưng bên người lại mang theo bạn nhỏ, không thể chen lấn, vì thế đành phải đứng ngoài rào chắn mười lăm phút.

Chờ đến khi đám người ít đi một chút, chuẩn bị lên thuyền, bỗng nhiên nghe thấy có người đằng sau gọi Cửu Lộ.

Cửu Lộ xoay người, thấy Lương Húc xách theo cặp tài liệu, chạy bước lớn sang bên này.

Cô theo bản năng quay đầu nhìn Trì Kiến, hiển nhiên anh cũng thấy anh ấy.

"Bạn học nam thường xuyên đến thăm cô lại đến rồi kìa."

Cửu Lộ nhấp miệng, không giải thích.

"Cậu ta si tình thật đấy." Trì Kiến không thể nói trong lòng có cảm giác gì, không nhận được mĩa mai: "Đã nhiều năm như vậy, cậu ta còn chịu treo người trên một cành cây."

Cửu Lộ nhẩn nhẩn, cuối cùng quay đầu lại, lờ mờ anh một cái.

Ban đầu Lương Húc không nhìn thấy Trì Kiến, chạy đến trước mặt cô, trong mắt có ý cười: "Từ xa nhìn đã thấy giống cậu, thật là trùng hợp, cậu đến Nam Châu làm gì thế?"

Cửu Lộ vừa định nói chuyện, Trì Kiến đã hắng giọng nói: "Nhờ cô ấy giúp tôi một việc, đi cùng tôi đón con tan học."

Lương Húc nhìn theo nói phát ra tiếng nói, giật mình ngơ ngẩn.

Anh ấy im lặng khoảng nửa phút, giọng lạnh lẽo: "Sao anh lại ở đây?"

"Gì thế này?" Trì Kiến cười cười, chậm rãi nói: "Tôi nghĩ rằng bạn cũ gặp nhau phải nên hàn huyên một chút chứ, không nên có phản ứng này."

Lương Húc theo bản năng cầm cổ tay Cửu Lộ, kéo cô về phía sau: "Tôi không có gì để ôn chuyện với anh cả."

Tầm mắt Trì Kiến dừng trên tay anh ấy, ban đầu, trong mắt anh ngăm nổi lên phần nộ, dần dần, cảm xúc này phai dần đi, cuối cùng cười nhạt nói: "Cũng đúng." Anh bế Trì Mộc Dương lên: "Con trai, nói tạm biệt chú đi nào."

"Tạm biệt chú."

Lương Húc nhất thời không kịp phản ứng, ngơ ngẩn nhìn Trì Mộc Dương.

"Còn ai nữa?"

"Tạm biệt đi Cửu Lộ."

Trì Kiến hài lòng gật gù đầu, ghé sát vào tai Tiểu Mộc, nói thầm một câu gì đó.

Tiểu Mộc nhìn bố, lại nhìn Cửu Lộ: "Tiểu Mộc chờ dì nhé."

Cửu Lộ ngẩn người, cười: "Ừ."

"VẬY ĐƯỢC, KHÔNG QUẬY RẦY HAI NGƯỜI NỮA." Trì Kiến thoải mái nói với Cửu Lộ: "Trở về liên hệ qua điện thoại sau."

Không đợi cô trả lời, Trì Kiến xoay người, ôm Tiểu Mộc đi trước.

Cửu Lộ và Lương Húc không lên thuyền, hai người tìm một góc yên lặng ngồi, cô nói rõ chuyện của Tiểu Mộc cho anh ấy.

Khụy tay Lương Húc chống lên đầu gối, thật lâu sau: "Cuộc sống thật mẹ nó là một vở kịch."

Cửu Lộ nhìn mặt biển, lẳng lặng ngẩn người.

Anh ấy nói: "Cậu có chắc đây là sự thật không? Trì Kiến sẽ không lừa cậu chứ?"

"Vì sao anh ấy phải lừa tớ?"

Lương Húc ghen lời.

Anh ấy dịch tầm mắt, cũng quay đầu nhìn ra biển rộng, trong lòng khó chịu như bị dao cứa, không muốn nhớ lại những việc mấy năm trước.

Mùa đông năm 2009, Lương Húc về nhà chơi cuối tuần, hôm đó sau khi đá cầu với Mã Tiểu Dã, hai người định đến đường Bách Hoa ăn bữa tối.

Khi đó họ nhìn thấy Lý Cửu Lộ. Bụng cô rất lớn, một tay nhẹ nhàng đỡ hông, một tay kia giữ chặt Trì Kiến. Mà Trì Kiến che chở cô rất cẩn thận, giống như người trong ngực là bảo bối trân quý, bộ dáng vô cùng thận trọng.

Không biết hai người nói gì, bỗng nhiên anh cúi đầu, nhéo cằm cô, nhẹ nhàng hôn lên.

Hai người hôn nhau vừa dịu dàng vừa triền miên, được một lúc thì tách ra, họ nhìn nhau trìu mến, cùng mỉm cười.

Hai người dừng lại, hiển nhiên Mã Tiểu Dã cũng nhìn thấy bọn họ.

Dường như cậu rất tức giận, ngực không kiềm chế được nhanh chóng phập phồng, không chờ hai người đến gần, Mã Tiểu Dã đã xông lên, đâm một cái vào mặt Trì Kiến.

Hết chương 56

Lời editor: Tớ đang tính làm quiz lấy pass để các bạn đến sau không bị thiệt thòi, mọi người nghĩ sao ạ. Nếu làm quiz thì có thể chương 58 tớ phải đẩy sang cuối tuần vì tớ còn giành thời gian làm quiz nữa ạ.

Bạn đang đọc truyện *Thư Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57

Trì Kiến không kịp phòng vệ, nên hứng chôn cú đâm này.

Đến khi thấy rõ người đứng trước mặt là Lương Húc và Mã Tiểu Dã, Trì Kiến không đánh trả, lo lắng cho cơ thể Cửu Lộ, anh kiên quyết đè nén ngọn lửa trong lòng xuống.

Mã Tiểu Dã còn định bước lên đâm anh thêm phát nữa, bị Lương Húc ngăn lại.

Sau đó bọn họ vào ngồi trong một quán nước giải khát, Trì Kiến đứng bên ngoài chờ cô, nhìn qua cửa kính, có thể thấy ánh mắt anh cẩn thận khóa chặt về phía này.

Cửu Lộ thu ánh mắt lại, nhìn về phía đối diện.

Tầm mắt Lương Húc từ trên bụng cô thu về, về mặt xấu hổ: "Cậu..... Cậu muốn uống gì?"

"Không cần đâu, tớ chỉ nói hai câu rồi đi."

Lương Húc cúi đầu.

Bỗng nhiên Mã Tiểu Dã lòng đầy căm phẫn: "Lộ Lộ, cậu nói cho tớ, cậu biến thành thế này, có phải do tên súc sinh kia cưỡng bức hay không?"

"Ai là tên súc sinh?" Ánh mắt Cửu Lộ lạnh lẽo.

"Anh ta làm ra loại chuyện không bằng cảm thú này, tớ nói anh ta thế có gì sai? Cậu mới bao nhiêu mà đã có con rồi? Cậu muốn bỏ qua việc học và tương lai của mình à?"

Mặt Cửu Lộ rất lạnh, còn canh cánh trong lòng việc vừa rồi cậu ta đâm Trì Kiến: "Muốn hay không, hình như đó là chuyện của tớ mà."

Mã Tiểu Dã bị lời nói của cô làm ghen hờn, nghĩ một chút: "Cậu quá ngây thơ rồi." Cậu thất vọng lắc đầu: "Có lẽ anh ta chỉ nhất thời ham muốn mới mê và kích thích, đàn ông hai mươi mấy tuổi có mấy ai bằng lòng gánh vác trách nhiệm sớm như vậy? Chờ đến khi sức hấp dẫn kia qua đi, anh ta lại vứt bỏ cậu..... Đến lúc đấy các cậu phải làm sao bây giờ?"

Cửu Lộ lại cười nhạt một cái.

Mã Tiểu Dã nhìn thấy được vẻ châm chọc trên mặt cô, càng tức giận: "Cậu....."

"Được rồi, cậu cảm miệng đi." Lương Húc lớn tiếng cắt ngang lời cậu.

Mấy người im thin thít, Lương Húc nhẹ nhàng miết ngón tay, chậm rãi ngẩng đầu, nói với Cửu Lộ rất nhỏ nhẹ: "Thế trường bên kia phải làm sao?"

"Tớ tạm nghỉ học." Cửu Lộ nói: "Đến tháng chín sang năm."

"Vậy là tốt rồi." Lương Húc lại cúi đầu: "Cậu ở Tiểu Tuyên, di có biết không?"

Cửu Lộ ăn ngay nói thật: "Không biết."

"Cậu cứ định nói dối như vậy à?"

"Xem ra trước mắt, chỉ có thể như vậy."

Lương Húc hơi sốt ruột: "Đến lúc sinh con rồi thì phải làm sao bây giờ? Các cậu định tự nuôi con à? Đây xem như là việc lớn, không thể dối người lớn mãi được, huống chi sau này còn phải làm giấy khai sinh các thứ? Cậu và Trì Kiến....."

"Lương Húc, chúng tớ còn chưa nghĩ đến những việc ấy."

Lương Húc không hề rảnh.

"Nhưng tất cả đều sẽ xử lý ổn thỏa." Cửu Lộ nói: "Chỉ hy vọng các cậu coi như không biết."

Lương Húc liếc cô một cái, rầu rĩ nói: "Tớ hiểu rồi."

"Cảm ơn nhé."

Cửu Lộ không nói gì nữa, chống tay lên mặt bàn chậm rãi đứng dậy.

Lương Húc nhìn mà sợ hãi, đứng lên theo, vốn định tiến lên đỡ một chút, khoé mắt đã thấy Trì Kiến đang bước đến bên này.

"Lý Cửu Lộ." Cậu gọi một tiếng: "Nếu cậu cần giúp gì, đừng khách sáo, cứ việc mở miệng."

Cửu Lộ cười lắc đầu, đi ra ngoài cửa.

Phản ký ức đó đối với cậu ấy không hề vui vẻ, nói đúng ra là một sự đau thương.

Hành động to gan này của hai người là chuyện kinh thiên động địa, nhưng theo cậu thấy, họ không sợ hãi chút nào khiến cậu hâm mộ không thôi, thậm chí cậu còn ghen ghét Trì Kiến, khát vọng Cửu Lộ cũng có thể điên cuồng vì mình, đối với cậu khẳng khẳng một mực, chỉ sống trong thế giới của nhau, không quan tâm đến bất cứ điều gì.

Đêm đó Lương Húc trằn trọc khó ngủ, cậu rất khó tưởng tượng, rốt cuộc tình cảm của hai người phải sâu đậm như thế nào, mới có thể khiến cô cố chấp đưa ra quyết định này, mới có thể khiến anh cam chịu gánh vác trách nhiệm quá sớm.

Lý trí Lương Húc nhắc nhở cậu, tất cả tình cảm thâm lắng kia nên dừng ở đây, nhưng dáng vẻ hôm nay của Cửu Lộ lại ở mãi trong đầu không vút đi được, cậu cũng chưa bao giờ muốn có được cô mãnh liệt như vậy.

.....

Mặt biển nhuộm màu vàng kim, sóng cũng dần dần yên bình.

Hai người ngồi trên bãi biển rất lâu, Cửu Lộ huých huých vào anh ấy: "Cậu đang nghĩ gì thế?"

Lương Húc từ trong ký ức tỉnh lại, nhìn cô cười cười: "Không có gì đâu."

"Về đi thôi, trời không còn sớm nữa đâu."

Lương Húc ngồi không nhúc nhích, tháo đồng hồ xuống, chỉnh lại cổ tay áo và cổ áo, "Tính ra, chúng ta quen nhau hơn mười năm rồi nhỉ? Đường như so với thời gian cậu quen anh ta còn dài hơn."

Cửu Lộ quay đầu liếc anh ấy một cái: "Vì sao cậu lại nói điều này?"

Lương Húc không trả lời, mà lại hỏi: "Cậu có tính toán gì không? Quay lại với anh ta à?"

"Có vẻ anh ấy sắp kết hôn rồi."

Lương Húc nhìn thẳng vào cô, gật gật đầu: "Anh ta cũng biết bắt đầu một lần nữa đấy nhì. Mười năm, tớ dám khẳng định không phải người đàn ông nào cũng có thể làm được, mà mấy năm nay, trong lòng tớ chỉ có cậu."

Cửu Lộ nhẹ nhàng mím môi.

"Mọi người đều nhìn về phía trước, bao gồm cả Trì Kiến." Giờ phút này anh ấy rất bình tĩnh: "Tớ hy vọng cậu cũng có thể thoát ra khỏi quá khứ, cho người khác một cơ hội, cho dù không phải tớ cũng được."

"Lương Húc, tớ cũng không có....."

"Cậu thấy tớ được không?" Giọng điệu Lương Húc vô cùng mềm mỏng, yên lặng nhìn về phương xa: "Nhiều năm qua chắc cậu cũng biết rõ tớ là người như thế nào, coi như cậu không có tình cảm với tớ, ít nhất cũng đáng giả phò thác việc chung thân."

Hoàng hôn rải đầy sắc cam hồng, bao phủ lên người anh ấy, vô cùng dịu dàng.

Cửu Lộ có chút động lòng, bốn năm nay, như giọt nước tràn ly, cô do dự, không biết có nên cho bản thân mình cơ hội bắt đầu một lần nữa hay không.

"Dù cậu từ chối tớ rất nhiều lần, nhưng....." Lương Húc cầm lấy tay cô: "Minh thử một lần nhé, được không?"

"Tớ....."

Chuông điện thoại vang lên cắt ngang lời nói của cô, Cửu Lộ rút tay ta, lấy điện thoại ra xem, đoán là Trì Kiến gọi đến.

Cô nói một tiếng xin lỗi với anh, đứng dậy đi ra xa nhận điện thoại.

Không nghĩ đến đầu kia điện thoại lại là Trì Mộc Dương, giọng bé mềm mại: "Xin hỏi có phải đi Cửu Lộ không ạ?"

Trong tích tắc về mặt Cửu Lộ trở nên dịu dàng, trong mắt tràn ngập ấm áp, có thể hòa tan cả thế giới.

"Đúng rồi, xin hỏi ai đấy ạ?" Khóe môi cô cong lên, giọng nói vô thức trẻ con theo bé.

"Con là Tiểu Mộc ạ, chúng ta vừa mới mới xa nhau."

Cửu Lộ cười: "Vậy con tìm đi có việc gì không?"

"Con..... Con....."

Cửu Lộ mỉm cười nheo mắt lại, nghe tiểu gia hóa làm bầm bầm nửa ngày, chưa nói ra được lí do, sau đó bên kia vọng vào tiếng nói của một người khác, rất thấp, rất nhỏ, đề giọng xuống dạy bé nói: "Hỏi đi khi nào về ăn cơm."

Tiểu Mộc "À" một tiếng, dường như đã nhớ ra phải nói gì: "Bố con hỏi đi khi nào về ăn cơm ạ."

"Suyt!" Trì Kiến thờ hất ra, bàn tay nhanh chóng che loa lại.

Trì Kiến nhẹ nhàng búng một cái lên đầu dứa, Tiểu Mộc bĩu môi, cúi đầu tiếp tục nghịch ô tô nhỏ.

Trì Kiến tịch thu đồ chơi trên tay bé, khẽ nói: "Con nghiêm túc một chút cho bố."

Anh liếc mắt cảnh cáo, đặt điện thoại vào bên tai Tiểu Mộc, bản thân mình thì ghé lại gần, dán miệng vào bên tai khác của bé, nói: "Nói cho dì, Tiểu Mộc rất đói bụng."

Bố thờ vào tai làm bé rất ngứa, Tiểu Mộc rụt cổ cười khanh khách, nói vào trong điện thoại: "Tiểu Mộc rất đói bụng, đi Cửu Lộ mau về đi ạ."

Trái tim Cửu Lộ như một miếng bọt biển chứa đầy nước, đầy đến mức sắp tràn ra ngoài: "Dì Cửu Lộ về ngay đây."

"Hỏi mấy giờ."

Trì Mộc Dương giống một chú ròi gỗ nhỏ: "Mấy giờ đi về ạ?"

Cửu Lộ nói: "Con đếm từ một đến một trăm, đi sẽ về đến nhà."

"Nhưng con chưa biết đếm đến một trăm"

Cửu Lộ nghĩ nghĩ: "Vậy con đếm từ một đến mười đi....."

Trì Kiến hừ lạnh trong lòng: Thật biết cách lừa trẻ con đấy.

Tiểu Mộc còn đang nói chuyện gì đó với cô, không lâu sau, Trì Kiến sờ sờ đầu của bé, cúp điện thoại.

Lý Cửu Lộ cắt điện thoại đi, quay đầu lại, Lương Húc đã đứng dậy, ánh mắt vẫn dính trên người cô.

Cô chợt hoảng hốt, suy nghĩ rõ ràng, không nhận được dịch ánh mắt đi, vuốt tóc ra đằng sau, đến gần: "Cậu được điều đến đây làm việc à?"

"Ừ, khu Duyên Hồ."

Cửu Lộ đáp lời, ngập ngừng một chút: "Lương Húc, tớ nghĩ tớ không....."

"Cậu có việc gì à." Đường như anh ấy sợ nghe được điều gì đó, cắt đứt lời cô: "Vây tớ về trước đây, hôm nào lại đến thăm cậu."

Cửu Lộ ngăn làn váy bị gió biển thổi tung: "Lương Húc....."

"Đi thôi." Anh đi như chạy trốn.

Bên Trì Kiến không ngừng nhìn đồng hồ.

Trì Mộc Dương ngồi trên quầy, hai cái chân mồm mồm lúc ẩn lúc hiện, vẻ mặt rầu rĩ.

Lúc này nhà hàng đang đông người, có người đến tính tiền, Trì Kiến xoay ghế lại, nghiêng người nhường đường, Trương Phàm đi vào tính tiền.

"Anh không ăn cơm hả, anh Kiến." Trương Phàm hỏi.

"Chờ một người."

"Em gái nhân viên cứu hộ hả anh?"

Trì Kiến liếc anh ta một cái.

Trương Phàm tò mò: "Anh, hai ta quen nhau từ khi làm thủy sản với anh Dụ, chưa từng thấy anh quan tâm đến người phụ nữ nào, nhìn tâm trạng gần đây của anh, em nói thật, có phải anh từng quen em gái nhân viên cứu hộ kia không?"

"Cô ấy còn lớn hơn cậu đấy." Trì Kiến nhàu mày: "Đừng gọi em gái này em gái kia."

"Ok! Em hiểu rồi."

Trương Phàm hi hi ha ha một lát, vừa định đi ra ngoài, Trì Kiến nói: "Lấy nguyên liệu chưa dùng nấu cho anh chút món, lát nữa anh sẽ ra đằng sau lấy."

"Không ăn ở đây ạ?"

"Anh về nhà ăn."

Trương Phàm đáp một tiếng, đi ra sau bếp.

Trì Kiến lại nhìn đồng hồ, nhận ra mới qua năm phút.

"Bố ơi."

Trì Kiến giương mắt, giọng biếng nhác: "Sao thế?"

Trì Mộc Dương đẩy ô tô nhỏ đi vòng quanh trên mặt bàn, nói ra một câu kinh người: "Có phải bố thích đi Cửu Lộ không ạ?"

Điện thoại của Trì Kiến suốt chút nữa rơi xuống mặt đất, ngồi dậy: "Con nói gì cơ?"

"Tuần Tuần lớp con cũng thích Đại Đóa, cậu ấy thấy Đại Đóa nói chuyện với bọn con sẽ tức giận, bộ dáng giống hệt bố." Tiểu Mộc có nói bài bản hẳn hoi: "Cậu ấy đối xử với Đại Đóa tốt lắm, giữa trưa còn dỗ bạn ấy đi ngủ nhé."

Trì Kiến "À" một tiếng: "Nói như vậy bố còn kém bạn học của con hả?"

Trì Mộc Dương không hé răng, cúi đầu, lại lấy bánh xe ô tô, chưa đến hai giây, bánh xe rơi xuống, từ quầy lăn xuống mặt đất.

"Haiz." Bé thờ dãi như người lớn.

"Con haiz cái gì mà haiz?" Trì Kiến ôm tiểu gia hỏa xuống, để bé ngồi trên đùi mình.

"Bố thích đi Cửu Lộ rồi sẽ quên mất mẹ của con đúng không?"

Trì Kiến nhướn mày: "Mẹ con ở đâu?"

"Không phải bố đã nói sắp trở về rồi à!"

Trì Kiến nhìn con trai, thử hỏi: "Nếu bố nói, dì Cửu Lộ chính là mẹ của con, con có thích không?"

Tiểu Mộc không nói chuyện, bĩu môi, lại cúi đầu nghịch bánh xe, bé vô cùng cố chấp, lắc qua lắc lại một lúc, rốt cuộc lấy được ba cái bánh xe còn lại.

Một lát sau, Trì Mộc Dương nói thầm: "Đồ lừa đảo."

Trong lòng Trì Kiến đau xót, vô cùng đau lòng bé.

"Bố ơi."

"Ơi?"

"Thật ra hôm nay con đã nói dối." Bé cúi đầu, giống như làm việc sai trái: "Con lừa Tráng Tráng nói, dì Cửu Lộ là mẹ con."

Trì Kiến không nói tiếp.

Tiểu Mộc oán giận: "Cậu ấy luôn khoe cho con xem đồng hồ mới mà mẹ cậu ấy tặng, còn nói mẹ cậu ấy nấu canh xương sườn rất ngon." Bé xấu hổ một lát, khẽ nói: "Bố ơi, con sai rồi."

Trì Kiến cúi đầu, tinh tế quan sát Trì Mộc Dương, giọng có chút cứng nhắc: "Không sao đâu, con trai ngốc." Anh hôn chụt một cái lên đầu dừa của bé: "Canh xương sườn thơm mà, biết đâu mẹ con cũng làm được."

Tiểu Mộc ngoan ngoãn bò vào trong ngực anh, cơ thể mềm mại mang theo nhiệt độ ấm áp.

"Con trai?" Trì Kiến nhẹ nhàng dựa vào ghế: "Chờ lát nữa dì Cửu Lộ đến, con nhớ nói con muốn ăn đồ dì ấy nấu, biết chưa?"

"Đây có phải là con đang giúp bố không?" "Đúng thế, giúp đỡ người khác là một phẩm chất tốt đẹp."

Trì Mộc Dương ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ bỗng nhiên hồng lên: "Bố ơi, vậy bố cũng giúp con một việc có được không ạ?"

"Ái chà, con còn học được cách ra điều kiện với ông đây cơ à."

Tiểu Mộc nói: "Bố đừng biến con thành đầu trục nữa, Tiểu Đường Quả luôn cười nhạo con."

"Tiểu Đường Quả là ai?"

"Vu Gia Nhạc ạ."

Trì Kiến cảm thấy tên này rất quen thuộc, ngón tay cọ nhẹ lên lông mày, bỗng nhiên nhớ ra: "Có phải là cô bé thất rất nhiều bím tóc trên đầu, giống thịt viên nhỏ không?"

Tiểu gia hỏa chỗ hiểu chỗ không gật gật đầu.

"Con cảm thấy cô bé đó rất đẹp à?"

Trì Mộc Dương lại gật đầu.

"Không nghĩ tới con lại thích kiểu này." Trì Kiến cười đến run cả vai, cười nhạo nói: "Thẩm mỹ của con còn kém xa ông đây."

Hết chương 57

Bạn đang đọc truyện *Thứ Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.